

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'

ΑΡΙΘ. 18

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τὸ ὄθμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχμ. Καλλ. Δελικῆν. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δεόν ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Προτάττομεν ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐξ ἐπαρχιῶν περιελθουσῶν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον χορηγιῶν, ἕκ τε περιαγωγῆς δίσκων, περὶ ἧς ἐλήφθη πέρυσιν ἀπόφασις, καὶ ἐξ εἰσπρόξεως τῆς παρ' ἐκάστου ναοῦ διδομένης μικρᾶς καὶ τόσον ἀσημάντου δι' ἕκαστον ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον ποσότητος·

καὶ ἀπὸ μὲν δίσκων εἰσῆχθησιν εἰς τὸ ταμεῖον κατὰ τοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνας — ἐκτὸς τῶν ἀναγραφέντων ἡδὴ ποσῶν — μόνον ἐκ **Λήμων** γρόσια 670, ἐκ δὲ τῆς μεγαλοπόλεως **Σμύρνης** 2270 — ἀπὸ δὲ χορηγιῶν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱερῶν ναῶν 6858 γρ. ἤτοι τῶν τῆς **Ἐφέσου** γρ. 972, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν δόσεων τοῦ ἔτους 1908 — **Σάμου καὶ Ἰκαρίας** 486 ἀπέναντι τῶν δόσεων τοῦ 1908 ἐπίσης — **Λήμων** 1620 διὰ τὸ ἔτος 1907 καὶ διὰ τὸ 1908 ἐπίσης ἰσάριθμα, δηλ. τὸ ὄλον 5240 — **Σερβίων καὶ Κοζάνης** γρόσια 1080 ὀφειλὴ πρὸς τὸ ταμεῖον τοῦ ἔτους 1908, καὶ **Παραμυθίας** ἴσον ποσόν.

Ἰδιαζόντως πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ ἐν **Σπρίγκφελδ** τῆς Ἀμερικῆς ἱερός τῶν ἐκεῖ ὀρθοδόξων ναὸς ἀπέστειλε τὴν χορηγίαν αὐτοῦ συνισταμένην εἰς 856 γρόσια, ὁ δ' ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Σύλλογος

«Πανελλήνιον» ὡς συνδρομὴν ἰδίαν γρ. 651. Οἱ ἐν **Σπρίγκφελδ** Ἕλληνες καὶ ἔμαθον τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐθνικοῦ ταμεῖου καὶ ἐμνήσθησαν αὐτοῦ.

Εἶθε νὰ αἰσθανθῶσι πάντες τὸν αὐτὸν εὐγενῆ παλμὸν, εἶθε νὰ μὴ λησμονήσωσι πάντες τὸ ἱερὸν καθήκον τοῦτο. Ἦκουσαν ἐκεῖνοι βεβαίως τὴν δυσχερῆ οἰκονομικὴν θέσιν τοῦ κοινοῦ ταμεῖου, ἔμαθον τίνας ἀνάγκας τῶν ἐγγύς τε καὶ μακρὰν ἔχει νὰ ἱκανοποιήσῃ, ἐπληροφορήθησαν ὅτι αἱ πρόσοδοι αὐτοῦ παρ' ἡμέραν ὀλιγωσται ἀποβαίνουσι. Καὶ ἐπραξαν εἰ τι ἂν πρέπει νὰ πράξῃ πᾶς ὀρθόδοξος, πᾶς ὁμογενῆς, συγκινούμενος εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς τε χρηματικῆς στενοχωρίας καὶ τῶν παθημάτων τῆς κοινῆς τῶν ὀρθοδόξων μητρὸς Μ. Ἐκκλησίας. Καὶ ἐπραξαν τὸ πρόπον, διὰ δύο ταμεῖων. Ἀπέτισε τὴν ὀφειλὴν ὁ ἱερός ναὸς, ἀπέτισεν ὀφειλὴν τὸ ταμεῖον τῆς ἐκεῖ Ἀδελφότητος Ἡ Ἕλλην. ἐν **Σπρίγκφελδ** ἀποικία δεικνύει τὴ δύναμιν νὰ πράξωσιν αἱ ἀπανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ μακρὰν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ὑπερδιακόσαι ἑλληνικαὶ ἀποικίαι.

Μακρὰν δὲ τοῦ κέντρου τῆς ὀρθοδοξίας μένοντες ἐλκύνουσι τοὺς ἐπαίνοους καὶ βεβαίως ὑπανάπτουσι τὸν εὐγενῆ ζήλον τῶν ἐν Ἀνατολῇ καὶ πλησίον ἡμῶν διαμενοντῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπερ τοῦ Ἐθνικοῦ ταμείου — Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Ἐκκλησία Ἑλλάδος — Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρωσικὸν ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτούτον καὶ ὁ κώδιξ τῆς Ὀκτατεύου — Δικαστικά ἀγγέλαι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Τῇ παρασκευῇ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἡ Α. ἔξ. ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τρίτου στρατιωτικοῦ σώματος Μαχμούτ Σεφκὲτ πασᾶς, εἰς ὃν ἀπεδόθησαν αἱ νενομισμένα τιμαὶ — ἐπίσης ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν μεταλλείων καὶ δασῶν καὶ βουλευτὴς Σμύρνης ἔξοχ. Ἀριστείδης πασᾶς Γεωργαντζόγλους — περὶ τὸ δειλινὸν δὲ τῆς κυριακῆς, ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἀναχωρήσαντος πρὸ μικροῦ ἐκ τῶν Πατριαρχείων, ὁ πρόεδρος τῆς ὀθωμανικῆς Βουλῆς Ἀχμέτ Ριζᾶ βέης, εἰς ὃν ἀπεδόθησαν αἱ δέουσαι τιμαὶ ὑπὸ τοῦ πανοσλ. Μ. πρωτοσυγκέλλου, καὶ τῶν κληρικῶν ὑπαλλήλων τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς. Πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐντίμου προέδρου τῆς Βουλῆς ἡ Α. Θ. Π. μετέβη τὴν παρελθούσαν πέμπτην εἰς Μακροχώριον, ἐλλείποντος δ' ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ἀφῆκεν ἐπισκεπτήριον.

Ἐπερ τῶν ἐν Ἀδάνοις σκληρῶς δοκιμασθέντων ὁμογενῶν τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐψήφισε συνδρομὴν εἴκοσι λιρῶν ἡ δ' ἐκ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Πισιδείας καὶ τοῦ ἀξιοτίμου συμβούλου κ. Χ. Κιοσεόγλου ἐπιτροπὴ, μεταβάσα εἰς τὸ ἐν Κοντοσκαλίῳ ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ διεβίβασεν αὐτῷ τὰς τοῦ γένους συλλυπητικὰς προερίσεις ἐπὶ τοῖς παθήμασι τῶν ἀδελφῶν Ἀρμενίων κατὰ τὰς αἱματηρὰς ἐν Ἀδάνοις καὶ τοῖς πέριξ σκηνάς.

Θεολογικὴ Σχολή. — Κατὰ τὴν συνοδικὴν τῆς παρελθούσης πέμπτης συνεδρίαν, ἀνακοινωθείσης τῆς παραιτήσεως τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Νικομηδείας ὡς προέδρου τῆς ἐφορίας τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολῆς, ὠνομάσθη συνοδικῶς τοιοῦτος ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος, ἀνθ' οὗ ἐξελέγη μέλος τῆς ἐφορίας αὐτῆς ὁ σεβ. μητροπολίτης Σάνθης κ. Ἰωακείμ, ταμίας δὲ ἐφορος, ἀντὶ τοῦ ἀποσυρθέντος πανιερ. μητροπολίτου Γρεβενῶν, ὁ σεβ. μητροπολίτης Ελασσῶνος κ. Πολύκαρπος.

Ὁρφανοτροφεῖον θηλέων. — Πρόεδρος τοῦ ἐν νήσῳ Πρώτῃ Ἐθνικοῦ Ὁρφανοτροφείου τῶν θηλέων Σινιόσογλου συνοδικῶς ἐξελέγη ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀγκύρας κ. Σωφρόνιος, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ μεταβάντος πανιερ. μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνσταντίου.

Μοναστηριακὴ Ἐπιτροπή. — Πρόεδρος τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς, ἀντὶ τοῦ τέως τούτου πανιερ. μητροπολίτου Γρεβενῶν κ. Ἀγαθαγγέλου, ὠνομάσθη συνοδικῶς ὁ σεβ. μητροπολίτης Προικονήσου κ. Σωφρόνιος.

Μουσικὸς Σύλλογος. — Ἀντὶ τοῦ παν.μητροπολίτου Λέρου καὶ Καλύμνου κ. Γερμανοῦ, συνοδικῶς ἀνετέθησαν τὰ καθήκοντα προέδρου τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συνεδριάζοντος Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Προικονήσου κ. Σωφρόνιῳ.

Ἱεροδιδασκαλεῖον Ἀνατολῆς. — Περὶ τοῦ ἐν Σάμῳ Ἱεροδιδασκαλείου «Ἀνατολῆς» εὐχάριστοι μεταδίδονται ἡμῖν εἰδήσεις περὶ τῆς ὑπὸ διδασκάλων καὶ μαθητῶν ἐπιδιώξεως τοῦ σκοποῦ τῆς σχολῆς, ἐπ' ἀγαθῶ τῶν ὁμογενῶν ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ κοινοτήτων. Ἐπερ τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου τὰ ταμεία τῶν ἐν Σάμῳ ἱερῶν μονῶν χορηγοῦσι κατ' ἔτος 100 λίρας, ἡ δὲ σωματικὴ κυβέρνησις 8.880 γρόσια. — Κατὰ τὴν διακαινήσιμον ἐβδομάδα διέμενον ἐν Σάμῳ ὁ πανοσιολγ. ἀρχιμ. καὶ διδάκτωρ τῶν νόμων κ. Ἰεζεκιήλ Βελανδιώτης, ὁ γνωστὸς διὰ τὰς ὑπὲρ ὀρθοδόξιας τοῦ μακαρίου πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως διατριβὰς αὐτοῦ, καὶ εἰς ὃν ὁ παν. μητροπολίτης Σάμου κ. Κωνσταντῖνος παρέθηκε γεῦμα καὶ πολλὰς ἀπένευμε τιμὰς. Ὁ πανοσ. κ. Ἰεζεκιήλ, προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν διδασκάλων καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ναῷ τῆς σχολῆς τῇ κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ, ὁμιλήσας ἐν μέσῳ πολλῶν πολλαχόθεν ἐλθόντων ὀρθοδόξων «περὶ καθηκόντων τοῦ ἕλληνοσ. ἱερέως καὶ διδασκάλου». Ἐν τῷ ναῷ παρήσαν ὁ ἐκ τῶν βουλευτῶν κ. Στ. Χαστάς, ὁ γυμνασιάρχης, ὁ φιλογενῆς εὐεργέτης τῶν ἐν Σάμῳ κοινωφελῶν ἰδρυμάτων κ. Ἄλ. Πασχάλης καὶ τινες τῶν ἐν τῇ σωματικῇ συνελύσει πληρεξουσίων. Κατὰ τὸ γεῦμα, ὁ ἱερογλ. τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου διευθυντῆς κ. Παρσκειαδῆς συτέτησεν πᾶσιν τὸν πανοσιολγ. ἀρχιμ. κ. Ἰεζεκιήλ.

Ἐπιστημονικὰ ἰδρύματα. — Ἠγγέλη ἐκ Βερολίνου τῷ συντάκτῃ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ Μ. χαρτοφύλακι καὶ χρονογράφῳ τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Μ. Γ. Γεδεῶν ὅτι τὸ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτούτον τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας, βαρβεῦον τὰς ἐν τῇ τοπογραφίᾳ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς ἐρεῦνης αὐτοῦ ἀνηγόρευσεν αὐτὸν μέλος ἀντεπιστέλλον.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης ἑλλ.ν. Κάνσας. — Προϊστάμενος τῆς ἐν Κάνσας (Ἀμερικῆς) ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος διωρίσθη ὁ πανοσιολγ. ἀρχιμ. κ. Χαρίτων Παναγόπουλος, ἱεροκήρυξ ἄλλοτε Πατρῶν καὶ κατόπιν Καλαβρυτῶν, καὶ συντάκτης τῆς ἐν Πτραίς ἐκδιδομένης «Θρησκευτικῆς Ἠχοῦς».

Νέοι ναοί. — Πρὸ μηνὸς σχεδὸν ἐτέθησαν τὰ θεμέλια τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς ἐν Μιννεαπόλει ἑλλ.ν. κοινότητος — ἐνεργεῖαι καταβάλλονται μεταξὺ τῶν ἐν Πρόβιδενς ὁμογενῶν.

πρός οικοδομήν Ιεροῦ ναοῦ τῆς αὐτόσε ὀρθοδόξου κοινότητος.

Φιλογενείας ἐκδήλωσις ἐν τῷ Νέφ Κόσμφ Θεωρεῖται ἡ ἰδρυσις περιοδικοῦ μηνιαίου, ὅπερ ὁ ἐν Νέα Ἰορκῇ Μακεδονικὸς Σύλλογος ἀνέλαβε νὰ ἐκδόσῃ ἀγγλιστὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡπειρωτικὸς Ἀστὴρ», πρὸς διαφώτισιν τῶν ἀμερικανῶν ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν ἐν Μακεδονίᾳ δικαίων.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ ἀπαράιττος εἰς πάντας τοὺς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα γράφοντας ἐγένετο διὰ τοῦ προπαρελθόντος φύλλου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐν ᾧ ἀναγινώσκεται πολὺ σαφῆς ἐπανάληψις καὶ περίληψις τῶν ὁδηγίων καὶ συστάσεων, τῶν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου γενομένων τοῖς σεβ. ἀρχιερεῦσι πρὸ ἐνδεκαετίας, ὡς εἶπομεν. Αἱ ὁδηγίαι καὶ συστάσεις ἐκεῖναι πρέπει νὰ ληρθῶσιν ὑπ' ὄψιν, μὴ νομισθῆ δ' ὅτι ἡ ἀπόδοσις ὀλίγων ἐτῶν παρέγραψε τὴν ἰσχὺν αὐτῶν.

Χάριν τῶν θεοφιλ. ἐπισκόπων ἐπαναλαμβάνομεν τὰς ὁδηγίας, ἃς ὁ ἀείμνηστος πατριάρχης Σωφρόνιος τῷ 1805 ἔδιδεν αὐτοῖς, ἀνακαλῶν ἀρχαίαν κανονικὴν τάξιν, περιεχομένην εἰς ἀχρηστίαν κατὰ τὴν κανονικὴν ἐκείνην διάταξιν, **ἰσχύουσαν καὶ νῦν** οἱ θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι «τοῦ λοιποῦ τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀναγομένης ἐμπιπτούσας ὑποθέσεις» δέον νὰ διαβιβάζωσι «διὰ τῆς οἰκείας μητροπόλεως δι' ἧς ἔχουσι λαμβάνειν καὶ τὰς ἀναλόγους ἀπαντήσεις καὶ διαταγὰς, διατηρουμένης διὰ παντός τῆς ἀρχαίας ταύτης ἱερᾶς τάξεως, ἐκτός ἐκτάκτου περιστάσεως καὶ ἀνάγκης, καὶ ὡςάκις τι συμβαίνει προσωπικὸν μεταξὺ μητροπολίτου καὶ ἐπισκόπου». Τοιαύτην τινὰ σύστασιν καὶ πρὸς πάντας τοὺς ὀρθοδόξους ἐποιήσατο ἡ Ἐκκλησία, σιστήσασα πᾶσι, διὰ τῆς ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου 1887, ἕνα περὶ πάσης ὑποθέσεως κοινοτικῆς ὑποβάλλωσι τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐγγράφους αὐτῶν αἰτήσεις διὰ τοῦ οἰκείου ἀρχιερέως, ἐπισκόπου ἢ μητροπολίτου, ἐκτός βεβαίως τῆς περιπτώσεως, ἣν προέβλεψεν ἡ τοῦ 1865 διάταξις, ὡςάκις δῆλον ὅτι συμβαίνει προσωπικὸν τι μεταξὺ τοῦ ἀρχιερέως καὶ αὐτῶν.

Τόσον δὲ περὶ τῶν ἰδιωτῶν, ὅσον καὶ περὶ τῶν πνευρ. μητροπολιτῶν καὶ τῶν θεοφιλ. ἐπισκόπων καὶ τῶν εὐλαβεστάτων ἐξάρχων καὶ ἡγουμένων, ὅσοι κατ' ἀνάγκην ἠθέλον ἀναφέρεσθαι πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν ἀρχὴν, ἀνάγκη νὰ σημειώσωμεν καὶ πάλιν ὅτι, οὐχὶ μόνον τῷ 1808, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1889 συνοδικῶς ἠγγέλθη τοῖς γράφουσιν ὅτι δι' ἐκάστην ὑπόθεσιν ἰδίαν αὐτῶν ἡ ἐπαρχιακὴ ἢ ἰδιαιτέρην πρέπει νὰ γάρωσιν ἐπιστολήν, ἀποφεύγοντες τὴν ἐν ἐνὶ γράμματι σύμμιξιν πολλῶν ὑποθέσεων. Περιττὸν φρονοῦμεν νὰ ἐπεξηγήσωμεν τὴν εὐρύτητα τῆς ἐπὶ τούτῳ γενομένης ὁδηγίας τοῖς σεβ. ἀρχιερεῦσιν, ἀναφερομένης **καὶ εἰς πάντας** ἐν γένει τοὺς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν γράφοντας.

Αἱ ἐπὶ τούτῳ ἐκκλησιαστικαὶ ὁδηγίαι πέμπονται πρὸς πάντας ἀσφαλῶς, ἐπαναλαμβάνονται ἀκριβῶς πάντοτε, καὶ περιέχονται μάλιστα ἐν τῇ τῷ 1900 ἐκδοθείσῃ «Συλλογῇ πατριαρχικῶν καὶ συνοδικῶν ἐγκυκλίων, πατριαρχικῶν ἀποδείξεων καὶ ἐγκυκλίων τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας». Ἐπειδὴ δὲ τὸ βιβλίον τοῦτο κοινὸν ἐγένετο κτήμα, πρὸ δὲ τούτου

συνέστησεν ἡ Μ. Ἐκκλησία πᾶσι τοῖς γραμματεῦσι τῶν ἱερῶν μητροπόλεων καὶ ἐπισκοπῶν ἕνα τηρῶσι κώδικα ἀντιγράφων τῶν τοιούτων ἐγκυκλίων καὶ τῶν κανονικῶν διατάξεων, ἀπορίας ἄξιον πῶς τόσῳ ταχέως περιπίπτουσιν εἰς ἀχρηστίαν τοιαῦται ἀνακοινώσεις, ζητοῦσαι τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐν παντὶ τηρητέας τάξεως.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΖΙΚΟΥ

Εἰς τὴν ὁσίαν χορείαν τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας μεῖσθη ἀπὸ τῆς προχθῆς ὁ **μητροπολίτης Κυζικίου Ἀθανάσιος**. Θλίψιν βεβαίως εἰς τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν Ἐκκλησίαν ὁ θάνατος αὐτοῦ κατέλιπεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἱεράρχαι καὶ οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ οἱ τὸν ἀείμνηστον γνωρίσαντες καὶ μετ' αὐτοῦ συνεργασθέντες δάκρυα κατάγουσι, κατὰ τὸ τοῦ σοφοῦ τῆς Βίβλου. Καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συμμαθητεύσαντες ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογ. Σχολῇ (1865—1871), καὶ οἱ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἀναστραφέντες μετ' αὐτοῦ, πολλακίς ἐξετίμησαν τὴν νοημοσύνην καὶ τὰς κοινωνικὰς ἀρετὰς καὶ τὸν ζῆλον, ἅπερ διετρέφοντες ὡς τε βοηθὸς ἐν τῷ πατριαρχικῷ Πρωτοκόλλῳ (1874—73, ὡς ὑπογραμματεὺς καὶ κατόπιν (ἀπὸ Φεβρουαρίου 1876) ὡς ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου, καὶ (ἀπὸ Νοεμβρίου 1878—αὐγούστου 1882) ὡς Μ. πρωτοσύγκελλος, συγχρόνως δὲ καὶ ὡς σύνοδος ἐν τῷ πνευματικῷ δικαστηρίῳ καὶ τῇ κεντρικῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐπιτροπῇ.

Τὴν ποιμαντικὴν αὐτοῦ δεξιότητα καὶ σύνεσιν ἐξετίμησαν ἡ ἐπαρχία Σισανίου καὶ Σιατίστης, ἧς ἐψηφίσθη μητροπολίτης τῇ 9 αὐγούστου 1882, ὅτε διέτριβεν ἐν Βιέννῃ μετὰ τοῦ μακαρίτου διδασκάλου τοῦ Γένους Ἀνδρέου Σπαθάρη, ἡ δυσδιοίκητος μητρόπολις Θεσσαλονίκης, ἣν ἐκόσμη ἀπὸ Μαΐου τοῦ 1893 μέχρι ὀκτωβρίου 1903 καὶ ἔκτοτε ἡ τῆς Κυζικίου. Πολλὴν κεκτημένος πείραν διεκρίθη καὶ ὡς μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀπὸ τοῦ ἀπριλίου τοῦ 1888 μέχρι τέλους ἰουλίου 1891 καὶ ἀπὸ Νοεμβρίου 1904 μέχρι σήμερον, καὶ ὡς πρόεδρος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἀπὸ τοῦ ἀπριλίου τοῦ 1905. Τῷ 1894 ἐπισκεψάμενος, ἐντολῇ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, τὸ Ἅγιον Ὄρος, συνηριθμήθη ἐν τοῖς ἀδελφοῖς τῆς εὐχεστῆς μονῆς Μεγίστης Λαύρας.

Τῆς κηδείας τοῦ ἀειμνήστου προεξῆρχον οἱ σεβ. μητροπολίται Πισιδίας, Ἀγκύρας, Χίου, Σωζοχαθοπόλεως, Ξάνθης, Γρεβενῶν, Ἐλασσῶνος, Προικονήσου, Ἡλιουπόλεως καὶ 40 Ἐκκλησιῶν, μετὰ τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ καὶ τῶν ναῶν Ταξιαρχῶν Παλατᾶ καὶ Παλίνου—ἔποντο δὲ οἱ σεβασμ. μητροπολίται Καισαρείας, Νικομηδείας, Δέρκων Πελαγονίας, Φιλιπποπόλεως, Βάρνης, Μεσημβρίας, Λέρου καὶ Κελεύμου, Σάρδεων, πρώην Ἐρσεκίου, οἱ θεοφιλ. ἐπίσκοποι Παμφύλου, Ἐρυθρῶν, Ἐλαίας Μυρέων, καὶ Ἀργυροπόλεως, ὁ ἐπίτροπος τῆς ἱερᾶς μονῆς Σινᾶ, πάντες οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Πατριαρχείου καὶ πλῆθος λαοῦ.—Ἡ Α. Ἐξ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γρυπάρης

μετά τοῦ Α' διερμηνέως κ. Ἀλ. Ναούμ, οἱ βουλευταὶ κκ. Κοσμίδης, Χωναῖος, Δίγκας, Μπούσιος, Τσελεμπίδης, τὰ μέλη τοῦ ἐντίμου Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου καὶ πολλοὶ τῶν ἄλλοτε χρηματισάντων μελῶν αὐτοῦ, καθηγηταὶ τινες τῆς Θεολογ. Σχολῆς Χάλκης, τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ τινῶν ἐθνικῶν σχολῶν παρηκολούθησαν τῇ νεκρικῇ πομπῇ ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ μακαρίτου μέχρι τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ, ὑπερπληρωθέντος πολλοῦ ἐκκλησιάζματος, οὐ μετὰξὺ διεκρίνοντο ἱκανοὶ ἐκ Σιατίστης, Θεσσαλονίκης καὶ Κυζίκου.— Τὸν ἐπικήδειον ἀπήγγειλεν ὁ πανοσιολογ. ἀρχιεραγματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀθην. Πιπέρας—ὁ νεκρὸς ἐτάφη ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅπου τὸ τρισάγιον ἔψαλλον οἱ μέχρι τοῦ τάφου συνοδεύσαντες τῷ θρηνουμένῳ προσφιλεῖ ἀδελφῷ σεβασμ. μητροπολίται Σωζοαγαθουπόλεως, Γρεβενῶν, Προικονήσου καὶ 40 Ἐκκλησιῶν. Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς παρῆν καὶ ὁ σεβ. μητροπολίτης Διδυμοτείου. Ὁ κείμενητος Ἀθανάσιος ὁ Κυζίκου λείπει μνήμην ἐμπεύρου καὶ νοημονεστάτου ἀρχιερέως, ἥτις εἰς τοὺς ἐν Μακεδονικαῖς ἐπαρχίαις ζῶντας ἐπὶ πολὺ ζῶσα θέλει διαμείνει.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἀρχιερεῖς τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.— Ἐκ τῆς ἐκδοθείσης ἀπὸ τῆς Ἐπιτετηρίδος τοῦ Ὑπουργείου τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ἔτους 1907—1907, διασκευάζοντες ἐκδιδόμεν ἐν συντομίᾳ ἀναγραφὴν τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος σήμερον ἀρχιερέων, μετὰ σημειώσεως τοῦ χρόνου τῆς χειροτονίας αὐτῶν. Τούτων ἀριθμοῦνται **μητροπολίτης εἰς**, ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος Μηνόπουλος, χειροτονηθεὶς (ἀρχιεπίσκοπος Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης) τῇ 4 δεκεμβρίου 1892—**ἀρχιεπίσκοποι** ἕξ, ὁ Ἀργολίδος Νίκανδρος Δελοῦκας, ἀπὸ 17 μαρτίου 1882—ὁ Ἀχαρνῆνας καὶ Νκυπακτίας Παρθένιος Ἀκύλας, ἀπὸ 9 δεκεμβρίου 1892—ὁ Ζακύνθου Διονύσιος Πλέσας, ἀπὸ 18 μαρτίου 1894—ὁ Ἄρτης Γεννάδιος Πανηγιωτόπουλος, ἀπὸ 23 ὀκτωβρίου 1894—ὁ Κορινθίας Βαρθολομαῖος Γεωργιάδης, ἀπὸ 21 αὐγούστου 1899 καὶ—ὁ Κερκύρας Σεβαστιανὸς Νικοκάβουρας, ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους· **ἐπίσκοποι** εἴκοσι πέντε· ὁ Λαρίσσης, Φερσάλων καὶ Πλαταμῶνος Ἀμβρόσιος Κασάρας, χειροτονηθεὶς τῇ 16 μαρτίου 1875 ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος, ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἀρχιερέων τοῦ βασιλείου—ὁ Περονάζιας Γρηγόριος Γιακουμῆς, ἀπὸ 6 μαρτίου 1882—ὁ Γόρτυος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἰωάννης Μαρτίνος, ἀπὸ 7 ἰουλίου 1901—ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαθεῖας Ἱερώνυμος Βλαχάκης, συγχρόνως—ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Παρθένιος Δημητρόπουλος (συγχρόνως)—ὁ Φωκίδος Ἀμβρόσιος Τσάπος, ἀπὸ 9 ἰουλίου 1901—ὁ Εὐρυτανίας Σεραφεῖμ Δομβολίτης, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμέρας—ὁ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος Εὐθύμιος Πλατῆς, συγχρόνως—ὁ Κυθήρων Εὐθύμιος Καββαθᾶς, συγχρόνως—ὁ Κερκλληνίας Δαμασκηνὸς Πολυδώρου, συγχρόνως—ὁ Ἡλείας Δαμασκηνὸς Σπηλιωτόπουλος, ἀπὸ 21 αὐγούστου 1901—ὁ Μεσσηνίας Μελέτιος

Σκελλαρόπουλος, ἀπὸ 9 ἰουλίου 1904—ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανὸς Μετξᾶς, ἀπὸ 12 ὀκτωβρίου 1906—ὁ Φθιώτιδος Θεόφιλος Ἰωάννου, ἀπὸ 21 ὀκτωβρίου 1906—ὁ Πικρῶν Ἀντώνιος Παράσχης, ἀπὸ 29 δεκεμβρίου 1906—ὁ Σύρου καὶ Τήνου Ἀθανάσιος Λεβεντόπουλος, ἀπὸ 10 ἰουλίου 1907—ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Ἀνθίμος Παντελάκης, ἀπὸ 11 ἰουλίου 1907—ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Ἰωάσαφ Σιάκος, ἀπὸ 12 ἰουλίου 1907—ὁ Χαλκίδος καὶ Καρυστίας Χρυσάνθος Προβατᾶς, ἀπὸ 14 ἰουλίου 1907—ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Γερμανὸς Τρωϊάνος, ἀπὸ 16 ἰουλίου 1907—ὁ Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας Χαρίτων Κανελοπούλος, ἀπὸ 19 ἰουλίου 1907—ὁ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης Δανιὴλ Σουλίδης, συγχρόνως—ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Γαβριὴλ Παπκίω-άννου, ἀπὸ 9 αὐγούστου 1907—ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς Μικρομαμάτης, ἀπὸ 10 αὐγούστου 1907 καὶ—ὁ Θήρας Ἀγαθᾶγγελος Γεωργιάδης, ἀπὸ 26 ὀκτωβρίου 1907.

Ἱερατικαὶ σχολαί—Κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1907—8 ἡ μὲν Ἐκκλησιαστικὴ Ριζάρειος σχολὴ ἤριθμεῖ μαθητὰς 75 καὶ διδασκάλους 11—ἡ Ἱερατικὴ τῆς Ἄρτης 45 μαθητὰς καὶ 5 διδασκάλους, καὶ—ἡ Ἱερατικὴ τῆς Τριπόλεως 5 διδασκάλους καὶ αὐτῇ, 27 δὲ μαθητὰς.—Ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ ἐθν. πανεπιστημίου ἀναφέρονται διδάξαντες ἕξ καθηγηταὶ καὶ πέντε ὑφηγηταί.

Μοναὶ ἐν Ἑλλάδι.—Εἰς εἴκοσιν ἕξ νομοὺς ἀναγράφονται ὑπάρχοντα 167 μοναστήρια ἀνδρεῖα καὶ 10 γυναικεία, μοναχοὺς ἀριθμοῦντα τὰ πρῶτα 1743, μοναχὰς τὰ δευτέρω 225—εἰς μοναὶ Λακωνίας, περὶ τὰς 31, καθὸ «ἀνοργάνιστοι» μένουσιν ἔξω τοῦ καταλόγου—ἐν μόνῳ τῷ νομῷ Τριφυλίας οὐδεμίαν ἀναφέρεται μονὴ Γυναικεία μοναὶ ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς νομοῖς Κερκλληνίας τρεῖς, Ἀχαΐας, Κυκλάδων, Κερκύρας ἀνὰ δύο, καὶ Ζακύνθου μία· τὰς ὀλιγωτέρας μοναχὰς (4) ἔχει ἡ ἐν Ζακύνθῳ, τοὺς ὀλιγωτέρας μοναχοὺς (ΔΥΟ) ἔχει ἡ ἐν Λαρίσση μία ἀνδρεῖα μονή.—Τὰς περισσοτέρας μονὰς κέκτηται ὁ νομὸς Ἀχαΐας, 14 ἀνδρῶν καὶ 2 γυναικῶν καὶ τοὺς περισσοτέρας ἄρα μοναχοὺς (396 καὶ μοναχὰς 35—ἐκ τῶν μεγάλων μοναστηρίων τὸ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου ἀριθμεῖ μοναχοὺς 125, τὸ τῶν Ταξιαρχῶν Λίγλου 90 καὶ ἡ Λαύρα τῶν Καλαβρυτῶν, 50.

Μετόχια.—δέον νὰ σημειώσωμεν ὅτι 64 μοναστήρια προσητηθήσαν ὡς μετόχια εἰς ἑτέρας μονὰς, διὰ βασιλικῶν διαταγμάτων, ὧν ἀρχαιότερον ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ Ἐπιτετηρίδι σημειοῦται τὸ ἀπὸ 2 μαΐου 1833 περὶ τῆς μονῆς ἁγίων Ἀποστόλων Πικρίας, προσητημένης τῇ μονῇ Προυσοῦ (Καρπενήσου)—Ἀρχαιότερα μοναστηρίων προσσητηθεῖς εἰς ἑτέρας σημειοῦνται ἡ ἀπὸ 10 ἰανουαρίου 1551 τῆς Κοιμήσεως (Μεταριάς) Σερίφου εἰς τὴν αὐτόθι μονὴν Ταξιαρχῶν—ἡ τῆς Εὐαγγελιστρίας (Κερκύρας) εἰς τὴν αὐτόσημον μονὴν (τῷ 1770) τῆς Θεοτόκου Πλατυτέρης—καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ πατριαρχοῦ Γρηγορίου Ε' (τῷ 1798) προσσητηθεῖς τῶν ἐν Φιλιατροῖς τοῦ νομοῦ Ἡλείας δύο μονῶν Γενεσίου Θεοτόκου καὶ ἁγίου Ἰωάννου εἰς τὴν ἐν τῷ δήμῳ Λετρίνων (Ἡλείας) μονὴν τῆς Κοιμήσεως Σκαφιδιάς, ἔχουσιν μοναχοὺς δέκα καὶ ὀκτώ.—Τῶν 64 μετοχιῶν ἐν ἔχει διοίκησιν ἰδιορρυθμον.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ τινές εἰδὶ χρῆσιμοι μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν στατιστικῶν τούτων εἰδήσεων. Ἀρχιερεῖς ὑπάρχοντες μετὰ τὸν νόμον τῆς 9 ἰουλίου 1852, καθ' ὅλον τὸ βασιλεῖον 24, ὧν εἰς μητροπολίτας, ὁ Ἀθηνῶν, δέκα ἀρχιεπίσκοποι (Ἀκρονήσιος καὶ Αἰτωλίας, Ἀργολίδος, Κορινθίος, Μαντινέας καὶ Κυνουρίας, Μεσσηνίας, Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, Πελοπ. καὶ Ἠλίας, Σύρου καὶ Τήνου, Φθιώτιδος καὶ Χαλκίδος) καὶ δέκα τρεῖς ἐπίσκοποι—Ἀπὸ τοῦ 1863—1882 προσετέθησαν τρεῖς μητροπολίται (Κερκύρας, Κεφαλληνίας, Ζακύνθου), δύο ἀρχιεπίσκοποι (Λευκάδος καὶ Κυθήρων) καὶ δύο ἐπίσκοποι (Ἰθάκης καὶ Πάξων) τῆς Ἐκκλησίας δηλ. τοῦ Ἰονίου κράτους) καὶ ἓκ τῶν τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας τέσσαρες μητροπολίται (Λαρίσσης, Ἄρτης, Δημητριάδος, καὶ Φαναριοφερσάλων) καὶ πέντε ἐπίσκοποι (Πλαταμῶνος, Τρίκκης, Σταγῶν, Θυμακοῦ καὶ Γαρδικίου) ἤτοι 16 ἐπισκοπικαὶ διοικήσεις. Οὕτως, ἀπὸ τεσσαράκοντα τοιούτων, κατῆλθεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρχιεπισκοπῶν καὶ ἐπισκοπῶν εἰς τριάκοντα καὶ δύο, ἐνῶ ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ἐντὸς ἐβδομήκοντα ἐτῶν ὑπερεδιπλασιάσθη.—Μέχρι τοῦ 1821 αἱ ἐν Πελοποννήσῳ, Στερεῇ Ἑλλάδι καὶ ταῖς τοῦ Αἰγαίου νήσοις ἐπαρχίας ἠριθμοῦν 19 μητροπολίτας: Κορίνθου, Μονεμβασίας, Παλαιῶν Πατρῶν, Λακεδαιμονίας, Ἀθηνῶν, Ἄρτης, Χριστιανοπούλεως, Ὠλένης, Ρέοντος καὶ Πραστοῦ, Νέων Πατρῶν, Αἰγίνης καὶ Ὑδρας, Τζίας καὶ Θερμίων, Θηβῶν, Παροναζίας, Σίφνου καὶ Μήλου, Ἄνδρου καὶ Σύρου, Τήνου, Εὐρίπου, καὶ Σαντορίνης—τρεῖς ἀρχιεπισκόπους: Ἀκοῦων, Δημητριάδος, καὶ Ζηρυάτας—καὶ εἴκοσι καὶ τρεῖς ἐπισκόπους: Καρύστου (τοῦ Εὐρίπου), Λιτζᾶς καὶ Ἀγράφων, Λοιδωρικίου, Ζητουρίου, Ραδοβισιδίου, Σκοπέλου (πέντε τοῦ Λαρίσσης), Σκύρου, Μενδενίτζης, Σκλώνων, Τάλαντιου (τέσσαρες τοῦ Ἀθηνῶν), Ἀνδρούσης, Ἐλους, Μαίνης, Μηλέας, Πλάτης, Λαγίας (ἐξ τοῦ Μονεμβασίας), Βρεσθῆνης, Καρυοπούλεως, Ματζζίνης (τοῦ Λακεδαιμονίας), Κερνίκης καὶ Καλαβρύτων, Μεθώνης, Κορώνης (τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν), καὶ Δαμαλῶν (τοῦ Κορίνθου)—δηλον οὖν τεσσαράκοντα καὶ πέντε, ὧν τὸ ποιμαντικὸν ἔργον διεξάγουσι σήμερον εἴκοσι καὶ δύο ἀρχιερεῖς.

Ἐκ τῶν ἀρχιερέων τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος τρεῖς εἰσὶν ἓκ τῶν νήτων τῆς Ὀθωμαν. αὐτοκρατορίας: ὁ Δημητριάδος ἓκ Ψαρρῶν καὶ ὁ Πλαταμῶνος καὶ ὁ Φωκίδος ἓκ Καλύμνου—δύο δὲ ἔχουσι δίπλωμα τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς: ὁ Πλαταμῶνος (ἀπὸ τοῦ 1869) καὶ ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης (τῷ 1893.—Ἐκ τούτων ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Ἰωάσαφ ἐχρημάτισε (μέχρι τοῦ 1876) σχολάρχης τῆς Ἀθωνιάδος (κεντρικῆς, ἐν Καρεῖς, Ἁγίου Ὁρους) σχολῆς.

Ἐκ τῶν μοναστηρίων πέντε μόνον τιμῶνται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος (τὰ τέσσαρα ἓκ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ)—ὑπὲρ τὸ ἡμισυ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τιμῶνται ἐπ' ὀνόματι τοῦ γενεσίου ἢ τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου—ἐπ' ὀνόματι τοῦ πρωτοκλήτου τῶν ἀποστόλων Ἀνδρέου μόνον ἓν (καὶ τοῦτο ἐν Κεφαλληνίᾳ), καὶ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Εὐφημίας ἓν, ἐν Κερκύρα, ἀμφοτέρω γυναικεῖα.

ΣΗΜ. Α'. Παρὰ τὰ ὀνόματα τῶν μονῶν ἢ Ἐπετηρίδων σημειοὶ καὶ τὸ ἔτος τῆς ἰδρύσεως, ἀλλὰ κατὰς τὰς φερομένας ἀσυστάτους παραδόσεις: οἶον Μ. Σπηλαίου 361, Γηροκομίου (Πατρῶν) 501, Μαλεβῆς (Ἀρκαδίας) 717,—καὶ τὰ παραπλήσια, πολλῆς ἀκριβώσεως δεόμενα.

Β'. Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1833—1834 κατηργήθησαν ἐν τῷ τότε βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος τριακόσια ἐννευήκοντα τέσσαρα μεγάλα καὶ μικρὰ μοναστήρια, ὧν τὰ δέκα καὶ ἕξ γυναικεῖα διατηρήθησαν δὲ 146, ὧν 63 ὄλα ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς διοικήσεσιν Οἰτύλου καὶ Γυθείου ἔμειναν ἀπείραστα, ἕνεκα τῶν ἐν Μάνῃ τότε γενομένων ταραχῶν.

Γ'. Αἱ περὶ ἀρχιερέων ὑπομνήσεις καὶ ἡ Β' σημείωσις περὶ μοναστηρίων ἀρεῖλονται εἰς ἑτέρας πηγὰς, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν Ἐπετηρίδα.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ)

ΠΙΝΑΞ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

ΧΩΡΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΟΚΛΗΡΙΑΝ ΜΕΤΑΣΤΑΝΤΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑΝ

Μέχρι τοῦ 1900. Ἐκ τοῦ ὅλικου ἀριθμοῦ τῶν χριστιανικῶν χωρίων τῆς Ἐπαρχίας Πελαγονίας, ἀνερχομένου εἰς 229, ἀπεσκίρτησαν καὶ ἀνεγνώρισαν τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐπαρχίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι τοῦ ἔτους 1900 τὸ ὅλον 105 χωρία.

Ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ ἐντεῦθεν τὰ ἐξῆς 17.

1) Δόμπρομιο. Μετὰ πολλὰς ἀμφιταλαντεύσεις ἐκηρύχθη ὀριστικῶς σχισματικὸν τῷ 1906, πλὴν τῆς οἰκογενείας τοῦ ἱερέως. Καὶ ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου ἐπισκόπου ἐν τῷ Νομαρχικῷ Συμβουλίῳ ἀνεγνωρίσθη ὅτι διετέλει Πατριαρχικὸν μέχρι τοῦ 1903 ἡ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων

2—3) Ράστια καὶ Ρίμπαρτσι. Ἀπεσκίρτησαν μόνον κατὰ τὸ ἔτος 1905, τρομοκρατηθέντα ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. Αἱ ἐκκλησίαι κατέχονται ὑπ' αὐτῶν. **3—10) Τίρον, Σίρφι Πασσαρέϊτσα, Γσαϊολῆ Ἄνω καὶ Κάτω, Ἀγλαρτσι Ἄνω καὶ Κάτω.** Ἀπεσπάσθησαν βίβλ, κατὰ τὸ ἔτος 1903. Καὶ ταῦτα ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου ἐπισκόπου ὡς διατελέσαντα Πατριαρχικὰ μέχρι τοῦ 1903. Αἱ ἐκκλησίαι κατέχονται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **11) Μπεραντσι.** Ἀπεσκίρτησε βίβλ τῷ 1903, ἔχει δύο ἐκκλησίας κατεχομένας ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **12—17) Κημπάλαχτσι, Νύσπαλ, Δομπρούσοβον, Μπίλτσε, Μοῖνο, Πόλτσιτσα.** Διετέλου Πατριαρχικὰ μέχρι τοῦ 1903, βίβλ ἀποσπασθέντα. Αἱ ἐκκλησίαι κατέχονται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, ὡς καὶ αἱ τῶν μέχρι τοῦ 1900 τῆς Ἐπαρχίας μεταστάντων 105 χωρίων.

ΧΩΡΙΑ ΑΜΙΓΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ

Εἰς τὰ χωρία ταῦτα ἀνερχόμενα εἰς 60 συμπεριλαμβανόμενα καὶ τὰ ἐξῆς: Ἰβενί, Ράπες, Ὀρλε καὶ Μπῆρικ, εἰς

τὰς ἐκκλησίας τῶν ὁποίων μεταβαίνοντες λειτουργοῦσιν ἀνενόχλητοι οἱ τε Ὁρθόδοξοι ἱερεῖς καὶ οἱ σχισματικοί, ἀναλόγως τῶν κατὰ καιροὺς ἐνεργειῶν τῶν Ὁρθοδόξων ἢ τῶν Βουλγάρων. Τὰ δύο τελευταῖα Ὁρλε καὶ Μπῆρνικ θεωροῦνται μᾶλλον βουλγαρίζοντα. Αἱ ἐκκλησίαι καὶ τῶν 4 χωρίων εἶναι ἀνοικταί.

ΧΩΡΙΑ ΜΙΚΤΑ

1) Μοναστήριον. Ἡ ἐν αὐτῷ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, κτισθεῖσα διὰ Πατριαρχικοῦ Φιρμανίου, ἠρπάγη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ἐπιστραφεῖσα. Ἡ ὀριστικὴ αὐτῆς ἀρπαγὴ ἐγένετο κατὰ τὸ 1878, ἔκτοτε δὲ διατελεῖ ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῶν Βουλγάρων. **2) Μπροῦδνικ.** Μετὰ πολλὰς διεκδικήσεις τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, ἀπελπισθέντες οἱ Βούλγαροι ἔκτισαν ἰδίαν ἐκκλησίαν κατὰ τὸ ἔτος 1908. **3) Μεσαῖον Ἰγρι.** Μετὰ τὸ Σύνταγμα, κατόπιν ταραχῶν τῶν ἐν αὐτῷ βουλγαρίζοντων, αἱ Ἀρχαὶ ἔκλεισαν τὴν ἐκκλησίαν ἣτις καὶ διατελεῖ κλειστή. **4) Κίρκλινον.** Ἔχει δύο ἐκκλησίας καὶ 1 Μονήν. Ἡ μία τῶν ἐκκλησιῶν εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1904, ἡ δὲ ἑτέρα, ἡ κεντρικὴ, καταλήφθη ὑπ' αὐτῶν μετὰ τὸ Σύνταγμα, κυβερνητικῆ ἀνοχῆ. **5) Κλαπούστισα.** Ἀνεκῆθεν Πατριαρχικόν. Μετὰ τὸ Σύνταγμα, σχηματισθείσης μερίδος Βουλγαρικῆς, διεξεδικῆθη ἡ ἐκκλησία καὶ ἐκλείσθη ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν. **6) Δίχοβον.** Κοινότης Βουλγαρικῆ ἐσχηματίσθη μετὰ τὸ Σύνταγμα. Ἡ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων. Εἰς τοὺς σχισματικούς ἐπετρέπη ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν ἡ ταφὴ τῶν νεκρῶν τῶν εἰς τὸ ὀρθόδοξον νεκροταφείον. **7) Νοβάκ.** Μετὰ τὸ Σύνταγμα, κατόπιν διενέξεων μεταξὺ Πατριαρχικῶν καὶ σχισματικῶν, ἡ Ἀρχὴ προέβη εἰς τὸ κλείσιμον τῆς ἐκκλησίας. **8—9) Κριβογκάστани, Βήρυπανι.** Εἰς τὰ δύο ταῦτα χωρία τελεῖται ἡ λειτουργία ἐκ περιτροπῆς ὑπὸ Σερβιζόντων καὶ σχισματικῶν ἱερέων. **9) Νικοδίμ.** Μέχρι τοῦ Συντάγματος ἐτελεῖτο ὡς ἄνω ἐκ περιτροπῆς ἡ λειτουργία. Μετὰ τὸ Σύνταγμα καταλήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων.

ΠΙΝΑΞ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΜΟΓΛΕΝΩΝ

ΧΩΡΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΟΚΛΗΡΙΑΝ ΜΕΤΑΣΤΑΝΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑΝ

Μέχρι τοῦ 1900. Ἐκ τοῦ ὀλικοῦ ἀριθμοῦ τῶν χριστιανικῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας Μογλενῶν, ἀνερχομένων εἰς 44, ἀπεσκιρτήσαν καὶ ἀνεγνώρισαν τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐπαρχίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι τοῦ 1900 μόνον 3 χωρία.

Ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ ἐντεῦθεν τὰ ἐξῆς 18.

1) Ἐξησοῦ. Ἀπεσκιρτήσε τῷ 1877, τῶν Βουλγάρων καταλαβόντων τὰς δύο ἐκ τῶν 3 Πατριαρχικῶν ἐκκλησιῶν. Μέχρι τοῦ 1404 ἦτο μικτόν. Φονευθέντος τοῦ Ἑλλήνος ἱερέως, τὸ χωρίον ὀλόκληρον ἐκηρύχθη σχισματικόν, ἡ δ' ἐκκλησία τῶν ὀρθοδόξων ἐκλείσθη. Μετὰ τὸ Σύνταγμα ὅμως καταλή-

φθη καὶ αὕτη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **2) Ρακίτα.** Ἀπεσκιρτήσαν ὀλόκληρον κατὰ τῷ 1894. Μέρος τῶν κατοίκων ἀπὸ τοῦ 1003 προσῆλθεν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, λαβοῦσα εἰς τὴν κατοχὴν τῆς μίαν τῶν δύο ἐκκλησιῶν τοῦ χωρίου. Τῷ 1907 ὅμως ἐκηρύχθη ὀλόκληρον σχισματικόν. Ἦδη ἀμφότεραι αἱ ἐκκλησίαι κατέχονται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **3) Ναλμπάντικοϊ.** Ἐγένετο σχισματικόν τῷ 1900, καταληφθείσης τῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **4) Μόκραϊνα.** Ἀπεσκιρτήσε τῷ 1877. Μετ' ἄλλεπαλλήλους μεταβολὰς εἶχε τῇ ὀρθοδοξίᾳ προσέλθει ὀλόκληρον τῷ 1906. Ἀμέσως μετὰ τὸ Σύνταγμα καταλήφθη ἡ ἐκκλησία ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καὶ ἐκηρύχθη ὀλόκληρον σχισματικόν. **5) Νεβόλιανη.** Μερὲς χωρικῶν εἶχεν ἀποσκιρτήσει τῷ 1898 καταλαβοῦσα τὴν μίαν τῶν δύο ἐκκλησιῶν. Τῷ 1906 ἀπεσκιρτήσε καὶ ἡ ἐπίλοιπος μερίς, ἀλλ' ἡ ἐκκλησία ἐκλείσθη ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν. Μετὰ τὸ Σύνταγμα ἐπεχείρησαν οἱ κάτοικοι νὰ καταλάβωσιν αὐτὴν, ἡ δὲ Ἀρχὴ προέβη εἰς τὴν σφραγίστην αὐτῆς κατόπιν διαμαρτυριῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μογλενῶν. Ἄλλ' οἱ Βούλγαροι διέρρηξαν τὰς σφραγίδας καὶ τὴν κατέλαβον. **6) Λάζεσι.** Σχισματικόν ἀπὸ τοῦ 1907. Ἡ ἐκκλησία εἶχε κλεισθῆ, μετέβηκε δὲ κατὰ καιροὺς ὀρθόδοξος ἱερεὺς καὶ ἐλειτούργει. Μετὰ τὸ Σύνταγμα καταλήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **7—3) Ἄνω καὶ Κάτω Καλνίκ.** Σχισματικὰ ἀπὸ τοῦ 1903. Οἱ Βούλγαροι κατέχουσι τὴν ἐκκλησίαν. **9) Παπαδιά.** Ἀπεσκιρτήσε τῷ 1903, ἀλλὰ μεταγενεστέρως ἐπικηλῆθεν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Μετὰ τὸ Σύνταγμα ὅμως ἐκηρύχθη σχισματικόν. **10, 11, 12 καὶ 13) Σακούλεβο, Χαδάνοβο, Σῶδιτς καὶ Κονούχι.** Σχισματικὰ ἀπὸ τοῦ 1902. Αἱ ἐκκλησίαι κατέχονται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **14 καὶ 15) Γκαύλεντσι καὶ Σπάντσα.** Σχισματικὰ ἀπὸ τοῦ 1903. Αἱ ἐκκλησίαι εἶνε εἰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων. **16) Ἰντοκο.** Ἐπαυλὶς Τουρκικῆ με ὀλίγας οἰκίας χριστιανικὰς ἐχοῦσας ἐκκλησίαν Πατριαρχικὴν, εἰς ἣν λειτουργεῖ ἐλευθέρως οἰοσδήποτε ἱερεὺς. **17) Ροῦδνικ.** Ἀποσκιρτήσαν τῷ 1898, προσῆλθε τῷ 1903 καὶ αὖθις εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Τρομοκρατηθέν ὅμως ὑπέκυψεν εἰς τὸ Σχίσμα ἐντελῶς τῷ 1904. Μετὰ τὸ Σύνταγμα μετέβη Ἑλλὴν ἱερεὺς καὶ ἐλειτούργησε, γενόμενος δεκτός. **18) Πεσόδνιτσα.** Ἀπεσκιρτήσε τῷ 1906 κλεισθείσης τῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν. Μετὰ τὸ Σύνταγμα ἐπεχείρησαν οἱ Βούλγαροι νὰ τὴν καταλάβωσιν, μεθ' ὃ ἐσφραγίσθη ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν, ἀλλ' οὗτοι ἀφαιρέσαντες τὰς σφραγίδας τὴν κατέλαβον καὶ ἦδη εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν.

ΧΩΡΙΑ ΑΜΙΓΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ

Τὰ ἀμιγῆ πατριαρχικὰ τῆς ἐπαρχίας Μογλενῶν χωρία ἀνέρχονται εἰς 14. Ἐκ τούτων τὸ Μπάτς, ἀποσκιρτήσαν τῷ 1906, ἐπικηλῆθεν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τὸ ἐπόμενον ἔτος καὶ ἡ ἐκκλησία περιῆλθε καὶ αὖθις εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ὀρθοδόξων. Ταύτην ἀπεπειράθησαν νὰ καταλάβωσιν οἱ Βούλγαροι μετὰ τὸ Σύνταγμα, ἀλλ' ἀπεκρούθησαν ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων. Ἐκτοτε τρομοκρατούμενοι ὑπὸ τῶν βουλγαρίζοντων δὲν τολμῶσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μένει δὲ αὕτη

ἀλειτούργητος. **Σέτινα.** Τοῦτο προσήλθεν εἰς τὴν Ὁρθοδόξου ὀλόκληρον μετὰ τὸ Σύνταγμα καὶ ἡ ἐκκλησία περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ὀρθοδόξων.

ΧΩΡΙΑ ΜΙΚΤΑ

Ταῦτα εἰσὶν τὰ ἀκόλουθα 9. 1.) **Φλώρινα.** Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κατέχεται ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων. Οἱ Βούλγαροι ἔχουν ἀνεγείρει ἰδίαν ἐκκλησίαν. Ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπάρχει ἀγίασμα, τὸ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ὃπερ μένει κλειστὸν ἀπὸ τοῦ 1896 ἕνεκα διαπληκτισμῶν περὶ αὐτὸ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων. 2.) **Ἀρμενίσκον.** Ἡ κεντρικὴ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, ἡ δὲ Μονὴ, καταληφθεῖσα διὰ πρώτην φοράν ὑπὸ τῶν βουλγάρων τῷ 1898 ἐπανεκτίθη ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων. Ἀλλὰ τῷ 1905 κατελήφθη ὀριστικῶς ὑπὸ τῶν σχισματικῶν, διατελοῦσα ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῶν καὶ μέχρι σήμερον. 3.) **Γκορνίτσοβον.** Εἶχεν ἀποσκιρτήσει ὀλόκληρον κατὰ τὸ 1903. Μετὰ τὸ Σύνταγμα μερὶς χωρικῶν προσεχώρησε τοῖς ὀρθοδόξοις ἐπισήμως. Ἔχει δύο ἐκκλησίας ὧν ἡ μία ἐξωκλήσιον εἰς ὃ οὐδεὶς λειτουργεῖ. Ἡ κυρίως ἐκκλησία εἶναι κλειστή. Οἱ σχισματικοὶ χρησιμοποιοῦσι πρὸς λειτουργίαν τὸν ναρθῆκα αὐτῆς. 4.) **Σόροβιτς.** Ἡ πατριαρχικὴ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων. Οἱ Βούλγαροι ἀνήγειραν ἰδίαν ἐκκλησίαν. 5.) **Ἀρμενοχώριον.** Ὁμοίως. 6.) **Πάτελι** οἱ ὀρθοδόξοι εἰσὶν ὀλιγάριθμοι. Ἔχει δύο ἐκκλησίας πατριαρχικὰς ὧν ἡ μία κατελήφθη ὑπὸ τῶν σχισματικῶν τῷ 1884. Ἡ ἐτέρη κατεῖχετο ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων μέχρι πρὸ τοῦ Συντάγματος. Μετὰ τὸ Σύνταγμα οἱ βούλγαροι ἀπεπειράθησαν νὰ τὴν καταλάβωσιν, ἡ δὲ Ἀρχὴ κατόπιν διαμαρτυριῶν τῆς Μητροπόλεως κλείσεν αὐτήν. 7.) **Παλαιοχώριον.** Ἀπὸ τοῦ 1890 ἡ λειτουργία γίνεται ἐκ περιτροπῆς μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν βουλγαριζόντων, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς διοικήσεως. 8.) **Ευπόριον.** Ἔχει δύο ἐκκλησίας καὶ ἓν ἐξωκλήσιον. Τῷ 1877 οἱ σχισματικοὶ κατέλαβον τὴν κεντρικὴν, τῷ δὲ 1900 καὶ τὴν ἐτέραν. Οἱ ὀρθοδόξοι κατέχουσι τὸ ἐξωκλήσιον. 9.) **Πέτροσκον.** Ἡ πατριαρχικὴ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων. Οἱ Βούλγαροι ἔχουσιν ἀνεγείρει ἰδίαν ἐκκλησίαν.

Τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρωσικὸν Ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτούτον καὶ ὁ ἀνακαλυφθεὶς ἐν τῇ αὐτοκρ. βιβλιοθήκῃ τοῦ Σεραγίου βασιλικὸς κώδιξ τῆς Ὀκτατεύχου

Φαίνεται δὲ ἐκ τῶν προημειωθειῶν παρατηρήσεων ὅτι ὁ Θεοτόκης, ὡς πάντες οἱ σύγχρονοι σοφοὶ ἄνδρες τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, σμικρὰς ἐκέκτητο πλκιογραφικὰς γνώσεις, τοῦτο δ' ἕνεκα τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα περὶ τῶν ἐν λόγῳ κωδίκων, ὅτι ὁ τοῦ ἡγεμόνος Γκίκα κώδιξ ἦτο κατὰ ἑκατὸν ἔτη πα-

λαιότερος τοῦ κώδικος τοῦ σπαθρίου Ἀλεξάνδρου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ἀρκούντως ὡς πειστικὴ μαρτυρία.

Ἐκ τῶν κατωτέρω συνοπτικῶν μαρτυριῶν τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη περὶ τῶν κωδίκων, οὓς οὗτος μετεχειρίσθη διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς Ὀκτατεύχου αὐτοῦ μανθάνομεν ἐν πρώτοις, ὅτι ὡς βάσις τῆς ἐκδόσεως τῆς Λειψικῆς ἐτέθη ὁ κώδιξ τοῦ ἡγεμόνος Γκίκα, ἀντιπραβληθεὶς πρὸς τὸν κώδικα τοῦ σπαθρίου Ἀλεξάνδρου, εἶτα δὲ ὡς βοηθητικὰ ἔργα παρέλαθε τὰς ἐκδιδομένους κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐρμηνείας εἰς τὴν Ὀκτατεύχον, ὡς ἐπίσης καὶ ἓνα τρίτον κώδικα, ὃν ἐπρομηθεύθη κατὰ τὸ λέγειν αὐτοῦ, ἐκ Μονάχου. «Αἱ τοῦ Προκοπίου τοῦ Γαζίου εἰς τὴν Ὀκτατεύχον ἀνέκδοτοι ἐρμηνεῖαι . . . » καὶ ταύταις οἱ πανέκλαμπροι τῆς ἐν Αὐγούστῳ ἀριστοκρατείας μεγιστάνες . . . προθύμως ἐχρήσαντο, τὸν αὐτὰς περιέχοντα ἀποστείλαντές μοι κώδικα» μάλιστα ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου κώδικος ἠρύσθη πληροφορίας καὶ συνεπλήρωσε τὴν δι' ἐκτύπωσιν οὐσαν ἐτοιμίην ἔκδοσιν αὐτοῦ! «αὐτῶν οὖν τῶν κωδίκων τὸ ἡμέτερον ἀντίγραφον παραθέντες, ὅσα τῶν ὑπομνημάτων ἐν αὐτῶν οὐ προσῆν, ἀπὸ τοῦ κώδικος ἀνελαχόμεθα πάνυ ὀλίγα καταλείψαντες». Καὶ περὶ τοῦ κώδικος τούτου λέγει ὁ Θεοτόκης ὅτι εἶναι λίαν καλιγεγραμμένος, ὅτι δὲν φέρει οὗτος χρονολογίαν ἀλλὰ μόνον ἐπιγραφὴν τὴν ἀκόλουθον: «Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τῆς εἰς Γένεσιν τῶν ἐκλογῶν ἐπιτομῆς Προκοπίου χριστιανοῦ σοφιστοῦ». Πρακτικῶς ἀκολούθως ὁ Θεοτόκης μέρος τῆς εἰσαγωγῆς ταύτης τοῦ Προκοπίου κατακρίνει αὐτὸν σφόδρα διὰ τὴν μέθοδον, ἣν μετεχειρίσθη μὲ τὰς ἐξῆς χαρακτηριστικὰς παρατηρήσεις: «ἀλλὰ γὰρ οὐκ εὐδόκιμος ἀναδέδεικται ἐν τούτῳ τῷ πρὸς τὸ διὰ πάντων ἐν γενέσθαι σῶμα τῆς συγγραφεῖς διὰ τὴν ἀπροσφυᾶ τῶν διαφορῶν ἐνοιῶν συμπρέπτωσιν τε καὶ συμπλοκῆν, ἐξ ὧν οὐχ ἡ τυχοῦσα ἀσάφεια πολλῶν γὰρ βέλτιον εἶη ἢ πεποιηκῶς διηρημένα παρεκθήμενος τὰ ὑπομνήματα καὶ τὸ τοῦ συγγραψαντος δηλώσας ὄνομα». Κατὰ τὸν κ. Θ. Οὐσπένσκη ἡ εἰσαγωγὴ τῆς Ὀκτατεύχου τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη, οὕσα ἐπιστημονικατὰ ἀποτελεῖ τὴν ὅλην κλειδα τῆς μοναδικῆς μέχρι τοῦδε εἰς τὸ εἶδος αὐτῆς ἐκδόσεως τῆς Ὀκτατεύχου, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἔργον ὁ Θεοτόκης προσνήχθη μετὰ πλήρους συνέσεως καὶ συναισθήσεως. Κατηρτισμένος ὢν οὗτος εἰς τὴν θεολογίαν περισσότερον τῶν συγχρόνων αὐτοῦ ὁμογενῶν ἦτο ὁ καταλληλότερος διὰ τὴν ἐπιχείρησιν ἐνός τοιούτου σπουδαίου ἔργου, ὃπερ ἀριθίλως δεικνύει τὴν μεγάλην πείραν καὶ τὰς ἐξισίους καὶ ἀδιαφιλονεικίτους θεολογικὰς γνώσεις τοῦ ἀνδρός.

Ὁ Θεοτόκης ἔχων, ὡς εἵπομεν, ἐνώπιον αὐτοῦ τρεῖς τὰ ὅλον κώδικας δὲν περὶ ἴσθη εἰς τὴν ξηρὰν ἔκδοσιν χειρογραφικῆς ὕλης τῶν κωδίκων, δηλ. εἰς μετὰ ἔκδοσιν ἡμῶν ἀκεραίου τοῦ κειμένου ἔστω καὶ ἐνός ἐκ τῶν τριῶν τούτων κωδίκων ἐν ἀντιπραβολῇ πρὸς τοὺς δύο ἐτέρους κώδικας,

(1). Ἡ χειρόγραφος αὕτη βλῆ τοῦ Ν. Θεοτόκη εὑρεται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς.

ἀλλ' ἐνεφάνησεν ἡμῖν ἕνα ὄλως ἰδικόν του κώδικα, ὅστις προσομοιάζει μὲν πρὸς ὄλους τοὺς κώδικας, οὐχὶ ὁμως καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἰδικαίτερος, διότι προσεπάθητε καὶ ὑπερηύξητε τὸ κείμενον αὐτοῦ διὰ προσηκῶν ἐκ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων καὶ ἄλλων ἐκδεδομένων τε καὶ μὴ πηγῶν, ἃς εὗρισκε θεσμηθὸν ἐν διαφόροις βιβλιοθήκαις.

Διὰ τὰ σχηματίζωμεν δὲ ὠρισμένην ἰδέαν τῆς ἐκδόσεως τῶν σχολιαστῶν εἰς τὴν Ὀκτάτευχον τοῦ Θεοτόκη, δεόν ἕνα ἔχωμεν ἐνώπιον ἡμῶν ὄλον τὸ ὑλικόν ἐκεῖνο, ὃπερ ἐμελέτησε διὰ τὴν προκταχρῆστικὴν αὐτοῦ ἐργασίαν, καὶ τὰ χειρόγραφα, τὰ ὅποια εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁμως τὰ χειρόγραφα ταῦτα μένουσιν ἡμῖν ἄγνωστα, ἴσως δὲ καὶ ὄλως ἀπωλέστησαν, μένει ἕνα γένηται ἐφαρμογὴ κριτικῆς μεθόδου πρὸς ἐξεύρεσιν μέσων παρεβολῆς τῶν κειμένων: ἄρ' ἐνός μὲν διὰ τῆς ἐναποκειμένης, ὡς εἶπομεν, ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῆς χειρογράφου ὕλης τοῦ Θεοτόκη καὶ ἄρ' ἑτέρου, ὡς ὀρθῶς παρητηρεῖ ὁ ἑλλ. διδάκτωρ κ. Οὐσπένσκις διὰ τοῦ νεωστὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀνακλυθῆντος κώδικος τοῦ Σεραγίου, ὅστις κώδιξ, συγκρινόμενος πρὸς τὴν ἐκδοσιν τῆς Λειψίας, δύναται ἕνα προμηθεύσῃ ἡμῖν τὸ ἀπαρτίτητον ὑλικόν. Πρὸς τὸν σκοπὸν μάλιστα τούτον, ὁ συγγραφεὺς, ἕνα ἀποδῶ εἰς τὸν κώδικα τούτον περισσοτέρων ἀθεντικῶν καὶ δεῖξῃ τὸ σημεῖον αὐτοῦ μεταξὺ τῶν κωδίκων τῆς αὐτῆς κατηγορίας, ἐπιφέρει τὰς ἐξῆς παρετηρήσεις πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ κώδικος τούτου.

Ἄνωτέρω λέγει, ὑπέδειξα, ὅτι ὁ κώδιξ οὗτος τοῦ Σεραγίου ἐμπεριέχει ζωγραφίας ἐκ κινναβάρους—**ἱστορίας** (1) καὶ ὅτι γνωστοὶ εἰσὶν ἐξ κωδίκων τῆς Ὀκτατεύχου κεκοσμημένοι δι' ἱστοριῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τρεῖς εὗρισκονται ἐν τῇ Ἀνατολῇ, οὗς αὐτὸς ὁ κ. Θ. Οὐσπένσκις ἐμελέτησε καὶ εὔρεν ὅτι καὶ ἐν αὐτοῖς **ἱστορίαι** ἐκτός ἐλαχίστων τινῶν ἐξαιρέσεων, συμπέπτουσιν οὐ μόνον ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰκόνων ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ θέμα αὐτῶν, καὶ παρεδέχεται πᾶν ὀρθῶς ἐν πρωτότυπον δι' ὄλους τοὺς γνωστοὺς ἡμῖν εἰκονογραφημένους κώδικας, ὅτινες, κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ ἰθίου, πρέπει νὰ ἔχωσιν ὁμοίομορφον περίπου τὸ κείμενον αὐτῶν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ κ. Οὐσπένσκις ὑποτίθησιν ὅτι οἱ κώδικες τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ Βατοπαιδίου κέκτληται μεγίστην ὁμοιότητα πρὸς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακλυθῆντα κώδικα τοῦ Σεραγίου καὶ ὅτι οἱ ὑπ' ἀριθμὸν 746 καὶ 747 κώδικες τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ παρουσιάζουσιν ὁμοίομορφον κείμενον τῶν ἐρμηνειῶν, συμπερξίνει δ' ὅτι καὶ ἕτεροι κώδικες, ὅτινες ἐσφακμένως μέχρι τοῦδε ἀπεδίδοντο εἰς ἑτέρας τάξεις χειρογράφων, εἰσὶ τῆς αὐτῆς μετὰ τῶν προρηθέντων κωδίκων καταγωγῆς.

Τὴν δικαίτησιν τοῦ ζητήματος τούτου ὁ σοφὸς ἐρευνητὴς θεωρεῖ σπουδαιότατην καὶ δι' αὐτὸ ἐκτενέστερον περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διαπραγματεύεται, ἀποδεικνύων τὴν ὀρθότητα τῶν προϋποθέσεων του.

Ἀκολουθῶς μεταβαίνει εἰς τὴν περιγραφὴν ἐνός ἐκάστου τῶν ἐν λόγῳ κωδίκων, καὶ πρῶτον περιγράφει τὸν κώδικα τῆς Σμύρνης (δωρηθέντα τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Εὐαγγελικῆς σχολῆς ὑπὸ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς ἀγίας Φωτεινῆς) ὅστις κέκτηται οὐ μικρὰν σπουδαιότητα ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ κειμένου τῶν «ἐκλογῶν» καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐν γένει χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὸν κώδικα τοῦ Σεραγίου καὶ εὗρισκει ὅτι ἡ ὁμοιότης τοῦ κώδικος τῆς Σμύρνης πρὸς τὸν τοῦ Σεραγίου εἶναι τοιαύτη, ὥστε τὰ ἐλλείποντα πρῶτα φύλλα τοῦ κώδικος τῆς Σμύρνης νὰ δύνανται εὐκόλως ν' ἀναπληρωθῶσιν ἐκ τοῦ κώδικος τοῦ Σεραγίου.....

Εἶτα μεταβαίνει εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ κώδικος τῆς ἐν Ἄθῳ ἱερᾶς μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου, περιελθόντος, πιθανῶς, εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῆς ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Ἀθωνιάδος σχολῆς, ἐνθα εὗρισκετο αὕτη....

Διὰ τῆς ἀντιπαρεβολῆς δὲ τοῦ κειμένου τοῦ κώδικος τοῦ Σεραγίου πρὸς τὰ ἄλλα κείμενα τῶν διαφόρων κωδίκων ὡς καὶ τὴν ἐκδοσιν τῆς Λειψίας, ὁ σοφὸς ἐρευνητὴς ἀνακαλύπτει τὴν μέθοδον τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη τὴν ὁποῖαν οὗτος μετεχειρίσθη εἰς τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ... καὶ ἐξάγει ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων κωδίκων κριτικῆς μελέτης αὐτοῦ ὅτι καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι κώδικες εἰσὶ κατὰ πάντα ὁμοίομορφοι καὶ ὑπάγονται εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τῶν Ὀκτατεύχων.

(Ἐπεται συνέχεια).

Γ. Π. ΒΕΓΛΕΡΗΣ.

Σ. Σ. Ε. Α. Τὸ μέρος τοῦτο τῆς παρουσίας ἀξιολόγου πραγματείας ἐλλείπει χώρου ἐδέξασε νὰ δημοσιευθῇ ἐν περιλήψει.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Πέτρος Λιώρας, ὑπήκοος θωμακός, ὁμιώμενος ἐκ Τυρνόβου, τῆς ὑποδιοικήσεως Μοναστηρίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην Παρασκευὴν καὶ ὥραν 8 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πελαγονίας αὐτοπροσώπως ἢ δ' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας, τὸ γένος Τερπίνα, κατοικοῦ Τυρνόβου, ἐπὶ διαζεύξει ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆ δικαστήσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέσειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας,

Ἐν Μοναστηρίῳ τῇ 20ῃ Ἀπριλίου 1909

ὁ πρόεδρος

ὁ γενικὸς ἐπίτροπος

† Πέτρος Αἰμιλιανός

1

ὁ γρτμματοῦς

Λεωνίδα Εὐθυμίου

1) Περὶ ἱστοριῶν ὁ Θεοτόκης ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ οὐδὲν ἀναφέρει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ
ΑΡΙΘ. 19

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 13 ΜΑΪΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρὰ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσά. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ

Επίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὄνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δεόν ἀπαραίτητως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐν τοῖς ἀνακτόροις—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ—Τὰ ἐν Ἀδάνοις—Διωγμὸς ὀρθοδόξων—Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ Δημήτριος Χρυσολωρῆς—Ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς ΙΖ', ΙΗ'—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΟΙΣ

Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, 9 ἀρξαμένου, ἡ Α. Α. Μ. ὁ σουλτάνος Μεχμέτ Ρεσάτ ἐγένετο ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Δολμά Μπαγιτζέ, κατὰ τὰ προαναγγελθέντα, ἡ ὑποδοχὴ τῶν ἐξεχόντων ἐν τῷ κράτει προσώπων, πρὸς ὑποβολὴν τῶν συγχαρητικῶν αὐτῶν προσρῆσεων καὶ εὐχῶν, ἐπὶ τῇ εἰς τὸν θρόνον τῶν προγόνων Αὐτοῦ ἀναρρῆσει τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἀνακτος σουλτάνου Μεχμέτ Ρεσάτ τοῦ Ε'.

Μικρὸν μετὰ μεσημβρίαν, κατόπι τῶν ἐξοχ. ὑπουργῶν καὶ τῶν ἄλλοτε χρηματισάντων τοιούτων καὶ σεῖχουλισλάμιδων, μετὰ τοὺς ἔχοντας ἀνωτέρους βαθμοὺς, πολιτικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς, καὶ κατόπι τῶν γερονσιαστῶν καὶ τῶν βουλευτῶν, εἰσῆχθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου, ἐν ᾗ παρίσταντο ὁ τε ὑψηλ. διάδοχος τοῦ θρόνου Γιουσούφ Ἰζεδδίν καὶ οἱ ὑψηλ. αὐτοκρ. πρίγκιπες, υἱοὶ καὶ συγγενεῖς τῆς Α. Α. Μ., οἱ θρησκευτικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν μὴ μουσουλμα-

νικῶν τοῦ κράτους ἔθνων, ἐξ ὀνόματος δὲ πάντων, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπήγγειλε τὴν ἐξῆς προσλαλίαν

Μεγαλειότατε καὶ γαληνότατε αὐτοκράτορ

Τὸ εὐφρόσυνον γεγονός τῆς εἰς τὸν ἔνδοξον αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῶν εὐκλεῶν Αὐτῆς προγόνων ἀναρρῆσεως τῆς Ὑμετέρας αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος χαρὰς ἐνέπλησεν ἀπαξάπαντας τοὺς ὑπὸ τὸ σκήπτρον Αὐτῆς λαοὺς τῆς κραταιᾶς αὐτοκρατορίας.

Τὴν χαρὰν δὲ ταύτην τῶν ὦν προϊστάμεθα ἔθνων ἡμεῖς οἱ ταχθέντες πνευματικοὶ αὐτῶν ἀρχηγοὶ διερμηνεύοντες, παριστάμεθα σήμερον ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ ὑποβάλλομεν τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν εἰς τὸν ἔνδοξον αὐτοκρατορικὸν Αὐτῆς θρόνον, ἐδραζόμενον ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ καὶ ἐπὶ τῶν θεσμῶν τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, οὗ τὴν περιφρούρησιν πάντες οἱ λαοὶ τῆς αὐτοκρατορίας ἀπὸ τῆς εὐμενείας καὶ βαθείας περινοίας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος πρώτιστα ἀπεκδέχονται.

Ἐπὶ ταῖς χρησταῖς ταύταις ἐλπίσι, χεῖρας ἱκέτιδας ἀνατίνομεν πρὸς τὸν πανάγαθον Θεόν, καὶ ἐπικαλούμεθα ἐπὶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Ὑψίστου, δεόμενοι ὅπως διατηρῆ Αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πανευκλεοῦς Αὐτῆς θρόνου ὑγιᾶ καὶ ἀκλόνητον ἐπὶ μήκιστον βασιλεύουσιν, δαφιλῶς προχέουσιν ἐπὶ τοὺς λαοὺς Αὐτῆς τὰς εὐεργεσίας, καὶ κατευοδοῖ ἀείποτε πάσας τὰς πρὸς ἐπαύξησιν τῆς δόξης

τοῦ βασιλείου κράτους καὶ τῆς εὐημερίας τῶν πιστῶν Αὐτῆς ὑπηκόων εὐμενεῖς βασιλικὰς Αὐτῆς προθέσεις.

Γένοιτο·

Τῆς προσρῆσεως τουρκιστὶ μεταφρασθεῖσης ὑπὸ τοῦ ἔξοχ. ἀρχόντος Μ. λογοθέτου καὶ γερουσιαστοῦ Στ. Ἀριστάρχου βέν, τοῦ σὺν τῷ ἀρχοντι καπικεχαγιᾶ συνοδεύσαντι τῇ Α. Θ. Π., ὁ μεγαλειότατος σουλτάνος πύχαριστῆσε διὰ τὰς εὐχὰς.

Μετὰ τοὺς πνευματικοὺς ἀρχηγοὺς εἰσῆχθησαν οἱ ἔχοντες τὸν πολιτικὸν βαθμὸν βεζίρου, οἱ ἀνώτεροι στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ διοικηταί, οἱ ἀνώτεροι τῆς κυβερνήσεως ὑπάλληλοι καὶ τὰ μέλη τοῦ τε νομαρχιακοῦ συμβουλίου καὶ τῶν συμβουλίων τῶν δημαρχιακῶν τμημάτων, ἐν οἷς ἱκανοὶ τῶν ὁμογενῶν, ὡς καὶ οἱ παρ' ἡμῖν ἐξέχοντες Ἕλληνες ἔμποροι καὶ τραπεζῆται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Χθὲς ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῶ ἐγένοντο αἱ κανονικαὶ ψῆφοι ἐπὶ τῷ νέῳ μητροπολίτῃ Κυζίκου. Ἐκ τῶν τριῶν τιθέντων ὑποψηφίων, τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Σερρών (προταθέντος συνοδικῶς ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Προικοννήσου), Φιλίππουπόλεως καὶ Βάρνης, προκριθεὶς ἐξελέγη μητροπολίτης **Κυζίκου** ὁ τέως μητροπολίτης Σερρών κ. Γρηγόριος, πρὸ εἴκοσιν ἐπτὰ ἐτῶν ἀποφοιτήσας ἐκ τῆς ἐν Χαίλκῃ Θεολογ. Σχολῆς, ἐπίσκοπος Μυρέων γενόμενος τῷ 1887 καὶ μητροπολίτης Σερρῶν τῷ 1892—Μητροπολίτης **Σερρῶν** ἐξελέγη, προκριθεὶς τῶν συνυποψηφίων αὐτῷ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μεσημβρίας καὶ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἐλαίας, ὁ ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Πισσιδεΐας προταθεὶς πανοσιολ. ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. κ. Ἀθανάσιος Πιπέρας, ἀρχαῖος τῆς ἐν Χαίλκῃ θεολ. σχολῆς μαθητῆς καὶ προλύτης τῆς θεολογικῆς ἀκαδημίας τοῦ Κιέβου—Μητροπολίτης δὲ **Ἀγχιάλου** (ἀντὶ τοῦ πρὸ τριμηνίας εἰς Πελαγονίαν μετατεθέντος πανιερ. κ. Βασιλείου) ὁ τέως Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντῖνος, προκριθεὶς τῶν μετ' αὐτοῦ ὑποψηφίων θεοφιλ. ἐπισκόπων Μυρέων καὶ Θεοδωρουπόλεως.—Πᾶσαι αὗται αἱ ἐκλογαὶ τηλεγραφικῶς ἠγγέλθησαν εἰς τὰς δημογεροντίας τῶν οἰκείων ἐπαρχιῶν.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ αἰοδίου μητροπολίτου Κυζίκου κ. Ἀθανασίου, μέλος τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου προσεκλήθη, κατὰ τὸ Συνταγματικόν, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἱερώνυμος—Ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου διορίσθη χθὲς ὁ ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν τὰ καθήκοντα ὑπογραμματέως αὐτῆς φερεπόνως ἐκκληρῶν ἱερολογ. δι-

άκονος κ. Ἀπόστολος Τρυφῶνος—Ὑπογραμματεὺς δὲ ὁ τέως κωδικογράφος καὶ δευτερεύων τῶν πατριαρχικῶν διακόνων ἱερολογ. κ. Διονύσιος Μηνᾶς.

Ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα ταύτην ἀπέστειλαν ἐκ τῶν ὑπὸ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ἐπαρχιῶν ἢ τῆς **Μεθύμνης** καὶ ἢ τῶν **Σερβίων** καὶ ἐκ μὲν τῆς πρώτης περιῆλθον εἰς τὸ ταμεῖον ἀπὸ μὲν δίσκων 1873 γρόσια, ἀπὸ δὲ τῶν ἐτησίων δόσεων τῶν ναῶν αὐτῆς 999 γρόσια—ἐκ τῆς ἐπαρχίας Σερβίων καὶ Κοζάνης ἢ κοινότης **Βελ.βενδοῦ**, ἀπὸ δίσκων εἰσπράξασα 1080 γρ. καὶ ἢ τῶν **Σερβίων** 321 ἔπεμψαν ἀσφαλῶς, δεῖγμα καὶ ἐν τούτῳ παρεχόμεναι ἀξιεπαίνου φιλογενείας, ἦν ἀπὸ δύο σχεδὸν ἑκατονταετηρίδων ἀμφότεραι ἐπιδείκνυνται· μάλιστα δ' ἢ τῆς Βελδενδοῦ—ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς **Μυριοφύτου** ἀπὸ δίσκων περιῆλθον ἡμῖν γρ. 250—Μία δὲ ἰδιωτικὴ συνδρομὴ στελλομένη τρίτον ἔτος τοῦτο, ἢ τοῦ ἐν Σκοπίοις ἀξιοτίμου τραπεζίτου κ. Θ. Δίτσα ἐλκύει τοὺς ἐπαίνους ἡμῶν, διότι καὶ οὗτος, ὡς καὶ ὁ ἐν Μοσχοννήσιος κ. Ἰ. Χατζῆ Ἀποστόλης καὶ οἱ κκ. Πάρας καὶ Δαδιώτης ὄρισαν ἤδη τοιοῦτοτρόπως ἐτησίαν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου χορηγίαν, ἦν εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν καὶ ἑτέρους ὁμογενεῖς ὀρίζοντας. Φρονοῦμεν ὅτι τοιαύτην χορηγίαν ἠδύναντο νὰ καθορίσωσι δεκακισχίλιοι τουλάχιστον ἐκ τῶν ἑκατομμυρίων ἑλλήνων ὀρθοδόξων, οἵτινες οὐδαμῶς ζημιοῦνται κἂν τε τοιαύτην ἀποτινύωσιν ὀφειλὴν, κἂν τε συντρέχωσι διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταμείων ἢ τῶν ἐν ναοῖς ὑπὲρ τῆς Μ. Ἐκκλησίας περιεχομένων δίσκων.

Αὐτοκρατορικὴ ἑορτή.—Τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ, γενεθλιακῇ ἑορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, τελεσθείσης δοξολογίας ἐν τῷ ναΐσκῳ τῆς ἐνταῦθα ρωσικῆς πρεσβείας, τὰς πατριαρχικὰς ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροβιότητος τοῦ εὐσεβεστάτου μονάρχου Νικολάου Β' εὐχὰς ἠρμύνευσαν τῷ ἔξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ρωσσίας ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Βενιαμὴν μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Χρ. Παπαϊωάννου.

Κεντρικὴ Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπή.—Ἐν τῇ κοινῇ συνεδρίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, τῇ γενομένῃ τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχου, πρόεδρος τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξελέγη ὁ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Σωφρόνιος, ἀντὶ τοῦ παραίτησιν ὑποβαλόντος σεβασμ. μητροπολίτου Νικομυδεΐας κ. Φιλοθέου· λαϊκὸν δὲ μέλος, ἐκπροσωποῦν ἐν αὐτῇ τὸ Συμβούλιον, ὁ ἐκ τῶν ἐντίμων συμβούλων κ. Γ. Θεοχαρίδης.

Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστήματα.—Μέλος τῆς ἐφορίας τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, ἀντὶ τοῦ συμπληρώσαντος τὸν χρόνον τῆς ἐφορικῆς ἐργασίας

ἐκλεξιμίου δὲ καὶ πάλιν ὄντος κ. Κ. Παπα, ἐξελέγη κατὰ τὴν αὐτὴν κοινὴν συνεδρίαν, ὁ ἑλλ. ἱατρός κ. Νικ. Ἰσ. Φερμάνογλους.

Πατριαρχικοὶ διάκονοι.—Ἀντὶ τοῦ διορισθέντος ὑπογραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἱερολογ. κ. Διονυσίου Ε. Μηνᾶ, διωρίσθη δευτερεύων ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ὁ τέως τριτεύων κ. Εἰρηναῖος Παπαδόπουλος, τριτεύων ὁ γραμματεὺς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας κ. Καλλίνικος Λαμπρυνίδης καὶ διάκονος πατριαρχικὸς ἅμα δὲ καὶ κωδικογράφος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὁ τέως ἀρχιδιάκονος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κυθωνίων κ. Ἰωακείμ Ἀποστολίδης.

Βιβλία χορήγηση.—Βιβλίον κοινωφελούς ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσὶν ὁ τοῖς παρ' ἡμῶν δημοσιογραφικοῖς κύκλοις γνῶριμος κ. Ἀλέξ. Σκενδερίδης. τῆς α Ὀθωμανικῆς Νομοθεσίας, ἥτοι συλλογῆς τῶν νεωτέρων νόμων τῆς Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίας—ἐγκυκλίων, νόμων, διαταγμάτων καὶ κανονισμῶν, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1891». Νόμοι καὶ κανονισμοί, διεσπαρμένοι μέχρι σήμερον ἐν ἐφημερίσιν καὶ φυλλαδίοις, συλλεχθήσονται καὶ πλήρη σειρὰν ἀπαρτίσουσι, προστεθήσονται δὲ τοῦ τοῖς καὶ ὅσοι τοίνυνθεν θέλουσιν ἐκπονηθῆ. Τὸ σπουδαῖον ἔργον τῆς τε μεταφράσεως καὶ τῆς ταξινομήσεως τῆς ὅλης ὕλης ἀνέθετο ὁ κ. Σκενδερίδης εἰς τὸν γνωστὸν ἐπὶ τῇ γνῶσει τῆς τετουρικῆς διαλέκτου καὶ τῆς ὀθωμαν. νομοθεσίας κ. Ἀπόστολον Φωτιάδην, ἐργασθέντα λίαν ἐπιτυχῶς καὶ ἐν τῇ τετρατόμῳ συλλογῇ τῶν νόμων τῇ ἐκδοθείσῃ ὑπὸ τοῦ συναδέλφου κ. Δημ. Νικολαΐδου, διευθυντοῦ καὶ ἰδιοκτητῆς τῆς ἐφημερίδος «Κωνσταντινουπόλεως».—Ἡ «Ὀθωμ. Νομοθεσία» ἐκδοθήσεται περιοδικῶς εἰς τεύχη 64 σελίδων εἰς ὄργανον, κομψῶς ἐκτετυπωμένον, τιμώμενον 5 γροσίων ἀργυρῶν ἕκαστον.—«Ἑλλήν. κἀτοικος τοῦ κράτους, δικαστῆς καὶ δικηγόρος, κληρικὸς καὶ λαϊκὸς, δημογέρον καὶ πᾶς ὁ τὰ κοινὰ πράττων πρέπει νὰ ἔχη παρ' αὐτῷ τὴν Ὀθωμανικὴν Νομοθεσίαν.

Πατριαρχικὸς ναός.—Διωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ οἱ καὶ ἄλλοτε μετὰ ζήλου πολλοῦ ἐργασθέντες ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τῷ ἀγιάσματι τῶν Βλαχερνῶν ἁγιοτίμοι κ.κ. Κωνστ. Θεοχάριδης καὶ Μιχαὴλ Βαλατζῆς.

Ὀνομαστικαὶ ἐφορταί.—Γῆ περὶ σκευῆ, 8 ἄρχομένου, συνεχάρη τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. τῷ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἐφορτὴν ἔχοντι πανιερ. ἀρχιεπισκόπῳ Νεαπόλεως κ. Ἀρσενίῳ.—Χθές, 12, μνήμη Γερμανοῦ τοῦ ἐν ἁγίοις πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῖς ἐπίσης ἐφορτᾶζουσι σεβασμ. μητροπολίταις Λαλκαρνέως, Ἀμασειᾶς, Στραμονίτης, Πρεσπῶν ἐπεσκέψατο δὲ τὸν πανιερ. μητροπολίτην Λέρον.

Μητρόπολις Κρήτης.—Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἱκνουκρίου ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας ἐπιτροπὸς ἐξέδοτο ἐγκύκλιον, δι' ἧς ἐπέβαλλε τὸν καθ' ἑκάστην κυριακὴν ἐκκλησιασμὸν διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων, τιλουμένης πρὸς τοῦτο δευτέρως λειτουργίας ἐν ταῖς πόλεσιν. Νῦν δ' ἐπιθυμῶν, ἕνα μηδεὶς τῶν μαθητῶν ἀπουσιάζῃ ἐκ τοῦ ναοῦ, ἐξέδωκε δευτέραν ἐγκύκλιον, δι' ἧς παραγγέλλει τοῖς γυμνασιάρχαις καὶ διευθυνταῖς τῶν ἑλληνικῶν καὶ δημοτικῶν σχολείων, ὅπως καθ' ἑκάστην κυριακὴν, συνερχομένων πάντων τῶν

μαθητῶν ἐν τοῖς οἰκείοις παιδευτηρίοις, κατὰ τὴν 8 πρωτὴν ὥραν, ἀναγινώσκηται ὁ κατάλογος τῶν μαθητῶν, αἱ δὲ ἀπουσίαι τῶν μὴ παρευρισκομένων καταλογίζονται ἐν τῷ μαθηματι τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐκείθεν οἱ μαθηταί, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν διδασκάλων αὐτῶν, νὰ μεταβαίνωσιν ἐν τάξει εἰς τοὺς ἱεροῦ ναοῦς καὶ ἀκροῶνται τῆς θείας λειτουργίας, τελουμένης ὑπὸ τῶν διδασκάλων τῶν θρησκευτικῶν.

Μητρόπολις Λέρον καὶ Καλύμνου.—Μαθόντες ἀπὸ ἑλλήν. ἐφημερίδος τὴν γενναίαν δωρεάν ἐξόχου τέκνου τῆς Καλύμνου τοῦ κ. Νικ. Βουβάλλη, πληριστέραν ἐλάβομεν εἰδήσιν περὶ αὐτῆς, ἣν ἀναγγέλλομεν λεπτομερῶς. Ὁ φιλόπικρις καλύμνιος ἀνέλαβε ν' ἀποπερατώσῃ τὸ ἐν Καλύμνῳ παρθεναγωγεῖον, εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, συνάμα δὲ νὰ μετρήσῃ καὶ ὅσα χρήματα ἐξώδευσεν ἢ ἐπιτροπεία διὰ τε τὸ κτίριον καὶ τὸ γήπεδον, δῆλον οὖν ὑπὲρ τὰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων, κατατεθησόμενα εἰς τὸ ἐν Σμύρῃν ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς, διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐν Καλύμνῳ ταμεῖου τοῦ λιμένος. Ἰσάριθμον χρηματικὸν ποσὸν ἀπαιτεῖται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς σχολικῆς οἰκοδομῆς, ἧς τὴν ζυλεῖαν ἐκόμισεν ἤδη, καθὼς καὶ τὰς διὰ τὴν στέγην χρησιμευσούσας σιδηρᾶς ράβδους. Ὡς ὁ κ. Βουβάλλης, οὕτως ἐλπίς ὑπάρχει καὶ δι' ἐτέρους καλυμνίους ὅτι θέλουσι προθυμηθῆ νὰ συντελέσωσιν εἰς ἀνέγερσιν καὶ ἐτέρων οἰκοδομῶν κοινωφελούς χρήσεως, οἷα ἡ τῆς δημογεροντίας, ἢ τοῦ μητροπολιτικοῦ οἴκου καὶ μίᾳς ἐτι δημοτικῆς σχολῆς, διότι αἱ ὑπάρχουσαι δύο δημοτικαὶ σχολαὶ σήμερον ἀπέβησαν ἀνεπαρκεῖς ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῶν μαθητῶν.—Καθὼς δὲ ἡ Κάλυμνος, οὕτω καὶ ἡ γείτων Λέρος φιλοτιμεῖται νὰ παρευδοκιμήτῃ ἄλλων εἰς τὸν φιλογενῆ ἀγῶνα τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ἀξιοπρεπεστάτης συντηρήσεως καὶ σχολείων ἀρρένων καὶ θηλέων, καὶ ἱατρῶν καὶ φαρμακείων χάριν τῶν ἀπόρων, οἱ δὲ ἐκ τῆς νήσου ταύτης ἐν Αἰγύπτῳ ἐμπορευόμενοι γενναίως ποτὰ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐχορήγησαν καὶ πρὸς οἰκοδομὴν καὶ συντήρησιν σχολείων, καὶ μητροπολιτικοῦ οἴκου, καὶ δημογεροντικοῦ κατκστήματος, καὶ διοικητηρίου, οὐχὶ προτροπῆς πρὸς ἔργα φιλογενῆ ἀλλὰ καθοδηγήσεως ἀνάγκην ὑλλοὺν ἔχοντες.

Ἄγιον ὄρος.—Διατρέθει ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ὁ παν. προηγούμενος κ. Χρυσόστομος Παντοκρατορινός, ἡγούμενος τοῦ ἐν Κυθωνίας Μετοχίου τῆς ἱερᾶς μονῆς Παντοκράτορος.

Ἐκ τοῦ βίου τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Α' τοῦ ἀπὸ Σινάου ἐγνώσθη σημειόν τι, ὅπερ δυνατὸν νὰ θεωρηθῆ ἀναγόμενον μάλλον εἰς τὸν βίον τοῦ σουλτάνου Μεδτζήτ, πατρὸς τοῦ νῦν εὐλεως ἀνάσσοντος. Ἐπιστολαὶ τινες ἐν τῷ «Ἐρῷ Συνδέσμῳ» τῶν Ἀθηνῶν ἐκδοθεῖσαι πρὸ μηνός, ὑπὸ τοῦ κειμνήστου πατριάρχου ὑπογράφουμένη, καθιστῶσι γνωστὸν ὅτι τὸ παράσημον νισάν ἰφτιχάρ, δι' οὗ τιμημένος ἦν ὁ κλεινὸς, ἐχορηγήθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Μεδτζήτ βραβεῖον τῶν ἐν τῇ βυζαντινῇ τοπογραφικῇ γνῶσεων τοῦ Κωνσταντινοῦ, περιλαμβανομένων ἐν τῇ «Κωνσταντιναδὶ» αὐτοῦ. Τὸ βιβλίον αὐτοῦ, γεγραμμένον καθ' ἡν τάξιν ἠκολούθησε γράφων ὁ Δουκάγκιος τὴν «Χριστιανικὴν Κωνσταν-

τινούπολιν» αὐτοῦ καὶ κατὰ τὰς σοφὰς ἐρεῦνας τοῦ Πέτρου Γυλλίου, ὡς καὶ κατὰ τὰς ἐπὶ τόπου περὶ τὴν ἑλληνιστὶ πολυμαθοῦς πατριάρχου, ἐξετυπώθη τὸ πρῶτον ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ, τῷ 1820, παρὰ Πάνω Θεοδοσίου, μετὰ εἴκοσι τέσσαρα δ' ἔτη ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ τῷ 1846 γαλλιστὶ. Τοῦ γαλλικοῦ τούτου συγγράμματος ἀντίτυπον ὑπεβλήθη διὰ τοῦ μεγάλου βεζίρου Μεχμέδ Ρασήτ πασᾶ τῷ σουλτάνῳ Μεδζήτ, τιμήσαντι τὸ τε βιβλίον καὶ τὸν τούτου συγγραφέα τόσον ἐπιφανῶς. Ἦν γνωστὴ πᾶσιν ἡμῖν ἡ ἀπονομή τοῦ παρκοῦ τούτου εἰς τὸν Κωνσταντίνον ὡς τιμὴ τῆς παντοδραπῆς αὐτοῦ παιδείας, ἀλλὰ γινώσκεται νῦν ἀπὸ τῶν ἐπιστολῶν τούτων ὅτι ἐπὶ τῇ συγγραφῇ τοῦ περὶ τῆς πρωτεύουσας τοῦ κράτους συγγράμματος ἀπενεμήθη τὸ δειγμὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας καὶ τιμῆς, καὶ θεσπιούμεθα ὅτι τὴν τιμὴν ταύτην ὁ σουλτάνος Μεδζήτ ἀπένειμεν εἰς σύγγραμμά ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ γεγραμμένον ὑπὸ ἑλλήνου κληρικοῦ περὶ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ἀνεγράφη ὅτι συνοδικῆ ἀποφάσει εἶχε διορισθῆ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν Νικηταδεῖας κ. Φιλοθέου καὶ Διδυμοτείου κ. Φιλαρέτου, τοῦ ἀρχιμ. κ. Καλλ. Δελικάνη ἀρχιεπισκόπου τοῦ Οἴκου μενικουθρόνου καὶ τῶν κ. κ. Μ. Γεδεῶν Μ. χαρτοφύλακος καὶ χρονογράφου τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας καὶ Ι. Χλωροῦ διευθυντοῦ τοῦ τουρκικοῦ Γραφείου τῶν Πατριαρχείων «πρὸς σύνταξιν ἱστορικοῦ συστηματικοῦ ὑπομνήματος περὶ τῶν δικαίων καὶ προνομίων τοῦ Οἴκου μενικουθροῦ καὶ διὰ τῆς ἀρχῆς καὶ οὐσίας καὶ τῆς ἱστορικῆς πορείας αὐτῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον». Τὸ δεύτερον μέρος τῆς μελέτης ταύτης, τὸ πραγματευόμενον τὸ ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἑκκλησιαστικὸν καθεστὼς συνταχθὲν, ἀποφάσει τῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη, ἐπεξεργασθεῖσα αὕτη ἐν ἀλλεπαλήλοις συνεδριάσει ὑπέβαλεν αὕτη διὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τῇ ἀγία καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ, ἐξετυπώθη δὲ ἐπ' ἐσχάτων τοῦτο ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Τυπογραφείῳ εἰς σελίδας 122 εἰς μέγα ὄγδοον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ δίκαια καὶ προνόμια τοῦ Οἴκου μενικουθροῦ Πατριαρχείου». Τιμᾶται γροσίων πέντε.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνώσιν τῶν ἐνδιαφερομένων, ὅτι τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικὸν δικαστήριον, ἀντὶ τῆς πρώτης τῆς δευτέρας, θὰ συνεδριάζει ἀπὸ τῆς προσεχούσης ἑβδομάδος ἐκὰς τὴν πέμπτην, ἀπὸ τῆς 2. μ. μ. εὐρωπαϊστὶ

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 8 μ. κ. 1909.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.—Κατὰ παραδρομὴν, ἐν τῷ προγενεστέρῳ φύλλῳ ἡμῶν ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τίτλου μὴν μάρτιος, ἀντὶ μαΐου (6) ὡς εἶδει.

Κηδεῖα.—Κατὰ τὴν χθὲς τελεσθεῖσαν κηδεῖαν τοῦ μακαρίτου Εὐσταθίου Παπαδοπούλου ἐπὶ πολλὰ ἔτη χρηματίσαντος πρώτου ψάλτου τοῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδείων ἐν Σταυροδρομίῳ, καὶ διδασκάλου τῆς μουσικῆς ἐν τισὶ σχολείοις, ὡς καὶ ἐν τῷ ἴθ. Ἰωακείμῳ παρθεναγωγείῳ, τὴν Α. Θ. Π. ἐξεπροσώπει ἑρμηνεὺς τῶν πατριαρχικῶν εὐχῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ χρησιμωτάτου γενομένου τῇ ἱερᾷ μουσικῇ διδασκάλου.

Μνημόδυνα.—Τελεσθέντος τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ δημοτελῶς τοῦ τεσσαρακοθημέρου μνημοσύνου τοῦ μακαρίτου ἱερέως τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς Ρωμύλου Σπαθάρη, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας, ἐν Σταυροδρομίῳ, πᾶρτην ἐκπροσώπων τὴν Α. Θ. Π. τὸν ριουμηνικὸν πατριάρχην ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος Τὴν ἀνάμακτον θυσιᾶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πολυκλαύστου ἀξιωματικοῦ προσήγον οἱ σεβασμ. μητροπολίται Πισιδίας, Σωζοαγαθουπόλεως καὶ Ἐλασσώνος. Ἐν τῷ ναῷ παρῆσαν ἀντιπρόσωποι τοῦ Μ. βεζίρου, τῶν ὑπουργῶν, ἐξωτερικῶν καὶ στρατιωτικῶν, τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Α' στρατιωτικοῦ σώματος, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς γερουσίας Σουλῆμὰν πασᾶς καὶ Δ. Μαυρογορδάτος, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Βουλῆς συνταγματάρχης Ἀχμέτ βέης, βουλευτῆς, οἱ βουλευταὶ Π. Κοσμίδης, Κ. Κωνσταντινίδης (πρωτεύουσας), Χωαντῆς, Νάλλης, Μαμμόπουλος, Ναρλῆς, Σάλτας, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ' Ἐθν. Μ. Συμβουλίου Καζανόβας, Καραθεοδωρῆς, Ζώτος καὶ Θεοχαρίδης καὶ πλῆθος ἐπίλεκτον, ἄπειρον.—Πολλοὶ τούτων μετέβησαν καὶ εἰς τὸ ἐν Σισαλί νεκροταφεῖον, ὅπου, μετὰ τὸ νενομισμένον τρισάγιον, δοθὲν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ρωμύλου Σπαθάρη ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πισιδίας, ἀμίλησαν ὁ ἑλλόγ. κ. Κ. Π. Σπανοῦδης καὶ ὁ διοικητὴς τῆς ἱππικῆς μεραρχίας Δαοῦτ Πασᾶ ἐξ Σαλλίχ πασᾶς. Τούτῳ καθὼς καὶ τοῖς μέχρι τοῦ νεκροταφείου μεταβᾶσιν ἀξιωματικοῖς ἠγχαρίστησε τουρκιστὶ καταλλήλως ἐκ μέρους τοῦ παναγιωτάτου οἴκου μενικουθροῦ πατριάρχου ὁ τελεταρχῶν ἀρχιερεὺς.

ΤΑ ΕΝ ΑΔΑΝΟΙΣ

Κατ' ἀκριβοῦς ἐξ Ἀδάνων πληροφορίας πρὸς τὸ Οἴκου μενικουθροῦ Πατριαρχεῖον, κατὰ τὰς φρικαλέας σκηνὰς, ὧν θέατρον ἐγένετο ἐπ' ἐσχάτων ἡ νομαρχία Ἀδάνων, ἐκ τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων κατοίκων ἐπεσαν θύματα, κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς ἐν μὲν τῇ πόλει Ἀδάνων περὶ τοὺς 120, ἐν δὲ τοῖς περιχώροις περὶ τοὺς 900· αἱ δὲ ὑλικάι ζημίαι τῶν ὁμογενῶν, οἵτινες εἰσὶν οἱ ἥττον παθόντες, ἀνέρχονται εἰς 200 χιλιάδας τουρκικῶν λιρῶν.

Ἐν τῇ θλιβερᾷ περιστάσει ταύτῃ, δίκαιον εἶναι νὰ ἐξαρθῆ ἡ πολιτεία τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου ὁπερ μεθ' ὅλον τὸν ὑφιστάμενον φοβερόν κίνδυνον. παρέρσχεν ἄσυλον τοῖς Ἀρμενίοις, πολλοὺς ἐξ αὐτῶν σῶσαν· τὸ ἐργαστήριον μάλιστα τῶν ἀδελφῶν Τρυπάνη ἐν Ἀδάνοις, ἀνοίξαν τὰς πύλας αὐτοῦ, πολλὰς χιλιάδας Ἀρμενίων μετὰ τῶν ὁμογενῶν διεθύλαξε καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας περιέθαλψε. Καὶ ἐν Ταρσῷ δὲ καὶ ἐν Μερσίνη, εἰς τὰς οἰκίας τῶν προκρίτων Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων πολλοὶ τῶν Ἀρμενίων εὔρον ἄσυλον.

Καὶ νῦν ὁπότε τὸ κακὸν κατηνύσθη πλέον, πείνα καὶ ἀθλιότης πανταχοῦ βασιλεύει. Ἐπέκεινα τῶν 300 οἰκογενειῶν ὁμογενῶν (πλὴν τῶν τριακοντακισχι-

λίων Ἀρμενίων) διατελοῦσιν ἄστεγοι, ἀπροστάτευτοι, ἄσοι, ἀνευ ὁδοῦ, ἐπέκεινα τῶν 400 παιδίων, ἀπορφανισθέντα πατρὸς μητρὸς καὶ παντὸς συγγενοῦς, εἰσὶν ἐγκαταλελειμμένα εἰς τὸ κοινὸν ἔλεος, ἀνθρώποι δὲ χθὲς ἔτι πλουσιώτατοι, τείνουσι σήμερον ἐπαίτιδα χεῖρα ὅπως πορισθῶσι τὸν ἐπιούσιον αὐτῶν ἄρτον.

ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΒΟΣΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΗΣ

Κατὰ τὸ νομοσχέδιον περὶ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ ἐπαρχιακοῦ Κοινοβουλίου (Διαίτης) Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης, τοῦτο θὰ ἀπαρτίζηται ἐξ 91 μελῶν, ὧν τὰ 19 μὲν μόνιμα τὰ δὲ λοιπὰ 72 αἰρετά. Τὰ μόνιμα μέλη εἰσὶ 14 κληρικὰ, ἦτοι, οἱ 5 μουσουλμάνοι Μουφτῆδες, οἱ 4 ὀρθόδοξοι μητροπολίται, οἱ 4 καθολικοὶ ἐπίσκοποι, ὁ ἀρχιεραβῖνος Σεραγιέβου, καὶ 5 λαϊκὰ, ἦτοι, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐφετείου, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ μεγάλου Διοικητικοῦ καὶ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τῶν Ὀρθοδόξων, ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῶν βακουφικῶν κτημάτων, ὁ πρόεδρος τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπιμελητηρίου, καὶ ὁ τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου. Τὰ δὲ 72 αἰρετὰ μέλη τοῦ Κοινοβουλίου ὀρίζεται ὅπως ἐκλέγωνται κατὰ θρησκευτικὰς κοινότητας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναλογίας τοῦ πληθυσμοῦ, ἦτοι, 32 ὀρθόδοξοι, 24 μουσουλμάνοι καὶ 16 καθολικοί.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ)

ΧΩΡΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΟΚΛΗΡΙΑΝ ΜΕΤΑΣΤΑΝΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΑΡΧΙΑΝ

Ἐκ τοῦ ὀλίκου ἀριθμοῦ τῶν χωρίων τῆς ἐπαρχίας Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν ἀνερχομένων εἰς 233, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐξαρχίας μέχρι τοῦ 1900 ἀπεσιρτήσαν τοῦ Πατριαρχείου θεωρούμενα καθαρῶς σχισματικὰ 191 τὸ ὅλον χωρῖα.

Ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ ἐντεῦθεν. Τριάκοντα τὸ ὅλον χωρῖα τοῦ διαμερισμάτος τῆς Πρέσπας ὑπήχθησαν εἰς τὴν Ἐξαρχίαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1903 καὶ ἐντεῦθεν διὰ τῆς τρομοκρατίας. Αἱ ἐκκλησίαι πᾶσαι κατελήθησαν ἕκτοτε ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, κλίπερ τῆς ἀποσιρτήσεως αὐτῶν εἰς τὸ σχίσμα μηδέποτε ἀναγνωρισθείσης ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν. Ὁ μητροπολίτης Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν ἐπανειλημμένως ἀλλὰ ματαίως εἶχε διαμαρτυρηθῆ εἰς τὴν Γ. Διοίκησιν καὶ τὸν Γεν. Ἐπιθεωρητὴν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Νομῶν, ζητῶν τὴν ἀπόδοσιν τῶν τε ναῶν καὶ σχολείων.

Τὰ χωρῖα ταῦτα εἰσὶ τὰ ἀκόλουθα. Τουμένετο, Σιοῦλεν, Πούστετς, Κόϊνσκο, Ἄνω Γκόρεντσι, Κάτω Γκόρεντσι, Γλομποστάν, Λέσκα, Δούπεν, Γέρμαν, Ράμπη, Μέδοβα, Ρούδαρι, Πόπλι, Ἀχῆλλι, Νίβιτσα, Μπούκοβικ, Στέκοβον, Ὀπαγκι,

Ὀρέσοβον, Γράζδανι, Τύρνοβον, Ὀροβνικ, Λάγκ, Δρένοβον, Βήρπιανι, Βοστάρανι, Κρίσορατ, Τσέροβον, Μπάνιτσα.

ΧΩΡΙΑ ΑΜΙΓΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ

Ταῦτα εἰσὶ ὃ τὰ ἀκόλουθα. Πισοδέριον, Λιουμπάνιτσα, Τραπεζίτσα, Ἄνω Μπέλιτσα, Κάτω Μπέλιτσα.

Ἐν τισὶ τῶν χωρίων τούτων, ὡς ἐν Πισοδερίῳ καὶ Ἄνω Μπέλιτση, ὑπάρχουσιν εὐαριθμώτατοι ρωμανίζοντες.

ΧΩΡΙΑ ΜΙΚΤΑ

1) Κρούσοβον. Ἡ κεντρικὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου κατέχεττι ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων. Μία τῶν ἐνοριακῶν κτισθεῖσα διὰ Πατριαρχικοῦ Φιρμανίου, κατελήθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1869. Ἡ τῆς Ἁγίας Τριάδος κτισθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1872 ἐκλείσθη ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν, ἄτε διαφιλονεικούμενη μεταξὺ Ἑλλήνων, Βουλγάρων καὶ Ρωμούνων. **2)**

Ἀχρίσις. Ἐννέα ἐκκλησίας ἑλληνικὰς κατέλαβον οἱ Βούλγαροι κατὰ τὸ ἔτος 1872. Μίαν μικρὰν ἐκκλησίαν ἀφῆκαν εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἡ ἐκκλησία τῆς κάτω συνοικίας ἐπ' ὄνοματι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κατελήθη ὑπὸ τῶν Ρωμούνων τῷ 1904. **3)**

Γόπεσι. Ἐν τῇ μόνῃ ἐκκλησίᾳ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τελεῖται ἡ λειτουργία ἐκ περιτροπῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ρωμανίζόντων. **4)**

Πρέσνα. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κατέχετται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οὐχ' ἦττον οἱ Βούλγαροι καὶ πρὸ τοῦ Συντάγματος καὶ μετ' αὐτὸ ἤγειραν ἀξιώσεις ἐπ' αὐτῆς, πρὸ τίνος δὲ ὑπέβαλον ὑπόμνημα εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Ὀθωμανικῆς Βουλῆς διεκδικούντες τὸν ναόν. Οἱ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι ἀνεφέρθησαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Οἱ Βούλγαροι ἀνήγειραν ἰδίαν ἐκκλησίαν. **5)**

Γιάγκοβετς. Ἐν τῇ μόνῃ ἐκκλησίᾳ τιμώμενη ἐπ' ὄνοματι τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τελεῖται ἐκ περιτροπῆς ἡ λειτουργία ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν σχισματικῶν. **6)**

Στροῦγα. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου κατελήθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1872. Οἱ Ὀρθόδοξοι ἐκκλησιάζονται ἐν παρεκλήσιῳ. **7)**

Μηλόβιστα. Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς κατέχετται ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων, εἰς δὲ τοὺς Ρωμούνους ἔχει ἐπιτραπῆ κατὰ τὸ 1906 ἡ τέλεσις λειτουργίας ἐν τινὶ δωματίῳ κειμένῳ ἐντὸς τῆς αὐλῆς τῆς ἐκκλησίας. Παρεκλήσιον τιμώμενον ἐπ' ὄνοματι τῆς Ἁγίας Ἄννης καὶ κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως κατελήθη ὑπὸ τῶν Ρωμούνων τῷ 1906. **Μονὴ Σλιννίτσης.** Κατελήθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1901.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΚΑΖΑΔΕΣ

Καζᾶς Κορυτσᾶς. Γλομποστάν, Γκορεντσι, Γράζδανι, Λέσκα, Πούστετς, Ὀρέσοβον, Σιοῦλεν.

Καζᾶς Φλωρίνης. Πισοδέριον, Τσέροβον, Βήρπιανι, Βοστάρανι, Κρίσορατ, Μπάνιτσα.

Καζᾶς Ἀχρίδος. Ἀχρίσις, Κόϊνσκο, Λιουμπάνιτσα, Τραπεζίτσα, Ἄνω καὶ Κάτω Μπέλιτσα, Στροῦγα.

Καζᾶς Μοναστηρίου. Ἄπαντα τὰ λοιπὰ χωρῖα ὑπάγονται διοικητικῶς εἰς τὸν Καζᾶν Μοναστηρίου.

Α.) ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ

Βρονίκ. Ἀπεσκήρτησε τῷ 1903. Ἐχει ἐκκλησίαν Πατριαρχικὴν καταληφθεῖσαν καὶ κατεχομένην ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. **Βαυπέλι.** Ὁμοίως.

Β'. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ

Ῥαδοχόσδα. Ἡ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων. Κατὰ τὸν ἰανουάριον τοῦ 1908 ἐλειτούργησεν ἐν αὐτῇ Βούλγαρος ἱερεὺς. Ἡ Μητρόπολις διεμαρτυρήθη. **Σίπτοκα καὶ Νίτσα.** Αἱ πατριαρχικαὶ ἐκκλησίαι κατέχονται ὑπὸ τῶν Ῥωμουνιζόντων. Ὑπάρχουσιν ἑλλην. κοινότητες.

Γ'. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΕΒΡΩΝ

Κιρτσόβον. Ἐτελείτο μέχρι τοῦ 1908 λειτουργία ἐκ περιτροπῆς μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ σερβιζόντων, ὅτε ὁ Γεν. Ἐπιθεωρητὴς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Νομῶν, κατόπιν διαμαρτυριῶν τῶν Σέρβων, διέταξε τὸ κλεισίμουν τῆς ἐκκλησίας, ἥτις ἔκτοτε διατελεῖ κλειστή. Ἐν Κιρτσόβῳ ὑπάρχει καὶ Μονὴ τῆς Παναγίας κατεχομένη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἀπὸ τοῦ 1876. **Γιάγολ καὶ Λόκφίτσα.** Περιέχουσι μικρὸν πληθυσμὸν Σέρβων καὶ Βουλγάρων. Οἱ τελευταῖοι κατέχουσι τὰς ἐκκλησίας, διεκδικουμέναις ὑπὸ τῶν Σέρβων, τῶν Πατριαρχικῶν. Τὰ χωρὶς **Δίθρα, Τόρνε, Λαζαρόπολις, Γαλιδζνικ, Τρέποντσι, Γιάντσε, Τρέμπιστι, Τορνακίουβρας, Δόνιε, καὶ Πισκούπτινα** ἔχουσιν ἐκκλησίας Πατριαρχικὰς κατεχομένας ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καὶ διεκδικουμένας ὑπὸ τῶν Σέρβων.

Ἐν τῇ περιφερείᾳ εὐρεῖται ἡ Μονὴ τοῦ Προδρόμου, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῷ 1897. Ἐσχάτως οἱ Πατριαρχικοὶ κάτοικοι τῶν περιχώρων ἠτήσαντο δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὴν εἰς αὐτοὺς ἀπόδοσιν τῆς Μονῆς.

ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΚΑΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ

Α'

Τῇ 27 ἰανουαρίου (ν. ἔ.) 1908 ἐν τῷ Βατικανῷ ἑωρτάσθη πνευματικῶς ἡ ΙΕ' ἐκατονταετηρίς τοῦ ἀγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, ἐν ᾧ διεκρίνοντο πατριάρχαι, ἐπίσκοποι καὶ ἀνώτεροι κληρικοὶ λατῖνοι καὶ ἐνωτικοί, ἐκφράσαντες ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν ὑπὲρ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ καρδινάλιος Ραμπόλλα μετὰ διακόνων καὶ ὑποδιακόνων λατῖνων καὶ ἀνατολικῶν, ὑποβαλλόντων ἐν τέλει τὰ σέβη αὐτῶν.

Ταῦτα ἐν συντόμῳ ἔγραψον αἱ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες καὶ μάλιστα αἱ κληρικοφρονούσαι, ἀγνοοῦσαι ὅτι οἱ ἐν λόγῳ ἀνατολικοὶ πατριάρχαι, ἐπίσκοποι, διάκονοι καὶ ὑποδιάκονοι, δὲν εἶναι Ἕλληνας ὀρθόδοξοι, ἀλλ' οὐνίται, κόπται, καὶ σύροι. Τοῦτου ἕνεκα οἱ ἐν Βενετίᾳ καθολικοὶ καὶ ἀλλοχθῶ ἔλεγον, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιδιώκει νὰ ἐνωθῆ μετὰ

τῆς λατινικῆς, ἀφ' ἧς μέχρι τοῦδε ἀρίστατο. Τοιαῦτα ἐφρόνουν ἀφορηθέντες ἐκ τῶν τελευταίων ἐνεργειῶν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν, ἐφιεμένης τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀνευ ὁμως ὠρίμου σκέψεως καὶ εἰλικρινοῦς διαθέσεως, καὶ πρὸ πάντων προηγουμένης συνεννοήσεως πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους γνησίους ἀντιπροσώπους τῆς ἀληθοῦς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἄλληθως ἡ ἑλληνικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνέκαθεν ἐπεθύμει καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ δὲν παύει εὐχομένη ὑπὲρ τούτου καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀπαιτοῦσα διαθέσιν εἰλικρινῆ καὶ σκοπὸν ἅγιον.

Δυστυχῶς ὁμως τί παρατηρεῖται παρὰ τοῖς χριστιανοῖς τῆς Δύτειος; Οὐχὶ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, ἀγαθὴ διάθεσις καὶ ἐλευθέρη γνώμη ἐν τοῖς θρησκευτικοῖς ζητήμασιν, ἀλλὰ μῖσος, ἐθνικὸν καὶ βεβήθως θρησκευτικὸς φανατισμὸς, παρατηρούμενος ἰδίᾳ ἐν μείζονι βαθμῷ ἐν ταῖς ἀνωτέροις τάξεσι, ταῖς ἐπὶ εὐγενείᾳ καὶ μορφώσει διακρινομέναις.

Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀρκεῖ νὰ γίνη γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις ἡ ἐπίσημος ἀπάντησις τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἀνωτάτου δικαστηρίου, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸ ἐρώτησις τοῦ ἐν Νεαπόλει ἐφετείου, ἀποβλέπουσα τὴν γνωστὴν διένεξιν τῶν ἐν Νεαπόλει ἑλλήνων πρὸς τοὺς οὐνίτας, τοὺς τυραννικῶς ἀρπάσαντας τὴν δι' ἑλληνικῶν κεφαλαιῶν οἰκοδομηθεῖσαν καὶ ἐπὶ αἰῶνας ὑφ' ἑλλήνων κατεχομένην ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν.

Ἐρώτησις ἐφετεῖο Νεαπόλεως?—Ἀνήκει τῇ δικαστικῇ ἀρμοδιότητι τὸ ζήτημα τῆς μετατροπῆς τῆς ἑλληνοπαπικῆς ἐκκλησίας εἰς ἑλληνοσχισματικὴν, στερουμένων οὕτω τῶν κυριαρχικῶν ἐπ' αὐτῆς δικαιωμάτων καὶ τῶν προσόδων αὐτῆς ἐκείνων, οἵτινες δι' ἄσχυρίζονται ὅτι εἶναι οἱ μόνοι πρὸς τοῦτο δικαιοῦμενοι;

«Una dimanda diretta a sostenere la inefficacia di alcuni atti, che Tramutando in greca scismatica una chiesa, che si dice di culto greco unito, spogliano della proprietà e delle rendite coloro i quali affermano averne solo il diritto, rientra per avventura nella competenza del potere giudiziario?»

Ἀπάντησις τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἁκρωτικοῦ— Πρὸς διασφίσις τῆς σπουδαίας ταύτης ἐρωτήσεως ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῆ ἡ φύσις τῆς ἐρώσεως, ἕκ οὕτω γνωστῆ ἵαν αὐτὴ εἶναι τοῦ πολιτικο-θρησκευτικοῦ δικαίου, ἢ ἀπλῶς μόνον τοῦ πολιτικοῦ. Παρατηρητέον ὁμως ὅτι δύο δικασταὶ ὁμοφρονούν, ὁ εἰς τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας τῶν ἀγίων Πέτρου καὶ Πύλου κατὰ τῶν ἐφημερίων Κομισταντίνου Τζαμπούρη καὶ Ἰωσήφ Μαρτίνου πρὸς ἀκύρωσιν τῶν συμβολαίων τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἑλλήνων καθολικῶν πρὸς ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς 14 μαρτίου 1865, δι' ἧς μετετρέπετο ἡ ἑλληνοπαπικὴ Ἐκκλησία εἰς ἑλληνοσχισματικὴν. . . . Καὶ κατωτέρω Ἐκ τοῦ σημείου τούτου σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν ἑλλήνων καθολικῶν καὶ σχισματικῶν ἔρις δὲν συνίσταται, ἵαν ἡ ἑλληνικὴ ἢ κα-

θολική Ἐκκλησία διατηρῆ ἀκεραίαν τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν καὶ τὸ κύριον τῶν συνόδων, ἢ ἐὰν ὁ Φώτιος, τὸ πρῶτον στρατιώτης καὶ ἀρχιστράτηγος καὶ ἔτα ἐν ἑπτὰ ἡμέραις ἱερεὺς, ἐπίσκοπος καὶ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐδικαιοῦτο νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ἢ πράγματι ἦτο **αἰρετικὸς**

«Considerando, che a risolvere questa prima e quistione è forza determinare la vera indole della contesa, essendo diverse le conseguenze che se ne possono trarre, secondo che essa si fa rientrare nel campo politico—religioso, ovvero lo si debbe necessariamente rimanere entro i confini del diritto civile. Ora in fatto vuolsi osservare, che due giudizi si erano insieme riuniti: l'uno sospinto da' governatori della chiesa greca de' S. S. Pietro e Paolo contro il curato Constantino Tampuri ed il cappellano Giuseppe Martino, diretto a rescindere ed annullare i contratti, la cui mencè i detti officii si avevano: e l'altro istituito dai greci cattolici, che avea per oggetto di far dichiarare nulla ed inefficace una deliberazione del 14 marzo 1865, con che si tramutava la chiesa di rito greco-romano in altra consacrata al culto *greco scismatico* Considerando che da questo fuggevole cenno di fatto si scorge chiaramente, che la disputa surta tra' greci cattolici e gli *scismatici* non istà nel vedere se la chiesa greca o la latina conservi illibata la tradizione apostolica, e l'autorità de' concilii, o se il Fogio, dapprima guerriero e capitano delle guardie, e poscia nel giro di sei giorni fatto prete e vescovo e patriarca di Costantinopoli, abbia ragione a sostenere le sue dottrine, ovvero sia un *eretico*»

(Ἴδε Annali della giurisprudenza italiana, corti di cassazione, decisioni civili, Napoli 15 febraio 1870, pag. 143).

Τοιαύτη κατὰ λέξιν ἢ ἀπόφασις τῶν ἀνωτάτων λειτουργῶν τοῦ ἐλευθέρου Ἰταλικοῦ βασιλείου, ἥτις καὶ ἐν ἄλλοις αὐτοῦ μέρεσιν ἐπαναλαμβάνει τὰς λέξεις *chiesa greca scismatica καὶ greci scismatici καὶ* ὅτι πλέον ποιεῖται λόγον περὶ τοῦ ἱεροῦ Φωτίου, κακίζουσα αὐτὸν καὶ ἀποκαλοῦσα **αἰρετικόν**, ὡτεῖ ἐδογματίσεν αἰρετικὰ ὁ ἱσαπόστολος οὗτος πατριάρχης, καὶ τὴν ἀγίαν τοῦ Θεοῦ καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν **οἰκουμενικὴν** καὶ τοὺς πιστοὺς αὐτῆς, **οἰκουμενικοὺς**, καὶ δίδει τίτλους ἀποδοτέους ἀληθῶς τῇ καινοτομησῶσά δογματικῶς λατινικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς βιβλίζουσι τὴν αὐτὴν ὁδὸν τέκνοις αὐτῆς.

Κατὰ ταῦτα, ἀδύνατον νὰ τελεσφορήσωσιν αἱ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνέργειαι τοῦ πάπα, ἐφόσον οὗτος δὲν νοθετεῖ τὸ ποιμνιον αὐτοῦ νὰ παύσῃ τὸν πολλῶν δεινῶν πρόξενον φανατισμὸν αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐμβάλλει τῷ κλήρῳ αὐτοῦ αἰσθητά ἐθνικώτερα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ πρὸς τὰς

ἄλλας χριστιανικὰς θρησκείας, τὰς τὸν αὐτὸν ἀληθινὸν Θεὸν λατρευούσας.

Μόνον διὰ τοῦ μέσου τούτου καὶ τῆς ἄρσεως τοῦ ὀλεθρίου προσηλυτισμοῦ δυνατὸν νὰ πιστευθῇ παρ' ἡμῖν σὺν τῷ χρόνῳ, ὅτι ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία, κατανοήσασα τὴν πλάνην αὐτῆς, εἰς ἣν ἄχρι τοῦδε εὐρίσκετο ἐκ φιλοδοξίας, ἤρξατο οἰκειότερον πῶς διακειμένη πρὸς τὴν ἡμετέραν τὴν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ δεικνύουσα αὐτῇ ἀδελφικὰς ἀληθῶς καὶ εὐκρινεῖς τάσεις.

Πρὸς τούτοις δέον νὰ ὑποδείξῃ καταλλήλως τοῖς ἀνωτέραις θέσεις κατέχουσι δικασταῖς καὶ ἄλλοις τέκνοις αὐτῆς, ὅτι δέον νὰ περιορίζωνται εἰς ὅ,τι ἐκλήθησαν, καὶ ν' ἀπονέμωσι τὴν προσήκουσαν τιμὴν καὶ σεβασμὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἣν ἐσεβάσθησαν αἰῶνες ὀλόκληροι, τοὺς Ἕλληνας ὀρθοδόξους, ἐξ' ὧν πολλὰ ὠφελήθησαν καὶ οὗς δέον νὰ διακρίνωσι τῶν οὐνιτῶν, ἵνα μὴ φάνωνται ἀδαεῖς καὶ τῶν ἀπλουστέρων, καὶ τέλος πρὸς ἱερὰ πρόσωπα, ἅτινα γεραίρει σήμερον καὶ τιμᾷ καὶ Ἐκκλησία καὶ Ἔθνος, διὰ τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὃν ὑπὲρ αὐτῶν καρτερικῶς ὑπέστησαν.

B'

Οὐχὶ ἄσκοπος δὲ θεωρητέα καὶ ἡ δημοσίευσίς ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ ταύτῃ τοῦ ἀνεκδότου μέχρι τοῦδε σπουδαίου ἀναιρετικοῦ κατὰ λατίνων διαλόγου τοῦ διαπρεποῦς λογίου καὶ ἐμπιστοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ἐμμανουὴλ Παλαιολόγου (1391—1425) Δημητρίου Χρυσολογῆ, (1) χρησιμωτάτου τοῖς ἡμετέροις ὄπλου κατὰ τῶν λατίνων ἐν περιπτώσει θεολογικῆς μετ' αὐτῶν συζητήσεως.

[Ἔπεται συνέχεια]

† ὁ Μ. Ἀρχιμανδρίτης

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

17. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΙΖ΄.

Ἡ 10 μαΐου γεραίρει τὴν μνήμην κυρίως **Σίμωνος ἀποστόλου** τοῦ Ζηλωτοῦ, ὡς καὶ μαρτύρων τινων, ἀθλησάντων ἐπὶ Δικινίου ἐτι δὲ καὶ Ἡσυχίου πρεσβυτέρου. — Ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς βυζαντινῆς αυτοκρατορίας ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἤγε τὴν μνήμην Ἐπιμάχου καὶ Γορδιανοῦ τῶν μαρτύρων, ἣν ὁ Συναξαριστὴς καὶ τὰ Μηναῖα τάττουσι σήμερον εἰς τὴν 9 τοῦ μηνὸς τούτου.

Τὸν κατὰ τὸν ὀρθρον τῆς μνήμης Σίμωνος ἀποστόλου **κανόνα** συνέταξε Θεοφάνης ὁμολογητὴς ὁ Γραπτὸς—ἀλλ' ἐν παρελθούσι χρόνοις ἀκολουθία καὶ παννυχίς καὶ πανήγυρις ἐγένετο ἐπὶ τῇ μνήμῃ Ἐπι-

1) Πλὴν τοῦ διαλόγου τούτου, εὐρισκόμενον ἐν τῷ κώδικι τοῦ πολυμαθοῦς Ζακυνθίου μοναχοῦ Παχωμίου Ρουσάνου (ἴδε Marcian, cl. XI, cod. XXVI), ἔγραψεν ὁ Δημήτριος καὶ ἄλλα ἄξια λόγου θεολογικὰ ἔργα, μνημονεύμενα ὑπὸ τε τοῦ Φαβρικού (ἴδε Bibl. gr. tom. 11, σελ. 411—13) καὶ τοῦ Κρουμβάχερ (ἴδε Ἱστορ. βυζαντινῆς λογοτεχνίας tom. Α' σελ. 214).

μάχου καὶ Γορδιανού τῶν μαρτύρων ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Στρατονίκου, ἴσως τῷ ἐν τῷ Ρηγίῳ (Κιουτσουκ-Τσεκμετζέ). — Λόγον ἢ μάλλον ἐγκώμιον εἰς Σίμωνα τὸν ἀπόστολον ἔγραψε Νικήτας Παφλαγῶν ὁ ρήτωρ, ὃχι ὁ γνωστὸς ἐπὶ Φωτίου ἀλλ' ἕτερος ἐκείνου μικρῷ μεταγενέστερος, ἐκδοθὲν ὑπὸ Κομπεφιδίου καὶ ὑπὸ Migne ἐν τῇ ἑλληνικῇ Πατρολογία. — **Εἰκῶν** τοῦ ζηλωτοῦ Σίμωνος εὑρηται ἐν ἀγιοταφικῷ παλαιῷ χειρογράφῳ, παριστῶσα ἐν συμπλέγματι τὸν τε Σίμωνα καὶ τὸν Βαρθολομαῖον καὶ τὸν Θωμᾶν, τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον ὑπομένοντας. — Περὶ δέ τινων ἐτέρων παραστάσεων τοῦ ἁγίου Σίμωνος, ἐν βιβλίῳ προ ἐτῶν πολλῶν μετατυπωθεισῶν ὡς καὶ τῶν γραφεισῶν ὑπὸ Ραφαήλ, Ρούβενς, Σουαβίου, Γολτζίου καὶ ἄλλα, ἰδὲ τοῦ Dictionnaire Iconographique des monuments de l'Antiquité Chrétienne, par L. Guenebanlt. σελ. 340 τοῦ Β' τόμου.

Λείψανα Σίμωνος τοῦ ζηλωτοῦ, ἐν Περσίᾳ, κατὰ λατίνους, σὺν τῷ ἀποστόλῳ Ἰούδα ταφέντος, μετηνέχθησαν εἰς τὴν Ρώμην, εὑρηται δέ τινα καὶ ἐν Τουλούσῃ· καὶ ἐν ἐκκλησιαστικῇ τινὶ παροικίᾳ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τῶν Βορδιγαλλῶν ἔτερα, κατὰ τὸ Dictionnaire critique des reliques et des images miraculeuses, par Collin de Plancy (τόμου Γ' σελ. 90).

Μνήμας ἱστορικὰς, αἵτινες συμπίπτουσι κατὰ τὴν 10 Μαΐου, σημειοῦμεν τοὺς θανάτους τῶν ἀειμνήστων πατριαρχῶν Παρθενίου Β' τοῦ Ὁξέως (κεσκὶν) (1651) ἀπαγχονισθέντος συνεπιᾶ καταγγελιῶν τῶν ἡγεμόνων Βλαχίας καὶ Μολδαβίας — καὶ Σαμουὴλ Χαντζερῆ (1774).

18. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΙΗ'

Ἡ 17 τοῦ μεσοῦντος τούτου μηνός, ἢ συμπίπτουσα πρὸς τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, πανηγυρίζει τὴν μνήμην **Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας** τῶν ἀποστόλων, ὡς καὶ τινων ἐγέρων μαρτύρων, ἐν οἷς εἷς, ὁ Σολόχων γράφεται **Σόλων** ἐν ἀρχαίοις δοκίμοις χειρογράφοις. — **Ὁ κανὼν** τῆς ἑορτῆς τῶν δύο ἀποστόλων ἐγράφη ὑπὸ Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης τοῦ στουδίτου. — **Λείψανα** αὐτῶν ἀνευρέθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ αὐτοκράτορος καὶ Θωμᾶ πριεράρχου, ἀλλ' ἄγνωστος ἢ κατόπι τύχη αὐτῶν, κατὰ τὸν γνωστὸν ὅτι εὑρέθησαν ἐν τοῖς Εὐγενίου.

*

Τῇ 17 συνέπεσεν ἐφέτος ἡ Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ἧς τὸν ἐν πεζῷ λόγῳ κανόνα συνέταξεν ὁ Κοσμάς ὁ Μαΐουμᾶ ἐπίσκοπος, τὸν δὲ ἱαμβικὸν ὁ Δαμασκηνὸς Ἰωάννης.

Ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν, τῇ μὲν κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς ἐτελείτο πανδήμως ἡ παννυχὶς καὶ πανήγυρις ἐν Ἀγίᾳ Σοφίᾳ — τῇ δευτέρᾳ τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐώρταζον μὲν ἡ μονὴ τῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ Σταυ-

ρακίου, ἢ ἐν Χάλκῃ, βεβαίως ἀμφότεραι μετὰ τὴν Θ' ἑκατοταετηρίδα, καὶ μετὰ τὴν ΙΒ' ἢ ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μονὴ τῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ Περδικάρη, ἧς κτῆμα πιθανῶς ἦν τὸ ἔξω τῆς Μελανδησίας πύλης (Μεβλεβὶ χανέ καπι) σωζόμενον καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας πανηγυρίζον φερώνυμον ἁγίασμα. — Κατὰ τοὺς πάλαι χρόνους ἐκείνους, ὡν μιμνησκόμεθα τόσῳ συνεχῶς, τῇ **τετράδι** τῆς μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν ἑβδομάδος ἐγένετο παννυχὶς καὶ πανήγυρις ἐπὶ μνήμῃ Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ τῶν ἀρχαγγέλων ἐν τῷ ναῷ αὐτῶν ἐν τῷ Νέῳ Παλατίῳ — τῷ δὲ **σαββάτῳ** παννυχὶς καὶ πανήγυρις ἐπὶ μνήμῃ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν θεοπρομητόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης ἐν Ἀγίᾳ Σοφίᾳ.

*

Εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ἢ 17 Μαΐου ἐπαναφέρει τὰ γεγονότα ταῦτα, κατὰ χρονικὴν σειρὰν τὸν θάνατον τοῦ ἐν ἁγίοις πατριάρχου καὶ ἀδελφοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ Στεφάνου, συμβάντα τῇ 17 Μαΐου 893 — τὴν ἐκλογὴν τοῦ μητροπολίτου Μομεμβασίας Ἰσιδώρου, τῇ 17 Μαΐου 1847, ὡς πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως — τὴν παῦσιν τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, 17 Μαΐου 1623. — Προσθετόν ὅτι τῇ 17 Μαΐου 1397 οἱ πνευματικοὶ Διονύσιος, Θεοφάνης, Ἰωάσαφ, Μητροφάνης καὶ τρεῖς Μακάριοι συναποφαίνονται χειροτονίας ἄξιον τὸν ὑποψήφιον πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως (ἱερομόναχον τότε) Κάλλιστον Β' τὸν ἐκ τῆς μονῆς τῶν Ξανθοπούλων.

M.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Πέτρος Διώρας, ὑπήκοος ὀθωμανός, ὁρμώμενος ἐκ Τυρνόσου, τῆς ὑποδιοικήσεως Μοναστηρίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην Παρασκευὴν καὶ ὥραν 8 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῆ ἑνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ Μετροπόλεως Πελαγονίας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας, τὸ γένος Τερπίνια, κατοικοῦ Τυρνόσου, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῇ δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένης ἡμερησίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας,

Ἐν Μοναστηρίῳ τῇ 20ῃ Ἀπριλίου 1909

ὁ πρόεδρος

ὁ γενικὸς ἐπίτροπος

† Πέτρος Αἰμιλιανός

ὁ γραμματεὺς

Λεωνίδας Εὐθύμιου.

2

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'

ΑΡΙΘ. 20

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 20 ΜΑΪΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ἕνα τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρὰ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῇ ἔξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὄνοματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς υπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὺς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπεὶ τοῦ ἔθν. ταμείου καὶ ἐκκλησιαστ. χρονικά—Διωγμοὶ ὀρθοδόξων Βιβλιογραφικὸν ἡμερολόγιον—Δημήτριος Χρυσολωρῆς κλπ.—Δικαστικὰ ἀγγελίαι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

μίαν ἐκ Σάμου χορηγίαν ἔχομεν ν' ἀναγγεῖλωμεν περιελθούσαν εἰς τὸ ἔθνικόν Ταμεῖον, κατὰ τὸ τελευταῖον ὀκταήμερον, ἐκ γροσίων ἀργυρῶν 2378, κατὰ τὴν ἐνταῦθα διατίμησιν.—Καὶ συμπληρουμένου τοῦ πέμπτου μηνὸς τοῦ διανυομένου ἔτους τούτου, περιήλθον εἰς τὸ ἔθνικόν ταμεῖον 33876 γρόσια. Ἐὰν ἐπιτρέπηται στατιστικὴ τις εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, τὰ συμπεράσματα καὶ ταύτης ἠθέλον ἀποδειχθῆ οὐχί τοσοῦτον παρήγορα, ὡς ἀπεδείχθησαν τοιαῦτα τὰ ἐξ ἑτέρας ἀριθμητικῆς ἀνακεφαλαιώσεως πρὸ τετραμηνίας ἀκριβῶς ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» ἀναπτυχθέντα.

Τριάκοντα τρεῖς χιλιάδες καὶ ὀκτακόσια ἑβδομήκοντα ἑξ γρόσια ἐν διαστήματι πέντε μηνῶν εἰσὶ προῖον, ἐκουσίω χορηγιῶν (1212 γρ.)—δίσκων περιαχθέντων ἐν ναοῖς (22025 γρ.) ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων μέχρι τοῦ σωτηρίου πάσχα—δόσεων τῶν ἱερῶν ναῶν (7857)—προσφορᾶς Ἀδελφότητος (95)—εἰσπράξεων ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν ἐν Βεροῖᾳ σχολῶν ἐπὶ τῇ παρα-

μονῇ τῆς πρωτοχρονιάς (309)—καὶ χορηγίας ἐκ Σάμου ἧς ἀγνοοῦμεν λεπτομερῶς τὸ τε εἶδος καὶ τοὺς προσενέγοντας.

Ἐκ τῶν προσενεγκόντων ἐκουσίως συνδρομὴν πέντε μὲν εἰσὶν ἰδιῶται, ὧν εἰς μὲν εἰσφέρει ἀπὸ ἑπταετίας, εἰς δ' ἀπὸ τριετίας, οἱ κ. κ. Χατζηναποστόλου (5 Λ.) καὶ Δίτσας (3 Λ.)—μία ἀδελφότης, ἐκ Βιζύης—εἰς ὅμιλος φέρελτις ἐλλήνων μαθητῶν—καὶ δώδεκα μόνον ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, ὀλίγον ἢ πολὺ χορηγήσαναι, ἐξοφλήσαναι δ' ἔθνοπρεπῶς ὀφειλάς τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐξ εἰσπράξεως ἑτησίας ἱερῶν ναῶν, καὶ ἀπὸ δίσκων ἀθροίσασαι ποσὸν τι. Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἑβδομήκοντα πέντε ἐπαρχίαι οὐδὲν ἴχνος κινήσεως ἐπέδειξαν κατὰ τοὺς πέντε μῆνας τούτους, ὅτι πεντακισχίλια τούλάχισταν Ἀδελφότητες καὶ Σύλλογοι οὐδὲν ἐπραξαν, ἐνῶ ἠδύναντο κατ' ἔτος αὐτὰ μόνα τὰ σωματεῖα νὰ συντηρῶσι τὸ Πατριαρχεῖον, ὅτι ἀπειροπληθεῖς ὁμιγενεῖς εἰσέτι καθυστεροῦσιν, εὐρίσκομεν ἐπιβαλλόμενον τὸ μέτρον τῆς διὰ πατριαρχικῶν ἐπιστολῶν ὑπομνήσεως τοῦ καθήκοντος εἰς πάντας. Ὁ ἀναλύων λεπτομερέστερον τὰ μέχοι σήμερον εἰσαχθέντα εἰς τὸ ἔθν. ταμεῖον, θέλει εὖροι δυστυχῶς ὅτι ἐκ τῶν πέντε ἑκατομμυρίων ἐλλήνων τῶν ὑπὸ τὸν οἶκουμ. θρόνον ἔδωκαν ὑπὲρ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας τοσαῦτα, ὥστε ν' ἀναλογῆ ἐν τέταρτον τοῦ παρὰ εἰς ἕκαστον ἡμῶν.

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Τῆ πέμπτῃ (14 μεσοῦντος) ἐγένοντο ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ αἱ κανονικαὶ ψῆφοι ἐπὶ τῇ μητροπόλει Γάνου καὶ Χώρας. ἀπροστατεύτῳ μεινάσῃ διὰ τὴν εἰς τὴν μητρόπολιν Ἀγχιάλου μεταθέσιν τοῦ τέως μητροπολίτου Γάνου καὶ Χώρας προεκριθῆ δ' ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων πανιερ. μητροπολιτῶν Σισανίου καὶ Σιατίστῃς κ. Σεραφεῖμ, Μεσημβρίας κ. Τιμοθέου καὶ Πρεσπῶν κ. Γερμανοῦ ὁ πρῶτος, ἀρχαῖος ὢν τελειόψυτος τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς. ποιμαίνων τοὺς ὀρθοδόξους τῆς ἐπαρχίας Σισανίου ἀπὸ 4 μαΐου τοῦ 1900 ἔτους.

Χειροτονία.—Τῆ κυριακῇ (17) ἐγένετο, ἐπίσης ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἡ χειροτονία τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Σερρῶν κ. Ἀθανασίου ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Νικομηδείας, Πισιδείας, Διδυμοτείχου, Ἀγκύρας, Χίου, Βάρνης, Σωζοαγαθοπόλεως, Ἐλασσῶνος, Προικοννήσου, Ἡλιουπόλεως καὶ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν· ἡ Α. Θ. Π. προσεφώνησε δι' ὀλίγων τὸν χειροτονούμενον, ὃς ἀπάντησε λίαν καταλλήλως.— Συγχρόνως ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ὁ πανοσιολγ. ἀρχιεραμματαὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀπόστολος Τρύφωνος.— Μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαζομένων, ὑπερπληρούντων τὸν πατριαρχικὸν ναὸν, διεκρίνοντο οἱ βουλευταὶ Κοσμιδῆς, Σούρας, Ἄρτας, Καρολίδης, Δίγκας, Τσελεπιδῆς, Μπούσιος, καὶ ὁ διερμνεὺς τῆς σερδικῆς πρεσβείας κ. Θεμ. Πόποβιτς μετὰ τοῦ ἱερέως αὐτῆς.

Αὐτοκρατορικὴ ἑορτή.—Τῆ παρελθούσῃ πέμπτῃ, ἐπετεῖφ τῆς ἱερᾶς στέψεως τοῦ μεγαλειότατου αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Νικολάου Β', παρέστησαν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ἐν τῇ ρωσικῇ πρεσβείᾳ κατὰ τε τὴν ἐπὶ τούτῳ ψαλεῖσαν δοξολογίαν καὶ τὴν μετὰ ταῦτα δεξίωσιν ὁ τε πανοσ. Μ. πρωτοσύγκελος κ. Βενιαμῖν καὶ ὁ ἔλλογ. διευθυντῆς τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Χρ. Παπαϊωάννου, ἐρμηνεύοντες τῷ ἔξοχ. πρεσβευτῇ κ. Ζηνόδιεφ τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἀκλονήτου καὶ μακρᾶς ἐπὶ τοῦ θρόνου διαμονῆς τοῦ ἐορτάζοντος εὐσεβεστάτου μονάρχου.

Μητρόπολις Γάνου-Χώρας.—Ἀφίκετο χθὲς ἐκ Θεσσαλονίκης ὁ πανιερ. μητροπολίτης (ἀπὸ Σισανίου) Γάνου καὶ Χώρας κ. Σεραφεῖμ.

Μητρόπολις Λέρον.—Χθὲς ἀνεχώρησεν ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου κ. Γερμανὸς ὃν προέπεμψεν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Εἰρηναῖος.

Περιοδευταί.—Ἐπετράπη εἰς τὸν θεοφιλ. ἐπίσκοπον Μιλητοπόλεως κ. Γερμανὸν, τέως βοηθὸν παρὰ τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Κυζίκου, ὅπως ἔλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσιν.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ἀνεχώρησεν τῇ πέμπτῃ τῆς

παρελθούσης ἑβδομάδος εἰς Μασσαλίαν, ὅπως ἐκεῖθεν μεταβῆ εἰς Παρίσιους, πρὸς περιθάλψιν τῆς υἱείας αὐτοῦ, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Γερμανός.

Χοροστάσια.—Τῆ δευτέρῃ, 18 μεσοῦντος, ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, πανηγυρίζοντι, πολλοῦ πλήθους εὐσεβῶν ἐκκλησιασθέντος.

Σωματεία.—Κατὰ τὴν τῇ κυριακῇ τελεσθεῖσαν, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαράκοντα ὀκτῶ ἐτῶν, ἑορτῆν τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου, προσητάτο αὐτῆς ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, μετὰ τῶν σεβασμ. Πελαγονίς, Πισιδείας Προικοννήσου, καὶ 40 Ἐκκλησιῶν παρῆν δὲ καὶ ὁ ἔξοχ. πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ αὐτοκρ. Ὑπουργείου τῆς παιδείας, καὶ ἐπίλεκτος ὁμήγυρις. Μετὰ τὴν λογοδοσίαν τοῦ προέδρου καὶ τὸν πανηγυρικὸν τοῦ ἔλλογ. ἱατροῦ κ. Ρίτσου, ἡ Α. Θ. Π. ηὐλόγησε τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ μοχλοῦντας, ἐξέφρασε δὲ λύπην ὅτι ὀλίγοι τῶν λογίων τῆς ἡμετέρας πόλεως δεικνύουσι προθυμίαν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ πρεσβυγενοῦς τούτου σωματείου, ὅπερ ἐτίμησεν ἐν Εὐρώπῃ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

Μουσικὴ σχολή.—Τῆ παρελθούσῃ ἑβδομάδι ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τῆς Ἐκκλησ. Μουσικῆς σχολῆς, παρόντων τοῦ προέδρου τῆς ἐφορίας αὐτῆς καὶ προέδρου τοῦ Ἐκκλ. Μουσικοῦ Συλλόγου σεβασμ. μητροπολίτου Προικοννήσου, τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν πρῶν Ἐρσεκίου καὶ Σάρδεων καὶ ὀλίγων φιλομούσων.

Γυμναστικοὶ ἀγῶνες.—Τῆ κυριακῇ, σχολικῶν ἀγῶνων ἀγομένων ἐν Σταυροδομίῳ, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ὁμηγύρευς, προσῆλθεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης παραμείνας ἕως τέλους τῶν ἀγῶνων καὶ μετὰ πολλῆς πατρικῆς στοργῆς εὐλογῆσας τοὺς μετασχόντας αὐτῶν, ἀπονείμας δὲ ἰδίᾳ χεῖρ καὶ τὰ βραβεῖα.—Ἀπ' ἀρχῆς τῶν ἀγῶνων ἀντιπρόσωπος τῆς Α. Θ. Π. παρῆν ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Βίρηνκιος· παρῆσαν δὲ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔξ. ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν καὶ τοῦ ἔξ. ἀρχηγοῦ τῆς μακεδονικῆς χωροφυλακῆς, ἡ Α. ἔξ. ὁ πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας καὶ χωροφυλακῆς Σταυροδρομίου.

Ὁφφίκια ἐκκλησιαστικά.—Τῆ κυριακῇ τῆς πεντηκοστῆς, ἐν τῷ ἑσπερινῷ, ἡ Α. Θ. Π. ἐχειροθέτησεν ἀρχιμανδρίτην τὸν αὐθήμερον χειροτονηθέντα πρεσβύτερον παν. κ. Ἀπόστολον, προσφωνήσας αὐτὸν πρεπόντως—Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀπένειμε τὸ ὄφφικιον τοῦ Μ. ρήτορος τῷ ἔλλογ. ἱετρωῦ καὶ νῦν προέδρῳ τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου κ. Λεωνίδῃ Γ. Λιμαράκῃ, ὅπερ ἐκόσμει μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὁ μακαρίτης Μηναῆς Δ. Χαμουδόπουλος, βοηθὸς τοῦ νομάρχου Γραπεζοῦντος καὶ πρῶν συμβούλων τῆς ἐν Ἀθήναις αὐτοκρ. Ὁθωμανικῆς πρεσβείας συγγραφεὺς δὲ καλλίστων διδασκτικῶν βιβλίων—Τὸ ὄφφικιον τοῦ Μ. ρήτορος μέχρι τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος ἦν τεταγμένον ἐν τοῖς ὑποδεστέροις, ἐτάχθη δὲ κατόπι τοῦ ὄφφικίου τοῦ Μ. χαρτοφύλακος ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Β' τοῦ ἀπὸ Λαρίσσης.

Θεολογικαὶ σπουδαί.—Βιβλίον χρήσιμον τοῖς σπου-

δάξουσι τὴν θεολογίαν ἐξέδωκεν ἐν Ἀθήναις ἄρτι ὁ ἔλλογ. καθηγητὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρέου σχολῆς κ. Φίλιππος Π. Παπαδόπουλος, τὴν «Ἐγκυκλοπαιδείαν τῆς θεολογίας». Εἰς 164 σελίδας, εἰς ὄγδον, ἐκτεινόμενον τὸ βιβλίον, προσφωνεῖται τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμένικῳ πατριάρχῃ κκ. Ἰωακείμ εἰς ἔνδειξιν ὀλοψύχου εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῇ πατρικῇ πρὸς τὸν συγγραφεὴ εὐμενείᾳ, ὡς αὐτὸς κηρύττει. Ἐκτιθέμενος ὁ συγγραφεὺς εὐλήπτως τὴν θεμελιώδη τῆς θεολογίας ὡς ἐπιστήμης ἔννοιαν, τὴν πρὸς τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας σχέσιν καὶ τὴν εἰς τέσσαρας κλάδους διαίρεσιν αὐτῆς, ἀρκετὰ καλῶς εἰσηγεῖται τὰ περιεχόμενα τῆς ἐξηγητικῆς, τῆς ἱστορικῆς, τῆς θεωρητικῆς καὶ τῆς πρακτικῆς θεολογίας· ἀναφέρει δὲ καὶ τινὰς ἐκ τῶν ἡμετέρων γράψαντας ἔργα εἰς τινὰς τῶν κλάδων τούτων ἀναφερόμενα, κατὰ τὸ δυνατόν τῇ ἀληθείᾳ προσπελάζων—οὐ ἕνεκα παντὶ λογιῷ ἕλληνι καὶ μάλιστα κληρικῷ ἀπρακτικῶν ἀποδείκνυται βοήθημα, χρηρηγῶν γνώσεις ὠφελίμους αὐτῷ. Διὰ τοῦτο πᾶσι συνιστῶμεν τὴν τοῦ καλοῦ βιβλίου τούτου πρόσκτησιν.

Ἐφημερίδες.—Ἀνεγνωμεν ἐξ φυλλάδια τοῦ ἐν Πάτραις ἀπὸ τῆς 8 μαρτίου, ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, ἐκδιδομένου ἔθνικοῦ, ὡς ἐπιγράφεται, φιλολογικῶ καὶ θρησκευτικῶ φύλλου «Ἡμέρας». Ἡ ἐφημερίς αὕτη φαίνεται συσταθεῖσα κυρίως πρὸς διαπαιδαγώγησιν τῶν σπουδάζοντων νέων, διότι ἀπὸ τῶν πρώτων φύλλων ἀνομολογεῖ τὴν ἱερότητα καὶ δυσχερείαν τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἀνέλαβε κατὰ «τῶν ἔργων τοῦ σκοτους», ἐξυπηρετοῦσα τὰ ἀληθῆ συμφέροντα τοῦ ἔθνους, κρατύνουσα τὴν πίστιν καὶ προάγουσα τὸν πρὸς τὰ πάτρια ἦθη καὶ τὰς πατέρας παραδόσεις σεβασμόν. Ἐκαστον φυλλάδιον περιέχει σελίδας 8 εἰς τέταρτον, διστήλους. Συνδρομὴν αὐτῆς ἐτήσιον ὥρισεν ἡ «Ἡμέρα» 8 φράγκα διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ συνδρομητὰς (38 γρόσια). Εὐχόμεθα πραγμάτωσιν τοῦ ὕγιους τῆς Ἡμέρας καὶ ἔθνωφελούς σκοποῦ, πάσης αὐτῇ παρεχομένης ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν ὕλικῆς καὶ ἠθικῆς ὑποστηρίξεως,

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἀξώμης κ. Χριστοφόρος. ἀφικόμενος εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ λαβὼν τὸ νενομισμένον πατριαρχικὸν καὶ συστατικὸν γράμμα πρὸς τὸν πανιερ. μητροπολίτην Καλλιουπόλεως ἐπεσκέψατο τὴν πατρίδα αὐτοῦ Μάδυτον. Πρὸ δέκα ἡμερῶν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν, ἀναχωρήσας χθὲς εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Κύρουγμα.—Μετετέθη ἐκ Τρίκκης, ὅπου διέμενον εὐδοκιμῶν, εἰς Λάρισσαν ὡς ἱεροκῆρυξ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Σωφρόνιος Παυλίδης.—Ἀπεβίωσεν ὁ τοῦ νομοῦ Κυκλάδων ἱεροκῆρυξ ἀρχιμ. Κύριλλος Βενιέρης, πρῶτος τὸν χαρακτηῖρα καὶ μειλίχιος τὸν τρόπον. Ὁ μεταστάς πρὸς Κύριον τῇ 23

ἀπριλίου ἦγεν ἡλικίαν 64 ἐτῶν, γεννηθεὶς ἐν Μυκόνῳ καὶ γενόμενος μοναχὸς τῆς ἐκεῖ μονῆς Τουρλιανῆς· ἐσπούδασε τὴν θεολογίαν ἐν τῷ ἔθν. πανεπιστημίῳ, δαπάναις τοῦ δήμου Ἐρμουπόλεως, εἶτα δὲ λαβὼν τὸ πτυχίον ἐχημάτησε διδάσκαλος τῶν ἱερῶν ἐν τοῖς ἐν Ἐρμουπόλει καὶ Σπάρτη γυμνασίοις, διευθυντὴς τῆς ἱερατικῆς ἐν Σύρῳ σχολῆς ἐπὶ ἑπταετίαν, καὶ κατόπιν ἔτη δέκα καὶ ἑπτὰ ἱεροκῆρυξ τοῦ νομοῦ Κυκλάδων. Ἐπὶ δύο καὶ εἴκοσιν ἔτη διετέλεσε πρόεδρος τοῦ ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου Συλλόγου τῶν ἀπόρων παιδῶν.

Ὑπερ τῆς μονῆς Ἀγίας Τριάδος ἐν Τήνῳ ἡ «Πρόοδος» τῆς νήσου ταύτης ἀναγράφει πολλὰς συνδρομὰς ἰδιωτῶν, μετὰ τὴν τοῦ ἱεροῦ ἰδρύματος τῆς Εὐαγγελιστρίας, Ἀνηγγεῖλαμεν τὴν πρώτην δημοσίαν γενομένην πρότασιν περὶ τῆς ἐπισκευῆς καὶ τῆς σωτηρίας ἱεροῦ καθιδρύματος, οὗ ἡ διατήρησις συνιστᾷ πᾶσι τὴν εὐτέθειαν τῶν τέκνων τῆς εὐάνδρου Τήνου. Αἱ συνδρομαὶ αἱ πρὸς σκοπὸν τόσον ἱερὸν γινόμεναί καὶ αἱ γινετόμεναί θέλουσι δεικνύει καὶ νῦν καὶ κατόπι τὴν ζωσὴν πίστιν καὶ τὴν εὐτέθειαν τῶν τηνίων.

Φιλανθρωπίας ἔργα.—Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐφορίας τοῦ Γηροκομείου Πειραιῶς ἐν μ.ᾧ πενταετίᾳ (1903—1907) τὰ ἔσοδα τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου καθιδρύματος ἀνῆλθον εἰς 189.967 δραχμάς, ὧν τὰ περισσότερα σημειοῦνται κατὰ τὸ 1907 ἔτος=44.453 περίπου, τὰ ὀλιγώτερα δὲ=31.176 σχεδὸν κατὰ τὸ 1905—Ἐν τῷ Γηροκομίῳ ἐνδιητῶντο ἐβδομήκοντα ἐννέα πτωχοί—Ὑπὲρ αὐτοῦ περιάγονται κυτὰ ἐν τοῖς ἐν Πειραιεὶ νκοῖς, ἡ δὲ χρηματικὴ περιουσία αὐτοῦ ὑπολογίζεται 184.491 δραχμαὶ—Ἰδρυταὶ αὐτοῦ ἀναφέρονται δύο κληρικοί· οἱ ἀείμνηστοι ἀρχιμανδριεῖται Νικηφ. Ρωμανίδης καὶ Βασίλειος Ἀθανασίου.

Μουσεῖον Ζακύνθου.—Ἀπὸ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ ἀπριλίου ἤρξατο ἡ εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ζακύνθου μεταφορὰ ἱερῶν εἰκόνων καὶ πολλῶν ἄλλων ἀντικειμένων πολλὴν ἀξίαν ἱστορικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐχόντων, ἐκ τῶν νκῶν Ἀγίως Τριάδος, ἀγίου Νικολάου τῶν Γεροντων καὶ ἄλλ. λαχόθεν.

Ἐκκλῆσ. μουσικῆ.—Ἐν ἐφημερίδι τινὶ τῆς Λαρίσσης ἀνεγνωμεν ὅτι ἀπὸ μηνὸς ἤδη εἰσῆχθη τὸ μέθημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς· εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ (ἰδιωτικόν) λύκειον τοῦ ἔλλογ. κ. Τσερέπη. Ἡ τὴν εἰδήσιν ταύτην ἀναγράφουσα ἐφημερίς, ἡ τὴν εἰς τὸ λύκειον εἰσαγωγὴν τοῦ χρησίου τοῦτου μαθήματος ἀποκαλοῦσα «κιννοτομίαν», ἀγγέλλει ἅμα ὅτι ἡ διδασκαλίς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἀνετέθη καταλλήλως εἰς τὸν μουσικολ. ἱεροψάλτην κ. Γ. Γερόπουλον, οὗ γνωστὴ τυγχάνει τοῖς ἐν Λαρίσσει ἡ περὶ τὸ διδάσκειν μεθοδικότης.

Ἐκκλησία Ρουμανίας

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Ὑπὸ τῆς ἐσχάτως ἐν Βουκουρεστῶν συνελθούσης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἐψηφίσθη βοηθὸς ἐπίσκοπος ὑπὸ τίτλον Πλοεστίου ὁ τέως βικάριος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Οὐγγροβλαχίας πανοσιολογ.

ἀρχιμανδρίτης κ. Θεοδόσιος Ἀθηνᾶσιου, οὗ ἡ χειροτονία γενήσεται αὐριον ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. μητροπολίτου καὶ τῶν παν-
συνοδικῶν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ υἱῆς ρουμανικῆς πρωτεύου-
σης.—Ὁ θεοφιλ. ἐψηφισμένος ἐπίσκοπος Πλοεστίου ἐσπού-
δασε τὴν θεολογίαν ἐν Ἀθήναις τυχὼν τοῦ διδακτορικοῦ
πτυχίου πρὸ δεκαετίας, ὅτε καὶ τύποις ἐξέδωκε μακρὰν δι-
τριβὴν κάλλιστα γεγραμμένην, ἀντικείμενον ἔχουσαν τὸν ἐν
Ρουμανίᾳ ἑλληνισμὸν (βιβλία, τυπογραφεία, σχολεῖα ἑλλην.
καὶ διδασκάλους) κατὰ τὰς τέσσαρας τελευταίας ἑκατοντα-
ετηρίδας· ἀπὸ τοῦ κοσμικοῦ κλήρου μεταταχθεὶς πρὸ τινῶν
ἐτῶν εἰς τὸν μοναχικόν, διετέλει τελευταῖον πρωτοσύγκελ-
λος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Οὐγγροβλαχίας.

ΓΥΡΕ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ἡ ἀ' Ἐκκλησιαστικῆ Ἀλη-
θειας ἀναγράφει οὕτως τὰ ἐν ἐπιστολαῖς ἀγγελλόμενα ποσὰ, ἀλλὰ
τὰ εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον περιερχόμενα — Ταῦτα πρὸς γνῶσιν τῶν
ἀναγγελλόντων προσφορὰς καὶ χορηγίας.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγούμενου ἔριθμοῦ)

ΠΙΝΑΞ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΣΑΝΤΖΑΚΙΩ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

κεκλεισμένων καὶ διαμφισβητούμενων ἐκκλησιῶν

Α'. ΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

- Α'. ΚΑΖΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 1) ἐκκλησία χωρίου
Ἄνω Κουφακόβου ἐκλείσθη τῇ 18 Ἀπριλίου 1904.
2) Ἐκκλησία χωρίου Γαλατζίκ. Τῇ 18 Ἀπριλίου 1904.

Β'. ΚΑΖΑΣ ΓΕΝΙΤΣΩΝ

- 3) Ἐκκλ. χωρ. Ἀσσὰρ Βέν. ἐκλείσθη τῇ 13 Ἀπριλ. 1905
4) » » Βούβριτσα. τῇ 2 Μαΐου 1905
5) » » Δάμιανι. τῇ 3 Ἰουνίου 1905.
6) » » Ἐσκιτζέ. τῇ 2 Μαΐου »
7) » » Καδίνοβον. » » »
8) » » Κοσσίνοβον. » » »
9) » » Κρουσάρι. » » »
10) » » Μανδάλοβον. 29 Νοεμβρίου 1906.
11) » » Μουρένοβον. 3 Ἰουνίου »
12) » » Μπαροβίτσα. 21 Μαΐου 1904.
13) » » Μπάμιανη. 3 Ἰουνίου 1905.
14) » » Πέτγας. 19 Νοεμβρίου »
15) » » Πυλωρίκι. 19 Ἀπριλίου »
16) » » Ραδομίρ. 19 Νοεμβρίου »
17) » » Ράμνα. » » »
18) » » Τσιτσιγκάς. 30 Νοεμβρ. »

Γ'. ΚΑΖΑΣ ΒΟΔΕΝΩΝ

- 19) » » Ἄρσεν 9 Ἀπριλίου 1905.
20) » » Βερτικὸπ 2 Δεκεμβρίου 1906.
21) » » Βέστιστα 18 Ὀκτωβρίου »

- 22) » » Βύγκνι 18 Ὀκτωβρίου 1904.
23) » » Ἐπισκοπὴ 9 Ἀπριλίου 1905.
24) » » Καμενίκ » » »
25) » » Μονὴ τῆς ἁγίας Τριάδος παρὰ τὸ
Μεσημέριον 1895.
26) » » Ουζάρτσι 2 Δεκεμβρίου 1906.
27) » » Πράχνηκ 10 Δεκεμβρίου 1906.
28) » » Σάμαρ 17 Σεπτεμβρίου 1904.

Δ'. ΚΑΖΑΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ

- 29) » » Ἁγία Μαρίνα. Κατὰ τὸ 1904.
30) » » Ἄνω Κοπανός » »
31) » » Βέσιστα » »
32) » » Γενίκιοι » »
33) » » Γιάντσιστα » »
34) » » Ζερβοχώρι » »
35) » » Κάτω Κοπανός » »
36) » » Λικοβίτσα » »
37) » » Μέγα Ἀλάμπουρον » »
38) » » Μονόσποiton » »

Ε'. ΚΑΖΑΣ ΚΑΡΑΤΣΟΒΑΣ

- 39) » » Τρέσινον » »

ΣΤ'. ΚΑΖΑΣ ΓΕΥΓΕΛΗΣ

- 40) » » Λιβάδια ἡ ἑτέρα τῶν 2 ἐκκλησιῶν εἶναι κε-
κλεισμένη, διωρισθητουμένη ὑπὸ τῶν Ρωμουνιζόντων.
41) » » Κούπα ἡ ἐκκλησία παρὰ κλεισμένη
ὡς διωρισθητουμένη ὑπὸ τῶν 3 ρωμουνιζουσῶν οἰκογενειῶν.
42) » » Στογιάκοβον· ἐκλείσθη τῷ 1903.
43) » » Χούμα· ἡ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν
εὐαρίθμων ρωμουνιζόντων.

Ζ'. ΚΑΖΑΣ ΑΒΡΑΤ ΧΙΣΑΡ

- 44) » » Βαρδαρόφτσα· ἐκλείσθη μετὰ τὸ 1903.

Β'. ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΔΙΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΜΕΝΑΙ

Α'. ΚΑΖΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 1) Γραδομπόρι
Μέχρι τοῦ 1903 οἱ σχισματικοὶ ἐκκλησιαζόντες ἐν τῇ ὀρθο-
δόξῳ ἐκκλησίᾳ ἐξ ὑπαμοιβῆς. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο προσήλ-
θον εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἀποσκιρτήσαντες πάλιν τῷ 1904, ὅτε,
τῇ δικταγῇ τῶν Ἀρχῶν, ἤρξαντο ἐκκλησιαζόμενοι πάλιν ἐξ
ὑπαμοιβῆς.

2) Νεοχωροῦδα. Μέχρι τοῦ 1902 ἐπὶ ἐπταετίαν ἡ
ἐκκλησία διετέλει κλειστὴ, ὅτε, διαταγῇ τῶν Ἀρχῶν ὅπως
ἐξ ὑπαμοιβῆς δοθῇ καὶ εἰς τοὺς σχισματικούς, ἠνοίχθη τὴν
27 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν, κλεισθεῖσα πάλιν ἀμέσως
τῇ ἐπεμβάσει τῆς Μητροπόλεως. Κατὰ τὸ 1903 οἱ σχισμα-
τικοὶ προσήλθον εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἀφ' ἧς πάλιν ἀπέσχί-
σθησαν κατὰ τὸ 1904 μένοντες ἄνευ ἐκκλησίας. Τὸ 1907
διαταγῇ τῶν Ἀρχῶν στηριχθεῖσάν εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς ἐκ-
κλησίας τῆς 27 Ὀκτωβρίου 1902, ἐδόθη καὶ πάλιν ἐξ ὑπα-
μοιβῆς καὶ εἰς τοὺς σχισματικούς.

Β'. ΚΑΖΑΣ ΓΕΝΙΤΣΩΝ.

- 3) Ἅγιος Γεώργιος. Ἡ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν

χωρικών ἀπάντων σχισματικῶν γενομένων μετὰ τὸ 1903.

- 4) Ἄλλο ὁμοίως ὡς ἀνωτέρω.
- 5) Βέστιτσα »
- 6) Γκολοσέλο »
- 7) Καλήντσα »
- 8) Λειβ-βίτσα »
- 9) Λιπαρίνοβον »
- 10) Μπόζετς »
- 11) Ὄρουζάρτσι. Ἡ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν σχισματικῶν· ὑπάρχει καὶ ὀρθόδοξος κοινότης. Οἱ σχισματικοὶ ἔγειναν πρὸ τοῦ 1903.

12) Ρέμελι. Κατέχεται ὑπὸ τῶν σχισματικῶν ὡς ἀνωτέρω μετὰ τὸ 1903.

13) Τοσίλεβον ὁμοίως

14) Τσιέκρι »

Γ'. ΚΑΖΑΣ ΒΟΔΕΝΩΝ

15) Γκολέσιανη ὁμοίως

16) Κοστουγέρι »

17) Λιποχώρι »

18) Σαρμαρίνοβον »

19) Φέτιτσα »

Δ'. ΚΑΖΑΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ

20) Βέρροια. Κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1906 ὁ κλὸς τῆς Ἐξω Παναγιᾶς, διαταγῆ τῶν Ἀρχῶν, ἀνηρπάγη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἐδόθη εἰς τοὺς Ρωμουζόντας.

Ε'. ΚΑΖΑΣ ΚΑΡΑΤΖΟΒΑΣ

21) Τότορτσι. Κατέχεται ὑπὸ τῶν χωρικών γενομένων σχισματικῶν μετὰ τὸ 1903.

ΣΤ'. ΚΑΖΑΣ ΓΕΥΓΕΛΗΣ

22) Βοέμιτσα. Ἡ Ἐκκλησία διατελεῖ ἐξ ὑπαμοιβῆς εἰς τοὺς ὀρθοδόξους καὶ τοὺς σχισματικοὺς πλειονοψηφούντας.

23) Γκίρτσιτσα. Ἐσχάτως ἐσχηματίσθη ὀρθόδοξος κοινότης. Ἡ ἐκκλησία κατέχεται ὑπὸ τῶν σχισματικῶν μετὰ τὸ 1904.

24) Γοργόπι. Κατέχεται ὑπὸ τῶν σχισματικῶν, γενομένων μετὰ τὸ 1903.

25) Δρέβενον. Τὸ χωρίον ἀπεσκίρτησε τὸ 1903. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀνοικτή.

26) Ἰσβορ. Ὁμοίως.

27) Βαραδοῦλι. Ἡ Ἐκκλησία κατέχεται ἐξ ὑπαμοιβῆς.

28) Κόνσκο. Τὸ χωρίον ἀπεσκίρτησε τὸ 1903. Ἡ Ἐκκλησία ἀνοικτή. Ἐσχάτως ἐξεδηλώθη ὀρθόδοξος μερίς.

29) Λειβάδια. Ἡ ἑτέρα τῶν Ἐκκλησιῶν κατέχεται ἐξ ὑπαμοιβῆς μετὰ τῶν Ρωμουζόντων.

30) Λέσκοβον. Ἀπεσκίρτησε μετὰ τὸ 1903. Ἐσχάτως ἐξεδηλώθη ὀρθόδοξος μερίς. Ἡ ἐκκλησία ἀνοικτή εἰς τοὺς σχισματικούς.

31) Λούγκουντα. Τὸ ἐξῶθεν τοῦ χωρίου παρεκκλησίον ἐδόθη εἰς τοὺς ρωμουζόντας.

32) Λούμνιστα. Τὸ 1904 ἡ Ἐκκλησία ἀθύχαιρως κατελήφθη ὑπὸ τῶν ρωμουζόντων. Τὸ 1905 ἐδόθη εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, εἰς τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ 1906 πάλιν εἰς τοὺς ρω-

μουζόντας, διαταγῆ τῶν Ἀρχῶν, βασισθειῶν εἰς ἔκθεσιν τοῦ Καϊμακάμη Γευγελῆς ὅτι πρὸ τοῦ 1903 ἡ ἐκκλησία ἦτο εἰς τοὺς ρωμουζόντας. Ἀποδειχθέντος ὅμως τοῦ ἐναντίου, τὸ ζήτημα παρεπέμφθη εἰς Κων,πολιν, ἡ δὲ ἐκκλησία κατέχεται εἰσέτι ὑπὸ τῶν ρωμουζόντων.

33) Ματζέντσα. Ἀπεσκίρτησε μετὰ τὸ 1903. Ἡ ἐκκλησία ἀνοικτή.

34) Ματσίκοβον. Ἀπὸ πενταετίας κατέχεται ἐξ ὑπαμοιβῆς.

35) Μιρόφτσα. Ἀπεσκίρτησε μετὰ τὸ 1903. Ἡ Ἐκκλησία ἀνοικτή. Ἐσχάτως ἐξεδηλώθη ὀρθόδοξος μερίς.

36) Μιλέτκοβον. Ἀπεσκίρτησε μετὰ τὸ 1903. Πρὸ τοῦ 1903, ἀπὸ τοῦ 1889 οἱ κάτοικοι ἐπρέσβευον τὸν καθολικισμόν.

37) Μπόρετς. Ἡ Ἐκκλησία διεφειλονικήθη ἀπὸ θείας. Ἐκλείσθη ἐπὶ τριετίαν. Κατείχεται ἐξ ὑπαμοιβῆς καὶ τελευταίως ἐκάη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ καὶ διαμφισβητηθῆσόμενα ὑπὸ τῶν Βουλγάρων

Α'. ΚΑΖΑΣ ΓΕΝΙΤΣΩΝ

1) Ἀπόστολοι. Μετὰ τὸ Σύνταγμα ἐξεδηλώθη βοιλγαρικὴ μερίς ἔχουσα ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας.

2) Καριώτιτσα. Μετὰ τὸ Σύνταγμα ἐξεδηλώθη ὀρθόδοξος μερίς κατέχουσα ἤδη τὴν ἐκκλησίαν.

3) Γιούπτσεβον. Ὡς ἀνωτέρω ὁμοίως.

4) Κρύβα. μετὰ τὸ Σύνταγμα ἐνισχύθη ὀλίγον ἡ ὀρθόδοξος μερίς κατασχούσα διὰ τῶν Ἀρχῶν τὴν ἐκκλησίαν.

5) Μπόζετς. Ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἐκάη. Παρεκκλησίον τι ἀνήκει εἰς τοὺς ὀρθοδόξους.

6) Πέτροβον. Μετὰ τὸ Σύνταγμα ἐξεδηλώθη σχισματικὴ μερίς ἔχουσα ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας.

7) Τσερναρέκα. Ἡ ἐκκλησία διαμφισβητεῖται ὑπὸ τῶν Ρωμουζόντων. Τὸ 1905 εἶχε καταληφθῆ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ τινα καιρὸν.

8) Ζορπᾶς (Θεσσαλονίκης). Συνέβη ὅτι καὶ ἐν Ἀποστόλοις.

Β'. ΚΑΖΑΣ ΓΕΥΓΕΛΗΣ

9) Λαβίδοδον. Οἱ σχισματικοὶ διαμφισβητοῦσι τὴν ἐκκλησίαν.

10) Νέγκορτσα. Συνέβη ὅτι καὶ ἐν Ἀποστόλοις.

11) Ὄσσανη. Ἡ ἐκκλησία ἡ καθολικὴ, ἀνήκουσα ἀνεκαθεν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους διαμφισβητεῖται ὑπὸ τῶν ρωμουζόντων.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Τὸ παρὸν ἡμερολόγιον ἐξυφαίνεται χάριν τῶν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς τυπογραφικῆς τέχνης ἀσχολουμένων καὶ περὶ τὰ προϊόντα τῆς βιβλιογραφίας τυρβαζομένων. Τὴν βιβλιογραφικὴν τέχνην τῶν παλαιῶν ἐξ ἧς καὶ ὁ παρὼν τίτλος, ἀντικατέστησεν ἡ τυπογραφικὴ, ἧς οἱ πρῶτοι ἐργάται καὶ οἱ κατόπιν αὐτῶν, κατὰ τὴν

ΙΕ' καὶ Ις' καὶ ΙΖ' ἑκατοντετηρίδα ζήσαντες, συνειθίζον νὰ σημειῶσιν ἐν τισιν ἐκδόσεσι τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἡ ἐκτύπωσις συνεπληροῦτο βιβλίου τινός.

Τὰς χρονικὰς ταύτας σημειώσεις ἀναγράφει ὁ Legrand εἰς τὴν «Νεοελληνικὴν Βιβλιογραφίαν» αὐτοῦ καὶ ὁ Βρετὸς ἐν τινι μέτρῳ εἰς τὴν ἰδίαν «Νεοελληνικὴν Φιλολογίαν»· μινολογικῶς δὲ κατέγραψα τὸν χρόνον τῆς συμπληρώσεως τοῦ τύπου ἐκάστου βιβλίου, ἀναφερομένης καὶ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, ἂν ἢ πρώτη, ἢ δευτέρα καὶ καθεξῆς, καίτοι καὶ τοῦτο μετ' ἐνδοιασμοῦ λέγεται· διότι οὐδεὶς φρονεῖ ὅτι παρὰ Legrand ἐξηντλήθησαν αἱ πηγαὶ πᾶσαι.

Καλὸν νὰ γινώσκωσιν οἱ βιβλιέμποροι τὴν βιβλιολογικὴν ταύτην χρονολογίαν, ἀφοῦ, καθ' ἃ πᾶσιν ἐγνωσται, τινὲς τῶν κατὰ τὴν ΙΕ' κυρίως καὶ τὴν Ις' ἑκατοντετηρίδα γενομένων ἐκδόσεων τιμῶνται εἰς βαθμὸν οὐδενὶ τῶν λογίων ὁμογενῶν προσπελαστόν.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἡμερολογίου τούτου ἀφορᾷ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία—τὸ δεύτερον εἰς τὰ λεγόμενα θίραθεν.

4 Ἰανουαρίου 1545.—Συμπληροῦται ἡ πρώτη τύποις ἐκδοσις τοῦ Τυπικοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας, ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Σαβίους, ἐπιμελεῖται τοῦ Ἑλλήνου Ἀνδρονίκου Νουκίου.

23 Ἰανουαρίου 1520.—Συμπλήρωσις τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τοῦ Μεγάλου Ὁρολογίου παρὰ Βερνάρδου Γρουντζ, ἐν Φλωρεντίᾳ, κατὰ μίμησιν τῆς πρώτης (1509).

25 Ἰανουαρίου 1523.—Συμπλήρωσις τῆς τρίτης ἐκδόσεως τοῦ Μεγάλου Ὁρολογίου, παρὰ Σαβίους, ἐν Βενετίᾳ.

8 Φεβρουαρίου 1550.—Συμπληροῦται ἡ ἐκδοσις τοῦ Ἀποστόλου, παρὰ Ἀνδρέα Σπινέλλω, ἐν Βενετίᾳ, δευτέρα ἴσως ἑλληνικῆ,

15 Φεβρουαρίου 1560—ἡ ἐκδοσις τῶν Διδασκῶν Ἀλεξίου Ἱερέως τοῦ Ραχτούρου καὶ χαρτοφύλακος Κερκύρας, ἐν Βενετίᾳ γενομένη.

28 Φεβρουαρίου 1548—ἡ ἐκδοσις τοῦ Μηναίου τοῦ μαρτίου μηνός, ἐν Βενετίᾳ, ἐπιμελεῖται τοῦ πολυμαθοῦς Ἀντωνίου Ἐπάχρου, προσφωνήσαντος αὐτὸ Διονυσίου Β' τῷ πατριάρχῳ Κωνσταντινουπόλεως.

31 Μαρτίου 1522—ἡ πρώτη τύποις ἐκδοσις τῆς Παρχλητικῆς, ἐν Βενετίᾳ, ἀναλώμασιν Ἀνδρέου Κουνάδου τοῦ ἐκ Πατρῶν, τύποις Σαβίων.

31 Μαρτίου 1522—ἐπίσης καὶ ἡ πρώτη τύποις, ἐν Βενετίᾳ, ἐκδοσις τοῦ Τρωδίου, ἀναλώμασι τοῦ αὐτοῦ Ἀνδρέου Κουνάδου, παρὰ Σαβίους.

31 Μαρτίου 1524.—Συμπλήρωσις τῆς τρίτης ἑλληνικῆς (ὑπὸ Ἑλλήνου) ἐκδόσεως τοῦ Ψαλτηρίου, ἐν Βενετίᾳ γενομένης, ἐπιμελεῖται Δημητρίου Ζήνου τοῦ ἐκ Ζακύνθου, ἀναλώμασι δ' Ἀνδρέου Κουνάδου τοῦ ἐκ Πατρῶν.

14 Ἀπριλίου 1509.—Συμπληροῦται ἡ ἐν Βενετίᾳ γενομένη, παρὰ τῷ ἑλληνι τυπογράφῳ Ζαχαρίᾳ Καλλιέργῃ

τῷ ἐκ Ρειθείμνης (οὕτω) τῆς Κρήτης, πρώτη ἐκδοσις τῶν «Ἐξψυχμάτων» (εἶδος τι τῆς παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει Ἰερῆς Συνόψεως).

5 Μαΐου 1545.—Συμπληροῦται ἡ ἑβδόμη ἐκδοσις Ὁρολογίου τοῦ Μεγάλου παρὰ Νικολάφ Σοφριανῶ, ἐν Βενετίᾳ (ἡ πέμπτη τῷ 1532, ἡ ἕκτη τῷ 1535).

10 Μαΐου 1550.—Ἀρχεταὶ ἡ ἐκτύπωσις τῆς τρίτης, πιθανῶς, ἐκδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Ἀνδρέα Σπινέλλω, ἐπιμελεῖται Βασιλείου Βαλέριδος, κερκυραίου, καὶ πρωθιερέως τοῦ ἐν Βενετίᾳ ναοῦ τῶν ὀρθοδόξων (ἴδε 15 Ἰουνίου).

14 Μαΐου 1550.—Συμπληροῦται ἡ τρίτη (πιθανῶς) ἑλληνικὴ ἐκδοσις τοῦ Ἀποστόλου, ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Χριστοφόρῳ Ζζνέτῳ, ἐπιμελεῖται Μιχαήλου Κοντολέοντος τοῦ ἐκ Μονεμβασίας.

1 Ἰουνίου 1538.—Συμπληροῦται, ἐν Βενετίᾳ, πόνῳ καὶ δεξιότητι Δημητρίου Ζήνου τοῦ ἐκ Ζακύνθου, Στεφάνου Σαβίου τύποις, ἐκδοσις (ἡ δευτέρα) τοῦ Τρωδίου, καὶ

15 Ἰουνίου 1550—ἡ ἐκτύπωσις τῆς τρίτης, πιθανῶς, ἐκδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Σπινέλλω, ἐπιμελεῖται τοῦ κερκυραίου Βασιλείου Βαλέριδος, τοῦ πρωθιερέως (βλέπε μαῖου 10).

30 Ἰουνίου 1602.—Θνήσκει ἐν Βενετίᾳ Μάξιμος Μαργούνιος ὁ περιφανὴς φιλόλογος, ἐπίσκοπος Κυθήρων, ὁ πρῶτος Ἕλλην ἐκδότης τοῦ Συναξαριστοῦ.

6 Ἰουλίου 1563.—Ζαχαρίας Σκορδύλιος ὁ κρῆς Ἱερεὺς, ἐπίτροπος δὲ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάσαφ, ἐν Βενετίᾳ, συμπληροῖ τὴν ἐνάτην ἐκδοσιν Ὁρολογίου τοῦ Μεγάλου, παρὰ Ἀνδρέα Σπινέλλω.

21 Ἰουλίου 1551.—Συμπλήρωσις τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ Μηναίου τοῦ νοεμβρίου μηνός, ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Σπινέλλω, ἐπιμελεῖται Βασιλείου Βαλέριδος, πρωθιερέως.

31 Ἰουλίου 1596.—Ἐκδίδεται τύποις ἐν Βίβλῃ ὁ Διάλογος τοῦ πατριάρχου Ἀλεξάνδρειας Μελετίου τοῦ Πηγᾶ.

12 Αὐγούστου 1558.—Συμπλήρωσις τῆς πρώτης ἴσως ἐκδόσεως τοῦ Μηναίου τοῦ ἰουνίου μηνός, ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Ἀνδρέα Σπινέλλω, ἐπιμελεῖται Γρηγορίου Μαλαξοῦ, καὶ συγχρόνως τῆς α' ἴσως ἐκδόσεως τοῦ Μηναίου τοῦ ἰουλίου μηνός, αὐτόθι, παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐπιμελεῖται αὐτοῦ.

13 Αὐγούστου 1524.—Συμπλήρωσις τῆς τετάρτης ἐκδόσεως Ὁρολογίου τοῦ Μεγάλου, ἐπιμελεῖται Δημητρίου Ζήνου τοῦ ἐκ Ζακύνθου.

23 Αὐγούστου 1509.—Συμπληροῦται ἡ ἐν Βενετίᾳ γενομένη τὸ πρῶτον ἐκδοσις τοῦ Μεγάλου Ὁρολογίου, «πόνῳ καὶ δεξιότητι» Ζαχαρίου Καλλιέργου, Ἕλληνο τυπογράφου ἐκ Ρειθείμνης τῆς Κρήτης.

12 Σεπτεμβρίου 1558.—Συμπλήρωσις τῆς ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Ἀνδρέα Σπινέλλω, α' ἴσως ἐκδόσεως τοῦ Μηναίου τοῦ αὐγούστου μηνός, ἐπιμελεῖται Γρηγορίου Μαλαξοῦ.

19 Σεπτεμβρίου 1546.—Συμπλήρωσις τῆς ὀγδόης ἐκδόσεως Ὁρολογίου τοῦ Μεγάλου, γενομένης ἐν Βενετίᾳ, ἐπιμελεῖται τοῦ Βασιλείου Βαλέριδος.

23 Σεπτεμβρίου 1563.—Συμπληρωῦται ἡ ἔκδοσις τῆς ὑπὸ Νικήτα φιλοσόφου τοῦ Δαβίδ Ἑρμηνείας εἰς τὰ τετραστίχα Γρηγορίου τοῦ θεολόγου, γενομένης ἐν Βενετία, παρὰ Φραγκίσκῳ Ζανέτῳ, ἐπιμελεῖται Ζαχαρίου Σκορδολίου τοῦ κρητός, καὶ τοῦ ἱερέως, ἐπιτρόπου τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάσαφ.

28 Σεπτεμβρίου 1568.—Συμπλήρωσις τῆς ἐν Βενετία δευτέρας ἐκδόσεως τοῦ Μηναίου τοῦ δεκεμβρίου μηνός.

13 Δεκεμβρίου 1545.—Συμπλήρωσις τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τοῦ Εὐχολογίου, γενομένης ἐν Βενετία, παρὰ Νικολάῳ Σοφικῶ, Μάρκῳ Σμαριάρῳ καὶ Νικολάῳ Ἐπάρχῳ (ἡ πρώτη τῷ 1526 ἐν Βενετία).

25 Δεκεμβρίου 1542.—Συμπληρωῦται ἡ πρώτη πιθανῶς, ἑλληνικὴ ἔκδοσις τοῦ Ἀποστόλου, ἐν Βενετία, ἐπιμελεῖται τοῦ ἐκ Κερκύρας ἑλληνοσ λογιῶ Ἀνδρονίκου Νουκίου.

ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΚΑΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ

(συνέχ. προηγουμένου τεύχους)

[φ. 136α] **Διάλογος ἀναιρετικὸς. Λατίνων ἑνώτασις, Ρωμαίων (δηλ. ἑλλήνων) λυσις.**

Λατίνων.—Ὁ πάπας Πέτρου τοῦ ἀποστόλου διάδοχος καὶ ἔστι καὶ ὀνομάζεται.

Ρωμαίων.—Οὐ μόνον αὐτός, ἀλλ' ὅσοι ὑπ' ἐκείνου χειροτονήνται.

Α. Οὐ δύναται ἄρα περὶ τὴν πίστιν ὁ πάπας, ὅσα γε καὶ ὁ Πέτρος;

Ρ. Τοσοῦτον, ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀποστόλων διάδοχοι.

Α. Δυνατὸν ἄρα τὸν πάπην ἐκπεσεῖν τῶν ὀρθῶν δογμάτων;

Ρ. Οὐδαμῶς ἂν ὑπὲρ τὸν Πέτρον δυνηθεῖν γενέσθαι μόνον.

Α. Ἄλλ' Ἀγάθων οὐκ ἐκάμφθη φῆ ἡ Ἐκκλησία τῆς ὀρθῆς πίστεως.

Ρ. Οἰκονομῶς χρησάμενος, ὡς διδάσκῃς τοῦτο λέγει.

Α. Ἄρα τοῦτον δυνατὸν ἔστι ψεύδεσθαι ἅγιον ὄντα;

Ρ. Εὐκολώτερον ἔνα, ἢ πολλοὺς ψεύδεσθαι τῶν ἁγίων.

Α. Τίνας τούτους, εἰπέ καὶ εἰς ἡμᾶς ἵνα γνῶμεν.

Ρ. Δῆλον, πᾶσα γὰρ Σύνοδος, ἢ τὸν πάπην ἐκέθηρε.

Α. Καὶ πῶς ὁ μακάριος οὗτος οὐκ ἠσχύνετο ψεύδεσθαι;

Ρ. Ἀληθεύει ὡς τὸ παρῳχημένον λέγων, τὸ δὲ μέλλον οὐ κλείων.

Α. Ἄλλ' ἡ τοῦ ἁγίου φωνὴ καὶ τὸ μέλλον ἐσκόπευσεν.

Ρ. Οὐχὶ οὐ καμψήσεται, ἀλλ' οὐκ ἐκάμφθη φῆ.

Α. Ὁ πάπας ἔχει πρὸς τὸν πατριάρχη, ὡς αὐτὸς πρὸς τὸν Καισαρεία.

Ρ. Ὁ πάπας πατριάρχη οὐ χειροτονεῖ, οὗτος δὲ Καισαρεία.

Α. Ὁ πάπας πρῶτος τοῦ πατριάρχου, ὡς περ καὶ τοῦ Καισαρείας αὐτός.

Ρ. Ἄλλ' ὁ πατριάρχης τοῦ πάπα δεύτερος, οὐ τοῦτο δὲ καὶ Καισαρείας πρὸς τοῦτον.

Α. Ἐν τίνι δὲ ὁ πάπας πρῶτος τοῦ πατριάρχου;

Ρ. Εἰς τάξιν, ὃ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔχει πατριάρχας αὐτός.

Α. Καὶ οὐ τῷ πάπῃ ἐρεῖται Σύνοδον ποιεῖν οἰκουμενικὴν μόνον;

Ρ. Οὐ τοῦτο τὰ πρακτικὰ τῆς πρώτης καὶ τρίτης Συνόδου βούλεται.

Α. Ἄλλὰ τίνι τὸ ἀξίωμα νέμειν ῥήθησαν;

Ρ. Βασιλεῦσιν, οὐκ ἄλλοις δικαίως ἐπέτρεψαν.

Α. Τοῦ πάπα χωρὶς, δύναται τὰ ἐκκλησιαστικὰ κανονίζεσθαι;

Ρ. Ἄλλ' οὐδὲ τῷ πάπῃ ἄδεικ τῶν ἄλλων χωρὶς.

Α. Ποῦ τοῦτο, καὶ τίνες οἱ νομοθετοὶ αὐτῶν;

Ρ. Ἀπόστολοι, καὶ τούτων κεφάλαιον λδ'.

Α. Ἄλλὰ πάντας αὐτὸς ἀνακρίνων, ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται.

Ρ. Ἄλλ' ὁ Παῦλος κοινοῦται τὸ Εὐαγγέλιον, μήπως εἰς κενὸν τρέχει;

Α. Πρῶτος οὐκ ἦν ὁ Παῦλος τῶν ἀποστόλων.

Ρ. Ἄλλὰ καὶ Πέτρος ἐπιτιμῶντος Παύλου ἀνέχεται.

Α. Ὡς λέγεις ἡ τάξις τῶν ἀρχιερέων ἀντέστραπται.

Ρ. Μᾶλλον δὴλη κατάλυσις, εἰ μὴ κρίνεται αἰρετικὸς ὢν.

Α. Καὶ δύναται πάπας αἰρετικὸς γίνεσθαι;

[φ. 136β] Ρ. Ναι, καὶ μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ Ὀνώριος.

Α. Ὁ πάπας οὐκ ἔστιν ἐπίσκοπος τινὸς πόλεως ἄλλης, ἢ Ρώμης;

Ρ. Οὐδαμῶς, ἕως ἂν αἱ Σύνοδοι λέγειεν αὐτὸν Ρώμης.

Α. Καὶ πῶς, ἐπιστέλλων αὐτὸς, ἀπλῶς αὐτὸν ὀνομάζει ἐπίσκοπον;

Ρ. Τοῖς ταπεινοῖς τὰ μεγάλα ἀρπάζειν βουλόμενος.

Α. Ἔστι τοῦτο καὶ ἄλλοις ὀνομάζεσθαι χωρὶς τόπων;

Ρ. Κύριλλος, οὕτω γὰρ οἱ βασιλεῖς αὐτῷ γράφουσιν.

Α. Ἄλλ' ὁ τοῦ πάπα θρόνος ἔσχε μόνος τὸ ἀποστολικὸς εἶναι.

Ρ. Καὶ οἱ τῶν ἄλλων ἀποστόλων πάντες διάδοχοι.

Α. Οὐκ οἶδα πῆ πότε φέρεται τὸ τοιοῦτον.

Ρ. Ζῆτει τῆς ΣΤ' Συνόδου κεφάλαιον ια', ἵνα ἰδῆς πῶς καλοῦνται.

Α. Ὁ πάπας μέγας, ὅτι τὸν βίον ἐν τῇ Ρώμῃ Πέτρος κατέλυσεν.

Ρ. Ὁ Ἱεροσολύμων μείζων, ἐκεῖ τοῦ Σωτῆρος ἀποθνήσκοντος.

Α. Οὐκ ἔστιν ἄρα ὁ πάπας τὸ σύνολον τοῦ Πέτρου διάδοχος;

Ρ. Ἔστιν, ἀλλ' ὡς ἐπίσκοπος, ὅπερ καὶ τῶν ἐπισκόπων ἕκαστος ἔχει.

Α. Τῶν ἄλλων ἄρα ἐπισκόπων ὁ πάπας οὐδὲν διαφέρει;

Ρ. Ἔως ἂν ὁ Διονύσιος ἀληθεύει, ἐν οὐδενὶ ὡς ἐπίσκοπος.

Α. Καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ χειροτονηθέντων οὐ πλεον ἔχει;

Ρ. Οὐ, ἕως ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις πᾶσιν ἡ αὐτῇ ἦ.

Α. Ἄλλ' ἡ τοῦ πάπα τάξις μείζων τῶν ἄλλων ἐστίν.

Ρ. Εἰ τοῦτο ἦν, οὐ τοῖς ἐλάττωσιν ἐχειροτονεῖτο, ἢ εὐθύνετο ἂν.

Α. Πῶς δὲ ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῷ Πέτρῳ στήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰρήκῃ;

Ρ. Τουτέστι ἐπὶ τῇ θεολογίᾳ τοῦ Πέτρου καὶ τῇ γνώμῃ.

Α. Καὶ τοῦ πάπᾳ πεπόντος οὐ φθαρῆσεται ἡ Ἐκκλησία;

Ρ. Φθαρῆσεται, ἀνὸς οὐδεὶς ὀρθόδοξος ἐν τῷ κόσμῳ ἦ.

Α. Οὐδὲ τῷ πάπᾳ δύνῃσι ἄρα τοῦ δεσμεῖν τε καὶ λύειν;

Ρ. Δύνῃσι ταῦτα, εἰ τῷ προσήκοντι λόγῳ ποιεῖ.

Α. Πάντα ὁ πάπᾳς ἔχει παρὰ τοῦ Πέτρου λαβῶν, καὶ δεῖ αὐτῷ πάντως πείθεσθαι, καὶ μηδὲν ἀντιλέγειν αὐτοῦ κελύοντος δύνῃσιν, ταῦτόν γὰρ ἰσχύει, ὁ καὶ Πέτρος.

Ρωμαίων.—Ὁ Πέτρος, καὶ ἀπόστολος, καὶ ἀποστόλων ἄρχηγος, ὁ πάπᾳς οὐδέτερον· καὶ ὁ μὲν τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος, ὁ δὲ μέγας· καὶ ὁ μὲν χειροτονεῖ πανταχοῦ γῆς, ὁ δὲ οὐδὲ ἐν τῇ Ρώμῃ· καὶ ὁ μὲν ἀκούει ἀπλῶς ὅσα ἀνλύσης καὶ ὅσα ἀνδήσης, ὁ δὲ ὅσα μετὰ τοῦ δέοντος· καὶ ὁ μὲν τὰς κλεῖς ἐμπιστεύεται τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὁ δὲ οὐδὲ τῆς Ρώμης αὐτῆς· καὶ ὁ μὲν Πέτρος πνεύματος [φ. 137 α] ἁγίου φωνᾷ, οὐ πάντως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πάπᾳς. Πῶς οὖν ταῦτα Πέτρῳ καὶ τῷ Ρώμης κοινά; Ἄλλὰ τὸ βλαπτίζειν, τὸ νοθετεῖν, τὸ διδάσκειν, τὸ λύειν καὶ ἄλλα, οἷς ὁ ἱεράρχης χαρακτηρίζεται. Ὁ Κύριος «τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται»—Παῦλος «οὐ γὰρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας εἰς φόβον, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ»—Ἰωάννης «ἐν πνεύμα ἁγίῳ ἐκ τοῦ Θεοῦ τὴν ὑπαρξίν ἔχον καὶ δι' Ἰησοῦ περηνὸς τοῖς ἀνθρώποις»—Κλήμης «καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἁγίον τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀρότητος ἐκπορεύομενον»—Συνόδου «καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος τοῦ ἐκπορευομένου ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς»—Ἀνδρέας. «καὶ εἰς ἐν πνεύμα ἁγίῳ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καὶ μένον ἐν τῷ Ἰησοῦ»—Ἰούδα «ὡς υἱὸς ἐκ τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ τὸ πνεῦμα ἐκ τοῦ Πατρὸς, πλὴν, πηγῇ καὶ τῷ αἰτίῳ, τὰ θεῖα πρόσωπα διακρίνονται»—Διονύσιος «μόνη πηγὴ τῆς ὑπερουσίτου Θεότητος ὁ Πατὴρ ἐστίν»—Βασίλειος (ἐν τῷ Δ' τῶν πρὸς Εὐνόμιον) «ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ πνεῦμα, καὶ οὐχὶ ἐτέρωθεν»—Θεολόγος «πάντα ὅσα ἔχει ὁ Πατὴρ, τοῦ υἱοῦ, πλὴν τῆς αἰτίας»—Θεολόγος «πάντα ὅσα τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πνεύματος, πλὴν τῆς υἰότητος»—Θεολόγος «πάντα ὅσα ὁ υἱὸς, τοῦ πνεύματος, πλὴν τῆς γεννήσεως»—Ἰωάννης «πνεῦμα υἱοῦ ὀνομάζομεν, ἐκ τοῦ υἱοῦ δὲ οὐ λέγομεν»—Ἰωάννης «πνεῦμα ἐνοπόστατον ἐκπόρευμα, δι' Ἰησοῦ δὲ καὶ οὐκ ἐξ Ἰησοῦ»—Ἰωάννης «πνεῦμα δι' Ἰησοῦ φανερούμενον, ἀλλ' οὐκ ἐξ αὐτοῦ ὑπάρχον».—Ἰωάννης «πνεῦμα Πατρὸς ὡς ἐξ αὐτοῦ, υἱοῦ δὲ, οὐχ ὡς ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς δι' αὐτοῦ»—Ἰωάννης «μόνος γὰρ αἴτιος ὁ Πατὴρ»—Βασίλειος «ἐτι πάντα γὰρ τὰ κοινά, Πατρί καὶ υἱῷ καὶ τῷ πνεύματι». Α'. Τῶν θεῶν, τὰ μὲν ὑποστᾷσει μῖξ προσήκει, ὡς τὸ ἀγέννητον· τὰ δὲ δυσὶν, ὡς τὸ αἰτιατόν, καὶ πληθυντικῶς αὐτὰ λέγομεν· τὰ δὲ τρισὶν, ὡς ἀγαθὰ τρία καὶ φῶτα καὶ ἄκτιστα. Β'. Ἐπεὶ δὲ τὸ αἴτιον προσωπικόν, καὶ τῶν τριῶν οὐκ ἔστιν, ἀλλ' οὐδὲ τοῦ Πατρὸς μόνου, τῶν δύο ἄρα, Πατρὸς καὶ υἱοῦ. Ἐπεὶ γοῦν τὸ δυσὶν ἐνθεωρούμενον πληθυντικῶς φέρεται, ὁ Πατὴρ ἄρα καὶ ὁ υἱὸς αἴτια δύο.

[Ἐνστάσις.—Ἄλλὰ τὰ μὲν αἰτιατὰ δύο, διαφόρως προϋόντα, τὰ δ' αἴτια οὐχ οὕτως, προβολεὺς γὰρ ἔστιν ὁ υἱὸς ὡς περ καὶ ὁ Πατὴρ.

Ἀλύσις.—Ἡ μὲν αἰτιατὰ, οὐ διαφέρουσιν, ἀλλ' ἡ ὡδὶ αἰτιατὰ, ἀνθρώπος γὰρ καὶ ἵππος ἢ ζῶα, οὐ διαφέρουσιν, ἀλλ' ἡ λογικόν καὶ ἄλογον.

Ἐνστάσις.—Ἄλλ' ὁ υἱὸς παρὰ τοῦ Πατρὸς ἔχει τὸ εἶναι αἴτιος, καὶ τῇ πρὸς αὐτὸν ἀναφορᾷ, ἐν ἔστιν αἴτιος ὁ Πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς.

Ἀλύσις. Καὶ ἡ τοῦ υἱοῦ ὑπόστασις ἐκ τῆς πατρικῆς ὑποστάσεως ἔχει τὸ εἶναι· ἀλλ' οὐδεὶς ἐρεῖ μίαν ὑπόστασιν εἶναι Πατρός καὶ υἱοῦ τῇ ἀναφορᾷ μόνῃ.

Ἐνστάσις. Οὐκοῦν καὶ ὑμεῖς τρία λέγοντες ἄκτιστα καὶ ἀγαθὰ, τρεῖς πάντως εἰσάγετε τὰς ἀρχάς, ταῦτόν γὰρ ἄκτιστον καὶ ἀρχή [φ. 137 β].

Ἀλύσις. Οἱ ἅγιοι τρία μὲν ἄκτιστα καὶ ἀγαθὰ καὶ ζῶας ἴσας τὸν Θεὸν εἶπον· τρεῖς δὲ ἀρχάς, ἡ αἴτια, ἡ θεοῦς, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἠνέσχοντο λέγειν.

Ἐνστάσις. Δύο μὲν προβολεῖς φαμέν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑποκειμένων, ἀλλ' οὐ δύο προβάλλονται διὰ τὴν μίαν πρόοδον.

Ἀλύσις. Εἰ μὲν ὁ εἰς προβολεὺς, καὶ μίαν πάντως ἀρχὴν τοῦ πνεύματος, οἱ δύο προβολεῖς ὁ Πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς, πῶς οὐ δύο ἀρχαί;

Ἐνστάσις. Ἐν ἀμφοτέροις ἡ προβλητικὴ δύναμις μία, καὶ ὁ προβάλλων εἰς.

(ἔπεται συνέχεια)

† ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Πέτρος Διώρας, ὑπήκοος ὁθωμανός, ὁρμώμενος ἐκ Τυρνόβου, τῆς ὑποδιοικήσεως Μοναστηρίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην Παρασκευὴν καὶ ὥραν 8. τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πελαγονίας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας, τὸ γένος Τερπίνα, κατοίκου Τυρνόβου, ἐπὶ διαζεύξει ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆ δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Μοναστηρίῳ τῇ 20ῇ Ἀπριλίου 1909

ὁ πρόεδρος

ὁ γενικὸς ἐπίτροπος

† Πέτρος Αἰμιλιανός

3

ὁ γρτματεὺς

Λεωνίδας Εὐθυμίου

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
ΑΡΙΘ. 21

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 27 ΜΑΪΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρὰ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῇ ἔξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος),
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† ὁ ἀρχιεραμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὄνοματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

* Ἑορτὴ εὐποιίας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Παιδονόμοι — Ἡ βυζαντινὴ τέχνη ἐν Θεσσαλονίκῃ — Βιβλιογραφικὸν ἡμερολόγιον — Δημήτριος Χρυσολωρῆς καὶ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν — Ἀναγνώσματα (19, 20) κυριακῆς — Δικαστικὰ ἀγγελίαι.

ΕΟΡΤΗ ΕΥΠΟΙΙΑΣ

Εὐγενῆ συναισθήματα συμπαθείας πρὸς τοὺς πάσχοντας ὅπωςδήποτε καὶ νοσοῦντα, εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἰδρυτὰς καὶ συνδρομητὰς φιλανθρωπικῶν θεσμῶν συνεκάλεσαν τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ εἰς τε τὸν παλαίφατον ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ εἰς τὰ ἔθνικὰ ἡμῶν φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα, τὰ ἔξω τῆς πύλης Ρηγίου, πλῆθος ὁμογενῶν, τιμώντων τοὺς ἐν παρελθοῦσι χρόνοις καὶ νῦν, ἐφ' ἡμῶν, τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας ὑποστηρίζοντας καὶ προαγαγόντας.

Τὴν ὑπὲρ ζώντων καὶ τεθνεώτων ἱερὰν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῆς Πηγῆς ἐτέλεσεν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης μετὰ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Πισιδείας, Σερρών, Διδυμοτείχου, Χίου, Σωζοαγαθοπόλεως, Ἐλασσῶνος, Προικοννήσου καὶ 40 Ἐκκλησιῶν. Μετὰ τὴν θείαν μυσταγωγίαν, ἡ Α.

Θ. Π. ἔδωκε τρισάγιον ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ θείου ναοῦ τεθαμμένων πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀοιδίμων μητροπολιτῶν Ἀθανασίου Κυζίκου καὶ Κωνσταντίου Τραπεζοῦντος καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ εὐεργέτου τῶν ἔθνικῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων ἀειμνήστου Χρυσοδόρου.

Ἐκ τοῦ ναοῦ ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης σὺν τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις, τοῖς ἐφόροις τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων καὶ τοῖς ἰατροῖς αὐτῶν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν νέαν χειρουργικὴν πτέρυγα τῶν νοσοκομείων, ἣν ἀνήγειρεν ἰδίαις δαπάναις ἡ ἐρίτιμος κ. Αἰκατερίνη Κ. Ζερβουδάκη, ἀδελφὴ τοῦ εὐεργέτου τῶν φιλανθρωπικῶν ἡμῶν ἰδρυμάτων κ. Θεοδώρου Μαυρογορδάτου, εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου συζύγου αὐτῆς. Ἐτέλεσεν ἡ Α. Θ. Π. τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας πτέρυγος, νύχαρίστησεν ἀμφοτέρους τοὺς φιλανθρώπους ἀδελφούς καὶ ἐκήρυξε τὴν κ. Αἰκ. Ζερβουδάκη «μεγάλην εὐεργέτιδα τῶν ἔθνικῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων», ὅπερ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν εὐγενῆ εὐεργέτιδα, πληροφορῶν ἅμα, τηλεγραφικῶς, καὶ περὶ τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων, ὁ σεβασμ. πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων σεβασμ. μητροπολίτης Χίου κ. Κωνσταντῖνος.

Μετὰ τὸ παρατεθὲν ἐν τῷ νοσοκομείῳ γεῦμα,

καθ' ὃ προέπιεν ἡ Α. Θ. Π. ὑπὲρ τε τῶν μεγάλων εὐεργετῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ἐφόριας καὶ πάντων τῶν ἔργων καὶ λόγῳ συντρεχόντων πρὸς εὐδωσίαν τοῦ ἔργου τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, ἐπεσκέψατο πάντα τὰ τμήματα τῶν καταστημάτων, καὶ λεπτομερεῖς ἐζήτησε περὶ τῶν κατ' αὐτὰ πληροφορίας, πολὺν χρόνον ἀναλώσας εἰς τὴν ἐκδήλωσιν ταύτην τῆς πατρικῆς ὑπὲρ τῶν νοσούντων μερίμνης.

Οὕτως ἀνωμολογήθη περιτράνωσ ἡ κοινὴ πάντων εὐγνωμοσύνη πρὸς πάντας τοὺς συντελέσαντας εἰς ἴδρυσίν τε καὶ ἐπίδοσιν τοσοῦτου ἀριθμοῦ φιλανθρωπῶν ἰδρυμάτων, οἷς ὅμοιον ἔν προδ δεκαπέντε αἰῶνων «καινὴν πόλιν καὶ ταμεῖον εὐσδεΐας» ἐκάλεσε μέγας τῆς Ἐκκλησίας πατὴρ καὶ «κοινὸν τῶν ἐχόντων θησαύρισμα, ἐν ᾧ νόσος φιλοσοφεῖται, καὶ συμφορὰ μακαρίζεται, καὶ τὸ συμπαθὲς δοκιμάζεται».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἑπὲρ τοῦ ἔθν. Ταμεῖου κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα συνεισπνεγκον αἱ ἐπαρχίαι **Κορινητῶν** καὶ **Μοσχοννησίων**. Ἐστάλπισαν ἐκ τῆς πρώτης 540 γρόσια, εἰσφορὰ τῶν ναῶν τοῦ τμήματος Πρεμετῆς, καὶ 160 γρ. προῖον δίσκου ὑπὲρ τοῦ ἔθν. ταμεῖου.—Τῆς δευτέρας εἰσφορὰ μὲν τῶν ἱερῶν ναῶν ἀπεστάλπισαν 324 γρόσια, προῖον δ' ἐνὸς δίσκου 108.—Προσδοκῶμεν ἀπὸ πολλῶν ἐπαρχιῶν ὅσα πρέπει νὰ χορηγήσῃ ἐκάστη κοινότης ὀρθοδόξων καὶ μάλιστα ἐλλήνων. Ἀριθμοῦνται πολλαὶ αὐταὶ καὶ τινες εἰσὶ μεγάλα ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς φιλογενείας καὶ τῆς ἀμφιλαφοῦς εὐπμερίας, αἱ δὲ μικραὶ κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν ἐποψὴν οὐχὶ σπανίως ἔδωκαν τεκμήρια ἀφοσιώσεως εἰς εὐγενεῖς ἰδέας καὶ προθυμίαν πρὸς ὑποστήριξιν ἔργων ἀγαθῶν.—Ἐπικαλούμεθα τὰ συναισθήματα ταῦτα καὶ τὴν πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν στοργὴν, ἧς ἐὰν ἀναβάλλωσι τέως ἀποδείξεις ἀξιοσημειώτους καὶ γενναίας, πρέπει νὰ λάβωσιν ὑπ' ὅσιν ὅτι καὶ πάλιν μένει καιρὸς, καθ' ὃν δεόν νὰ φανῶσιν οἱ αἱ ἐν περιστάσει σπουδαίαις ἀνεδείκνυντο αἱ προγενέστεραι γενεαί, καὶ ν' ἀποδείξωσιν ἑαυτὰς ἂν ὄχι κάρρνας τῶν πατέρων, κατὰ τὸ παλαίφατον, ἀλλὰ τουλάχιστον ἴσας.

Βασιλικὴ ἑορτή.—Τῆ παρελθούσῃ πέμπτῃ, ἀγομένης τῆς ὀνοματικῆς ἑορτῆς τῆς Α. Β. Ἰψ. τοῦ πρίγκιπος Κωνσταντίνου, διαδόχου τοῦ βασιλικοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος, ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Βενιαμὴν διεβίβασε τῷ ἔξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροβιότητος τοῦ ἑορτάζοντος.

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις.—Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος, ἐκ προσώ-

που τῆς Α. Θ. Π., μετὰ τοῦ ἀρχοντος καπουκεχαγιάτων Πατριαρχείων ἐροέπεμψαν τὸν εἰς Ρωσίαν μεταβαίνοντα μακαριώτατον καθολικὸν τοῦ Ἐτζματζίν καὶ πρώην πατριάρχην τῶν ἐνταῦθα ἀνατολικῶν ἀρμενίων κ. Ματθαῖον Ἰσμουρλιάν, ὃς προαγγέγειλε τῇ Α. Θ. Π. τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ.

Μητροπολις Καισαρείας.—Τῆ πρωΐα τῆς δευτέρας ἀνεχώρησε σιδηροδρομικῶς, ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, μετὰ ὀκταίμνον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει διαμονὴν, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Καισαρείας Καπαδοκίας κ. Γερβάσιος, ὃν προέπεμψεν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Εἰρηναῖος.

Ἐθν. Ὀρφανοτροφεῖον.—Μέλος τῆς ἐφόριας τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου τῶν ἀρρένων ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ὁ κ. Ἰω. Παππᾶς, ἀντὶ τοῦ μὴ ἀποδεξαμένου τὴν ἐκλογὴν κ. Μικὲ Παπαδοπούλου.

Μοναστηριακὴ Ἐπιτροπή.—Μέλη τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς ἐξελέγησαν, πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν ἀξιοτίμοις κκ. Π. Τσαούσογλου, ἐκπροσωποῦντι τὸ Συμβούλιον, καὶ Μιχ. Παπαδοπούλω. οἱ ἔλλογ. νομομαθεῖς κκ. Θεοχ. Βεγλερῆς, Α. Πανταζῆς καὶ Ἰω. Ὠραιόπουλος.

Ἐξαρχικὴ ἀποστολή.—Συνοδικῶς ἐνεκρίθη ἡ εἰς Πάτμον ἀποστολὴ τοῦ ἱερολογ. ὑπογραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου διακόνου κ. Διονυσίου Μηνᾶ πρὸς διαφώτισιν τῶν κατὰ τὴν ἀπώλειαν χειρογράφου τινὸς Εὐαγγελίου γενομένων.

Ἄγιον Ὅρος.—Ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐνταῦθα διωρίσθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος Χαραλάμπους Διονυσιάτου, ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Θεοδοσίος Φιλοθεΐτης, ἀφικόμενος χθὲς εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν.—Ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς Ξενοφῶντος ἐξελέγη ὁ ὀσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις κ. Ἰάκωβος, ἐκ Μιτυλήνης, ἀντὶ τοῦ τέως τοιοῦτου, παραιτησαμένου τὴν διακονίαν ταύτην.—Ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ Βατοπαιδίου ἀνέθηκε τὴν παρὰ τῇ ἱερᾷ Κοινότητι ἀντιπροσωπεΐαν αὐτῆς εἰς τὸν καὶ τῆς ἱερᾶς τοῦ Κουτλουμουσίου μονιῆς ἀντιπρόσωπον γέροντα κ. Νικάνδρον, διδάκτορα τῆς ἱατρικῆς καὶ ἀπὸ δεκαπέντε σχεδὸν ἐτῶν ἐν αὐτῇ μονάζοντα.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Μέλος τῆς διευθυνούσης τὴν «Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθειαν» ἐπιτροπέας διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. καὶ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀπόστολος Τρύφωνος.

Ἐπισκέψεις.—Τῆ περαστικῇ ἐπισκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ νῦν διορισθεὶς ὑφυπουργὸς τῆς δικαιοσύνης κ. Κ. Βαγιάννης.—σήμερον δὲ ἡ Α. Θ. Π. ἐπισκέψατο τὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ σήμερον ἀπερχόμενον πανιερ. μητροπολίτην Πιλαγονίας κ. Βασίλειον.

Χαλδαιάς Ἱερατικὴ Σχολή.—Ἐκ τοῦ «Φέρου τῆς Ἀνκτολῆς» εὐχολότῳ, ἐμάθομεν ὅτι πόθος ἱερός καὶ ἔθνοπρεπῆς τοῦ πνιερ. μητροπολίτου Χαλδαιάς καὶ Χερροϊάνων κ. Αζυρεντίου πρόκειται νὰ λάβῃ σάρκα καὶ ὄσπ, λαϊκῶν καὶ κληρικῶν προθύμῳ συντορεχόντων πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ πόθου τούτου, τῆς ἰδρύσεως δῆλον οὖν Ἱερατικῆς σχολῆς, πρὸς τῇ ἱερᾷ μονῇ Προκτέρας, ἱτιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Συνδρομῶν κατ' ἄλλοις τῆς ἐβδόμη τῆς Δικαιολογίας πρὸς συμπλήρωσιν τῆς θεαρέστου πρᾶξεως ἠνοίχθη καὶ περὶ τῆς 250 λίρας προσήνεγκον εὐσεβεῖς ὁμογενεῖς, ὧν ἡ προθυμία καθὼς καὶ ἡ ἀκταπόνητος ἐνέργεια τοῦ ὁσιωτάτου τῆς μονῆς ἡγουμένου ἐγγυᾶται τὴν εὐδωσιν τοῦ καλλίστου ἐπιχειρήματος.

Μητροπόλις Κασανδρείας.—Διατρίβει ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδόμηδός ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ πνιερ. μητροπολίτης Κασανδρείας κ. Εἰρηναῖος, ἐπιτελέσας μετὰ ζήλου τὴν ἐντολήν, ἣν ἀνεθηκεν αὐτῷ ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν εἰς Ἅγιον Ὅρος μετάβασιν.

Μητροπόλις Στρομνιτζης.—Ἀφίκετο τὴν παρελθούσαν πέμπτην εἰς Θεσσαλονίκην, χάριν ὑποθέσεων ἐπρχακῶν, ὁ πνιερ. μητροπολίτης Τιβερίουπόλεως καὶ Στρομνιτζης κ. Γερμανός.

Ἐπισκοπὴ Κίτρους.—Ἐνεκεν ὑποθέσεων τῆς ἐπερχίας αὐτοῦ ἀφίκετο εἰς Θεσσαλονίκην ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Κίτρους κ. Παρθένος.

Περιοδευταί.—Ἀφίκετο χθὲς εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Μιλητοπόλεως κ. Γερμανός, πρῶτον βοηθός πρὸς τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Κυζίκου.

Μουσικὴ ὁρχή.—Ὁ ἐν Γαλατσίῳ «Φέρου τῆς Ἀνκτολῆς» ἀγγέλλει ὅτι πολλοὶ τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κειμένων ὑπέγραψαν πρὸς τὸν πνιερ. μητροπολίτην ἀνακοίνωσιν, ἐπιζητοῦντες τὴν ἰδρύσιν «Μουσικῆς Σχολῆς» πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐθνικῆς μουσικῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ἰταύτων. Τὴν πραγμάτωσιν τῆς ἐπιθυμίας ταύτης εὐκατῶν ἔργων κρίνει ἡ καλὴ ἐφημερίς αὕτη, νομίζει δ' ὅτι καλούμενοι ἐκ τῶν ἑταίρων τῆς πόλεως οἱ ἀριστοὶ δυνάμει νὰ θέσωσι τὰς βάσεις ἔργου τότῳ σοφῶς.—Κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν ἠγγέλθησαν ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ Σμύρνης καὶ Χίου καὶ Γέφυρας μουσικοὶ καὶ ἰδρυταὶ σχολῶν μουσικῶν, οἱ δὲ τὰς χρονοὺς ταύτας εἰδήσεις ἐξηγγέλλοντες ἤδροντο προκοπῆν. Ἄλλ' ὁ πόθος καὶ ἡ εὐχὴ πρὸς προκοπὴν ἀπαιτεῖ καὶ τοὺς πρὸς τοῦτο καταλλήλους ἀνθρώπους, ζῆλον μὲν κατ' ἐπίγνωσιν ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς τέχνης ἔχοντας, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῆς μᾶλλον ἢ ὑπὲρ συμπερίπτων ἰδίων ἐργασίμων, ἐνὶ καὶ τῆς ἐργατικῆς ἀποτελέσασθαι ἀποδειχθῶσι σοφὰ σὺν τῷ ζῴῳ. Ὅταν οὐδέτερος τῶν προεχόντων τούτων ὑπάρχη, πᾶσα τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν κληρικῶν ἀρχῶν ἐνέργεια καὶ προτροπὴ νεκρᾶται, ἐν μάλιστα ἡ τῇ Ἑλλάδι σύτροφος ἐπ' ἀρχαίων αἰώνων πενία συμπερομαρτοῦσα ἐπιτείνῃ καὶ πᾶσαν ἐτέραν δυσκολίαν.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ἀρχιεπισκοπὴ Κορινθίας.—Ἀπὸ τῶν μέτων τοῦ μήλου διέτριβεν ἐν Σύρῳ ὁ πνιερ. ἀρχιεπίσκοπος Κορινθίας κ. Βαρθολομαῖος.

Ἐπισκοπὴ Χαλκίδος.—Ἐνεκα λόγων ὑγείας, ἀφίκετο πρὸς τινος εἰς Ἀθήνας ὁ πνιερ. ἐπίσκοπος Χαλκίδος καὶ Καρυστίας κ. Χρυσάνθος.

ΠΑΙΔΟΝΟΜΟΙ.—Τρεῖς περὶ τοῦ χρησιμωτάτου τῶν παιδονόμων θεσμοῦ γράψαντες, τοῦ κατὰ τὴν σοφὴν ἀρχαιότητα ἀναγνωρισθέντος τοιοῦτου καὶ ἐφαρμοσθέντος ἐν Σπάρτῃ μάλιστα, ἐπανερχόμεθα σήμερον εἰς τὸ αὐτὸ θέμα, ἀναγνόντες τινὰ τῶν ἔργων τοῦ περὶ παιδονόμων διατάγματος τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς Κρήτης, ἐκδοθέντος ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ «ἐκπαιδευτικοῦ δελτίου τοῦ «Κρητικοῦ Ἀστέρου»». Τὸ διάταγμα τῆς Κρητικῆς πολιτείας αὐττηροτάτους ἐπάγειται ὄρους, ὧν ἡ πιστὴ τήρησις ἐντός ὀλίγων ἐτῶν θέλει ἐπενέγκει πλήρη μεταβολὴν ἐν τῇ παιδεύσει καὶ τῇ ἀγωγῇ τῶν νέων, ἐν μάλιστα τῶν παιδονόμων ἢ ἐκλογῇ γίνονται ἐκ καταλόγου χρηστῶν διδασκάλων τὴν ἀυστηρότητα συνδυάζοντων μετὰ περισσῆς παιδαγωγικῶν γνώσεων, ἐφ' ὅσον ἢ δυνατὸν. Κατὰ τὸ λαμπρὸν κρητικὸν διάταγμα, οἱ παιδονόμοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα τῆς ἄνευ χρημάτων ἀκολούτως εἰσόδου εἰς ὠδὸν καφενεῖα καὶ θέατρα, κηπηρεῖα, ξενοδοχεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀγρεύοντες μαθητὰς παρεκτροπομένους καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐν αὐτοῖς, ὅταν δὲ βλέπωσιν αὐτοὺς μόνους, ἄνευ γονέων ἢ κηδεμόνων, δικαιοῦνται νὰ ἐκβάλωσι ἐκ τῶν ἀπηγορευμένων τούτων μερῶν, καὶ νὰ καταγγείλωσιν εἰς τὸν διδάσκαλον. Οἱ παιδονόμοι δικαιοῦνται νὰ ἐξελέγγωσι τὰς τῶν μαθητῶν ἀπουσίας ἐκ τῶν μαθημάτων, ἐρωτῶντες καὶ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας περὶ τοῦ λόγου τῶν ἀπουσιῶν· βλέποντες δὲ μαθητὰς καθ' ὁδὸν ἔχοντας, καπνίζοντας, ἢ ραβδοφοροῦντας, ἔχουσι καθῆκον νὰ καταγγέλλωσι πᾶσας τὰς παρεκτροπὰς ταύτας εἰς τὸν διδάσκαλον. Ἡ ἐπιτήρησις αὕτη τῶν μαθητῶν γίνεται καὶ κατὰ τὰς ἐργασίμους καὶ κατὰ τὰς ἀναπαύσιμους ἡμέρας καὶ κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον τῶν θερινῶν διακοπῶν, ἐν πάσῃ δὲ στιγμῇ τῆς ἡμέρας καὶ νυκτός οἱ παιδονόμοι ἀδικιοῦνται νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰ δωμάτια τῶν μὴ διακρινόντων πρὸς οἰκογενεῖας μαθητῶν, ὅπως ἐξελέγγωσι τὰ κατ' αὐτοὺς.—Τὸ πρῶτον ἔσθρον τοῦ διατάγματος ὁρίζει ταῦτα: «Οἱ παιδονόμοι ὑπόκεινται μὲν ἀμέτῳ εἰς τοὺς γυμνασιάρχους ἢ διευθυντὰς τῶν ἡμιγυμνασίων, ἢ διευθυντὰς τῶν μουσουλμανικῶν σχολείων οἱ μουσουλμάνοι τοιοῦτοι, συνεννοοῦνται δὲ τακτικῶς καὶ μετὰ τῶν διευθυντῶν ἢ προϊσταμένων τῶν ἄλλων ἐκπαιδευτηρίων περὶ πάσης ὑποθέσεως σχετιζομένης πρὸς τὰ σχολεῖα αὐτῶν καὶ ἀναγομένης εἰς τὴν παιδονομικὴν ὑπερησίν».

Τὰς ἀρίστους ταύτας ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ κρητικοῦ παιδαγωγικοῦ νόμου τούτου καλὸν νὰ μιμηθῶσιν αἱ δυνάμεναι τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων, μὴ περιμένουσαι νὰ πληρορορηθῶσι πρῶτον τὰ τῶν διατάξεων ἀποτελέσματα, ἀ προβλέπονται σωτήρικα.

Πολλὰ ὅθεν μάλιστα ζητεῖται ἡ περιστολὴ τῶν ἐξω τοῦ σχολείου γινομένων ἀταξίων καὶ ἡ ἐπί τῶν μαθητῶν ἐποπτεία. Τελευταίως ἀνεγνώμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Νεολόγον

τῶν Πατρῶν ὅτι, γυμνασιάρχαι καὶ διδάσκαλοι τῶν (δύο) γυμνασίων καὶ τῆς ἐμπορικῆς αὐτοῦ σχολῆς, συναλθόντες εἰς σύσκεψιν, ἀπεφάσισαν τὴν καθιέρωσιν τοῦ ἀπαρτιτῆτου παιδονομικοῦ θεσμοῦ, διότι ἡ ἔξω τοῦ σχολείου διαγωγή τῶν μαθητῶν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς κοσμιότητος καὶ τῆς εὐπρεπειᾶς.—Εἷς παιδονόμος καὶ δύο χωροφύλακες θέλουσιν ἐπιτηρεῖν τὴν ἀπρεπῆ διαγωγὴν τῶν ἐκτροχιζομένων, εἰς δὲ τῶν διδασκάλων πρὸ ἔδδομάδα θέλει ἐξασκεῖ καὶ αὐτὸς καθῆκον παιδονόμου—οἱ παρεκτρεπόμενοι μαθηταὶ θέλουσιν ὑφίστασθαι ποινὴν ὠρισμένην ἀποβαλλόμενοι τῆς σχολῆς ἐν ὑποτροπῇ.

Φρονοῦμεν ὅτι οἱ γονεῖς, ὑποβοηθοῦντες τῷ μορφωτικῷ τῆς σχολῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔργῳ καὶ ἔργῳ κηδόμενοι τῆς ἠθικῆς εὐεξίας τῶν τέκνων αὐτῶν καὶ αὐστηρῶς ἐπιτηροῦντες αὐτὰ, ἤθελον ἀποδείξει περιττοὺς καὶ παιδονόμους καὶ ἐπόπτας, ὧν τὸ ἔργον ἴσως ἀποδεχθῆ ἁσχερέστατον, μετὰ τὴν εἰσχωμάζουσαν ἀκολασίαν.

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΤΕΧΝΗ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τὸ ρωσσικὸν ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτούτον ἐδημοσίευσεν πρὸ μικροῦ ἔκθεσιν τῶν ἐπιχειρηθεισῶν, τῇ πρωτοβουλίᾳ αὐτοῦ, ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν ἐν Θεσσαλονικῇ κατὰ τὰ ἔτη 1907 καὶ 1908.

Αἱ ἐρευναι αἱ διενεργηθεῖσαι ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ κ. Οὐσπένσκη, διευθυντοῦ τοῦ Ἰνστιτούτου, ἔσχον ὡς κύριον ἀντικείμενον τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ κατέληξαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν πολλῶν σπουδαίων λειψάνων τῆς βυζαντινῆς τέχνης.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἱκανὰ τεμάχια Βυζαντινῶν ψηφιδωτῶν ἔργων (mosaïque) ἔχουσιν ἀνακαλυφθῆ. Τὰ σπουδαιότερα τούτων εἰσὶ τὰ ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τοῦ Letourneau ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Σοφίας καθόσον, αἱ ψηφιδωτῆ εἰκόνες τοῦ θόλου καὶ τῆς ἀψίδος, αἱ ἀποκαλυφθεῖσαι: νῦν ἐν ἀπάσῃ τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ αὐτῶν, εἰσὶ προγενέστεραι τῆς ἐπὶ τῆς μακεδονικῆς βυζαντινῆς δυναστείας ἀναγεννήσεως καὶ κατὰ συνέπειαν εἰσὶν ὑψίστης σημασίας διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς μωσαιωνικῆς βυζαντινῆς τέχνης. Ἄξιαι λόγου ἀνακάλυψεις ἐγένοντο ἐπίσης καὶ ἐν τῷ ἀρχαίῳ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Κατόπιν τούτων, αἱ ἐρευναι τοῦ κ. Οὐσπένσκη ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐπιχέουσι νέον φῶς καὶ νέας λεπτομερείας ἐπὶ τῶν γνώσεών μας, πληροῦσαι τὰ ὑπολειπόμενα ἱκανὰ κενά. Ὁ δὲ ἀριθμὸς καὶ ἡ σημασία τῶν ἀνακαλυφθέντων λειψάνων ἐν τοῖς τρισὶ τούτοις ναοῖς παρέχουσιν εἰς τὴν Θεσσαλονικῇ, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς θησαυροὺς τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, μεγίστην σπουδαιότητα, μόνον τῆς Ραβέννας ὑπολειπομένην.

Μετὰ τὴν Ὀθωμανικὴν κατάκτησιν, αἱ ψηφιδωτῆ εἰκόνες τοῦ ἁγίου Δημητρίου εἶχον καλυφθῆ δι' ἐπασβεστώματος. Τῆς Κυβερνήσεως ὁμῶς διαταξάσης ἐπ' ἐσχάτων τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ναοῦ, αὗται ἀπεκαλύφθησαν προσωρινῶς. Ἄτυ-

χῶς, ὁ κ. Οὐσπένσκη δὲν ἠτύχησε νὰ ἀρξηται ἐγκαίρως τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ, πρὶν ἢ μέρος τῶν ψηφιδωτῶν εἰκόνων ἐπιχρισθῆ ἐκ νέου· κατῴρθωσεν ὁμῶς νὰ πρυβῆ εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν τῶν εἰκόνων τοῦ μεσαίου ναοῦ, (ναὸς) τοῦ βυβρίου κλίτους καὶ τῶν πλαγιῶν κιονοστοιχιῶν.

Ἡ ἀπόψεσι τοῦ ἐπασβεστώματος ἀπεκάλυψε πλείστας ψηφιδωτῆς εἰκόνες πολλῆς οὐσιώδους τεχνικῆς σημασίας, ὡς ἀνηκούσας εἰς ἐποχὴν, τῆς ὁποίας ὀλίγα λείψανα περιεσώθησαν μέχρις ἡμῶν. Ὁ πολιοῦχος τῆς Θεσσαλονικῆς ἅγιος Δημήτριος κατέχει τὴν προεξέχουσαν θέσιν ἐν τοῖς μωσαϊκοῖς τούτοις, ὡς ἀναπαριστώμενος εἰς δώδεκα διαφόρους στάσεις. Ἐπίσης προνομιοῦχον θέσιν κατέχει ἡ Θεοτόκος, τῆς ὁποίας ἀπεκαλύφθησαν ἑξ εἰκόνες· πρὸς δὲ καὶ σειρά κύκλων εἰκόνων διαφόρων ἁγίων. Αἱ εἰκόνες αὗται ἴστανται ἐπὶ ἐδάφους ποικίλων τοπιογραφικῶν καὶ ἀρχιτεκτονικῶν κοσμημάτων, ἡ δὲ γενικὴ ἐντύπωσις εἶναι ἡ παρεχομένη ἡμῖν ὑπὸ τῆς φιλολογίας τῆς Ζ' Μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος· ἐφ' ᾧ καὶ ἀσφαλῶς ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ ἀναγάγωμεν τὰ ἀποκαλυφθέντα μωσαϊκὰ εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην.

Ἐκ τῶν χρονικῶν τῆς Θεσσαλονικῆς γινώσκουμεν ὅτι ἡ βασιλικὴ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐγένετο παρανάλωμα τοῦ πυρός κατὰ τὴν Ζ' ἑκατονταετηρίδα· κατὰ συνέπειαν, τὰ ἀνακαλυφθέντα μωσαϊκὰ φαίνονται ὡς ἀνήκοντα κυρίως εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνακινήσεως τοῦ ναοῦ. Ἄλλ' ὁ κ. Οὐσπένσκη καταδείκνυσι δι' ἐπιχειρημάτων ὅτι πολλὰ τῶν σωζομένων λειψάνων εἰσὶν ἀρχαιοτέρης ἐποχῆς, τοῦθ' ὅπερ ὑπόδηλοι ὅτι ἡ ἐκ τοῦ πυρός καταστροφή τοῦ ναοῦ δὲν ὑπῆρξε πλήρης. Ἡ σειρά τῶν ἀναθηματικῶν εἰκόνων προδήλως ἀποτελεῖ τὸ ὕστατον μέρος τοῦ ἔργου τῆς ἀνακινήσεως.

Ἐκ τῆς ἐν τῷ γεισώματι ἐπιγραφῆς

ἐπὶ χρόνῳ Λέοντος ἡδῶντα βλέπει
κυθέντα τὸ πρὶν τὸν ναὸν Δημητρίου

δικαιοῦμεθα νὰ καθορίσωμεν μετὰ βεβαιότητος τὸν χρόνον τῆς ἀνακινήσεως, καθόσον οὐδεμία χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀναφερόμενος Λέων εἶναι ὁ Ἰσαυρος, ὁ βασιλεύσας κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς Η' ἑκατονταετηρίδος.

Τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῶν ἀνακαλυφθέντων μωσαϊκῶν ἀποτελεῖ ἡ ζωρὰ αὐτῶν πρᾶγματικότης· διότι ἐν αὐτοῖς ἀφρονοῦσιν καὶ ἐκ τοῦ πρᾶγματικοῦ βίου σκηναί, ἐνῶ ἐλλείπει παντελῶς πᾶν συμβολικὸν ἢ ἀλληγορικὸν στοιχεῖον. Ἀπὸ τεχνικῆς δὲ ἀπόψεως τὸ κυανῶν χρῶμα δεσποεῖ ἐν τῷ ἐδάφει, ἐνῶ τὸ ἀργυροῦν χρησιμοποιεῖται πάντοτε εἰς τοὺς φωτιστεφάους. Τοῦ μαργαροειδοῦς χρώματος οὐδεμία γίνεται χρῆσις διὰ τὰ ἐνδύματα. Αἱ μορφαὶ ἀναπρίστανται ζωηρόταται καὶ ἐκφραστικώταται, ἐξεικονιζόμεναι κατὰ μέτωπον ἢ ἐν κατατομῇ, πολλαὶ δὲ εἰσὶ τοιαῦται οὕτως ὥστε δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς προσωπογραφίαι, πρώτης τάξεως. Τὰ μωσαϊκὰ σύγκεινται ἐκ μικρῶν κύβων, ὧν οἱ λεπτότεροι χρησιμοποιοῦνται διὰ τὸ πρόσωπον.

Ἐπεταὶ ἡ περιγραφή τῆς εἰκόνος τοῦ ἁγίου Δημητρίου φέροντος τὴν περιβολὴν τὴν περιγραφομένην ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ ἁγίου ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Ἰωάννου ἐν τῇ ἀφηγήσει τῆς θαυματουργοῦ θεραπείας τοῦ

ἐπάρχου Μαρριανού, εἶτα ἡ περιγραφή καλλιτεχνικωτάτου συμπλέγματος τοῦ αὐτοῦ ἁγίου, παρισταμένων αὐτῶ ἐκ δεξιών μὲν τοῦ ἐπάρχου Λεοντίου καὶ ἐξ εὐωνύμων τοῦ ἐπίσκοπου Εὐσεβίου καὶ, τέλος, ἡ περιγραφή διαφόρων εἰκόνων τῆς Θεοτόκου. ἥτις ἐξεικονίζεται καὶ εἰς πάντα τὰ συμπλέγματα τὰ ἀναπαριστῶντα θαυματουργοὺς θεραπείας τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καίπερ ἐν τοῖς σχετικοῖς συναξαρίοις οὐδεμία γίνεται μνεῖα παρεμβάσεως τῆς Θεομήτορος.

Τὸ ἔδαφος τῶν συμπλεγμάτων ἀναπαριστᾷ τοπικὰ, ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα καὶ ἀντικείμενα τῆς θείας λατρείας. Τὸ Κιβώριον, ὁ μικρὸς οὗτος ναῦκος, οὗτινος συχνοτάτη γίνεται μνεῖα ἐν ταῖς πρᾶξεσι τοῦ ἁγίου καὶ ὅπερ αἱ ἐν αὐτῷ λαβοῦσκι χώραν θαυματουργοὶ θεραπείαι κατέστησαν τόσον διάσημον, ἐξεικονίζεται συνεχῶς. Ὡς γνωστὸν, τὸ Κιβώριον ἦτο ἀρχικῶς μικρὸς εἰδωλολατρικὸς ναὸς μετατραπείς εἰς χριστιανικὴν βασιλικήν.

(Ἐκ τοῦ Hellenic Herald).

Σ. Σ. Ε. Α. Περὶ τῶν ἀνακαλυφθέντων ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης εὐρημάτων, ἐγένετο ἡδὴ λόγος ἐν τοῖς φύλλοις τῆς 31 Δεκεμβρίου 1907 καὶ τῆς 26 Ἰανουαρίου 1908 τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας παρὰ τοῦ ἐλλογίμωτάτου κ. Πέτρου Ν. Παπαγεωργίου, προδάντος ἅμα καὶ εἰς τὴν δημοσίευσιν ἰδιαίτερου τεύχους ὑπὸ τὸν τίτλον «Μνημεῖα τῆς ἐν Θεσσαλονικῇ λατρείας τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Συμβολὴ Πρώτη, μετὰ 131 εἰκόνων».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(Ἴδε τεῦχος: 19)

Τὸ δεύτερον μέρος ἀναφέρεται εἰς τὰ βιβλία τὰ εἰς τὴν θύραθεν ἀναγόμενα βιβλιογραφίαν. Ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὸ ἀντικείμενόν εἰσι τὰ ἑλληνικὰ βιβλία, ὧν, ὡς εἶπομεν, ἀναγραφὴν λεπτομερεστάτην ἐξέδωκεν ὁ Emile Legrand, προσθεὶς εἰς τὸ πολύτομον αὐτοῦ βιβλίον ἀνέκδοτά τε κείμενα καὶ λογίων ἐπιστολὰς καὶ τὰς προταττομένας τῶν ἐκδόσεων προσφωνήσεις καὶ τοὺς προλόγους.

Τῶν βιβλίων τούτων, καὶ τῶν κατὰ τὴν ΙΣΓ' καὶ τῶν κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα τύποις ἐκδοθέντων καὶ τὰ προταττομένα ἐπιγράμματα καὶ κυρίως αἱ προσφωνήσεις δυνατὸν νὰ θεωρηθῶσι πηγαὶ τινες ἐν τῇ μελέτῃ τῆς τῶν κείνων χρόνων ἐθνικῆς ἡμῶν ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Καθ' ὃν χρόνον ἴστεροῦμεθα φύλλων ἀγγελλόντων πότε ἐγεννήθη καὶ ἐδιδάχθη καὶ ποῦ διέπρεψεν ὁ θανὼν, τὴν ἑλλειψιν ἀναπληροῦσιν αἱ προφωνήσεις καὶ τὰ ἐπιγράμματα, ἀρετὴν μὲν ἢ καὶ προαίρεσιν πρὸς ἐξάσκησιν ἀρετῆς ἀναφέροντα, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν πατρίδα τοῦ ἐγκωμιαζομένου. Εἰς ταῦτα δὲ καὶ ἀρκούμεθα. Ἀλλὰ πολλῶν τοιούτων βιβλίων, κυρίως τῶν εἰς μοναστηρίοις καὶ ναοῖς σωζομένων, ἢ τῶν ἄλλοτε μὲν ἀνηκόντων αὐτοῖς, εἶτα δ' εἰς ἰδιωτικὰς ἢ δημοσίας μετενεχθέντων βιβλιοθήκας, οἱ τε πρόλογοι καὶ αἱ προσφωνήσεις πρέπει νὰ μελετηθῶσι, καὶ τὰ γραφόμενα συνήθως ἐν πινακίδοις καὶ ταῖς ὡαῖς βιβλίων καὶ σελίδων ἀποσημειώματα.

Πλοῦτον εἰδήσεων ἀποτελοῦσι ταῦτα χρησιμώτατα πᾶσι δι' ἐποχὴν ἢ χρονικὴν περίοδον μὴ παρέχουσαν ἡμῖν πρὸς ἔρευναν πηγὰς ἀβεντικὰς. Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῶν χρονικῶν σημειώσεων τοῦ τε παρόντος καὶ τοῦ προγενεστέρου φύλλου τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας», ὑποδεικνύομεν τὸ σπουδαῖον μέρος καὶ τὴν ἀποψιν τῆς βιβλιογραφικῆς ἀνιχνεύσεως καὶ διευκρινήσεως ταύτης καὶ εὐχόμεθα — ὅχι ἐλπίζομεν — νὰ εὐρεθῶσι διδάσκαλοι τινες ἢ φίλοι τῶν τοιούτων ἐρευνῶν, ἢ ἀπλῶς ἄνθρωποι περιέργοι, ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν ἀλίαν ταύτην τῶν ἐν ἀσθόλῃ καὶ σκυθάλῃς κρυπτομένων μαργαριτῶν.

Συνιστῶμεν τὴν συμπλήρωσιν τοῦ τε παρόντος ἡμερολογίου καὶ τοῦ πρὶν ἐκδοθέντος.

2 Ἰανουαρίου 1544.—Συμπλήρωσις τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ Παιδαγωγοῦ τοῦ Πλουτάρχου, ἐν Βενετίᾳ, ἐπιμελεῖα Νικολάου Σοφριανοῦ τοῦ κρητῶς, προσφωνοῦντος αὐτὸν εἰς Διονύσιον ἐπίσκοπον Χερρονήτου καὶ Μυλοποτάμου.

10 Ἰανουαρίου 1515.—Συμπληροῦται ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ, παρὰ Φιλίππου Γιούντα, πρώτη ἐκδοσις τῶν Θεοκρίτου Βουκουλικῶν, καὶ τῇ

15 Ἰανουαρίου 1516 ἡ ἐν Ρώμῃ δευτέρα ἐκδοσις τοῦ Θεοκρίτου μετὰ σχολίων, ἀπόνω καὶ δεξιότητι Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ ἐκ Κρήτης ἑλληνος τυπογράφου.

24 Ἰανουαρίου 1493 ἡ ἐν Μεδιολάνοις, ἐπιμελεῖα Δημητρίου Χαλκοκονδύλου, τὸ πρῶτον γενομένη τύποις ἐκδοσις τῶν Λόγων Ἰσοκράτους τοῦ ρήτορος.

30 Ἰανουαρίου 1476 ἐν Μεδιολάνοις ἡ ἐπιμελεῖα Δημητρίου τοῦ Κρητῶς ἐκδοσις τοῦ πρώτου τύποις ἐκδοθέντος συγγράμματος ἑλληνος λογίου: τῆς Γραμματικῆς Κωνσταντίνου Λασκάρως τοῦ Βυζαντίου.

6 Φεβρουαρίου 1515.—Θάνατος τοῦ ἐν Βενετίᾳ περιωνύμου τυπογράφου Ἀλδου Μανουτίου.

4 Μαρτίου 1517.—Ζαχαρίας Καλλιέργης ὁ ἐν Ρώμῃ τυπογράφος συμπληροῖ τὴν πρώτην ἐκδοσιν τῶν Ἀθίδος διαλέκτου Ἐκλογῶν Θωμᾶ τοῦ μαγίστρου.

27 Μαρτίου 1523.—Συμπληροῦται ἡ πρώτη τύποις ἐκδοσις, παρὰ Ζαχαρίᾳ Καλλιέργῃ, τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Βαρίνου, ἀναλώματι τοῦ συγγραφέως.

22 Ἀπριλίου 1486 ἡ ἐκδοσις ἐν Βενετίᾳ τοῦ τρίτου ἀπὸ τῆς εὐρέσεως τῆς τυπογραφίας ἐκδοθέντος ἑλληνικοῦ βιβλίου: τῆς Βατραχομαχίας τοῦ Ὀμήρου, γενομένη ἐπιμελεῖα Λακωνικοῦ ἱερέως τοῦ κρητῶς τοῦ καὶ πρωτοπαπᾶ Χανίων.

11 Μαΐου 1509 ἡ ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Ζαχαρίᾳ Καλλιέργῃ, πρώτη ἐκδοσις τῆς Ἀγαπητοῦ τοῦ διακόνου Παρινετικῆς Ἐκθέσεως πρὸς Ἰουστινιανὸν καίσαρα.

22 Μαΐου 1500 ἡ ἐν Βενετίᾳ, δαπάνῃ τοῦ εὐγενοῦς κρητῶς Νικολάου Βλαστοῦ, πρώτη ἐκδοσις τοῦ Ἰπομνήματος Ἀμμωνίου εἰς τὰς Πέντε Φωνάς.

1 Ἰουλίου 1527.—Συμπλήρωσις τῆς ἐν Παρισίοις ἐκδόσεως τῶν Ἐπιγραμμάτων Ἰωάννου Λασκάρως τοῦ Ρυνδακηνοῦ.

8 Ἰουλίου 1499.—Συμπληροῦται ἡ πρώτη τύποις

ἔκδοσις, ἐν Βενετίᾳ, τοῦ Μεγάλου Ἑτυμολογικοῦ, γενομένη παραινέσει μὲν Ἄννης τῆς θυγατρὸς τοῦ μεγάλου δουκὸς Λουκά Νοταῖ, ἀναλώμασι δὲ τοῦ ἐκ Κρήτης εὐγενοῦς Νικολάου Βλαστοῦ, καὶ ἐπιστάσις Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ κρητῶς, τυπογράφου.

15 Ἰουλίου 1498.— Συμπληροῦται ἡ παρὰ Ἄλδφ, ἐν Βενετίᾳ, ἐπιμελεῖς τοῦ Μάρκου Μουτούρου, πρώτη ἔκδοσις τῶν ἐννέα κωμωδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, καὶ

20 Ἰουλίου 1535 ἡ ἐκτύπωσις τῆς δευτέρας ἔκδοσεως τῶν Λόγων τοῦ Ἰσοκράτους, ἐν Βενετίᾳ γενομένη.

4 Αὐγούστου 1517 ἡ πρώτη τῶν τοῦ Λιβανίου Λόγων καὶ Μελετῶν ἔκδοσις ἐν Φερράρᾳ, ἐπιμελεῖς τοῦ ἑλληνιστοῦ Σωτηρικνοῦ Κεπσάλη (οὐχὶ Ἕλληνος).

11 Αὐγούστου 1494 ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ, παρὰ Ἀλόπκ, φροντίδι Ἰωάννου Λασκάρους τοῦ Ρυνδακηνοῦ, πρώτη ἔκδοσις τῆς Ἀνθολογίης τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἐπιγραμμάτων.

15 Αὐγούστου 1515 ἡ ἐν Ρώμῃ πρώτη ἔκδοσις τοῦ Πινδάρου ἀπὸν καὶ δεξιότητι τοῦ Ζαχαρίου Καλλιέργου.

15 Σεπτεμβρίου 1529.— Συμπλήρωσις τῆς ἐκτύπωσεως τῆς δημόδου Ἱστορίας Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, παρὰ Σαβίους, ἐν Βενετίᾳ.

19 Σεπτεμβρίου 1500.— Συμπληροῦται ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ, παρὰ Φιλίππφ Γιούντζ, πρώτη τύποις ἔκδοσις τῶν Ὀρρέως Ἀργοναυτικῶν, καὶ τῆ

5 Ὀκτωβρίου 1500 ἡ ἐκτύπωσις τοῦ πρώτου λόγου τῆς τοῦ Γαληνοῦ Θεραπευτικῆς μεθόδου, ἀναλώμασι Νικολάου Βλαστοῦ, εὐγενοῦς ἐκ Κρήτης, ἐπιμελεῖς δὲ Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ κρητῶς.

26 Ὀκτωβρίου 1499 ἡ ἐκτύπωσις τῶν τοῦ Σμπλικίου Ἰπομνημάτων εἰς τὰς Δέκα Κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους, τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ γενομένη, ἐπιστάσις τοῦ Ζαχαρίου Καλλιέργου, ἀναλώμασι δὲ Νικολάου Βλαστοῦ.

5 Νοεμβρίου 1499 ἡ πρώτη τύποις ἔκδοσις τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Σουίδᾳ, ἐν Μεδιολάνοις, ἐπιμελεῖς Δημητρίου Χαλκοκονδύλη.

4 Δεκεμβρίου 1532 ἡ ἔκδοσις, ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Στεφάνφ Σαβίφ, τοῦ Συντάγματος τοῦ Ψελλοῦ (ἀριθμητικῆς, μουσικῆς, γεωμετρικῆς, ἀστρονομικῆς), ἐπιμελεῖς τοῦ Ψευδομονεμβασίας ἀρχιεπισκόπου Ἀρσενίου τοῦ Ἀποστόλη.

9 Δεκεμβρίου 1488.— Συμπληροῦται ἡ ἔκδοσις τῶν Ὀμήρου ποιημάτων, ἐν Φλωρεντίᾳ γενομένη, τὸ πρῶτον, ἐπιμελεῖς Δημητρίου Μεδιολανέως τοῦ κρητῶς, Ἕλληνος.

24 Δεκεμβρίου 1534 ἡ πρώτη τύποις ἔκδοσις ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Λουκῆ Γιούντζ, τῶν ὑπὸ τοῦ Ψευδομονεμβασίας Ἀρσενίου τοῦ Ἀποστόλη συλλεγέντων Σχολίων εἰς τὰς ἐπτὰ τοῦ Βύριπίδου τραγωδίας.

25 Δεκεμβρίου 1495.— Συμπληροῦται ἡ ἐν Βενετίᾳ, παρὰ Ἄλδφ, γενομένη τύποις ἔκδοσις τῆς Γραμματικῆς τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ καὶ τοῦ Συντάγματος περὶ μνηῶν, ἀμα τοῖς γραμματικαῖς πονήμασιν Ἀπολλωνίου καὶ Ἡρωδιανού.

ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΚΑΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ

(συνέχ. προηγουμένου τεύχους)

Λύσ. Οὐ γὰρ ὅτι μία, ἐν τῷ ὑποκειμένῳ Πατὴρ καὶ Υἱός, τοῦτο γὰρ Σαβέλλιον, ἔτι καὶ ἄτοπον, νῦν μὲν δύο προβολεῖς λέγειν, νῦν δ' ἓνα, ἔτι καὶ εἰς Θεὸς διὰ τὸ ἐν αἴτιον, νῦν δὲ οὐχ εἰς ἀλλὰ δύο.

Ἐνστ. Ἄλλ' ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, ὡς ἐξ ἐνὸς αἰτίου Πνεῦμα ἐστὶ.

Λύσ. Πότερον ἐξ ἐνὸς Θεοῦ, ἢ γεννήτορος, ἢ προβολέως; Εἰ μὲν ἐκ Θεοῦ, οὐκ ἂν εἴη τὸ Πνεῦμα Θεός· εἰ δὲ Πατὴρ, δύο πατέρες· εἰ δὲ προβολέως, προσωπικῶ τινὶ ἐν Πατὴρ καὶ Υἱός, ἀλλ' ἄτοπον.

Ἐνστ. Οὐκοῦν τοῖς αὐτοῖς καὶ ἡμᾶς περιπίπτειν ἀνάγκη, τὸ γὰρ αἰτιατὸν προσωπικὸν ὄν, κοινὸν φατέ Πνεύματι καὶ Υἱῷ.

Λύσ. Προσωπικῶ μὲν τι κοινῶναι ὁ Υἱός καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ οὕτω δύο πάντως πρόσωπα, καὶ τὰ αἰτιατὰ δύο.

Ἐνστ. Το προβάλλειν οὐχ ἀπλῶς προσωπικὸν φαμέν ὄνομα, ἀλλὰ δύο προσώπων προσωπικόν, καὶ οὐδὲν ἄτοπον.

Λύσ. Τὸ προβάλλειν ἀμρότεροι ὁμολογοῦμεν προσωπικόν, τὸ δὲ δύο προσώπων, οὐκ ἔνστασις, ἀλλὰ ταυτόν ὡς περ εἴτις ἔλεγεν, ὁ ἄνθρωπος ζῶν, ἄλλος ἔλεγεν, οὐ ζῶν, ἀλλὰ λογικὸν ζῶν.

Ἐνστ. Ἄλλ' ὁ μὲν Πατὴρ τὸ προβάλλειν παρ' οὐδενὸς ἔχει, ὁ δὲ Υἱός παρὰ τοῦ Πατρὸς· εἰ γοῦν καὶ προσωπικόν τὸ προβάλλειν, ἀλλ' οὐχ ἐν ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός πρόσωπον.

Λύσ. Εἰ ἐτέρως μὲν ὁ Πατὴρ προβάλλει, ἄλλως δὲ ὁ Υἱός, πῶς οὐ δύο;

Γ'. Ἐτι οὐδὲ Θεός εἰς καὶ δημιουργός, ὅτι ὁ μὲν παρ' οὐδενός, ὁ δὲ παρὰ τοῦ Πατρὸς. Ἐτι εἰς γεννήτωρ καὶ προβολεὶς ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, οὐ πάντως καὶ γεννήτωρ, οὐκ ἄρα ταυτόν τῷ ἀριθμῷ, δύο ἄρα ἀρχαί.

Ἐνστ. Ὁ Πατὴρ δημιουργός εἰς, καὶ ἡ Τριάς εἰς, καὶ οὐ ταυτόν τῷ ἀριθμῷ ὁ Πατὴρ τῇ Τριάδι, καὶ δύο ἄρα δημιουργοὶ τοῦ παντός.

Λύσ. Ἡ κοινὴ φύσις μία τῷ ἀριθμῷ, καὶ δημιουργεῖ ἕκαστον πρόσωπον καὶ ἡ Τριάς, ὡς εἰς Θεός, τὸ δὲ προβάλλειν, ἰδιαζούσης ἐστὶν ὑποστάσεως.

Δ'— Ἐτι [ρ. 158x] ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός ἐν τοῦ Πνεύματος αἴτιον, τὸ δὲ Πνεῦμα αἰτιατὸν ἐν, οὐ μόνον μονὰς καὶ Τριάς ὁ Θεός, ἀλλὰ καὶ δύο.

Ἐνστ. Ἀλλὰ τὸ ἐν αἴτιον τοῦτο, δύο πρόσωπα λέγουμεν, οὐχὶ ἐν.

Λύσ. Εἰ ἐν τοῦ Πνεύματος αἴτιον, ὡς εἰς προβολεὺς, πάντως καὶ πρόσωπον ἐν, ἐπεὶ τὸ προβάλλειν προσωπικόν, ἄλλως τε δύο λέγοντες προβολεῖς πῶς οὐ δύο αἴτια;

Ε'— Ἐτι εἰ μὲν εἰς προβολεὺς κατὰ τὴν φύσιν, τὸ Πνεῦμα οὐκ ἐστὶ Θεός· εἰ δὲ προσωπικῶς τὸ αἴτιον, τὰ δύο πρόσωπα ἐν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ κατὰ τὸ προβάλλειν.

Ἔνστ. Ἄλλ' ὁ Πατήρ καὶ ὁ Υἱός, ἐν τοῦ Πνεύματος ἔστιν αἷτιον.

Λύσ. Πρῶτον δεῖξατε, ἔπειτα ἴστε, διττὰς ἡμῖν ἀξιοῦντες ἀρχὰς τοῦ Πνεύματος, τὴν μὲν προσωπικῶς, οὐ τοιαύτην δὲ τὴν ἐτέραν, ἀλλὰ διαφόρως ἐχούσης τὸ ἓν.

ΣΤ'—Ἔτι τὰ κοινὰ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καὶ τοῦ Υἱοῦ πάντως, τὰ δὲ Πατρὶ καὶ Υἱῷ, οὐ κοινὰ τῷ Πνεύματι ὥστε ὁ μὲν Πατήρ καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν κατὰ τὴν οὐσίαν μόνον, ὁ δὲ Πατήρ καὶ ὁ Υἱός καὶ κατὰ τὴν οὐσίαν ἐν καὶ διπλῆν ἔχειν τὴν ἐνότητα ἢ τὸ Πνεῦμα.

Ἔνστ. Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ προβάλλειν, ἔστι τὸ μὴ γεννᾶσθαι κοινὸν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Λύσ. Πρῶτον οὐ λέγομεν τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν κατὰ τὸ μὴ γεννᾶσθαι, ἔπειτα οὐ ταυτὸν τὸ Πνεῦμα, ὡσπερ καὶ ὁ Πατήρ οὐ γεννᾶται ἄλλως τε ἀντὶ τούτου μὴ ἐκπορεύεσθαι, κοινὸν Πατρός καὶ Υἱοῦ, καὶ στερητικὸν ὡς τὸ μὴ γεννᾶσθαι.

Ζ'—Ἔτι τὸ ἐν τοῦ Πνεύματος αἷτιον, ὡς ἀνάτιον, ἢ αἷτιον ὡς αἷτιατόν, ἢ νῦν μὲν τοῦτο, νῦν δὲ ἐκεῖνο, ἢ οὐδέτερον· εἰ μὲν τὸ πρῶτον, ἀνάτιος ὁ Υἱός· εἰ τὸ δεύτερον, αἷτιατόν τὸ ἀνάτιον· εἰ τὸ τρίτον, αἷτιον καὶ αἷτιατόν ταυτὸν, τὸ τέταρτον ἀσεβές.

Ἔνστ. Ἐνα Θεὸν λέγοντες τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, κατ' οὐδένα τῶν προαριθμημένων τρόπων φημέν, ἕκαστον γὰρ βλάστημον, καὶ τὸ αἷτιον ἄρα τοιοῦτον.

Λύσ. Εἰ λέγεις ἕνα Θεόν, τῇ οὐσίᾳ καὶ τῇ φύσει δίδως αὐτό, ἢς οὔτε τὸ αἷτιον οὔτε τὸ αἷτιατόν θεωρεῖται, ἀλλ' οὐδέτερον, τὸ δ' αἷτιον καὶ τὸ αἷτιατόν ὑποστάσεων, τοῦτο ἄρα τῷ πρῶτῳ ἀνόμοιον.

Α'—Ἔτι εἰ τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Υἱοῦ, τῷ αἷτιῳ καὶ τῷ ἐξ αὐτοῦ διακρίνοντι, ἀλλ' οὔτε τὰ ἠνωμένα διαίρειν θεμιτόν, οὔτε τὰ διακεκριμένα συγχέειν. Διονύσιος ἄρα καὶ Ἱερόθεος οὐ νομίζουσιν ἀληθῆ τὴν τοιαύτην διάκρισιν.

Β'—Ἔτι ὁ Πατήρ τὸν Υἱὸν ἐνοῦται κατὰ τὸ προβάλλειν καὶ ὁ Υἱός [φ. 1386] τοῦ Πνεύματος διακρίνεται τῷ αἷτιῳ, οὐδαμῶς οἱ ἅγιοι φάνονται μνημονεύοντες· ἢ ἄρα ἔνωσις καὶ διάκρισις αὕτη, οὐκ ἀληθής.

Γ'—Ἔτι ἡ μία τοῦ Πνεύματος ἀρχὴ Πατήρ καὶ Υἱός, ἔνωσις τις Πατρός καὶ Υἱοῦ, ἢν οὐκ ἔχει τὸ Πνεῦμα, ἀλλὰ πάνθ' ὅσα Πατρός καὶ Υἱοῦ, τῷ θεοαρχικῷ Πνεύματι ἀνατίθησιν ὁ θεολόγος Διονύσιος κοινωνικῶς.

Δ'—Ἔτι τὸν Υἱόν, τοῦ Πνεύματος διακρίνουσι τῇ προόδῳ οἱ ἅγιοι· τί οὖν τις αὐτὰ τολμήσειεν ἕτερον διακρίνειν;

Ε'—Ἔτι πῶς τὴν μὲν διάκρισιν, ἢ ὁ Υἱός, τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Πνεύματος διακρίνεται γεγονῶς ἄνθρωπος ἔφη τὴν δὲ διάκρισιν ἢ τοῦ Πνεύματος διακρίνεται σιωπᾶ ἐπὶ κακῷ τῆς τῶν χριστιανῶν θεολογίας; Ἄλλ' οὐκ ἔστιν.

ΣΤ'—Ἔτι μηδένα παραλιπεῖν λόγον ἐνώσεως καὶ διακρίσεως ἐπαγγέλλεται. Ἄλλ' οὐκ ἔφη, ἢ γοῦν ἠγνόησεν, ἢ ἐκὼν παρέλιπεν.

Ζ'—Ἔτι τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Υἱοῦ, καὶ αἷτια καὶ πηγὴ αὐτοῦ ἔστι, καὶ οὐδὲ τοῦ Πατρός διακρίνεται, ἄτοπον γὰρ

τὸ πηγάζειν καὶ ἐνοῦσθαι καὶ διακρίνεσθαι, ἀλλὰ μόνη πηγὴ θεότητος ὁ Πατήρ τῆς ὑπερουσίας.

Η'—Ἔτι διακρίνεται καὶ οὐ διακρίνεται τῇ πηγῇ, τὸ μὲν οἱ ἅγιοι, τὸ δὲ οὗτοι, καὶ ἀντίφρασις φανερά, ἢ γοῦν διακρίνεται, ἢ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον οὐκ ἔστι Θεός.

Θ'—Ἔτι εἰ μὴ τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Υἱοῦ, οὐδὲ αἷτια, οὐδὲ πηγὴ θεότητος, οὐδὲ προβολεύς καὶ τοῦ Πατρός διακρίνεται τῇ πηγῇ.

Ι'—Ἔτι εἰ τῇ πηγῇ ὁ Πατήρ καὶ ὁ Υἱός διακρίνεται κατὰ τοὺς ἀποστόλους, οὐκ ἔστιν ὁ Υἱός πηγὴ, οὐδὲ προβολεύς ἄρα· εἰ γὰρ ὁ προβολεύς καὶ πηγὴ, ὅς οὐκ ἔστι πηγὴ, οὐδὲ προβολεύς ἄρα.

ΙΑ'—Ἔτι εἰ μόνη πηγὴ τῆς θεότητος ὁ Πατήρ, τὸ δὲ Πνεῦμα θεότης ἔστιν ὑπερουσίας, ὁ Πατήρ ἔστι μόνος καὶ πηγὴ καὶ αἷτιος καὶ προβολεύς τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

ΙΒ'—Ἔτι εἰ τὸ προβάλλειν τὸ Πνεῦμα πηγάζειν ἔστι, θεότητος· τὸ δὲ προσωπικὸν καὶ Πατρός μόνου, καὶ πρὸς διάκρισιν τοῦ Υἱοῦ ἰκανόν, τὰ δὲ Πατρός ἴδια, τῷ Υἱῷ προσνέμειν, ἀδύνατον.

ΙΓ'—Ἔτι ὡσπερ εἰ τις λέγει μόνον τὸν ἄνθρωπον εἶναι ζῶον, διακρίνων τοῦτον τῶν ἄλλων ζῶων, ψεύδεται, οὕτως εἰ καὶ τὸν Υἱὸν πηγὴν θεότητος λέγει.

ΙΔ'—Ἔτι ὡσπερ ὁ τῷ γελαστικῷ διαίρειν τὸν ἄνθρωπον καὶ οὐκ ἐξ τὸν ἵππον, γελαστικὸν μόνον τὸν ἄνθρωπον ἀξιών, τὸν ἵππον εἶναι γελαστικόν, οὕτω θεότητος τὸν Υἱὸν ἀξιών.

ΙΕ'—Ἔτι εἰ τῇ πηγῇ διακρίνουσιν τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ μόνῳ τῷ Πατρὶ ταύτην ἀνάπτουσι [139α] τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ ὁ Υἱός πηγὴ ἔστι τοῦ Πνεύματος, ἐξορίζεται τῆς θεότητος ὁ Υἱός, ἀλλ' ἄτοπον.

ΙΣΤ'—Ἔτι εἰ ὁ Πατήρ διακρίνεται τοῦ Υἱοῦ, τὸ πηγάζειν, εἰ καὶ ὁ Υἱός πηγὴ, σύγχυσις περὶ τὴν θεότητα καὶ ἀταξία.

ΙΖ'—Ἔτι οἱ μὲν ἅγιοι τῇ πηγῇ διακρίνουσι τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν μόνον, οἱ δὲ καὶ τὸν Υἱὸν πηγὴν λέγουσι· καὶ οἱ μὲν τοῦ Πνεύματος τὸν Υἱὸν τῷ αἷτιῳ καὶ τῷ ἐξ αὐτοῦ διακρίνουσιν, οἱ δὲ ἅγιοι οὐδαμῶς.

(ἔπειτα συνέχεια)

† ὁ Μ. Ἀρχιμανδρίτης
ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

19. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΤΡΙΑΚΗΣ ΙΘ'

Ὁ κυριώτερος τῶν ἁγίων, ὃν ἄγει τὴν μνήμην ἢ Ἐκκλησία τῇ 24 Μαΐου, ἔστι **Συμεὼν ὁ θαυμαστουργεῖτης**, οὕτως ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ μοναστικοῦ βίου γνωριζόμενος ἐκ τῆς ἐν τῷ Θαυμαστῷ ὄρει τῷ τῆς Συρίας ἐπὶ ἐβδομήκοντα ἐννέα ἔτη διαμονῆς, ἐπὶ μάρτυρι τῷ Συναξαριστῇ, κατὰ δὲ τὸν Εὐάγγριον (ἐν Ἐκκλησιᾷ. Ἱστορία ΣΤ', κγ') ἐξήκοντα σὺν ὀκτώ. Τὸν Συμεὼν αὐτὸς ὁ Εὐάγγελος καλεῖ «πάντων τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων τὴν ἀρετὴν ἐξοχώτατον» καὶ (Ε', κα') «πάσαις ταῖς ἐνθέοις ἀρεταῖς ἐπίσημον».

Τὸν εἰς αὐτὸν **κανόνα** γινώσκουμεν ἔργον Ἰωάννου μοναχοῦ—**Βιογραφίας** δὲ μίαν μὲν εἰς κοινολαίτιδα διάλεκτον εὐρίσκομεν ἐκδεδομένην ἐν τῇ «Καλοκαιρινῇ», τῷ γνωστῷ δημῶδει τῶν πρὸ ἡμῶν γενεῶν ἀναγνώσματι, μίαν δ' ἔκτενῃ ἀναγινώσκουμεν ἐν τῇ Πατρολογία τοῦ Migne (τόμῳ ΠΣΤ') ἔργον Νικηφόρου μαγίστρου Ἀντιοχείας τῆς Κοίλης Συρίας. Μελετίου δὲ στρατηλάτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ «μαρτύριον» εὐρηται ἐν χειρογράφῳ τῆς ἐθνικῆς τῶν Παρισίων βιβλιοθήκης.

Οἱ βυζαντινοὶ κατὰ τὴν 24 μαΐου ἐώρταζον τὴν μνήμην **Μελετίου** στρατηλάτου (καὶ τῶν ἄμ' αὐτῷ μαρτυρησάντων ἐπὶ Ἡλιογαβάλου) ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πλάτωνος τῷ εὐρίσκομένῳ εἰς τοὺς Ἐμβόλους τοῦ Δομνίνου, οὐ μακρὰν δὴλα δὴ τοῦ Ἰπποδρομίου.

Ἐφέτο κατὰ τὴν μνήμην τοῦ θαυμαστοῦ Συμεὼν συνέπεσεν ἡ κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, ἣν ἤγον οἱ πάλαι βυζάντιοι ἐν τῷ ναῷ αὐτῶν τῷ πλησίον τοῦ τῶν ἁγίων ἀποστόλων ὑπὸ τοῦ Λέοντος Στ' κτισθέντι, βεβαίως δὲ καὶ ἐν ἰδίῳ ναῷ εὐρίσκομένῳ ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν Εὐβούλου, οὐ μακρὰν τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ κατέναντι τοῦ περιφήμου νοσοκομείου τοῦ Σαμψῶν, καίτοι ἦν ἡ ἑορτὴ κοινὴ πᾶσι τοῖς χριστιανοῖς καὶ πάντες οἱ ναοὶ ἐώρταζον. — Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην, τῇ τετράδι μετὰ τὴν κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, πάνδημος ἐγένετο συρροὴ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῇ Παλαιᾷ Πέτρᾳ, κατὰ τὰ μέρη πιθανῶς τοῦ σημερινοῦ Σαλματομβρουκίου.

Ἡ 24 μαΐου ὑπεθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὴν (1328) παραίτησιν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου Β' τοῦ Παλαιολόγου, γενομένου μοναχοῦ μετὰ ταῦτα (Ἀντωνίου) καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου σύγχρονον ἐπάνοδον Ἡσαΐου τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου—ὑπεθυμίζει δ' ἐπίσης καὶ τὴν (1763) ἐκλογὴν τοῦ μεγαλοπράγμονος οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Σαμουὴλ Χαντζερῆ τοῦ ἀπὸ Δέρκων.

20. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ Κ'.

Κατὰ τὴν προσεχῆ κυριακὴν Μηναιᾶ μὲν καὶ Συναξαριστῆς ἀναφέρουσι τὴν μνήμην Ἐρμείου μάρτυρος καὶ τινῶν ἐτέρων μαρτύρων—τὰ δὲ βυζαντινὰ, παλαιὰ δὴλα δὴ ἑορτολογία, τὴν μνήμην **Εὐσταθίου πατριάρχου** Κωνσταντινουπόλεως, ἀγαθοῦ γέροντος, πατριαρχήσαντος ἀπὸ τοῦ θέρους τοῦ 1019 μέχρι τοῦ χειμῶνος τοῦ 1025.

Τὸν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν μαρτύρων ψαλλόμενον **κανόνα** συνέταξεν Ἰωσήφ ὁ Στουδίτης.

Κατὰ τὴν κυριακὴν ταύτην, τὴν κατόπι τῆς κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων, οἱ μὲν παλαιοὶ, οἱ πρὸ τῆς ἀλώσεως, ἤγον μετὰ παννυχίδος ἑορτὴν ἰδίαν πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ ἐν τοῖς Σφορακίῳ, τὴν καλουμένην «ροδισμὸν»—οἱ δὲ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους πανηγυρίζουσι νῦν τὴν μνήμην πάντων τῶν ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ τούτῳ τόπῳ κατὰ καιροὺς ἀκμασάντων ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ μοναχῶν. Ἐἶν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ πατρ. ἀρχαὶ ἐπιφανεῖς καὶ μητροπολίται καὶ ἐπίσκοποι καὶ διδάσκαλοι καὶ κήρυκες τοῦ θείου λόγου προῆλθον ἐκ τῶν ἱερῶν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει μονῶν, ἡ ἑορτὴ ἢ ἐπὶ μνήμῃ τῶν ἁγιορειτῶν πατέρων δύναται ἵνα θεωρηθῆ δι-καίως ἑορτὴ κοινὴ.

ΣΗΜ.—Ἐν τῷ «Βυζαντινῷ ἑορτολογίῳ» μου ἡ μνήμη Εὐσταθίου, κατὰ παραδρομὴν, ἐσημειώθη τῇ 30 μαΐου—ἐν δὲ τῷ «ἑορτολογίῳ κωνσταντινουπόλεως προσκυνητοῦ» παρελήφθη—ἐν τῷ λεγομένῳ Σιμωνδιανῷ οὐτε ἀναφέρεται.

Τῇ 31 μαΐου τοῦ 1641 ἐγεννήθη ὁ Δοσιθεὸς Νοταρᾶς, ὁ κατόπι πατριάρχης Ἱεροσολύμων—τὴν αὐτὴν δ' ἡμέραν, τῷ 1800, ἀπεβίωσεν ἐν Μόσχᾳ ὁ περιφανὴς ἱεροκήρυξ καὶ ἀρχιεπίσκοπος Ἀστραχανίου καὶ Σταυροπόλεως Νικηφόρος ὁ Θεοτόκης, ἕξ ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως, τοῦ ἐπιστηθίου αὐτοῦ φίλου.

M.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3204 αὐξ. 14, ἡμερομηνίαν 4 μαΐου 1909 ἐρήμην ἀποφάσεως διαζευξέως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Ὁσχηγίων, Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον κατὰ πλειοψηφίαν Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτ. 1476 καὶ ἡμερομηνίαν 24 φεβρουαρίου 1909 ἀγωγήν τοῦ Νικολάου Κουκούλα, κατὰ Χρηστίνης Ν. Κουκούλα τὸ γένος Παντελεῆ Ρούσσου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως τρίς κατ' ἐπανάληψιν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλον α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ ἀΠροόδου· καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθεῖσα ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τελεῖ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνόνητα εἰς γρόσια 332 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη, καὶ ἀπηγγέθη αὐθημερόν.

Ὁ πρόεδρος

(ὑπογρ. + Ὁ Χίου Κωνσταντῖνος

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'

ΑΡΙΘ. 22

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΕΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κληρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους . . . 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος),
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὄνοματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ἡμέρας— Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ— Δήλωσις— Ὁρθησκευτικὰ ζητήματα ἐν Ρωσσίᾳ— Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ Δημήτριος Χρυσολωρᾶς— Μία ἐπιστολὴ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως— Ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς ΚΑ Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἄπορον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀκατανόητον, ὅτι οἱ διέποντες σήμερον τὰ τῆς ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς καὶ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς σπουδάζουσι μετὰ νεανικοῦ σθένους καὶ σφρίγγους πρὸς διευθέτησιν τῆς ἀναγεννωμένης διοικήσεως τοῦ κράτους καθ' ἧς προσβεύουσιν ἀρχὰς, σφόδρα δ' ἀσχάλλουσι καὶ λειποψυχοῦσιν ὅταν ἀκούωσιν ἀντίρρησης ἢ ἀνασκευὴν τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, χαρακτηρίζοντες τὴν τοιαύτην τῶν ἀντιφρονούντων στάσιν ἀφιλοπατρίδα καὶ προδοτικὴν.

Καὶ ἐλέχθη καὶ ἐγράφη κατὰ κόρον ἐπαναληθῆν ὅπως μὴ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ οἱ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν ἀγάλλωνται ἐπὶ τῇ νέᾳ καὶ αἰσίᾳ πολιτειακῇ μεταβολῇ, μὴ δυσφορῶσι δὲ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, καίτοι οὔτε σκέπτονται νὰ παρεμβάλλωσι, τὸ ἐπ' αὐτοῖς, πρόσκομμά τι εἰς τὸ μέγα ὄντως ἔργον τῶν ὑπὲρ τοῦ κράτους ἀγωνιζομένων.

Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον οὐδαμῶς σημαίνει ὅτι ἢ τε συμβολῆ ἢ ἐπὶ τούτῳ καὶ ἡ ὑποκοῆ ἔσται τυφλή.

Τὸ Πατριαρχεῖον, παρεξηγούμενον, λοιδορούμενον καὶ προπηλακιζόμενον, οὐδόλως ἐπὶ τούτοις δυσφορεῖ, εἰθισμένον ὄν· ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ ἐπ' οὐδεμίᾳ προφάσει δύναται νὰ παρίδῃ οὐσιώδη αὐτοῦ δίκαια θρησκευτικὰ, ἔθνικὰ καὶ κοινωνικὰ, οὔτε δύναται νὰ προσχωρήσῃ, καὶ κατ' ἐλάχιστον ἔτι, εἰς ἀρχὰς ἀλλοίας καὶ εἰς τινὰς ἐργασίας τεινούσας πρὸς ἐξόντωσιν αὐτοῦ. Κατακρίνεται Πατριαρχεῖον καὶ πατριάρχης ἐπὶ δῆθεν ἀφιλοπατρία, ἐπὶ δῆθεν ἐχθρότητι κατὰ τῶν συμπατριωτῶν ἡμῶν. Οὐδὲν ἀναληθέστερον τούτου, διότι παραμόρφωσις εἰσὶν οἰκτρὰ τῆς ἀληθείας τὰ οὕτω σπερμολογούμενα.

Οἱ φρονοῦντες τοιαῦτα, οἱ κυλιόμενοι ἐν ἀπάτῃ φοβερά, πιστεύουσι βεβαίως ὅτι μόνον αὐτοὶ κρατοῦσι τὰς περγαμνὰς τῆς πολιτικῆς συνέσεως καὶ μόνον αὐτοῖς δέδοται τὸ φροντίζειν περὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, ὅπου καὶ ἂν ὦσι, πρὸς διάσωσιν ἀλώδητον τῆς ἔθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς αὐτῶν ἐνότητος· πᾶσαν ἀσφάλειαν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν ὁμοθρήσκων ἐπιζητοῦντες, καὶ περιχαρακούντες τὴν ἔθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐκείνων ὄντοτητα, τοὺς ἄλλους ἐκλαμβάνουσι λείαν αὐτῶν. Ἄλλ' ἐνῷ κρίνουσιν ὡς κυριωτάτην καὶ ἀπαράδλεπτον ἐντολὴν αὐτῶν τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν

ιδίων και την σωτηρίαν τῶν πατρίων αὐτῶν καὶ τῶν ὁμοθρήσκων, ὁποῦδήποτε βιοῦσιν οὗτοι, ἀρνοῦνται ὅτι καὶ πάντες οἱ λοιποὶ, οἱ εἰς ἑτέρας ἐθνικότητας ἀνήκοντες, δικαιоῦνται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νὰ σκέπτονται καὶ ἐνεργῶσιν ἔχοντες πρὸς τοῦτο πολλοὺς καὶ μείζονας καὶ σπουδαίους λόγους καὶ ἀφορμὰς.

Οὐδεμίαν ἠρνήθημεν, οὐδεμίαν ἀρνούμεθα θυσίαν ὑπὲρ τῶν δικαίων, ὑπὲρ τῆς εὐημερίας, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος, ὑπὲρ ἧς ὁ πόνος εὐρίσκεται βαθύτερον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐρριζωμένος. Ἀλλὰ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ σύστημα καὶ πρᾶγμα συντάσσεται καὶ συγκροτεῖται ἐκ συνθηκῶν τε καὶ στοιχείων διαφόρων· ἐπομένως, ὑπὲρ πάντα, ἐκτὸς ὅμως τῆς θυσίας τῆς ἐθνικότητος καὶ τῆς θρησκείας καὶ τῶν δικαίων αὐτῶν, ζητοῦμεν σαφέστατα ὑπὲρ ἡμῶν ὅσα καὶ οἷα ζητοῦσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν οἱ ἄλλοι. Ζητοῦμεν νὰ σώσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ἐπιβληθῶμεν εἰς ἄλλους καὶ ἀδικήσωμεν αὐτοὺς, ὡς ἐκεῖνοι διὰ λόγων καὶ τρόπων καλλιεπῶν ἐπιδιώκουσι καὶ θέλουσι νὰ ἐπιβληθῶσιν. Οὔτε ἐννοοῦμεν οἰανδήποτε περὶ συγχωνεύσεως ἰδέαν, ἀφοῦ ἐπὶ αἰῶνας οὐ μόνον ἀπέτυχε τὸ τοιοῦτο πείραμα, ἀλλ' ἀπέβη καὶ ἐπιζήμιον εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Τῷ σαββάτῳ (30 λήξαντος) ἐγένοντο ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναφ αἱ κανονικαὶ ψῆφοι τοῦ νέου μητροπολίτου **Σιδανίου**, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν μητρόπολιν Γάνου καὶ Χώρας προδιδασθέντος πανιερ. κ. Σεραφείμ. Ἐκ τῶν τριῶν τεθέντων ὑποψηφίων πανιερ. μητροπολιτῶν Μεσημβρίας κ. Τιμοθέου, Πρεσπῶν κ. Γερμανοῦ καὶ Παραμυθίας κ. Ἰεροθέου, προέκρινεν ἡ ἱερὰ Σύνοδος τὸν τελευταῖον τοῦτον, ἀνθ' οὗ, ψήφοις κανονικαῖς, ἐξελέξατο μητροπολίτην **Παραμυθίας** αὐθήμερον τὸν πανιερ. μητροπολίτην Βάρνης κ. Νεόφυτον, προκριθέντα τῶν μετ' αὐτοῦ τεθέντων συνυποψηφίων τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μεσημβρίας καὶ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀγαθαγγέλου.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῷ σαββάτῳ ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ δειμνήστου μητροπολίτου Κυζίκου Αθανασίου κληθεὶς ὡς μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου σεβασμ. μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἰερώνυμος, ἀναλαβὼν τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα χθές, ὃν προσεῖπε δεόντως ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἀντιφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ νέου συνοδικοῦ καταλλήλως.

Μητρόπολις Πελαγονίας.—Τῇ τετάρτῃ (27) ἀνεχώρησεν εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπως ἐκεῖθεν μεταβῆ εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Πελα-

γονίας κ. Βασίλειος, ὃν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. προέπεμψεν ὁ ἱεργ. δευτερεύων κ. Εἰρηναῖος, προέπεμψαν δὲ καὶ οἱ σεβ. μητροπολίται Πισιδείας, Ἐάνθης, Γάνου καὶ Χώρας, Γρεβενῶν, Ἐλασσῶνος καὶ Σαράντα Ἐκκλησιῶν, οἱ θεοφιλ. ἐπίσκοποι Λεοντοπόλεως, Παμφύλου καὶ Μυρέων, ὁ πανοσιολγ. ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, καὶ πολλοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοί.

Οἱ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν γράφοντες περὶ ὑποθέσεως οἰαρδῆποτε φύσεως ἀνάγκη νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὸ καθῆκον, ὅπερ ἔχει πᾶς ἄνθρωπος ἀγαπῶν καὶ ζητῶν τὴν ἀλήθειαν ἀλλὰ καὶ γινώσκων ὅτι ἀναφέρεται πρὸς ἀρχὴν πνευματικὴν προϊσταμένην αὐτοῦ. Παρατηροῦμεν ὅτι τινὲς τῶν ὑποβαλλομένων τῇ Ἐκκλησίᾳ αἰτήσεων, ἀντὶ τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἀναφερομένων, φέρουσιν ὑπογραφὰς οὕτως εἰπεῖν γενικὰς καὶ περιληπτικὰς, αἵτινες ἠδύναντο καὶ καλὸν μάλιστα νὰ λείπωσιν εἰς τὸ ἐξῆς. Οἱ πεποιθῆσιν ἔχοντες εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἀκριβὲς τῶν γραφομένων ἔχουσι καὶ τὴν παρρησίαν βέβαια νὰ ὑπογράψωσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν· ὁ δὲ προσφεύγων εἰς τὴν σκέπην τῶν ὀνομασιῶν «ἐπιτροπῆς τοῦ λαοῦ» ἢ «ἀντιπροσωπείας» οἰουδῆτινος ὑπαρκτοῦ ἢ ἀνυπάρκτου συστήματος συνιστᾷ ἑαυτὸν ὡς ἀτολμον μὲν πρὸς τὴν προσωπικὴν ὑποστήριξιν τῶν λεγομένων αὐτοῦ, ἀγνοοῦντα δ' ὅτι οὐδεὶς εἰς ἐπίσημον ἀρχὴν διοικητικὴν ἢ δικαστικὴν ἢ καθίδρυμα κοινωφελὲς ἀποτείνεται διὰ φαντασιωδῶν ὑπογραφῶν ἢ περιληπτικῶν ψευδωνύμων. Ὡς δὲ ἀναφοραὶ καὶ τηλεγραφήματα γεγραμμένα ἀπρεπῶς, ἀπεφασίσθη νὰ μὴ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, οὕτως εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν δεόν νὰ τάττωνται καὶ τὰ φέροντα περιληπτικὰς, ὡς εἶπομεν, ὑπογραφὰς, δηλούσας ὅτι ὁ γράφων στερεῖται τοῦ θάρρους τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ὑπ' αὐτοῦ γραφομένων.

Χοροστασία.—Τῇ κυριακῇ, 31 λήξαντος, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν θέαν λειτουργίαν, ἐν τῷ ναφ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου ἐν Σταυροδρομίῳ, πληρωθέντι εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος.

Κανονικὴ ἄδεια.—Χρησιμοποιῶν τὴν χρηρηγηθεῖσαν αὐτῷ συνοδικῶς ἄδειαν ἀπῆλθεν εἰς Προῦστιν, χάριν λουτρῶν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Ἀγαθόγγελος.—Ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια τῷ πανιερ. ἀρχιεπισκόπῳ Σινᾶ καὶ Ρχιθούς κ. Πορφυρίῳ ἵνα μεταβῆ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, τὴν νῆσον Ἁγίον Εὐστράτιον, καὶ κατόπιν εἰς Ἁγίον Ὄρος πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἱερῶν μονῶν.

Συμριναίων εὐσέβεια.—Πρὸ τριῶν ἐβδομάδων περὶπου, πυρκαϊᾶς ἐπισυμβάσης ἐν τῷ ἱερῷ καθεδρικῷ ἐν Σμύρνῃ ναφ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, ἐκῆν μέρος τοῦ εἰκονοστασίου. Ἀγγελλθέντος τοῦ ἀτυχήματος τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε τηλεγραφικῶς τὴν ἐπὶ τούτῳ κοινὴν ἡμῶν θλίψιν

Οί εὐσεβείς σμυρναῖοι ἐπεδόθησαν εἰς συλλογὴν προαιρετικῶν ἐράνων, πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ζημίας, ἣτις προσεγένετο ἐν καῶ, κτισθέντι ἐπὶ τῆς ἐπίσκοπῆς τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Σμύρνης καὶ κατόπιν οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε'.

Μοναὶ Πόντου.—Ἐκδοθεισῶν τῶν νενομισμένων ἀδειῶν, ἀπῆλθον εἰς Ρωσίαν οἱ πνευματώτατοι ἀρχιεπίσκοποι καὶ μοναχοὶ τῶν ἱερῶν ἐν Πόντῳ μονῶν ἀγίου Γεωργίου Περιστεριῶτα κ. Θεοδοσίος καὶ ἀγίου Γεωργίου Χουτουρᾶ κ. Ἀμβρόσιος, ἀμφότεροι μετὰ συνοδικῆς ἐκ δύο μοναχῶν, πρὸς ἄθροισιν προαιρετικῶν ἐράνων ὑπὲρ τῶν δύο τούτων ἱερῶν σεμνείων.—Ἐν ἡμέραις δυσχεμερίοις, ὅτε τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα ἦγον οἱ ἐν Πόντῳ ἀδελφοὶ, τὰ μοναστήρια τῶν μερῶν ἐκείνων ἐγένοντο κέντρα ζωῆς καὶ κινήσεως, σωτηριῶδους, εἰς αὐτὰ δὲ κλειόμενοι εὐσεβεῖς διδάσκαλοι καὶ πνευματικοὶ συνετέλουν πρὸς διάσωσιν θρησκείας καὶ γλώσσης, ἄξιζα καὶ νῦν ὑποστηρίξεως ὄντα δι' ἀμφοτέρους τοὺς λόγους.

Κοινότης Γάνου.—Ἐλάζομεν γνῶσιν ἐντύπου «ιστολογισμοῦ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλεκαπιδ. Ἀδελφότητος» Γάνου «Γαζιάρχου» ἐν δυοὶ καὶ μόναις σελίσι πολλὰ λέγοντος. Ἡ τῆς Ἀδελφότητος οἰκονομικὴ κατάστασις ἀναγγέλλει 34,356 γρόσια τὴν ἀξίαν κτήματος ἀκινήτου 11.929 γροσ. συνδρομᾶς, ἐνοίκια καὶ προκταβολᾶς 5,307 ὑπόλοιπον παρελθούσης διαχειρίσεως καὶ 1,112 προερχόμενα ἐξ ἐράνων παλαιῶν πρὸς περιτείχισιν τοῦ νεκροταφείου Γάνου= ἐν ὅλῳ 52,705.—Ἀπέναντι αὐτῶν εὐρίσκομεν ἔξοδα μόλις 551 γροσ. καὶ περίσσευμα ἐν τῷ ταμείῳ 17.797. Ἐν τούτῳ δ' ἐγκρίεται τὸ πρακτικόν καὶ κοινωφελές πνεῦμα τῶν διεπόντων τὴν Ἀδελφότητα, ἣτις, ἐντὸς ἐπτὰ ἐτῶν, ὀλίγα ἀριθμοῦσα μέλη, προήχθη σημαντικῶς, παρέχουσα πᾶσαν ἡμῖν βεβαιότητα ὅτι μείζονα ἔργα θέλει ἐπιτελεσει, πρὸς σχηματισμὸν κεφαλαιῶν ἀκροῦντος εἰς ἀνετον διατήρησιν τῶν ἐν Γάνῳ σχολείων καὶ προαγωγὴν αὐτῶν, καὶ εἰς διάκοσμον τῶν ἱερῶν ναῶν, ὅπως οὕτως ἐπιτευχθῆ καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ τῶν γυναιτῶν ἀνάπλασις καὶ ἡ ἀναθέρμανσις τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, συνεργαζομένου ἐν τούτῳ τοῦ πανιερ. αὐτῶν μητροπολίτου κ. Σεραφείμ.

Τεσσαρακονταετηρὶς διδασκαλίας.—ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις μαθητῶν τοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων κ. Κωνσταντίνου Στ. Κόντου ἐωρτάσθη ἡ τεσσαρακονταετηρὶς τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, ἐν τε τῷ πανεπιστημίῳ καὶ κατ' οἶκον, πολλῶν γενομένων προσφωνήσεων. Εἰς τὸν ἐορτάζοντα διδάσκαλον τοῦ γένους ἡ Α. Θ. Π. νῆξατο γραπτῶς ὑγιεῖαν ἐπ' ἀγαθῶν γραμμάτων. Τὸ πατριαρχικὸν εὐχετικὸν γράμμα ἐπέδωκε τῷ σεβαστῷ καθηγητῇ ὁ πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτοῦ μεταβὰς εἰς Ἀθήνας ἑλληγορ. καθηγητῆς τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς κ. Β. Α. Μυστακίδης, ἐν τοῖς μαθηταῖς τοῦ ἐορτάζοντος ἀριθμούμενος.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ἱεροψάλται.—Ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν «Παρατηρητὴν» τῆς Λευκάδος, ὅτι τῇ 10 μαίου καλέσας παρ' ἐκυτῷ τοὺς ἱεροψάλτας τῶν ἐν τῇ πόλει Λευκάδος ἱερῶν ναῶν ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Ἰθάκης καὶ Λευκάδος κ. Δανιὴλ ἐχειροθέτησεν αὐτοὺς ἀναγνώστας. Τοῦτο, καθὼς ἐγράψαμεν καὶ ἄλλοτε, εἶδει γενέσθαι πρὸ πολλοῦ, χειροθετουμένων, εἰ δυνατὸν, πρωτοψαλτῶν καὶ λαμπαδάρων τῶν ἐν τοῖς καθεδρικοῖς ναοῖς ὑπηρετούντων.

Εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ τοὺς διορισμοὺς τῶν διδασκάλων ἐπέστησε κατ' αὐτὰς σύντονον τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἢ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κεντρικῇ Ἐκπαιδευτικῇ Ἐπιτροπῇ Παρατηρηθέντος ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν, εἰς οὓς ἀποτείνονται συνήθως ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀποστελλόμενοι διδάσκαλοι τυγχάνουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀκατάλληλοι, πράγματα παρέχοντες ἐνίοτε εἰς τοὺς σεβασμ. ἀρχιερεῖς, πρὸς ἄρσιν τοῦ συμβαίνοντος ἀτόπου τούτου, ἀπεφάσιεν ἡ Ἐπιτροπὴ, κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν, ἵνα ἐκφρασθῆ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἡ εὐχὴ ὅπως, εἰ δυνατὸν, ἀπὸ τῆς εἰρημένης Ἐπιτροπῆς ζητῶνται τούτευθεν οἱ διὰ τὰς ἐπαρχίας τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀπαιτούμενοι διδάσκαλοι. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε, τοῦτο δὲ γνωστὸν γίνεται τοῖς ἀξιότιμοις ἐφόροις τῶν κατ' ἐπαρχίας σχολείων, οἵτινες ἔχουσι καθήκον ἵνα συνεργάζωνται μετὰ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἀρχῆς πρὸς εὑρεσιν καταλλήλων διδασκάλων, ἀφαιρουμένης τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης ἐντολῆς ἀπὸ χειρωνάκτων καὶ ἀποχειροβιῶτων ἀνθρώπων, εἰς οὓς ὑπὸ τινῶν ἐφόρων ἀνετίθετο μέχρι σήμερον. Παραδοξότατον δ' ἀληθῶς ἐτύγχανε τὸ ἔθος τοῦ ζητεῖσθαι διδασκάλους ἀρμοδίους ὑπ' ἀνθρώπων ὅπως ἀναρμοδίῶν πρὸς τοῦτο. Ἐντεῦθεν καὶ διδασκαλίαι ἠθικῆ καὶ γραμματικῆ διάστρωπος ἐγένετο, καὶ πόλεμος ὑπὸ τινῶν διδασκάλων κατ' αὐτῆς τῆς μητρικῆς ἡμῶν γλώσσης ἐκηρύττετο μεταξὺ παιδιῶν καὶ μεταξὺ τῶν ἀπλουστέρων. Γαῦτα πάντα, χάριν λόγων ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν, πρέπει νὰ παύσῃσι γινόμενα.

Οἱ ἐκτροχιασμοὶ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν «λογιωτάτων» τῶν πρὸς τινὰς καινοτομίας ἀνοήτους εὐεπηφόρων εὑρον ἐν Κρήτῃ τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν. Νέοι κρήτες, ἄρτι τὰ τῶν σχολείων ἐδώλια λιπόντες, σὺν τούτοις δὲ καὶ τινες δημοσίας θέσεις, ὡς φαίνεται κατέχοντες, συνέπηξαν ἐν Χανίοις σύλλογον, τίτλον ἔχοντα ἡμερόβιον «Σύλλογος» καὶ κανονισμὸν ἔχοντα καὶ σκοπὸν «μὲ τὸ ὄργανόν του τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν (!!!) νὰ διδάξῃ τὸ θάρρος στὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀγάπην στὴν πρόοδον, χτυπῶντας τὴν πρόληψιν». Τοιαῦτα μετὰ θράσους ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ τοῦ καταστατικοῦ γράφουσι, τοιαύτας δὲ καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκατάληπτους ἰδέας οὐ μόνον διὰ τοῦ κανονισμοῦ ἐζήτησαν οἱ καινοτόμοι λογιώτατοι νὰ εἰσγάγῃσιν ἐν κοινῇ ζηλούσῃ τὰ πάτρια, ἀλλ' ἐτόλμησαν νὰ καταστήσωσι τῷ λαῶ

κοινά; και διά δημοσίων διαλέξεων. Ἐν τούτοις ὁ λαὸς τῶν Χανίων, ὁ τρανὰ μαρτύρια φιλοπατρίας ἀκραιφνοῦς πᾶσι παρασχών, οὐδ' εἰς τὸ κροῦσμα τοῦτο τῆς ἐκφύλου νόσου ἔμεινεν ἀπαθής, ὡς ἀγγέλλουσιν αἱ κρητικαὶ ἐφημερίδες· ὥς ἐξ ἑνὸς τόματος ἀπεδοκίμασεν αὐτοὺς, μέχρις οὗτο ἠνάγκασε καὶ νὰ δηλώσωσιν ὅτι διαλύουσι τὸν σύλλογον. Μανθάνομεν δ' ὅτι ἡ ἐκτελεστικὴ τῆς Κρήτης ἀρχὴ ἀπεφάσισε ν' ἀπολύσῃ ἐκ τῶν κυβερνητικῶν θέσεων καὶ πάντας τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν πατρίαν τῶν λεγομένων μαλλιαρῶν. — Τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Χριστιανικοῦ Φωτὸς» τῶν Χανίων καὶ παράρτημα αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθὲν χαρακτηρίζει τὴν τάσιν τῶν Προκροστών τῆς γλώσσης ὡς ἐθνικτόνον καὶ ἀντιθρησκευτικὴν, ζητοῦν νὰ μεταβάλλῃ τὰς περὶ γλώσσης ιδέας τῶν καινοτόμων νεκνῶν, οὓς ἡ λαϊκὴ τῶν κρητῶν ἐξέγερσις πραγματικώτερον ἠνάγκασε νὰ μὴ πηδῶσιν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.

Μητροπολίτης Σβορνικίου Γρηγόριος.—Εἰδήσεων ἐπισήμων ἐκ Τουζλων ληφθεισῶν περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς κηδείας τοῦ μακαρίτου μητροπολίτου Σβορνικίου Γρηγορίου Ζήφοβοιτις, ἀναγράφομεν νῦν, κατὰ καθῆκον, τὰ περὶ αὐτοῦ.—Προσβληθεὶς ὁ αἰδιμῶς ὑπὸ ἀποπληξίας τῇ 27 ἰανουαρίου, μετέβη κατ' ἀρχὰς μαρτίου εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ Μερίνσκην (χωρίον) τῆς Κροατίας παρὰ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ἐφημερίῳ ἐκεῖ ὄντι, παρ' αὐτῷ δὲ μένων μετέστη πρὸς Κύριον τῇ 24 ἀπριλίου, καὶ ἐκηδεύθη, κατὰ ρητὴν διάταξιν τῆς δικτῆκης αὐτοῦ, ἐν Ἄνω Κάρλοβιτις τῆς Κροατίας, ἐν τῷ νεκροταφείῳ δὲ τῆς πόλεως ταύτης ἐτάφη. —Τῆς κηδείας πρέστη ὁ πανερ. μητροπολίτης Βνιαλκούκας καὶ Βιχάτις κ. Βασίλειος μετὰ δεκαπέντε πρεσβυτέρων, παρόντων ἀντιπροσώπων τῆς τε αὐστρουγγρικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν Ἑρζεγοβίνης καὶ Βοσνίας καὶ Κροατίας, ἀπηγγέθησαν δ' ἐν τῇ κηδείᾳ λόγοι τρεῖς.—Ἐβδομήκοντα ζήτας ἔτη ὁ αἰμνηστος Γρηγόριος διετέλεσεν ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑπτὰ κατηχητῆς καὶ διδάσκαλος ἐν Ἄνω Κάρλοβιτις, ἐπ' ἀγαθότητι καὶ μετριοπροσύνῃ διακρινόμενος καὶ ἐπὶ ζήλῳ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως. Τὰ δύο αὐτοῦ συγγράμματα, ἡ «Λειτουργικὴ» καὶ ἡ «Ἱστορία τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας» ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μέχρι καὶ σήμερον χρησιμεύουσιν ἐν ταῖς σχολαῖς τῆς μέσης παιδείσεως ὡς καλὰ διδασκτικὰ βιβλία.—Μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ δικθόγου, τὰς τῆς ἐπαρχίας ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις διευθύνει τὸ ἐπαρχικὸν ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον, ὅπερ διέταξε τοὺς ἱερεῖς ἵνα μνημονεύωσι κατὰ τὰς ἱεράς τελετάς τοῦ ὀνόματος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, εἰς ὃν ὑποβάλλει νῦν ἐγγράφως τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ τε κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς ἐπαρχίας, διὰ τὸ τηλεγράφημα τῆς Α. Θ. Π. ἐν ᾧ, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Σβορνικίου Γρηγορίου, συνεμερίζετο τὸ πένθος τῶν εὐσεβῶν τέκνων τοῦ μεταστάντος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μόνος περιοδεύων ἀνταποκριτῆς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» διωρίσθη ὑπὸ τῆς διαχειριστικῆς τοῦ περιοδικοῦ Ἐπιτροπῆς ὁ κ. Γεώργιος Δ. Ἰωαννίδης, ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ γραφείου αὐτοῦ. Ὁ κ. Γεώργιος Δ. Ἰωαννίδης ἔναντι τῶν παρ' αὐτοῦ εἰσπραττομένων συνδρομῶν θέλει ἐκδίδει διπλοτύπους ἀποδείξεις, ἡριθμημένας, φερύσσας τὰς ὑπογραφὰς τοῦ διευθύνοντος τὸ Γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλινίκου Δελικάνη καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κωνσταντίνου Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Κατὰ συνέπειαν, ὡς καὶ προλαβόντως ἐδηλώθη, πᾶσα παρ' οἰουδήτινος ἐτέρου προσώπου, ἐφωδιασμένου διὰ προγενεστέρων συστατηρίων γραμμάτων, εἰσπραξίς δικαιοματῶν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» θεωρεῖται ἄκυρος καὶ μὴ γενομένη.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ Τῷ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῳ
ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Γρόσια 5.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

Ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 23 μῆλου τῆς ρωσικῆς Βουλῆς (Δούμα), συζητουμένου τοῦ νομοσχεδίου περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ὁ πρωθυπουργὸς κ. Στολυπὴν πρεσβῆ εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας δηλώσεις: «Προκειμένου περὶ ζητήματος προκαλοῦντος τὸ γενικὸν ἐνδιχφέρον, οἷον εἶναι ὁ περὶ ἀνεξιθρησκείας νόμος, ἀναγκαῖος παρίσταται ὁ καθορισμὸς τῶν σκέψεων τῆς Κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως. Ἀπὸ δύο ἤδη ἐκκτονταετηρίδων, αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων ἐκκονίζοντο διὰ τῆς συνήθους νομοθετικῆς ὁδοῦ. Διότι, ἡ Ἐκκλησία δέον μὲν νὰ ἀπολαύῃ ἀπολύτου ἐλευθερίας ἐν τοῖς δογματικοῖς ζητήμασι καὶ πλήρους αὐτονομίας ἐν ἅπασιν ταῖς ζητήμασι τοῖς συναφέσι πρὸς τοὺς ἐκκλησια-

στικούς νόμους και κανόνες, ἀλλ' εἰς τὴν Πολιτείαν ἀπόκειται ἡ διακανόνισις τῶν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας σχέσεων.

» Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ὑπὸ συζήτησιν νομοσχεδίου, κάπερ θεωρητικῶς οἱ πάντες ἐσμὲν ὁπαδοὶ τῆς ἀπολύτου θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, εἶναι ὅμως λίαν ἀμφισβητήσιμον ἂν πρέπη νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀναπόφευκτος ἡ διὰ νόμου προκήρυξις τῆς ἐλευθερίας ἐκάστου πολίτου ὅπως μεθίσταται ἀπὸ χριστιανικῆς κοινότητος εἰς μὴ χριστιανικὴν τοιαύτην. Καθόσον, οὐδ' αὖτως θεωροῦμεν ὡς εὐκαίριον ὅπως, ἐν παράσχωμεν εἰς ὀλίγας δεκάδας προσώπων, ἀπαρνηθέντων ἤδη τὸν χριστιανισμόν, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐπισημοποιῶσι τὴν ἀπάρνησιν αὐτῶν ταύτην, γένωνται ἀποδεκταὶ ἐν τῇ νομοθεσίᾳ τοῦ ρωσικοῦ κράτους, κράτους οὐσιαστικῶς ὀρθοδόξου, ἀρχαί, δυνάμει τῶν ὁποίων ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ αἱ ἀλλοίαι φύσεως θρησκευτικαὶ δοξαστικαὶ θέλουσιν ἐξισωθῆ ἐν ταῖς ὁμμασι τοῦ λαοῦ. Διότι, πρόκειται περὶ ζητήματος συνειδήσεως σοβαρωτάτου, ἀποκλείοντος τὴν συσχέτισιν αὐτοῦ πρὸς οἰαςδήποτε πολιτικῆς φύσεως βλέψεις καὶ ιδέας». Προσέθηκε δ' ἐν τέλει ὁ ρῶστος πρωθυπουργὸς ὅτι ἡ Κυβέρνησις παραμένει ἐκτὸς τῶν κομμάτων, πιστὴ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν προκήρυξιν τῆς 30 Ὀκτωβρίου, καὶ δεόν νὰ μὴ λησμονῆται ὅτι ὁ Τσάρος, ὅστις θὰ ἐπικυρώσῃ τὸν ὑπὸ συζήτησιν νόμον, θεωρεῖται παρ' ἐκτὸν ἑκατομμυρίων ὑπηκόων του πρὸ παντός ὀρθόδοξος Αὐτοκράτωρ.

ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΚΑΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ

(συνέχεια ἀπὸ τοῦ ΚΑ' τεύχους)

ΙΗ'—Ἐτι τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Υἱοῦ, Διονύσιος καὶ Ἱεροθεοῦ οὐ τῶν ἀποστόλων εἰσι διδύσκαλοι, οὐδὲ τῆς εὐσεβείας καθηγεμόνες.

ΙΘ'—Ἐτι τὰ διακεκριμένα, τὸ Πατὴρ ὑπερούσιον ὄνομα καὶ χρῆμα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· οὐδεμιᾶ ἐν τούτοις ἀντιστροφῆς, ἢ ὅλως κοινότητος ἐπισηγομένης, οὐκ ἔρα τὸ πηγάζειν καὶ τῷ Υἱῷ ἢ γὰρ κοινότης ἀπείρηται.

Κ'—Ἐτι ὁ λέγων μόνην πηγὴν θεότητος τὸν Πατέρα, πᾶσα ἀνάγκη μηδὲν ἄλλο λέγειν ἐν τῇ Τριάδι πηγὴν· εἰ δὲ τοῦτο, οὐδὲ προσβολὴ· ὁ Υἱός, οὐδὲ αἷτιος.

Ἐνστ. Ἄλλ' ἡμεῖς μόνην πηγὴν θεότητος λέγομεν τὸν Πατέρα, τοῦ Υἱοῦ μόνου.

Λύσ. Εἰ μὲν οὖν ὁ Πατὴρ μόνη πηγὴ θεότητος ἀπλῶς, ἀνάγκη καὶ τοῦ Υἱοῦ· οὐ μὲν εἰ τοῦ Υἱοῦ μόνη, καὶ ἀπλῶς ἀνάγκη λέγεσθαι μόνη.

Ἐνστ. Καὶ πάλιν εἰ καὶ πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸν λόγον βιάζοιτο τις, πηγὴ ἐστὶν ὁμοῦ καὶ Πνεύματος, ὡς ἀφοτέρων ὁμοῦ, οὐ μέντοι καὶ ἑκατέρου μόνος.

Λύσ. Ἄλλ' εἰ μόνη τοιαύτη πηγὴ θεότητος ὁ Πατὴρ, ἀνάγκη μὴ ἀπλῶς πηγὴ λέγεσθαι μόνη, καὶ τούτῳ μόνη

καὶ οὐ μόνη πηγὴ· ὡσπερ εἰ ὁ ἄνθρωπος ζῶν γελαστικόν, ἀνάγκη οὐ μόνον ζῶν.

Ἐνστ. Ἄλλως τε μόνη πηγὴ θεότητος, ὡς οὐκ ἐκ πηγῆς ὦν, ὁ δὲ Υἱός καὶ πηγὴ ἐστὶ τοῦ Πνεύματος, καὶ ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ Πατρὸς.

Λύσ. Εἰ μὲν οὖν ἔλεγε Διονύσιος μόνον πηγὴ θεότητος ὁ Πατὴρ, οὐκ ἔλεγετο ἂν ἐναντία, νῦν δὲ μόνη λέγει πηγὴ. Εἰ οὖν καὶ ὁ Υἱός, οὐκ ἐστὶν ὁ πατὴρ μόνη· ἐτι μόνη, ἀνάγκη καὶ μόνον, ἀλλ' οὐ τούτωντιον. Ἐτι εἰ μόνη πηγὴ θεότητος ὁ Πατὴρ, καὶ ταύτῃ τοῦ Υἱοῦ διακρίνεται, ὁ Υἱός εἴη ἂν πάντως οὐ πηγὴ θεότητος, ἔρα ἢ διὰ τὸ μὴ πηγάζειν τὴν αὐτοῦ, ἢ τοῦ Πατρὸς, ἢ τοῦ Πνεύματος, τοῦτο ἂν εἴη.

Ἐνστ. Ἄλλ' ὡσπερ ὁ Πατὴρ μόνη πηγὴ, ὅτι μόνος αἷτιος τῶν δύο ὁμοῦ, οὕτως οὐ πηγὴ θεότητος, ὅτι περ οὐχ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος ὁμοῦ, ἀλλὰ τοῦ Πνεύματος μόνου.

Λύσ. Διὰ τὰ αὐτά, οὐδὲ ὁ Πατὴρ μόνη πηγὴ, ὅτι οὐδὲ αἷτιος ἑαυτοῦ, μᾶλλον δὲ οὐ πηγὴ, ἀλλὰ καὶ πηγὴ, καὶ οὐ κυρίως ἑκάτερον.

ΚΑ'—Ἐτι καὶ ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπὶ τῶν προσωπικῶν [φ. 139β] ὅπερ ἔχει καὶ ἀπλῶς ἔχει, οὐ μὲν δὲ πῆ μόνος, πῆ δὲ μόνος, ἔρα καὶ πῆ μόνη.

ΚΒ'—Ἐτι εἰ τὸ κοινὸν οὐκ ἂν ἰδιάζον γένοιτο, πῶς ἂν τὸ ἰδιάζον κοινόν;

ΚΓ'—Ἐτι ἀνάγκη λατίνοισ τῶν δύο πάντως ἐλέσθαι τὸ ἕτερον, ἢ Διονύσιον ἀσεβείας γράψασθαι τὸ πηγάζειν θεότητα τὰ πρόσωπα διαστήσαντος, ἢ ἑαυτοῦ εἰς βλασφημοῦντας τάττειν.

ΚΔ'—Ἐτι θεολόγοις χρῴσομεν τὸ θεολόγοις ἐξηγήσασθαι, οὗτοι δὲ εἰσι Μάξιμος τε καὶ ὁ ἐκ Δαμασκοῦ Ἰωάννης καὶ Θεόδωρος ὁ τῶν Γραπτῶν.

ΚΕ'—Ἐτι ὡσπερ ἀγέννητος μόνος ὁ Πατὴρ λέγεται, μόνος δὲ γεννητός ὁ Υἱός, καὶ μόνον ἐκπορευτὸν τὸ Πνεῦμα, οὕτω καὶ μόνη πηγὴ θεότητος ὁ Πατὴρ ἐστὶ καὶ οὐκ ἄλλος.

ΚΣΤ'—Ἐτι εἰ μόνος ὁ Πατὴρ πρὸ τῶν ἄλλων ἀνάιτιος, καὶ μόνη πηγὴ ὁ αὐτός· εἰ δὲ μόνη πηγὴ Υἱοῦ μόνου, ἢ τῶν δύο ὁμοῦ· ἢ ὡς ἐξ ἄλλης πηγῆς, πῶς εὐτάκτως καὶ καὶ εὐσυνόπτως αὐτὰ παρέδωκεν;

ΚΖ'—Ἐτι εἰ οἱ θεολόγοι τὸ πηγάζειν κοινὸν ἔλεγον Πατρὶ καὶ Υἱῷ, ἡμεῖς δὲ μόνῳ τῷ Πατρὶ προσεῖναι ἐλέγομεν, οὐ ἂν ἐποιῶμεν. Οὕτω καὶ μόνον τὸν Πατέρα λεγόντων, ἡμεῖς καὶ τῷ Υἱῷ νέμοντες, θεολόγοις οὐ παίθεσθε.

ΚΗ'—Ἡ πρώτη Σύνοδος ἐν τινι κεφαλαίῳ τῶν πράξεων τοιαύτη φη πρὸς τὸν διαποροῦντα φιλόσοφον· «Δέχου μίαν θεότητα Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐκπορευομένου ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πατρὸς, ἰδίου δὲ ὄντος τοῦ Υἱοῦ».

ΚΘ'—Ἐτι πρὸς τὸν αὐτὸν φιλόσοφον· «Μία μὲν ἡ φύσις, τρία δὲ τὰ πρόσωπα λεκτέα, πηγὴ, ποταμός, ὕδωρ, ἀλλ' οὐδεὶς κκελεῖ τὸν ποταμὸν πηγὴν, ἢ τὴν πηγὴν ποταμόν».

Ἄθανάσιος. Ἐτι ὁ τοῦ χοροῦ τούτου κορυφαῖος φησὶ· «Χωρίζομεθα τῶν ἰουδαϊζόντων καὶ λεγόντων ἓνα Θεόν,

οὐχ ὅτι μόνον ἀγέννητος καὶ μόνος πηγὴ θεότητος, ἀλλ' ὡς ἄγονον Υἱοῦ, καὶ ἄκαρπον ζῶντος λόγου».

Συνόδου.—«Ἐτι πιστεύομεν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τῷ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον».

Θεολόγος.—Ἐτι κορυφαῖος καὶ ταύτης Γρηγόριος σὺν Νεκταρίῳ· «Ὁς πάντα ἔχει ὁ Πατὴρ, φησί, τοῦ Υἱοῦ πλὴν τῆς αἰτίας».

Θεολόγος.—Ἐτι· «Αἱ ιδιότητες Πατρὸς μὲν καὶ ἀνάρχου καὶ ἀρχῆς ἐπινοουμένου, ἀρχῆς δὲ ὡς αἰτίου καὶ ὡς πηγῆς, Υἱοῦ δὲ ἀνάρχου μὲν οὐδαμῶς, ἀρχῆς δὲ τῶν ὄλων».

Θεολόγος.—Ἐτι· «Ὁ μὲν γεννήτωρ καὶ προβολεὺς, τῶν δὲ, τὸ μὲν γέννημα, [φ. 140α] τὸ δὲ πρόβλημα». Ἐτι· «Πάντα ὅσα τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος, πλὴν τῆς υἰότητος». Καὶ πάλιν· «Πάντα ὅσα ὁ Υἱὸς καὶ τοῦ Πνεύματος, πλὴν τῆς γεννήσεως.».

Α'—Εἰ γοῦν ὁ Υἱὸς τοῦ Πνεύματος προβολεὺς, ψεῦδος τὰ Γρηγορίου· εἰ δ' οὖν καὶ προβολεὺς τὸ Πνεῦμα· εἰ δὲ ἄτοπα ταῦτα, ψεῦδεσθαι ἡμᾶς ἀναγκάσιον.

ΛΑ'—Ἐτι Νεστορίος ἐν τῇ Γ' Συνόδῳ· «Πιστεύομεν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ οὔτε Υἱὸν ὀνομαζόντες, οὔτε διὰ τοῦ Υἱοῦ τὴν ὑπαρξίν εἰληφένκι, χρῆ δὲ καὶ περὶ τῆς οἰκονομίας εἰδένακι».

ΛΒ'—Ἐτι τί πρὸς ταῦτα ὁ τῶν ἁγίων ἐκείνων χορός; «Εἰ φωραθεῖεν τινές, ἢ φρονούντες, ἢ διδάσκοντες τὰ Νεστορίου δόγματα περὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, ὑποκείσθωσαν τῇ ἀποφάσει».

ΛΓ'—Ἐτι Κύριλλος γράφων Νεστορίῳ φησὶ· «Ὡς ἀναγκάσιον ἐστὶ τὴν σὴν εὐλόγησαν ἀνθεματίσαι ταῦτα, ἃ ὑποτέτακται τῇ ἐπιστολῇ, εἰσὶ δὲ δύο καὶ δέκα, οὐδὲν περὶ τῆς τοῦ Πνεύματος ἐκπορευσεως μνημονεύσας ἀναφίνεται».

ΛΔ'—Ἐτι· «Εἰ τις τὸν ἕνα Χριστὸν δοξάζεσθαι παρὰ τοῦ Πατρὸς, ὡς ἄλλοτρίᾳ δυνάμει τῇ δι' αὐτοῦ χρώμενον, οὐχὶ μᾶλλον ἴδιον αὐτοῦ τὸ Πνεῦμα φῆ, δι' οὗ καὶ ἐνήργησεν, ἀνάθεμα».

(ἔπεται τὸ τέλος)

† ὁ Μ. Ἀρχιμανδρίτης
ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ

Ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις συντάκτης τῆς «Νέας Σιών» ἱεροδιάκονος κ. Τιμόθεος Θέμελης, ἐκ τῶν πλέον πολυμαθῶν νεωτέρων κληρικῶν, ἐπὶ πολὺ ποιησάμενος τὰς διατριβάς του λόγῳ σπουδῆς ἐν Ὁξφόρδῃ, ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ τεύχει ἱακουαρίου—φεβρουαρίου ε. ἔ. τῆς «Νέας Σιών», ἀνέκδοτον ἄχρι τοῦδε ἐπιστολὴν Κυριλλοῦ τοῦ Λουκάρεως, πατριάρχου τότε Ἀλεξανδρείας πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Abbot.

Πλὴν τῶν κριτικῶν πορισμάτων, ἃ τυνάγει ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὁ κ. Θέμελης, θίγομεν ἡμεῖς καὶ ἄλλα ἀξιοπαρατήρητα σημεῖα αὐτῆς.

Ὁ Λούκαρις ἀπαντᾷ «τοῖς συνετωτάτοις γράμμασι» τοῦ Abbot, καὶ δικαιολογεῖται διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἀπαντήσεως. Ἀλλὰ παραμένει τό γε νῦν ἄγνωστον τί ἐμπειροίχον καὶ τί ἐζήτηε ὁ Abbot διὰ τῶν συνετωτάτων γραμμάτων του, εἰς ὅπερ ὁ Λούκαρις προθύμως προσφέρεται, χωρὶς ὅμως νὰ μνημονεύῃ τοῦ αἰτήματος. Καὶ οὐ μόνον διὰ τὸ αἶτημα τοῦτο τοῦ Abbot διατίθεται ὁ Λούκαρις προφρόνως, ἀλλ' ἄγαν εὐγενῶς γνωρίζει ὅτι καὶ διὰ πᾶν ἄλλο ὅ,τιοῦν πρόθυμος παραμένει· ἀήμεϊς γὰρ ὅπερ ἦν ἡμέτερον χρέος ἐτοίμως ἔχομεν ἀντιγράψαι καὶ πᾶν ἄλλο πληρῶσαι ὅ,τιοῦν ἠθέλητε κελεύειν ἡμῖν». Ἐκ τῆς δικαιολογίας δὲ τῆς βραδείας ἀπαντήσεως καταφαίνεται ἢ ἐν Πολωνίᾳ προπαγανδικῆ δρᾶσις τῶν λατίνων «διὰ τῆς ἰησουϊτικῆς τέχνης καὶ πονηρίας», ἐξ ἧς ὁ Λούκαρις ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ κλίματος τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου εἰς τὰ μέρη τῆς Δακίας, ἐκ ἐκεῖθεν ἀπέικουρούμεν τοῖς πλησίον ἐν Πολωνίᾳ χριστιανοῖς». Ἐκ τούτων γεννᾶται ἐτέρα ἀπορία, διὰ τί μετέβη εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὁ Λούκαρις εὐρισκόμενα ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας του καὶ οὐχὶ οἱ ἐγγύτερον παροικοῦντες ἱεράρχαι. Σημαίνει ἄρα γε τοῦτο τὴν ζωὴν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ ἀνδρὸς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, ἐξ ὧν παρωτρύνηται καὶ ἔσπευσεν ἐκεῖ εἰς ἀντιδρᾶσθαι κατὰ τῶν ἰησουϊτικῶν ἐνεργειῶν; Ἦσαν δὲ τότε οἱ ἁγῶνες τῶν λατίνων ἐν μεγίστῃ ἀκμῇ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει, ἀφοῦ «οἱ παῖδες οὐχ ὑπακούουσι τοῖς γονεῦσι· καὶ δύο θρησκείαι ἐν μιᾷ οἰκίᾳ χωροῦσιν», οὔτινες ἰησοῦται ἐμόχθουν «ἄλλην προβάλλοντες κεφαλὴν καὶ ἄλλο θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας παρ' ὃ ὁ Παῦλος».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Λουκάρεως εἶναι ἀξιοπαρατήρητος καὶ ἐξ ἄλλων σημείων, ἅτινα μένουσι δυσεξήγητα, ἀφοῦ δὲν γνωρίζομεν τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Abbot, εἰς ἣν τόσον κεκαλυμμένως ἀπαντᾷ ὁ Λούκαρις, μὴ διευκρινίζων τὰ αἰτήματα. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Abbot ἐν τῇ ἐπιστολῇ του οὐ μόνον αἰτήματα προέβαλλεν, ἀλλὰ καὶ ὑπέσχετο συνδρομὴν καὶ προθυμίαν τόσον τοῦ ἴδιου ὅσον καὶ, τὸ σπουδαιότερον, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἰακώβου. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Λούκαρις ἐκφράζει παραθυλίαν «διὰ τὴν ἀγαθὴν τοῦ Abbot προθυμίαν, καὶ μάλιστα διὰ τὴν φιλόχριστον γνώμην τοῦ γαληνοτάτου καὶ θεοστέπτου βασιλέως Ἰακώβου», οὔτινος διὰ μακρῶν πλέκει τὸ ἐγκώμιον, παριστῶν αὐτὸν ὡς τὸν ιδεώδη τύπον βασιλέως τοῦ Πλάτωνος «οἷον ἐπόθει ὁ καλὸς φιλόσοφος ἔχειν ἐν εὐτυχιστάτῃ καὶ εὐδαιμονούσῃ πολιτείᾳ, βασιλεὺς δηλονότι φιλόσοφον καὶ φιλόσοφον βασιλέα». Ἀναμφιβόλως ἢ ἐκδηλουμένη προθυμία τοῦ Abbot καὶ ἢ ὑπισχνουμένη τοῦ Ἰακώβου θὰ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργεῖαν κατὰ τῶν λατίνων ὡς δηλοῦται σχεδὸν ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς μετὰ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν δεινῶν ἐκ τῶν προπαγανδικῶν λατινικῶν ἐνεργειῶν «... ταύτη οὖν τῇ κακίᾳ ἐκρινε ἀπαντῆσαι διὰ τῆς ἐπικουρίας τῆς σῆς, μακαριώτατε, ἣν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίᾳ βέβαιος εἰμι χρῆσιμον ἔσεσθαι, ἐπεὶ ἐν ταύτῃ καὶ ὁ γαληνοτάτος κηδεύετο βασιλεύς». Ἐκλιπαρεῖ δὲ τὴν ἐπικουρίαν ταύτην, ἀφοῦ αὐδεὶς ἄλλος ὁ ἐπικουρῶν· οἱ δὲ ἡμέτεροι ἀμαθῆς ἐχόμενοι σιγῶσιν».

Ἐν δὲ μέσον καταπολεμήτως τῶν λατινικῶν ἐνεργειῶν θά ἦτο καὶ ἡ ἀποστολὴ εἰς Ἀγγλίαν πρὸς σπουδὴν νέων ἀπειτηδείων ἐν τῇ τοῦ Εὐαγγελίου ὑπηρεσίᾳ, ὅπερ φρίνεται εἰχε προτείνει ἢ προταθὲν ἀπεδέχθη ὁ Abbot. Ἐτερον ἀξιόσπουδαστον σημεῖον τῆς ἐπιστολῆς εἶναι ἡ ἐκδηλουμένη θλίψις τοῦ Λουκάρεως διὰ τὴν ἔλλειψιν χριστιανοῦ βασιλέως ἐν Ἀνατολῇ «διὰ γὰρ πολλὴν παρχώρησιν ἡμεῖς χριστιανοὺ ἀποροῦμεν βασιλέως, μόνον ἔχομεν ἐπικουροῦντα τὸν Χριστὸν, ἐν ᾧ ζῶμεν καὶ πνέομεν».

Τοιαύτη ἡ ἐπιστολή, ἥς ἀντίγραφον ὑπάρχει ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ὁξφόρδης, ἐξ οὗ ἡ τοῦ κ. Θέμελη δημοσίευσίς, κατακτιμένη μάλιστα, ἐξ ἀντιγραφικοῦ λάθους βεβαίως, ἀνευ χρονολογίας.

Ἐξ ὅλων τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Λουκάρεως, αἵτινες τιμηματικῶς δημοσιεύονται, καταφρίνεται ὁ Ἰζήλος τοῦ ἀνδρὸς πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν παπικῶν ἐνεργειῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ· ἐν πολλὰς δὲ, ἐξαιτούμενος τὴν συνδρομὴν τῶν ἀγγλων κληρικῶν, ἀνομολογεῖ ἡπελπίς ὅτι οὐδαμοῦ ἀλλαγῆς διαβλέπει βοήθειαν ἐν τῇ ἐν σκότει καὶ ἀμαθείᾳ βιούσῃ Ἀνατολῇ. Ἀλλὰ καταφρίνεται ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων καὶ ἡ παιδεία ἀλλὰ καὶ φιλοπατρίξ τοῦ Λουκάρεως, ἀναζητοῦντος καὶ ἤδη χριστιανὸν βασιλέα.

Τοιαῦτα διδάγματα ἀπεκάλυψεν ἡμῖν καὶ ἡ ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» (ἄρ. 43, 1907) δημοσιευθεῖσα ἐπιστολή τοῦ Λουκάρεως πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Τρηνσυλβανίας GAVOR τοῦ 1680 ἔτους, ἥς μακρὰν ἀνάλυσιν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Νέᾳ Σιών» (τεύχος μαρτίου 1908).

Ἀρχιμ. ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΒΕΛΑΝΙΔΙΩΤΗΣ.

21. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΤΡΙΑΚΗΣ ΚΑ΄.

Ἡ ἐβδόμη τοῦ μηνὸς ἰουνίου ὀρίζεται πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀθλήσεως τῶν ἁγίων μαρτύρων **Θεοδότου** ἐπισκόπου Ἀγκύρας, Ποταμιαίνης καὶ Λυκαρίωνος καὶ τινων ἐτέρων. Ὁ ψαλλόμενος ἐν τῷ ὄρθρῳ τῆς ἑορτῆς **κανῶν** ἀναφέρεται μὲν εἰς τὸν Θεόδοτον μόνον, ἔστι δ' ἔργον Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης τοῦ στουδίτου. — Περὶ τῶν **λειψάνων** τῶν ἁγίων ἐπτά παρθένων, ἃ διεφύλαξεν ὁ ἱερός Θεόδοτος (ἰκμάσας ἴσως ἐν ἀρχαῖς τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος) γράφει τινὰ (σελ. 152 τοῦ Γ' τόμου) ἐν τῷ «Λεξικῷ κριτικῷ τῶν θαυματουργῶν εἰκόνων καὶ λειψάνων» ὁ Collin de Plancy ὡς καὶ περὶ Θεοδότου ἀπίθανον ἱστῶρημα. Τὴν **ἀθληδιν** αὐτοῦ ἱστῶρησε Νεῖλός τις, ἡ δὲ συγγραφὴ αὐτῆ εὔρηται ἐν τῇ πολυτιμῆτι συλλογῇ τῶν βολλανδιστῶν. Ἐτεραι ἀφηγήσεις τῆς ἀθλήσεως αὐτοῦ περιεσώθησαν ἐν ἀγιοταφικοῖς χειρογράφοις τῆς IB' καὶ τῆς II' ἑκατονταετηρίδος.

*

Ἐπὶ βυζαντινῶν ἤγετο κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην

πανήγυρις ἰδία ἐν ναῷ τινι σεμνυνομένῳ ἐπ' ὀνόματι τῶν κατὰ τὴν 7 ἰουνίου γεραιρομένων Ζηναΐδος μάρτυρος καὶ Αἰσίας καὶ Σωσάνης μαθητριῶν Παγκρατίου ἐπισκόπου Ταυρομενίου. — Εἰρήσθω ὅτι παλαιὰ ἑορτολογία τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ὀρίζουσι τὴν μνήμην Ζηναΐδος τῇ 6 ἰουνίου.

*

Ἡ 7 ἰουνίου ἀναμνησκει ἡμῖν τὸν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τοῦ ἔτους 421 γενόμενον γάμον τοῦ νεαροῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ μετὰ τῆς ἐπὶ καλλονῇ τε καὶ παιδεύσει περιφῆμου τότε (θυγατρὸς τοῦ φιλοσόφου Λεοντίου) Ἀθηναΐδος, τῆς ἐν τῷ θείῳ βαπτίσματι κληθείσης Εὐδοκίας — 7 ἰουνίου τῷ 912 ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Σοφοῦ Λέοντος ἀδελφὸς — καὶ κατὰ τὴν 7 (ἢ 9) ἰουνίου τοῦ 1799 ἐγένετο ἡ μετὰ χηρείαν τετρακοσίων δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν, ἐκλογὴ καὶ πάλιν ὀρθοδόξου μητροπολίτου Κερκύρας, ἐκλεγέντος τοῦ Μαντζάρου, ὅστις, πρὶν χειροτονηθῆ, ἀπεβίωσε τῇ 21 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. — Τῇ 7 ἰουνίου τοῦ 1799 ἡ προσωρινὴ γερουσία τῶν Ἰονίων νήσων ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυσιν δημοσίων βιβλιοθηκῶν καὶ σχολείων ἐν ταῖς νήσοις ταύταις.

*

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἐγένετο μνεία Συμεῶν τοῦ Θαυμαστορείτου, οὗ βιογραφία ἐκτενὴς εὔρισκεται τύποις ἐκδεδομένη. Συντέμνοντες τότε τὸν περὶ Συμεῶν λόγον, ἐκτείνομεν αὐτὸν, χάριν τῶν φιλιστόρων, σήμερον, ὅπως ἀπανθίσωμεν ἐκ τοῦ καλοῦ τούτου ἱστορικοῦ μνημείου εἰδήσεις τινὰς οὐχὶ ἀχρήστους, ἀναγομένας εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν καθόλου. Οὕτως ὁ βιογράφος ἀφηγεῖται ὅτι, θανόντος Ἐφραϊμίου τοῦ πατριάρχου τῆς Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης (545), εἰργάζοντο ὑπὲρ ἑαυτῶν πολλοὶ τὸν θρόνον ἀντιπαραγγελλόμενοι. Δομνῖνος δέ τις, τὴν πατρίδα θρᾶξ, διευθυντῆς τοῦ ἐν Λυχνιδῷ (τῆς Μακεδονίας) πτωχοτροφείου, καταλαβὼν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔνεκεν ὑποθέσεων καὶ πολλοῦ ἀνακτορικοῦς γνωρίσας, εἰσῆχθη δι' αὐτῶν πρὸς Ἰουστινιανὸν τὸν αὐτοκράτορα· «ὁ δὲ, κανοικῆς ἀκριβείας, ἀποστολικῶν τε παργγελμάτων ὀλίγα φροντίσας, τῇ πρώτῃ τοῦ ἀνδρὸς θέᾳ καὶ τὴν ψῆφον συνάπτει· «Ἴδου ὁ τῆς Ἀντιόχου πατριάρχης» εἰπὼν. Καὶ τὸν θρόνον εὐθέως ὁ Δομνῖνος καταλαμβάνει». Μανθάνομεν δὲ περὶ τοῦ Δομνῖνου (ἢ Δόμνου) τούτου, ὅτι ἐπεχείρησε ἵνα ἀπομακρύνῃ τοὺς ἐκ λέπρας πάσχοντας, εἰς οὓς ὁ τε δῆμος τῶν ἀντιοχείων καὶ ὁ μακάριος πατριάρχης Ἐφραῖμιος εἶχον ἀναγνωρίσει προσφῶν κατοικίαν τὸν πρὸ τῆς Ἀντιοχείας ὑποδομημένον ναὸν Ἰωβ τοῦ πολυάθλου· ἐφρόνει δὲ τοὺς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς νόσου δαμαζο-

μένους «ἄγος τοῦ πρὸ τῆς πόλεως κόσμου». — Μιμνήσκομαι τοῦ γεγονότος ὡς ὠφελίμου τοῖς ἔρευ-
νῶσι τὴν ἱστορίαν τῶν παρ' ἡμῖν φιλανθρωπικῶν
θεσμῶν καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ κατὰ Μακεδονίαν ἑλλη-
νισμοῦ καὶ τοῦ συνδεδεμένου αὐτῷ πολιτισμοῦ.

*

Καὶ ταῦτα μὲν, ἐπὶ τῆς διαδοχῆς (§ οστ' βιογρ.)
τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀντιοχείας οἰκειότερον
ἀναφερόμενα, παρέλκουσι τὸν λόγον εἰς ἕκθεσίν τινα
τῆς κοινωνικῆς καὶ πνευματικῆς τῶν κατοίκων κατα-
στάσεως. Ἀναγράφεται δὲ (§ ρξθ') εἰς τὰ μέσα ἡ μι-
κρῷ μετὰ τὰ μέσα τῆς ΣΤ' ἑκατονταετηρίδος ἐπικω-
μάζουσα ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει τῆς Συρίας ἡ ἀσεβῆς
διδασκαλία τινῶν «ὡς μήτε τι σαρκὸς ἀμάρτημα ἐν
εὐθύνης τίθεσθαι λόγῳ, μήτε τῶν ἀνθρωπίνων σωμα-
των ἀνάστασιν προσδοκᾶν, ἢ ἐξέτασιν, καὶ τῶν τῆδε
βεβιωμένων ἀντίδοσιν· ἀλλὰ τοὺς μὲν τῆ τῶν ἀστέ-
ρων φορᾶ νέμειν τὸ πᾶν, καὶ τοῖς ἐκείνων κινήμασι
καὶ σχήμασι κατὰ τῆς προνοίας ἀνοήτως παραχω-
ρεῖν, τοὺς δὲ τύχην δογματίζειν καὶ τὸ αὐτόματον·
τοὺς δὲ μετεμψύχωσιν τινα πρεσβεύειν καὶ εἴμαρ-
μένην». Κατεδίωξε τοὺς ἑτεροδιδασκάλους τούτους
καὶ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῶν ὁ τῆς Ἀνατολῆς διοικητῆς
Ἀμάντιος, καταστρέψας τὰ τε ἀγάλματα τὰ παρ' αὐ-
τοῖς καὶ πάντα τὰ χειρόγραφα, δι' ὧν τὴν κακοδοξίαν
αὐτῶν ἀναπτύσσοντες ὑπεστήριζον. — Ὁ τὰ τοιαῦτα
μαιθάνων ἐκ τῶν ἱστορικῶν τούτων ὑπομνημάτων
δέον ἵνα συνδυάσῃ πρὸς ὅσα γινώσκωμεν ἐτέρωθεν
περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐν μέσῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
καὶ μετὰ τὰ μέσα τῆς ΣΤ' ἑκατονταετηρίδος, εἰδωλο-
λατρῶν, κρυπτόντων ἀγάλματα παρ' ἑαυτοῖς.

*

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς τῶν ἁγίων εἰκόνων τιμῆς
ἀνάγεται τὸ ἔθος τοῦ ἀναστηλοῦν τὴν προσωπο-
γραφίαν εὐεργέτου τινὸς (ρο') ἢ ἀνδρὸς ὀσίου ἐν
ἐπιφανεῖ μέρει τοῦ οἴκου καὶ τοῦ ἀνάπτειν λυχνίαν
πρὸ τῆς εἰκόνης, καλύπτοντας διὰ παραπετασμάτων.
— Εἰς δὲ τὴν ἱστορίαν τῆς μουσικῆς ἢ τελετουρ-
γίας ἀναφέρεται ἡ (§ μστ') μνεῖα τῶν πρὸς Θεὸν ἢ
μερινῶν εὐχῶν, αἵτινες ἐν αὐτῇ τῇ ΣΤ' ἑκατονταετη-
ρίδι, καὶ περὶ τὰ μέσα αὐτῆς, ἦσαν τὸ Ψαλτήριον
ὄλον καὶ αἱ τοῦ Μωσέως ὠδαί.

*

Ἐπειδὴ αἱ ἐν τοῖς παρ' ἑβδομάδα καὶ συνεχῶς
ἐκδιδομένοις «Ἀναγνώσμασι τῆς κυριακῆς» εἰδήσεις
ἰδίᾳ γράφονται οὐχὶ χάριν τῶν ἐπαϊόντων, ἀλλὰ χά-
ριν τοῦ φιλομαθοῦς ὁμογενοῦς κοινού, κληρικῶν καὶ
λαϊκῶν, ἐκτείνεται νῦν ὁ λόγος περὶ Συμειῶν. Τοῦτο δὲ
γενήσεται καὶ ἐν βιογραφίαις ἐτέρων ἐπισήμων ἀν-
δρῶν, ἀφ' ὧν θέλωμεν ἀρύεσθαι καὶ σταχυολογεῖ εἰ-
δήσεις εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀναγομένης ἱστορίας

ἐν γένει, τὴν ἱστορίαν τῶν θρησκευτῶν (εἰ δυνατὸν),
τῆς ὑμνολογίας καὶ λειτουργικῆς, καὶ τὰς πρὸς ταῦτα
συμφυεῖς. Οὕτω δ' ἐν τῇ συμπληρώσει πολλῆς ὕλης
πᾶσι θέλει κείσθαι συμβολὴ τοῖς θέλουσιν ἐρευνῆ-
σαι πλατύτερον περιόδους τινὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς
καὶ τῆς ἔθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας.

M.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Γρηγόριος Κωνστ. Πάρα ἢ Μπριμπίλη, χριστιανὸς ὀρθόδο-
ξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, ἐκ Πολυτσάνης τῆς Ἡπείρου τῆς Ἱ. Μη-
τροπόλεως Δρυϊνουπόλεως καταγόμενος, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμο-
νῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμ-
πτην καὶ ὡραν 2 μ. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ
μίας ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως
ἐμφανισθῆ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διω-
ρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου,
ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Κωνσταντινιάς, τὸ γένος
Ἰωάννου Μπαμπίκου χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπήκου ὡσαύτως ὀθω-
μανῆς, ἐκ Σχωριάδων τῆς Ἡπείρου ὀρμωμένης καὶ νῦν ἐν Ταταού-
λοις Κωνηπόλεως διαμενοῦσης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ
ἀγωγῆ περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ,

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ
τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»
καὶ «Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 27 μαΐου 1909.

Ὁ πρόεδρος
καὶ ἀντ' αὐτοῦ
Ὁ Α' γραμματεὺς
Ἄρ. Δ. Χαμουδόπουλος
Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Βενιαμίν

I

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3204 αὐξ. 14, ἡμερομηνίαν
4 μαΐου 1909 ἐρήμην ἀποφάσεως διαζεύξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Ὁσηγίων,
Δικαζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον κατὰ πλειοψηφίαν
Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτ. 1476 καὶ ἡμερομηνίαν 24 φε-
βρουαρίου 1909 ἀγωγῆν τοῦ Νικολάου Κουκούλα, κατὰ Χρηστίνης
Ν. Κουκούλα τὸ γένος Παντελῆ Ρούσσου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγ-
μένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλελυ-
μένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης,

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας ἀπο-
φάσεως τρίς κατ' ἐπανάληψιν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων
«Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος» καὶ

Ἐπιτίθει τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἠττηθείσα ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ
ἔξοδα καὶ τελετῆς τῆς παρουσίας ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρα-
κτικῶν καὶ δικηγόρων ἀκόνητα εἰς γρόσια 332 προκαταβαλλόμενα
ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη, καὶ ἀπηγγέθη αὐθήμερόν.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Χίου Κωνσταντῖνος

2

Ὁ Α' γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'

ΑΡΙΘ. 23

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' όλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . .	5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους	3
ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾶ	25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † Ὁ Ἐλασσῶνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
- † Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
- † ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Επίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δεόν ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ πάπας καὶ ὁ πατριάρχης Ἐπίσημα ἔγγραφα—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Νεκρολογία (Δημητρίου Γ. Μοστράτου)—Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ Δημήτριος Χρυσολωρᾶς—Ἀνάγνωσμα τῆς κυριακῆς ΚΒ'—Δικαστικὰ Ἀγγελίαι.

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Εἰσηγήσει πάντως τῶν προστάτων τοῦ πρώτου, ἢ αὐτοκρατορικῆ Κυβέρνησις ὑπέδειξε τῇ Α. Α. Μ. τῷ σουλτάνῳ τὸ πρέπον ἀποστολῆς διπλωματικῆς εἰς τὸ Βατικανόν, ὅπως ἀγγελθῆ καὶ τῇ Α. Α. τῷ πάπα ἢ ἀνάρρησις τῆς Α. Α. Μ. εἰς τὸν θρόνον τῶν προγόνων αὐτοῦ Ὁσμανιδῶν ὡς ἄλλῳ λαϊκῷ ἡγεμόνι. Οὐδεὶς φθόνος ὅτε μάλιστα ὑπάρχει περισσότερα ἀνάγκη θωπείας τῶν ἰσχυρῶν.

Ὁ δεύτερος ἔκρινεν ἀναγκαῖον, ἕνεκα τῆς μεγάλης σοβαρότητος τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας καὶ τινῶν ἄλλως μὲν ἀπρόοπτων μεμελετημένων ὁμως συμβεβηκότων ἐν τισὶ μέρεσι τῆς τε Εὐρωπαϊκῆς καὶ Ἀσιατικῆς Τουρκίας, καὶ ἐνόμισε κοινὸν καλὸν καὶ κοινὸν συμφέρον νὰ ζητήσῃ νὰ ἐπιτρεφθῆ καθ' ὄρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν τὴν Α. ἐξοχότητα τὸν στρατάρχη Μαχμούτ Σεφκέτ

πασάν, πρὸς ὃν καὶ συμπάθειάν τινα ἀόριστον ἠσθάνετο ἕνεκα τῆς τελευταίας δραστηρίας καὶ σωστικῆς αὐτοῦ στρατιωτικῆς ἐνεργείας.

Τὴν προχθὲς λοιπὸν δευτέραν, τὴν 11 ὥραν εὐρωπαϊστὶ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ καπουκεχαγιά τῶν Πατριαρχείων ἐξοχ. Ἀντωνάκη Οἰκιάδου ἐφέντη, μετέβη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν.

Εἰς τὸν προθάλαμον τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ εἰργάζετο ὁ στρατηγός, ἐκάθηντο δὲ καὶ ξένοι τινὲς ἀναμένοντες, ἐν οἷς καὶ τις πολὺς εὐρωπαῖος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἦν ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου» τῶν Παρισίων, ὁ κ. Οἰκιάδης προέβη ἐσπευσμένως νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἀναμένοντα πρὸ τῆς αἰθούσης αἰθίοπα ὑπηρετὴν καὶ τοὺς ἄλλους ἐκεῖ θεράποντας, ν' ἀναγγείλωσι τῇ Α. Ἐξ. τὴν ἔλευσιν τοῦ πατριάρχου, ἀφοῦ, αὐτοῦ ἐτι ἐν τῇ ἀμάξῃ ὄντος, ἠρωτήθη ἐὰν ὁ στρατηγὸς εὕρισκῃται ἐκεῖ καὶ δέχεται, καὶ μετὰ τὴν καταφατικὴν ἀπάντησιν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἀμάξης.

Οἱ θεράποντες τῆς αἰθούσης φιλοφρόνως φερόμενοι, ὡς ἦν αὐτοῖς ἐφικτὸν, προσεκάλουν τὸν πατριάρχην ἵνα καθῆσθαι εἰς τοὺς προθαλαμικοὺς θώκους, ἀλλ' οὗτος πρετίμησε νὰ βημκτιζῆ ἐνώπιον αὐτῆς, ἕως οὐ ἐκδοθῆ τὸ εἰσάγον εἰς τὴν αἴθουσαν στραταρχικὸν κέλευ-

σμα. Ἀληθῶς ταῦτα πάντα συνέβησαν ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ στρατηγὸς εἶχεν ἀπέναντι αὐτοῦ δύο εὐτάρκους ἐφένδηδες, οἵτινες ἐφαίνοντο μένοντες δι' ἑργασίαν οὐχὶ δὲ πρὸς ἀδολεσχίαν· ἀλλ' ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῆς Α. Θ. Π. εἰσῆλθε καὶ ὁ εὐρωπαῖος, πρὸς ὃν προσήνεχθη σιγάρον μεθ' ὃ καὶ διετάχθη καφεὲς, ἀπευθύνθησαν δὲ ὑπὸ τῆς Α. Ἐξ. πρὸς αὐτὸν καὶ λόγοι φιλοφρονέστατοι γαλλιστί. Ἡ Α. Θ. Π. εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὑπέλαβε τὸ πρᾶγμα ὡς σκόπιμον.

Μετὰ τὰς διαμειφθείσας μεταξὺ τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου καὶ τοῦ δεξαμένου αὐτὸν στρατηγοῦ φιλόφρονες λόγοις περὶ καθυστερήσεως ἀποδόσεως τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ, καὶ τοῦτο πρὸς εὐτυχίαν ἐναρξίν τοῦ λόγου, ἡ Α. Θ. Π. εἶπε τῇ Α. Ἐξ. ταῦτα:—'Ἀπὸ τίνος καιροῦ παρατηρεῖται μετὰ λύπης ὅτι ἐν τισὶ μέρεσιν ἐπιπνέει πνεῦμα δυσμενές κατὰ τῶν γραικῶν πολλὰ δὲ συμβαίνουνσι ἄτοπα εἰς βῆρος αὐτῶν.—Ὁ στρατηγὸς ἀπαντῶν ἠρώτησε—«Νέ γκιμπί» (Πῶς τὰ συμβαίνοντα;) Ὁ πατριάρχης ἱκανοποιῶν ἄλλως τὴν εὐλογον περιέργειαν τοῦ ὀτρηροῦ στρατάρχου ἀπήντησεν ὡδε—'Ἐν παραδείγματι· οἱ τούρκοι συνεμάχησαν μετὰ τῶν βουλγάρων καὶ πιέζουσι καὶ ἐπιτίθενται πανταχοῦ κατὰ τῶν γραικῶν, κηρύξαντες ἐν Δράμα καὶ ἐν Στρωμνιτζῆ τὸν ἐμπορικὸν ἀποκλεισμὸν τῶν γραικῶν, ὡσαύτως δὲ ἐν Ξάνθῃ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις συμβαίνουνσι ἀνάλογα γεγονότα, ἐπίσης θλιβερά.

Εἰς ταῦτα ὁ στρατηγὸς διὰ τραχείας φράσεως καὶ τόνου φωνῆς καὶ ἤθους ἐπιτακτικοῦ εἶπε «Μπὲν σανά πὶρ σέι σὺλεγιμ, Πατριχ ἐφένδη. — Νά Σᾶς εἶπω, πατριάρχῃ ἐφένδη. Πρὸ τεσσάρων μηνῶν εἶπον τῷ μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης, διότι ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ ὡς τε στρατιωτικὸς διοικητὴς καὶ γενικὸς ἐπόπτης, ὅτι, ἐὰν μὴ οἱ γραικοὶ περιορίσωσι τὰς ἐρχομένας ἄλλοθεν «μπάντας» καὶ ἐὰν μὴ παύσωσιν οὗτοι τοὺς φόνους τῶν βουλγάρων, οἱ τούρκοι θὰ συνενωθῶσι μετ' αὐτῶν κατὰ τῶν γραικῶν. Ἀληθές ὅτι πρὸ τῆς κηρύξεως τοῦ συντάγματος οἱ βούλγαροι ἤρξαντο φόνων καὶ ἄλλων βιαιοτήτων κατὰ τῶν γραικῶν, ἀλλ' ἔκτοτε ἔπαυσαν αὐτοί, οἱ δὲ γραικοὶ ἐξακολουθοῦσι διαπράττοντες τοιαύτας. Εἰσέρχονται ἀξιωματικοὶ Ἕλληνες, περιηγοῦνται ἐλα τὰ μέρη, δισπειροῦσι κακὰς ιδέας καὶ σκάνδαλα, ἐπιβουλεύουσι τὸ κράτος, εἶναι ἀφόρητα ταῦτα. Δὲν θ' ἀνεχθῶμεν πλέον».

— «Νομίζετε, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ἡ Α. Θ. Π., ὅτι οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα; καὶ ὅτι οἱ βούλγαροι δὲν ἐξακολουθοῦσι τὸ αἰμοχαρὲς ἔργον αὐτῶν; Ἐχετε λάθος· δεκάδα ὄλων ἐφόνευσαν πρὸ τοῦ ἐν Ξάνθῃ φόνου

καὶ μετ' αὐτόν. Καὶ πταίουσιν ἐὰν ἐρχωνται πάντες ἐξ Ἑλλάδος οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν τούτων οὐς πιέζετε;»

— «Ὅλοι εἶναι· συνεννοημένοι· ὅλοι εἶναι ἔνοχοι. Ἐγὼ δὲν ὀμιλῶ περὶ τῆς ἐπιστήμου Ἑλλάδος, ἐγὼ ὀμιλῶ περὶ τῶν Ἐταιριῶν καὶ τῶν σωματείων. Δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ ὑποφέρωμεν· θὰ σπᾶσωμεν τὰς κεφαλὰς τῶν· θὰ καταστρέφωμεν πάντας. Ἡ ἡμεῖς θὰ καταστραφῶμεν καὶ θὰ ἀπολεσθῶμεν, ἢ αὐτοὺς θὰ κατασυντρίψωμεν. Δὲν ὑποφέρονται, δὲν ὑποζέρονται. Δὲν θ' ἀνεχθῶμεν εἰς τὸ ἐξῆς τὰ τοιαῦτα».

Ταῦτα ὁ στρατηγὸς, διὰ τρόπου προδίδοντος θυμὸν καὶ ὀργῆν, ἐπανελάβε τρίς μεθ' ὃ ἡ Α. Θ. Π. ἐνόμισε πρέπον νὰ ἐγερθῇ εὐχαριστῶν τῇ Α. ἐξοχώτῃτι ἀπὸ μέρους τοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ γραικικοῦ ἔθνους*, ἐπιπῶν «νὰ κάμη ὅ,τι θέλει καὶ ὅ,τι ἤμπορεῖ». Ὁ στρατηγὸς ἐγερθεὶς ἐπίσης καὶ ἀκολουθῶν τῷ ἐξερχομένῳ πατριάρχῃ ἔλεγε «Γκιουτζένμεινιζ, γκιουτζένμεινιζ». Ἀλλ' ὁ πατριάρχης, χωρὶς νὰ στρέψῃ νὰ ἴδῃ αὐτόν, ἐπανελάβε δις καὶ τρίς τοὺς προειρημένους τελευταίους αὐτοῦ λόγους.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ λίαν ἐνδεικτικὰ καὶ λίαν διδακτικὰ, καθ' ἣν ἡμέραν ἀνεχώρει εἰς Ρώμην ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σουλτάνου ὅπως ἀσπασθῇ τὸν πόδα ἢ τὸ κράσπεδον τοῦ θρόνου τοῦ ἁγίου πατρός.

Οἱ μὲν τούρκοι ζητοῦσιν ἀδελφοσύνην παρὰ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ δι' ὄλων τῶν πράξεων αὐτῶν καὶ ὄλων τῶν τρόπων ἀναγκάζουσι τὸ Πατριαρχεῖον νὰ ζητήσῃ καὶ εὐρῆ προστασίαν πρὸς διαφύλαξιν αὐτοῦ, καταφανοῦς ὄντος ὅτι οἱ τὴν φιλίαν δῆθεν καὶ τὴν συναδέλφωσιν μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπιζητοῦντες κυρίως ἐπιδιώκουσι τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ.

* αὐτολεξεῖ οὕτω: Ἄφ ἐδέρσινι πασᾶ ἐφέντη· βακτὴμ γίγκ μποῦ γκιουνοῦ σὺς διγενμεγέ. Πατριχανέ βέ Μιλέτ ταφαρηνδάν τεσεκιούρ ἐδέρμ.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἐπὶ τοῖς ἀπὸ τινῶν ἐβδομάδων γενομένοις ἐν τισὶ μέρεσι τοῦ κράτους πρὸς ζημίαν τῶν κοινῶν Ἐκκλησίας καὶ Γένους συμφερόντων, ἀπεστάλη χθὲς, ἐγκρίσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, τὸ ἑξῆς τακρίριον

Ἐψηλότατε,

Γεγονότα τινὰ λαμβάνοντα κατ' αὐτὰς χώραν ἐν τισὶ πόλεσι τῶν βίλαετιῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς καὶ Ἀσιατικῆς Τουρκίας καὶ ἄλλαι τινὲς κατηγορηματικαὶ δηλώσεις ἐξόχων προσώπων, μετὰ τρόπου πρωτοφανοῦς καὶ ἐν ἀπειλαῖς καὶ ἐκφοβισμοῖς ἐκδηλούμεναι, διήγειρον ἐν τῷ Πατριαρχείῳ καὶ ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους* λυπηρὰς ἐντυπώσεις καὶ μερίμνας περὶ τῆς καταστάσεως θεωρουμένης μεμελετημένως ἐκτρόπου καὶ ἐπιθετικῆς. Βεβαίως κυβερνητικὸν δι-

καίον ἔστι τὸ προνοεῖν περὶ τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας τῶν κατοίκων τοῦ Κράτους, οἱ τρόποι ὅμως τῆς κυβερνητικῆς ἐνεργείας ἐν συνταγματικῷ πολιτεύματι δεόν ἑξάπαντος νὰ ὡσι νόμιμοι. Εἰς δὲ καθηκόντως ἐπιστῶμεν τὴν ὑψηλὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως πρὸς πρόληψιν παρανομιῶν καὶ ἐτέρων δεινῶν κατὰ τῆς πατρίδος. (πατριαρχ. ὑπογραφή).

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εἰς Γιάλοβαν, ἀδεία συνοδικῆ, χάριν τῶν ἐν Πιλοπυθίοις (Κουρί) λουτρῶν, ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος.

Ἐθνικὸν Μικτὸν Συμβούλιον.—Πρόεδρος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διωρίσθη, κατὰ τὴν συνοδικὴν τῆς παρελθούσης πέμπτης συνεδρίαν, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἱερώνυμος, ἀντὶ τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος ἀοιδίμου μητροπολίτου Κυζίκου Ἀθανασίου.

Μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν.—Ἀπεστάλη τῇ Ἐκκλησίᾳ γράμμα τι τοῦ ἐν Κύπρῳ πανιερ. μητροπολίτου Κιτίου, ἀγγέλλοντος ἐκλογὴν αὐτοῦ ὡς ἀρχιεπισκόπου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος οὐδεμιᾶς ἠξίωσε προσοχῆς τὸ ἔγγραφο.

Παρὰ τῷ μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων κ. Ἐλισσαίῳ Τουριάν, τῷ ἄρτι ἐκλεγέντι εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ τέως τοιούτου καὶ νῦν ἐν Ἐτμιατζὴν καθολικοῦ κ. Ματθαίου Ἰσχυριαν, μετέβη τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, κατὰ συνοδικὴν ἀπόφασιν, ἐπιτροπεία τετραμελῆς, ὅπως συγχαρῆ αὐτῷ ἐπισήμως ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐπὶ τῇ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀνοδίῳ. Τὴν ἐπιτροπείαν ἀπετέλουν οἱ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίται Ἀγκύρας κ. Σοφρόνιος, ὁ καὶ καταλλήλота τουρκιστὶ προσφωνήσας, καὶ Σωζοαγαθοπόλεως κ. Δωρόθεος, καὶ οἱ ἐκ τῶν ἐντίμων μελῶν τοῦ Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κκ. Π. Τσαούσογλους καὶ Χ. Κιοσόγλους. Τῇ τετραμελεῖ ταύτῃ πρεσβεία λίαν ἀδελφικὴ δεξίωσις ἐγένετο.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Τῇ πέμπτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριαρχὴς ἐπεσκέψατο τὴν Α. Υψ. τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν Φερὴτ πασάν, διαλεχθεὶς περὶ γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐθνικῶν ὑποθέσεων—προχθὲς δὲ τὴν Α. Ἐξ. τὸν στρατηγὸν Μαχμούτ Σεφκέτ πασάν.—Χθὲς ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας κ. Ἰω. Ζηνόβιεφ, ἐπὶ τῇ ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως ὀριστικῇ αὐτοῦ ἀναχωρήσει.

Δήλωσις τῆς Ἱερᾶς μητροπόλεως Σμύρνης ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἐκδοθεῖσα ποιεῖται γνωστὸν ὅτι, μετὰ

δηλώσει ἐπανελημμένας τοῦ νομάρχου προσκαλοῦσας τοὺς θέλοντας ἐκ τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων τοῦ κράτους ἵνα καταταχθῶσιν εἰς τὴν χωροφυλακὴν, ἐν ᾗ χηρεύουσιν 174 θέσεις, οὐδεὶς παρουσιάσθη μέχρι τῆς 3 ἰουνίου ἀγγέλλων ὅτι θέλει νὰ καταταχθῇ ἐν αὐτῇ. Ἡ Ἱερὰ μητρόπολις προτρέπεται καὶ πάλιν τοῦς θέλοντας νὰ καταταχθῶσιν ὅπως ἀποτείνωνται εἰς τὸ ἀρχηγεῖον τῆς ἐν Σμύρῃ χωροφυλακῆς.

Μητρόπολις Ἀγχιάλου.—Ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ὁ πανιερ. μητροπολίτης (ἀπὸ Γάνου-Χώρας) Ἀγχιάλου κ. Κωισταντίνος.

Φιλογενῆ κληροδοτήματα.—Κατὰ τὴν τῇ παρσκειῇ ἀποσφραγισθεῖσαν ἐν τῇ συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διαθήκη τοῦ ἐκ Καλλιπόλεως μακαρίτου Δημ. Κώστα, θανόντος ἐν Ἀθήναις, δεκαεὶς χιλίαι μὲν φράγκα κληροδοτοῦνται εἰς τὰ Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστήματα, πενήτηκοντα δὲ χιλιάδες φράγκων εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἧς θανούσης τὸ κεφάλαιον τοῦτο χρησιμοποιοιθῆσεται ὑπὲρ τῶν τριῶν ἑλληνικῶν ἐν Καλλιπόλει σχολῶν, εἰς ἃς θέλουσι περιέρχεσθαι οἱ τόκοι αὐτοῦ.

Πατριαρχικὸς ναός.—Συνενοθεῖσῶν τῶν τέως κεχωρισμένων ἐπιτροπῶν τοῦ τε πατριαρχικοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ ἀγιάσματος τῶν Βλαχερνῶν, προσετέθησαν εἰς αὐτὴν, ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διορισθέντες οἱ κκ. Γ. Βογιατζόγλους, Στ. Ἡλιάδης καὶ Π. Τερλιζίδης. Τὰ ταμεία τῶν δύο ναῶν ἔσονται καὶ πάλιν διηρημένα.

Σχολὴ Μαρασλῆ.—Ἐνεκα λόγων οἰκονομικῶν τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον κατήργησε τὰς τρεῖς ἀνωτέρας τάξεις τῆς ἐν Φωνκρῷ ἀστικῆς σχολῆς Μαρασλῆ, καθόσον μάλιστα τὰ μαθήματα τῶν τάξεων τούτων διδάσκονται ἐν ταῖς κατωτέραις τάξεσιν τῆς Πατριαρχ. Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς.

Ὄνοματικαὶ ἐορταί.—Τῇ παρσκειῇ, 5 ἄρξαμένου, μνήμη Δωροθέου ἱερομάρτυρος, ἡ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς συνεχάρη τῷ ἐορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Προύσης κ. Δωροθέῳ, ἐπεσκέψατο δὲ κατ' οἶκον τὸν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτην Σωζοαγαθοπόλεως κ. Δωρόθεον, ὃν ἐπεσκέψατο οἱ τε σεβ. συνοδικοὶ καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες μητροπολίται καὶ πολλοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοί.—Ἡ Α. Θ. Π. ἐπίσης ἐπεσκέψατο καὶ τῇ 21 μαΐου λήξαντος τοὺς ἐορτάζοντας σεβ. συνοδικούς Πισιδεῖς καὶ Χίου, τηλεγραφικῶς δὲ συνεχάρη τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Τραπεζούντος, Σάμου, Ἀγχιάλου (ἐν Γανοχώροις τότε μένοντι) καὶ Σερβίων καὶ Κοζάνης.

Ἅγιον Ὄρος.—Ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ὁ πανοσιολγ. ἀρχιμ. κ. Ἀμβρόσιος Ἰβηρίτης, ὁ ἄρτι ἐκλεγείς ἡγούμενος τοῦ ἐν Μόσχῃ μετοχίου τῆς Ἱερᾶς μονῆς Ἰβήρων.—Ἐξ Ἀγίου Ὄρους ἀγγέλλεται ὅτι ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος διωρίσθη ὁ ἔλληγιμ. μοναχὸς κ. Νεῖλος Σιμωνοπετρίτης, τοῦ τέως τοιούτου ἱερολγ. δικόνου κ. Φωτίου Παντοκράτορινοῦ μετὰ τριετῆ ὑπηρεσίαν ἀποσυρθέντος.

Τελεταὶ γραμμάτων.—Τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐπιδόσεως τῶν πτυχίων καὶ βραβείων

εις τούς τελειοφοίτους και τούς ευδοκιμήσαντας μαθητάς του ἐν Βεθεκίῳ Ροδεροτίου Λυκείου. Τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐξεπροσώπει ὁ πνιερ. μητροπολίτης Σεροῶν κ' Ἀθνατίος, παρήταν δὲ καὶ τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν ἀντιπρόσωποι καὶ τοῦ ἐξοχ. ὑπουργοῦ τῆς παιδείας καὶ τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος.— Ἐκ τῶν τελειοφοίτων τοῦ λήξαντος τούτου σχολικοῦ ἔτους ἐξ εἰσὶν Ἕλληνες.— Τῇ παρασκευῇ, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλλην. Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ἐν ὁμηγύρει πικνῇ, διενεμήθησαν τὰ πτυχία καὶ τὰ βραβεῖα τοῖς τελειοδιδάκτοις καὶ τοῖς ευδοκιμήσανσι μαθηταῖς τοῦ ἐν Σκυροδρομίῳ Γαλλελληνικοῦ Λυκείου τοῦ κ. Χρ. Χατζηγηρήτου. Τῆς σεμνῆς ταύτης τελετῆς προεξῆρχεν ὁ τὸν πανηγυριζόμενον οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐκπροσωπῶν πνιερ. μητροπολίτης Σεροῶν, παρήσαν δὲ ὁ ἐξ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Γρυπάρης καὶ τινες τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς πρεσβείας καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ αὐτοκράτ. Ὑπουργείου τῆς παιδείας.— Ἐκ τῶν τελειοφοίτων τοῦ ἔτους τούτου τριάκοντα καὶ εἰς ἔλαβον πτυχία, ὧν δεκαεὶ ἠξιώθησαν τοῦ βαθμοῦ ἀρίστα.

Ζάππειον ἔθν. παρθεναγωγεῖον.— Αἱ προφορικαὶ ἐξετάσεις τοῦ Ζαπείου παρθεναγωγείου ἤρξαντο τὴν παρελθούσαν τετάρτην, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου 40 Ἐκκλησιῶν, προέδρου τῆς ἐφορίας αὐτοῦ. Τῶν ἐξετάσεων τῶν τελειοδιδασκῶν ἐπώπτευσεν, κατ' ἔθος, ἐπιτροπεία ὑπὸ τῆς ἱεράς Συνόδου διορισθεῖσα ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἀγκύρας κ. Σωφρονίου καὶ τῶν ἐλλογιμῶν διδασκάλων κ. Ἀλ. Ζαμχρία καὶ Ι. Βαλαβάνη.

Προστασία ἑλληνίδων.— Λαμπρὰν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἡμετέρου ἔθνους μεριμνῶντας ἀπευθύνει διὰ τῶν ἑλληνικῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐφημερίδων ἡ κεντρικὴ ἐπιτροπεία τοῦ Συνδέσμου προστασίας τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἑλληνίδων. Ἐγνωσθῆ εἰς τὰς ἐπισήμους ἐν τῇ χώρῃ τῶν Φαρκῶ ἀρχάς, ἐκκλησιαστικάς καὶ πολιτικάς, ὅτι ἐπὶ ὀκτακοσίων μέχρι καὶ χιλίων ἑλληνίδων ἐρχομένων κατ' ἔτος δι' Ἀλεξανδρείας καὶ Πόρτ-Σαῖτ ἐἰς Αἴγυπτον, πρὸς εὐρεσιν πόρου ζωῆς, πεντακόσιοι ἢ ἑξακόσιοι μένουσι συνήθως ἀπροστάτευτοι εἰς πλείστους ἐκτεθειμέναι κινδύνους. Τοσαῦται ὑπάρξεις τρέχουσι κίνδυνον ἀπωλείας σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, τὸ δὲ ἔθνικόν ἡμῶν ὄνομα πολλάκις διασύρεται ἐν οἰκήμασιν ὅπου περὶ πνιὸς ἑτέρου γίνεται φροντίς ἀπὸ νυκτὸς ἕως ἡμέρας, ἀλλ' οὐχὶ περὶ τιμῆς.— Τὸ αἰγυπτιακὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἐλάλησε καὶ ἐμερίμνησε περὶ τῆς δυνατῆς σωτηρίας τῶν κινδυνευόντων κορσίων, οὐχὶ δ' ὀλίγον καὶ σκέπτονται πάντες πῶς δυνατὸν νὰ ὀλιγωσθευθῆ ὁ τρομερὸς φόρος, ὃν καταβάλλουσιν εἰς τὸν Μινώταυρον τῆς κακοθείας αἱ ἑλληνικαὶ χῶραι. Σύνδεσμος προστασίας τῶν ἑλληνίδων ἐν τῇ χώρῃ τῶν κινδύνων ἐπεβάλλετο, καὶ οὐ μόνον εἰς, ἀλλὰ περισσότεροι τοῦ ἐνός. Εὐτυχῶς, τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπείας, εἰς ἣν ἐπ' ἐλπίσι χρηστικῆς ἐγκύρωσιν ἐκπροσωποῦνται ἐπιφανεῖς ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι, οἶαι αἱ τῶν κκ. Μπενάκη,

Ταμβακοπούλου, Ρούσσου καὶ τῶν ὁμοζήλων, ἀρκετὴ εἰσὶν ἐγγύησις τῆς ἐπιτυχίας τοῦ χριστιανικοῦ καὶ φιλοπατρίδος ἔργου, ὅπερ ἀνέλαβον. Ἐλπίζομεν δ' ὅτι θέλουσι τύχει καὶ πολλῆς βοηθείας ἐκείνοι αἱ ἑλληνίδες, ὅσαι ἐργάζονται καὶ πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀποροῦντος ποῦ νὰ τραπῆ καὶ πρὸς ἐπιστροφήν «ἀμκρωτοῦ ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ» κατὰ τὸν ἀπόστολον «ἐκ θανάτου σώζουσαι ψυχάς».

Ἵπὲρ κειμηλίων ἱερῶν ἀρκετὴν ἐπιδείκνυται μέριμναν ὁ ἐρίτιμος ὑπουργὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν Ἑλλάδι κ. Στάης. Ἐπισκεψόμενος πρὸ τινος τὰς ἱεράς τῶν Μετεώρων μονάς, ὡς ἀνγκινώτομεν ἐν τῷ «Ἱερῷ Συνδέσμῳ» τῆς Ἰ. μ. κ. ἐνετείλατο τοῖς συνοδούσασιν αὐτῷ κκ. Θεμιστ. Βολίδῃ, ἐπιμελητῇ τῶν χειρογράφων τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης, καὶ Ἀδμ. Ἀδαμαντίου, ἐφόρῳ τῶν βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων, ἐκ παραμεινωσιν ἐν ταῖς μοναῖς ταύταις καὶ μετὰ ἐπιστημονικὴν ἐξέτασιν, περιγράψωσι τὰ τε χειρογράφα καὶ τὰ ἱστορικὰ κειμήλια, τὰ ἐν αὐταῖς θησαυριζόμενα.— Καὶ ἐπαινεῖ μὲν δικαίως τὴν ὑπὲρ ἱερῶν κειμηλίων ὑπουργικὴν ταύτην μέριμναν ἢ ἐκκλησιαστικὴν ἐφημερίδα αὕτη, ἐπαινοῦμεν δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐλπίζοντες ὅτι ἐπεκταθήσεται καὶ ἐπὶ πάντων τῶν κειμηλίων, ὅσα περιεσώθησαν ἐν μοναῖς ἢ νηοῖς ἢ καὶ δημοσίοις γραμματοφυλακείοις, διαφυγόντα τῆς ἀβελτηρίας ἢ τῆς κκοθηθείας καὶ τῆς ἀδιαφορίας τὰς καταστρεπτικὰς συνεπειάς. Ὀλιγώτερον βεβαίως διατρέχουσι νῦν κίνδυνον ἐκπαιτισμοῦ τὸ προϊόντα τῆς γραφίδος καὶ τῆς τέχνης τῶν βυζαντινῶν χρόνων, ἔπρεπε δὲ πολλὴ νὰ καταβληθῆ μέριμνα καὶ φροντίς ἀληθῶς ἀνύστακτος ἕως τοῦδε φροντίδα πολλὴν ἐπεδείξαντο ἰδιῶται, καθ' ἑαυτοὺς, οὕτως εἰπεῖν, ἐργαζόμενοι, καὶ ἐν σωματείσι, ἀπὸ κοινοῦ, ὡς ἐπραξάν ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ Ἐταιρεία καὶ ἡ Χριστιανικὴ Ἀρχαιολογικὴ, αἱ ἐν Ἀθήναις, καὶ ἡ Ἐταιρεία τῶν φίλων ἀρχαίων ἢ ἐν Ἀλμυρῷ. Ἀπὸ τινος ἐμψυχοῦ τὸν ἄγων τῶν σωματείων ἢ κυβέρνησις, ἐνθαρρύνουσα καὶ τοὺς ὡς μέλη σωματείων ἐργαζόμενοι ἰδιώτας. Ταύτης δὲ τῆς ἐμψυχώσεως ἀπεκδεχόμεθα λαμπρά τ' ἀποτελέσματα.

Χειρογράφα μοναστηρίων.— Εἰς ἔργον ἔθνικόν, οἷος ὁμολογεῖται καὶ ὁ σκοπὸς αὐτῆς ἐν γένει, ἡ Βυζαντινολογικὴ ἐν Ἀθήναις Ἐταιρεία προβαίνουσα νῦν ἀνάγκην ἔχει πολλῆς ὕλικῆς βοηθείας. Ἐκδίδει προσεχῶς «Κατάλογον τῶν ἐν ταῖς μοναῖς τῶν Μετεώρων χειρογράφων κωδίκων», γινομένης ἀρχῆς ἀπὸ τῶν χειρογράφων τῆς μονῆς Βαρυλάμ. Ὁ τόμος ὁ περιγράφων τὰ τῆς μονῆς ταύτης χειρογράφα ἀποτελεσθήσεται ἐκ δέκα μέχρι δώδεκα τυπογραφικῶν φύλλων καὶ τιμᾶται φράγκων 10, διὰ δὲ τὰ μέλη τῆς Βυζαντινολογικῆς Ἐταιρείας ὁ μόνον. Ὁ μόχθος τῆς περιγραφῆς καταβλήθη ὑπὸ τοῦ κ. Νικολάου Α. Βέη, διδόντος ἡμῖν ἀπὸ πενταετίας ἀρκετὰ τεκμήρια καὶ φιλοποίας καὶ ζήλου ὑπὲρ τῶν μνημείων τοῦ κατὰ τὸν ἡμέτερον μεσαιῶνα πνευματικοῦ βίου τοῦ ἔθνους, ἱκανὰ δὲ γράψαντος, εὐμενῶς ὑπὸ τῶν ἐπαύτων κριθέντα.— Τὸ ἔργον, ὅπερ ἀνέλαβεν ἀπὸ τῶν πρώτων

βημάτων αὐτῆς ἡ Βυζαντινολογικὴ Ἑταιρεία δεῖται γενναίως ὑποστηρίξει.

Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐξωτερικοῦ.— Δικτήρ-
βουσιν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν οἱ πανοσγ. ἀρχιμ. κκ. Φώτιος
Γεωργιάδης, τέως προϊστάμενος τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βρασσοῦ
κοινότητος, ἀποσυρθεὶς ἐκ τῆς ἱεράς αὐτῆς διακονίας, καὶ
Παρθένιος Βογιτζάκης, προϊστάμενος τῆς ἑλλην. ὀρθοδό-
ξου κοινότητος τῆς (ἐν Ἀφρικῇ) Βεγγάζης, διὰ λόγους ἀφο-
ρῶντας εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τῆς κοινότητος.

Ἐφημερίδες.— Τρεῖς φύλλα τῆς ἑλληνικῆς ἐν Ὁδη-
σῶ ἔφημερίδος «Φῶς» ὑπ' ὄψιν ἔχομεν, καλλίστην καὶ
ἀξιανόγητον ὕλην περιέχοντα, φιλοκάλως ἐκτετυπωμένα.
Τὸ «Φῶς» ἀρχισυντάκτην ἔχει τὸν καὶ ἡμῖν γνωστὸν δό-
κιμον τοῦ κλάμου χειριστὴν κ. Θεοδ. Μοσχόπουλον, ἐκδό-
την δὲ καὶ διαχειριστὴν τὸν ἀξιότιμον κ. Μιχ. Ξ. Κυριαζήν.
Ἐφημερίδες πολλὰὶ δοκίμως ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν ἐκκλησια-
στικῶν γράφουσιν συμφερόντων εἰσὶ σύντροφος παντὶ χρή-
σιμος, ἢ διαχεύουσι φῶς ἐπὶ γεγονότων, ἢ γνωστοποιεῖσαι
τῷ λαῷ κρίσεις ξένων περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς. Ἐκ καθήκοντος
συγχαίροντες τοῖς ἀνταρξάνοις τὸν κλῆρον ἀγῶνα τοῦτον
καὶ συνιστῶντες εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ
κοινοῦ τοὺς ἐν συνειδήσει γράφοντας ὑπὲρ τῶν κοινῶν, ἐπι-
ζομεν ὅτι περὶ προσώπων καὶ συμβεβημένων γράφοντες θέ-
λουσι ζητεῖν τὴν ἠθικὴν σύμπραξιν τῶν εἰδημόνων, ἀπολαμ-
βάνοντες ἀξίως τὴν ἀμοιβὴν τῶν μόχθων αὐτῶν.— Προσ-
γορευόμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ μετὰ πολλῆς χαρᾶς τὴν
προεχῆ ἐκδόσιν τῆς ἔφημερίδος «Ἀγῶνος» τῶν Ἀθηνῶν.
Ἡ φιλοδοξία ἢ εὐγενεστάτη τοῦ ἐλλογιμοῦ ἐκδότου καὶ
συντάκτου αὐτοῦ κ. Ι. Λαμπρίδου, νὰ καταστήσῃ τὴν ἔφη-
μερίδα ταύτην ἀπυρῆκα ἐκδηλώσεως τῆς ὕγιους συνειδήσεως
περὶ τῶν κοινῶν τῆς Ἑλλάδος πραγμάτων εὗρεν ὑποστη-
ρικτὰς ἀνδρας, εἰς τὰ πρῶτα γένη τῶν Ἀθηνῶν ἀνήκοντες,
πονοῦντας τὴν μεγάλην ἡμῶν πατρίδα, ἥς πρὸς ἐξύψωσιν
ἀπικτεῖται συνεργασία νοήμων καὶ συνετῆ πολλῶν χειρῶν
καὶ πολλῶν διανοιῶν καὶ πολλῶν ἰδιωτικῶν ταμείων. Ὑπὲρ
ιδέας τοιαύτης καὶ τῆς δυνάμεως σὺν τῷ χρόνῳ πραγματώ-
σεως αὐτῆς ἀνάγκη νὰ συνεργασθῶσι πάντες.

Φλγαρία τινες περὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἱεροῦ κλή-
ρου, τῆς ἱεραρχίας ἰδίᾳ, εὗρον χῶρον ἐν τῇ ἀγγλικῇ
ἔφημερίδι «Ἡμερησίῳ Τηλεγράφῳ» τοῦ Λονδίνου,
φέρουσαι τὴν ὑπογραφήν τοῦ κ. Πάλλη, τοῦ πρὸ
δεκαετίας σχεδὸν βεβηλώσαντος τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον.
Τὰ βουλγαρικώτερον πως ὑπὸ τοῦ κ. Πάλλη γραφέντα
πᾶσαι αἱ ἔφημερίδες, εὐτυχῶς, ἀπεκήρυξαν, ἀποφαι-
νόμεναι ὅτι μόνον ἐχθρὸς τῆς ἑλληνικῆς ἱεραρχίας
ἠδύνατο νὰ γράψῃ καθ' ὅμοιον τρόπον.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΜΟΣΤΡΑΤΟΣ

Τῇ τετάρτῃ ἀπεβίωτε καὶ τῇ πέμπτῃ (4 ἀρχομένου)
ἐκηδεύθη ἐν μεγάλῃ θλίψει τῆς ἡμετέρας κοινωνίας ὁ κα-

θηγητῆς τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ τοῦ ἔθν. Ζαππείου
παρθεναγωγείου **Δημήτριος Γ. Μοστράτος**. Ἐκ Φολε-
γάνδρου καταγόμενος, ἐγεννήθη κατὰ σептέμβριον τοῦ 1853,
συνεπλήρωσε τὴν σπουδὴν τῶν ἐγκυκλίων καὶ τῶν ἑλληνικῶν
ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῇ, τῷ 1875 λαβὼν τὸ πτυχίον,
ἐχρημάτισε διδάσκαλος καὶ δημοσιογράφος, ἐσπούδασε κατό-
πιν ἐπὶ πενταετίην ἐν Γερμανίᾳ, τὴν φιλοσοφίαν ἰδίᾳ, γρά-
ψας δ' ἐνασίσιμον θέσιν ἀπερὶ τοῦ παιδαγωγικοῦ συστήμα-
τος τοῦ Ἑλβετίου» ἔτυχε τοῦ βιβλίου τοῦ διδάκτορος.
Ἐπαρελθὼν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐδίδασκεν εἰς Τραπεζοῦ, ἐν
τῷ Ζωγραφείῳ, καὶ εἰς τινὰς ἐτέρας σχολὰς, ἐκλήθη δὲ τῷ
1899 εἰς τὴν Ἀμπέτειον ἐν Καίρῳ σχολὴν, ἣν ἐπὶ τετρα-
ετίαν διηύθυνε, μεθ' ἧς καὶ πάλιν ἐπιστρέψας εἰς Κωνσταν-
τινούπολιν διωρίσθη καθηγητῆς τῶν ἑλληνικῶν ἐν τῇ Μ. τοῦ
Γ. Σχολῇ καὶ ἐν τῷ Ἰωακείμῳ, ὡς καὶ τῆς φιλοσοφίας,
ἀπὸ δύο δ' ἐτῶν ἐδίδασκε καὶ ἐν τῷ Ζαππείῳ. Γινώσκων
καλλίστα τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἐκμαθῶν καὶ τὴν γαλλικὴν καὶ
τὴν γερμανικὴν μετέφρασε τὸν «Λόγον περὶ μεθόδου» τοῦ
Καρτεσιου, τὸν Ἀβίον, διδασκαλίαν καὶ θάνατον τοῦ Σωκρά-
τους» τοῦ Πέτρου Ἐρνέστου Λαζώλ, τὰ «Ἀπόρρητα τῆς
δόνας Ὀλυμπίας» ὡς καὶ τινὰ διηγήματα· συνέγραψε τὰ ἐκ
τῆς Ὀδυσσεὺς ἀναγνώσματα, πρὸς χρῆσιν τῶν ἀστυκῶν
σχολῶν, βραβευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλλην. Φιλολ. Συλλόγου, ἔγρα-
ψε κριτικὰ τινὰ εἰς ἑλληνας ποιητὰς, ἀναμνήσεις τοπογρα-
φικὰς ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἀπόλλωνι», καὶ ἐσχάτως τὰ παρὰ
Μαρκάτ (περὶ Κυζίκου) παραλειπόμενα—Ὁ μακαρίτης Μο-
στράτος διεκρίνετο ἐπὶ στωμυλίᾳ, καὶ ἐπὶ τοῖς εὐγενέσιν
αὐτοῦ αἰσθήμασιν. Ἡ κηδεὶα αὐτοῦ ἐγένετο δημοτελῶς
δαπάναις τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, προεξάρχοντος τοῦ προ-
έδρου τῆς ἐφορίας αὐτῆς σεβ. μητροπολίτου Ξάνθης, πολ-
λοῦ δὲ πλήθους παρακολουθοῦντος, ἐν ᾧ διεκρίνοντο οἱ σεβ.
μητροπολίται 40 Ἐκκλησιῶν καὶ Σάρδεων, ὁ θεοφ. ἐπίσκο-
πος Παμφίλου, ὁ ἐξοχ. πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πολλοὶ
διδάσκαλοι καὶ διευθυνταὶ σχολῶν ἐθνικῶν καὶ ἐνοριακῶν.
Τὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ τεθνεώτος εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π.
ἠρμήνευσε τῇ πενθούτῃ συζύγῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ὁ ἱερολογ.
δευτερεύων κ. Εἰρηναῖος.

ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

ΚΑΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ

(συνέχεια τοῦ ΚΒ' τεύχους καὶ τέλος).

Θεοδώρητος.—Ἐτι· «Εἰ μὲν ὡς ὁμοφύεις καὶ ἐκ τοῦ
Πατρὸς ἐκπορευόμενον ἔφη Κύριλλος τὸ Πνεῦμα, ἴδιον τοῦ
Υἱοῦ, συνομολογήσομεν καὶ ὡς εὐσεβῆ δεξόμεθα τοῦτο· εἰ
δ' ὡς ἐξ Υἱοῦ, ἢ δι' Υἱοῦ τὴν ὑπαρξιν ἔχον, ὡς βλάσφημον
καὶ δυσσεβῆς ἀπορρίψομεν».

Κύριλλος.—Ἐτι πρὸς Εὐώπιον· «Δέδεγμαί δὲ εἰς πληροφορίαν τὸν διαπεμφθέντα τόπον, ὃν συνθεῖναι λέγεται Θεοδώρητος Κύρου· ἐντυχῶν δὲ τοῖς ἐγκειμένοις, ἀνεθέμην τῷ Θεῷ τὰς εὐχαριστηρίους ῥήδας λέγων· Κύριε ρύσαι τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ χειλέων ἀδίκων, εὐρίσκω γὰρ ἐμυτὸν συκοφαντούμενον πανταχοῦ».

Κύριλλος.—Ἐτι· «Ἐκπορεύεται γὰρ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, κατὰ τὴν τοῦ Σωτῆρος φωνήν, ἀλλ' οὐκ ἀλλότριον ἐστὶ τοῦ Υἱοῦ, πάντα γὰρ ἔχει σὺν τῷ Πατρὶ».

Κύριλλος.—Ἐτι πρὸς Ἰωάννην Ἀντιοχείας· «Οὐ γὰρ ἦσαν αὐτοὶ οἱ λαλοῦντες, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ὃ ἐκπορεύεται μὲν ἐξ αὐτοῦ, ἐστὶ δὲ οὐκ ἀλλότριον τοῦ Υἱοῦ κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον». Ἐτι πρὸς τὸν αὐτόν· «Ὁ πάντα σοφῶς πρυτανεύσας Θεός, συμφώνους ἀλλήλων τὰς πάντων ἐδειξε γνώμας, ἀνέγνωμεν γὰρ τὰ αἰγύπτια γράμματα, καὶ τὸ Πνεῦμα εὗρομεν [φ. 1406] οὐκ ἐξ Υἱοῦ, ἢ δι' Υἱοῦ τὴν ὑπαρξίν ἔχον, ἴδιον δὲ αὐτοῦ, ὡς ὁμοούσιον καὶ ἐκ τοῦ Πατρὸς ὃν ἐκπορευόμενον».

Συνόδου.—Ἐτι ἡ ΣΓ', ἧς κορυφαῖος ὁ Μάξιμος· «Ταῦτα φησι τῶν τοῦ νῦν ἁγιωτάτου πάπα συνοδικῶν, οὐ πᾶσιν οἱ τῆς πόλεως ἐπελαβόντο, δυσὶ δὲ μόνοις, ὧν τὸ μὲν περὶ θεολογικῆς, ὅτι περ εἶπε τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Υἱοῦ, καὶ παρήγαγον λέξεις ρωμαίων ἀνδρῶν, καὶ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, καὶ ἐδειξαμεν οὐκ αἰτίαν εἶναι τοῦ Πνεύματος τὸν Υἱόν, ἀλλὰ τὸν Πατέρα».

Θεόδωρος.—Ἐτι Θεόδωρος ὁ τῶν Γραπτῶν· «Πατρὶ μὲν νέμομεν τὴν ἀγεννησίαν καὶ τὸ αἷτιον τοῦ ἐξ αὐτοῦ, Υἱοῦ δὲ τὴν γέννησιν, Πνεύματος δὲ τὴν ἐκπόρευσιν, καὶ ὡς ἐξ αἰτίου τοῦ Πατρὸς τὸ τε γεννώμενον καὶ ἐκπορευόμενον».

Νικηφόρος.—Ἐτι Νικηφόρος ὁ αἰδίδιμος ἐν τῇ ὁμολογίᾳ αὐτοῦ· «Πιστεύομεν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀχρόνως καὶ ἐκ τοῦ Πατρὸς προῖόν οὐ γεννητῶς, Πατρὶ καὶ Υἱῷ συναπάρχον αἰδίως, ὡς σύνθρονον καὶ ὁμόδοξον».

Ἰωάννης.—Ἐτι· «Πνεῦμα Υἱοῦ λέγομεν, ἐκ τοῦ Υἱοῦ δὲ οὐ λέγομεν».

Ἐντασις.—Καὶ ἡμεῖς μόνην φαμέν πηγὴν θεότητος τὸν Πατέρα, καὶ πάντα τὸν Υἱόν ἔχειν πλὴν τῆς αἰτίας, καὶ Υἱόν μὴ εἶναι τοῦ Πνεύματος αἷτιον, ἀλλ' οὕτω ταῦτα ὡς πρώτου αἰτίου καὶ ἀρχῆς, μόνῳ γὰρ Πατρὶ ταῦτα.

Λύσις.—Ἄλλ' οἱ θεολόγοι οὐ μέμνηται προσδιορισμῶν· εἰ γὰρ ὁ Υἱὸς τὴν αἰτίαν οὐκ ἔχει, οὐδ' ἦν ἂν εἴποις ἔχει εἰ δὲ ὡδὶ μὲν αἷτιος, ἢ ἀρχῆς, ἢ πηγῆς. ὡδὶ δὲ οὐ, ψεῦδος τὰ πρώτα.

ΛΔ'—Ἐτι μόνος ὁ Πατὴρ ἀγεννητος, καὶ πηγῆς, καὶ αἷτιος, καὶ ἀρχῆς, καὶ γεννητῶν, καὶ προβολεύς εἰρηται· εἰ γοῦν ὁ Υἱὸς ἔχεται ἐξ αὐτῶν, οὐκ ἄρα ὁ Πατὴρ ταῦτα, ἀλλὰ οἱ θεολόγοι ταῦτα

Βασιλείου.—νέμουσι τῷ Πατρὶ.

ΛΕ'—Ἐτι προκαταρκτικὴν αἰτίαν καὶ ἀρχὴν φασὶ τῶν κτισμάτων, ἐνόησόν μοι τὴν προκαταρκτικὴν αἰτίαν τῶν

γεννωμένων, τὸν Πατέρα, τὴν δημιουργικὴν τὸν Υἱόν, τὴν τελειωτικὴν τὸ Πνεῦμα.

Λς'—Ἐτι τῶν τοιούτων, καὶ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα αἷτια, ὡς Θεὸς καὶ ἀγαθὸς εἷς, καὶ οὐ δίκαιον τὰ κοινὰ νέμειν ὑποστάσει τῇ τοῦ Πατρὸς μόνῃ.

Λζ'—Ἐτι καὶ ἡμῖν ἔξεστι πάντα μὲν, ἀληθῆ προσδιορισμὸν πλάττοντας, νομίζειν ψευδῆ· πᾶν δὲ ψεῦδος εἰς ἀληθειαν φέρειν καὶ οὕτω πάντα λύειν ἄθεα δόγματα, ἀλλ' ἄτοπον.

Ἰωάννης.—Ἐτι «Τὸ Πνεῦμα δι' Υἱοῦ καὶ οὐκ ἐξ αὐτοῦ, ὅτι μὲν οὖν διαφορὰ γεννήσεως καὶ ἐκπορεύσεως, μεμαθήκαμεν, τίς δὲ ὁ τρόπος τῆς διαφορᾶς, οὐδαμῶς».

Θωμᾶ—[φ. 141κ] «Ἀλλὰ μὴ εἶναι τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Υἱοῦ, πρῶτον ὑπὸ τῶν Νεστορικῶν εἰσηλθεν ἐν τῇ κατ' Ἐφεσον, ὃ Θεοδώρητος ἠκολούθητε καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἐν οἷς καὶ ὁ Δαμασκηνὸς ἦν».

Συνόδου.—«Πιστεύομεν εἰς ἕνα Θεὸν Πατέρα καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· περὶ δὲ τὸ τέλος, καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τοὺς δὲ λέγοντας ἄλλο παρὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἀναθεματίζει ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία». Οὗτος ὁ τῆς πίστεως ὅρος κατὰ τοῦ Ἀρείου λέγοντος τὸν Υἱὸν κτίσμα, βασιλεύοντος Κωνσταντίνου, πόλις Νίκαια.

Συνόδου Β'—«Ἡμεῖς τῆς κατὰ Νίκαιαν πίστεως τῶν ἁγίων Πατέρων, οὔτε προετιμήσαμεν πώποτε, οὔτε δυνάμεθα προετιμᾶν, ἀλλὰ προσδιάρθρωντες τὸ ἐλλιπῶς εἰρημένον ἐκείνοις περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πιστεύομεν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ τὰ ἐξῆς ὡς ἀναγινώσκεται νῦν». Κορυφαῖος δὲ αὐτῆς Θεολόγος ἦν, καὶ Μακεδόνιον τιμῶνται τῷ ἀναθέματι, κατὰ τοῦ Πνεύματος λέγοντος, βασιλεύοντος Θεοδοσίου, πόλις ἡ μεγάλη.

Συνόδου Γ'—«Ἦρυσεν ἡ ἀγία Σύνοδος, ἐτέρην πίστιν μὴ ἐξεῖναι τινὶ προσφέρειν, ἢ συγγράφειν, ἢ συντιθέσθαι, παρὰ τὴν ὀρισθεῖσιν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ· τοὺς δὲ τολμῶντας, εἰ μὲν ἐπίσκοποι εἶεν ἢ κληρικοὶ, ἀλλοτρίους εἶναι τῶν αὐτοῖς τόπων, εἰ δὲ λαϊκοὶ ἀναθεματίζεσθαι». Καὶ Νεστόριον ἀναθεματίζουσι πρὸς τὴν οἰκονομίαν βλασφημοῦντα. Κορυφαῖος Κύριλλος ἦν, βασιλεὺς ὁ μικρὸς Θεοδοσίος, πόλις Ἐφεσος.

Συνόδου Δ'—«Ἦρυσεν ἡ ἀγία Σύνοδος κατ' οὐδένα τρόπον σκαλεύεσθαι τὸ τῆς πίστεως σύμβολον, τὸ παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων, οὔτε μὴν ἐπιτρέπομεν ἐκυτοῖς ἢ ἐτέροις, ἢ λέξιν ἀμείψαι τῶν ἐγκειμένων ἐκεῖσε ἢ μίαν γοῦν παρὰ τὴν συλλαβὴν, οὐ γὰρ ἦσαν αὐτοὶ οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς». Κατὰ Διοσκόρου μονοφυσίτου, βασιλεὺς Μαρκιανός, πόλις Χαλκηδῶν.

Συνόδου Ε'—«Ἦρυσεν ἡ ἀγία Σύνοδος, μὴ ἐξεῖναι ἄλλα παρὰ τὰ ὀρισθέντα παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων λαλεῖν, τοὺς δὲ τολμῶντας, ἀλλοτριούσθαι». Κατὰ Ὀριγένους, τέλος κολλάσεως λέγοντος, βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ὁ μέγας, πόλις ἡ μεγάλη.

Συνόδου ΣΤ' και Ζ'.—«Ὅριζομεν ἑτέραν πίστιν μηδενὶ ἐξείναι προφέρειν, ἢ γοῦν συγγράφειν, ἢ συντιθέναι [φ. 1416], ἢ φρονεῖν, ἢ διδάσκειν, τοὺς δὲ τολμῶντας ἐπισκόπους ἢ κληρικούς, ἄλλοτριῦσθαι τῶν τόπων αὐτῶν, μονάζοντας δὲ καὶ λαϊκοὺς ἀναθεματίζεσθαι». Κατὰ Σεργίου καὶ Πύρρου μονοθελητῶν, βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Πωγωνάτος, πόλις ἡ Ρώμη.

Συνόδου Ζ'.—Τὰ αὐτὰ καὶ ἡ ἑβδόμη περὶ αὐτῆς διορίζεται κατὰ εἰκονομάχων, βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ Εἰρήνη, πόλις ἡ Νίκαια.

Συνόδου Η'—Ἡ δὲ Η', ἧς τὸ πλήρωμα ἀριθμὸς Π καὶ Τ, ὥρισε μὴ ἕτερον κινουρηθῆναι, ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖον, καὶ ἐξεφώνησε τὸ ἅγιον σύμβολον καὶ εἶπε· «Τοὺς ἑτέρως παρὰ ταῦτα φρονούντας, ὡς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡγοῦμεθα. Εἴ τις πρὸς τοῦτο τὸ ἱερὸν σύμβολον τολμήσει ἕτερον ἀναγράφασθαι, ἢ προσθεῖναι, ἢ ἀφελεῖν, κατὰ κριτος καὶ πάσης χριστιανικῆς ὁμολογίας ἀπόβλητος». Ἀλλὰ καὶ οἱ τὸν τόπον ἀναπληροῦντες τοῦ πάπυ Παῦλος ἦν καὶ Εὐγένιος οἱ ἐπίσκοποι καὶ Πέτρος καρδηνάλιος καὶ πρεσβύτερος, ἡγεμόνες τῶν πραγμάτων τούτων κατέστησαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ πάπυ Ἰωάννης ἐφ' οὗ τὰ τοιαῦτα, ἐπιστολὰς καὶ διατάγμασι τὰ πεπραγμένα κυροῖ, λέγων ἐν τινὶ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς τὸν Φώτιον· «Καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων περαθλοῦμεν
» αἰδεσιμότητι σου, ἵνα περὶ τοῦ ἄρθρου τούτου, διὸ συνέβη
» τὰ σκάνδαλα μέσον τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, ἔχη πληροφορίαν εἰς ἡμᾶς ὅτι οὐ μόνον οὐ λέγομεν τοῦτο, ἀλλὰ
» καὶ τοὺς πρώτων θαρρήσαντας τῇ ἐκυτῶν ἀπονοῖα τοῦτο
» ποιῆσαι, παραβάτας τῶν θεῶν κρίνομεν λόγων, καὶ μεταπονητὰς τῆς θεολογίας τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ
» τῶν λοιπῶν πατέρων, οἱ συνοδικῶς συνελθόντες παρέδωκαν τὸ ἅγιον σύμβολον, καὶ μετὰ τοῦ Ἰούδα αὐτοῦ
» τάττομεν, ὅτι καὶ ταῦτὸν ἐκείνῳ τετολμήκασι, διασχίσαντες καὶ διατεμόντες ἀλλήλων, καὶ οὕτως αἰωνίῳ παραπέμπαντες θανάτῳ, καὶ μᾶλλον ἐκυτούς, ὡς ἐποίησεν ὁ ρηθεὶς οὐκ ὀρθῶς μαθητῆς, ἀποπνίξαντες».

† ὁ Μ. Ἀρχιμανδρίτης
ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

22. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΤΡΙΑΚΗΣ. ΚΒ'.

Δύο μνήμας ἐπιφανεστάτας ἡ Ἐκκλησία γεραίρει κατὰ τὴν προσεχῆ κυριακῇ, 14 ἰουνίου· τὴν Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου καὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ Μεθοδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, αἷς προστίθενται καὶ τινες ἕτεραι, κυρίως δὲ ἡ τοῦ ἐπισκόπου Γορτύνης τῆς ἐν Κρήτῃ Κυρίλλου. Καὶ ἡ μὲν ἀκμὴ μᾶλλον δ' ὁ χρόνος τῆς ζωῆς Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου κείται μετὰ τῶν ἐτῶν 896—838, γνωστὸν δ' αὐτοῦ τὸ θαῦμα τῆς διαιρέσεως τοῦ Ἰορδάνου διὰ τῆς μηλωτῆς τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, ὃ ἠκολούθησεν (Βασιλ. Γ', ιθ', 19), ἀφείδ τὸ γεωργικὸν ἐπάγγελμα.—Ἡ δὲ ἀκμὴ τοῦ Μεθοδίου

τοῦ πατριάρχου πληροῖ σχεδὸν τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς Θ' ἑκατονταετηρίδος. Μοναχὸς τῆς ἐνταῦθα μονῆς τοῦ Χηνολάκκου, εἰς ἣν κατετάχθη ἐλθὼν ἐκ τῆς πατριδος αὐτοῦ Συρακουσῶν, ἀποστολὴν πατριαρχικὴν ἀναλαβὼν εἰς Ρώμην πρὸς τὸν πάπαν Στέφανον Δ', φυλακισθεὶς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Μιχαὴλ Τραυλοῦ καὶ Θεοφίλου τῶν εἰκονομάχων, ἐν τῇ νήσῳ Ἀνδρέου τοῦ ἀποστόλου ἀπέναντι τῶν Τούζλων (ἡ τοῦ Παντειχίου), καὶ κατόπιν ἐν Ἀντιγόνη, ἀνεδείχθη πατριάρχης μετὰ τὸν θάνατον (12 φεβρουαρίου 842) τοῦ αὐτοκράτορος Θεοφίλου. Τὰ Μηναῖα παρατεινουσιν εἰς ἔτη τέσσαρα καὶ μῆνας τρεῖς τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου διαμονὴν αὐτοῦ, ἧτοι ἀπὸ μέσων μαρτίου 842 μέχρι 14 ἰουνίου 846.—Καὶ φρονούμεν μὲν, κατὰ συνθήκην, ὅτι ἐξελέγη πατριάρχης ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ταῦτα ἐγνώσθησαν καὶ τινες ἐκ τοῦ βίου τοῦ Μεθοδίου λεπτομέρειαι—ἐμάθομεν ὅτι, πρῶτον μὲν ἐζητήθησαν ἕτεροι μοναχοὶ ἐπιφανεῖς ἢ παρεκλήθησαν ἵνα δεχθῶσι τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, ὕστερον δ' ὁ περιώνυμος Ἰωαννίκιος ὁ ἐν Ὀλύμπῳ, ὅστις εἰς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς ἀπεσταλμένους ἀπήντησε μετὰ προσευχῆν ἑπταήμερον, καὶ παρέπεμψεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἐν τῇ μονῇ τῶν Ἐλεγκμῶν Μεθόδιον· καὶ ἀφοῦ μετέβησαν εἰς Κωνσταντινοῦπολιν καὶ ἐξήγγειλαν τοῦτο τῇ βασιλίδι Θεοδώρα, ἀπῆλθον ἀκολουθῶντες εἰς τὴν διατριβὴν τοῦ Μεθοδίου—καὶ σημειωτέον ὅτι πρὸς τὸν Ἰωαννίκιον ἀπεστάλησαν, ἀφοῦ πρῶτον ἐβολιδόσκοπήσαν, ὡς σήμερον λέγεται, τὸν διάσημον Μιχαὴλ σύγκελλον (τοῦ Ἱεροσολύμων πατριάρχου) ἂν δέχεται τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Πᾶσαι αὗται αἱ διαπραγματεύσεις εἰκάζομεν ὅτι κατηνάλωσαν τὰς ἀπὸ 12 φεβρουαρίου μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς ἡμέρας.—Ἀπεβίωσεν ὁ Μεθόδιος, ὡς ἀποδεχόμεθα κοινῶς, τῇ 14 ἰουνίου 846.

Τῶν κατὰ τὴν 14 ἰουνίου ψαλλομένων κανόνων ὁ μὲν εἰς τὸν Ἐλισσαίῳ τὸν προφήτῃν ἐστὶν ἔργον Ἰωάννου μοναχοῦ, σημειοῦται δ' ὑπὸ Βαρθολομαίου Κουτλουμουσιανοῦ καὶ ἕτερος, ἀνέκδοτος—ὁ δὲ εἰς τὸν Μεθόδιον ἀγνώστου τυγχάνει συγγραφέως, καίτοι σώζεται καὶ ἕτερος, ἀνέκδοτος, ὃν «ἀρμονικώτατον» λέγει ὁ Βαρθολομαῖος—Ὁ εἰς τὸν Μεθόδιον οὐδὲν γράφει περισσώτερον ὅσων γινώσκομεν.

*

Ἐπειδὴ γράφομεν ἐν τοῖς «Ἀναγνώσμασι τῶν κυριακῶν» ὀλίγα περὶ τῶν πανηγυριζομένων μεγαλοπρεπέστερον, ἀρκούμεθα περὶ Μεθοδίου εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα, εἰ καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἔδει ἵνα ἐξετασθῇ λεπτομερῶς, ἢ κριτικῶς, τό τε ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ τὸ πρὸς τοὺς ταραττοντας, ὡς εἶκε, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ἐκκλησίαν μοναχοὺς τοῦ Στουδίου. Παρὰ τοῖς

συγχρόνους ὁ ἱερός ἐκ Σικελίας πατήρ ἀπῆλανε πολλῆς τιμῆς. Εἰς τὸν τάφον τοῦ Μεθοδίου, κείμενον ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, ὁ αὐτοκράτωρ τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ πάσχα, πρὸ τῆς ἀκροάσεως τῆς θείας λειτουργίας, προσήχετο καὶ ἤπτε κηρὸς (Ἐκθ. βασιλ. τάξεως, τόμ. Α' Πορφυρογ. σελ. 77), ἐξ οὗ δηλοῦται ὅτι κατὰ τὴν Γ' ἑκατονταετηρίδα κοινὸν ἦν οὗτος προσκύνημα, εὐρίσκετο δὲ καὶ εὐκτῆριον ἢ ναῖσκος αὐτοῦ ἔνδον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου βεβαίως ἐγένετο παννυχίς.

Ἄλλ' ἐπὶ βυζαντινῶν καὶ παννυχίδες ἕτεραι ἐγένοντο τῇ νυκτὶ τῆς 13 πρὸς τὴν 14 ἰουνίου, ἐπὶ τιμῇ Ἐλισσαίῃ τοῦ προφήτου, εἰς τοὺς ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ σεμννομένους δύο ναοὺς, τὸν ἐν τοῖς Ἀντιόχου, οὗ μακρὰν δὴλα δὴ τοῦ Ἰπποδρομίου, καὶ τὸν ἐντὸς τῶν παρὰ τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν βασιλικῶν ἀνακτόρων.

Λείψανον ἢ ἴσως χιτῶν τις Ἐλισσαίου, καθὼς καὶ τῶν ἀποστόλων Ἀνδρέου, Θωμᾶ, Ἰωάννου καὶ Λουκᾶ καὶ Λαζάρου τινὸς μάρτυρος, ἀνακαλυφθέντα ἐντὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως περὶ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς αὐταρχίας Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου, κατετέθησαν ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Τῆς ἀνευρέσεως ἢ καταθέσεως τούτων τὴν ἀνάμνησιν ἄγει ἡ Ἐκκλησία τῇ 20 ἰουνίου.

M.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἀριθ. πρωτ. 155.

Προσκαλεῖται ἡ Χρυσούλα Γερασίμου Σπανοῦ, τὸ γένος Ἰωάννου Γλανοπούλου, ὑπήκοος ὀθωμανῆ, ἐκ Πρεβέζης ὀρωμένη, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ἵνα, τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 9ην π. μ. εὐρωπαϊστὶ, μετὰ πάροδον 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῆς ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήτεως, προσέλθῃ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου Πρεβέζης, ὡς ἐναγομένη ἐπὶ διαζεύξει ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γερασίμου Σπανοῦ. Ἄλλως δικασθῆσεται ἐρήμην

Ἐν Πρεβέζῃ 1909 ἰουνίου 3.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ναθαναὴλ.

Ὁ γραμματεὺς 1

Ε. Π. Τθούτουρας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΔΕΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Καλεῖται ἡ Μαρία Δημητρίου Ἀποστολίδου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος ὑπήκοος ὀθωμανῆ, ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν τουριστὶ 7ην, μετὰ παρέλευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν Ἀργυροπόλει Πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς

Μητροπόλεως Χαλδείας καὶ Χερροϊάνων, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Δημητρίου Ἀποστολίδου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπήκοου ὀθωμανοῦ, κατοικοῦ Κρώμνης, ξενοδόχου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγῆς περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων)πόλει ἐκδιδόμενης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Ἀργυροπόλει τῇ 25 μαΐου 1909.

1

Ὁ πρόεδρος

Ὁ γραμματεὺς

Ὁικονόμος Θεόδωρος

Ἀρχιδιάκονος Γερόσιος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Γρηγόριος Κωνστ. Πάρα ἢ Μπιρμπίλη, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, ἐκ Πολυτσαῆς τῆς Ἡπείρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως κατατόμενος, ἦδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίας ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Κωνσταντινῆς, τὸ γένος Ἰωάννου Μπαμπίκου χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπήκοου ὀθωμανῆς, ἐκ Σχωριᾶδων τῆς Ἡπείρου ὀρωμένης καὶ νῦν ἐν Ταταούλοις Κων)πόλεως διαμενοῦσης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 27 μαΐου 1909.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ Α' γραμματεὺς

καὶ ἀντ' αὐτοῦ

Ἄρ. Δ. Χαμουδόπουλος

Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Βενιαμῖν

2

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3204 αὐξ. 14, ἡμερομηνίαν 4 μαΐου 1909 ἐρήμην ἀποφάσεως διαζεύξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἀρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Ὁσ)ηγιῶν, Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον κατὰ πλειοψηφίαν Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτ. 1476 καὶ ἡμερομηνίαν 24 φεβρουαρίου 1909 ἀγωγὴν τοῦ Νικολάου Κουκούλα, κατὰ Χρηστίνης Ν. Κουκούλα τὸ γένος Παντελεῖ Ρούσσου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὀφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως τρίς κατ' ἐπανάληψιν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένη ὡς ἠττηθείσῃ ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τελετῆς τῆς παρουσίας ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνόντα εἰς γρόσια 332 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη, καὶ ἀπηγγέθη αὐτῆμερον.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Χίου Κωνσταντῖνος

3

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'

ΑΡΙΘ. 24

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ἕνα τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρὰ . . .	5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους	3
ἐν τῇ ἔξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ.	25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
+ ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Επίτιμος διευθυντής καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ τελευταῖαι ἀποφάσεις τοῦ ὀθωμανικοῦ κοινοβουλίου — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία — Βιβλιολογία — Ἀνάγνωσμα τῆς κυριακῆς ΚΓ' καὶ ΚΔ' — Δήλωσις — Δικαστικὰ Ἀγγελίαι.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ,

αἱ γενόμεναι κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ ὀθωμανικοῦ συντάγματος, ἐπὶ δύο κυρίως ἀρθρῶν αὐτοῦ, ἐθεωρήθησαν ὑπὸ πάντων τῶν σπουδαίων καὶ μετὰ τῶν ταχυτήτων ἐπιψηφισθεῖσαι, ὥστε νὰ προκαλέσῃ διὰ τοῦ τύπου συζητήσεις καὶ διαφωνίας καὶ κρίσεις, αἵτινες ἔπρεπε κυρίως ἐν τῇ ὀθωμανικῇ Βουλῇ ν' ἀκουσθῶσι καὶ ν' ἀναπτυχθῶσιν ἐλευθέρως καὶ ἀνεπηρέαστως. Τὸ ἀρθρον 11 τοῦ συντάγματος τῆς 11 δεκεμβρίου 1876 ἀναγραφὴν ὡς εἶχε, καὶ τὸ 16 ἐκείνου, μεταβαλόντα τὸν ἀριθμὸν μόνον, παραμείναντα δὲ τὰ αὐτὰ, χωρὶς καὶ νὰ συζητηθῶσι καὶ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ παρατηρήσεις καὶ προτάσεις τῶν μὴ μουσουλμάνων βουλευτῶν, δεικνύουσιν οὐ μόνον ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης πρὸς πάντα τὰ μὴ μωαμεθανικὰ ἔθνη τὰ συναποτελοῦντα τὴν ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν, ἀλλὰ καὶ, κατὰ τινὰ τρόπον,

ὑπόνοιαν ὅτι τὰ δίκαια τῶν χριστιανικῶν ἐθνότητων, τὰ ἐκ τῆς θρησκείας αὐτῶν ἀπορρέοντα, τὰ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας σεβαστὰ διατελέσαντα παρὰ γενεαῖς τούρκων ἐπιφανῶν, εἰσὶν ἐπιβλαβῆ εἰς τὸ κράτος.

Ἐνεκα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἡμετέρου φύλλου θέλομεν περιορισθῆ σήμερον εἰς ὀλίγας συναφεῖς τῇ ὑποθέσει λέξεις, ἀληθείας τινὰς ἀναντιρρήτους καὶ θεμελιώδεις ὑπενημιζόντες εἰς τοὺς βουλευτὰς ἐκείνους, οἵτινες ἐν σποιδῇ παρεδέξαντο ἰδέας καὶ φράσεις ἀνοικεῖους εἰς συνταγματικὸν χάρτην αὐτοκρατορίας ἀποτελουμένης ἐκ δέκx τουλάχιστον ἀγνώστων τε καὶ γνωστῶν ἐθνῶν, ὧν τινὰ ἔχουσιν ἱστορίαν πολὺ ἀρχαιοτέραν τῆς τοῦ τουρκικοῦ. Ἡ καταγωγὴ καὶ ἱστορία τῶν ἐθνῶν τούτων καὶ τῆς θρησκείας, ἣν ἕκαστον πρεσβεύει, πολὺ ἀρχαιοτέρας τοῦ μωαμεθανισμοῦ, ἔτυχον τιμῆς καὶ σεβασμοῦ παρὰ τῇ ἰδρυτῇ τοῦ μωαμεθανικοῦ θρησκευματος καὶ παρὰ τοῖς μετ' αὐτὸν καλίφας, ἐν οἷς ἀναφέρονται τινες ἐκτάκτου νοημοσύνης καὶ πολιτικῆς συνέσεως οὐχὶ κοινῆς. Πάντες οὗτοι κάλλιστα ἐγίνωσκον τί διδάσκουσι τὰ χριστιανικὰ θρησκευματα, διότι καὶ ἐζήτουν νὰ γνωρίσωσι τὴν διδασκαλίαν ταύτην, καὶ μαθόντες ἔβλεπον ὅτι οὔτε ἡ δογματικὴ, οὔτε ἡ ἠθικὴ διδασκαλία τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν ἰδύνατο νὰ ἐννο-

ηθῆ, πολλῷ μᾶλλον νὰ κηρυχθῆ ἐπιβλαβῆς εἰς τὰ τόσα πρὸ τοῦ ὀσμаниκοῦ ὑπάρξαντα μωαμεθανικὰ κράτη.

Σελτζουκίδαι, Ἀββασίδαι, Φατιμίδαι, Ὀμειάδαι καὶ οἱ ἀνώτατοι τῶν κρατῶν αὐτῶν λειτουργοὶ τοιοῦτοτρόπως ἐσκέπτοντο, δῆλα δὲ, σαφέστερον, οὐδεμίαν θρησκείαν ἐπίστευσαν δυναμένην «νὰ προσβάλλῃ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη»· διότι τὴν εἰδωλοατρικὴν ἀπετροπιάζοντο ἀκριβῶς ἰουδαϊσμός τε καὶ χριστιανισμός καὶ μωαμεθανισμός. Οὐτε τὰ δόγματα, οὐτε τὴν ἠθικὴν τοῦ χριστιανισμοῦ διαρρήδην ἀπεδοκίμασαν, οὐτε φανερῶς οὐτε κρυφίως, ἰδίᾳ ἢ ἐν ἐπισήμοις διακηρύξεσιν, οἱ περιφανεῖς σουλτάνοι, οὐτε χρηστῶν ἠθῶν προσβολὴν ἀπὸ μέρους θρησκείας τινὸς ἐφοβήθησαν, οὐτε λατρείας τύπους ἐκρίναν ἐπιζημίους εἰς τὸ κράτος· τουναντίον, ὑπῆρξε μωαμεθανὸς ἐμίρης παραδεχθεὶς τὸν Σταυρὸν ὡς σύμβολον τῶν νομισμάτων καὶ στολισμὸν τοῦ σκήπτρου αὐτοῦ, ὑπῆρξαν μωαμεθανοὶ δεχόμενοι τὸ βάπτισμα ὡς δυνάμενον νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἐπήρειαν πολλῶν ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀσθενειῶν.

Τοσοῦτοι νοήμονες μωαμεθανοὶ, ἰσχυροὶ δυνάσται, δέκα καὶ δώδεκα αἰῶνας πρὶν ἡμῶν ζήσαντες, ἐσεβάσθησαν τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, καὶ οὐδεὶς, ἐν τῇ ἀναγνωρίσει τῶν δικαίων καὶ προνομίων ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ θρησκειῶν, ἐτόλμησε νὰ προσβάλλῃ καὶ ν' ἀναγράψῃ ὡς ὄρον διατηρητέως τῶν θρησκευτικῶν τούτων προνομίων «νὰ μὴ προσβάλλωνται ἢ δημοσία τάξις καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη». Οὐτε εἰς ἐμιρναμέδες, οὐτε εἰς συιθήκας, οὐτε εἰς βεράτια, οὐτε εἰς χὰτ-ι-χουμαϊοῦν, οὐτε εἰς ἀχτιναμέδες ἀνεγράφη τοιαύτη φράσις. Ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι, πλειοψηφία μωαμεθανῶν, εἰς τὴν ἀριθμητικὴν αὐτῆς στριζομένη δύναμιν, ἀθετεῖ τὸ παρελθὸν τοῦ τουρκικοῦ κράτους, παραγράφει τὰ διδάγματα τῆς ἰδίας ἱστορίας καὶ δίδει ἀφορμὴν εἰς διαιρέσιν, ὥσει μὴ ἔρχουν αἱ ὑπάρχουσαι.

Βεβαίως ἕκαστος διανοεῖται καὶ κρίνει ὡς θέλει, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀκούσῃ καὶ τῶν ἄλλων καὶ νὰ μάθῃ παρ' αὐτῶν ὅτι ἡ ἰσότης, ἦν κηρύττει τὸ σύνταγμα, καὶ ἐπιδιώκουσιν οἱ πλειοψηροῦντες, κηρύττεται λαθραίως ἀνυπαρκτος. Τὸ ἄρθρον 11 παλαιοῦ, 12 νέου συνταγματικοῦ χάρτου, κηρύττει μὲν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν ἢ θρησκείαν τοῦ κράτους—τοῦ συναποτελουμένου ἐκ δέκα πολυπληθῶν ἐθνοτήτων—τὸν ἰσλαμισμὸν, προστατεύει δὲ συγχρόνως ὑπὸ ὄρον τὰς λοιπὰς θρησκείας καὶ ἀναγνωρίζει τὰ προνομία τὰ θρησκευτικὰ τῶν μὴ μωαμεθανικῶν κοινοτήτων. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, προστατεῖται ὑπὸ ὄρον τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, εἰσάγει ἀνισότητα, καταργεῖ οὕτω τὴν βᾶσιν τοῦ νέου πολιτεύματος, καὶ δεικνύεται καὶ ἀδικον, διότι ὑποτρέφει τὴν ὑπόνοιαν ὅτι

εὐρίσκονται δῆθεν θρησκευματα καὶ τὰ ἐπὶ τούτων ἐδραζόμενα προνομία, ἢ δίκαια, προσβάλλοντα τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη, εἰσάγει ἀμφιβολίαν ἴσως περὶ τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ χριστιανισμοῦ, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν καὶ τὸ θεμέλιον τῶν νομοθεσιῶν ὅλων τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν τοῦ κόσμου, ἅτινα βεβαίως οὔτε ἐπὶ ἐπὶ ἐλλείψει δημοσίας τάξεως, οὔτε ἐπὶ στερήσει χρηστῶν ἠθῶν δύναται τις νὰ καταφρονήσῃ.

Ἄρνησις ἐπίσης τοῦ παρελθόντος τοῦ τε τουρκικοῦ κράτους καὶ πάντων τῶν μέχρι σήμερον ὑπαρξάντων μωαμεθανικῶν κρατῶν δεικνύεται καὶ διὰ τοῦ 16 ἄρθρου τοῦ παλαιοῦ, 18 τοῦ νέου συντάγματος.

Ἡ διάταξις ὅτι «θέλουσι μὲν ληφθῆ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα περὶ τοῦ ὁμοιομόρφου καὶ κανονικοῦ τῆς πρὸς πάντα τοὺς ὀθωμανοὺς ὑπηκόους παρεχομένης ἐκπαίδευσως, ἀλλ' οὐδαμῶς παραβλασθήσεται ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία τῶν διαφόρων κοινοτήτων» ἦν περιττὴ κατὰ τὸ δεύτερον ἰδίᾳ μέρος αὐτῆς, διότι τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν ἀληθειῶν, ἠθικῶν καὶ δογματικῶν, οὐδεὶς καλῆφης, οὐδεὶς σουλτάνος ἐμπόδιεν, οὐτε ἐπέτρεψεν εἰς ξένου δόγματος διδασκάλους νὰ διδάσκωσι θρησκευτικὰ εἰς παῖδας ἀνήκοντας εἰς ἕτερον δόγμα. Ἐὰν δὲ τὸ θρησκεύειν ἐλευθέρως γινώσκωμεν ἐπικυρωθὲν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ὀμαρ-ελ-Χάτταπ, ὑπὸ πάντων τῶν σουλτάνων μέχρι πρὸ μικροῦ, ἡ διδασκαλία τῆς θρησκείας ἐννοεῖται μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ δικαιώματος τοῦ θρησκεύειν ἐλευθέρως, διότι τοιοῦτο κ' ἐκεῖνοι πάντες ἐθεώρησαν.

Ἡ Ἐκκλησία ἢ χριστιανικὴ, συντηροῦσα διὰ τοῦ ὀβολοῦ τῶν πιστῶν, καὶ ἐποπτεύουσα διὰ τῶν κατὰ χώρας ἐπισκόπων, τὰ σχολεῖα, ζητεῖ νὰ διαμορφώσῃ δι' αὐτῶν τὸν τέλειον, κατὰ τὸ δυνατὸν, τύπον τοῦ χριστιανοῦ· διὰ τοῦτο καὶ τὰ σχολεῖα τὰ χριστιανικὰ καὶ τὰ σχολεῖα τῶν ἐλλήνων ἀπὸ Χριστοῦ μέχρις ἡμῶν εἶχον διδασκάλους ἢ διευθυντὰς κληρικούς, τὰ πρῶτα μαθήματα καὶ διδάγματα ἤρουντο οἱ προπάτορες καὶ πρόγονοι ἡμῶν ἀπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τὴν ἐλληνικὴν ἐδιδάσκοντο, τὸ κυριώτερον, εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἁγίων πατέρων, καὶ οὕτω προδιδασκόμενοι συνεπλήρουν τὰς σπουδὰς αὐτῶν ἐν μοναστηρίοις, ὅπου κληρικοὶ ἦσαν οἱ διδάσκαλοι. Διότι ἐπολεμεῖτο καὶ τότε ὁ χριστιανισμός, ξενικαὶ δὲ διδασκαλαὶ καὶ ἐκφυλα δόγματα, θρησκευτικὰ, ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ, διαδιδόμενα καὶ ἄλλοτε καθὼς καὶ σήμερον, ἐκινδύνευον νὰ διασειώσῃ τὰ θεμέλια αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ παιδείσις εἶχεν εὐσεβῆ χαρακτῆρα, καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦτον οὐδεὶς οὐδέποτε σουλτάνος, οὐδὲν οὐδέποτε διβάνιον ἐσκέφατο λαθραίως ἢ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἢ νὰ παραβλάψῃ ἢ τὸ παράπαν ν' ἀλλοιώσῃ. Καθὼς ἐπετρέπετο εἰς τοὺς ραγιαδες

χριστιανούς νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τοὺς ναοὺς πρὸς ἐξάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων, οὕτως οὔτε ἐμποδίζοντο νὰ φοιτῶσιν οὗτοι παρὰ τῷ ἱερεὶ τῆς συνοικίας ἢ τοῦ χωρίου, παρὰ τὸν ναὸν ἢ εἰς τὸν νάρθηκα αὐτοῦ, πρὸς ἐκμάθησιν τῶν «ἱερῶν γραμμάτων», καθὼς ὠνομάζετο ἡ ἐγκύκλιος παιδείσις. Τὴν παιδεύουσιν ταύτην οἱ σουλτάνοι κατὰ καιροὺς ἀνεγνώριζον καὶ ἐπροστάτευον, λέγεται δ' ὅτι εἰς δυνάστης ἐν Ἀφρικῇ γλώσσας μὲν ἀπέκοψέ ποτε δεκακισχιλίας ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, ἵνα μὴ λαλῶσιν ἑλληνιστί, ἀλλ' ἀρῆκει ἀνεπηρέαστα τὰ σχολεῖα τῶν χριστιανῶν ἑλλήνων. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ἐκπαιδύσεως ἐμορφώθησαν πάντες οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, πάντες οἱ μεγάλοι ἑλληνες διερμηνεῖς οἱ σώταντες τὸ κράτος ἐν μεγάλοις κινδύνοις, καὶ κατ' αὐτὸ διηπαιδαγωγήθησαν πάντες οἱ ἀνώτεροι λειτουργοὶ τοῦ κράτους, πάντες οἱ βεζίροι, ὅσοι ἀπὸ χριστιανῶν ἐγένοντο κατὰ καιροὺς μωαμεθανοί, πάντες οἱ ἑλληνες ὑπάλληλοι ἀπὸ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ Μιχαὴλ τοῦ Κριτοβούλου, μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου Καρθεδωρῆ καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Ἀνθοπούλου.

Διεμόρφουν δὲ πάντες οὗτοι χαρακτηῖρας ἐν ἑαυτοῖς καὶ τοῦ χαρακτηῖρος τούτου τὰ στοιχεῖα καὶ τὴν ὄλην πνοὴν καὶ ψυχὴν ἢ Ἐκκλησία μόνη καὶ τὸ Εὐαγγέλιον δίδει διὰ τῆς εὐσεβοῦς παιδείσεως· καὶ ταύτης ὁ νόμιμος, ὁ λογικὸς, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ καθεσταμένος ἐπόπτης καὶ ἐπιμελητῆς καὶ διευθυντῆς ἐστὶν αὐτὴ ἢ Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη λέγει καὶ σήμερον πρὸς τοὺς συζητοῦντας μὴ χριστιανούς: Ἄφρατε τὸ καθεστὼς τῶσιν αἰῶνων ἀμετακίνητον, καὶ μάθετε ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς παγκοσμίου ὅτι, καθεστῶτα κοινωνικὰ καὶ μάλιστα θρησκευτικὰ χιλιάδων ἐτῶν διασεισθέντα προσέκαλεσαν οὐχὶ σπανίως ζημίας οὔτε μικρὰς, οὔτε εὐκόλως ἐπανορθουμένας.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ,

ἐντὸς δύο ἐβδομάδων, τριῶν μόνον ἐπαρχιῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου χορηγίας ἔχομεν ν' ἀναγράψωμεν τὴν ἐκ Νικομηδείας ἐκ γροσίων 1404, προϊόντων ἐκ τῆς ἐπιβεβλημένης εἰσφορᾶς τῶν ἱερῶν ἐπαρχιακῶν ναῶν, τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου—τὴν ἐξ Ἰωαννίνων ἐκ γροσίων 893, ὧν τὰ μὲν 317 προῖον τῆς ὀφειλῆς τινῶν ναῶν τῆς ἐπαρχίας ταύτης, τὰ δὲ 576 προερχόμενα ἐξ εἰσπρόξενος δίσκων—τὴν ἐκ Συμόνης εἰσφορὰν τῶν ναῶν τῆς ἐπαρχίας ἐκ γροσίων 2160 καὶ τὴν ἐκ γροσίων 216 τῆς ἐπαρχίας Νευροκοπίου, δῆλα δὴ δύο λιρῶν, ὧν μία προῖον δίσκου ὑπὲρ τοῦ

ἔθν. ταμείου καὶ μία ἐκ δόσεων δύο ναῶν. Ἡ ἐπαρχία Νευροκοπίου γινώσκωμεν πάντες εἰς οἷαν κατάστασιν διατελεῖ ἀπὸ τῶσιν ἐτῶν, διὸ καὶ ἡ εἰσφορὰ αὐτῆς, δεικνύουσα τὸ ἀκατάβλητον αἶσθημα καὶ φρόνημα τῶν καταδιωκομένων ἑλλήνων ὀρθοδόξων τῆς Μακεδονίας, πρέπει νὰ πρόκειται παράδειγμα μιήσεως ἄξιον τῆς ἐν Καστορίᾳ καὶ Γρεβενοῖς καὶ Σιατίστη καὶ Μογλενοῖς καὶ Πελαγονίᾳ καὶ Κοριτσᾷ καὶ κυρίως τοῖς ἐν Θεσσαλονίκῃ. Καὶ μόνον μετὰ τὴν ὁμοίαν ἐνέργειαν καὶ ἄλλων πολλῶν θέλει δικαιωθῆ πᾶς ὁ ἐπαναλαμβάνων τὴν περὶ φιλαδελφίας εὐνοϊκὴν κρίσιν τοῦ ἀποστόλου Παύλου περὶ τινῶν μακεδόνων, ὅτι θεοδίδακτοι πάντες ἦσαν εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπέδωκε τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην ἐπίσκεψιν τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ρωσσίας κ. Ἰω. Ζηνοβιέφ, ἀναχωροῦντι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως.

Γραμμάτων τελεταί.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 14 μεσοῦντος, ἀπὸ πρωΐας μὲν ἡ Μ. τοῦ Γ. Σχολῆ, μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἡ ἐν Χάλκῃ Ἐμπορικὴ συνεκάλεσαν ἀκροατήριον φιλομούσων, ὑπὸ τὴν προεδρείαν ἀμφότεραι τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. Παρῆσαν ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῆ οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ Νικαίας, Πισιδείας, Σωζοαγαθοπόλεως, Εἰάνθης, ὁ καὶ πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῆς Μ. σχολῆς, Προικοννήσου, Ἐλασσῶνος, καὶ 40 Ἐκκλησιῶν, οἱ παρεπιδημοῦντες πανιερ. μητροπολίται Δράμας, Γάνου καὶ Χώρας καὶ Παραμυθίας, οἱ τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ θρόνου πανιερ ἱρχιεπίσκοποι Ναζαρέτ καὶ Σεβαστείας, ὁ ἐξοχ. πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰ. Γρυπάρης καὶ πολλοὶ λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες καὶ ἔμποροι. Ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσφράγισε τὴν σεμνὴν τῶν γραμμάτων πανήγυριν διὰ προσφωνήσεως ἐπικαίρου. — Ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Σχολῇ Χάλκῃς, προκαθημένου τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, παρῆσαν οἱ αὐτοὶ σεβασμ. συνοδικοὶ καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες μητροπολίται Φιλιπποπόλεως, Σερρών, Δράμας, ὁ πανοσιολγ. ἐπίτροπος τῆς ἱερᾶς μονῆς Σινᾶ, ὁ ἐξ. πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος, βουλευταὶ τινες ὁμογενεῖς καὶ φιλομούσων ἐπίλεκτον ἄθροισμα. Ἡ Α. Θ. Π. καὶ ἐνταῦθα προσεφώνησε τοὺς παρόντας διὰ λόγων καταλληλοτάτων ταῖς περιστάσεσιν.

Μητρόπολις Δράμας.—Τῇ πέμπτῃ ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν διὰ Καβάλλας ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δράμας καὶ Ζιχνῶν κ. Χρυσόστομος, ὑποβαλὼν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἐγγράφως ἀφήγησιν τῶν κατ' αὐτόν.

Όνοματικά έορταί.—Προχθές, δευτέρω, τῷ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτη Νικαίας κ. Ίερωνύμῳ, ὡς καὶ τῷ πανιερ. μητροπολίτη Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ίερωνύμῳ ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ αὐτῶν ἐορτῇ.

Άγιον Όρος.—Τῇ 4 Ιουνίου ἐτελέσθη ἡ ἐγκατάστασις τῆς νέας ἐπιστοσίας τῶν ἱερῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου Όρους Ἄθω, ἣν ἀποτελοῦσιν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς τοῦ Διονυσίου (γέρον Σιλβέστρος), τῆς τοῦ Ζωγράφου (ἱερμν. Γαλακτιῶν), τοῦ ρωσικοῦ κοινοβίου (ἱερμνχ. Γρηγόριος) καὶ τῆς τοῦ Κασταμονίτου (γέρον Πολύκαρπος). Τὴν νέαν ἐπιστοσίαν, κατὰ τὰ ἔθιμα, προσεφώνησεν ὁ τῆς ἱεραῆς μονῆς Μεγίστης Λαύρας ἀντιπρόσωπος ὀσιώτατος γέρον κ. Δαμιανός, ἐγγχειρίζων τὴν ράβδον. Κατὰ τὴν τελετὴν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Πρωτάτου παρῆν ὁ κατὰ κράτος Ἁγίου Όρους Ἀλῆ Ριζᾶ.— Ἀπῆλθον εἰς Θεσσαλονίκην τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα διὰ λόγους ὑπηρεσίας ὁ ἐκ τῶν πατέρων λαυριωτῶν ὀσιολογ. γέρον Κορνῆλιος καὶ ὁ πανοσ. ἡγούμενος τῆς ἱεραῆς μονῆς τοῦ Γρηγορίου ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβος.

Ἐπισκοπὴ Ἀρδαμερίου.—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος διαμένει, χάριν ἐπαρχιακῶν υποθέσεων, ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ἀρδαμερίου καὶ Γλατιστῆς κ. Δωρόθεος.

Ἐκδόσεις μουσικαί.—Πρότινος ἐξεδόθη καὶ τὸ δεύτερον τεύχος τῆς «Ἐθνικῆς Μούσης», περιοδικοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου, οὗ τὸ πρῶτον τεύχος πρὸ διμηνίας ἐκδοθὲν ἀνηγγέλαιμεν. Ἐὰν δὲ καὶ σήμερον ἀγγέλωμεν τοῦ δευτέρου τεύχους τὴν ἐκδοσιν, πράττομεν τοῦτο καὶ πρὸς σύστασιν τοῦ περιοδικοῦ πᾶσι τοῖς μεριμνῶσι πρὸς διάσωσιν καὶ γνωστοποίησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς τε καὶ δημῶδους ἑλληνικῆς μουσικῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἠθογραφίας καὶ πρὸς ἐμψύχωσιν τῶν ἐν τῷ Συλλόγῳ καὶ διὰ τοῦ περιοδικοῦ ἐργαζομένων διότι ἀνέλαινον οὗτοι γιγάντειον ἀγῶνα, ὕλικῶν κερφαλαίων ἀπαιτοῦνται συνάθροισιν.—Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται ἐνός φράγκου.—Ἐν τῷ δευτέρῳ τεύχει μελέτης ἀξία δέικνεται ἡ «περὶ ἑθνικῆς ποιήσεως καὶ μουσικῆς» διατριβὴ τοῦ ἔλλογ. δικηγόρου κ. Ν. Παπαλεξανδρῆ, γεγραμμένη εἰς ὀμαλὸν καὶ κανονικὸν λεκτικὸν ἰδίωμα, ὅπερ ἐπήνεσεν οἱ ἔλλογ. καθηγηταὶ τοῦ ἑθνικοῦ πανεπιστημίου κκ. Μιστριωτῆς καὶ Χατζηδάκης.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Πατριαρχικὸς ἐπίτροπος.—Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἀξώμης κ. Χριστοφόρος, ἀφικόμενος αἰσίως εἰς Ἀλεξανδρείαν, μετέβη κατὰ τὰ τελετὰ τοῦ παρελθόντος μηνὸς εἰς Κάιρον, ὅπου θέλει παραμείνει, καθ' ἃ γράφει ὁ «Πανταίιος» ὡς πατριαρχικὸς ἐπίτροπος, ἀναπληρῶν τὸν πανιερ. μητροπολίτην (τοῦ πατριαρχ. θρόνου Ἀλεξανδρείας) Χαλεπίου κ. Νεκτάριον, ἀπερχόμενον, ἀδείχ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐξω τῆς Αἰγύπτου, πρὸς περιθάλψιν τῆς πασχούσης ὑγιείας αὐτοῦ.

Ὁ Σύλλογος τῶν ἑλλήνων ἐπιστημόνων, ὁ

συσταθεὶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρὸ τεσσάρων περίπου μηνῶν, κατώρθωσε καὶ συγκεντρώσῃ ὑπὸ μίαν εὐγενῆ σημαίαν ὑπὲρ τὰ δύο τρίτα ἐκ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ἐν τῇ αἰγυπτιακῇ ταύτῃ μεγαλοπόλει ἐπιστημόνων, ἀριθμῶν νῦν ἑκατὸν ἑννεήντα ἑπτὰ ἑτάλους, ὧν 81 εἰσὶν ἱατροί, τεσσαράκοντα ἑπτὰ νομικοί, τριάκοντα τρεῖς ἀρχιτέκτονες καὶ γεωμέτραι, εἴκοσι καὶ εἰς φαρμακοποιοί, ἑννέα φιλόλογοι καὶ ἕξ φυσικομαθηματικοί.—Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου λείπουσιν οἱ θεολόγοι.—Ἐλπίζομεν δ' ὅτι τὸ σύνολον τῶν ἐγγραφέντων ἀρκεῖ πρὸς ἐπιστημοτάτην ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ παράστασιν τῆς σοφουῆς ἐργασίας, ἣν δύνανται νὰ διεξαγάγῃσι τότε ἐπιστήμονες.

Ἐκκλησία Κύπρου

Σχολεῖα ἑλληνικά, τὰ καθ' ὅλον μὲν τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Κύπρῳ ὑπάρχοντα, ἀπολαμβάνοντα δὲ κυβερνητικὴν βοήθειαν, ἀριθμοῦνται 305 ἀρρεναγωγεῖα, ἐν οἷς διδάσκουσι διδάσκαλοι 326 καὶ παρθεναγωγεῖα 48 μετὰ 56 διδασκαλισσῶν = 353 δὴλὰ δὴ μετὰ 382 διδασκάλων. Νοοῦνται δὲ τὰ δημοτικά.—Γούτων, ἡ ἐπαρχία Λευκωσίας ἀριθμεῖ 90 (διδασκ. 90) ἀρρεναγωγεῖα καὶ 13 παρθεναγωγεῖα (16 διδασκαλίσσαι)—ἡ ἐπαρχία Λάρνακος 33 ἀρρένων (36 διδασκαλοὶ) καὶ 3 κορασίων (4 διδασκαλίσσαι)—ἡ ἐπαρχία Λεμισοῦ 54 ἀρρένων (55 διδασκ.) καὶ 7 κορασίων μετὰ ἰσαριθμῶν διδασκαλισσῶν—ἡ τῆς Ἀμμοχώστου 63 ἀρρεναγωγεῖα (διδασκ. 71) καὶ 17 παρθεναγωγεῖα (19 διδασκαλίσσαι)—ἡ τῆς Πάφου 41 ἀρρεναγωγεῖα καὶ ἰσαριθμῶν διδασκάλους καὶ 2 παρθεναγωγεῖα μετὰ 2 διδασκαλισσῶν καὶ—ἡ τῆς Κυπριῆς 21 ἀρρεναγωγεῖα (24 διδασκ.) καὶ 6 παρθεναγωγεῖα (8 διδασκαλίσσαι).

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Κήρυγμα.—Διωρίσθη ἱεροκήρυξ παρὰ τῇ ἐπισκοπῇ Φωκίδος ὁ ἱερολογ. κ. Χρυσόστομος Νικολάου.—Ἐπὶ τῆς ἱεραῆς Συνόδου ἀπελύθη τῇ 27 ἀπριλίου ἐγκύκλιος εἰσάγουσα παρὰ τοῖς ἱεροκήρυξιν ἀμιλλαν ἐν τῇ καταληπτῇ τῷ λαῷ ἀναπτύξει ἐποικοδομητικῶν θεμάτων.

Ἐπίσκοποι ἐν Ἀθήναις.—Διέτριβεν ἐν ἀρχαῖς τοῦ μηνὸς τούτου, κατὰ τὸν «Ἱερόν Σύνδεσμον» Ἀθηναίων, ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ βασιλείου ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Μεσσηνιακῆς κ. Μελέτιος.

Ἱερατικὸς Σύνδεσμος Μαντινείας.—Τῇ 14 μαΐου, καθ' ἃ πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Σκρίπ» ἐπιστελλοῦσιν, ἐγένετο ἑναρξίς τῶν δημοσίων διαλέξεων τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς ἐπισκοπῆς Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, μετὰ τὸν ἀγιασμόν, τελεσθέντα ὑπὸ τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου κ. Γερμανοῦ, τοῦ καὶ προεδρεύοντος. Τὸ πρῶτον μάθημα ἐποιήσατο ὁ ἱερολογ. διάκονος κ. Γερμανὸς Ρουμπάνης, διευθυντῆς τῆς ἱερατικῆς σχολῆς Τριπόλεως. Ὁ ἀνταποκριτῆς τοῦ «Σκρίπ», περιγράφων τὸν διάκοσμον τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ ἐγένετο ἡ τελετὴ καὶ [ἀναφέρων] τὴν ἀνάρτησιν προσωπο-

γραφῶν ἐπιφκῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τῶν μετὰ τὸ 21, κακίξει τὴν παράλειψιν τῶν εἰκόνων τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκου-
μενικοῦ πατριάρχου, τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν
καὶ τοῦ αἰδίου πατριάρχου Γρηγορίου Ἀγγελοπούλου
τοῦ ἀπὸ Σμύρνης.

Ἱερατικά ὀχολαί. — Τῆ 7 τοῦ τρέχοντος μηνός, κυριακῆ, ἀνεγνώσθη ἡ λογοδοσία περὶ τῆς ἐν τῷ λήξαντι σχετικῶ ἔτει καταστάσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρίου σχολῆς, παρόντος καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς παιδείας. Ἐφοίτησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 77 μαθηταί, ὧν οἱ πλείονες ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας = ἕ Ἡπείρου 20, ἐκ Θράκης 1, ἐκ Μακεδονίας 5, ἐκ Μικρασίας 5, ἐκ Μιτυλήνης 3, ἐκ Κρήτης 2, ἐκ Χίου 2, ἐξ Ἰκαρίας 1 καὶ ἐκ Βουλγαρίας προήρχοντο 4, τὸ ὅλον τεσσαράκοντα καὶ τρεῖς. Ἐκ τῶν ἐβδωμήκων καὶ ἐπτὰ μάθητῶν 33 εἰσὶν ὑπότροφοι τῶν ἀειμνήστων Ριζαρίων, τρεῖς τῆς ἱεραξ μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη, οἱ δὲ λοιποὶ ἐτέρων κληροδοτημάτων ἢ ἰδιοσυντήρητοι.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἀμερικῆς ἑλληνικαὶ κοινότητες. — Ἐν τῇ «Ἀτλαντίδι» Νέας Ὑόρκης ἐξεδόθη σημεῖωμα τῶν τε ἱερῶν ναῶν τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἐν Ἀμερικῇ κοινότητας καὶ τῶν ἱερατικῶς προϊσταμένων αὐτῶν. Τὸ σημεῖωμα τοῦτο, συμπληρούμενον ὑπ' ἡμῶν, ἐπανορθουμένων καὶ τιῶν ὀνομάτων, ἔχει οὕτως· **Ἁγίου Λουδοβίκου**, ἐφημέριος αἰδ. Π. Φιαμπόλης — **Ἁγίου Φραγκίσκου**, ἐφημέριοι τῶν δύο ναῶν, ἀμφότεροι διορισθέντες ὑπὸ τῆς ἱεραξ Συνόδου τῆς Ἑλλάδος, ἀρχιμ. Στέφ. Μακκρόνης, αἰδ. Κωνστ. Τσαπραλῆς — **Ἀτλάντας**, ἐφημέριος Οἰκονόμος (τῆς Μ. Ἐκκλησίας) Βασίλειος Λαμπρίδης — **Βαλτιμόρης**, αἰδ. Κ. Δουρόπουλος — **Βιρμινγκάμς**, ἐφημέριος κ. Κανέλης — **Βοστώνης**, ἐφημέριος Οἰκονόμος (τῆς Μ. Ἐκκλησίας) Νέστωρ Σουσιλίδης — **Βούφαλο**, ἐφημέριος θέσις χηρεύει — **Γάλδεστον**, ἀρχιμ. Θεοκλήτος — **Δένβερ**, ἀρχιμ. Παῖσιος Φερεντίνος — **Ἰνδιανούπολεως**, αἰδ. Ν. Βελώνης — **Ἰψουίτς**, ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Παρασχάκης — **Κάνδας**, ἀρχιμ. Χαρίτων Παναγόπουλος — **Κιγκινάτης**, αἰδ. Κ. Βασιλάς — **Λόουελ**, Οἰκονόμος (τῆς Μ. Ἐκκλησίας) Κώνστας Χατζῆ Δημητρίου — **Λος Ἀγγελοσ**, ἱερμ. Γερόντιος Κουτούζης — **Μάντζεστερ**, ἐφημέριοι τῶν δύο ναῶν οἱ αἰδ. Δ. Παπαγεωργίου καὶ Κ. Χαραμαντᾶς — **Μιννεαπόλεως**, ἀρχιμ. Κύριλλο, Βαφειαδάκης (ἐκ Σμύρνης) — **Μοντρεάλης**, ἐφημέριοι τῶν δύο ναῶν αἰδ. Ἄντ. Πανερίδης καὶ ἀρχιμ. Ἀγαθ. Παπαγεωργόπουλος — **Μιλγουόκ**, ἀρχιμ. Ἀνθιμος Ἰωαννίδης — **Νέας Λύρηλιας**, αἰδ. Χρήστος Ἀγγελόπουλος — **Νέας Ὑόρκης**, ἐφημέριοι τῶν δύο ναῶν οἱ αἰδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς καὶ Νικ. Λάζαρις — **Νιούαρκ**, αἰδ. Θεόδ. Προυσιάνος — **Νόρουϊτς**, (τῆς ἄρτι συμπαγείσεως κοινότητος) ἐφημέριος Ζαχαρίας Παπανικολάου (εἰς ἐτέ-

ραν κοινότητα μένων) — **Ἰουμάκς**, αἰδ. Κ. Χαρβαλῆς — **Οὐάσιγκτῶνης**, ἀρχιμ. Ἰωακείμ Ἀλεξόπουλος — **Πιττ-βούργης**, αἰδ. Π. Ροδόπουλος — **Πουέβλο**, ἀρχιμ. Καλλίνικος Γεωργόπουλος — **Πόρτλανδ**, αἰδ. Βασ. Ἀβραμόπουλος — **Πρόβιδενς**, ἐφημέριος μέχρι τοῦδε Βασ. Λαμπρίδης — **Σαβάνας**, αἰδ. Θωμᾶς Παπαγεωργίου — **Σεβογάν**, ἡ θέσις ἐφημερίου χηρεύει (πρὸ μικροῦ διέμενον ἐκεῖ ὁ αἰδ. κ. Ἄντ. Παπαδημητρίου) — **Σιττλ**, αἰδ. Ἀνδρέαδης — **Σικάγου**, ἐφημέριοι τῶν δύο ναῶν οἱ ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Μανδηλάρης καὶ Λέων Πηγέας — **Σόμμερ-δουορθ**, ἐφημέριος Θ. Σπυρόπουλος — **Σπρίγκφιλδ**, αἰδ. . . . Λελοῦδας — **Σὼλτ-Λέικ**, ἀρχιμ. Παρθένιος Λιμπερόπουλος — **Φιλαδελφείας**, αἰδ. Δ. Πετρίδης — **Χάβερχιλ**, αἰδ. . . . Ραπτάκης.

Σημ. — Ἐκ 46 ναῶν ἑλληνικῶν τῆς Ἀμερικῆς ἢ Ἀτλαντῆς τῆς 5 ἰουνίου (μαῖου 23) ἀναγράφει τοὺς προϊσταμένους 44 ναῶν. Ἐτέρωθεν ἐμάθομεν ὅτι τοῦ ναοῦ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος **Σάουθπριτς** ἐφημέριος ὑπάρχει ὁ αἰδ. κ. Ζαχαρίας Παπανικολάου, ὃν οἱ τριακῶσι πενήκοντα ὁμογενεῖς τῆς Νόρουϊτς παρεκάλεσαν νὰ τελεῖ καὶ παρ' αὐτοῖς τὴν θείαν λειτουργίαν — παραλείπει τὸν προϊστάμενον τῆς ἐν **Λύνν** κοινότητος ἀρχιμ. Θεόφιλον Σπυρόπουλον, οὗ τὸν διορισμὸν ἀνηγγείλαμεν πρό τινος — ἐπίσης παραλείπει τὸν μόλις (ἄρτι) γνωσθέντα προϊστάμενον τῆς ἐν **Μοντγκόμερου** κοινότητος αἰδ. Μιχαὴλ Μανδύλαν — παραλείπει τὸν προϊστάμενον τῆς ἐν **Νάσουα** κοινότητος, παρ' ἧς πρότερον ἐλειτούργει ὁ αἰδ. Κωνστ. Χαραμαντᾶς·

φαίνεται ὅμως δύσκολος ἡ ἀναγραφή τῶν ὀνομάτων τῶν προϊσταμένων, ὧν τινες ἀλλάσσοσι τόπον ἱερατείας συνεχῶς.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐκ τῆς ἐτησίας ἐκθέσεως τοῦ «Ἔργου τῶν Κυριακῶν Σχολείων» τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας μαθητόμενον ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων τούτων ἀνῆλθε κατὰ τὸ ἔτος 1908 εἰς 3,071,351, ὑπερκακόντισας τὸν ἀριθμὸν ὅλων τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ὃ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἐγγραφέντων διδασκάλων νῆξῆθη κατὰ διαχιλίους. Τὸ ἔργον τοῦτο — προσθετεῖ ἡ ἐκθεσις — ἐπισπᾷ τὴν γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν ἢ δὲ Ἐκκλησία πολλὰ ἔχει νὰ πράξῃ ἀκόμη πρὸς τελειότεραν καὶ μεθοδικωτέραν διοργανώσιν αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ἀγγλικανικῇ ἐκκλησίᾳ ἐξακολουθεῖ διατελοῦσα ἐν ἰσχύϊ ἡ ἀρχαία πρᾶξις τῆς συγκροτήσεως ἐτησίων ἐπαρχιακῶν ἐκκλησιαστικῶν Συνόδων. Αἱ Σύνοδοι δὲ αὗται δὲν περιορίζονται εἰς τὴν μελέτην τῶν καθαρῶς θρησκευτικῶν θεμάτων, ἀλλ' ἐπιλαμβάνονται καὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν συγχρόνων κοινωνιολογικῶν ζητημάτων, ἅπερ. θεωροῦσιν ὡς μὴ ἀλλότρια τῆς ἀρμοδιότητος καὶ τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι, τὸ πρόγραμμα τῆς Συνό-

δου τῆς ἀγγλικανικῆς ἐπαρχίας τῆς Οὐάλλιας (Swansea) τῆς συγκροτηθητομένης κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον περιλαμβάνει τὰ ἀκόλουθα θέματα.

Περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐάλλιας.

Περὶ τῆς εὐθύνης τῶν κυρίων διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ὄλικὴν εὐημερίαν τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν.

Περὶ τοῦ κοινωνισμοῦ, ἀπὸ χριστιανικῆς ἀπόψεως ἐξεταζομένου.

Περὶ τῆς ἐξουσίας, ἐν σχέσει πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν πράξιν.

Περὶ ἐκπαιδεύσεως καὶ προχοῆς βοηθημάτων τοῖς ἱεροσπουδασταῖς.

Περὶ παραμελήσεως τῆς δημοσίου λατρείας, αἴτια καὶ θεραπευτικὰ μέσα.

Περὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Περὶ τοῦ δικικώματος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς προικισμὸν αὐτῆς.

Περὶ τῆς θεολογίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐν σχέσει πρὸς τὸν βίον καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος.

Περὶ τῶν προπορωτέρων μέσων διὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ λαοῦ α') ἐν τῷ πνευματικῷ ἔργῳ τῆς Ἐκκλησίας β') ἐν τῇ συνταγματικῇ αὐτῆς αὐτοδιοικήσει.

Περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐν σχέσει πρὸς τὰς συγχρόνους ψυχολογικὰς ἐρεῦνας.

Περὶ τοῦ ἁγιοσμοῦ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου.

Περὶ τῶν ἐπενεγκέων τροποποιήσεων ἐν τῷ περὶ τῶν πτωχῶν νόμῳ (τῆς Ἀγγλίας).

Περὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἱερκοστολῶν, ἰδίᾳ ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐν τῇ ἄπω Ἀνατολῇ.

Περὶ τῆς συμβολῆς τῆς γυναικὸς ἐν τῷ ἔργῳ τῆς Ἐκκλησίας.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

«**Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς θεολογίας**», ἐν Ἀθήναις 1909 σελ. 1=164. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον, ὁ γνωστὸς καθηγητὴς τῆς θεολογίας ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ριζοκρηφί Σχολῇ κ. Φίλιππος Π. Παπαδόπουλος, ἐνίσχυσε τὴν σύγχρονον ἐκκλησιαστικὴν καὶ θεολογικὴν ἡμῶν φιλολογίαν διὰ πονήματος ἀξιολόγου κατὰ τὴν ποιὸν τῆς περιεχομένης ὕλης καὶ τὴν μεθοδικότητά τῆς κατὰξέως αὐτῆς.

Μετὰ βραχείαν εἰσαγωγὴν περὶ τῆς ἐννοίας τῆς θεολογικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας, περὶ τῆς διαιρέσεως, περὶ τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὸ τῆς θεολογίας σύστημα, περὶ τῆς ἀξίας καὶ χρησιμότητος, τῆς ἱστορίας καὶ φιλολογίας αὐτῆς, ὁ συγγραφεὺς, κατὰτέμνων τὸ πόνημα αὐτοῦ εἰς δύο μέρη, **γενικὸν** καὶ **εἰδικὸν**, ἐξετάζει ἐν μὲν τῷ πρώτῳ μέρει ἐν τρισὶ κεφαλαίοις [Α'] περὶ τῆς θεμελιώδους τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης ἐννοίας [Β'] περὶ τῆς σχέσεως τῆς θεολογίας πρὸς τὰς θύραθεν ἐπιστήμας καθόλου καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν καὶ [Γ'] περὶ τῆς ὀργανικῆς τῆς θεολογίας κατασκευῆς.

Μεταβαίνων δ'εἶτα εἰς τὸ **εἰδικὸν μέρος**, πραγματεύεται ἐν τέσσαρσι κεφαλαίοις [Δ'] περὶ τῆς **Ἐξηγητικῆς θεολογίας** (Εἰσαγωγὴ εἰς τὰς Γραφάς, Κρητικὴ, Ἑρμηνευτικὴ, Ἑβραϊκὴ Ἀρχαιολογία, Ἱερὰ Ἱστορία καὶ Βιβλικὴ θεολογία), [Ε'] περὶ τῆς **Ἱστορικῆς θεολογίας** (Ἐκκλησιολογία, Ἱστορία τῶν Δογμάτων, Συμβολικὴ, Πατρολογία, Ἐκκλησιαστ. Ἀρχαιολογία καὶ Στατιστικὴ) [ΣΤ'] περὶ τῆς **θεωρητικῆς θεολογίας** (Ἀπολογητικὴ καὶ Δογματικὴ, χριστιανικὴ Ἠθικὴ) καὶ τέλος [Ζ'] περὶ τῆς **Πρακτικῆς θεολογίας** (Λειτουργικὴ, Ἐκκλησιαστ. Ρητορικὴ, Κατηχητικὴ, Ποιμαντικὴ, καὶ Ἐκκλησιαστ. δίκαιον).

Τοιοῦτον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ νέον πόνημα τοῦ καθηγητοῦ κ. Φιλίππου Παπαδοπούλου.

Κ.

23. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΤΡΙΑΚΗΣ ΚΓ'.

Τὴν προσεχῆ κυριακὴν, 21 ἰουνίου, τιμῶμεν τὴν μαρτυρικὴν μνήμην τῶν ἁγίων **Ἰουλιανῶν**, τοῦ ἐξ Ἀναζάρβου τῆς Κιλικίας, ἡ ταρσέως, ὡς ἀλλαχοῦ γράφεται, καὶ τοῦ λίβου, ἡ αἰγυπτίου, οὗ ἡ ἐν τῷ Συναξαριστῇ βιογραφία γράφει τινὰ παράξενα διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ μοναχικοῦ βίου.—Ἐπίσης τῇ 21 τοῦ μηνὸς τούτου γεραίρομεν τὴν μνήμην Τερεντίου ἐπισκόπου Ἰκονίου.

Ὁ κατὰ τὸν ὀρθρον τῆς ἑορτῆς ψαλλόμενος **κανὼν** ἔργον ἐπιγράφεται Ἰωάννου μοναχοῦ, ἔστι δ'ἐγκώμιον εἰς Ἰουλιανὸν τὸν ταρσέα. Δύο δὲ κανόνες εἰς ἅγιον Ἰουλιανὸν ἀναφέρονται σωζόμενοι ἐν ἀγιοταφικῷ παλαιῷ χειρογράφῳ, καὶ τούτων ὁ ἕτερος ἔργον γράφεται τοῦ Γραπτοῦ Θεοφάνους. Ἀτυχῶς, ὁ μνησκόμενος τῶν δύο τούτων ἀνεκδότων κανόνων κ. Ἀθ. Π. Κεραμεὺς (Ἱεροσολυμίτ. Βιβλιοθήκης τόμου Β' σελ. 125), μὴ προσσχὼν εἰς τὸν ἑορτασμὸν δύο μαρτύρων Ἰουλιανῶν, παρέλιπε τὴν ἀπαιτουμένην μνεῖαν τοῦ μάρτυρος Ἰουλιανοῦ (λίβου ἡ ταρσέως δηλοῦ οὖν), εἰς ὃν, εἰς ἑκάτερον καὶ εἰς τίνα τῶν δύο, ὁ κανὼν ἀναφέρεται.

Μαρτύριον Ἰουλιανοῦ τοῦ λίβου οἱ πατέρες ἡμῶν ἀνεγίνωσκον ἐν τῇ «Καλοκαιρινῇ», ἐκτενῶς δὲ γράφεται καὶ τὸ ἐν τῷ Συναξαριστῇ—Τοῦ ταρσέως ἡ **κίλικος Ἰουλιανοῦ** ἐγκώμιον, ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου γεγραμμένον, εὕρηται ἐν τῇ σειρᾷ τῶν συγγραμμάτων τοῦ θείου πατρὸς, παραδείγματος χάριν παρὰ Migne ἐν Ν' τόμῳ τῆς Πατρολογίας αὐτοῦ (στ. 665—16)—μαρτύριον δὲ, ἀνέκδοτον ἴσως, ἀναφέρει μὲν ὁ Νικόδημος ἐν τῷ Συναξαριστῇ αὐτοῦ, σώζεται δὲ καὶ (διάφορον αὐτοῦ πιθανῶς) ἐν ἀγιοταφικῷ χειρογράφῳ τῆς IB' ἴσως ἑκατονταετηρίδος—ἐν ἐτέρῳ δὲ χειρογράφῳ τῆς πατριαρχι-

κῆς βιβλιοθήκης Ἱεροσολύμων ἐκτενὲς εὗρηται μαρτύριον ἢ ἄθλησις Ἰουλιανοῦ καὶ Βασιλίσσης (τοῦ λίβυος).

*

Ἡ παλαιὰ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως τῇ 21 ἰουνίου ἐγέραιρε τὴν μνήμην καὶ τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἰούστου, Τροφίμου καὶ Θεοφίλου, ἀναγραφομένην ἐν τῷ Συναξαριστῇ τῆς σήμερον μετὰ ἕνα μῆνα=21 ἰουλίου. Παρὰ βυζαντινοῖς ἤγετο μεγαλοπρεπέστερον ἢ μνήμη τοῦ λίβυος Ἰουλιανοῦ καὶ τῶν ἁμ' αὐτῷ μαρτυρησάντων, μετὰ παννυχίδος δηλαδὴ, ἐν τῷ ναῷ αὐτῶν, τῷ εἰς τὸν Φόρον, καίτοι Ἰουλιανοῦ καὶ Βασιλίσσης ἤγετο καὶ τῇ 8 ἰανουαρίου, καθὼς ὁ σημερινὸς ἀναγγέλλει Συναξαριστῆς, καὶ τὸ Βασιλειανὸν λεγόμενον Μηνολόγιον. Ὁ ναὸς οὗτος ἔκειτο, καθὼς συμπεραίνομεν, κατὰ τὴν ἐκ Τσεμπερλή-τὰς πρὸς τὸ Κουτοσκάλιον κατωφέρειαν (κατὰ τὸ Γεδικ-πασᾶ τῆς σήμερον).

*

Ἐπὶ τῇ 21 τοῦ μηνὸς ἰουνίου ἀναμνησκόμεθα δύο γεγονότων, ἀναφερομένων εἰς τὰς σχέσεις τῶν παπικῶν πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν αὐτοκρατορίαν· τὸ πρῶτόν ἐστιν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῷ 1190 εἰς Ἀντιόχειαν εἰσοδος Φρειδερίκου τοῦ δουκὸς τῆς Σουαβίας, ὅποτε καὶ οἱ σταυροφόροι ἤρξαντο δεκατιζόμενοι ὑπὸ νόσων ἐπιδημικῶν—τὸ δεύτερον ἢ μετὰ δεκαεξ ἄκριβως ἔτη (21 ἰουνίου 1206) ὑπὸ τοῦ πάπα Ρώμης Ἰννοκεντίου Γ' ἀπαλλαγὴ τοῦ λατίνου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ δοθέντος ὄρκου τοῖς ἐνετοῖς ὅτι εἰς ἐκκλησιαστικὰς θέσεις θέλει διορίζει κληρικούς ὑπηκόους τῆς ἐν Βενετία δημοκρατίας.

24. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΤΡΙΑΚΗΣ ΚΔ'.

Ἡ 28 τοῦ ἰουνίου, τελευταία κυριακὴ τῆς πρώτης ἑξαμηνίας τοῦ διανομένου ἔτους, ὀρίζεται σήμερον ὡς καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Βασιλειανῷ Μηνολογίῳ, διὰ τὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐρέσεως τῶν **λειψάνων τῶν ἀναργύρων** μαρτύρων Ἰωάννου καὶ Κύρου, ὡς καὶ πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς ἀθλήσεως μαρτύρων τινῶν, πρὸς τούτους δὲ καὶ χάριν τῆς μνήμης Δονάγου ἐπισκόπου Λιβύης καὶ Παύλου τοῦ ἱατροῦ.—Παλαιὰ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως Ἐορτολόγια μνήμην ἀναγράφουσι **Ἰπατίου** ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Γαγγρῶν, ἣν τίθησιν ὁ Συναξαριστῆς σήμερον τῇ 31 μαρτίου—Μηνολόγια δ' ἀρχαιότερα τῆς ΙΑ' ἑκατονταετηρίδος ἀναγράφουσι καὶ μνήμην **Ἰωσήφ** τινος ἱερομάρτυρος.

Ὁ **κανὼν** τῆς ἐορτῆς τῆς τῶν λειψάνων εὐρέσεως Ἰωσήφ ὑμνογράφου τοῦ Στουδίτου γινώσκειται ἔργον, καίτοι γνωστὸς παρὰ Βαρθολομαίῳ Κουτλου-

μουσιανῷ καὶ ἕτερος κανὼν, ἀνέκδοτος—Ἐν ἁγιοταφικῷ χειρογράφῳ φέρεται κανὼν, καὶ οὗτος ἀνεκδοτος, εἰς τὸν Ἰωσήφ τὸν ἱερομάρτυρα.

*

Ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς ἡμετέρας ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, τὴν 28 ἰουνίου πανηγυρις ἤγετο παρὰ τοῖς κωνσταντινοπολίταις, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἀναργύρων Ἰωάννου καὶ Κύρου, εἰς τὰ Σφωρακίου καὶ εἰς τὰς Ἀρκαδιανὰς, ἴσως ἐν ναοῖς ἀφιερωμένοις εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν· διότι λείψανα τῶν ἁγίων τούτων μαρτύρων εὐρέθησαν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπὶ Θεοφίλου τοῦ πατριάρχου αὐτῆς. Σήμερον δὲ μυθολογοῦσιν ὅτι σώζονται λείψανα (δηθεν) τῶν ἀναργύρων τούτων ἐν τισιν ἐν Εὐρώπῃ τῇ δυτικῇ πόλεσιν.

*

Βεβαίως μετὰ τὴν Θ' ἑκατονταετηρίδα καὶ πιθανῶς μετὰ τὴν Ι' ἤρξαντο τῆς τοῦ Νικητιάτου μονῆς οἱ καλόγηροι ἵνα πανηγυρίζωσι τὴν μνήμην τοῦ μαγίστρου Σεργίου τοῦ συστησαμένου τὴν μονὴν ταύτην κειμένην παρὰ τὰ σημερινὰ Τουζλα τῆς Βιθυνίας. Ὁ μάγιστρος Σέργιος, ἐν λέξεσιν ὀλίγαις, ἀλλ' ἐν ἀκριβείᾳ βιογραφεῖται παρὰ τοῖς Συναξαρισταῖς, καθὸ φίλος τῶν ἁγίων εἰκόνων, ὑπέρμαχος τῶν εἰκονοφίλων καὶ συγγενῆς τῆς εὐσεβοῦς αὐτοκρατείας Θεοδώρας, ἔλκων τὸ γένος ἐκ τῆς κώμης Νικητίων παρὰ τὴν Ἀμαστρίν τοῦ Πόντου. Τὸ λείψνον αὐτοῦ, θαυρόντος ἐν Κρήτῃ κατὰ τινα ἐκστρατείαν, ἧς ἤγειτο ἢ μετέσχεν ἀπλῶς, ἀνεκομίσθη μετὰ πολλὰ, ὡς φαίνεται, ἔτη, κατατεθὲν ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ.

*

Ἡ ἡμέρα τῆς 28 ἰουνίου ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὰ ἐγκαίνια τοῦ μεγάλου ναοῦ τῶν ἁγίων ἀποστόλων (547) καὶ τὸν ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα (28 ἰουνίου 548) συμβάντα θάνατον τῆς κτιτορίσεως τοῦ ναοῦ τούτου αὐτοκρατείας Θεοδώρας. — Σημειωτέον πρῶτον ὅτι, προκειμένου λόγου περὶ τῶν ἐγκαίνιων τοῦ ναοῦ τούτου, πέποιθα τῷ χρονογράφῳ Μαλαλᾷ, καθὸ πλησιεστέρῳ τοῖς Ἰουστινιανοῦ χρόνοις· ὃ τε Μαλαλᾶς δὲ καὶ ὁ Θεοφάνης ἀφηγοῦνται ὅτι, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαίνιων ἐγένετο καὶ ἡ κατάθεσις τῶν λειψάνων τῶν ἀποστόλων Ἀνδρέου, Λουκᾶ καὶ Τιμοθέου, ὧν ἐνεκεν ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μηνᾶς ἐκάθησεν «ἐν ὀχήματι βασιλικῷ χρυσῷ διαλίθω» κρατῶν τὰς θήκας, ἐν αἷς ἦσαν τὰ ἅγια λείψανα· δεύτερον, ὅτι ὁ Θεοφάνης ὀρίζει ἡμέραν ἐγκαίνιων τὴν 28 ἰουλίου 550 «τρίτην», γνωστὸν δ' ὅτι τετάρτη ἦν ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἰουνίου κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος, ὃ δὲ ἰούλιος ἔσχε πρώτην ἡμέραν αὐτοῦ τὴν παρασκευὴν ἐνῶ τῷ 547 ἢ ἰουνίου 28 συνέπεσε παρασκευῇ.

*

ΣΗΜ. Εἶπον ἀνωτέρω ὅτι ἐν τοῖς περὶ τοῦ λίβυος

Ἰουλιανῶν γραφομένοις ἀναφέρονται παράδοξά τινα περὶ μοναχικοῦ βίου· κυριώτερον τούτων τὸ λεγόμενον ὅτι, κατὰ τὰ τέλη τῆς Γ' ἑκατονταετηρίδος ὁ Ἰουλιανὸς, ἤδη συστησάμενος ἐν τῇ Ἀντινοουπόλει τῆς Αἰγύπτου μοναστήριον, ἐγένετο ἡγούμενος δεκακισχιλίων μοναχῶν. Τοῦτο πάντως ἀντίκειται πρὸς ὅσα περὶ τῶν μοναχικῶν ἐν Αἰγύπτῳ συνοικισμῶν γινώσκωμεν, ἃ περιέλαβον ἐν προλεγόμενοις ἀξιαναγνώστων βιβλίων ὁ μακαρίτης Εὐάγγελος Νικολαΐδης, ὁ ἐν ἀκμῇ τοῦ βίου καὶ τῆς φήμης ἀποβιώσας («Περὶ τῆς μοναχικῆς ἀκτημοσύνης» ἐν Ἀθήναις 1901) καὶ ὁ ἐλλόγιμος ὑφηγητῆς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου κ. Δ. Α. Πετρακάκος («Οἱ μοναχικοὶ θεσμοί» ἐν Λεϊψία, 1907).

M.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μόνος περιοδεύων ἀνταποκριτῆς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» διωρίσθη ὑπὸ τῆς διαχειριστικῆς τοῦ περιοδικοῦ Ἐπιτροπῆς ὁ κ. Γεώργιος Δ. Ἰωαννίδης, ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ γραφείου αὐτοῦ. Ὁ κ. Γεώργιος Δ. Ἰωαννίδης ἐναντι τῶν παρ' αὐτοῦ εἰσπραττομένων συνδρομῶν θέλει ἐκδίδει διπλοτύπους ἀποδείξεις, ἠριθμημένας, φερούσας τὰς ὑπογραφὰς τοῦ διευθύνοντος τὸ Γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλινίκου Δελικάνη καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κωνσταντίνου Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Κατὰ συνέπειαν, ὡς καὶ προλαβόντως ἐδηλώθη, πᾶσα παρ' οἰουδήτινος ἐτέρου προσώπου, ἐφωδιασμένου διὰ προγενεστέρων συστατηρίων γραμμῶν, εἰσπραξίς δικαιομάτων τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» θεωρεῖται ἄκυρος καὶ μὴ γενομένη.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ Τῷ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῷ
ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Γρόσια 5.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

*Αριθ. πρωτ. 155.

Προσκαλεῖται ἡ Χρυσούλα Γερασίου Σπανοῦ, τὸ γένος Ἰωάννου Γλιανοπούλου, ὑπήκοος ὀθωμανῆ, ἐκ Πρεβέζης ὀρμωμένη, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ἴνα, τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὦραν 9ην π. μ. εὐρωπαϊστὶ, μετὰ πάροδον 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῆς ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, προσέλθῃ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου Πρεβέζης, ὡς ἐναγομένη ἐπὶ διαζεύξει ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γερασίου Σπανοῦ. Ἄλλως δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἐν Πρεβέζῃ 1909 ἰουνίου 3.

Ἐπὶ πρόεδρος

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ναθαναήλ

Ἐπὶ γραμματεὺς

2

Ε. Π. Τσούτουρας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΔΕΙΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Καλεῖται ἡ Μαρίξ Δημητρίου Ἀποστολίδου, χριστιανὴ ὀρθόδοξος ὑπήκοος ὀθωμανῆ, ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὦραν τουρκιστὶ 7ην, μετὰ παρέλευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν Ἀργυροπόλει Πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Χαλδείας καὶ Χερροϊάνων, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Δημητρίου Ἀποστολίδου, χριστιανῶ ὀρθόδοξου, ὑπήκοου ὀθωμανοῦ, κατοικοῦ Κρώμνης, ξενόδοξου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγή περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσπόλει ἐκδιδόμενης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Ἀργυροπόλει τῇ 25 μαΐου 1909.

2

Ἐπὶ πρόεδρος

Οἰκονόμος Θεόδωρος

Ἐπὶ γραμματεὺς

Ἀρχιδιάκονος Γερόσιος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Γρηγόριος Κωνστ. Πάρα ἡ Μπριμπίλη, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, ἐκ Πολυτασῆς τῆς Ἡπείρου τῆς ἱ. Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως καταγόμενος, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὦραν 2 μ. μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίας ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Κωνσταντινιάς, τὸ γένος Ἰωάννου Μπαμπίκου χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ὑπήκοου ὡσαύτως ὀθωμανῆς, ἐκ Σχωριᾶδων τῆς Ἡπείρου ὀρμωμένης καὶ νῦν ἐν Ταταούλοις Κωνσπόλεως διαμενούσης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν ταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 27 μαΐου 1909.

Ἐπὶ πρόεδρος

καὶ ἀντ' αὐτοῦ

Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Βενιαμίν

Ἐπὶ γραμματεὺς

Ἀρ. Δ. Χαμουδόπουλος

3

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
— 0 —
ΑΡΙΘ. — 25

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τόθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρὰ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κληρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσά. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίσημα ἔγγραφα — Ἡ βουλγαρικὴ καθολικὴ ἐπισκοπὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει — Ἐπιστολαὶ παλαιαὶ ἐπίκαιραι — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Πρὸς τὴν Α.Υ. τὸν Μέγαν Βεζύρη

Ἐψηλότατε

Ὅτε κατὰ Ἰούλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀνεστηλώθη ἐπ' αἰσίοις τὸ νέον συνταγματικὸν καθεστῶς, χαρὰ κατέλαβε πάντας τοὺς λαοὺς τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπὶ τῇ εὐλόγῳ πεποιθήσει ὅτι τὸ νέον φιλελεύθερον, πολίτευμα δεόντως προστατεύον καὶ ἀσφαλίζον ἀπὸ πάσης ἀνθαιρεσίας τὰ κεκτημένα καὶ ἀνεγνωρισμένα δίκαια καὶ τὰς ἐλευθερίας ἐκάστον, ἐμελλεν ἔτι μᾶλλον νὰ προαγάγῃ τὴν ἐλευθέραν ἐθνικὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν εὐημερίαν τῶν τε ἀτόμων καὶ τῶν διαφόρων λαῶν.

Ἰδίᾳ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὡς θρησκευτικὸν καὶ ἐθνικὸν κέντρον τῶν ἐν Τουρκίᾳ Ἑλλήνων, ἀκράδαντον εἶχε τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς ἀκεραίας προστασίας καὶ περιφρουρήσεως, ὑπὸ τὸ

νέον πολίτευμα, τῶν κεκτημένων καὶ ἀνεγνωρισμένων δικαίων καὶ προνομίων αὐτοῦ, διότι τὰ προνόμια ταῦτα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν ὑπόστασιν, ἧτις ἀποτελεῖ τὸ ὕψιστον καὶ πολυτιμότερον ἀγαθὸν παντὸς ἔθνους, εἰσὶ κατωχρωμένα δι' ἐπισήμων πράξεων καὶ διεθνῶν Συνθηκῶν καὶ δι' ἀδιακόπου ἐφαρμογῆς καὶ παραδόσεως ὀλοκλήρων αἰώνων. Ἡ περιφρούρησις, ἄλλως τε, τῶν κεκτημένων δικαίων ἐπισήμως ἀναγράφεται ἐν τῷ νέῳ συνταγματικῷ Χάρτῃ ὡς νόμος θεμελιώδης, ρητοῦ ἄρθρου διαλαμβάνοντος ἐν αὐτῷ ὅτι τὸ Κράτος προστατεύει τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν πάντων τῶν ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ ἀνεγνωρισμένων θρησκευμάτων καὶ τὴν, ὡς μέχρι τοῦδε, τήρησιν τῶν εἰς τὰς διαφόρους Κοινοτήτας χορηγηθέντων προνομίων.

Τούτου ἕνεκα, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, μετ' ἐκπλήξεως καὶ θλίψεως καθορᾷ τὴν ἀναφανείσαν ἀπὸ τῆς πρόδηλον πρόθεσιν καὶ τάσιν πρὸς περιορισμὸν μέχρις ἐκμηδενίσεως, ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, ἀναφαιρέτων δικαίων καὶ προνομίων αὐτοῦ καὶ τοῦ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν ὀρθοδόξου λαοῦ αὐτοῦ, ὡς κατεδείχθη ἔναγχος ἐκ τῆς γενομένης ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως ἐπὶ τοῦ 18 (16) ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, καθ' ἣν, ἀπορριφθεῖ-

σης τῆς εἰς ρητὴν ἐν τῷ Συντάγματι ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἐν λόγῳ δικαίων καὶ ἄρσιν πάσης ἐνδεχομένης ἀμφισβητήσεως τεινούσης γνωστῆς προτάσεως μερίδος βουλευτῶν, ἀπεριφράστως ἐξεδηλώθη ἡ ἀντίληψις καὶ πρόθεσις τῆς κρατούσης πολιτικῆς μερίδος ὅπως ἐπιβάλλῃ χεῖρα τροποποιήσεων ἐπὶ τῆς ἰσχυροῦσης τάξεως ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑπαρξιν καὶ λειτουργίαν καὶ τὸ ἐν γένει καθεστῶς τῶν ἡμετέρων σχολῶν, θίγουσα οὕτως αὐθαιρέτως ἐν τῶν σπουδαιωτάτων δικαίων καὶ προνομίων ἡμῶν.

Διὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀποφάσει ἀμφοτέρων τῶν διοικητικῶν αὐτοῦ Σωμάτων, ἤτοι, τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, καθῆκον ἀπαραίτητον ἔχει ἵνα δηλώσῃ ὅτι οὐδεμίαν δύναται ἵνα δεχθῆ μεταβολὴν ἢ τροποποίησιν θίγουσαν τὸ ἰσχύον καθεστῶς ὅσον ἀφορᾷ εἰς τι προνόμιον ἢ δίκαιον ἡμῶν, ἐκ τῶν κεκτημένων καὶ ἀπ' αἰώνων ἀνεγνωρισμένων καὶ ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαρχόντων, ὡς διαλαμβάνουσι τὰ σχετικὰ Αὐτοκρατορικὰ Βεράτια καὶ Φιρμάνια, αἱ σχετικαὶ Συνθήκαι καὶ οἱ τὸ ἀνέκαθεν ἀδιάπτωτον καὶ σταθερὸν ἔθιμον καὶ καθεστῶς κυρώσαντες καὶ νόμον τοῦ Κράτους ἀποτελοῦντες «Γενικοὶ Κανονισμοὶ» μετὰ τῆς τελευταίας Βεζυρικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἔτους 1891. Εἰδικῶς δὲ περὶ τῶν σχολῶν προκειμένου, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οὐδέποτε δύναται ἵνα παραδεχθῆ κατάργησιν τοῦ παναρχαίου καὶ ἀδιαμφισβητήτου αὐτοῦ δικαίου τῆς ὑπὸ τὴν εὐθύνην αὐτοῦ ὑπάρξεως, διοργανώσεως καὶ διοικήσεως, ὡς ἀνέκαθεν, τῶν ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν σχολῶν πασῶν τῶν βαθμίδων, τῆς Πολιτείας, συνωδᾷ τῷ ὡς ἄνω καθεστῶτι, δικαιουμένης εἰς μόνην τὴν ὑψηλὴν ἐποπτεῖαν. Ὅσον δὲ περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς ἐπισήμου τοῦ Κράτους γλώσσης, τὸ ἴδιον συμφέρον ἐπιβάλλει ἵνα ὡς οἷόν τε ἀφθονώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον διδάσκηται αὕτη ἐν ταῖς σχολαῖς, οὐδεμία δὲ δύναται ἵνα ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπερ πάντοτε αὐθορμήτως συνέστησε καὶ προήγαγε τὴν διδασκαλίαν τῆς τουρκικῆς γλώσσης ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις σχολαῖς, ἐπὶ μᾶλλον σήμερον πρὸς τὸ συμφέρον τῶν χριστιανῶν αὐτοῦ θὰ προνοήσῃ τὸ δέον περὶ τῆς ὡς οἷόν τε τελειότερας διδασκαλίας τῆς ἐπισήμου καὶ χρησιμωτάτης ταύτης διὰ πάντα πολίτην γλώσσης.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πέποιθεν ὅτι καὶ ἡ ὀθωμανικὴ Συνταγματικὴ Κυβέρνησις, ἐν τῇ προνοίᾳ αὐτῆς ὑπὲρ τῶν καλῶς ἐννοουμένων συμφερόντων τοῦ Κράτους, θὰ μεριμνήσῃ σοβαρῶς πρὸς περιφρούρησιν μὲν τῶν τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν ὑπαρξιν τῶν χριστιανῶν ἐν τῷ ὀθωμανικῷ κράτει ἐξασφαλιζόντων καὶ ἐν τῇ σειρᾷ τῶν μακρῶν αἰώνων

αείποτε μέχρι τοῦδε σεβαστῶν καὶ ἐν ἰσχυρῷ διατελεσάντων δικαίων καὶ προνομίων, πρὸς ἀποφυγὴν δὲ πάσης ἐνεργείας θιγούσης, καθ' οἰομένην τρόπον, τὰ δίκαια καὶ προνόμια ταῦτα, ἢ παρερμηνείας τινὸς ἀντιβαίνουσας εἰς τὸν θεμελιώδη νόμον τοῦ σεβασμοῦ τῶν κεκτημένων δικαίων, ὅπως οὕτως ἐκλίπη πᾶσα ἀφορμὴ δυσπιστίας καὶ διενέξεων, μετ' ἐμπιστοσύνης δ' ἀμοιβαίας οἱ πάντες καὶ ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ συνεργασθῶσιν εἰς τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νέων ὑψηλῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος εὐόδωσιν καὶ προαγωγὴν τῶν τῆς κοινῆς πατρίδος πραγμάτων, ἐπ' ἀγαθῷ αὐτῆς τε καὶ πάντων.

Διατελῶ κτλ.

Τῇ 16 Ἰουνίου 1325 (1909)

Εὐχέτης

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Πρὸς τὴν Α. Ὑ. τὸν Μ. Βεζύρην.

Ὑψηλότητε

Μία ἐκ τῶν οὐσιωδῶν βάσεων ἐφ' ὧν ἀνεστηλώθη καὶ ἐδράζεται τὸ νέον πολιτικὸν καθεστῶς, ἐστὶν ἡ ὑψηλὴ ἀρχὴ τῆς συναδελφώσεως τῶν διαφόρων τῆς Αὐτοκρατορίας λαῶν διὰ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης. Ἄλλ' ἵνα ὁ ὑψηλὸς οὗτος σκοπὸς ἐπιτευχθῆ, πρόδηλον ὅτι πρὸ παντὸς δέον ἵνα μὴ ὑπάρχωσιν ἀφορμαὶ δυνάμεναι ἵνα γεννηθῶσιν αἰσθήματα ἀντίθετα ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν λαῶν. Τοῦτο ρητέον ἰδίᾳ περὶ τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τῶν λαῶν, ἐφ' ὧν, καὶ ἀνεξαρτήτως πρὸς τὸν εἰρημένον ἀνωτέρω σκοπὸν, ἐπιβάλλεται ὁ προσήκων σεβασμὸς καὶ τιμὴ. Τούτου ἕνεκα, διὰ πάντα ἐπιποθοῦντα, καὶ ἐπικροτοῦντα εἰς τὴν τῆς αὐτῆς συναδέλφωσιν οὐδαμῶς ἦτο δυνατόν ἵνα παρέλθῃ ἀπαρατήρητος καὶ μὴ προκαλέσῃ εὐλογον θλίψιν ἢ κατὰ τὴν γενομένην ἔναγχος ἀναθεώρησιν τοῦ 11 ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, τοῦ περὶ τῶν διαφόρων θρησκευμάτων πραγματευομένου, διατήρησις καὶ πάλιν ἐν αὐτῷ, μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τῶν μὴ μουσουλμάνων βουλευτῶν, τῆς προσβλητικῆς διὰ πάντα τὰ λοιπὰ θρησκευόμενα φράσεως: «ἐπὶ τῷ ὄρω ἵνα μὴ προσβάλληται ἡ δημοσία τάξις καὶ τὰ χρηστὰ ἦθη» καθόσον, ἢ φράσις αὕτη, ὡς ἔχει, ρητῶς τίθησιν ἐν ἀμφιβόλῳ τὸ ποιοῦν πάντων τῶν λοιπῶν θρησκευμάτων, πλὴν τοῦ ἰσλαμικοῦ, καὶ ἀποτελεῖ οὕτω προσβολὴν δημοσίαν κατ' αὐτῶν, πολλὰς καὶ ποικίλας δυναμένη ἵνα προκαλέσῃ πάντοτε παρεξηγήσεις. Ἐπειδὴ δὲ, προκειμένου περὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, οὐδεμία ἐπιτρέπεται ἵνα διατυπωθῆ ὑπόνοια ὅτι ἡ ἐνάσκησις αὐτῆς δύναται ἵνα ἀντιβαίῃ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν

καὶ τὰ δημόσια ἦθη, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὡς κεφαλὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὡς μήτηρ ἢ ἀδελφὴ πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, θεωροῦν προσβαλλομένην δημοσίᾳ διὰ τῆς εἰρημένης φράσεως τὴν ἰερότητα καὶ ἀγιότητα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐκφράζει τὴν λύπην αὐτοῦ ἐπὶ τῇ διατηρήσει ἐν τῷ κειμένῳ τῆς προκλητικῆς ταύτης φράσεως καὶ διαμαρτύρεται ἐπὶ τούτῳ. Πέποιθε δὲ ὅτι ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν δῆλωσιν αὐτοῦ ταύτην, θὰ ὑποδείξῃ ἀρμοδίως τὴν ἀνάγκην τῆς ἄρσεως ἐκ τοῦ ἐπισήμου συνταγματικοῦ Χάρτου τοιαύτης προσβλητικῆς καὶ οὐδαμοῦ στήριζομένης, ὅσον ἀφορᾷ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἐπιφυλάξεως, καθησυχάζουσα οὕτω καὶ τὴν εὐλόγως ἐξεγερθεῖσαν συνείδησιν τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων τοῦ Κράτους. Ἄλλως, ἡ φράσις αὕτη, μένουσα ὡς ἔχει, ὑποδηλοῖ ἀναντιρρήτως, παρ' ὅλας τὰς δυναμείας ἵνα λεχθῶσιν ἀντιθέτους δικαιολογίας, ἔλλειψιν σεβασμοῦ καὶ τιμῆς πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ θίγει ἰδιαζόντως τὴν ἰερότητα καὶ ἀγιότητα αὐτῆς.

Διατελῶ κτλ.

Τῇ 16 Ἰουνίου 1325 (1909).

Εὐχέτης

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἐπὶ τὸν τίτλον τοῦτον ἐδημοσιεύθη προσφάτως ἐν ὁμογλώσσῳ ἐπιχωρίῳ ἐφημερίδι τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον.

«Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκδίδεται τὸ αὐτοκρατορικὸν βεράτιον, τὸ ὁποῖον ἐπιχωροῖ τὴν Ἰδρυσιν βουλγαρικῆς καθολικῆς ἐπισκοπῆς ἐν Κων)πόλει. Τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅπερ δὲν παρουσιάζεται διὰ πρώτην φοράν, εὐρίσκεται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, καὶ, ἐκ προσώπου σχετιζομένου πρὸς τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν, ὁ «Ὀσμάνισερ Λούδ» λαμβάνει τὰς ἐξῆς πληροφορίας περὶ αὐτοῦ.

» Κατὰ τὸ ἔτος 1859, οἱ ἐν Κων)πόλει κατοικοῦντες Βούλγαροι ἤρχισαν νὰ δεικνύουν σημεῖα δυσαρρεσκείας κατὰ τοῦ ἐλληνικοῦ κλήρου. Οἱ Βούλγαροι τῆς Πρωτευούσης, ἀπὸ τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἀκόμη, ἦτοι, πολὺ πρὸ τοῦ σχίσματος, ἐξέφρασαν τὴν ἀπόφασιν ὅπως μὴ ὑπάγωνται πλέον εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἐπιτροπὴν.

» Τότε ἀκριβῶς ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει καθολικὸς κλῆρος καὶ ἰδίως τὸ τάγμα τῶν Λαζαριστῶν, ἐνόμισε κατάλληλον τὴν στιγμήν ὅπως ἐργασθῆ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπεσχέθησαν λοιπὸν εἰς τοὺς Βουλγάρους νὰ τοὺς ἀπελευθερώσουν ἀπὸ τὸν ἐλληνικὸν ζυγόν, ὑποβοηθῶντες αὐτοὺς καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ οἰκονομολογικὰς αὐτῶν ὑποθέσεις.

» Ἡ καθολικὴ προπαγάνδα εἰργάσθη ἐπιτηδεῖως καὶ ἐσκεμμένως.

» Παρὰ τῶν Βουλγάρων ἐζήτησε μικρόν τι, τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Πάπα ὡς πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τὸν ἀποχωρισμὸν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου.

» Σήμερον ὑπάρχουν ἀρκετοὶ καθολικοὶ Βούλγαροι εἰς πολλὰ μέρη τῆς Τουρκίας, ἰδίως εἰς τὸ βιλαγιέτιον Ἀδριανουπόλεως, ἐν τῷ διαμερίσματι Μαλαρῶν, καὶ εἰς τὸ βιλαγιέτιον Θεσσαλονίκης, συμποσούμενοι εἰς 25 χιλιάδας.

» Ὁ παπικὸς ἐπίτροπος, Βρουόννη ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος· ὁ δὲ Μενίνη, ὁ μετὰ φρονήσεως καὶ δραστηριότητος προαγαγὼν αὐτό. Πρὸ δέκα ἐτῶν τὸ Βατικανὸν διώρισεν τὸν Μύρωφ Βούλγαρον καθολικὸν ἐπίσκοπον ἐν Κων)πόλει. Ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, διότι οὗτος εἶχε μεταφράσει βιβλίον τοῦ κ. Σεγιούρ, οὗτινος χωρία τινὰ, ἐκ θρησκευτικῶν λόγων, δὲν εὐρέστησαν εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Γιλδίξ. Πρὸ τίνος ὁμοως, τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ κ. Κωνστάν, ὅστις ὑπεσχέθη εἰς τὸν Μύρωφ νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τῆς τουρκικῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἀταξιδιωτικὸν δῶρον» τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ καὶ ταῖς ἐνεργείαις τοῦ παπικοῦ ἐπιτρόπου Λοβρὺ, ἀναγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Πύλης ὡς ἐπίσκοπος τῶν καθολικῶν Βουλγάρων».

Τὰς πληροφορίας ταύτας τοῦ «Ὀσμάνισερ Λούδ» ἀναδημοσιεύομεν ἐνταῦθα οὐχὶ ὅπως καταδείξωμεν ἐν ὁποίῳ βαθμῷ ἀποτελοῦσιν αὐταὶ οἰκτρὰν διαστrophὴν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας. Καθόσον, διὰ σειρᾶς ἄρθρων δημοσιευθέντων ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» περὶ τὰ τέλη τοῦ 1906, ἐγένετο ἤδη ἡ προσήκουσα ἀνασκευὴ τῶν βουλγαρικῶν ὕθλων, ἀποδειχθέντος περιτράνωσ ὅτι οἱ πραγματικοὶ λόγοι τῆς πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, συρράξεως τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ, ἦσαν οὐχὶ ἡ ἐκ μέρους ταύτης ἄρνησις πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν δικαίων καὶ νομίμων αὐτοῦ πόθων καὶ ἀξιώσεων, ἀλλ' αἱ ραδιουργίαι πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν προπαγανδῶν, προσδοκουσῶν, ἐκάστης ἰδίᾳ, νὰ ἐκμεταλλεθῶσι τὴν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπόσπασιν τῶν Βουλγάρων καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑποδανλιζουσῶν τὴν ἔριν καὶ ἐξωθουσῶν τούτους εἰς ὑπερφιάλους ἀξιώσεις διατυπουμένας κατὰ τρόπον οὐδεμίαν καταλιμπάνοντα ἀμφιβολίαν ὅτι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος ἐτεκταίνοντο σχέδια πολιτικὰ καὶ νοσφισμοὶ ξένων δικαιωμάτων. Ἄλλως τε, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ραδιουργίας τῆς καθολικῆς προπαγάνδας, τοῦτο ἀνομολογεῖται ρητῶς καὶ ἐν ταῖς πληροφορίαις τοῦ «Ὀσμάνισερ Λούδ» καθ' ἃς «ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει καθολικὸς κλῆρος καὶ ἰδίως τὸ τάγμα τῶν Λαζαριστῶν, ἐνόμισαν κατάλληλον τὴν στιγμήν (κατὰ τὸ 1859), ὅπως ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας· ὑπεσχέθησαν λοιπὸν εἰς τοὺς Βουλγάρους νὰ τοὺς ἀπελευθερώσουν ἀπὸ τὸν ἐλληνικὸν ζυγόν ὑποβοηθῶντες αὐτοὺς καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ οἰκονομολογικὰς αὐτῶν ὑποθέσεις».....

Ἄλλ' οὕτε θεωροῦμεν τοῦ κόπου ἄξιον τὴν ἀναίρεσιν τῶν λεγομένων περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Βουλγάρων καθολικῶν, ἀναβιβαζομένου εἰς 25 χιλιάδας, ἀποδεικνύοντες ὅτι αἱ 100 οἰκογένειαι τῶν ἐν τῇ κωμοπόλει Κιλκισίου τῆς Μακεδονίας ἐν στιγμῇ ψυχικοῦ ἀναβρασμοῦ (κατὰ τὸ 1859) προσελθόντων

εἰς τὴν παπικὴν Οὐνίαν Βουλγάρων, ταῖς ἐνεργείαις καὶ ὑποσχέσεσι περὶ τῆς ἐν παντὶ γαλλικῆς προστασίας τοῦ εἰς Κιλκίσιον προσδραμόντος ἡγουμένου τῶν Λαζαριστῶν Μπουρέ, καθὼς καὶ οἱ 148 τὴν παπικὴν Οὐνίαν ἐν Ἀδριανουπόλει ἀσπασθέντες Βούλγαροι, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἑκατοντὰς τῶν Βουλγάρων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, τῶν ἐν καθολικῷ ναῶ τοῦ Γαλατᾶ κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1860 ἀναγνωρισάντων τὸν Πάπαν, παρὰ τὰς ἐνθέρμους προπαγανδιστικὰς ἐνεργείας, δὲν κατωρθώθη νὰ πολλαπλασιασθῶσι διὰ τῆς προσελκύσεως εἰς τὴν Οὐνίαν τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ, τῶν νουνεχέστερων ἐξ αὐτῶν τούτων ἀναγνωρισάντων τὴν πλάνην των καὶ διὰ παραιναιτικῶν γραμμάτων συστησάντων τοῖς ὁμεγενέσιν αὐτῶν Βουλγαροῖς ὅπως πρόφυλάττωνται ἀπὸ τῆς παπικῆς Οὐνίας. Ἐξ ὧν συνάγεται ὅτι τὴν σήμερον, οἱ ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ Βούλγαροι Οὐνίται, κἂν ἔτι συνυπολογισθῶσι μετ' αὐτῶν καὶ αἱ ἐν Μαλγάρους ὀκτὼ οἰκογένειαι Ἑλλήνων Οὐνιτῶν, δὲν συμποσοῦνται οὐδὲ εἰς τὸ δέκατον τοῦ ὑπὸ τοῦ «Ὄσμάνισερ Λούδ» ἀναγραφομένου ἀριθμοῦ τῶν 25 χιλιάδων.

Ἄλλ' ὅτι κυρίως ἐφέιλκυσε τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐν ταῖς πληροφορίαις τοῦ «Ὄσμάνισερ Λούδ», εἶναι ἡ πληροφορία καθ' ἣν ἡτουρκικὴ Κυβέρνησις δὲν ἤθελεν ἄχρι τούδε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν διορισθέντα βούλγαρον Οὐνίτην ἐπίσκοπον ἐνταῦθα καὶ ὅτι «πρὸ τινος, » τῆ ἐπεμβάσει τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ κ. Κωστᾶν » ὅστις ὑπεσχέθη εἰς τούτον νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τῆς » τουρκικῆς Κυβερνήσεως «ὡς ταξειδιωτικὸν δῶ- » ρον» τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς » Πύλης ὡς ἐπίσκοπος τῶν καθολικῶν Βουλγάρων». Ἐξ ὧν διαπιστοῦμεν μετὰ βαθυτάτης λύπης, ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὰ ἱερώτατα τῶν δικαίων αὐτοῦ θεωροῦνται, καὶ παρὰ τινων ἐκ τῶν ξένων ἰσχυρῶν, καὶ παρ' αὐτῆς τῆς αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἀγρὸς ἀδέσποτος, ἀναλώμασι τοῦ ὁποίου ἐπιτρέπεται ἵνα ἀνταλλάσσονται φιλοφρονήσεις καὶ ἐκζητῶνται καὶ προσφέρωνται «ταξειδιωτικὰ δῶρα».

Διότι, καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει εἶναι πρόδηλον ὅτι οὐδεμία πρόνοια ἐλήφθη πρὸς τήρησιν τῶν νενομισμένων τύπων καὶ διατάξεων· ἀλλ' ὅτι καὶ τοῖς Βουλγαροῖς Οὐνίταις ἐπετράπη νὰ ἐξακολουθῶσιν νὰ φέρωσι τὴν **ἰδιαίτουσαν** περιβολὴν καὶ τὸ κάλυμμα τῶν Ὀρθοδόξων κληρικῶν καὶ νὰ ἐξαπατῶσιν οὕτως τὸν ἀπλοῖκὸν λαὸν παρουσιαζόμενοι ὡς Ὀρθόδοξοι κληρικοὶ, — αὐτοὶ οἱ ὑπονομευταὶ καὶ ἄσπονδοι πολέμιοι τῆς Ὀρθοδοξίας, — παρὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ θέσμια τὰ ἰσχύοντα παρ' ἅπασιν τοῖς πεπολιτισμένοις καὶ εὐνομούμενοις λαοῖς. Οἱ δ' ἀμφιβάλλοντες ἂς ἐρωτήσωσιν ἂν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας εἰς τινα μὴ Ἀγγλικανὸν ἢ Καθολικὸν ἢ Λουθηρανὸν

κληρικὸν νὰ παρουσιασθῇ δημοσίᾳ ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ ἐν Αὐστρίᾳ ἢ ἐν Ἰσπανίᾳ ἢ ἐν Γερμανίᾳ ἢ ἐν οἰαδήποτε ἑτέρᾳ χώρα, φέρων τὴν ἐξειδικιασμένην περιβολὴν τῶν Ἀγγλικανῶν ἢ Καθολικῶν ἢ Λουθηρανῶν κληρικῶν. Ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, μετὰ τὸν πρόσφατον χωρισμὸν Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ὅτε ἐπίσκοπός τις καθολικὸς μὴ ἀναγνωρίζων τὸν Πάπαν, ὁ Vilatte, παρουσιάσθη ἐν Παρισίοις καὶ ἐπεχείρησε νὰ ἱερουργήσῃ ὡς καθολικὸς ἐπίσκοπος, προκάλεσε γενικὴν ἐξέγερσιν καὶ ἡ ἀστυνομία παρεμβάσα ἐκλείσει τὸν ναόν.

Τὴν στοιχειώδη ταύτην ἀρχὴν τοῦ δικαίου ἐφήρμοξε καὶ ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἐν προηγουμέναις ἐποχαῖς, ἐπιβαλοῦσα τοῖς ἀποσχισθεῖσιν ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου καὶ τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας Μελχίταις καὶ Ἀρμενοκαθολικοῖς διακριτικὸν ἐντὴ περιβολῇ αὐτῶν γνῶρισμα. Ἀτυχῶς, τὴν ἀρχὴν ταύτην ὑπεξέφυγε νὰ ἐφαρμόσῃ ἀπὸ τοῦ 1812 ἡ ἀπολυταρχικὴ κυβερνήσις καὶ ἐπὶ τῶν Βουλγάρων ἐξαρχικῶν, νῦν δὲ, μετὰ πολλῆς τῆς λύπης καὶ ἀπορίας, τὴν ὑπεκφυγὴν ταύτην βλέπομεν ἐφαρμοζομένην καὶ ὑπὸ τῆς συνταγματικῆς ἡμῶν Κυβερνήσεως, παρὰ τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ Συντάγματος τὴν θεσπίζουσαν ὅτι «τὸ Κράτος προστατεύει τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν » τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνεγνωρισμένων θρησκευμάτων καὶ » διατηρεῖ τὰς θρησκευτικὰς προνομίας τὰς χορηγη- » θείσας ταῖς διαφόροις Κοινοῖσι». Διότι, δὲν ἀποτελεῖ κατάφωρον ἀνατροπὴν τῆς διατάξεως ταύτης, τὸ ἐπιτρέπειν εἰς κληρικοὺς μὴ Ὀρθοδόξους, ἀσπόνδους πολεμίους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὄργανα ξένων προπαγανδῶν διατελοῦντας, νὰ ἐξακολουθῶσιν ἐμφανιζόμενοι δημοσίᾳ μετημφισμένοι εἰς Ὀρθοδόξους, φέροντες δηλονότι, τὴν ἰδιαίτουσαν τοῖς κληρικοῖς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας περιβολὴν, ἐπὶ τῷ ἀνομολογουμένῳ σκοπῷ τῆς διαβουκολήσεως καὶ παραπλανήσεως τοῦ ἀπλοῖκου ὀρθοδόξου λαοῦ; ἢ δὲ τοιαύτη κυβερνητικὴ πολιτεία, δὲν ἐξισοῦται, κατ' οὐσίαν, πρὸς σύμπραξιν, ἔμμεσον μὲν, ἀλλ' οὐχ' ἦτον ἐνεργὸν καὶ ἀποτελεσματικὴν, ἐν τῇ ἐπιβουλῇ καὶ λακπατήσει τῶν ἱερωτάτων δικαίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, οὐδὲν ἐξαιρετικὸν δικαίων ἢ προνόμιον ἐπὶ καταπατήσει ἀλλοτρίων δικαίων ἀξιοῦντος — πολλῶ δὲ ἦσον τὴν καταπίεσιν ἢ παρενόχλησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως οἰουδήτινος — ἀλλ' ἀπλῶς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν συνταγματικῶν ἀρχῶν τῆς ἰσοπολιτείας καὶ δικαιοσύνης διεκδικούντος καὶ τὴν ἔννομον περιφρούρησιν θεμελιωδῶν καὶ ἀπαραγράπτων αὐτοῦ δικαίων;

Τὴν περιφρούρησιν ταύτην τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν θελεῖ παύσει ἐξαιτούμενον νομοταγῶς, ὅσῳ καὶ εὐσταθῶς, παρὰ τῆς ἀρμοδίας Ἀρχῆς, τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, ἀδυνατούσης νὰ ἀρ-

νηθῆ συνταγματικῶς ταύτην· καθόσον ἡ τοιαύτη ἀρνησις, θὰ ἰσοδυναμεί πρὸς ἄρσιν τῆς ἐννόμου ὑποστάσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ Κράτει καὶ, συνεπῶς, πρὸς κήρυξιν αὐτῆς ἐν καταστάσει διωγμοῦ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΛΑΙΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ

Πρὸ διακοσίων ἀκριβῶς ἐτῶν ἐγράφησαν τὰ δύο γράμματα, ἃ σήμερον ἐκδίδομεν, ἕκτοτε καὶ μέχρι τοῦδε συνηγοροῦντα ὑπὲρ τῶν ἐλλήνων ὑπνκῶν τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Μόλις ἐλυτροῦτο τὸ κράτος ἀπὸ τόσων δεινῶν, ὅσα προηγήθησαν τῆς ἐν Κάρλοβιτς συναφθείσης συνθήκης, καὶ ἐταράττετο ὑπὸ διαμαχῶν ἐσωτερικῶν, ὧν τινες εἶχον ὅλως προσωπικὸν χαρακτῆρα. Μόλις ἀνέκυψεν ἀπὸ τῶν κακῶν συνεπειῶν ἀποστασίας, ἥτις τῷ 1702 καθήρει τὸν μέγαν βεζίρην καὶ τὸν μουφτῆν, ἕως οὗ κατεβίβαζε τοῦ θρόνου καὶ τὸν σουλτάνον Μουσταφᾶν Β' κατὰ σελτέμβριον τοῦ 1703, συνεπειῶν, καθ' ἃς δεκατέσσαρες χιλιάδες στασιαστῶν καὶ ταραξιῶν ἐφονεύθησαν ἐντὸς μικροῦ διαστήματος. Μόλις ἀππλάττετο τῶν ὅλως ἀσυνέτων καὶ παραφρόνων διοικητικῶν μέτρων τοῦ κατὰ θείαν παραχώρησιν μεγάλου βεζίρου Καλαπλῆ ἢ Καλαπτζῆ Ἀχμέτ πασᾶ τοῦ ἐκ Καισαρείας, καὶ ᾧδε κακεῖσε τὸ κράτος αἵθις ἐταράττετο, ζημιουμένων ἠθικῶς τε καὶ ὑλικῶς ἰδιωτῶν καὶ κοινῶν καθιδρυμάτων, ὡς ἐζημιοῦντο πρότινων ἐτῶν ἐπὶ τοῦ βεζίρου Μουσταφᾶ Κιοπρουλόγλου ἱερά τε καὶ κοσμικὰ χριστιανικά τε καὶ μωαμεθανικά ἰδρύματα ἱερά, μεθ' ὅλην τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιδιωχθεῖσαν ἐφαρμογὴν τῆς ἰσότητος τῶν τότε χρόνων καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ δευτέρα τῶν ἐκδιδομένων νῦν ἐπιστολῶν, γραφεῖσα ὑπ' ἀνδρὸς ἀναμιχθέντος εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους καὶ γινώσκοντος τὰ συμβαίνοντα λεπτομερῶς, μανθάνει ἡμᾶς τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν ἀσιατικῶν τινῶν τοπαρχιῶν, ἐλκύνουσαν τὴν προσοχὴν αὐτοκράτορος καὶ ὑπουργῶν, δυναμένην δὲ 'να ἐλκύσῃ καὶ τὴν προσοχὴν, ἴσως δὲ καὶ τὴν πρὸς μίμησιν ἐπιθυμίαν, πολλῶν κατοίκων τῆς αὐτοκρατορίας. Ἄλλ' οἱ νεωτερίζοντες οὔτε Ἕλληνες ἦσαν, οὔτε ἀρμένιοι, περιττὸν δὲ 'να εἶπω ὅτι οὔτε Ἰουδαῖοι ἦσαν· εἰ δὲ καὶ ἐν Μάνη ἦν ἐγκαθιδρυμένη ἑλληνικὴ τις ἡγεμονία ὑπὸ τὸν πρῶν ἀπελεύθερον «τῶν κατέργων» Λιβέριον Ἱερακάρην, μανιάτην εὐπατρίδην, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὄφειλεν ἢ μαχιμωτάτη αὐτῆ τῶν πελοποννησιακῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων εἰς τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν σύνεσιν τοῦ βεζίρου Μουσταφᾶ τοῦ Κιοπρουλόγλου, περιποιουμένου μὲν οὕτω τοὺς ἀνδρείους τῆς Μάνης κατοίκους, ἀντιτάσσοντος δὲ τοιοιουτρόπως τὰ ἀγαθὰ τοιαύτης τινὸς ἡμιανεξαρτησίας εἰς

τὴν κατακτητικὴν διάθεσιν τῶν ἐμπόρων πολιτευτῶν τῆς ἐπὶ τῶν χρόνων ἐκείνων φοβερᾶς οὔσης ἡμῖν δημοκρατίας τῆς Βενετίας.

Εἰς τοιαύτην πραγμάτων κατάστασιν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἤρεμον διῆγε βίον, τῆς ἡρεμίας — ἐννοεῖται — ἐξηγουμένης πάντοτε κατὰ τὰς θεωρίας καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῶν καιρῶν ἐκείνων. Ἡδύναντο 'να νεωτερίσωσιν οἱ Ἕλληνες. Τίς ἐμπόδιζεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ 1702 καὶ κατόπι 'ν' ἀναμίξωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὰς στάσεις τῶν γιανιτζάρων καὶ τοῦ ἀναγώγου συρφετοῦ, ὅστις ἐθριάμβευεν ἀνάγων καὶ κατάγων βεζίρας καὶ μουφτῆδες, ἀναγκάζων τὸν ἀγαθὸν σουλτάνον Μουσταφᾶν 'να ἀποσυρθῆ ἡσυχος εἰς τὸν ἰδιωτικὸν καὶ ἀπράγμονα βίον; Καὶ ἐν τούτοις ἔζησαν μακρὰν τῶν νεωτερισμῶν τούτων, οὐδαμῶς πολυπραγμονοῦντες, καίτοι πολλοὶ τούτων εἶχον φίλους μωαμεθανοὺς ἐπιφανεῖς, τινὲς δὲ πλούσιοι καὶ ἰσχυροὶ Ἕλληνες — ὡς ἐθρυλλεῖτο — μέρος ἀπετέλουν τοῦ φοβεροῦ τριακостоῦ πρώτου τάγματος (τοῦ Ὁτουςμπῆρ ὄρτᾶ) τῶν γιανιτζάρων. Ἡδύναντο 'να δελεασθῶσιν ἐξ ὑποσχέσεων, ἐξ ἀμοιβῶν, διὰ δώρων διαφθειρόμενοι, δι' ἀξιμάτων καὶ ἀρπαλικῶν» διαθρυπτόμενοι, τουλάχιστον οἱ μᾶλλον ἐκπτοούμενοι περὶ τιμὰς ἀναξίας ἡρονίμων ἀνθρώπων. Ἡδύναντο 'να θερμάνωσι τὰς κεφαλὰς ἀπὸ τῶν κηρυγμάτων κατὰ τῶν τότε τυραννικῶν πιέσεων, κηρυγμάτων, ἅτινα διελάλουν τρομερῶς καὶ τρομερώτερον ἐφήρμοζον «τζεμπετζῆδες» καὶ «σπαῆδες» καὶ «γκαλιοντζῆδες» καὶ 'ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτοῖς ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς πορείαις, ἢ, τουλάχιστον, οἴκοι μένοντες καὶ κρυπτόμενοι, 'να μανθάνωσι σκέψεις καὶ διαβούλια καὶ γεγονότα καὶ 'να καταγγέλλωσιν εἰς τὸ κρατοῦν κατὰ καιροὺς σύστημα, πορίζοντες ἑαυτοῖς ὄφελήματα διὰ τοιαύτης πορείας. Ἠκολούθησαν πορεία τοιαύτη αἱ λοιπαὶ φυλαὶ τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ἀλλ' ἢ ἑλληνικὴ ἐνέμενε πιστῆ, βεβαίως δ' Ἕλληνες συνετοὶ καὶ νοήμονες καὶ πολύπειροὶ ἐσκέπτοντο ὅτι καὶ ἢ τῶν μεγιστάνων εὐνοια μεταπίπτει καθῶςπερ οἱ κύβοι, καὶ εἰς εὐμενῆ καὶ λαοπλάνα τῶν τότε καιρῶν ἀγγέλματα καὶ σαλπίσματα οὐδεμία ἔπρεπε 'να δίδηται προσοχή.

Τοιοιουτρόπως ἠδύναντο καὶ τότε, καθὼς καὶ μέχρι σήμερον, οἱ Ἕλληνες διὰ γραμμάτων 'να καυχῶνται ἐπὶ τῇ πολιτικῇ αὐτῶν ἀρετῇ καὶ τῇ συνέσει καὶ 'να λαλῶσι παρηρησία πρὸς τοὺς μωαμεθανοὺς, τοιαῦτα, οἷα ἢ πρώτη ἐπιστολὴ, ἔργον τοῦ ἐξ ἀπορρήτων Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, ἧς καὶ σήμερον δυνάμεθα 'να ἐπαναλάβωμεν τὰς διακηρύξεις.

M. I. Γ.

Μακαριώτατε, ἀγιώτατε, καὶ δοξώτατε πατριάρχα, πάτερ δεδαμιώτατε.

† Τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα προσκυνῶ, καὶ τὴν ἀγίαν αὐτῆς δεξιὰν ἀσπάζομαι· δέομαι τοῦ ὑπὲρ

ἡμῶν παθόντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὅπως διατηρήσῃ αὐτὴν ἄνοσον, ἄτρωτον, εὐθυμον, ὑγιᾶ, μακρόβιον, ἀμέτοχόν τε παντὸς ἀνιάρου, καὶ ἀνωτέραν πάσης ἐπιθρησίας, ἐν ἐπιτυχίᾳ πάντων τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἀξιώσοι αὐτὴν νὰ ἐορτάσῃ φαιδρῶς καὶ εὐτυχῶς τὰς πανσέπτους ἐορτὰς τῆς ἀγίας αὐτοῦ ἀναστάσεως καὶ ἐφέτος καὶ εἰς παμπόλλων ἐτῶν περιόδου.

Τὴν ἱερὰν αὐτῆς ἐπιστολὴν εὐλαβῶς ἀσπασάμενος ἔλαβον καὶ ἀνέγνω, καὶ ὑπὲρ τῆς ὑγιείας καὶ εὐημερίας αὐτῆς τοὺς συνήθεις ὕμνους ἀνέπεμψα τῷ σώζοντι καὶ διατηροῦντι Θεῷ, οὗ τῇ εὐμενείᾳ καὶ χάριτι συμφυλαχθεῖν ἐπὶ μήκιστον ἀμετάσειτος καὶ [ἀ]διάπτωτος. Περιείχετο ἐν αὐτῇ ἡ περίληψις τῶν παρ' ἐμοῦ πεμφθέντων δύο γραμμάτων· ὅτι τὸ συνειδὸς αὐτῆς, ὡς καθαρὸν καὶ ἀμόμητον, γεννᾶ μέγα θάρρος εἶναι φανερόν· καὶ ἂν ὁ καιρὸς εἶναι δύσκολος, εἶναι καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἄπειρον, καὶ ἡμεῖς ὅλοι στεκόμεσθαι τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ὑπέρμαχοι, καὶ εἴμεσθαι καὶ μάρτυρες καὶ ἐγγυηταὶ καὶ ἔγοιμοι νὰ χύσωμεν ὑπὲρ αὐτῆς ὄχι μόνον τὸ πολὺ ὀλίγον, ὅπου ἔχομεν, ἀλλὰ καὶ τὸ αἷμα μας. Ὁ ἐξομώσας εὐρίσκειται ἐν ἀφασίᾳ· τὸ νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τοῦ βασιλικοῦ στόλου δὲν εἶναι βέβαιον, ἢ μετὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἢ πρὸ ταύτης, καθὼς τὴν βολέσει· καλλίτερον φαίνεται μοι διὰ κάθε τῆς ὑπόθεσιν νὰ εὐρίσκειται ἐδῶ εἰς τὴν βασιλεύουσαν· καιρὸς μακρᾶς ἔξω περιηγήσεως δὲν εἶναι οὔτε διὰ μέγαν ἄνθρωπον, οὔτε διὰ μικρόν.

Πάλιν καὶ ἄλλαις χίλιαις εἰκόνας ἐπέρασαν διὰ Μολδοβίας, καὶ ἐκρατήθησαν παρὰ τοῦ στρατηγούτου εἰς ἐκεῖνα τὰ σύνορα. Ἦσαν κέρδος, καὶ ἐμπορεύονται καὶ ἅγια, καὶ ἱερὰ, καὶ καθὼς ὀρίζει σοφὰ τὸ τεπίχι (;) δὲν βλέπτει· παύει τὰς ὑπονοίας. Ὁ ἅγιος ἐπίτροπος, ὁ ἀδελφός τῆς ὅταν ἐνοχληθῇ ἀπὸ τὴν ποδαλγίαν καὶ χειραλγίαν ἀφήνει τὴν ἐπιτροπὴν· καλλίτερον δι' αὐτὴν πρόσωπον δὲν εὐρίσκειται, ἕως οὗ ὁ Θεὸς νὰ εὐοδώσῃ τὴν ἐπιδημίαν αὐτῆς. Θεοτήρητε καὶ θεσπεσίᾳ κεφαλῇ· εἶναι καὶ ὁ καιρὸς ἀντίξους, καὶ ἡ κακία ποικίλη καὶ πολυπληθῆς, ἀμὴ καὶ οἱ χαιρέκακοι πλείοντες λαλοῦσι μὲ ὑπερβολαῖς, ἢ ξυπάζονται εὐκολα, ἢ ξυπάζουσι πρόθυμα. Αὐτὰ μὲ ἔβλαψαν καὶ ἄπαξ καὶ δις· ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς δούλους του· ἐπιπνέει καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐξουσιαστῶν καὶ ἡμετέρων ἀθεντῶν σύνεσιν καὶ κατάληψιν τῆς ἀληθείας καὶ ἀποτροπὴν τοῦ ψεύδους, ἔτι δὲ καὶ οἶκτον καὶ εὐσπλαχνίαν. Δὲν εἶναι κανένα πρᾶγμα, οὔτε κανένα πάθος, ὅπου νὰ μὴν ἔχη τὴν θεραπείαν του. Τὸ γένος μας ὅλον εἰς τὸν προηγούμενον πόλεμον ἐφάνη πιστότατον· τζασίταις * ἐπιάσθησαν καὶ ἀρμένιοι, καὶ ἐβραῖοι, καὶ

ἐκρεμάσθησαν εἰς τὴν Πούδαν καὶ εἰς τὸ Πελιγράδι, ἴσως καὶ τοῦρκοι σερχατλίδες**, ἀμὴ ῥωμαῖος ὀρθόδοξος μηδεῖς.—Περιήγησις καὶ σεγριαχέτι*** δὲν εἶναι παράξενον διὰ πολυμάθειαν· καὶ ἐγὼ πολλὴν περιήγησιν ἔκαμα, ἀμὴ ἀπανταχοῦ ἔσπειρα καλὴν ὑπόληψιν εἰς τὴν κραταιὰν βασιλείαν· καὶ αὐτὸ τὸ μαρτυροῦσι τὰ νεωστὶ τυπωμένα ἱστορικὰ, θαυμάζοντα τὴν πρὸς τὴν βασιλείαν εὐθύτητα. * Ἄς λέγουν ὑπερβολαῖς καὶ ψεύματα οἱ ἀπαίδευτοι καὶ ἀμαθεῖς· τὸ φῶς φέγγει· ἡ ἀλήθεια εἶναι λαμπρά· οἱ ἐξουσιασταὶ ἐξετασταί· καὶ ὑπὲρ πάντα, ἢ πρὸς Θεὸν ἐλπίς οὐ καταισχύνει.

Εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰρηνεύουσιν οἱ ἡμέτεροι, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ δὲν τοὺς λανθάνει ὅτι ἕως οὗ ἀναπνέομεν καὶ ἐγὼ καὶ ὁ υἱὸς μου πνέομεν τὴν σύστασιν τῶν θεοβαδίστων προσκνημάτων· ἐθυμώθη ὁ ὑπέρτατος ἐπίτροπος, ἠπέλησεν, ἀμὴ ὅλον καὶ χαιρὶ ἐφύλαξε, καὶ ἀπὸ τὸ ἀληθινὸν ὄψος τοῦ ἀρξικαλίου πολλὰ ἐτρώθη, καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἠκολούθησαν ὄχι καθὼς ἐφοβήθημεν, ἀλλὰ καθὼς ἠυδόκησεν ὁ Θεὸς, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν πρόνοιαν ἂς εἴμεθα ἀφιερωμένοι· ἂν παραχωρήσῃ διὰ τὰς ἀμαρτίας μας εἰς τι ἐναντίον καὶ ἀνιάρον, προοικονομεῖ καὶ τὰς θεραπείας· πρέπει νὰ εἴμεσθαι ἄγρυπνοι καὶ προμηθευτικοὶ, ἀμὴ ὄχι δειλοὶ· μὴ ἀργοὶ, ἀλλὰ μηδὲ περίεργοι καὶ πολύεργοι.

* Ἄς ἔχω πάντοτε τὰ ἱερὰ τῆς γράμματα μετὰ καὶ τῶν ἁγίων αὐτῆς εὐχῶν. Ὁ μέγας λογοθέτης καὶ υἱὸς αὐτῆς τὴν προσκυνεῖ, καὶ ἀσπάζεται τὴν ἁγίαν αὐτῆς δεξιάν· ἀγρυπνεῖ καὶ διὰ λόγον μου καὶ διὰ λόγον του προσευχόμενος, ἀμφότεροι ὁμως εἴμεσθαι ὅπως ἐδικοί τῆς. Καὶ οἱ χρόνοι αὐτῆς εἴσαν πάμπολλοι καὶ πανευτυχεῖς.

αἴψῃ, μαρτίου λα΄.

Τῆς ὑμετέρας σεβασμιωτάτης Μακαριότητος υἱὸς ἐν Εριστῷ καὶ ὅπως εἰς τοὺς ὀρισμοὺς

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Μακαριώτατε, ἁγιώτατε, καὶ σοφώτατε πατριάρχα τῆς Ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, πάτερ σεβασμιώτατε.

† Τὴν ὑμετέραν θεοφρούρητον Μακαριότητα προσκυνῶ, καὶ τὴν ἁγίαν αὐτῆς δεξιάν εὐλαβῶς ἀσπάζομαι, δεόμενος τοῦ παναγάθου Θεοῦ νὰ διαφυλάττῃ αὐτὴν ἄνοσον, εὐθυμον, ὑγιᾶ, μακρόβιον, καὶ ὑπερέραν πάντων τῶν ἀντικειμένων.

Τὸ ἱερὸν γράμμα τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος, γεγραμμένον τῇ κγ' νοεμβρίου, μετ' αἰδοῦς ἀσπασάμενος ἔλαβον, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐφετωτάτης ἡμῶν

** ὀφφικιάλοι.

*** ταξέιδιον.

* κατάσκοποι (ῥακουσταί).

υγείας αὐτῆς ὕμνους εὐχαριστηρίους ἀνέπεμψα τῷ σῶζοντι καὶ διατηροῦντι αὐτὴν Θεῷ· τὰς ἀγίας αὐτῆς εὐχὰς περιχαρῶς ἐδέχθην, καὶ μεγάλως εὐχαριστῶ τῆς περὶ ἐμὲ μνήμης. Μακαριώτατε καὶ ἀγιώτατε δέσποτα· ἀφ' οὗ ἀπῆρε τῶν ἐντεῦθεν, συναπῆλθε καὶ ὁ λογισμὸς μου μετ' αὐτῆς, καὶ ἡ μεγαλύτερη ἐφesis, ὅπου νὰ εἶχα, ἦτον νὰ ἀκούσω τὴν ἀγαθὴν ἀγγελίαν τῆς μετ' υγείας καὶ εὐτυχίας κατενοδώσεως αὐτῆς. Δόξα τῷ ἀγίῳ Θεῷ, ὅπου ἔφθασεν ὑγιῶς εἰς τὴν Δαμασκόν· παρακαλῶ τὸν Κύριον ἡμῶν νὰ διπλάσῃ τὴν χαρὰν μετὰ τῆς ἀγίας γράμματα ἀπὸ τῆς Ἁγίας Πόλιος.

Δηλοποιεῖ δὲ τὴν συγκεχυμένην κατάστασιν τῆς Ἀραβίας, καὶ βέβαια, καθὼς ὀρίζει, ὅλα προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀπλησίαν τῶν πεμπομένων ἡγεμόνων. Ἐδῶ εἰς τὴν βασιλικὴν Πόρταν ἦλθαν μηνύματα, ὅτι ἐδόθεν τῆς Βάσρας ἐτρόπωσαν τοὺς ἀντάρτας ἄραβας ὁ ἡγεμὼν τοῦ Βαγδατίου Χασὰν πασᾶς μετὰ τοὺς μετ' αὐτοῦ βεζήριδες. Ἀπ' Εὐρώπης ἄλλο νέον δὲν ἔχομεν, πᾶρεξ ὅτι οἱ ἠνωμένοι ῥήγες ἐπῆραν μετὰ πολλῶν ἡμερῶν πολιορκίαν τὸ κάστρον τῆς Λίλλας τὸ ὑποκείμενον τῷ ῥηγί τῆς Γαλλίας.

Διὰ τῶν θεοπειθῶν αὐτῆς εὐχῶν ἐτελέσθησαν καὶ οἱ γάμοι τοῦ φιλάτου μου ἀδελφοῦ* ταῖς θεοπειθέσιν αὐτῆς ἐντεύξεσιν ὁ Θεὸς νὰ ἐπιβραβεύῃ αὐτῷ τε καὶ τῇ συζύγῳ πᾶν ἀγαθόν. Ἡ φιλάτη μου σύζυγος μετὰ τῆς προσηκούσης εὐλαβείας ἐδέχθη τὰς ἀγίας αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐχαριστοῦσα ἀσπάζεται τὴν ἀγίαν αὐτῆς δεξιὰν μετὰ τῶν τέκνων μας. Παρακαλῶ δὲ νὰ ἔχω πάντοτε τὴν τιμὴν τῶν ἱερῶν αὐτῆς γραμμάτων. Οἱ δὲ χρόνοι τῆς ὑμετέρας θεοφρουρήτου Μακαριότητος εἶσαν θεόθεν πάμπολλοι καὶ πανευτυχεῖς.

αἰψθ', ἰαννουαρίου ιε'.

Αἱ φίλταταί μου ἀδελφαί περιχαρῶς ἐδέξαντο τὰς ἀγίας αὐτῆς εὐχὰς, καὶ μετὰ τῆς προσηκούσης προσκυνήσεως ἀσπάζονται τὴν ἀγίαν αὐτῆς δεξιὰν μετὰ τῶν τέκνων τους.

Τῆς ὑμετέρας θεοφρουρήτου Μακαριότητος

υἱὸς ἐν Χριστῷ

καὶ ὄλων εἰς τοὺς ὀρισμοὺς

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΤΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ.

* Ἰωάννου δῆλα δὴ τοῦ υἱοῦ μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων, γαμβροῦ δὲ τοῦ μεγάλου λογοθέτου τῆς Μ. Ἐκκλησίας Δημητρίου Ἰουλιανοῦ ἐπὶ τῇ θυγατρὶ ἐκείνου Ζαφείρα. Ὁ γάμος ἐγένετο τῇ 9 ἰανουαρίου 1909.

TAMEION IEPAS SYNODOY

Ἀπελύθησαν ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου γράμματα πρὸς τοὺς σεβασμιωτάτους ἀρχιερεῖς τοὺς ὀφείλοντας πρὸς τὸ ταμεῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τὸ ταμεῖον τοῦτο ὡς γνωστὸν ἐκτελεῖ τὴν

ταχυδρομικὴν καὶ τηλεγραφικὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀγ. ἀρχιερέων καὶ τῶν Ἱ. Μονῶν, παρέχων πίστωσιν αὐτοῖς τὸ πολὺ ἐπὶ ἓν ἔτος. Εὐνόητον ἄρα ὅτι ἡ καθυστέρησις τῶν πρὸς αὐτὸ ὀφειλῶν, κατ' ἀνάγκην θὰ συνεπαγάγῃ καὶ τὴν ἀταξίαν περὶ τὴν ταχυδρομικὴν καὶ τηλεγραφικὴν ὑπηρεσίαν. Εὐχῆς ἔργον θὰ ᾔτο ἔαν πάντες οἱ ἀγ. ἀρχιερεῖς καὶ αἱ Ἱ. Μοναί, ὡς ἄλλοτε, οὕτω καὶ νῦν, διώριζον ἰδίους ἀντιπροσώπους ἐν Βασιλευούσῃ, τὸ ὄπισθον καὶ τὴν ὑπηρεσίαν σπουδαίως θὰ διευκόλυνε καὶ ἐνημερώτεροι θὰ ᾔσαν οἱ ἀρχιερεῖς περὶ τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν, διότι δὲν εἶναι βεβαίως δυνατὸν ν' ἀπολύωνται ἐκάστοτε Πατριαρχικαὶ ἐπιστολαί, ἐξαγγελτικαὶ τοῦ σημείου, εἰς ὃ ἕκαστον ζήτημα εὐρίσκεται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἐπανῆλθεν ἐκ τῶν λουτρῶν Γιάλοβας ὁ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος—ἐχορηγήθη ἡ ἀδεια τῆς εἰς Ἐπιδάτας μεταβάσεως τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Σωζοαγαθοπόλεως κ. Δωροθέῳ, προέδρῳ τῆς ἐφορίας τῶν Ἀρχιγενεῖων ἐκπαιδευτηρίων, ὧν τελοῦνται προσεχῶς αἱ ἐξετάσεις.

Ἱερατικὴ Σχολὴ Βερροίας.—Κριθείσης συνοδικῶς ὀφελιμωτάτης τῆς ὑπάρξεως μικρᾶς τινὸς ἱερατικῆς σχολῆς, χάριν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ὀρθοδόξων τῆς ἐπαρχίας Βερροίας καὶ Ναούσης, χριστιανοποιουμένων τῶν πλεονασμάτων τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ διακειμένης ἱερᾶς πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, προθύμως ἀπεδέξαντο τὴν τοιαύτην κυριαρχικὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας διαγνώμην οἱ αὐτόθι ὀρθόδοξοι. Συνδιασκεψαμένη δὲ μετ' αὐτῶν καὶ τῶν διευθυνόντων τὴν ἱερὰν ταύτην μονὴν κκ. Στ. Κόρτε καὶ Δ. Ζουμπᾶ ἡ ἱερὰ μητρόπολις Βερροίας καὶ Ναούσης ἔκρινε καλὸν ἵνα περιλαμβάνῃ τέσσαρας τάξεις ἡ ἱερατικὴ ἐπαρχιακὴ σχολὴ, λαμβάνουσα τοὺς ἑαυτῆς τροφίμους ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Δ' τάξεως τῶν ἀστυκῶν τῆς ἐπαρχίας ταύτης σχολείων, τοὺς ἄγοντας ἡλικίαν ἀπὸ 13 μέχρι 16 ἐτῶν, ὄρισθησαν δὲ καὶ μαθήματα τῆς σχολῆς, ἐκτὸς τῶν ἑλληνικῶν, ἱστορίας καὶ μαθηματικῶν, ἡ ἱερὰ κατῆχησις, ἡ λειτουργικὴ, ἡ ἐκκλησιαστ. ἱστορία καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς ἱερὰ μουσικὴ. Οἱ ἐκ τῆς ἱερατ. σχολῆς ἀπολυόμενοι θέλουσι διορίζεσθαι ὡς ἱεροψάλται ἢ διδάσκαλοι ἐν τοῖς σχολείοις τῶν χωρίων, ἐνῆλικιούμενοι δὲ καὶ νυμφευόμενοι θέλουσι χειροτονεῖσθαι ἱερεῖς· ἐνεκρίθη νὰ μὴ ὑπερβῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τοὺς 22, ὧν ἔσονται διδάσκαλοι ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς ὁ καὶ ἡγούμενος τῆς μονῆς καὶ δύο ἕτεροι. Τῶν πρὸς συντήρησιν δὲ τῆς σχολῆς διαπανῶν προϋπολογισθεῖσθαι εἰς διακοσίας λίρας, τὰς μὲν ἑκατὸν ἡ μονὴ δύναται νὰ

χορηγία, ἐκρίθη δὲ καλὸν ὅπως ἡ μὲν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κίτρου ἱερὰ μὴ μὲν τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου Σφίντζας χορηγῆ τὰς πεντήκοντα, αἱ δ' ἐπίλοιποι εἰσπράττωνται διὰ τινος περιοδεύοντος ἱερέως εἰς δημοτριακὰ ἢ ἕτερα γεννήματα.—Ταῦτα ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βεροῦσίας ἀναγγελλθέντα τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ἔτυχον ἐγκρίσεως, ἐντολὴ δ' ἐδόθη τῷ ἀναγγεῖλαντι ὅπως συντάξῃ τὸ τε πρόγραμμα τῶν μαθημάτων καὶ τὸν κανονισμόν τῆς ἱερατικῆς σχολῆς καὶ ἐκλέξῃ τετραμελῆ ἑφορίαν ἐκ δύο κληρικῶν καὶ δύο λαϊκῶν, αὐτῶν τούτων τῶν διευθυνόντων τὰ τῆς μονῆς καὶ τοσοῦτον ὑπὲρ αὐτῆς ἐργασθέντων, ὑποβάλλῃ δὲ ταῦτα πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ μετὰ σχετικῆς ἐκθέσεως, ὡς τάχιον, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Χθὲς ὁ μακαριώτατος πατριάρχης τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων κ. Ἐλισσαῖος Τουριάν ἐποίησατο εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπίσκεψιν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐν Σταυροδρομίῳ θεοφίλ. ἐπισκόπου Χιμαγιάν καὶ τοῦ τέως τοποτηρητοῦ κ. Γερβάτ Τουριάν, τριῶν μελῶν τοῦ Ἀρμενικοῦ ἔθνικοῦ Συμβουλίου, τῶν ἐντίμων κκ. Τορκομιάν, Κερεσετζιάν καὶ Κιατιπιάν καὶ τοῦ καπουκεχαγιᾶ αὐτοῦ κ. Σιρηνιάν, γενόμενος ὑποδεκτὸς μετὰ τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτοῦ καὶ ἔθνικὴν περιωπὴν τιμῶν. Κατὰ τὴν μετὰ τῆς Α. Θ. Π. συνέντευξιν παρήσαν οἱ σεβασμ. συνλδικοὶ Πισιδείας, Διδυμοτείχου, Ἀγκύρας, Ἐλασσῶνος καὶ Προικοννήσου καὶ οἱ ἐκ τῶν ἐντίμων συμβούλων κκ. Ἄριστ. βένης Κυριακοῦ, Ζ. Ζῶτος καὶ Π. Καραθεοδωρῆ. Μετὰ παραμονὴν ἡμίωρον ἐν τῷ Μ. Συνοδικῷ, ὅπου ἡ Α. Θ. Π. ὑπεδέξατο τὴν Α. Μακαριότητα, ὁ πατριάρχης κ. Ἐλισσαῖος, σὺν τοῖς συνοδεύουσιν αὐτῷ, κατῆλθεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν, ἡσπάσθη τὸ ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τὴν παλαιὰν βυζαντινὴν εἰκόνα τῆς Παμμακαρίστου, καὶ ἀπὸ τῆς ὥραίας πύλης προσεφώνησε τοὺς ἐν τῷ ναῷ παρισταμένους, πολλὰ εἰπὼν περὶ τῶν πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ τὴν ἀρμενικὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ περὶ τῆς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἀρμονικῆς συνεργασίας. Τὴν προσλαλίαν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Ἐλισσαίου μετέφρασεν εἰς τὴν τουρκικὴν ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Τορκομιάν.

Τελεταὶ σχολείων.—Τῶν ἀπὸ τῆς παρελθούσης παρασκευῆς ἕως τῆς προχθὲς, δευτέρας, διεξαχθεισῶν σχολειακῶν τελετῶν προέστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης μετὰ τινῶν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν καὶ παρεπιδημούντων τινῶν μητροπολιτῶν.—Ἐν τῇ τελετῇ τοῦ Ζαπτείου τῆ παρασκευῆ, τοῦ Ἰωακειμίου παρθεναγωγείου καὶ τοῦ Ζωγραφείου γυμνασίου τῇ κυριακῇ, καὶ ἐν τοῖς ἐν Γαλατᾷ σχολείοις παρήσαν ὁ ἐξ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος καὶ

ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὑπουργίου τῆς παιδείας. Ἡ Α. Θ. Π. ἀπέτεινε καταλληλοτάτας προσλαλίαις ἐν τέλει ἐκάστης τῶν τελετῶν τούτων καὶ νύξαστο ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἀνακτος.

Ἐξ ἐπαρχίας τινος τῆς δυτικῆς Μακεδονίας

ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ὅτι, καίτοι συμβαίνουσιν ἐνίοτε προστριβαί τινες μεταξὺ τούρκων, βουλγάρων καὶ τὸν ἐπαγγελλομένων ρουμανισμὸν καὶ τῶν ἐλλήνων, αἱ συμβουλαὶ τῶν ὀρθοδόξων πνευματικῶν ἀρχῶν τείνουσι μὲν εἰς ἄρσιν τῶν διαφοριῶν καὶ προστριβῶν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ διέπον τὰς ἐνεργείας τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου τείνει νὰ καταπνίξῃ ἀνεπισήμως πρὸς τε τοῖς βουλγαροφώνοις καὶ βλαχοφώνοις ἑλλησι πᾶσαν ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου συμπάθειαν αὐτῶν, καὶ πᾶσαν μετὰ τῆς ὀρθοδόξου ἱεραῖς μητροπόλεως συνεννόησιν νὰ ἐκμηδενίσῃ, πρὸς τὴν μὴ ἀναγνώρισιν τοῦ Πατριαρχείου ὡς πνευματικῆς αὐτῶν ἀρχῆς. Ἐντεῦθεν, ἐν πάτῃ διαφορᾷ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, τὸ δίκαιον ἀποδίδεται οὐχὶ εἰς τοὺς πατριαρχικούς. Πρὸ τοῦ συντάγματος ὁ τουρκικὸς λαὸς ἤγε στάσιν οὐδετέραν κτὰ τὰς ἀλληλοκτονίας ἐλλήνων, βουλγάρων καὶ ρουμανιζόντων, ἐνῶ νῦν διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ἑλληνας. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει μικρὸς σπινθὴρ δύναται ν' ἀνάψῃ πυρκαϊάν, πολὺ μείζονα τῆς προτέρας, ἧς εὐχόμεθα ν' ἀπαλλάξῃ ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων πάντας τοὺς στηρίζοντας ἐπ' αὐτὸν τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας.

Ὄνοματικαὶ ἑορταί.—Τῇ 18 μεσοῦντος, ἡ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς συνεχάρη τῷ τῆν ὀνοματικῆν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι πανερ. μητροπολίτῃ Ροδοπόλεως κ. Λεοντίῳ.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Ἀνεχώρησε τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ ἡ Α. Σ. Μ. ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιος ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως, μετὰ πεντάμηνον ἐν αὐτῇ παραμονῇ, καθ' ἣν ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῇ τῇ 2 ἰουνίου τὴν Α. Α. Μ. τὸν σουλτάνον καὶ τῇ 9 τὴν Α. Ὑψ. τὸν χεδίβην, παρεπιδημούντα ἐνταῦθα. Τὴν Α. Σ. Μ. προέπεμψεν πλὴν τοῦ παρ. οἰολογ. Μ. πρωτοσυγκέλλου κ. Βενιαμίν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δράμης καὶ τινες λαϊκοί.

Τὸ ταιούτων ἔδωκεν ἀφορμὴν ὅχι εὐλογον εἰς ἑλληνικὴν τινα ἐφημερίδα νὰ γράψῃ μετ' ἐλλείψεως ἀδρότητος περὶ ταιαύτης ἐλλείψεως ἐκ μέρους ἄλλων, ἐνῶ προῦκειτο βεβαίως περὶ τινος ἑτέρου, κάλλιστα κατανοηθέντος ὑπὸ τῶν ὄντων εἰς θέσιν νὰ ἐνοῶσι καὶ νὰ ἐκτιμῶσι τὰ πράγματα.

Εἰσπράκτωρ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἐν τῇ πρωτευούσῃ, διωρίσθη ὁ δικαστικὸς κλητῆρ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Κ. Χαρισιάδης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
— 0 —
ΑΡΙΘ. — 26

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 2 ΙΟΥΛΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρὰ . . .	5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους	3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσά.	25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικνῆ. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἐξ Ἀμερικῆς συνδρομαί — Ἐπίσκεψις εἰς τὸ ἄρμενικὸν Πατριαρχεῖον — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ὁρθοδόξων ἐλλήνων παθήματα — Γεωργικὴ σχολὴ Παργαίου — Ἀγγελίαι βιβλίων — Καινὰ διδάχαλ καὶ ξενίζοντα δόγματα — Περὶ τοῦ ναοῦ τῆς θεοτόκου ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Νεωρίου — Δικαστικά.

ΑΙ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

αἱ σταλεῖσαι εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον καὶ ἡ προθυμία τῶν ἀποστειλάντων, οἵτινες διέταξαν τηλεγραφικῶς τὴν ἄμεσον τοῦ συναχθέντος ποσοῦ πληρωμὴν, εἰσὶν ἐπαίνου παντὸς ἀνώτεραι, τηλεγραφικῶς δὲ ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, τὰς εὐχὰς αὐτῆς ἐρμηνεύουσα καὶ τὴν μητρικὴν ἀγαλλίασιν διατρανοῦσα, ἤγγειλε τὴν λῆψιν τῆς ἐκ πεντακοσίων ἀγγλικῶν λιρῶν προσφορᾶς τῶν ὁμογενῶν Νέας Ἰόρκης. Ἐκ τῆς πόλεως ταύτης πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος ἕτερα ἀπεστέλλετο πρὸς τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον δωρεὰ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐξ ἑκατὸν εἰκοσι δύο λιρῶν ἀγγλικῶν.

Τοῦ μακαρίου τῶν ἔθνῶν ἀποστόλου τὰς περὶ θεσσαλονικέων ἀγαθὰς συστάσεις, ὅτι θεοδίδακτοι ἦσαν εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους καὶ τὴν ἐν Χριστῷ καύχησιν ὅτι τοῦτο ἐποίουν πρὸς πάντας τοὺς ἐν Ἀχαΐᾳ καὶ Μακεδονίᾳ κατοικοῦντας ἀδελφούς αὐτῶν, ἡ Ἐκκλησία ἠδύναντο νὰ ἐπαναλαμβάνῃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ καθ' ἑκάστην ὥραν, μανθάνουσα

προσφορὰς ὁμογενῶν ὑπὲρ τῶν πασχόντων καὶ ταλαιπωρουμένων. Ἐταλαιπωροῦντο δὲ καὶ τότε, καθὼς καὶ νῦν, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἐπασχον καὶ τότε, καθὼς καὶ νῦν, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον διὰ τὴν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἀφοσίωσιν, διὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, διὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ οἱ χριστιανοί, οἱ θεοδίδακτοι ἔχοντες τὸ συναίσθημα τῆς πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀγάπης καὶ ποικίλης συνδρομῆς. ἔδειξαν εἰς πολλὰ μέρη λαμπρὰ τῆς ἀγάπης ταύτης τεκμήρια.

Ἄλλὰ τοὺς ἔχοντας θεοδίδακτον τὸ τῆς εὐποιίας καὶ φιλαδελφίας συναίσθημα ἀναγκάζεται νῦν ἡ Ἐκκλησία, τὴν πενίαν ἐκτιθεῖσα τοῦ κοινοῦ ταμείου, νὰ προτρέπῃ πρὸς εἰσφορὰς καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, αἵτινες ἔδει νὰ ἔχωσι χαρακτῆρα προαιρετικῆς συνδρομῆς. Ἡ φωνὴ αὐτῆς εὔρεν ἠχώ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἐλλήνων ὀρθοδόξων, αἱ δὲ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες τοῦ Νέου Κόσμου, τὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἄρθρα καὶ τὰς σχετικὰς ἐκκλήσεις ἀνατυποῦσαι, προέτρεπον πάντοτε τοὺς ἐκεῖ ζῶντας ἑλληνας εἰς συνδρομὰς ὑπὲρ τοῦ πατριαρχικοῦ ταμείου, γινώσκουσαι ὅτι ἡ τόσον μακρυνὴ ἀπὸ τῆς ἐνδόξου πατρίδος ἀπόστασις οὐδεμίαν ἐπὶ πνεύματι ψυχρότητα εἰς τὰ εὐγενῆ καὶ μεγάλα ὑπὲρ Ἐκκλησίας καὶ Γένους αἰσθήματα τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἐλλήνων.

Ἐχομεν πρόχειρα τὰ τελευταῖα φύλλα τῆς «Πανελληνίου» (Νέας Ὑόρκης) καυχωμένης ὅτι αὐτὴ ὑπέμνησε τὸ καθῆκον τῆς ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου βοηθείας· καὶ γινώσκουμεν ὅτι τὴν ἐκ πεντακοσίων λιρῶν προσφορὰν ἠγγεῖλε τηλεγραφικῶς ὁ ἀκούραστος ἐκδότης τῆς «Ἀτλαντίδος» (Νέας Ὑόρκης) κ. Σόλων Βλαστός. Ἐργάζεται λοιπὸν καὶ οὗτος, ὡς ἐργάζεται καὶ ὁ τῆς «Πανελληνίου» κ. Σωκρ. Ξανθάκης. Ὑπὲρ ἀμφοτέρων τοὺς αὐτοὺς ἔχομεν νὰ ἐξαγγείλωμεν ἐπαίνους, τὰς αὐτὰς εὐχὰς ἔχομεν νὰ διατυπώσωμεν, τὴν αὐτὴν ἀγαλλίασιν ἔχομεν νὰ ἐξαγγείλωμεν. Ἀλλὰ τὰ αἰσθήματα ἡμῶν ταῦτα εἰσὶ κοινὰ διὰ πάντας τοὺς ἐν Ἀμερικῇ Ἕλληνας, εἰς οὓς πέμπομεν ὑπερπόντιον ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν, δι' οὓς ἐδείξαμεν αἰετοπετορῆς αἰσθήματα, πρὸς οὓς ἡ Ἐκκλησία πολλὰς ἀπέτεινε συμβουλὰς πρὸς ἐδραῖωσιν ἐν τῇ πίστει, ἐν τῇ ἐλπίδι, ἐν τῇ ἀγάπῃ, γινώσκουσα ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ὅτι καὶ αὐτοὶ θεοδίδακτοι ἦσαν εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους, θεοδίδακτον εἶχον καὶ τὸ συναίσθημα τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν.

Μόλις ἐξεδόθησαν αἱ ὑπὲρ τοῦ πατριαρχικοῦ ταμείου ἐκκλήσεις, ἠκούσαμεν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν λαμπρὰ τῆς φιλογενείας καὶ τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀφοσιώσεως ἀποτελέσματα, καὶ αἱ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουσιν ὅτι ἐνῶ ἡ ἐπιτροπεία τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος συλλέγει εἰσφορὰς, ἡ ἐν Λόουελλ ἑλληνικὴ κοινότης ἀθροίζει ἐντὸς τριῶν ὥρων ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου διεχίλια φράγκα, καὶ ἀμέσως ὁ Ἡπειρωτικὸς Σύλλογος ἐν Ἀγίῳ Λουδοβίκῳ ψηφίζει πεντακόσια ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, ἐν δὲ Φιλαδέλφειᾳ χίλια φράγκα ἐντὸς βραχέως διαστήματος συλλέγονται. Εἰς τὴν «Πανελλήνιον» ἀναφέρονται προσφοραὶ ὁμογενῶν ἐκ Σαίλεμ (Μασς) ἑξακοσίων φράγκων, ἐκ Δόβερ Νιού Χάμπερ πεντακοσίων. Ἐπιτροπείαι συνιστῶνται ἐξ ἱερέων καὶ προκρίτων λαϊκῶν, καὶ τὸ ἔργον χωρεῖ προθύμως καὶ καρποφόρως.

«Κάθε κοινότης, κάθε σωματεῖον, (γράφει ἡ «Πανελλήνιος» ἧς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν νεώτερα φύλλα, καθυστερούντων ἄλλων φύλλων) πρέπει χωριστὰ νὰ στείλῃ εἰς τὸν πατριάρχην μας τὴν συνδρομὴν του, διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχὴν του. Ἐξακολουθήσατε, ἀδελφοί, ἐνισχύοντες τὸν πατριάρχην μας καὶ ἡ εὐλογία αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι πάντοτε μαζί σας καὶ μαζί με τὴν Πατρίδα σας».

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ γενομένη τῇ τρίτῃ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος εἰς ἡμᾶς ἐπίσκεψις τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῶν ἀδελφῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων ἀπεδόθη εἰς αὐτὸν τῇ παρασκευῇ ὑπὸ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ᾧ συνώδευον οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ μη-

τροπολίται Διδυμοτείχου καὶ Ἐλασσῶνος καὶ οἱ ἐκ τῶν ἐντίμων συμβούλων κκ. Σόλων Καζανόδας καὶ Π. Καραθεοδωρῆ, μετὰ τοῦ ἀρχοντος καπουκεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων κ. Ἄντ. Οἰκιάδου. Κατὰ τε τὴν ἀφίξιν αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἀπενεμήθησαν ἐξοχοὶ τιμαὶ, ὑποδεξαμένων τὴν Α. Θ. Π. καὶ τὴν συνοδίαν αὐτῆς τοῦ πανοσιολγ. πρωτοσυγκέλλου καὶ τοῦ εὐλαβεστάτου πρεσβυτερίου τοῦ ἐν Κοντοσκάλιφ ἀρμενικοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ.

Παρὰ τῷ μακαριωτάτῳ ἀρμενίῳ πατριάρχῃ κ. Ἐλισσαίῳ Τουριᾶν παρῆσαν οἱ πανιερ. ἀρχιεπίσκοποι Χημαγιᾶ, Βανικιᾶν, Γεβάντ Τουριᾶν, Βαρθολομαῖος μητροπολίτης Ζεντοῦν. οἱ ἐπίσκοποι Ἱεροσολύμων καὶ Χρυσοπόλεως καὶ οἱ πρόκριτοι ἀξιώτιμοι κκ. Κερεστετζιᾶν καὶ Βογιατζιᾶν—Μετὰ τὰς ἐκατέρωθεν γενομένας συστάσεις, ὁ μακαριώτατος πατριάρχης κ. Ἐλισσαῖος ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἀρμενικοῦ ἔθνους ἐπὶ τῇ γενομένῃ εἰς αὐτὸν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἡμῶν δεξιώσει, διετύπωσε δὲ καὶ τὴν εὐχὴν τῆς ἐν τῷ μέλλοντι συχνότεραν συνεντεύξεως καὶ συνεννοήσεως, ἀνάγκης διδομένης. Εἶτα δὲ, λεχθέντων καὶ τινῶν περὶ τε κοινῶν τινῶν ὑποθέσεων καὶ τῶν λαβόντων χώραν ἐν τισιν ἐπαρχίαις θλιβερῶν συμβαμάτων, ἀμφοτέροι οἱ πατριάρχαι νύξαντο ὑπὲρ εὐημερίας τῶν ἀδελφῶν ἔθνων, ἑλληνικοῦ καὶ ἀρμενικοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐνισχύσεως ἐν τῇ ἐκκληρώσει τῶν δυσχερῶν καθηκόντων τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ἀρχηγῶν.

Κατελθόντων εἰς τὸν πατριαρχικὸν ἀρμενικὸν ναὸν τοῦ τε παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς οὓς πάντας ἰδιαίτως ἐπεδείξαντο συμπάθειαν καὶ σεβασμὸν οἱ ἐν τῷ ναῷ τούτῳ παριστάμενοι ἀδελφοὶ ἀρμένιοι, ἡ Α. Θ. Π., ἀφου ἠσπᾶσθη τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἀπήγγειλεν ἑλληνιστῶ τὴν ὑπὸ τοῦ καπουκεχαγιᾶ κ. Οἰκιάδου μεταφρασθεῖσαν τουρκιστὶ προσλαλιὰν ταύτην:

Ἀγαπητὰ τέκνα τῆς ἀγιωτάτης Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας,

Ὁ πρὸ πολλοῦ καιροῦ, τοῦ παναγίου Θεοῦ εὐδοκούντος, ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης συνεχαιρέμεθα τὸ εὐσεβὲς ἀρμενικὸν ἔθνος τῆς ἀδελφῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἐδόξῳ ἐπανόδῳ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τοῦ πατριάρχου κ. Ἰσμιριᾶν, μετὰ δεκαετῆ καὶ πλέον ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ ποιμνίου. Ἡδὴ δὲ καὶ αὐθις ἀποτείνω τὸν λόγον πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης τὸ μὲν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ πατριάρχου κ. Ἰσμιριᾶν εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν τοῦ Ἐπταμυζίν, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νῦν πατριάρχου κ. Ἐλισσαίου Τουριᾶν, ἀνδρὸς ἐφαμίλλου μὴ ὕστεροντος εἰς τὴν ἰκανότητα τὴν παιδείαν καὶ τὴν σύνεσιν τοῦ προκατόχου του, συγχαιρῶ τὰ ἀγαπητὰ τέκνα τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ ἐπελθόντα ἀγαθὰ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος ἐπίσης καὶ τὸ ὑμέτερον ὀφειλομένον πάντες εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ πολιτεύματος, εἰς τὴν κατάργησιν τῆς ἀπολυταρχίας καὶ ἐπανάδοσιν τοῦ ἐπὶ τινα χρόνον σιγήσαντος Συντάγματος. Τούτου ἕνεκα διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀγαθοῦ τούτου δηλονότι ὀφειλομένον εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης πρῶτον εἰς τὸν πανάγαθον Θεόν, εἶτα δὲ εἰς τοὺς ἀνδρας ἐκείνους, οἵτινες ὠνομάσθησαν νεότουρκοι καὶ οἱ ὅποιοι εἰργάσθησαν ἐνταῦ-

θά τε καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πρὸς ἐπαναφορὰν τοῦ Συντάγματος. Διὰ τίνος ἄρᾳ γε μέτρου καὶ μέσου δρεψίμεν γραικοὶ καὶ ἄρμένιοι εἶτε ἄρμένιοι καὶ γραικοὶ νὰ ἀποδείξωμεν εἰς τοὺς νεοτούρκους, τὴν κυβέρνησιν καὶ τὸν ἀνακτα τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν ἐπὶ τούτῳ. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλουστάτη. Ὁρεῖλομεν νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ὀρεῖλομεν νὰ ἡμεθα ἀφωσιωμένοι εἰς τὰ δίκαια τῆς κοινῆς πατρίδος· καὶ τὸν ἀνακτα, ὅστις κατὰ θεῖαν βούλησιν ἔτυχε νὰ εἶναι ἀναθὴς, δίκαιος καὶ προσφιλὴς εἰς πάντας, καὶ ἡ μόνη αὐτοῦ ἐπιθυμία εἶναι ὅπως πάντες οἱ ὑπῆκοοι αὐτοῦ εἶναι ἴσοι ἀπέναντι τοῦ νόμου, ποθεῖ δὲ τὴν εὐτυχίαν τῶν ὑπῆκόων αὐτοῦ. Εἴμεθα χριστιανοί, προσκυνούμεν τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπερ μᾶς διδάσκει τὴν ἀγάπην. Ὁρεῖλομεν λοιπὸν πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους νὰ ζῶμεν ἐν ἁμονίᾳ καὶ ἀγάπῃ, ἥτις εἶναι ἡ βᾶσις τοῦ χριστιανισμοῦ ὀρεῖλομεν ἡμεῖς νὰ ἀγαπήσωμεν αὐτοὺς ὡς ἀδελφούς, ὀρεῖλομεν δὲ καὶ οὗτοι νὰ ἀγαπήσωσιν ἡμεῖς ὡς ἀδελφούς, ὀρεῖλομεν ἡ ἀγάπη εἶναι ἀμοιβαία καὶ θέσωμεν τὴν ἀγάπην ὡς βᾶσιν τότε μόνον τὰ πράγματα τοῦ κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν θὰ βεβαιώσῃ τὴν ὁδὸν τῆς προόδου.

Ἀποχαιρετῶν ἡμεῖς, ἀγαπητὰ τέκνα, μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου καὶ αὐθις ἐπὶ τῆ ἐκλογῇ τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ νέου ἡμῶν πατριάρχου, σὺς συμβουλεύω καὶ ἐγὼ, καίτοι δὲν ἔχετε ἀνάγκην τῶν ἡμῶν συμβουλῶν ὡς ἔχοντες ὀρητροὺς ὀδηγοὺς καὶ εὐσεβεῖς ποιμενάρχας, ὅπως περὶ τῆς εἰς τὰς εὐαγγελικὰς αὐτοῦ νοουθεσίας καὶ ὀρηκότητος αὐτοῦ, ὅπως καὶ οὗτος ἐκ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὀρηκότητος ἡμῶν ταύτης ἀντὶ τῆς ἰσχύος καὶ σθένος πρὸς ὀρηκᾶσις καὶ διευθέτησιν τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ Γένους.

Εἶθε ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ διατηρῇ καὶ νὰ περισκέπῃ ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ ἄνωτον, ὕψις καὶ μακροήμεροῦντα τὴν Α. Α. Μ. τὸν σουλτάνον Μεχμέτ Ρεσᾶδ τὸν Ε' καὶ νὰ ἐνισχύῃ τὴν Α. Α. Μ. εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ βουλῶν. Γένοιτο.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἀπῆλθεν εἰς Γιάλοβαν, χάριν τῶν ἐν Πυλοπυθίους ἱαματικῶν λουτρῶν ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Πισιδείας κ. Κωνσταντίνος.

Βασιλικὴ ἐορτή.—Τῆ δευτέρᾳ, 29, λήξαντος ἀγομένης τῆς ὀνοματικῆς ἐορτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως τῆς Σερβίας Πέτρου Α', συνεχάρη τῷ ἐορτάζοντι μονάρχῃ τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ὃν ἐξεπροσώπει κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐνταῦθα σερβικῇ πρεσβείᾳ τελεσθεῖσαν ἱερὰν τελετὴν καὶ τὴν ἐπίσημον δεξίωσιν ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Βενιαμίν.

Μητροπολίται νεωστὶ ἐκλεγέντες.—Ἐκ τῶν νεωστὶ ἀναδειχθέντων μητροπολιτῶν ἀφίκοντο τῇ μὲν παρελθούσῃ πέμπτῃ ὁ σεβασμ. Κυζίκου κ. Γρηγόριος τῇ δὲ κυριακῇ ὁ πανιερ. Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἱερόθεος—Ἀνεχώρησαν τῷ παρελθόντι σαββάτῳ εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν οἱ πανιερ. Σεργῶν κ. Ἀθανάσιος, Γάνου καὶ Χώρας κ. Σεραφεῖμ καὶ Παραμυθίας κ. Νεόφυτος, οὗς προέλεμψαν οἱ σεβ. συνοδικοί καὶ παρελιθιμούντες μητροπολίται Δράμας, Ξάνθης, Γρεβενῶν, Ἐλασσῶνος, Προικοννήσου, Ἡλιουπόλεως καὶ 40 Ἐκκλησιῶν καὶ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Εἰρηναῖος.

Ἐπίσημοι ἐπισκέψεις.—Τῇ παρελθούσῃ παρεσκευῆ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας κ. Νενάδοβιτς ἐπὶ τῇ προσεχεῖ εἰς Σερβίαν ἀναχωρήσει αὐτοῦ.

Θεολογικὴ Σχολή.—Χθὲς ἤρξαντο αἱ ἐξετάσεις τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς, ὧν ἕνεκα μετέβη ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς τρίτης εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἡ Α. Θ. Π. καὶ οἱ σεβ. συνοδικοί.

Τελεταὶ σχολῶν.—Τῇ κυριακῇ, 28, ἡ Α. Θ. Π. σὺν τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις Νικαίας, Δράμας καὶ Ἀγκύρας προέστη τῆς τελετῆς τῆς Πατριαρχ. Σχολῆς Μαρασλῆ, καθ' ἣν ἀνεγνώσθη καὶ ἡ λογοδοσία τῆς ἐφορίας ὑπὸ τοῦ προέδρου αὐτῆς πανοσιολογ. Μ. πρωτοσυγκέλλου. Ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἠγγείλε τὴν λήψιν μέτρων τινῶν πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς οἰκτρᾶς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς ἐν λόγῳ σχολῆς.

Πατριαρχικοῦ ναοῦ πρεσβυτέριον.—Τοῦ πανοσιολογ. τέως Μ. ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰωάννου Βασιλικοῦ ἀναλαβόντος καθήκοντα προϊσταμένου τοῦ ἐν Γαλατῇ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διώρισε Μ. ἀρχιμανδρίτην τὸν τέως σύγκελλον τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Γρηγόριον, ἀπὸ εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν ὑπηρετοῦντα ἐν τῷ πρεσβυτερίῳ τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ καὶ πολιτείαν ἐπίδειξάμενον ἐμπρέπουσαν κληρικῶ, προήγαγε δ' εἰς τὴν θέσιν τοῦ συγκέλλου τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὸν ἀπὸ δεκατριῶν ἐτῶν εὐδοκίμως συνυπηρετοῦντα ὀσιολ. κ. Σωφρόνιον Τσολάκαν, ὃν εἶχε διορίσει πρὸς διετίαν σεκευοφύλακα, τοῦ ἱεροῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ἐπὶ νῆκμψεν ἐκ Προύτης, ὅπου μετέβη χάριν λουτρῶν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Ἀγκυθᾶ εἰς Θεσσαλονίκην, μεταβαίνων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δεβρῶν καὶ Β. λισσοῦ κ. Περθέσιος.

Ἐκκλησιαστικὴ εὐμένεια.—Ἡ Α. Θ. Π. ἐγκρίσει καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς ἀμοιβὴν τῆς εἰς τὸ κλητικὸν ἀποσώσεως τῶν ἰλλογίμων διευθυντηρίων τῶν ἐθνικῶν προθηνχωγαίων Ἰωακείμου καὶ Ζαπτείου δεσποσυνῶν Ἰουστίνης Κ. Λαγουδάκη, ἀποσυρομένης ἀπὸ τοῦ διδασκαλικοῦ σταδίου, καὶ Εὐθαλίης Ἀδάμ, ἐπεδαψίλευσεν ἐγγράφως τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς, ὡνόμασε δ' αὐτὰς ἀπροσφιλεῖς καὶ ἐντίμους θυγατέρας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἱερὸν Ἀγίασμα Βλαχερνῶν.—Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱεροῦ τῶν Βλαχερνῶν Ἀγίασματος ἐτελέσθη σήμερον, 2 ἰουλίου, ἡ θεία λειτουργία ὑπὸ τοῦ σεβασμ. προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ καὶ μητροπολίτου Ἐλκασσῶνος κ. Πολυκάρπου. Πλήθος συνέρρευσε καὶ πάλιν εἰς τὸ παλαιόφρον τούτο τῶν ὀρθοδόξων τῆς τε Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν περιχώρων προσκύνημα, εἰς ὃ ἡ συρροὴ τῶν πιστῶν εἶχεν ἐλαττωθῆ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Ὁφθίκια πατριαρχικῆς αὐλῆς. — Ἡ Α. Θ. Π.

ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπένευε τὸ ὄφθικιον τοῦ Μ. ὑπομνηματογράφου καὶ ἀρχοντος τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς τῷ ἐλλογιμῷ ἀρχισυντάκτῃ τοῦ «Νεολόγου» κ. Σταύρῳ Γ. Βουτυρῷ, ὃν ἐπίσης ὠνόμασε «προσφιλή καὶ σεβαστὸν υἱὸν τῆς Ἐκκλησίας».

Ἦπερ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου πατρικὴν καὶ κατὰ καθῆκον πρόνοιαν διατρυνῶν ὁ πνευρ. μητροπολίτης Ροδοπόλεως κ. Λεόντιος ἀπηγόρευσε πρὸ τινων ἡμερῶν διὰ ποιμαντικῆς ἐγκυκλίου τοὺς τελομένους γάμους ἐν ἡλικίᾳ δυσκαλόγῳ, συνιστᾷ δ' ὅπως ὁ μὲν γαμβρὸς μὴ ᾗ κατώτερος τοῦ εἰκοστοῦ τῆς ἡλικίας ἔτους, ἡ δὲ νύμφη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου. — Τοιούτη φροντίς καλὴν νὰ ληρῆθῃ καὶ εἰς τινεῖς ἔτι μέρη, ὅπου παρόμοια ἀτοπήματα λαμβάνουσι χώραν, ἰδίᾳ δὲ καὶ μάλιστα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τῆς μνηστείας, ὃν καθώρισεν πολλὰ κρονικὰ διατάξεις.

Ἱστορικαὶ περὶ Κρήτης ἐρευναι. — Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ Κρήτης ἐνέκρινε νὰ παραχωρηθῶσιν ἐξεκτικῶν χιλιακῶν ἀρχικῶν εἰς τὸν ἐλλογ. κ. Βασ. Φιλᾶκην, πρὸς ἐκδοσιν γενικῆς ἱστορίας τῆς Κρήτης. Τοῦ βιβλίου ἐκ τριῶν τόμων ἀποτελεσθησομένου 450 ἀντίτυπα θέλει παραχωρήσει ὁ ἐκδότης εἰς τὸ δημόσιον.

Ὄνοματικαὶ ἐφορταί. — Τῇ δευτέρᾳ, τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τῷ ἐφορτᾷ πνευρ. μητροπολίτῃ Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Ἀποστόλῳ ἄγοντι τὴν ὄνοματικὴν αὐτοῦ ἐφορτὴν, ὡς καὶ τοῖς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Πέτρῳ Τσαουσῶν καὶ Παύλῳ Καραθεοδωρῷ, ἐπισκέψατο δὲ τὸν ἐπίσης ἐφορτᾷ πανοσιολ. ἀρχιγραμματέα τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. κ. Ἀπόστολον Τρύφωνος, ᾧ οἱ τε σεβασμ. ἀρχιερεῖς καὶ πολλοὶ τῶν ἐπιλέκτων λαϊκῶν καὶ κληρικῶν ἐξέφρασαν τὰς ἀδελφικὰς αὐτῶν εὐχάς.

Ἐφημερίδες. — Ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ τῶν ἐκκλησιαστικῶν χρονικῶν ἀναγράφουμεν μετὰ χαρᾶς τὴν ἀπὸ τοῦ προπαρελθόντος σεβαστάτου ἐπανάληψιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Νεολόγου», ὃς ἡ ἐκδοσις εἶχεν ἀνασταλῆ ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας, ἐκ διαταγῆς τοῦ στρατοδικείου — Μετὰ χαρᾶς ἐπίσης εἶδομεν τὴν ἐκδοσιν τῆς «Νέας Ἀληθείας» τῆς Θεσσαλονίκης, αὐτῆς τῆς ἀπὸ ἐξ ἑτῶν κάλλιστα τοῖς ἐθνικοῖς συμφέρουσιν ὑπηρετησάσης «Ἀληθείας». Εἰς τὴν «Νέαν» ἐργάζονται, ἐκ τῶν προτέρων μετόχων, οἱ κ. Ἀθ. καὶ Γ. Κούσκουρας καὶ ὁ ἀκάματος αὐτῆς ἀρχισυντάκτης κ. Ἰω. Μπῆτος — Εὐπροσῶνος ἀγγελλομένη τὴν ἀπρόσκοπον καὶ τακτικὴν ἐκδοσιν τοῦ Bulletin Medical τοῦ φερπένου ἱατροῦ κ. Κλεοβούλου Κοκολάτου (γαλλιστὴ) καὶ τοῦ «Φάρου» τοῦ κ. Γ. Δεπάστα (ἐλλημιστὴ). Τοῦ πρώτου τούτων ὁ σκοπὸς ἀπὸ τοῦ τίτλου δηλοῦται σαφέστατα, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ φιλογενοῦ ἱατροῦ καὶ ἐκδότης αὐτοῦ ἀρκετὴ ἐστὶν ἐγγύησις ἐπιτυχίας — Τοῦ δευτέρου σκοπὸς ἐστὶν ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἀναπλασιαστικοῦ ἔργου τῆς σχολῆς ὁ «Φάρος» ἀνελαβε νὰ φωτίσῃ τὰ πνεύματα καὶ τὰς ψυχὰς (ἂν ἐπιτρέπηται νὰ εἰπωμεν) τῶν μικρῶν παιδῶν καὶ τῶν ἐφήβων ἡμῶν, οἱ δ' ἐν αὐτῷ γράφοντες καταστοχάζονται τοῦ λαμπροῦ τούτου σκοποῦ — «Δελτίον τῶν ἑλληνίδων» προσετέθη εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις περιοδικὰ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μαΐου, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς ἐλλογιμῶν κ. Ἐλένης Ο. Ρουσσόπουλου. Εἰς πάσας τὰς ὁμογενεῖς κυρίας συνιστῶμεν τὸ περιοδικόν. Ἐνεκα τῶν καλλίστων ἀρθρῶν αὐτοῦ καὶ τῆς ἰδέας, ἣν ὑποστηρίζει. Σελίδες 16 πηγάλαι κατὰ μῆνα τοῦ περιοδικοῦ τούτου καὶ 192 κατ' ἔτος δίδονται σχεδὸν δωρεάν, ἀνεὶ ἐπὶ καὶ ἡμίσεος γροσίου.

Γεωργικὴ σχολὴ Παγγαίου. — Ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου πρὸ τινων ἡμερῶν ἀπελύθη «Πρόγραμμα καὶ Κανονισμὸς τῆς γεωργικῆς σχολῆς Εἰκοσιφοίνισσης Παγγαίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Δράμας». — Ἐπὶ τῇ συστάσει τοῦ χρησιμωτάτου τούτου διὰ τὴν Μακεδονίαν καθιδρύματός ἐπαίνων εἰσὶν ἄξιοι καὶ οἱ συλλαβόντες τὴν ἰδέαν τῆς σχολῆς καὶ ἡ ἱερὰ μονὴ Κοσιφηνίσσης, παραχωρήσασα τὸ ἐν Κορυμίστῃ κείμενον Μετόχιον αὐτῆς, περιλαμβάνον χιλιακὰ πεντακόσια στρέμματα καλλιεργησίμου γῆς πολὺ κατὰλλῆλου διὰ καλλιέργειαν καὶ σιτηρῶν καὶ κτηνῶν καὶ ὄσπριουδῶν. Τὸ Μετόχιον τούτο κέκτηται καὶ λιμῶνας φυσικοὺς καὶ τεχνητοὺς καὶ δάση καὶ κήπους, ὥστε νὰ γυμνάζωνται οἱ μαθηταὶ εἰς τὴν δασονομίαν, μελισσοκομίαν, ὄρνιθοτροφίαν, κτηνοτροφίαν καὶ τὰ παραπλήσια. Οἱ κληθέντες πρὸς διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων κ. Α. Γαζῆς καὶ Γ. Χρηττάκης εἰσὶ τελειοδιδάκτοι γεωργικῶν σχολῶν Βελγίου καὶ Ἰταλίας. Ἡ προταττομένη τοῦ προγράμματος καὶ τοῦ Κανονισμοῦ ἐπιστολὴ τοῦ πνευρ. μητροπολίτου Δράμας καὶ Ζιχνῶν κ. Χρυσστόμου πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καὶ πρὸς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ ὀρθοδόξους ἑλληνας ἐκτίθησιν ἐν εὐλήπτῳ γλώσσει τὰ ἀγαθὰ, ἅτινα δυνατὸν νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς ὑποστηρίξεως καὶ τῆς ἐπιζομένης εὐδοκίμησης καὶ διατηρήσεως τῆς γεωργικῆς σχολῆς τοῦ Παγγαίου. — Ἡ φοίτησις εἰς τὴν σχολὴν ὠρίσθη διετής, οἱ δὲ μαθηταὶ πληρῶνουσιν 8 λίρας (τροφεῖα καὶ δίδακτρα) οἱ ἐξ ἐπαρχιῶν τῆς Μακεδονίας, 12 δὲ οἱ ἐξ ἐτέρων προερχόμενοι. — Εὐχόμεθα συντήρησιν ἀκλόνητον καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀπερίσπαστον τῇ σχολῇ ταύτῃ.

Βιβλία νέα. — Ἦπερ τοῦ φιλοπονωτάτου ἀρχιμ. κ. Ἰεζεκιὴλ Βελανιδιώτου, διδάκτορος τὰ νομικὰ, ἐφιλοπονήθη καὶ ἐξεδόθη Εὐρετήριο τῆς «Σιών» δηλὰ δὴ τῆς ὕλης τῆς περιεχομένης ἐν τοῖς ἐννεα σχεδὸν τόμοις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδος «Σιών» τῆς ἐκδιδόμενης ἀπὸ τοῦ 1881—1889 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήτου ἀρχιεπισκόπου Ζηκούθου Διονυσίου Λάττα. Τούτου προτάττει λεπτομερῆ βιογραφίαν ὁ διδάκτωρ κ. Βελανιδιώτης, ὁ διδούς καὶ νέον τεκμήριον τοῦ πῶς δέον νὰ διαθέτῃ πᾶς εὐπαιδευτὸς κληρικὸς τὸν χρόνον τὸν περισσεύοντα αὐτῷ ἀπὸ τῆς ἐξασκήσεως τῶν ἐαυτοῦ καθηκόντων. — Τὸ βιβλίον (ἐκ σελίδων 112) τιμᾶται 2 δραχμῶν, περιττὸν δὲ νὰ εἰπωμεν ὅτι ἀπαραίτητον ἀποβαίνει πᾶσι τοῖς κεκτημένοις σειρὰν τόμων τῆς «Σιών», ἥς τοῦ περιεχομένου κατὰλογος ἢ εὐρετήριο δισκάλως ἠδύνατο νὰ συνταχθῆ, ὡς ὠμολόγησέ ποτε δημοσίᾳ καὶ αὐτὸς ὁ μακαρίτης ἀρχιεπίσκοπος καὶ συντάκτης αὐτῆς.

Λαογραφικὴ Ἑταιρεία. — Μόλις ἀνηγγελλομένη πρὸ τινος τὴν ἐν Ἀθήναις ἱδρυσιν Λαογραφικῆς Ἑταιρίας, ἐρχόμεθα δὲ σήμερον νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν ὅτι παρέσχεν αὐτῇ τὸ πρῶτον καὶ οὐσιῶδες τεκμήριον τῆς ζωῆς αὐτῆς διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α' τεύχους δελτίου, **Λαογραφία** μὲν ἐπιγραφομένου, μέλλοντος δὲ νὰ ἐκδίδῃ τὴν ὕλην ἐκείνην, ἣτις ἐστὶν χρήσιμος εἰς τὴν λαογραφίαν. Ταύτης τὸν ὀρισμὸν δίδει ἐν τῷ πρώτῳ ἀρθρῷ τοῦ Α' τεύχους τοῦ δελτίου ὁ ἀκά-

ματος τῆς Ἑταιρίας πρόεδρος κ. Ν. Γ. Πολίτης, εὐρύτατο ἄνοιγαν ἐργασιῶν πρόγραμμα, οὐ ἐπὶ τῇ βάσει πολλοὶ δύνανται νὰ ἐργασθῶσιν. Ἐπίσης σπουδία ἡ περὶ «Ἐρωτοκρίτου» μελέτη τοῦ κ. Πολίτου καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ αὐστηρὰ ἐπιθεώρησις πολλῶν λαογραφικῶν ἐρευνῶν ἐν ἐφημερίσι καὶ περιδικοῖς ἐκδεδομένων. Τὸ τεῦχος ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων 168 εἰς ὄγδοον, ἐκδοθήτονται δὲ κατ' ἔτος τέσσαρα τοιαῦτα. — Εὐχόμεθα νὰ πολλαπλασιασθῶσιν οἱ ἑταῖροι τοῦ κοινωφελοῦς σωματείου καὶ συνάξαι ν' ἀριθμηθῶσιν ἐν τῷ μέλλοντι πλείστοι οἱ γράφοντες ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ τούτῳ δελτίῳ, ὅπερ πρέπει νὰ κομηθῇ τὴν βιβλιοθήκην παντός ὁμογενοῦς πεπαιδευμένου.

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.— Τὴν περιθάλψιν τῶν εἰς Ἑλλάδα προσφυγόντων ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας ἑλλήνων, τὴν κατὰ τὰ ἔτη 1906, 1907 καὶ 1908 ἐπιθῆσι λεπτομερῶς ἐπεξηγοῦν τεῦχος ἐξ 72 σελίδων εἰς ὄγδοον, ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ γεγραμμένον. — Ἐξωδευθήσαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ πρωτίστου τούτου καθήκοντος τῆς φιλανθρωπίας ἐξ ἑκατομμύρια, ὀκτακόσια ἐξήντα μία χιλιάδες καὶ τετρακόσια τεσσαράκοντα ἐξ δραχμῶν. ὧν εἰσεπράχθησαν ἐκ συνδρομῶν προαιρετικῶν ἰλάχιστον σχετικῶς ποσόν. Ἡ εἰσφορά τοῦ κοινοῦ ταμείου ἀνήλθεν εἰς ἐξ ἑκατομμύρια καὶ ἑξακοσίας χιλιάδας δραχμῶν.

Οἱ πρόσφυγες, διαμένοντες ἄχρι τοῦ ἔαρος τοῦ 1907 ἐν Ἀθήναις, διενεμήθησαν εἰς πολλὰς πόλεις τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, ἰδρῦθησαν δὲ χάριν αὐτῶν καὶ νέα πολιτματα, ὧν ἡ Νέα Ἀγγλία ἀναφέρεται κατοίκους ἔχουσα 1789. Ἐν Ἀθήναις διέμενον 1746, ἐν Βόλῳ 1548, ἐν Ἀλυμῶ 1670 — Κατὰ τὴν λογοδοσίαν, οἱ ὀλιγώτεροι (πέντε) διέμενον ἐν Λίμνῃ—Τὸ ὅλον τῶν προσφύγων κατὰ νοέμβριον τοῦ 1908 ἀνήρχετο εἰς δεκαπέντε χιλιάδας — Σημειωτέον ὅτι πρὸς θρησκευτικὴν διδασκαλίαν τῶν ἐν Ἀθήναις προσφύγων διωρίσθη κατὰ τὸ 1907 ἱεροκλήρυξ, διδάσκων καθ' ὅλην τὴν Μ. τεσσαρχικὴν ἐπὶ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην τὸ ἱερὸν Εὐαγγελίον.

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΘΗΜΑΤΑ.— Ἐπιστολὴ ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας ἀκριβῆ χορηγεῖ τῇ Ἐκκλησίᾳ γνῶσιν τῶν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ἑλλήνας ἐπιγενομένων κατὰ τὰς τελευταίας ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις φρικώδεις σκηνὰς ζημιῶν. Ἡ κοινότης Ταρσοῦ ἡ ἑλληνικὴ, ὀλιγάριθμος ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἄλλας, ἐξ ἀποχειροβιῶτων καὶ ἐργατῶν ἀποτελουμένη, καὶ σχολεῖα καὶ νκόν ἐπαρκῶς συνετῆρει διὰ τῶν ἀπὸ κοινοῦ συνδρομῶν. Τὰ θλιβερά καὶ φρίκην ἐμποιούντα γεγονότα κατέστησαν προβληματικὴν τὴν θέσιν, ἴσως καὶ τὴν ὑπαρξὴν αὐτῆς ὡς κοινότητος. Αἱ ὑλικαὶ ζημίαι αἱ ἐπεληθούσαι εἰς τὰ καταστήματα τριάκοντα ὁμογενῶν ὑπερβαίνουσι τὰς 440,000 γροσίων, ὧν αἱ 20,000 ἀναφέρονται εἰς τὸν ἱερὸν νκόν τῆς κοινότητος τὸν ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Πύλου σεμνυόμενον. — Δώδεκα ὁμογε-

νῶν ἐκάθησαν αἱ οἰκίαι — Τέσσαρες εἰσὶν οἱ πληγωθέντες — Δεκατέσσαρες οἱ φονευθέντες, ὧν ἐγνώσθησαν τὰ ὀνόματα μέχρι τῆς 20 μαίου. — Οἱ ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς ὀρθόδοξοὶ γινώσκουσι τί πρέπει νὰ πράξωσιν ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν οὕτω φοβερῶς δοκιμασθέντων, ἀνεξάντλητον ἔχοντες τὸ ὑπὲρ ἀναξιοπαθούτων αἶσθημα κατὰ τὰς πονηρὰς ἡμέρας, ἃς τὸ γένος διέρχεται.

Ξενίζοντα δόγματα καὶ καιναὶ διδασκαλίαι ἀγγέλλονται τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκ Κοζάνης. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, ἣν ἐπηγγέλλοντο τὰ κηρύγματα τῆς 10 καὶ τῆς 11 ἰουλίου 1908, παρεξηγηθέν, τείνει νὰ προσενητήτῃ τῇ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ πράγματα καὶ νὰ δικαίωσιν ὧδε κἀκείσε τὸ θεμέλιον, ἐφ' οὗ τὸ ἐκκλησιαστικὸν καθιστώσ ἐρείδεται καὶ σώζεται. Θερμὸν ἔχοντες τὸν ἐγκέφαλον νεωτερισταὶ τινες καὶ πλήρη περὶ ἰδεῶν, ἀπειτοῦσι τυρλὴν μὲν ὑπακοὴν τῶν κληρικῶν εἰς τὰ κελεύσματα καὶ τὰς ἀσυνέτους αὐτῶν ἀπειτήσεις, ἀγνοοῦσιν ὅμως ὅτι τὸ συνταγματικὸν πνεῦμα ἀποκρούει λαϊκὰς τοιούτας ἀξιώσεις, σχεδὸν τυραννικὰς. Ἐκτὸς τούτου, δι' οὐδεμίαν μεταβολὴν, οὔτε εἰς ἓνα τύπον ἀπλοῦν λατρείας, ἔχουσιν ἀρμοδιότητά τινα, πολλῶ μᾶλλον δικαίωμα, ὅπερ ἀπόκειται τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ ποιμαινουσῇ. Γινώσκει αὕτη πότε καὶ πού, καὶ εἰς τίνας θέματα δευτερευούσης ἀξίας δύναται νὰ διορθώσῃ τοῦτο ἡ ἐκείνη.

Παράξενος βεβκίως ἡ τερατώδης ἀξίωσις τῶν νεωτεροποιῶν, νὰ διεξάγωνται διὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς πᾶσαι αἱ ἱεραὶ τελεταί, καὶ μάλιστα διὰ τῆς ἐνοργάνου. Τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον οὔτε ἐν Ἑλλάδι, οὔτε ἐν Βουλγαρίᾳ ἐπέζητησαν, ἴσως οὔτε εἰς ἕτερα ὀρθόδοξα κράτη, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν ἀληθοῦς, ἐλευθερίου, συνταγματικοῦ πολιτεύματος. Ἐκεῖνο, ὅπερ οὔτε παρὰ ταῖς χώρας ταύτας ἀποδεκτὸν ἐγένετο, οἱ φιλελεύθεροι τῆς Κοζάνης, πλείοντες δῆθεν ἐν ὠκεανῷ ἐλευθερίας, οὐριοι, ζητοῦσι νὰ εἰσαγάγωσι, καιτοτομοῦντες εἰς τὸ λειτουργικὸν μέρος, παρὰ τὴν φωνὴν τῆς συνέσεως, ἣν ἀποτελεῖ πρὸς αὐτοὺς ὁ τόσῳ πατριωτικῶς διευθύνων τὴν ἐπαρχίαν πονιερ. αὐτῶν μητροπολίτης. Διατείνονται νῦν ὅτι ἡ ἐνοργάνου εὐρωπαϊκῆ μουσικῆ εἰσαγομένη εἰς τὰς τελετὰς θέλει ἐξυψώσῃ τὸ φρόνημα καὶ θέλει ζωπυρήσει τὸ θρησκευτικὸν τοῦ λαοῦ συνείσθημα. Ἄλλ' ἡ ζωὴ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ κοινοτήτων ἀποδεικνύει λαμπρῶς ὅτι καὶ τὸ φρόνημα καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο τυγχάνει ἀνεπτυγμένον, ἀποκρούον τὰς ἐπιζημιῶς τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει μαγγανείας τῶν ἐν Κοζάνῃ γοήτων. Οὐχὶ καλῶς ἐπραξάν οὗτοι συνοδευσάντες ἐκφορᾶ νεκρῶν διὰ μουσικῆς ἐνοργάνου· οὐχὶ καλῶς ἐπραξάν ἀπαιτήσαντες νὰ παιανίζῃ μουσικῆ τοιαύτη καὶ κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Ἐπιταφίου καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως. Ἄλλὰ κακῶς πράττουσιν ἐν αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ νεωτερίζοντες, παρακούοντες τὰς τοῦ πονιερ. μητροπολίτου νοουθεσίας, σείοντες ἀνὰ ἓνα λίθον τοῦ ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ ἡμῶν οἰκοδομήματος. Συμμαχοῦσιν ἀκουσίως τοῖς πολεμοῖς τοῦ Γένους ἡμῶν καὶ ἀσεβοῦσι πρὸς τὸ ἐν γένει καθιστώσ, ὅπερ

ἐάν ἀνγκασθῶμεν ποτε ὑπὸ τοῦ χρόνου νὰ μεταβάλωμεν εἰς ἐπουσιώδη τινὰ σημεῖα, τοῦτο θέλει κριθῆναι ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἡ σύμτασξ Ἐκκλησία αὕτη, μὴ ἀνεχομένη τὰς μεταβολὰς καὶ νεωτεροποιίας, ὑπενημιζεῖ εἰς τοὺς ἐν Κοζάνῃ ἢ καὶ ἀλλαχοῦ—ὁ μὴ γένοιτο—ὄτι εὐριαπτέρων εὐσεβῶν μὴ μεταίρειν» ἐστὶ σωτήριον καὶ συνιττᾷ εἰς τοὺς ἐπίκινους τῶν ἐπερχομένων γενεῶν τὸν τηροῦντα τὸ καθεστῶς, τὸ μὴ δυνάμενον ν' ἀλλοιωθῆ χωρὶς ἐκκλησιαστικῆς ἐγκρίσεως ἄνευ ζημιῶν καὶ καταστροφῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.—Εἰς τὸν τρίτον τόμον τῆς «Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος» τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἐκδοθέντα καὶ περιέχοντα δικτριδὰς ἀξίας μελέτης, ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς σελίδος 390—537 «Κατάλογος τῶν ἐν Ἑλλάδι ἢ ὑπὸ ἐλλήνων ἀλλαχοῦ ἐκδοθέντων βιβλίων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1907» τίτλον ἔχων Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία. Ἐάν μερίζον τὴν προτοχὴν καὶ στοργὴν ἡμῶν ἐπιστῶντι αἱ ἐκδόσεις τῶν καθηγητῶν κ. Σ. Π. Ἀλάππου (Ἀνεκδοτὰς Σύνοψις Ἱστοριῶν Κωνσταντίνου τοῦ Ἀσκαρέως) καὶ Π. Καραλίδου τοῦ βουλευτοῦ Σμύρνης (Ἡ Πόλις Ἀμόριον ἐν τῇ χριστιανικῇ καὶ τῇ μακρομεθικῇ ἱστορίᾳ καὶ ποιήσει) τῆς αὐτῆς ἀξίας προσοχῆς ἀποδίδει ἡ Βιβλιογραφία καὶ τῆς ἠθικῆς ὑποστηρίξεως. Ἐάν ὑπὸ τῶν ἐλλήνων λογίων ὑποστηριχθῆ τὸ ἔργον, ἐάν περ' ἡμέραν ἀποβῆ πληρέστερον, θέλομεν ἔχει μετὰ τινὰ χρόνον ἀκριβέστατον εὐρετήριον πρῶτων τῶν δικτριδῶν, ὅσας Ἕλληνας ἐπὶ δικφύρων θεμάτων γράφουσιν. Οὕτως εὐκολυνόμεθα πάντες εἰς ἀναζήτησιν ὕλικου χρησίμου τὰς ἡμετέρας μελέτας, πάντες δὲ γινώσκομεν πόσον ἐδυσκολευόμεθα μέχρι τοῦδε μὴ γινώσκοντες τίς τι ἔγραψεν ἐπὶ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ θεματός. Τὴν σύνταξιν τοῦ πολυτίμου τούτου Εὐρετηρίου ἀνέλαθεν ἐπ' αἰσίσις ὁ κ. Ν. Γ. Πολίτης, προτροπῇ τῆς ἀκαδημαϊκῆς συγκλήτου τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, ἧτις προσέθηκεν εἰς τὴν «Ἐπιστημονικὴν Ἐπετηρίδα» καὶ τὸ βιβλιογραφικὸν τοῦτο ταῖμα, περικληθέντων κατὰ αὐγουστον τοῦ 1907 τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀλλοχοῦ λογίων ἐνα πέμπτῳ τὰ ἔργα, ἃ ἐκδίδουσιν ἢ τὸν τίτλον καὶ περιγραφὴν τοῦ σχήματος (σελίδες, περιεχόμενον κλπ.). Συνιστῶμεν εἰς πάντας ὅπως ἀποστέλλωσιν εἰ οὐχὶ αὐτὰ τὰ ἐκδιδόμενα, ἀλλὰ τοὺλάχιστον ἀναγραφὴν αὐτῶν, καὶ μάλιστα τοῦ περιεχομένου, ἐάν ὦσιν ἡμερολόγια ἢ περιοδικὰ, ἀποστέλλοντες τὰς ζητούμενας εἰρήται· «πρὸς τὸν ἔλληγ. κ. Ν. Γ. Πολίτην, καθηγητὴν τοῦ ἐθν. πανεπιστημίου» (ὁδὸς Μητροπόλεως 36) εἰς Ἀθήνας.

ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ. Κατ' αὐτὰς ἀνεγάρφην ἐν ταῖς βουλγαρικαῖς ἐφημερίσιν (ἐξ ὧν ἀνεδημοσίευσαν τὴν εἰδησιν καὶ τινες τῶν ἐπιχωρίων) ὅτι ἐπιμελεῖται καὶ μερίμνη τῆς βουλγαρικῆς Σινόδου τῆς Σόφιας μετεφράσθη πρὸς χρῆσιν τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ βουλγαρικὴ μετάφρασις τῆς Κωνινῆς Διαθήκης, μετὰ τῆς χαρακτηρηστικῆς προσθήκης ὅτι αὕτη εἶναι ἡ πρώτη γενομένη μετάφρασις εἰς τὴν λαλουμένην βουλγαρικὴν γλῶσσαν. Ἄλλ' οὐδὲν ἀνκριβέστερον τού-

του διότι, ἡ πρώτη εἰς τὴν λαλουμένην βουλγαρικὴν γλῶσσαν μετάφρασις τῆς Κωνινῆς Διαθήκης διενεργήθη ἐπιμελεῖται καὶ δαπάναις τοῦ Ἑλλήνος τὴν κατὰ γῶγὴν μητροπόλιτου Τορνόβου Ἰλαρίωνος, χρηματίσαντος ὡς τοιούτου τῷ 1830—8, ὅστις, πρὸς τῇ Κωνινῇ Διαθήκῃ, ἐμερίμνησε καὶ περὶ τῆς συντάξεως γραμμικτικῆς τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης τὴν ὅποιαν εἰσήγαγεν εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ ἰδρυθείσας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του βουλγαρικὰς σχολὰς.

Ταῦτα χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀκριβεῖας ὡς καὶ πρὸς ἀποδείξιν τῶν κατὰ κόρον ἀναμνησσωμένων βουλγαρικῶν ὕθλων περὶ τοῦ διωγμοῦ τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης ὑπὸ τῶν ἐπαρχῶν καὶ λοιπῶν κληρικῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ἐπίσκοποι ἐν Ἀθήναις.—Διέτριβε, περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνός, ἐν Ἀθήναις ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Οἰτύλου καὶ Γυθείου κ. Παρθένιος—διατρίψαντες δ' ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ κράτους ἐπὶ χρόνον βραχὺν ἐπέστρεψαν εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν οἱ πανιερ. ἐπίσκοποι Μεσσηνιακῆς κ. Μελέτιος καὶ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Γερμανός.

Μουσικαὶ σχολαί.—Ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Πατρῶν κ. Ἀντώνιος προτίθεται νὰ συστήσῃ προσεχῶς ἐν Πάτραις σχολὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ἐν ᾗ θέλουσι σπουδάζει κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, ὑπολογίζει δ' ὅτι καὶ αἱ συνδρομαὶ τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μοναστηρίων καὶ χορηγία μικρὰ ἐκάστου τῶν κληρικῶν δύνανται νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸν μισθὸν τοῦ μουσικοδιδασκάλου, μεταπεμφθησομένου ἐξωθεν.—Παρομοίους πόθους ἀνηγγελάμεν καὶ τινὰς ἐνεργείας ἀνεγράψαμεν, ἀλλ' οὐπω εἶδομεν ἀποτελέσματα.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης ἑλληνικὴ Πάβονδου.—Καθ' ἃ γράφει ὁ «Μετανάστης» τῆς Βοστώνης, ὁ ναὸς τῆς ἑλληνικῆς ἐν Πάβονδου κοινότητος συνεπληρώθη, χάρις εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ φιλοτιμίαν τῶν μελῶν τῆς ἑλληνικῆς ταύτης παροικίας.—Τῆς κοινότητος ταύτης οὐδεμίαν ἐγένετο μνεῖα ὑπὸ τῆς «Ἀτλαντίδος» ἐν τῷ κατὰ λόγῳ, ὃν ἐξ αὐτῆς παραλαβόντες καὶ διορθώσαντες ἐξεδώκαμεν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς προπαρελθούσης ἐβδομάδος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΝΕΩΡΙΩ

Τῇ 31 αὐγούστου τελεῖ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία μνήμην τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ ἐν τῷ Νεωρίῳ. Κατὰ τὸ πρῶτον συναξαρισταῖς, ἐν τοῖς Μηνείοις καὶ ἀλλοχοῦ) ἀναγραφόμενον ὑπόμνημα, ὁ ναὸς ἡ ἀρχαῖος ἐπισκεύαστο ὁμοῦ ἐκ βάρων κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα ἐπὶ αὐτοκράτορος Μιχαήλ Γ' καὶ Θεοδώρου τῆς αὐτοῦ μητρὸς ὑπὸ Ἀττωνίου τοῦ πατριάρχου, ἔχοντος οἶκον μεγαλοπρεπῆ παρὰ τὸν ναὸν ἐν τῇ αὐλῇ ἤγουν ἐν τῇ

του Νεωρίου περιοχῆ. Ἐγένετο δὲ ὁ ναὸς περιάκουστος εἰς τὸ μετέπειτα ἅτε δὴ τιμώμενος ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας ὡς ἱερὸν σεμνεῖον, ἐν ᾧ ἡ ἐξ ὕψους χάρις προεχέτο τοῖς μετ' εὐλαβείας καὶ ζώσης πίστεως προσιούσιν εἰς αὐτὸν καὶ καθαρικομένοις ἐν τῷ ὑπ' αὐτὸν θερμῷ Λούματι, (ὃ ἐδείκτο ὁ Ἀντώνιος) σεβαζομένῳ ἐν ἰσῆ μοίρᾳ πρὸς τὸ τῶν Βλαχερνῶν καὶ τὸ τοῦ Ἀρεοβίνδου. Ὁ ναὸς εἰς μείζονα ἤρθη ἀκμὴν ἀφ' ὅτου ἠξιώθη τῆς προστασίας εὐσεβοῦς ἡγεμόνος, Ρωμανοῦ, λέγομεν, τοῦ Λεκαπηνοῦ, ὃς ἀνεκαίνισεν αὐτὸν τὸ δεύτερον μεγαλοπρεπῶς χρησάμενος πρὸς τὴν τοῦ ἔργου ἐπιστάσαν τῷ ρέκτορι²⁾ τῶν ἀνακτόρων (οὗ ἕνεκα ὁ ναὸς ἐπὶ πολὺ ἦν γνωστός τῷ τοῦ ρέκτορος ὀνόματι ἀλλὰ πιθανῶς καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐρούμεν κατωτέρω) καὶ εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ εὐλαβείᾳ προσφοιτῶν συχνάκις εἰς αὐτὸν σὺν τοῖς ἑαυτοῦ υἱοῖς ἵνα ἐξαίτησῃται τὴν χάριν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου διὰ καθαρισμοῦ ἐν τῷ Λούματι. Ἀλλὰ καὶ ἐτήσιον ἐπιχορήγημα ὠρίσκατο ὁ εὐσεβὴς ἡγεμὼν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου πρὸς συντήρησιν τοῦ ἱεροῦ σκηνώματος εἰς τὸ διηνεκέςκατοχυρώσας τὴν εὐσεβῆ πρᾶξιν διὰ χρυσοβούλου γράμματος. Ταῦτα διὰ βραχέων καθὰ τὸ ὑπόμνημα διδάσκει.

Ἀλλὰ ποῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔκειτο ὁ ναὸς καὶ τίς ἡ φήμη αὐτοῦ; Τοῦτο δὴ ἡ παρούσα ἀποσκοπεῖ διατριβή.

Ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τοῦ ἀρχαιοτέρου ὑπομνήματος ἐπιγράφεται «Μνήμη τῆς ἀνεκαίνισεως τοῦ ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῷ Νεωρίῳ». Ἀλλ' ἡ βασιλις αὕτη τῶν πόλεων ἐκέκτητο νεώρια πλεῖω τοῦ ἐνός ἀπὸ τῆς πύλης τῆς Βλάγκας μέχρι τῆς Ὁραίας καὶ ἀπὸ ταύτης μέχρι τοῦ προαστείου Κοσμιδίου. Ἐν τίνι ἄρα τούτων περιλαμβάνετο ὁ ναός;³⁾

Τῶν νεωρίων τούτων τὸ τρίτον καθὰ τὴν Προποντιδα, ἐγένετο κτίσμα, καθὰ δοκεῖ, Ἰουλιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἦν ἐπὶ πολὺ γνωστόν. ἄλλοι δὲ κτίσμα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου εἶναι λέγουσι καὶ ἄλλοι, Ἀρκαδίου. Ἦν δ' ἐν αὐτῷ πρότερον καὶ ἀγορὰ τῶν ἐκ τῆς ἐκεῖ θλαχθείσης εἰσχυομένων ἐμπορευμάτων ὕστερον δ' ἐπὶ Ἰουστίνου τοῦ Β' ἀρθὲν εἰς κάλλος τέχνης, προσθήκη δὲ χώρου εὐρυθῆν καὶ ἐρυμνῶς κρηπιδωθῆν ἐκλήθη βασιλικὸν καὶ Σοφικῶν νεώριον, ἅτε δὴ ἐγγύς ὄν τῶν

Σοφικῶν ἀνακτόρων, ἢ καὶ ἀπλῶς Νεωρίον⁴⁾ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ ὀνομαστότατον καὶ μέγιστον ὡς ἐτι καὶ νῦν εἰθίσται ἐπὶ τῶν βασιλικῶν καὶ δημοσίων κτισμάτων⁵⁾ διετῆρει ὁμῶς καὶ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἡμέτερον ὑπόμνημα τίθησι τὸν ναὸν ἐν τῷ Νεωρίῳ ἡγουν ἐν τῇ περιοχῇ αὐτοῦ, τοῦτο δ' ἐστὶν αὐτὸ τὸ τῶν Σοφικῶν, καθὰ διελήπται ἐν τοῖς ἀνωτέρω, ὃ τε ναὸς καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν λούμα ἔκειντο, παρ' ἑμοίγε κριτῆ, ἐν τῷ μεταξὺ Κοντοσκαλίου καὶ Σοφικῶν λιμένος χώρῳ καὶ δὴ πρὸς τὸ αὐτόθι λοφῶδες ὕψωμα⁶⁾, διότι λέγεται ἐν τῷ ὑπομνήματι ὅτι ὁ ναὸς ἦν ἐν τῇ αὐτῇ τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ Νεωρίου. Ἄρα ἀναπόδεικτος καὶ ἱστορικῶς οὐκ ἔρωται ἡ γνώμη ὅτι τὸ τε Νεωρίον καὶ ὁ παρ' αὐτὸ ναὸς τῆς Θεοτόκου ἔκειντο ἐν τῷ Ἐλευθερίου λιμένι κατὰ Βλάγκαν⁷⁾.

(ἔπεται συνέχεια)

ΗΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

εἰσὶν τὸν Κεράτειον τὸ παρὰ τὴν Ὁραίαν, μικρὸν τοῦτο, καὶ τὸ παρὰ τὸ Κοσμιδίον, ὃ καὶ «Λιμάνιον τοῦ ἁγίου Μάμαντος» ἔκαλετο παρὰ Βυζαντινοῖς.

4) Βλ. Σκαρλάτου Βυζαντίου Κωνσταντινουπόλεως τόμ. Α' σελ. 268—269 «Ὁ λιμὴν τῶν Σοφικῶν ἔκαλετο καὶ Νεὸς καὶ Νεωρήσιος λιμὴν καὶ Νεωρίον ἀπλῶς ἢ μετὰ τοῦ ἐπιθέτου βασιλικῶν καὶ λιμὴν τοῦ παλατίου». Πρβλ. Κωνσταντινιάδα σελ. 24 ἐκδ. α' Brevésinarrat. chronographiquus σελ. 188 παρὰ Κωδινῷ ἐκδ. Βόννης. «Ὁ λεγόμενος Νεώριος καὶ Ἀρκαδίας, ὃν ὁ Κόνων ἐστοιχειώσατο εὐρὺν τὸν τόπον πλείστοις πόντοις Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου πονηθέντα ἐν ᾧ καὶ ἀγορὰ τῶν θαλασσίων ἐμπορευμάτων πρῶην ὑπῆρχον ἐκεῖ ἐπὶ Ἰουστινιανῷ δε μετεποιήθησαν εἰς τὸν Ἰουλιανῷ (τοῦ αὐτοκράτορος) λιμένα» ἔνθα ὁ λατῖνος μεταφραστῆς εὐστόχως ἐρμηνεύει τὸ ἐστοιχειώσατο διὰ τοῦ magice conscravit. Ἦν δὲ ὁ Κόνων περιβόητος ἐπὶ μαγγανίας καὶ ἄλλοις τερατεύμασι. Σημειούσθω ὅτι ὑπὸ πολλῶν συγχέεται τὸ πρὸς τὴν Σιδηρῶν πύλην νεώριον τῷ τῶν Σοφικῶν ὡς ὑπὸ Γυλλίου, Χάμερ καὶ ἄλλων· ὃ δὲ Bandurius ὑπολαμβάνει κληθῆναι αὐτὸ εἰς τὸ μετέπειτα Βουκολέοντος νεώριον. «Deportu Juliani qui deinde Buccoleontis appellatus fuit» (Imperium orientale tom. II p. 476) Πρβλ. Πασπάτη Βυζαντινὰς Μελέτας σελ. 124, Γεδεῶν Βυζαντινῶν Ἐορτολόγιον σελ. 258 καὶ 259 καὶ Μηναῖον μαίου ἐν τῇ 16ῃ. Πρόδηλον ὅτι σύγχυσις ἰδεῶν ἐπιφέρει τῷ μελετῶντι τὴν τοπογραφίαν τῆς Κων/πόλεως ὁ πολλαπλασιασμός καὶ ἡ ποικιλία τῶν ὀνομάτων. Πολλὰ τῶν κτιρίων, καίπερ ταῦτα, εἶχον ὀνόματα πλείονα τοῦ ἐνός. Οὕτως ὁ πρὸς τὴν Σιδηρῶν Πύλην λιμὴν ἔκαλετο καὶ ἔξω λιμὴν καὶ λιμὴν τοῦ Βουκολέοντος καὶ τοῦ Ὁρμισδοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Θωμᾶ καὶ τοῦ Ἰουλιανῷ.

5) Λέγομεν ἀπλῶς ἀνάκτορον, ναύσταθμον καὶ τὰ τοῦτοις ὁμοία.

6) Ὅπου τανῦν αἱ συνοικίαι Γεδῆκ πασᾶ καὶ Σεράιτση ὧν ἡ δευτέρα συμπεριελήπται ἐν τῇ περιοχῇ τῶν Σοφικῶν ἀνακτόρων ἐξ ὧν μετωνόμαστα ἐν τῇ τῶν θωμανῶν γλώσσῃ.

7) βλ. Λεξικὸν ἱστορίας καὶ γεωγραφίας ὑπὸ Σ. Βουτυρᾶ τόμ. Γ' σελ. 1033.

Εἰσπράκτωρ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἐν τῇ πρωτευούσῃ, διωρίσθη ὁ δικαστικὸς κλητῆρ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Κ. Χαρισιάδης.

1) Βλ. Μ. Συναξαριστὴν Τόμ. Η' σελ. 464—Συναξαριστὴν Νικοδήμου τῇ 31 Αὐγούστου.—Πρβλ. Γεδεῶν Βυζαντινῶν Ἐορτολόγιον ἐν περιοδικῷ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου—Τόμ. ΚΣΤ' σελ. 258.

2) Ὁ ρέκτωρ ἦν βασιλικὸς θεράπων φέρων ἀξίωμα ἐν τῇ βυζαντινῇ αὐτῇ, ἰσοστάσις τῷ μαγίστρῳ, ᾧ συνήσθην ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ τοῦ βασιλέως ὅτε ἐστίασις ἦν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ.

3) Ὄνομαστότερα πρὸς τὴν Προποντιδα νεώρια ἦσαν τὸ τοῦ Θεοδοσίου ἢ Ἐλευθερίου κατὰ Βλάγκαν, ἀσφαλὲς ὀρηκτήριον τοῖς ἐκ τῆς Προποντιδος καταπλέουσι πλοίοις. Τὸ τοῦ Κοντοσκαλίου, τὸ τῶν Σοφικῶν καὶ τὸ τοῦ Ἰουλιανῷ (οὐχὶ τοῦ αὐτοκράτορος) παρὰ τὴν Σιδηρῶν πύλην, οὕτω κληθῆν ἐκ τοῦ κτίσαντος αὐτό: Ρητέον ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ ἀμεληθῆν τοῦτο ἐπεχωματώθη. (Βλέπε Κωδινῷ περὶ Κτισμάτων βιβλ. Γ' σελ. 87, ἐκδοσις Βόννης). Ἀριστερᾶ δὲ τῷ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μόνος περιοδεύων ανταποκριτής τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» διωρίσθη ὑπὸ τῆς διαχειριστικῆς τοῦ περιοδικοῦ Ἐπιτροπῆς ὁ κ. Γεώργιος Δ. Ἰωαννίδης, ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ γραφείου αὐτοῦ. Ὁ κ. Γεώργιος Δ. Ἰωαννίδης ἔναντι τῶν παρ' αὐτοῦ εἰσπραττομένων συνδρομῶν θέλει ἐκδίδει διπλοτύπους ἀποδείξεις, ἠρθμημένας, φερούσας τὰς ὑπογραφὰς τοῦ διευθύνοντος τὸ Γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλινίκου Δελικάνη καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κωνσταντίνου Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Κατὰ συνέπειαν ὡς καὶ προλαβόντως ἐδηλώθη, πᾶσα παρ' οἰουδήτινος ἑτέρου προσώπου, ἐφωδιασμένου διὰ προγενεστέρων συστατηρίων γραμμάτων, εἰσπραξίς δικαιομάτων τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» θεωρεῖται ἄκυρος καὶ μὴ γενομένη.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ Τῷ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῷ
ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ
Γρόδια 5.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΤΗΣΗΣ
Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Θεόδοτος Μαυρουδῆς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπῆκοος ὀθωμανὸς ἐκ Προύτης μὲν καταγόμενος, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 1ην τῆς ποιῆας τουρκικῆς μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῆ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου πρὸ τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Προύτης Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐκτουτοῦ συζύγου Ἀννης τῆς γένου: Εὐγενίδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὡσαύτως ὀθωμανῆς, ἐκ Προύτης ὀρθωμανῆς καὶ ἐν αὐτῇ οἰαμενύσης, ἐπὶ ἐγκαταλείψει. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανισεῖς του ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιευθῆσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τῶν Πατριαρχείων, καὶ «Νεολόγου».

Ἐν Προύτῃ τῇ 24 ἰουνίου 1909.

Ὁ πρόεδρος.

Ὁ γραμματεὺς.

† Ὁ Προϋθῆς Δωρόθεος.

† Ἀρχιεπίσκοπος Μελέτιος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ἀριθ. πρωτ. 3988.

Ὁ Ἀντώνιος Πέρεζιτς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπῆκοος μαυροβούμιος, τῶς μὲν διαμένων ἐν Κωνσταντινουπόλει, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 μ. εὐρωπαϊκῆ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῆ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐκτουτοῦ συζύγου Ἀγλαίας, τῆς γένου: Γεωργίου Χριστοδουλίδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελομένης καὶ κατοικοῦ Φαναρίου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιευθῆσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 ἰουνίου 1909.

Ὁ πρόεδρος καὶ ἀ. ἀ.

† Ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος Βενιαμίν.

1

Ὁ Α' γραμματεὺς

† Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ἀριθ. πρωτ. 155

Προσκαλεῖται ἡ Χρυσούλα Γερασίμου Σπανοῦ, τῆς γένου: Ἰωάννου Γιαννοπούλου, ὑπῆκοος ὀθωμανῆ, ἐκ Πρεβέζης ὀρθωμανῆ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ἴνα, τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 9ην π. μ. εὐρωπαϊκῆ μετὰ πάροδον 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῆς ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, προσέλθῃ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Πρεβέζης, ὡς ἐναγόμενη ἐπὶ διαζεύξει ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γερασίμου Σπανοῦ. Ἄλλως δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἐν Πρεβέζῃ 1909 ἰουνίου 3.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ναθαναήλ.

Ὁ γραμματεὺς

3

Ε. Π. Τσόττουρας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΕΔΙΑΣ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Καλεῖται ἡ Μαρία Δημητρίου Ἀποστολίδου, χριστιανῆ ὀρθόδοξος, ὑπῆκοος ὀθωμανῆ, ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν τουρκικῆ 7ην, μετὰ παρέλευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῆ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν Ἀργυροπόλει Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾷ Μητροπόλεως Χαλκείας καὶ Χερροιάων, ὡς ἐναγόμενη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Δημητρίου Ἀποστολίδου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, κατοικοῦ Κορώνης, Ξενοδόχου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγή περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιευθῆσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Ἀργυροπόλει τῇ 25 ματίου 1909.

3

Ὁ πρόεδρος

Ὁ γραμματεὺς

Ὁικονόμος Θεόδωρος

† Ἀρχιεπίσκοπος Γερβάσιος

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
—
ΑΡΙΘ.—27

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετ'ἴτλια ἀργυρὰ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγμα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντής καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὄνοματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραίτητως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ εἰς Ἀμερικῆς συνδρομαί - Τὰ προνόμια τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας - Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά - Ἀνακάλυψις τῶν ᾠδῶν τοῦ Σόλομωντος - Περὶ τοῦ νεοῦ τῆς ὑπεργίας Θεοτόκου τοῦ ἐν τῷ Νεωρίῳ - Ἀνέγνωσμα τῆς κυριακῆς (ΚΣΤ', ΚΖ' καὶ ΚΗ') - Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΑΙ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

αὶ στελλόμεναι διὰ τηλεγραφικῶν ἐπιταγῶν πρὸς τὸ ἔθνικόν Ταμεῖον, αἱ προκαλοῦσαι τὴν εὐχαρίστησιν καὶ μνηρικὴν ἀγαλλίασιν τῆς Ἐκκλησίας, θερμῶς εὐχομένης ὑπὲρ τῶν μακρὰν τῆς γενετικῆς ζώντων εὐσεβῶν τέκνων αὐτῆς, κινουσιν εἰς ἔπαινον καὶ θαυμασμὸν τοὺς ἄλλοθεν γινώσκοντας ὑπὲρ πόσων ἐθνικῶν ἀναγκῶν ἀγωνίζονται συγχρόνως οἱ ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ φιλότιμοι καὶ φιλογενεῖς ἀδελφοὶ ἡμῶν. Ἐνῶ διπλοῦς ἀνοίγεται ἔρανος ἐν Ἀμερικῇ μεταξὺ τῶν ἑλλήνων ὑπὲρ ἀνάγκης, ἧς κρίνουσιν ἐπείγουσαν τὴν θεραπείαν, καὶ εἰς δύο καταλόγους συνδρομῶν χορηγοῦσι συγχρόνως οἱ ὁμογενεῖς, αὐτοὶ οὗτοι, εἰς τὰ ὑπὸ τῆς « Ἐκκλησ. Ἀληθείας » περὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου γραφέντα τείνοντες προσοχὴν καὶ ταῖς προτροπαῖς ἐπόμενοι τῶν ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἑλλήνων ἐφημερίδων, ἀνέλαβον καὶ ὑπὲρ τῆς Μ. Ἐκκλησίας νὰ χορηγήσωσι, καίτοι οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχουσι προτρο-

πῶν. Αἱ ἐπιστολαί, ἃς ἐκδίδουσιν ἡ « Ἀτλαντίς » καὶ ἡ « Πανελλήνιος », αἱ τῆς πόλεως ταύτης ἐφημερίδες, συγκινοῦσι βαθέως ἡμᾶς, τεκμηριοῦσαι τὴν εὐσέβειαν καὶ φιλοπατρίαν τῶν μακρὰν ἡμῶν ὁμογενῶν, ὅσοι οὐ μόνον ὑπὲρ ἱκανοποιήσεως ἀναγκῶν γενικωτέρων προσφέρουσιν, ἀλλὰ διαρκῶς ὑποστηρίζουσι καὶ ναοὺς καὶ σχολεῖα κείμενα ἐν ἑλληνικαῖς χώραις, ταῖς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

Χιλίας ἑξακοσίας εἰκοσι δύο λίρας ἀγγλικὰς ἀπέστειλαν μέχρι σήμερον οἱ ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἑλλήνες, εἴκοσι δὲ ὁ ἐν Ἀγίῳ Λουδοβίκῳ Ἡπειρωτικὸς Σύλλογος ὀγδοήκοντα λίρας ἀγγλικὰς οἱ ἐν Λόουελλ ὁμογενεῖς καὶ 875 φράγκα οἱ ἐν Σπρίγκφιλδ. Διακόσια καὶ ἐξήντα φράγκα οἱ ἐν Ἀτλάντῃ συνήθροισαν ἐν μιᾷ στιγμῇ, ὀγδοήκοντα οἱ ἐν Κολόμβους (Ἰνδιάνας) 675 οἱ ἐν Λύνν, 2650 οἱ ἐν Φιλαδέλφειᾳ καὶ περίεξ καὶ χίλια τριακόσια οἱ ἐν Βοστώνῃ· κατήρτισαν οὗτοι καὶ ἐπιτροπεῖαν ἐπὶ τούτῳ εἰκοσιτετραμελῆ, ὑπὸ πρόεδρον τὸν αἰδεσιμ. οἰκονόμον τῆς Μ. Ἐκκλησίας πρεσβύτερον κ. Νέστορα Σουσιλίδην, ὅταν δὲ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς οἱ κκ. Α. Μπενάκης πρόξενος τῆς Ἑλλάδος καὶ Α. Συνοδινὸς προσφέρουσιν ἀνά 250 φράγκα, εὐνόητος ἡ ἐλλίς τῶν ἐν Βοστώνῃ ὅτι αἱ ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου συνδρομαὶ δυνατὸν νὰ ἀνέλθωσιν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εἰς δεκα-

κις χίλια φράγκα, ἀφοῦ τὰ ἐν στιγμῇ σχεδὸν ἀθροισθέντα χίλια τριακόσια φράγκα προσήνεγκον τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπείας. Συγχρόνως οἱ ἐν Βοστώνη κοτυωρεῖς (ἐξ Ὁρδοῦς τοῦ Πόντου) προσέφερον τριακόσια εἰκοσιπέντε, ἐνῶ οἱ ἐκ Καστορίας ἐν Νέα Ὑόρκη παραμένοντες, καὶ εἰς τὴν τῶν γουναρικῶν τέχνην ἐνασχολούμενοι, σχεδὸν χίλια διακόσια φράγκα συνέλεγον ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Ταμείου. Συγχρόνως, εἰδήσεις ἐκ Νέας Ὑόρκης ἀγγέλλουσιν ἡμῖν ὅτι οἱ ἐν Νιούαρκ Ἕλληνες ἑκατὸν ἐξῆντα πέντε φράγκα συνέλεγον — διακόσια πενήντα ὁ ἐν Γουϊστερ (Μασσαχουσέτης) Σύλλογος ἀλληλοβοθηθείας «Κωνσταντῖνος διάδοχος» καὶ πεντακόσια πέντε ὁ ἐν Λόουελλ (Μασσαχ.) Μεσσηνιακὸς Σύλλογος «Βασιλεὺς Ὁθων».

Συγκινοῦσι καὶ αἱ δωρεαὶ, συγκινοῦσι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ αἱ ταῖς δωρεαῖς συνοδεύουσαι, ὧν τινὲς προέρχονται ἐκ πόλεων, ὅπου ἀγνοοῦμεν ἂν ὑπάρχη ναὸς καὶ ἱερεὺς, πολὺ πιθανῶς οὐδὲ προξενικὸς πρᾶκτωρ οἰουδῆποτε κράτους ὀρθοδόξου. Τὸ ἔργον ἐκείνων ἐκπληροῦσιν ἄριστα, μετὰ πολλοῦ πατριωτισμοῦ, μετ' εὐσεβείας καὶ συνέσεως, οἱ Ἕλληνες ἐν Ἀμερικῇ δημοσιογράφοι, ὑποβοηθοῦντες ταῖς ὑπὲρ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐνεργεῖαις τῶν ἱερατικῶς προϊσταμένων. Ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα ἰδίᾳ τῶν ἐν Βοστώνη, Λόουελλ, Ἀτλάντα καὶ Φιλαδέλφεια. Ἐλπίζομεν ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ν' ἀναγγείλωμεν ὅτι τῇ κοινῇ συμβοθηείᾳ πάντων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν προκρίτων, ὑπεστηρίχθη ὑλικῶς ἡ Μ. Ἐκκλησία εἰς τὸν μέγαν ἀγῶνα, ὃν ἀγωνίζεται κατὰ παντοίων ἐπηρεῶν.

ΤΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ἀποτελοῦσιν ἀπὸ ἐνὸς ἔτους διὰ τὰς τουρκικὰς ἐφημερίδας «σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Συζητοῦνται καὶ κρίνονται καὶ δῆθεν ἐξετάζονται, καὶ νῦν μὲν κηρύττονται ἀπαραβίαστα, ἄλλοτε δὲ οἱ ἀξιώτιμοι μωαμεθανοὶ δημοσιογράφοι βεβαιοῦσιν ὅτι οὐδεὶς αὐτὰ προσβάλλει. Ἐξ ὧν καὶ ἂν λέγωσι συμπεραίνομεν ὅτι ἀγνοοῦσι τὴν φύσιν τῶν προνομίων τούτων, τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαίων.

Ἡ ἀγνοία αὐτῶν καταφαίνεται καὶ ἐξ ὧν ὅσα γράφει ἡ «Τανὴν» τῆς προχθὲς, κυριακῆς, ἀκριβῶς ζητοῦσα ν' ἀποδείξῃ δῆθεν τὴν ἐπιβλαβῆ ἐπὶ τοῦ κοινοῦ δικαίου ἐπὶ ἡμετέρας τῶν προνομίων. Δράττεται ρυπαρᾶς τινος ὑποθέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν πρόσωπον καταγγέλλει ἕτερον διὰ πρᾶξιν, εἰς ἣν οὐδεὶς ἕτερος παρεννόηκετο δυνάμενος νὰ μαρτυρήσῃ. Καὶ διὰ τοιαύτας μὲν πράξεις ὁ τυχὼν διεφθαρμένος δύναται νὰ καταγγέλλῃ ἕτερον καὶ νὰ δίδῃ θέμα ρυπαρᾶς συζητήσεως εἰς πᾶσαν «Τανὴν» ἐὰν θέλῃ νὰ ἐκθέσῃ τὸν κλῆρον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἢ νὰ εὔρῃ προνόμια δῆθεν ἐπιβλαβῆ εἰς τὸ κοινὸν δίκαιον. Ἄλλ' ἡ ἐφη-

μερίς αὕτη προχωρεῖ πραγματικῶς ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα· διότι ἀναφέρει ἐν θῦμα δῆθεν, ὀνομαστὶ, οὗ ἡ διαγωγὴ ἀποδεικνύεται ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἐπίμεμπτος. Τὸ πρόσωπον αὐτὸ, ἄρρεν ἢ θῆλυ, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῇ, ἡ δὲ διάθεσις αὕτη τῆς «Τανὴν» φαίνεται ἀσύγγνωστος. Ἀλλὰ τὸ θῦμα τοῦτο ἀναγγέλλει, κατὰ τὴν ἐφημερίδα ταύτην, ὅτι προσῆλθεν εἰς ἱερὸν πρόσωπον πρὸς ἐξομολόγησιν, καὶ ὁ δημοσίᾳ διὰ τοῦ τουρκικοῦ φύλλου καταγγέλλων ταῦτα πάντα ζητεῖ νὰ εὔρῃ στοιχεῖον βλάβης τοῦ κοινοῦ δικαίου ἐκ μέρους τοῦ καθ' ἡμᾶς προνομιακοῦ καθεστώτος. Εὐρίσκει δὲ τοῦτο, ἐν τῇ ἀρνήσει τῶν Πατριαρχείων, μὴ θελόντων ν' ἀποστείλωσιν εἰς τὴν ἀνάκρισιν καὶ τὴν δίκην τὸν τὴν ἐξομολόγησιν δεχθέντα πνευματικόν, τοῦθ' ὑπὲρ ζητεῖ ἡ «Τανὴν».

Αὐτὸ λοιπὸν ἔμενε! Νὰ ἐκπομπεύσωμεν τὰ μυστήρια τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐκμυθηνώσωμεν τὴν ἱερότητα θεσμῶν, τοὺς ὁποίους ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς καὶ οἱ ἱεροὶ ἀπόστολοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ λοιπὸν ἔμενε; Καὶ αὐτὸ ζητεῖ λοιπὸν ἡ «Τανὴν» καὶ οἱ μικρόνοες οἱ τὰ αὐτὰ μετ' αὐτῆς φρονοῦντες; Ἐφάνησαν εἰς τοὺς τοιούτους ὀλίγα ὄσα ἔγραψαν κατὰ κληρικῶν ὀρθοδόξων ἐν γένει καὶ συλλήθδην καὶ κατὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν ποιμαινομένων, καὶ σήμερον ἄρχονται νέου πολέμου, λαθραίως προσβάλλοντος τὴν θειότητα τῶν μυστηρίων! Ἐπὶ αἰῶνας τόσους, οὐδεὶς ἡγεμῶν καὶ βασιλεὺς ἐσκέφθη νὰ μετακινήσῃ τι τῶν ἱερῶν καθεστώτων ὁ προφήτης τῶν μωαμεθανῶν ἐσεβάσθη αὐτὰ, καὶ οὐδέποτε διέταξε νὰ παρελάνωσι πρὸ τῶν μωαμεθανῶν δικαστῶν ὡς μάρτυρες οἱ πνευματικοὶ πατέρες, οἱ δεχόμενοι τὰς ἐξομολογήσεις τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων αὐτῶν. Ὅ,τι δὲ ἐκείνοι οὐδέποτε ἐσκέφθησαν ἐπιθυμεῖ νὰ σκεθῆ νῦν ὁ ἀξιώτιμος ἀρχισυντάκτης τῆς «Τανὴν» εὐρίσκων ὅτι ἀντίκειται ἡ περὶ μυστηρίων θεῖα διδασκαλία ταῖς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἢ, τό γε νῦν, ἡ περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως πρὸς τὴν δημοσίαν τάξιν, παραβλάπτουσα τὸ κοινὸν δίκαιον.

Συνιστῶμεν τῇ «Τανὴν» καὶ τοῖς ὅμοια φρονοῦσι νὰ μελετήσωσι τὸ ἐν γένει πολίτευμα καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἄτε θεοδίδακτον ὁμολογοῦσι καὶ πιστεύουσι τετρακόσια ἑκατομμύρια κατοίκων τῆς γῆς. Μερικώτερον δὲ, συνιστῶμεν νὰ ἦ δικαία εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν πράξεων προσώπων τινῶν, αἵτινες συμβαίνουσιν εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀποτελουμένας ὑπὸ μωαμεθανῶν, οὐδέποτε δ' ἐχρησιμοποίησαν ὑπὸ τῶν φρονίμων ἑλλήνων ὡς θέμα ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ μουσουλμανικοῦ κλήρου. Τὸ τοιοῦτον ἐθεωρήσαμεν ἀνάγωγον, ἀλλ' ἡ «Τανὴν» ἔχει, φαίνεται, καὶ περὶ ἀγωγῆς ἰδίας τινὰς θεωρίας, ἀγνώστους εἰς τὰ ἑκατομμύρια τὰ σώας ἔχοντα τὰς φρέ-

νας. Φρονούμεν ὅτι καὶ εἰς τὰς περὶ ἀνατροφῆς ἰδέας αὐτῆς οὐδεὶς ἐχέφρων μωαμεθανὸς συμφωνεῖ πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην τῆς «Τανὴν», καὶ ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν ἐπιδοκιμάζει τοὺς περὶ θειότητος τῶν ἱερῶν μυστηρίων κουτοπονήρους ὑπολογισμοὺς, διότι ἰδέαι λαθροῖαι κατὰ τῶν θρησκευμάτων διαδιδόμεναι ὑπονομεύουσι τὴν ἐνότητα τῶν κρατῶν, διασπῶσαι τὴν μεταξὺ τῶν θρησκευμάτων ἁρμονίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Σύνοδος. — Ἐπανέκαμψεν ἐξ Ἐπιδατῶν. μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐξετάσεων τῶν Ἀρχιεπειμένων ἐκπαιδευτηρίων, ὁ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν καὶ πρόεδρος τῆς ἐφορίας αὐτῶν μητροπολίτης Σωζοαγαθοπόλεως κ. Δωρόθεος.

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πρίγκιπος Σουλεϊμάν, ἀδελφοῦ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σουλτάνου Μεχμέτ Ε', τὰς συλλυπητικὰς προσρήσεις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὑπέβαλον τῷ μεγαλειοτάτῳ ἡμῶν ἀνακτι, διὰ τοῦ ἀρχιγραμματέως τῶν ἀνακτόρων ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ ἀρχοντος καπουκεχαγιά, τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ τοῦ καὶ τῇ κηδεῖα παρακολουθήσαντος ἐντολῇ πατριαρχικῇ.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. — Τῷ ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως ὀριστινῶς ἀναχωρήσαντι ἐξοχ. τέως πρεσβευτῇ τῆς Ρωσσίας παρὰ τῇ Ὑ. Πύλῃ κ. Ἰω. Ζηνοβιέφ ἠρμήνευσε, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, τὰς ὑπὲρ εὐπλοίας αὐτοῦ πατριαρχικὰς εὐχὰς ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Θεολογικὴ Σχολή. — Τῇ κυριακῇ, 5 ὀρξαμένου μηνός, ἐγένετο ἐν τῇ κατὰ Χάλκην ἱερᾷ Θεολογ. Σχολῇ ἡ ἀναγόρευσις τῶν διδασκάλων τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας, τῶν τὰς σπουδὰς αὐτῶν ἐν τῇ σχολῇ συμπληρωσάντων. Μετὰ τὴν γενομένην ἐν τῷ ναῷ τῆς σχολῆς θείαν λειτουργίαν, ὑπὸ τε τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Διδυμοτείχου. Ξάνθης, Ἐλασσῶνος καὶ 40. Ἐκκλησιῶν, διεξήχθη ἡ τελετὴ τῆς ἀναγορεύσεως τῶν ἐπτὰ τελειοφοιτῶν, ὧν, ὡς γνωστὸν, λαμβάνουσι πτυχίον οἱ ἱερωθέντες. Τοὺς τελειοδιδάκτους προσεφώνησεν ὁ σχολάρχης πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς Στρινόπουλος καὶ ἡ Α. Θ. Π. — Ἐν τῇ τελετῇ, καθὼς καὶ πρότερον ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ, παρῶσαν οἱ σεβασμ. Νικαίας, πρῶν Ἀδριανουπόλεως, Φιλιπποπόλεως, Δράμας, Σισανίου καὶ Προικονήσου, ὁ ἐκ τῶν ἀγιοταφίτων πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Ναζαρέτ, ὁ ἐπίτροπος τοῦ θεοδαδίστου ὄρους Σινᾶ, ὁ ὑφυπουργὸς τῆς δικαιοσύνης κ. Κωνστ. Βαγιάννης, τινὲς τῶν βουλευτῶν καὶ πλῆθος ὁμογενῶν, ἐκτιμώντων τὸ ἔργον τῆς σχολῆς. — Ἐκ τῶν τελειοδιδάκτων τρεῖς εἰσὶ διάκονοι, οἱ ὀσιολογ.

Γεώργιος Μισαλίδης, Ἰωακείμ Ζαγοριανὸς καὶ Ἰωάννης Παπαθεοδώρου, καὶ τέσσαρες λαϊκοί, οἱ ἐλλόγιμοι Βασίλειος Παπαθεοφάνους, Γεώργιος Χατζῆ Ἀποστόλου, Νικόλ. Σουμελίδης καὶ Σωκράτης Γανιάρης.

Κανονικὴ ἄδεια. — Τῇ δευτέρᾳ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Τριγλείαν τῆς Βιθυνίας ὁ πανιερ. μητροπολίτης Δράμης καὶ Ζιχνῶν κ. Χρυσόστομος.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι, κατὰ τὴν ἐν Χάλκῃ διατριβὴν αὐτοῦ ἡ Α. Θ. Π. ἐπισκέψατο τὸν μακριώτατον πατριάρχην πρῶν Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημον, ἀποθόντα τὴν ἐπίσκεψιν — προχθὲς δὲ, κατὰ τὴν ἐκ Χάλκης κήθοδον, ἐπισκέψατο ἐν Χαλκηδόνι τὸν ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει παρκαμένοντα σεβασμ. μητροπολίτην Κυζίκου κ. Γρηγόριον, μεθ' ὃ καὶ τὸν πανιερ. μητροπολίτην Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἱερόθεον, καὶ κατόπι καὶ τὸν ἱερόν. ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπου πλῆθος συνέρρευσεν ὀρθοδόξων ἐκδηλωσάντων τὰ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ἀγνὰ αὐτῶν αἰσθημῆτα· τούτους προσεφώνησεν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συστήσας τὴν μετὰ τῶν συνοίκων λαῶν εἰλικρινῆ καὶ κοινὴν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινῆς πατρίδος συνεργασίαν, ἐπαινέσας ἅμα τὴν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου ἀγάπην καὶ τὸν ἐν γένει ζῆλον τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Χαλκηδόνος κ. Γερμανοῦ.

Ὁμόφικια πατριαρχικῆς αὐλῆς. — Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεολογ. Σχολῆς τελεσθεῖσαν θείαν λειτουργίαν, ἡ Α. Θ. Π. ἐχειροθέτησε τοὺς ἐντιμολογιωτάτους ἐξωματικούς τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς, τὸν Μ. ῥήτορα κ. Λεωνίδα Γ. Λιμαράκη, ἱατρὸν, καὶ τὸν Μ. ὑπομνηματογράφον κ. Σταῦρον Ι. Βουτυρᾶν, δημοσιογράφον. Ἀμφοτέρους προσεφώνησε καταλλήλως ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἀπήνησαν δὲ ἐπίσης οὗτοι εἰς τὴν πατριαρχικὴν προσφώνησιν, διὰ λεξέων καὶ ἰδεῶν ἐξόχων.

Ἐπὶ τῇ τεσσαρακονταετηρίδι τῆς διδασκαλίας τοῦ ἔλλογ. διδάκτορος καὶ καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν κ. Γ. Λιανοπούλου, ἀπὸ τοῦ 1870 διδάσκοντος ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ, πολλοὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἀνέλαβον τὴν ἰδίαις δαπάναις σπουδὴν τοῦ φερέλπιδος υἱοῦ αὐτοῦ Δημητρίου, μέλλοντος καὶ τούτου νὰ σπουδάσῃ τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην, ἐν ἣ διεπρέψεν ὁ σεβαστὸς αὐτοῦ πατήρ. Τὴν ἐπὶ τούτῳ μεριμνήσουσαν ἐπιτροπέαν ἀποτελοῦσιν οἱ σεβασμ. μητροπολίται Ξάνθης, Ἐλασσῶνος, 10. Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ σχολάρχης πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γερμανός, ἐμφυχύντες οὕτω τοὺς ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐπιστήμης τὴν ζωὴν αὐτῶν ἀναλίσκοντας.

Ἐδνησοῖδες. — Ἐνεκεν ἄλλου τινὸς τῆς «Πατρίδος» μετὰ πολλῆς τὸλμης ἀληθείας τινὰς ἐκτιθέντος, ὁ διευθυντὸς αὐτῆς ἔλλογ. διδάκτωρ τῶν νομικῶν κ. Π. Κεπίσογλου ἐκλήθη εἰς τὸ στρατοδικεῖον. Ἀπολογηθεὶς δὲ θηραλέως, καθὼς συνηγορῶν ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, ἀπελύθη ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου, ὅπερ οὕτως ἐπεσπᾶσκατο τὴν εὐγνωμοσύνην πάντων, καὶ τῶν διὰ γραφίδος εὐτόλμως ὑποστηρίζοντων τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα καὶ τῶν ποιούν-

των ειλικρινῶς τὴν πατρίδα· διότι τὴν ἀπερίκλονον πρόοδον αὐτῆς θέλει εὐδοῶσει ἡ ἄρσις καὶ τιμωρία τῶν αἰτίων τῶν παρακλούντων ψυχρότητος καὶ δυσπιστίας μεταξύ τῶν λαῶν τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἀρχιγένεια ἐκπαιδευτήρια.—Τῆ 28 παρελθόντος ἰουνίου, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐξετάσεων τῶν Ἀρχιγενείων ἐκπαιδευτηρίων, ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων εἰς τὰς 22 τελειοφοίτους. Τὴν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπείαν ἀπετέλουν ὁ πκν. ἀρχιμανδρίτης κ. Σωκράτης Σταυρίδης καὶ οἱ ἐλλογ. καθηγηταὶ κκ. Δημοσθ. Οἰκονομίδης καὶ Ἀθανάσιος Ἰωάννου.—Τὴν τελετὴν ἐτίμησεν ὁ καμκαμάης Σηλυβρίας ὅστις καὶ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων ἐμνήσθη τῶν ἀοιδίμων ἰδρυτῶν τῶν Ἀρχιγενείων, ὧν ἐξῆρε τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν εὐεργετικὴν δρασίαν, ἣν ἀπὸ ἰκανῶν ἐτῶν παρακολουθῶν πολλαχῶς ἐξετίμησε, τονίσας ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θέλει περιβάλλει δι' ἰδιαζούσης εὐνοίας καὶ προστασίας τὰ ἐκπαιδευτήρια ταῦτα, ἐν οἷς ἐκπαιδεύονται καὶ μορφοῦνται προσηκόντως διδασκαλίσσαι καὶ μητέρες ἑλληνίδες ὀθωμαναί. Ὁμοίως παρέστησαν καὶ ὁ ἱεροδίκης καὶ ὁ ἐκατόνταρχος Σηλυβρίας, ὡς καὶ ὁμιλος νέων καὶ νεκρίδων ἐγκρίτων οἰκογενειῶν τοῦ Μακροχωρίου ἐπὶ τούτῳ δι' ἰδιαίτερας ἀτμακάτου ἐλθουσῶν εἰς Σηλυβρίαν.—Κατὰ τὸ λῆγον σχολ. ἔτος ἐφοίτησαν 250 μαθηταί, ὧν 78 εἰς τὸ γυμνάσιον καὶ τὸ συνημμένον διδασκαλεῖον, 104 εἰς τὴν ἀστικὴν καὶ 68 εἰς τὸ νηπιαγωγεῖον, τῶν τελειοφοίτων δὲ ἠξιώθησαν 7 τοῦ βαθμοῦ ἀριστα, 12 τοῦ πᾶνυ καλῶς καὶ 3 τοῦ καλῶς.—Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις σχετικῶς ἦν καλὴ.

Ἑλληνικαὶ κοινότητες ἐν Ρουμανίᾳ.—Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Γαλαζίου ὅτι ἀπὸ τῆς 25—21 λήξαντος ἰουνίου μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας διεξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τῶν σχολείων τῆς αὐτοῦ ὁμογενοῦς κοινότητος, ἐν οἷς τὰ ἱερά διδάσκει λίαν ἐπιτυχῶς ὁ ἐκ τῶν περυσινῶν τελειοδιδάκτων τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς ἱερολογ. διάκονος κ. Φιλῆθος Παπακωνσταντίνου, ὁ καὶ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μετὰ ζήλου κηρύττων. Τὸ παρθENAγωγεῖον ἐπιτυχῶς διευθύνει ἡ ἐκ τῶν καλλίστων τελειοφοίτων τοῦ παρ' ἡμῖν ἐθνικοῦ Ζαππεῖου παρθENAγωγεῖου φιλόπονος δεσποινὴς Αἰκατερίνη Παπαδοπούλου.

ΠΡΩΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ

Τὴν νύκτα τοῦ σαββάτου πρὸς τὴν κυριακὴν παρέδωκε τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα, πρὸ πολλοῦ καταβεβλημένος σωματικῶς, ὁ πατριάρχης πρῶν Κωνσταντινουπόλεως **Νεόφυτος**, ἄγων τὸ ἑβδομηκοστὸν ἑβδομον τῆς ἡλικίας ἔτος. Ἐν τῷ μικρῷ χωρίῳ Κούπ-κιοῦ τῆς ἐπαρχίας Δράμας γεννηθεὶς, ἀνετρέφη ἐν Ραδολεῖθῳ καὶ ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἐν τῇ μονῇ Εἰκοσιφοινίσσης, ὅπου καὶ ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα

γράμματα, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀλιστράτῃ σχολὴν, θρησκευτικὴν ἀγωγὴν καὶ παιδείαν λαβὼν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὄντος Κωνσταντίνου ἱερέως, καὶ συγγενῶν τῶν μοναζόντων ἐν Κοσφοίνισῃ. Διακούσας δ' ἐπὶ ἑπταετίαν καὶ τῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς μαθημάτων, ἔλαβε τὸ πτυχίον αὐτῆς τῷ 1858, μετὰ βαθμοῦ ἀριστα, δοθέντος καὶ εἰς τοὺς πέντε λοιποὺς τελειοδιδάκτους. Ἐλθὼν ἐπὶ βραχὺ διδάσκαλος ἐν Δράμα καὶ ὑπάλληλος παρὰ ταῖς μη-μητροπολίταις Νύσσης, Στρωμνίτζης καὶ Δράμας, εἶτα δ' ἀπῆλθεν εἰς Γερμανίαν, μόλις διετίαν μείνας, πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γερμανικῆς, μεθ' ἧς ὑπηρετήσας παρὰ τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Ἀμστείας. Τῆ 18 νοεμβρίου 1867 ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ἐλευθεροπόλεως (ὑπὸ τὴν μητρόπολιν τότε Δράμας), ἀντὶ τοῦ τέως τοιοῦτου Μελετίου μετατεθέντος εἰς Πολυαγνήν. Τῆ 19 ἰανουαρίου 1872, μετὰ τὴν καθάρσιν τοῦ ἀποστάτου Φιλιπποπόλεως Πανκρέτου, ὁ Νεόφυτος ἐξελέγη μητροπολίτης τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἣν ἡρέμως διόκησε, καί-περ ταρταρτωμένη ὑπὸ βουλγάρων, καὶ μετὰ ἑννέα σχεδὸν ἔτη, τῆ 14 νοεμβρίου 1880 μετετέθη εἰς τὴν μητρόπολιν Ἀδριανουπόλεως, ἀφ' ἧς οἰκειοθελῶς παρητήσατο ἐν ἀρχαῖς τοῦ 1886, ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει μονὴν τοῦ Βατοπεδίου. Ἐκεῖθεν προσεκλήθη τῆ 7 μαρτίου 1887, ψηφισθεὶς μητροπολίτης Πελαγονίας, μετετέθη δ' ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν μητρόπολιν Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κατὰ ἰούλιον τοῦ 1891 καὶ ἀρίκετο εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα διαμένων ἐξελέγη, καθὰ γινώσκομεν, οἰκουμενικὸς πατριάρχης τῆ 27 ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους τούτου.

Τὰ τοῦ θρόνου διόκησε τριετίαν ἀκριβῶς, μέχρι τῆς 25 ὀκτωβρίου 1894, ὅτε, παραιτησάμενος τὴν ἱεράν διακονίαν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν νῆσον Ἀντιγόννην, ἐν ἧ καὶ ἀπεβίωσεν. Ὁ πατριάρχης Νεόφυτος Η' διεκρίθη διὰ τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ καὶ τὸ φιλοδίκαιον, ὡς καὶ διὰ τὸ εὐέντευκτον τοῦ χαρακτῆρος.

Ἡ κηδεὶα τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου ἐγένετο τῇ κυριακῇ, μετὰ μεσημβρίαν, ἐν Χάλκῃ, εἰς ἣν μετήνεγκε τὸν νεκρὸν ἐξ Ἀντιγόννης ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Σωζοχαθοπόλεως κ. Δωρόθεος.—Τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας, ψαλλέσης ἐν τῷ νεφῷ τῆς Θεολ. Σχολῆς, προεξῆρχεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης σὺν τοῖς σεβ. μητροπολίταις Νικκίας, Δράμας, Διδυμοτείχου, Ξάνθης, Ἐλασσῶνος, Προικοννήσου, καὶ 40 Ἐκκλησιῶν, πολλῶν ἐν τῇ κηδεῖᾳ συρρευτάντων ὁμογενῶν.—Τὸν ἐπικηδεῖον ἐξεφώνησεν ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Εἰρηναῖος, προσεῖπε δὲ λέξεις τινὰς πρὸς τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν, τὸν τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου κοιμώμενον, ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης.—Ἡ νεκρὸς ἐτάφη ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ τῆς Θεολογ. Σχολῆς, παρὰ τὸν πρὸ πέντε μηνῶν ἐκεῖ ταφέντα μακαρίτην Πελαγονίας Ἰωακείμ.

**Τοῦ ἀοιδίου πατριάρχου Νεοφύτου εἰν
αἰωνία ἡ μνήμη.**

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΩΝ ΩΔΩΝ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Ἐν τοῖς ἀρχαίοις καταλόγοις τῶν ἀποκρύφων βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀναφέρεται καὶ βιβλίον τι ἐκ δισχιλίων περίπου στίχων ἀπαρτιζόμενον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ψαλμοὶ καὶ ᾠδαὶ τοῦ Σολομῶντος»: ἀλλὰ μέχρι τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος οὐδὲν ἴχνος τοῦ βιβλίου τούτου εἶχε κατορθωθῆναι ἀνευρεθῆναι. Κατὰ τὸ 1614 ὅμως, ὁ Βέλγος σοφὸς André Schott ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ βιβλιοφύλαξ τῆς Augsburg κ. Hoeschel εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ ἀρχαίον χειρόγραφον προερχόμενον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ περιέχον, ἐν ἑλληνικῷ κειμένῳ, δέκα καὶ ὀκτώ ἀνεκδότους καὶ ἀγνώστους «Ψαλμοὺς τοῦ Σολομῶντος», οὓς προὔτιθετο νὰ ἐκδώσῃ. Πράγματι ἐξεδόθησαν οὗτοι κατὰ τὸ 1626 τὸ πρῶτον ἐν Λυῶνι, τὴν πρώτην δὲ ταύτην ἔκδοσιν ἐπηκολούθησαν πέντε ἕτεροι πληρέστεραι, (ἐπὶ τῇ βάσει καὶ ἑτέρων χειρογράφων) αἱ κατὰ τὸ 1891, 1894, 1895, 1899, καὶ, τέλος, πληρυστάτη πασῶν ἡ τοῦ 1906 (Swete, the Psalms of Solomon with the grecic fragments of the book of Enoch, Cambridge)

Ἡ μελέτη τοῦ κειμένου τῶν ψαλμῶν τούτων ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς κατέδειξεν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν κείμενον ἀποτελεῖ μεταφράσιν ἐξ ἑβραϊκοῦ πρωτοτύπου, ἐπιστοποίησεν ἀφ' ἑτέρου, κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον συζητήσεως, ὅτι οἱ Ψαλμοὶ οὗτοι οὐδαμῶς εἰσὶ γνήσιον ἔργον τοῦ Σολομῶντος, ἀλλ' ἀνήκουσι, παρὰ τοὺς τίτλους αὐτῶν, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ψευδεπιγράφων ἐκείνων συγγραμμάτων ἐξ ὧν βρῆθαι ἡ ἑβραϊκὴ φιλολογία κατὰ τὰς δύο τελευταίας πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδας, καὶ ὅτι συνετάχθησαν πενήτηνδεκα περίπου ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Ἐν τούτοις εἰσὶ πολῦτιμοι διὰ τὴν ἱστορίαν, ὡς παρέχοντες ἡμῖν ζωηρὰν εἰκόνα τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως τῶν Φαρισαίων τῆς ἐποχῆς ταύτης καὶ, γενικώτερον, τῆς Ἰουδαϊκῆς συνειδήσεως καὶ ὡς ἐπεξηγοῦντες οὕτω τὸν θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν αὐτῶν, ὅστις, μετατρέπεις εἰς φανατισμόν, προκάλεσε τὰς μεταγενεστέρους Ἰουδαϊκὰς πολιτικὰς ἐξεγέρσεις. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης «οἱ Ψαλμοὶ τοῦ Σολομῶντος» εἰσὶν ἄξιοι τῆς μελέτης τῶν περὶ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ἐξηγητικὴν ἀσχολουμένων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς «ᾠδὰς τοῦ Σολομῶντος» αὗται ἦσαν γνωστὰ ἡμῖν μόνον ἐκ μιᾶς περικοπῆς τοῦ Λακταντίου περὶ τῆς ἀσπόρου συλλήψεως τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐκ πέντε περικοπῶν τῆς «Πιστῆς Σοφίας» γνωστικοῦ συγγραμματος τῆς Γ' μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος, διασωθέντος ἡμῖν ἐν κοπτικῇ μεταφράσει.

Ἐν τῷ τεύχει ὅμως τοῦ ἀπριλίου τοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ Contemporary Review, ὁ κ. J. Rendel Harris, βιβλιοφύλαξ τοῦ Clare College τῆς Cambridge, ἀνεκοίνωσεν ὅτι τῇ 4 Ἰανουαρίου ε. ε. ἀναφυλλίζων συριακὸν τι χειρόγραφον, ὅπερ ἐπὶ πολὺ εἶχεν ἀφήσει παρερριμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης του ὑποθέτον αὐτὸ ὡς σύνθετον τι συριακὸν κείμενον τῶν δαυιτικῶν ψαλμῶν, ἀνεκάλυψε μετ' ἐκπλή-

ξεως ὅτι τοῦτο ἐν πρώτοις περιείχεν εἰς συριακὴν γλῶσσαν τοὺς μνησθέντας δέκα ὀκτὼ «Ψαλμοὺς τοῦ Σολομῶντος», ὡς διεπίστωσε παραβαλὼν αὐτὸ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν κείμενον αὐτῶν. Ἐγκύψας δὲ τότε ἐπιμελέστερον εἰς τὴν μελέτην τοῦ ὅλου χειρογράφου, περιέχοντος περὶ τοὺς ἐξήκοντα ψαλμοὺς, ἀνεῦρε τὰς περικοπὰς τοῦ Λακταντίου καὶ τῆς «Πιστῆς Σοφίας», ἐξ ὧν προέκυψεν ὅτι τὸ χειρόγραφον περιέχει πρὸς τοὺς γνωστοὺς δεκαοκτὼ ψαλμοὺς καὶ τὰς μέχρι τῆς σήμερον ἀγνώστους «ᾠδὰς τοῦ Σολομῶντος». Τοῦτο δὲ πιστοῦται πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ἐκ τῆς «Στιχομετρίας» τοῦ Νικηφόρου καθ' ἣν αἱ «Ψαλμοὶ καὶ αἱ ᾠδαὶ» τοῦ Σολομῶντος ἀπηρτίζοντο ἐκ 2100 στίχων, ὅσοις ἀκριβῶς περιέχει καὶ τὸ εὐρεθὲν συριακὸν χειρόγραφον.

Ὁ κ. I. R. Harris ἐδήλωσεν ὅτι κατὰ τὸ προσεχές φθινόπωρον θὰ προβῆ εἰς πλήρη ἔκδοσιν τοῦ συριακοῦ χειρογράφου. Ἐκ τῆς ἐπιτροχάδην ὅμως μελέτης, εἰς ἣν προέβη, ἀποφαίνεται ὅτι καὶ αἱ «ᾠδαὶ τοῦ Σολομῶντος» εἰσὶ ψευδεπίγραφοι, συνταχθεῖσαι κατὰ τὴν Α' μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδα, καθόσον ἐν τισὶ τούτων ἀνακαλύπτονται πρόδηλοι ὑπαινιγμοὶ περὶ τῆς Ἐνσαρκώσεως, τῆς Σταυρώσεως, τῆς Ἁγίας Τριάδος κτλ. καίπερ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ οὐδαμῶς ὑπάρχει. Ἐν γένει ὁ Μεσσίας παρίσταται ἐν ταῖς «ᾠδαῖς» ὡς ἔλθων καὶ ἀγρεύσας τοὺς ἐθνικοὺς ἐν τοῖς νήμασι τῶν σωτηριῶν αὐτοῦ δικτύων· ἐν τῷ τέλει μάλιστα τῆς τριακοστῆς πρώτης ᾠδῆς, ὁ Μεσσίας λαλεῖ ἀπ' εὐθείας, καὶ δὴ, ὑπαινισσόμενος τὴν πρὸ πάντων τῶν αἰῶνων ὑπαρξίν αὐτοῦ. Ἐξ ὧν καταδείκνυται ἡ σχέσηις ἡ μεταξὺ τῶν «ᾠδῶν τοῦ Σολομῶντος» καὶ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου καὶ, συνεπῶς, ἡ σπουδαιότης τῆς νέας ἀνακαλύψεως.

Δ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ὑΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ ΝΕΩΡΙῳ

Ἦν εἰς ὕψος ὁ ἡμέτερος ναὸς καὶ μετέωρος, κατὰ τὸ ὑπόμνημα, διετετήρητο ἐπὶ μακρὸν διαφυγὼν τὸν ὄλεθρον τοῦ πανδαμάτορος χρόνου καὶ τὴν θύελλαν τῶν ἀντιξίων καιρῶν⁸⁾ μάλιστα δὲ τὴν τῶν εἰκονομάχων μάχην. Ἐσώζετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων καθ' οὓς ἔζη ὁ γράψας τὸ περὶ αὐτοῦ ὑπόμνημα⁹⁾. Ὡς ἔστι δὲ εἰκάσαι ὑφίστατο καὶ μετὰ τὸν Ι' αἰῶνα, ἀλλ' οὐκ ἦν ἐν ἀκμῇ· τούαντίον λέγεται πτωχὸς καὶ πενιχρὸς καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν λούμα σὺν τῷ χρόνῳ ἔπαυσε λειτουργοῦν ἀπορίᾳ ὕδατος.

Κατὰ τὸ πρὸς τὸ Κοντοσκάλιον κάταντες μέρος τοῦ

8) βλ. Μ. Συναξαριστὴν τόμ. Η' σελ. 465. Συναξαριστὴν Νικοδήμου ἐν τῇ 31 αὐγούστου· «Καὶ τὸ μὲν λουτρόν, καθαρπαγέντων τῶν ἐν αὐτῷ ὕλικῶν παρὰ τοῦ τυχόντος, εἰς παντελῆ ἐπέφρασεν ἀφανισμόν. Ἡ δὲ ἅγια ἐκκλησία διὰ τὸ ὑψηλὴν εἶναι ταύτην καὶ μετέωρον ἅμα δὲ καὶ ἰαματικὴν περιελήφθη ὑπὸ ἱερέως τινὸς δοξολογουμένη.»

9) Ἐγράφη τὸ ὑπόμνημα ἐπὶ αὐτοκράτορος Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ (963—969).

λοφώδους ύψώματος, τοῦ ἡρέμα κατερχομένου μέχρι τοῦ τῶν Σοφικῶν λιμένος (Κάτεργα-λιμάν) καὶ μακρὰν τοῦτου πεντακοσίους πόδας, ἐν τῇ αὐτόθι τῶν ὀθωμανῶν συνοικίᾳ Καρχηπὰς παρὰ τὸ Γετικ πατᾶ καὶ Σεράϊτση, ὑψίστατο, μέχρι τοῦ 1890, βυζαντινὸν κτίριον, ὑπόγειον κατὰ τὸ ἡμισυ, ἐρειδόμενον ἐπὶ τριπλοῦ στοιχείου πεντεκαίδεκα ἐν ὅλῳ παχυτάτων κιόνων ἀνευ κιονοκράνων, ἀψίδι συνηρεφῶν, ἀποτελουμένων δ' ἐξ ὀρθογωνίων λίθων προσηρμοσμένων ἀλλήλοις διὰ σιδηρῶν σφηνῶν. Τὸ ὅλον τοῦ κτιρίου, ταπεινῆς τέχνης, παρεμφερές ἦν δεξαμενῇ ὕδατος ἐν σχήματι ὀρθογωνίῳ, οὐ αἰ παράλληλοι πλευραὶ ὀκτωκαίδεκα μέτρων τὸ μῆκος ἑκατέρᾳ· εἰσεδέχεται δὲ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς διὰ μικρῶν θυρίδων κειμένων ὑπερθεῖν καὶ μέχρι τοῦ θόλου ἐξικνουμένων. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ κορυφώματος, ὑψομένου πῆχυν ὑπεράνω τοῦ θόλου, ἀνασκαπτομένου τοῦ ἐστιβασμένου ἐπιχώματος, ἀνευρέθησαν τεμάχια κιονοκράνων περιλοτεχνημένων διὰ γλυφῶν εἰκασμένων πρὸς συμπλέγματα κλάδων φοίνικος καὶ πλίνθοι ἐνεσημασμέναι διὰ τῶν γραμμάτων I N Θ Β Α ἐνεργῆ λείψανα ναοῦ ἀνεγχεμένου ποτέ ἐπὶ τοῦ θόλου, καθὰ ἀπερῆναιτο ἀνὴρ δεινὸς τὴν βυζαντινὴν τέχνην καὶ τὴν τοπογραφίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως¹⁰).

Ἰδὼν τὸ ἀρχαῖον κτίριον καὶ διακριθῶσας τὰ κατ' αὐτὸ περιέγραψα ἐν ἐπιτόμῳ διατριβῇ¹¹). Καὶ τότε μὲν ὤρισα αὐτὸ δεξαμενῆν, μὴ μνημονευομένην ὑπὸ τῶν γραψάντων τὴν τοπογραφίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἥδη δ' ἐκ τῶν πρῶτων δῆλον γίνεται ὅτι ἦν λοῦμα ἢ κόλυμβος ἡγὼν δεξαμενῆ ὑπόστεγος ὑπ' εὐκτέρῳ οἴκῳ, ἧς τὸ κρηγιασμένον ὕδωρ προώριστο πρὸς ἴσιν παντός σωματικῆς νοσήματος τῶν ἐν αὐτῷ ἐμβαπτίζομένων καὶ κάθαρσιν τοῦ ψυχικοῦ ρύπου τῇ ἀνωθεν χάριτι. Τοῦτο δὲ δηλοῖ καὶ ἡ προτεταχμένη τοῦ ὑπομνήματος ἀκροστιχίς.

Νεωρίου ὁ οἶκος Ἄγνή σου πέλει·

ἄλλος Σιλῶα τὰς ἰσσεὶς ἐχέων.

Εἰ προεξετείνετο λοιπὸν ἡ αὐλὴ τῆς ἐξαρτήσεως ἡγὼν ἢ περιοχὴ τοῦ μεγάλου τῶν Σοφικῶν Νεωρίου ἐπὶ σταδίου τρεῖς ὡς ἔγγιστα ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ αὐτόθι λιμένος μέχρι τοῦ ὑπερκειμένου ὑψώματος ὅπου τὰ τῶν Σοφικῶν ἀνάκτορα, τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο κτίριον ἐστὶ ἀνεμφεβόλως ὁ ἡμέτερος ναός ὁ ἐν τῷ Νεωρίῳ, ἄτε δὴ ὁμοιότατον ἐν συνόλῳ καὶ κατὰ μέρος, πρὸς τὸ ἐν τῷ ὑπομνήματι περιγραφόμενον, διότι καὶ τῷ Νεωρίῳ συνείχετο, κείμενον ἐν τῇ περιοχῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν ὑψηλῷ τόπῳ ἱδρυτο καὶ περιόπτον ἦν ἀλλὰ καὶ τῶν θελλῶν τῶν μακρῶν αἰώνων κατισχυτεν ὡς ὑψηλῆρος καὶ αἰωνόβιος ὄρεος. Καὶ ὁ μὲν ναός ἐξηράνιστο κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνους ἡγὼν μεσοῦσης τῆς ΙΕ' ἐκτονταετηρίδος, εἰ καὶ μὴ πρότερον, τὸ δὲ ὑπ' αὐτὸν λοῦμα ἦτοι λουτρον, ὄν ὑπόγειον, διετετή-

ρητο μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὡς προείρηται· ἀλλ' ἦν ἀνδρον καὶ ἀχρηστον ἐπιχωματωθὲν διὰ τοῦ χρόνου κατὰ τὸ ἡμισυ¹²). Ταῦτα περὶ τῆς θέσεως τοῦ εἰρημένου ναοῦ κατὰ τὰς ἱστορικές πηγὰς καὶ τὴν ἡμέτεραν ἐπὶ τόπου διεξακριβώσιν. Καὶ δύναται μὲν τις εἰπεῖν ὅτι Νεωρίον ἀπλῶς καλεῖται παρὰ τοῖς Συναξαρισταῖς ἐστὶ που καὶ τὸ παρὰ τὴν Ὁραϊκὴν Πύλιν· διὸ συγχεῖται τοῦτο τῷ τῶν Σοφικῶν ἀλλ' οὐ ζητητέον παρὰ τὴν Πύλιν ταύτην τὸν ἡμέτερον ναόν, διότι ἦν μικρὸν τὸ παρ' αὐτὴν νεώριον καὶ ἄτημον· πλὴν τούτου ἐστὶν ἰδεῖν παρ' αὐτὸ ἀναπεπταμένον πεδίον ἄλοφον. Ἐν γένει δ' εἰπεῖν, διάφορος ὁ αὐτόθι χώρος τοῦ ὑπὸ τοῦ ὑπομνήματος περιγραφομένου.

(ἔπεται συνέχεια)

ΗΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

26. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΤΡΙΑΚΗΣ ΚΣΤ'.

Ἡ παρελθούσα 5 ἰουλίου μετὰ τὴν Ι' ἑκατονταετηρίδα ὠρίσθη διὰ τὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἀγῆρω μνήμης Ἐθανασίου τοῦ κτίτορος τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Λαύρας, πρότερον δὲ εἰς τὴν μνήμην ἀνετίθετο Λαμπαδοῦ τοῦ θαυματουργοῦ, οὗ τὸν χρόνον τῆς ἀκμῆς ἀγνοῶ. Ἀλλ' ἀρχαιότερα κωνσταντινοπολιτικὰ Εὐαγγέλια γεραίρουσι τῇ 5 ἰουλίου καὶ τὴν μνήμην Μάρθας τῆς τοῦ θαυμαστορείτου Συμεῶν μητρὸς, ἣν οἱ Συναξαρισταὶ τῆς σήμερον ὀρίζουσιν εἰς τὴν 4 ἰουλίον.

Οἱ κανόνες, οἱ ψαλλόμενοι κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς 5 ἰουλίου, ὃ τε εἰς τὸν Ἐθανάσιον καὶ ὁ εἰς τὸν Λαμπαδὸν, φαίνονται ἀπάτορες· πολλῶν |δ' εἰς τὸν πρῶτον τούτων κανόνων ἔκδοσιν προϋτίθετο ἵνα δωροφορήσῃ τῇ ἐπιστήμῃ ὁ μακαρίτης ἐν τῇ Λαύρᾳ μοναχὸς Ἀλεξάνδρος Εὐμορφόπουλος.

Αἱ βιογραφίαι τοῦ ὁσίου Ἐθανασίου καὶ τὰ εἰς αὐτὸν ἐγκώμια καλόν ἐστι ἵνα ἐκδοθῶσι τύποις, ἢ τοῦλάχιστον ὅσα μέρη τούτων ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν ἐν γένει καὶ κατὰ μέρος εἰς τὴν ἱστορίαν μακεδονικῶν τιμῶν ἐπαρχιῶν ἢ εἰς τὴν τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος. Αἱ παλαιότεραι γενεαὶ ἀνεγίνωσκον βίον καὶ πολιτείαν τοῦ ὁσίου τῆς Λαύρας ἱδρυτοῦ ἐν τῷ πασιγνώτῳ βιβλίῳ «Καλοκαρινῆ». Ἐκτὸς δὲ τῆς ρωσικῆς ἐκδόσεως τῆς τοῦ Ἐθανασίου βιογραφίας ἀγνοῶ μέχρι σήμερον τίς ἐξεδόθη ἄλλη. — Τί ἔπραξεν ὁ Ἐθανάσιος ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἐξεβηκα ἐπαρκῶς εἰς τὸν «Ἐθανά» μου, ὅπευ παραπέμπεται ὁ φιλόστοργος ἀναγνώστης.

Ἡ ἐορτὴ σήμερον, καθὼς καὶ ἀπὸ τῆς ΙΑ' ἑκα-

10) Ὁ ἐκ γερμανῶν ἔλκων τὸ γένος A. Mordmann. ἱατρός.

11) Ἀνεγνώσθη αὕτη νοεμβρίῳ τοῦ 1890 ἐν τῇ ἐνταῦθα Μεσαιωνολογικῇ Ἐταιρείᾳ.

12) Τὸ γεγαρὸν τοῦτο τῆς βυζαντινῆς ἀρχαιότητος μνημεῖον τέλειον ἐξέλιπε κατεδαμισθὲν πρὸ ἐτῶν 18 περίπου ὑπὸ τοῦ κτήτορος τοῦ ἐν ᾧ ἔκειτο γηπέδου. Ἐπ' αὐτοῦ δ' ἐστὶν ἰδεῖν τανῦν ἀνεγχεμένης οἰκίας ὑψηρεφεῖς ὡσεὶ δέκα. Τούτων οἱ κτήτορες ὀθωμανοί.

τονταερηίδος, ἄγεται μεγαλοπρεπῶς ἐν Ἐθῶ, πανηγυριζόντων καὶ τῶν ἀλλαχοῦ κειμένων μετοχιῶν τῆς Λαύρας. Οἱ παλαιοὶ βυζαντινοὶ ἤγον ἑορτὴν μετὰ παννυχίδος (σύναξις) ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουλιανοῦ (21 ἰουνίου) πλησίον τοῦ Φόρου, πρὸς μνήμην τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τούτου (κειμένου παρὰ τὸ Γεδῆκ-πασά τῆς σήμερον, ὡς φρονῶ) πυρποληθέντος δ' ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου. Κατὰ δὲ τὸ Βασιλειανὸν Μηρολόγιον ἐώρταζε καὶ ἡ περιῶνυμος τῶν Δαλμάτων μονὴ τὴν μνήμην Ἰλαρίωνος τοῦ αὐτῆς ἡγουμένου· καὶ κατὰ τινα κώδικα καὶ ἐν Ρηγίῳ Καλαβρίας (Κιουτσουκ Τσεκμεδζέ) πανήγυριν ἤγε ναὸς τις Στεφάνου μάρτυρος (ἀγνώστου) — Ἰσως μετὰ τὸ 1329, βεβαιοτέρου δὲ μετὰ τὸν θάνατον Ἡσαΐου πατριάρχου, περιελθούσης τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ζωοδόχου εἰς τὴν κατοχὴν τῆς μονῆς Λαύρας, ὡς καὶ μετὰ τὸ 1367, ὅτε παρεχωρήθη τῇ Λαύρᾳ τὸ κατὰ τὴν τοποθεσίαν Βαξέ-Καπού τῆς σήμερον μονῆριον τοῦ Ἐλαφροῦ (ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Δημητρίου), οἱ κωνσταντινοπολίται ἤγον πανηγύρεις τῇ 5 ἰουλίου καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα μονάδια.

*

Τῇ 5 ἰουλίου 1590 ἐχειροτονεῖτο πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ὁ μνήμην ἀληθοῦς ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας καὶ παιδείας ἀφθάστου τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ λιπὼν Μελέτιος ὁ Πηγᾶς.

27. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΚΖ'.

Εἰς τὴν μνήμην τῶν μαρτύρων **Ἰλαρίου καὶ Πρόκλου** ἀφιέρωσεν ἀπὸ χρόνων ἀρχαίων ἡ Ἐκκλησία τὴν ἡμέραν τῆς 12 ἰουλίου, συγχρόνως καὶ τὴν μνήμην πολλῶν μαρτύρων γεραίρουσα καὶ τὴν **Βερονίκης** τῆς αἰμορροούσης καὶ — μετὰ τὴν Ἰ' ἑκατονταετηρίδα — τὴν τοῦ **Μαλεῖνου Μιχαῆλ**, διδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ τῆς Λαύρας.

Τὸν **κανόνα** τὸν ἐπὶ τοῖς ἁγίοις Ἰλαρίῳ καὶ Πρόκλῳ ψαλλόμενον κατὰ τὸν ὀρθρον τῆς ἑορτῆς συνέγραψεν Ἰωσήφ ὁ Στουδίτης, ἐν δὲ χειρογράφοις κώδηξι κείμενος καὶ κανὼν εἰς τὸν ὅσιον Μαλεῖνον, θεῖον ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου Φωκά.

Ἄθλησιν ἢ Μαρτύριον Ἰλαρίου καὶ Πρόκλου σημειοὶ ὁ Νικόδημος ἐν τῷ Συναξαριστῇ — Μιχαῆλ τοῦ Μαλεῖνου βιογραφία γεγραμμένη εἰς κοινολαίτιδα γλῶσσαν εὔρηται ἐν τῇ «Καλοκαιρινῇ». Ἐκλογὰς δὲ ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου βιογραφίας αὐτοῦ ἐξέδωκα ἐν «Ἐορτολογίῳ μου Βυζαντινῷ» ἀπὸ σελ. 302-306.

Οἱ παλαιοὶ κωνσταντινοπολίται πανήγυριν ἤγον ἐπὶ τῇ μνήμῃ Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου «ἐν τῇ μονῇ τῶν Ὑπατίας, πλησίον τῶν Ματρώνης» ἤτοι παννυχίδα καὶ πανήγυριν ἤγον οἱ τότε κάτοικοι τοῦ σημερινοῦ

Σαλματομβρούκ. Ἐπίσης ἐώρταζε καὶ ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Μάμαντος «πέραν ἐν τῷ Σίγματι»,

28. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΚΗ'.

Τρεῖς μνήμαι πληροῦσι τὴν ἡμέραν τῆς 19 ἰουλίου, ἡ τῆς ὁσίας **Μακρίνης**, ἀδελφῆς τοῦ Μ. Βασιλείου, ἡ τοῦ ὁσίου **Δίου**, ἱδρυτοῦ τῆς ἐπωνύμου ἐν Κωνσταντινουπόλει μονῆς, καὶ ἡ τοῦ ἐπισκόπου τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ Ἐδέσσης **Θεοδώρου**.

Κανόνες ψαλλόμενοι κατὰ τὸν ὀρθρον τῆς ἡμέρας ταύτης εὔρηται ἐν Μηριαίοις δύο, ὧν ὁ μὲν εἰς τὴν Μακρίναν ἔργον ἐστὶ τοῦ Γραπτοῦ Θεοφάνους, ὁ δὲ εἰς τὸν Δίον Ἰωσήφ τοῦ Στουδίτου. **Βιογραφία** δὲ τοῦ Θεοδώρου τῆς Ἐδέσσης ἐκδέδονται, ἡ μὲν εἰς κοινολαίτιδα γεγραμμένη γλῶσσαν, ἐν τῇ «Καλοκαιρινῇ» ἡ δὲ ἐν πρωτοτύπῳ ὑπὸ Πομιαλόβσκη (1892). Μακρίνης εὐρίσκομεν βιογραφίαν γεγραμμένην ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Νύσσης καὶ ἐκδιδομένην μετὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Οἱ παλαιοὶ βυζαντινοὶ πανήγυριν ἤγον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ὁσίου Δίου ἐν τῇ μονῇ αὐτοῦ, τῇ κτισθείσῃ μὲν πάντως ἐπὶ Θεοδοσίου Β' τοῦ Μικροῦ· κειμένη δὲ κατὰ τὰ Ψαμαθία (τὸν Ψαμαθίαν), καὶ μεταβληθείσῃ ὑπὸ Κωνσταντίνου Κοπρωνύμου εἰς στρατῶνα — Ἀπὸ τῶν εἰκονομαχιῶν καὶ ἐντεῦθεν ἡ μονὴ τοῦ Στουδίου βεβαίως ὡς καὶ οἱ ὀρθοδόξως φρονούντες ἐγέραιρον τὴν μνήμην τοῦ Γρηγορίου ἐπισκόπου Πανίδου «τοῦ νέου ὁμολογητοῦ», προδήλως ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων ἀκμάσαντος — Ἐώρταζον δὲ καὶ τὰ ἐγκαίνια ναοῦ τινος τοῦ ἁγίου Φωκά «πέραν» γραφομένου, οὗ μὲν παρ' ἐμοὶ τέως ἀγνώστου ἡ τοποθεσία, καθότι ἀπλῶς ἡ λέξις αὕτη ἀναφέρεται ἐν χειρογράφῳ τινὶ τῆς Ὁξωνίας.

*

Τῇ 19 ἰουλίου 1715 Νικόλαος Ἀλεξ. Μαυροκορδάτος, ὁ τότε τῆς Μολδαβίας ἡγεμὼν, ἀπέλυσε χρυσόβουλλον δωρούμενος εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας τὸ ὑπὸ τοῦ βρεβόδα Μυρῶν Βαρνόβσκη ἱδρυθὲν μοναστήριον τοῦ Χάγκου, μετὰ καὶ τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ κτημάτων Βαλζατέστι καὶ Μινζέστι.

§

Περιελάβομεν μετὰ τῆς παρούσης ἀναγνώσεως καὶ τὴν μεθεπομένην κυριακὴν, ἀκριβῶς διότι κείνται μετὰ τῆς 6 καὶ τῆς 12 καὶ μετὰ τῆς 13 καὶ τῆς 19 ἰουλίου ἢ τε παρὰ τοῖς πάλαι βυζαντινοῖς «κυριακῇ τῶν ἀλλακτῶν» = ἡ πανήγυρις, καθ' ἣν μετὰ τὸ 920 ἀνεγινώσκετο ἀπ' ἄμβωνος ὁ «Τόμος τῆς ἐνώσεως» τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἀπεσχισμένων ἐνεκα τῆς ὑπερπαρανόμως τολμηθείσης ὑπὸ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ τετραγαμίας = καὶ ἡ μνήμη τῶν ἁγίων χλ' (630)

ἀγίων πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ' ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Δι' ἀμφοτέρας ὑπῆρχον ὠρισμένοι βεβαίως διατάξεις τὴν διαφορὰν ἐννοοῦμεν καὶ σήμερον, ὅταν ὑπ' ὄψιν λάβωμεν ὅτι μετὰ τὴν 11 τοῦ ἰουλίου — ἐξαρουμένης τῆς 12 — τελεῖται ἡ μνήμη τῶν ἀγίων πατέρων, ἀπὸ τῆς 13 δηλ. τοῦ μηνὸς, ἐνῶ, κατὰ τὰ παλαιὰ Μηναῖα καὶ Συναξάρια τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἐτελεῖτο τῇ μετὰ τὴν 16 ἰουλίου κυριακῇ = διότι ἡ «κυριακὴ τῶν ἀλλακτῶν» ἐωρτάζετο μετὰ ξὺ τῆς 6 καὶ τῆς 12 τοῦ μηνὸς τούτου.

Σήμερον, μὴ ὑπαρχούσης κυριακῆς τῶν ἀλλακτῶν, πανηγυρίζομεν τὴν μνήμην τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ πρὸ τῆς 16 ἰουλίου, μετὰ τὴν 12, ψάλλοντες ἐπὶ τιμῇ τῶν 630 πατέρων τὸν ὑπὸ Φιλοθέου Κωνσταντινουπόλεως συντεθέντα κανόνα, ὃν εἰσήγαγε μετὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐφημερίαν, ὡς ἀναφέρει αὐτὸς οὗτος εἰς τὸ θεοτόκιον τῆς Θ' ὡδῆς τοῦ κανόνος· λοιπὸν ἀπὸ τοῦ θεοτοκίου συμπεραίνομεν ὅτι ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἤρξατο μετὰ τὸ 1365.

Τὰ περὶ τῆς συνοδικῆς ταύτης ἑορτῆς κείμενα πολὺ σαφῶς ἐν τοῖς χειρογράφοις διέστρεψεν ὁ αἰετὸς Νικόδημος, καίτοι ποιεῖται παρατηρήσεις περὶ τῆς ἑορτῆς, ὡς ἀναφερομένης εἰς τὴν Δ' Οἰκουμενικῆν. Ἀλλὰ τῇ 16 τοῦ μηνὸς εἰσίγει μνήμην καὶ τῶν ἐξ Συνόδων, καίπερ ὑποστημειῶν ὅτι ὑπάρχει ἡμέρα ὠρισμένη δι' ἐκάστην αὐτῶν. Παρὰ τοῖς πάλαι βυζαντιοῖς ἡ πανήγυρις ἐπὶ τῇ συνοδικῇ ἑορτῇ τῆς 16 ἰουλίου ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ.

Ἐφέτος ἡ μνήμη τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς συνέπεσε τῇ 19, καθ' ἣν δύνανται ἵνα ἐορτάσωσιν ὅσοι κληρικοί καὶ λαϊκοὶ φέρουσιν ὄνομα μὴ ἀναφερόμενον ἐν τοῖς Μηναίοις καὶ τῷ Συναξαριστῇ, οἷον Αἰλιανὸς, Ἀριστόμαχος, Βισιλικὸς, Εὐχάριος, Χρῦσιππος, Οὐράνιος, Εὐαγόρας, Καλανδίων, Κεκρόπιος, Νεστόριος, Ἰορδάνης, Μενεκρατῆς, Λιβάνιος καὶ Νεοπόλεμος, ἅπερ ἔφερον ἐπίσκοποι παρακαθήσαντες ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ.

M.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΧΕΡΡΟΙΑΝΩΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Διὰ τὴν ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀπορρίψον παμφηρεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 21 καὶ ἡμερομ. 23 ἀπριλίου 1909 ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως τοῦ ἐνάγοντος Δημητρίου Ἀποστολίδου ὡς νόμιμον καὶ βέβαιον.

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑριστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης Μαρίας Δ. Ἀποστολίδου.

Διατάττει τὴν ἐν τρισὶν ἄλλεπαλήθλαις φύλλαις τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου» δημοσιεῖσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθει τῇ ἐναγομένῃ Μαρίᾳ Ἀποστολίδου τὰ δικαστικὰ ἔξο-

δα καὶ τέλη τῆς παρουσίας ἀποφάσεως προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ ἀνερχόμενα εἰς γρόσια 200.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη

Ἐν Ἀργυροπόλει τῇ 27 ἰουλίου 1909.

Ὁ πρόεδρος

Οἰκονόμος Θεόδωρος

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρχιδιάκονος Γερβάσιος.

Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἀριθ. πρωτ. 3988.

Ὁ Ἀντώνιος Πέρεζιτις, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος μαυροβούσιος, τέως μὲν διαμένων ἐν Κωνσταντινουπόλει, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάνοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Ἀγλαΐας, τὸ γένος Γεωργίου Χριστοδουλίδου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοικοῦ Φαναρίου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆ περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 ἰουλίου 1909.

Ὁ πρόεδρος καὶ ἀ. ἀ.

† Ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος Βενιαμίν.

Ὁ Ἀ' γραμματεὺς

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδούπουλος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΤΗΣΗΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Θεοδοσίας Μικρουδῆς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, ἐκ Προύτης μὲν καταγόμενος, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 1ην τῆς πρώτης τουρκιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάνοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου πρὸ τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Προύτης Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Ἀννης τὸ γένος Εὐγενίδου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ὑπηκόου ὡσαύτως ὀθωμανῆς, ἐκ Προύτης ὀρθωμένης καὶ ἐν αὐτῇ διαμενούσης, ἐπὶ ἐγκαταλείψει. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανισεῖς του, ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τῶν Πατριαρχείων, καὶ «Νεολόγου».

Ἐν Προύτῃ τῇ 24 ἰουλίου 1909.

Ὁ πρόεδρος.

† Ὁ Πρόεδρος Δωρόθεος

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρχιδιάκονος Μελέτιος.

Εἰσπράκτωρ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἐν τῇ πρωτευούσῃ διορίσθη ὁ δικαστικὸς κλητῆρ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ Κ. Χαρισιάδης.

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' όλον τό όθωμαν. κράτος μετζίτια άργυρά . . . 5
δι' τόν κατώτερον κλήρον και τούς δημοδιδασκίλους 3
έν τψ έξωτερικψ φράγκα χρυσά. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ό Έλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ό Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ό άρχιγραμμα. τής 'Ι Συνόδου άρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Έπίτιμος διευθυντής και άρχισυντάκτης ό Μ. χαρτοφύλαξ και χρονογράφος τής του Χρ. Μ. Έκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πάσα αίτησις ή χρηματικόν έμβασμα άπειθυντέα έπ' όνόματι του διευθύνοντος τό τραφειον άρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πάσα δέ πληρωμή δέον άποραιτήτως νά φέρη τās ύπογραφάς αυτου τε και του διευθυντου του λογιστηριου των Πατριαρχείων κ. Κ. Ίωαννιδου καθως και την σφραγίδα τής « Έκκλησιαστικής 'Αληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Έπί τή έπετείψ τής μεταπολιτεύσεως (σημείωμα συνοδικόν) - Έκκλησιαστικά χρονικά - Προσφωνησις τής Α. Θ. Π. έν τή Θεολγ. Σχολή - Οι δραγομάνοι - Έπιτροπική του μητροπολιτου Θεσσαλονίκης - Περ' του ναου τής Θεοτόκου του Νεωριου - Δικαστικά άγγελία.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ

έορταί διεξήχθησαν έπισήμως τε και ιδιωτικώς την παρελθούσαν παρασκευήν, 10 Ιουλίου. άναμιμνήσκουσαι την άγαλλίασιν πάντων των έν τή Όθωμανική Αυτοκρατορία λαών, την κατά τε την ήμέραν ταύτην και τās μετ' αυτήν ποικιλοτρόπως πέρυσιν έκδηλωθείσαν. Μνημείον διαιωνίζοντος την φιλοπατρίαν των υπέρ τής έδραιώσεως του συνταγματικου πολιτεύματος πεσόντων τά θεμέλια κατετίθοντο υπό του μεγαλειοτάτου ήμών άνακτος, ή δέ Έκκλησία και τό Γένος, έκπροσωπούμενα κατά την τελετήν ταύτην υπό τετραμελούς έπιτροπείας έκ των σεβ. συνοδικών μητροπολιτών Νικαίας και Διδυμοτείχου και των έντίμων συμβούλων κκ. Σ. Καζανόβι και Π. Καραθεοδωρή, μετὰ του άρχοντος καπουκεχαγιά κ. Οικιάδου, τρανώς έξεδήλουν τον θαυμασμόν αυτων προς τους προκινδυνεύσαντας έν άγώνι έντίμψ και σωτηριώδει. Έκκλησία και Γένος συμμετείχον λαμ-

πρώς του φόρου, όν πανηγυρικώς απέδιδον εις την μνήμην των θανόντων οι μέλλοντες έν προσεχεί, καθά λέγεται κοινώς, μέλλοντι ν' άπολαύσωσι των άγαθών τής έλευθερίας, τής δικαιοσύνης, τής ισότητος, άς έπαγγέλλεται τό συνταγματικόν πολίτευμα.

Τό πολίτευμα τουτο, καθως και παν είδος διοικήσεως και πολιτείας συμφωνούν προς την πνευματικήν του ανθρώπου φύσιν, ανάγκην έχει τής κοινής συνεργασίας πάντων, ταύτην δέ ζητούμεν, έπικαλούμεθα και προσκαλούμεν, υπέρ αυτής ίκετεύομεν και τον ουράνιον πατέρα. Δυστυχώς, παρ' ήμέραν άπομακρύνεται άφ' ήμών, λαοί δέ τον ήθικόν και τον σωματικόν βίον και χαρακτήρα αντίθετον έχοντες, και προς έναντία συμφέροντα αποβλέποντες, συγκρούμενα προς αλληλα, έδείχθησαν από τινων μηνών οικτρώς διίστάμενοι ό μεν του δέ. Έφημεριδες ξενικαί υποθάλπουσαι την διάστασιν, άτυχώς, συνετέλεσαν εις ψυχρότητα των μεταξυ των έθνών τής Ανατολής σχέσεων, μέγας δ' έστιν ό φιλόανθρωπος άγών των αναλαμβάνόντων την σύναψιν των διεστώτων ουδέ φαίνεται τόσψ δύσκολος ή έκ μέρους των μεν αναγνώρισις των άρετών των δέ, ουτε δυσχερώς δύνανται νά εαχθώσιν υπάλληλοι τινες ανώτεροι και κατώτεροι πώς πρέπει νά πολιτεύωνται προς τους όρθόδοξους έλληνας, όντας ίσους τοις μωαμεθανοις ουτε

δύσκολος ἢ ἀντικατάστασις τοιούτων ὑπαλλήλων δι' ἄλλων εὐγενῶν καὶ εὐκόλως ἐννοούντων τί ἐστὶν ἰσότης καὶ ἀδελφοσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ ἐλευθερία, τὰς ὁποίας ἐπαγγέλλεται τὸ συνταγματικὸν ἡμῶν πολίτευμα.

Ἀπαιτεῖται διδασκαλία πραγματικὴ πρὸς ἐκμάθησιν ἀληθειῶν τινῶν, καὶ τότε μόνον θέλομεν ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ δένδρον τῆς συνταγματικῆς ἐλευθερίας, ριζοβολήσαν ἀφοῦ καὶ ἤρδευθη καὶ περιποιήσεως ἀπολαύει, θέλει ἀπενέγκει τοὺς προσδοκωμένους καρπούς. Ἡ Ἐκκλησία, ἣτις ἠνυχήθη καὶ εὐχεται ὑπὲρ πάντων τῶν ἐργαζομένων τὸ ἀγαθόν, ἡ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ἡ διοίκησις ἀπὸ αἰῶνων τυγχάνει συνταγματικὴ, καθῆκον εἶχε νὰ συμβουλευσῇ τὴν κοινοπραγίαν καὶ τὴν εἰλικρινῆ συνεργασίαν πίντων, χριστιανῶν καὶ μὴ τοιούτων, ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας ἀπομακρυσμένων, καὶ συνεχῶς ἐπανειλημμένας διεβίβασεν εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμηνικοῦ θρόνου συστάσεις καὶ νοθεσίας. Συμείωμα συνοδικὸν ἀποστείλασα τελευταῖον ἀπέδειξεν ὅτι συγκαταβαίνει μέχρι σημείων τινῶν, εἰς ἃ οὐδέποτε συγκατέβη, τὴν εἰρήνην ἐπαγγελλομένη πάντοτε τὴν εἰρήνην διδίσκουσα καὶ τὰ νῦν, τὴν εἰρήνην μητρικῶς ἐπιβίβλουσα, συγχρόνως ταῖς ἐορταῖς τῆς συνταγματικῆς ἐπετείου, ἐδραιούσα τοιοῦτοτρόπως ἢ εὐκολύνουσα τὴν βασιλείαν τῆς ἰσότητος καὶ τὴν ἀδελφοσύνην, τὴν ὁποίαν ἐπαγγέλλεται τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα.

Καλὸν ν' ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τε τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων τὸ παρὰ πόδας ΣΤΥΝΟΔΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ, φέρων ἀριθμὸν 4186, τόδε:

«Τὸ δυσχερὲς τῶν περιστάσεων καὶ ἡ ἐκδηλουμένη καχύποπτος καὶ ἐριστικὴ πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς τάσις ἐπιβάλλουτι ἀναντιρρήτως ἐξαιρετικὴν περίσκεψιν καὶ προσοχήν, ὅπως μηδεμίαν παρέχεται τοῖς θέλουσιν ἀφορμὴ καὶ λαβὴ πρὸς δικαιολόγησιν τῶν ἀδίκων αὐτῶν καταφορῶν.

Ὡς καὶ ἄλλοτε ὑπεδείξαμεν, καθῆκον τῶν ἐκασταχοῦ ἀγίων ἀρχιερέων, ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν, ἐστὶν ἵνα διπλασιάσωσι τὴν σύνεσιν καὶ προσοχήν αὐτῶν, καὶ ἀμέμπτως, ὡς ἄχρι τοῦδε, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ πρὸς τὸ κράτος καθήκοντα, μετὰ τῶν οἰκείων χριστιανῶν πολιτενόμενοι, ἀνεπίληπτον οὐχ ἦττον καὶ τὴν λοιπὴν παρουσιάσωσι πολιτείαν καὶ διαγωγὴν. Ἐπιδείξεις ἄκαιροι καὶ μάταιοι καὶ ἐνέηγιοι δυνάμεναι ἵνα παράσχωσιν εὐλογοφανῆ ἀφορμὴν εἰς καχυπόπτους ὑπονοίας ἢ καὶ σκοπίμους παρεξηγήσεις καὶ αἰτιώσεις δέον ἵνα ἀποφεύγωνται. Ἀπὸ τῶν σχολικῶν ἀσμάτων καὶ τελετῶν, ἀπὸ τῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων καὶ ἀπὸ τῆς δράσεως τῶν διαφόρων σωματείων δέον ἵνα

ἐλλείπωσι τὰ προκλητικὰ καὶ ἐρεθιστικά. Ἀνάγκη ἵνα τηρῶνται ἀρμονικαὶ καὶ φιλόφρονες σχέσεις πρὸς τὰς ἀρχάς, συνιστάται δὲ καὶ ἐπιδιώκονται ἢ πρὸς πάντας τοὺς συνοίκοις ἀγαθὴ συμβίωσις.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν τηρητέαν πολιτείαν πρὸς τοὺς ἐκτός.

Ἐν ἀλλήλοις δὲ τὴν ἀρρηκτον σύμπνοιαν καὶ τὴν ἀδιάσπαστον ἐν πᾶσιν ἐνότητά καὶ συνάφειαν πρὸς τὰς οἰκείας πνευματικὰς ἀρχάς καὶ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ὡς τὸ ἀπροσμάχητον τεῖχος κατὰ τῶν οἰωνδήτινων ἔξωθεν ἐπιβουλῶν καὶ προθέσεων, ὑποδεικνύοντες, συνιστῶμεν ὅπως στερεῶς οἱ πάντες καὶ ἐν ἀδιασπαστῇ ἐνότητι πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν ἔχωνται τοῦ ἀνέκαθεν ἰσχύοντος καὶ τιμαλφοῦς δι' ἡμᾶς ἰδιαιτέρου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ σχολικοῦ ἡμῶν καθεστῶτος, νομοταγῶς μὲν καὶ εὐπρεπῶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ πάσης εὐσταθείας ἀποκρουομένης πάσης οἰασδήτινος ἀποπείρας πρὸς μεταβολὴν αὐτοῦ.

αἰθ'. Ἰουνίου κβ'».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Σύνοδος.—Ἐπανῆλθε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐκ τῶν ἐν Πιλοπυθίοις ἱαματικῶν λουτρῶν ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Πισιδείας κ. Κωνσταντῖνος.

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ, 9 μεσοῦντος, ἐγένοντο αἱ κανονικαὶ ψῆφοι τοῦ νέου μητροπολίτου Χίου, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου πανιερ. κ. Κωνσταντίνου, οὗ συνοδικῶς ἐκρίθη ἀναγκαία ἢ ἀπὸ τῆς Χίου ἀποχώρησις, ἕνεκεν ἀπαιτήσεων μεγάλου μέρους τῶν κατοίκων, ἐνοχλούντων τὴν τε Ἐκκλησίαν καὶ τὴν σεβαστὴν κυβένησιν ἀπὸ ἔνδεκα σχεδὸν μινῶν. Ἐκ τῶν τριῶν τεθέντων ὑποψηφίων, τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Καλλιουπόλεως κ. Ἱερωνύμου, Κώου κ. Ἀγαθαγγέλου καὶ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀγαθαγγέλου προεκρίθη ὁ πρῶτος, ἀπὸ δωδεκαετίας συνετῶς ποιμαίνων τὴν ἐπαρχίαν Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου.—Χθὲς δὲ γενομένων τῶν κανονικῶν ψήφων πρὸς ἀνάδειξιν μητροπολίτου **Καλλιουπόλεως**, ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων, τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Ἐλευθεροπόλεως κ. Παναρέτου, τοῦ θεοφ. ἐπισκόπου Ἀρδαμερίου καὶ Γαλατίστης κ. Δωροθέου καὶ τοῦ παν. ἀρχιμ. κ. Νεοφύτου Εὐαγγελίδου, προεκρίθη ὁ πρῶτος, ὑπηρετῶν μετὰ ζήλου τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπὸ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν.

Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον.—Κληρικὸν μέλος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἐξελέγη, κατὰ τὴν συνοδικὴν τῆς χθὲς συνεδρίαν, ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Σωζοαγαθοπόλεως κ. Δωροθέος,

ἀντικαθιστῶν τὸν πανιερ. τέως μητροπολίτην Χίου κ. Κωνσταντίνου.

Θεολογικὴ Σχολή. — Μέλος τῆς ἐφορίας τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀντὶ τοῦ παν. μητροπολίτου πρώην Χίου κ. Κωνσταντίνου, ἐξελέγη χθὲς ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης 40 Ἐκκλησιῶν κ. Ἀνθιμος.

Πνευματικὸν δικαστήριον. — Πρόεδρος τοῦ πατριαρχικοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου διορίσθη, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ τέως μητροπολίτου Χίου κ. Κωνσταντίνου, ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Ἐλασσῶνος καὶ Δομενίου κ. Πολύκαρπος.

Ἅγιον Ὅρος. — Τῇ κυριακῇ, 5 ἰουλίου, μνήμη τοῦ ἐνάγιου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ κτίτορος τῆς ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς Μεγίστης Λαύρας, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῇ πανηγυρίζουσῃ μονῇ ταύτῃ.

Χοροστάσια. — Τῷ σεβδᾷ τῷ, μνήμη τῆς ἁγίας Εὐφημίας τοῦ Ὁρου, πνευγυρίζοντος τοῦ σεπτοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ τοῦ θησαυρίζοντος τὸ λείψανον τῆς μεγαλομάρτυρος, ἡ Α. Θ. Π. ἐχροστᾷτησεν ἐν αὐτῷ μετὰ τινῶν ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν καὶ τοῦ κερσεπιδημῶντος πκνιερ. μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης.

Μονὴ Πάτμου. — Ἐπανῆλθε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐκ Πάτμου ὁ πρὸ μῆνός εἰς τὴν ἐκεῖ μονὴν μεταβὰς διὰ τινε μοναστηριακὴν ὑπόθεσιν πατριαρχικὸς ἐξάρχος ἱερολογ. διάκονος καὶ ὑπογραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Διονύσιος Μηνᾶς.

Κανονικὴ ἄδεια. — Μετὰ δέμηνον διαμονὴν ἐν Ἐσπερίᾳ διὰ λόγους ὑγείας, ἐπανῆλθε προχθὲς εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Γερμανός.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. — Τῷ νέῳ παρ' ἡμῖν πρεσβευτῇ τῆς Ρωσσίας ἐξοχ. κ. Τσαρικόφ τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ προσρήσεις ἐπὶ τε τῷ διορισμῷ καὶ τῇ ἐπ' αἰσίσις ἀρξίζει ἡρμήνευσε τὴν παρελθούσαν πρκασκευὴν ὁ πκνισιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Μ. τοῦ Γένους Σχολή. — Τοῦ σχολάρχου τῆς πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς πανιερ. μητροπολίτου Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεοβούλου ἀνχωροῦντος εἰς Ἐσπερίαν χάριν ἀναψυχῆς, τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, προτάσει μὲν τοῦ σχολάρχου, ἐγκρίτει δὲ τῆς ἐφορίας τῆς Σχολῆς, ἀνετέθησαν τῷ ἐκ τῶν καθηγητῶν αὐτῆς ἔλλογ. κ. Β. Α. Μυστακίδῃ, τῷ καὶ κατὰ τὸ παρελθόν καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ ἔτος ἐπιτυχῶς ὁμοίαν ἐντολὴν διεξγαγόντι.

Ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι. — Τὰς τρεῖς τελευταίας συνεδρίας τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συνεδριζούσης Μεσαιωνολογικῆς Ἐταιρίας ἀπητηχόληται ἡ ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ αὐτῆς, οὗ ἡ ἄδεια, τίτλον φέροντος «Βυζαντιναὶ Εἰδήσεις», ἐξεδόθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ προσωρινοῦ προέδρου τοῦ σωματείου κ. Μ. Ἰω. Γεδεών. Τῆς

συντάξεως θέλει ἐπιστατεῖ πενταμελὴς ἐπιτροπεία ἐκ τῶν τακτικῶν μελῶν τῆς Ἐταιρίας κ. κ. Α. Mordtmann, ἱατροῦ, Μ. Γεδεών, Β. Α. Μυστακίδου, Ἐλευθ. Ταπεινοῦ καὶ τοῦ αἰδισ. πρεσβυτέρου κ. Ἀθαν. Χρυσανθίδου, γνώστου δοκίμου τῆς παλαιογραφίας. Ἡ Ἐταιρία κέκτηται πλουσιώτατον ὑλικὸν ἐν τῷ ἀρχεῖφ αὐτῆς.

Ὄνοματικά ἑορταί. — Τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ ἡ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς συνεχάρη τῷ τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἄγοντι πκνιερ. μητροπολίτῃ Φιλαδελφείας κ. Προκοπίῳ.

Κληροδοτήριον φιλάνθρωπον. — Ἐκ τοῦ τραπεζουντικῆς «Φάρου τῆς Ἀνατολῆς» ἐμάθομεν ὅτι ὁ κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἰουνίου πρὸς Κύριον μεταστὰς ἐν Ὀδησσῷ τραπεζούντιος Ἐλευθέριος Παυλίδης ἐκληροδότησε 15000 ρουβλίων ὑπὲρ ἀνεργέσεως ἐν Τραπεζοῦντι Γηροκομείου μετὰ οἰκονομικοῦ συσσιτίου, ὧν πρὸς συντήρησιν διέθηκε τὴν ἐν Ὀδησσῷ μεγάλην αὐτοῦ οἰκίαν, ἄξιαν 80000 ρουβλίων — 10000 ρουβλίων πρὸς ἰδρυσιν καὶ συντήρησιν Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς — 9000 ὑπὲρ τῶν σχολείων τῆς κοινότητος — 3000 ὑπὲρ τοῦ Φιλεκαπιδ. Συλλόγου — 2000 ὑπὲρ τῆς γυναικείας Ἀδελφότητος. — 1000 ὑπὲρ τῆς Ἀδελφότητος τῶν ἐλλήνων Κρώμνης — 3000 ὑπὲρ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Τραπεζοῦντος καὶ Ροδοπόλεως ἱερῶν μονῶν. Κατὰ καθήκον αὐτοῦ κοινωτικαὶ τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἐν Τραπεζοῦντι ἀρχαὶ ἀνηγόρευσαν τὸν ἀείμνηστον Ἐλευθέριον μέγαν εὐεργέτην τῆς κοινότητος.

Μονὴ Σουμελά. — Πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν περὶ τῶν τῆς μονῆς ταύτης ἀρίκετο ἐνταῦθα ὁ ἡγούμενος αὐτῆς πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Μκαάριος Μαρινάκης.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Ὁ μακαριώτατος πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιος, μετὰ τὴν ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν ἀναχώρησιν μεταβὰς εἰς Ἀθήνας καὶ διαμείνας ἐν τῇ πόλει ταύτῃ βραχὺν χρόνον, ἐπκνήλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν τῇ 28 ἰουνίου. Κατὰ τὴν ἀπὸ μέσων ἰκνουαρίου μέχρι τέλους ἰουνίου μῆνός ἀπουσίαν αὐτοῦ, τὰ καθήκοντα πατριαρχικοῦ ἐπιτρόπου ἐξεπλήρωσεν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Τριπόλεως κ. Θεοφάνης Μοσχονᾶς, εἰς ὃν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῶν ἐλλήνων ἀπένειμεν ἐσχάτως τὸν Στκαυρὸν τῶν τριτοκλήτων τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ ἐν Καῖφω ἐπίτροπος πκνιερ. μητροπολίτης Χκλεπίου κ. Νεκτάριος ἀρίκετο προχθὲς ἐνταῦθα, μεταβάνων εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΧΑΛΚΗΣ. — Ἡ προσφώνησις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κατὰ τὴν τῇ 5 τοῦ μῆνός τούτου γενομένην ἱερὰν τελετὴν

ἐν τῇ Θεολογικῇ σχολῇ τῇ κατὰ Χάλκην, ἧς ἐμνήσθη-
μεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, ἔχει ᾧδε :

Ἀγαπητὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας τέκνα,

Μέλλων ὀφειλετικῶς νὰ καταστέψω ὑμᾶς ἐν τῇ εὐσήμῳ
ταύτῃ ἡμέρᾳ διὰ τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνισχύσω
ὑμᾶς ἐν τῇ μελλούσῃ πορείᾳ, λέγω ὑμῖν· ἐλήλυθεν ἡ ὥρα
ὅπως δοξασθῆτε ἐν τῷ ἀγῶνι, ὃν ὀσονοῦπω ἀναλαμβάνετε.

Ἐπὶ ἑπταετιᾶν ὄλην ἀπεμάξατε ἀπὸ τῶν εὐσομοτάτων
ἀνθῆν τῆς πατριῶς εὐσεβείας καὶ θρησκείας τὸ ἡδὺ ἄρω-
μα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Ἐξέρχεσθε ἐκ τοῦ λειμῶνος τούτου τῶν ἀνθῶν καὶ εἰ-
σέρχεσθε εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.

Ἐν τῷ ἀμπελῶνι τούτῳ θ' ἀπαντήσετε καὶ εὐσομα ἄνθη,
καὶ ἀκάνθας καὶ τριβόλους· εἰς τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἔγκειται
ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀξία νὰ προσπαθήσητε νὰ ἐκρίζωσῃτε τὰς
ἀκάνθας καὶ τοὺς τριβόλους, προσέχοντες, ὅπως μὴ προσ-
βληθῆτε ἐξ αὐτῶν καὶ προφυλάξῃτε καὶ τὰ λοιπὰ ἀνθύλια
ἐκ τῶν ἀκανθῶν.

Ὅπως κατὰ κόρον κατ' αὐτὰς ἐπαναλαμβάνεται καὶ λέ-
γεται ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν, οὕτως ὀφείλετε νὰ προ-
σέχητε μεγάλως, ἐπειδὴ τῷ ὄντι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι καὶ
ἡ προσοχὴ ἡμῶν δεόν νὰ εἶναι μεγίστη. Ἐν τῇ πορείᾳ ὑμῶν
θ' ἀπαντήσετε πολλὰ προσκόμματα καὶ πολεμίους, καὶ ἡ
τέχνη ὑμῶν εἰς τοῦτο ἔγκειται, νὰ ἐξέρχησθε ἀλώβητοι ἀπὸ
τὰ διάφορα ἐν τῷ ἀγῶνι δηλητηριώδη βλήματα.

Ὁ Ζῆλος ὑμῶν ἔστω μεμετρημένος καὶ κατ' ἐπίγνωσιν.
Μὴ ἀμφιβάλλητε, ὅτι ἡ Μ. Ἐκκλησία ὀφειλετικῶς θὰ παρα-
κολουθῇ τὴν ὑμετέραν ἔξοδον καὶ πορείαν· Μὴ ἀμφιβάλλητε
ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ παύσῃ φροντίζουσα καὶ μεριμνῶσα
ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ προαγωγῆς τῆς ἱεράς ταύτης Σχολῆς.

Ὅφειλετε εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν ἱεράν ἀδελφότητα,
ἧτις συνέστησε καὶ συντηρεῖ τὴν Σχολὴν ταύτην. Ἀκριβῶς
δὲ ἡ τοιαύτη τῆς ἱεράς ἀδελφότητος πρόνοια προκαλεῖ τὴν
ὑμετέραν εὐγνωμοσύνην καὶ ἀπεκδέχεται τὴν ὑμετέραν πο-
λιτείαν ἀνάλογον.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἐνισχύῃ ἐν τῷ ἀγῶνι, εἶθε ἡ χάρις
τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπισκιάζῃ ὑμᾶς. Πορευθέντες μισητεύσατε τὰ
ἔθνη πάντα ὅσα ἠκούσατε καὶ ἐδιδάχθητε ἐν τῇ Σχολῇ.

ΟΙ ΔΡΑΓΟΜΑΝΟΙ

Πρὸ εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν, μαθὼν τὴν ὑπαρξίν
κώδικός τινος τῆς ἐπισκοπῆς Μετροῶν καὶ Ἀθύρων,
ἐζήτησα ἀπὸ τοῦ μακαρίτου μητροπολίτου Γρηγορίου
(τοῦ ἀπὸ Σερρών) Ἡρακλείας ἀντίγραφα τῶν κυριωτέ-
ρων κεφαλαίων ἐκ τοῦ περιεχομένου, γενόμενα ὑπὸ
τινος τῶν ἐν Μέτραις τότε διδασκάλων Ἐκ τούτων
ἔκρινα καλὸν νὰ ἐκδώσω τὸ περὶ τῶν μεγάλων δρα-
γομάνων τῆς Ὑψηλῆς Πύλης σημείωμα, τανῦν κα-
τάλληλον τῇ περιστάσει κρίνων, ἐὰν μάλιστα ἐπεκτα-
θῇ, διαφωτιζόμενον τοῦ βίου καὶ τῆς ἀπέναντι τοῦ
Κράτους πολιτείας τινῶν ἐξ αὐτῶν.

Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς σημειώσεως ταύτης σημειῶ
ὅτι ἔργον φαίνεται Γερασίμου ἐπισκόπου Μετροῶν

τοῦ ἐκ Λέρου, τοῦ τῇ 20 ἰουνίου 1783 προβιδασθέν-
τος εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας, θα-
νόντος δὲ μετὰ πενταετῆ διοίκησιν.

Σημείωμα περὶ μεγάλων διερμηνέων ὑπάρχει καὶ
ἕτερον ἐκδεδομένον Κύριλλος δὲ πιθανῶς ὁ μέγας ἀρ-
χιδιάκονος ὁ Σερμπετσόγλου, ὁ κατόπιν Ἰκονίου (Ἀ-
δριανουπόλεως καὶ εἶτα πατριάρχης) συνέταξεν ἐν τῇ
«Ἱερογραφικῇ Ἀρμονίᾳ» διὰ στίχων ὑμῶν ἀναγρα-
φῆν δραγομάνων. Ἦν τόσῳ μέγα τὸ ἀξίωμα τοῦτο,
ὥστε νὰ κινή λογίμους ἔλληνας εἰς ἀναγραφὰς ὀνομά-
των, εἰς ἐγκώμια ἀρετῆς, συντάττοντας καταλόγους
αὐτῶν, ὡς συνέταττον καὶ καταλόγους πατριαρχῶν.

Ὁ κώδικς τῶν Μετροῶν οὗτος ἦν ὁ νεώτερος. Ὁ
ἐπίσκοπος Μετροῶν Γερασίμος, ὁ ταῦτα γράψας καὶ
πολλὰ ἄλλα σπουδῆς ἀξία ἐν αὐτῷ, μανθάνει ἡμᾶς
ὅτι εἶχεν ἐνώπιον αὐτοῦ κώδικα τοῦ 1585. **Ἐκεῖνος**
ἐξηφανίσθη, ὁ δὲ νεώτερος, ζήτηθεις ὑπ' ἐμοῦ
πρὸ τριῶν ἐτῶν, **οὐχ εὔρεθη**. Φρονῶ δὲ ὅτι εἶχε σπου-
δαίας εἰδήσεις περὶ τῶν χωρίων τῆς ἐπισκοπῆς καὶ
τῶν χρόνων ἐκείνων (1769 - 1782), ἀφοῦ τὰ ἐξ αὐτοῦ
ἐξηγμένα καὶ σταλέντα μοι ἀποσπάσματα εὐαρέστως
δυνατὸν ν' ἀναγλωσθῶσι σήμερον ὑπὸ τῶν φιλιστό-
ρων, ὡς καὶ ἡ ἐξῆς·

ὁ μ. χ. Μ. Ι. Γ.

«Καταγραφή τῶν δραγομάνων τῆς μεγάλης πόρτας τῶν
ὀμυκλήτων ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ Παναγιώτου, ὅστις ἐγένετο
μετὰ ὄγδοον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ σουλτάν Μεχμέτ τοῦ
Δ' εἰς τὸ ἄρχιζ' ὀδηγία καὶ προτροπῇ τοῦ Κιοπρουλή Μεχμέτ
πασᾶ καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν τὴν ὀκταετῆ στάσιν καταβα-
λόντος, συμβουλῇ καὶ ὀδηγία τοῦ Παναγιώτου· δι' ὃ καὶ
ἄθλον τούτῳ ἡ δραγομανία.

Πρῶτος τοίνυν διερμηνεῦς τῆς κρατικῆς πόρτας τῶν ὀ-
θωμανῶν ἐγένετο ὁ Παναγιώτακς ὁ εὐσεβέστατος καὶ ἐπι-
στημονικώτατος κωνσταντινουπόλιτης, ἱστροφὸς τὴν τέχνην,
εὐγενῆς τὸ γένος, εἰδήμων τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, λατινι-
κῆς καὶ ἀρβικικῆς, λέγων καὶ γράφων ἐν ἐκάστη γλώσσῃ
ὥστε τις τῆν πάτριον αὐτοῦ παιδίον κελῶς παιδευθεῖς.
Ἀπέθανεν ἐν τῇ κατὰ τῶν γερμανῶν μάχῃ εἰς τὸ ὄρδι, καὶ
ἐκείθεν ἐκομίσθη τὸ τῶμα αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ
ἐτέθη ἐν τῷ μνηστῆρῳ τῆς Χάλκης, ὅπερ αὐτὸς ἀνεκαίνισεν,
καίτοι δὲ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγιᾶς.

Μετὰ τοῦτον ἐγένετο ὁ Ἀλέξανδρος Μυροκορδάτος ὁ ἐξ
ἄτορρῆτων, ἀνὴρ σοφὸς καὶ φίλος τῆς ἀρετῆς, συγγεγραμματα
πλείστα καταλειπῶς ἦλιν τὸ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς,
τὰ ἰουδαϊκὰ, γνωμολογικόν, ὑποθήκας πρὸς ἡγεμόνας, λό-
γους πρεσβευτικῶς, καὶ ἄλλα πλείστα ἀνεκδοτὰ, γραμμα-
τικὴν περὶ συντάξεως καὶ θεμετογραφίας. Ὑπῆρξε δὲ καὶ
μέγας λογοθέτης καὶ διδάκτωλος τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου
ἐλάσα· δὲ εἰς βαθὺ γῆρας καὶ δαμωθεῖς τῷ βάρει τῆς πο-
δολγίας, κατέλιπε τὸ σεβάσμιον αὐτοῦ σκῆνος μεταστὰς
πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ μακαρίαν ζωὴν, κηδευθεῖς ἐν τῇ Ἀγίᾳ
Παροσκυῇ κατὰ τὸ Χάσκιο.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἐπιτροπικὴ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης

Παρά τῶ δημοσίῳ ἡμῶν Ἀρχιεπιφυλακεῖῳ τηροῦνται, σὺν πολλοῖς ἄλλοις, καὶ τὰ συμβολαιογραφικὰ βιβλία τοῦ συμβολαιογράφου Ζακύνθου Ἰωάννου Τετραδά, χρηματίσαντος τοιούτου ἀπὸ τοῦ 1692 μέχρι τοῦ 1728 ἔτους. Ἐν τῷ βιβλίῳ XI σελ. 85 ἀναγινώσκουμεν τὴν κατωτέρω ἐπιτροπικὴν τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Μεθοδίου, τὴν ὁποίαν καὶ διὰ τὸ ἀνέκδοτον καὶ διὰ τὸ τῆς τότε ἐποχῆς γλωσσικὸν ὕφος παρέχομεν εἰς τὴν δημοσιότητα, τηροῦντες τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ χειρογράφου.

Ἐν Ζακύνθῳ

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

«Ἐν Χριστοῦ ὀνόματι, ἀμὴν. 1704 ἀγούστου 11 εἰς τὸ νησί τῆς δικύνθου τὴν σήμερον ἐνεφανίσθη εἰς τὸ καντζέλο ἐμοῦ νοταρίου ὁ ἱλλουστρίσσιμος καὶ ρεβερεντίσσιμος Μεθόδιος πρῶην μητροπολίτης, ὁ ὁποῖος ἰνστάρισε νὰ γράψω, ὡς κἀνωθεν. ἔπτοντας καὶ νὰ ἦλθε διὰ προσταγῆς τοῦ γαληνοτάτου καὶ κραυκιοτάτου μεγάλου βασιλέως πάσης μοσκοβίης ἀφθέντου καὶ ἐξουσιαστοῦ κυρίου κυρίου πέτρου Ἀλεξιάδου καὶ υἱοῦ κατὰ πνεῦμα ἀγαπητοῦ τοῦ ἀνωθε πανιερωτάτου, καθὼς φαίνεται καὶ συντροφιασμένοι με πατέντες τοῦ ἐκλαμπροτάτου καὶ ὑψηλοτάτου ἀφεντός Ἰνπασαδόρου τῆς μοσκοβίης κυρίου πέτρου Ἀνδροβίτζη Τολστόη κάτοικος καὶ εὐρισκόμενος εἰς τὴν πόρτα ὀτομάνα, εἰς τὰς ὁποίας πατέντας φαίνεται νὰ ἔρχεται προσταγμένοι διὰ χρεῖαις τῆς ἀνωθε μεγάλης βασιλείας, τὴν λοιπὸν ὅπου μελλεῖ νὰ μισέψη διὰ τὴν Βγένα, πόλιν τῆς Γερμανίας διὰ νὰ ἀνταμώσῃ τὸν ἀφέντη ἐξοχώτατον καὶ ὑψηλότατον Ἰνπασαδόρο τῆς μοσκοβίης, διὰ τοῦτο ψηρῆ καὶ ἰνστιτούρηι διὰ κουμέστο του γκενεράλ καὶ καθολικὸν ἐπίτροπον τὸν ἐκλαμπροτάτον σ. ἰζέπο ἀμπάτε Θεοδωρῆ πρεζέντες καὶ ἀτζετάντες, τοῦ ὁποίου δίνει ἐξουσίαν νὰ λαβάνῃ καὶ ρικουπεράρη τὰ ὅσα γράμματα ἤθελν ἔλθει εἰς τοῦτο τὸ νησί εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνωθε πανιερωτάτου τὸσον ἀπὸ τὸν ἀνωθεν Ἰνπασαδόρο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡσάν καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλον ἰδικὸν καὶ φιλον τοῦ ἀνωθε πανιερωτάτου, τῆς ὁποίας γραφαῖς τοῦ Ἰνπασαδόρου νὰ τῆς ἀνοίγη καὶ νὰ στέρη κόπια ἀπὸ τῆς αὐταῖς εἰς τὴν Βγέναν εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Ἰνπασαδόρου τῆς μοσκοβίης διὰ τὸ σίγουρον ρεκάπιτο, ρεστάρουντας ἢ ἀφεντικαῖς εἰς τὰ χεῖρα τοῦ ἀνωθε σ. ἀμπάτε, τῆς δὲ ἐπίλοιπαις νὰ τῆς κρατῆ εἰς τὰ χεῖρα του βουλωμέναις καὶ νὰ δίνῃ πάρε ὁμοίως ἀν ἔρθουν ἄσπρα κοντάδ ὁ λέτερν ντὲ κάμπιο εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνωθε πανιερωτάτου νὰ τὰ σκουδέρη καὶ νὰ τὰ κρατῆ εἰς τὰ χεῖρα του δίνοντας εἰδῆσι τῆς αὐτοῦ πανιερότητος, δικτι ἐρχόμενος καλὸ γύρισμα εἰς τὸ παρὸν νησί, νὰ ἔχη χρεῖς ὁ ἀνωθε σ. ἀμπάτε νὰ κωνσεντάρη οὐλα τὰ πάντα εἰς τὰ χεῖρα τοῦ ἀνωθε πανιερωτάτου, ὁποῦρι νὰ τῆς προβοδάη ὅθε-

νε ἤθελε προσταχθῆ με τὸ γράμμα τοῦ ἀνωθε πανιερωτάτου, ἔχοντας ἐξουσίαν νὰ δίνῃ δύο τσεκίνια τὸν κάθε μῆνα τῶν δύο ἀνθρώπων, ὅπου ὁ ἀνωθε πανιερωτάτος ἀπκράτησε εἰς τὸ παρὸν νησί διὰ ὅσον καιρὸν θέλουν σταθῆ ἐπᾶ καὶ περιπλέον νὰ δίνῃ τέσσαρα τσεκίνια διὰ μία φορὰ τοῦ σ. φραγκοπούλου ὅποτε ἤθελε εἰπεῖ νὰ μισέψη ἀπὸ ἐπᾶ, ὁμπλιγάροντας πάντα τὰ καλὰ του ὁ ἀνωθε πανιερωτάτος νὰ σοτισφάρη τὸν ἀνωθε σ. ἀμπάτε εἰς τὴν ἀνωθεν ἐξοδία καὶ ὑπόσχεται εἰς ὅ,τι ἐνεργηθῆ, ὡς ἀνωθεν, νὰ τὸ κρατῆ στέρεον, βέβαιον καὶ ἀπαρσάλευτο καὶ βεβαιώνει

† μητροπολίτης Θεσσαλονίκης πρῶην μεθόδιος ὑπόσχομαι τῶν ἀνωθεν.

Giuseppe Theodori accetto, et affermo
Jo Gio. Machevilli fui presente testimonio
Theofilo Cuculameti fui presente».

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΝΕΩΡΙΩ*

Ἦν δὲ ὁ ἡμέτερος ἐν τῷ Νεωρίῳ ναὸς μικρὸς, κόσμῳ δὲ καὶ κάλλει ὑπελείπετο, καθὰ ὁμολογεῖται, ἄλλων ἐν Κωνσταντινουπόλει περικαλλῶν καὶ καλλιμαρχῶν ναῶν. Ἄλλ' ἦν ἱερὸν σεμνεῖον τιμώμενόν ἐξόχως, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, καὶ σεβασζόμενον καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀνακειμένην θυματουργὸν εἰκόνα τῆς θεομήτορος¹³⁾. Τὴν δὲ φήμην καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν εὐλάβειαν τῶν πιστῶν ἡμπέδουν τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα θύματα, ὧν τινα παρὰ τοῖς συναξαρισταῖς ἀναγράφονται. Καὶ ἄλλος ναὸς ἀναφέρεται ἐνταῦθα ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐγγὺς τοῦ Ταύρου πρὸς τὸ ἀνκτες μέρος τοῦ ἐνάτου ρεγεῶνος, ἐκτενομένου μέχρι τῶν τειχῶν Κοντοσκκλίου, κτίσμα, ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ παρκαδοξολόγου τοῦ Κωδινού, Βηρίνης τῆς οὐ αὐτοκράτορος Λέοντος Α' (457—471) γκαμετῆς. ἦτις ἐχρήσατο ἐπιμελητῆ πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῷ κουράτορι αὐτῆς, ὃν ἠνόει, ἐξ οὗ καὶ ὁ ναὸς μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ἔσχε τὴν ἐπωνυμίαν κληθεῖς τὰ Κουράτορος¹⁴⁾ ἢ, ἐάν διαμφισθητηθῆ ἢ ἀ-

* Συνέχεια τῆς προηγ. ἀριθμ. 27 καὶ τέλος.

13) Τὸ ἀναφερόμενον ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη περισηθεῖσα εἰς τὸν αἰῶνα μετηνέχθη εἰς τὴν μετέπειτα ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Νεωρίου εἰς τὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Σούδας ἢ εἰς ἄλλαν ἐστὶ παράδοσις ἀδύσποτος.

14) Βλ. Κωδινὸν περὶ κτισμάτων σελ. 105 ἐκδ. Βόννης «Τὰ Κουράτορος ἐκτίσθη παρὰ Βηρίνης γυναικὸς Λέοντος τοῦ Μακέλλη εἰς τύπον τοῦ τάφου Χριστοῦ. Παρίστατο δὲ κουράτωρ ὁ ἀνθρωπος οἰκετὸς αὐτῆς εἰς τὸ κτίσμα» ὅπερ ὁ λατῖνος ἐρμηνευτῆς ἐρμηνεύει. Templum Couratorris condidi. Verina uxor Leonis Macellæ ad instar sepulcri Christi. Structuræ autem curator quidam domesticus ejus præfuit' ἐν οἷς, ὡς ἐστὶν ἰδεῖν, σαφῶς δεδῆλωται ὅτι ὁ λόγος περὶ ναοῦ τοῦ Κουράτορος. Ὁ δὲ κουράτωρ οὗτος ἐπίτροπος ἦν ἢ ἐπιστάτης τῆς βασιλίδος Βηρίνης. Προβλ. Κωνσταντιναῖδος σελ. 35. Bandurii Imperium Orientale p. 34 Γεδεῶν Βυζαντινῶν Ἐορτολόγιον σελ. 231, 294. Μ. Συναξαριστὴν τόμ. Ζ' σελ. 328. IB' 213.

ξιοπιστία του προαδοξολόγου, κτίσμα του κουράτορος του οίκου Αντιόχου, Αιθερίου ή Αιθερίου, δε μέχρι ίσχυεν επί Ίουστινιανού και Ίουστίνου των αυτοκρατόρων και εκέκτητο γαίης πλησίον του Έβδόμου παρά την Απάμειαν (τό νυν Μικροχώριον¹⁵). Άρχ ο ναός του Κουράτορος ίδρυτο, κατά τὰ ιστορούμενα, ἐν ἡ περιοχῇ ἔκειτο καὶ ὁ ἐν τῷ Νεωρίῳ ἡμετερος ναός, οὗ ἐπιμελητὴς πρὸς ἀνακκινισμόν ἐγένετο, κατὰ τὸ ὑπόμνημα, ὁ ρέκτωρ ἐκ τῶν αὐλικῶν θεοραπόντων ὡς προεীরηται. Ὅτι δὲ ὁ ρέκτωρ ἐλέγετο συνήθως καὶ κουράτωρ ἀνακκίβωλον. Ἀμφότεροι αὗται αἱ λέξεις τὸ αὐτὸ δηλοῦσι πρόσωπον ἡγούν τὸν ἐπιστάτην τοῦ βασιλικοῦ ἢ ἄλλου ὑπεροχικοῦ οἴκου¹⁶).

Τί ἄρα συμβαίνει; Ἡ ὁμοιότης τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν γεγονότων καὶ ἡ τοῦ τόπου ταυτότης τυχαῖά εἰσι, διάφοροι δὲ οἱ εἰρημένοι νοοὶ ἢ τ' ἀνάγκαι; Ἐπέχομεν.

Ὁ περὶ Βηρίνης καὶ τοῦ κουράτορος αὐτῆς γράψας ἐστὶ πάντως ὁ τοῦ Κωδινού προαδοξολόγος, ὃς καταφωρᾶται ἐν πολλοῖς παράδοξοις ιστορῶν καὶ τὰ γεγονότα συγγέων καὶ ἀνχρονιστικῶς παραμορφῶν. Ἄλλ' ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ὁ τῷ 842 ἀκμάσας πατριάρχης Ἀντώνιος ὁ δειψάμενος οἶκον μεγαλοπρεπῆ παρά τὴν αὐλὴν τοῦ Νεωρίου, κατὰ τὸ ὑπόμνημα, οὐκ ἦν βεβαίως ὁ πρῶτος πύξας τὸν ἡμέτερον ναὸν ἐν τῷ Νεωρίῳ, ἀλλ' εὐρῶν αὐτὸν ὑπάρχοντα ἀρχαιοθεν, ἡρειπωμένον καὶ σεσυλημένον τῇ τῶν εἰκονομάχων μανίᾳ, ἀνεκκίνισεν ἐκ βάρων καὶ περιέβαλεν εὐσεβῶς σεμνῷ διακόσμῳ· διὸ καὶ μνημη τέτακται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῷ ἀνακκινισμῷ αὐτοῦ¹⁸).

Τοῦ λόγου ὑποκειμένου περὶ τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Γενναδίου καὶ τοῦ διαδεξαμένου αὐτὸν Ἀκκίου, φέρεται παρὰ Σουλᾶ «ἐπεὶ περ οὖν ἀθρόον ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις ἐδειχθησαν εἰκόνες τοῦ Ἀκακίου φήθησαν τινες κκοδοξοῦντα τὸν Ἀκκίον, τὴν ἀνάθειν προστεταχέναι, οὐ σικρὰν ἔχοντες τὴν ὑπονοίαν· πίστωσιν τὴν ἐκ ψηφιδῶν γραφὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ πρὸς τῷ Νεωρίῳ ἐκκλησίᾳ· τοῦ γὰρ ἔργου παντὸς τελεσθέντος ἐπὶ Γενναδίου, εἰς τὸν ἐπιφανῆ τόπον ἐξετύπωσεν ἐκὺτὸν τῷ νεῷ¹⁹» ἐξ ὧν εἰκάζομεν ὅτι, ὁ ἀπὸ Γενναδίου (458-471)

ἀνεγερθεὶς τὸ πρῶτον ναὸς πρὸς τῷ Νεωρίῳ ἐπὶ αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Θρακῆς (457-474) καὶ τῆς βασιλίδος Βηρίνης ἴσως δὲ καὶ ἀναλώμασιν αὐτῶν, ἐστὶ πάντως ὁ ἡμετερος ὁ ἐν τῷ Νεωρίῳ· ἄλλως τε δὲ, καθὰ ἱστορεῖται, οὐδεὶς ναὸς τῆς Ὑπερχίας Θεοτόκου ἄλλος, πλην τοῦ εἰρημένου, φκίνεται ὑπάρχων ἐν τῇ περιοχῇ Νεωρίου κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Φέρε ἴδωμεν τὴν περαιτέρω τύχην τοῦ ἱεροῦ ἱδρύματος.

Βασιλεύοντας Ἀλεξάνδρου ἀδελφεῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ (912-913) ἐξῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἰωάννης ὁ ρέκτωρ, κομῶν παντιχὰς ἀρετὰς· διὸ ἦν ἐν τιμῇ παρά τῷ βασιλεῖ. Ἐγένετο δὲ εἶτα ἐκ τῶν ἐπιτρόπων, οἷς κατέλιπε τὴν ἀρχὴν ὁ βασιλεὺς ἀποθνήσκων, ἅτε δὴ ὄντος νηπίου τοῦ νομίμου διαδόχου Κωνσταντίνου υἱοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ²⁰). Ὅτε τὰ σκήπτρα τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς ἐδόθησαν Ρωμανῷ τῷ Λεκαπηνῷ (919-944) ὁ Ἰωάννης ἤρθη εἰς μείζονα τιμὴν γενόμενος πιαδυναστεύων παρὰ τῷ βασιλεῖ δικαιμένῳ εὐνούστατα πρὸς τὸν ἄνδρα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀνεδείχθη ἀρχηγὸς τοῦ κατὰ τῶν βουλγάρων στρατοῦ. Ἀτυχησάντων τῶν ὄπλων τῶν βυζαντινῶν ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ, διαβλήθεις πρὸς τὸν βασιλεα ὁ Ἰωάννης ἀπῆλθε τῶν ἀνακτόρων προφασισάμενος ἀσθένειαν, ἐνα μὴ τι χεῖρον αὐτῷ γένοιτο, καὶ εἰσελθὼν ἐν τῇ ἑαυτοῦ μονῇ δηλ. τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθεῖσῃ (οὗ ἕνεκα προσωνομεῖτο αὕτη μονὴ τοῦ ρέκτορος) ἐκάθη μοναχῶς²¹).

Ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ τῆς διαβολῆς· ἐξελεγχθείσης, ἐκλήθη εἰς βασιλεύουσιν καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως Ρωμανοῦ οἶκον μεγαλοπρεπῆ καὶ κτήματα πάμπολλα· νυμφευθεὶς δὲ ἐτέλεσε γάμον λαμπρὸν ἀποβαλὼν τὸν μοναχικὸν τρῖβωνα Συνελόντι δ' εἰπεῖν ἀνεκτέησατο τὴν πρῶτην λαμπρότητα καὶ ἐγένετο αὐθις εὐνοῦς τῷ βασιλεῖ²²).

Στοιχοῦντες τῷ ἡμετέρῳ ὑπομνήματι λέγομεν ὅτι ὁ ἐν αὐτῷ μνημονεύμενος ρέκτωρ ἐστὶ πάντως ὁ ἡμετερος Ἰωάννης. Ρωμανὸς δὲ ὁ Λεκαπηνός, ἀνακκίνισας ἰδίους ἀναλώμασι τὸν ἐν τῷ Νεωρίῳ ναὸν, καθὰ εἶπομεν, προσήρ-

νον ὅτι ὁ πατροάρχης Τιμόθεος (511-518) αὐτοῦ ἂν ποτε εἰσῆλθεν ἐν ἐκκλησίᾳ εἰ μὴ πρότερον τὰς εἰκόνας Μακεδονίου τοῦ πατριαρχοῦ (342-360) ἀπέσπασε τῆς λειτουργίας οὐκ ἤρχετο» (Βλ. Βυζαντιῶν Κων)πολιν τόμ. Γ' σελ. 520).

20) Βλ. Λέοντα Γραμματικὸν σελ. 488 ἔκδοσιν Παρισίων.

21) Βλ. Κεδρηνὸν Β' 304 καὶ Λέοντα Γραμματικὸν σελ. 497 ἔκδ. Παρισίων. Αὐτόθι παράγρ. 500 ἔκδοσις Βόννης α' Ἡδὴ γὰρ Ἰωάννης ὁ ρέκτωρ διαβλήθεις πρὸς τὸν βασιλεα ἀσθένειαν προφασισάμενος τοῦ πιατίου κατελήλυθε καὶ ἐν τῇ αὐτῷ μονῇ πλησίον τῶν Γαλακρηνῶν ἀπεκάρη· εἴ οὐ γίνεται δῆλον ὅτι ἡ τοῦ ρέκτορος μονὴ οὐκ ἦν αὕτη ἢ τῶν Γαλακρηνῶν ὡς ὑπετίθη ὑπὸ τινων, διότι ἡ τῶν Γαλακρηνῶν ἀνηγέρθη ὑπὸ πατριαρχοῦ Νικολάου τοῦ Μυσιτικοῦ (895-906) ἐν αὐτῇ δὲ καὶ ἐτάφη οὗτος (βλ. ἀρχαιολογικὸν Παράρτημα τοῦ ΙΘ' τόμου τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Ἐλλ. Φιλολ. Συλλόγου. σελ. 23. πρβλ. Γεδεῶν Βυζαντινῶν Ἐορτολόγιον σελ. 259 ἐν τόμῳ Κς' τοῦ περιοδ. τοῦ Ἐλλ. Φιλολ. Συλλόγου)

22) Βλ. Λέοντα Γραμματ. σελ. 505 ἔκδ. Παρισίων καὶ ἄλλους ἱστορικοὺς τοῦ Βυζαντίου.

15) Βλ. Γεδεῶν Λίθοι καὶ Κεράμια σελ. ρζττ'. Εὐαγρίου Ἐκκλ. Ἱστορ. βιβλ. Ε' κ φ. 3. Τοῦ ἱσχυροῦ κουράτορος μνεῖαν ποιεῖται καὶ ὁ Θεοράνης ἐν τοῖς ἐρεξῆς «Τούτῳ τῷ ἔτει (τῷ α') Αἰθέριος (κουράτωρ τοῦ Ἀντιόχου) καὶ ὁ Ἀθδίας (ἐπαρχος τῆς πόλεως) ἐπεβούλευσαν τῷ βασιλεῖ Ίουστίνῳ. Γνωσθέντες δὲ ἀπέθανον ζῆρι» Βλ. Θεοράνου Χρονογρ. τόμ. Α' σελ. 373 ἥ

16) Βλ. Σκαρλ. Βυζαντιῶν Κωνσταντινουπόλιν τόμ. Γ' σελ. 78 ἴδ. καὶ λέξεις rector καὶ curator ἐν λατινικοῖς λεξικοῖς.

18) Βλ. Μ. Συναχριστὴν τόμ. Η' σελ. 464.

19) Βλ. Σουλᾶ ἐν λέξει Ἀκκίος. Ὁ Βροώνιος παρακρουσθεὶς ἐκ τῶν παρὰ Σουλᾶ ἀναφερομένων σφάλλει προφανῶς λέγων ὅτι ὁ πατριάρχης Ἀκκίος (471-499) ἀνεστήλωσε πρῶτος τὴν ἐκ μωσαϊκοῦ εἰκόνα αὐτοῦ ἐν τῷ παρὰ τὸ Νεώριον ἱερῷ ναῷ. Τὸ ἔθος τοῦ ἀναστήλωσθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τὰς τῶν κτιτόρων καὶ τῶν πατριαρχῶν εἰκόνας ἐστὶν ἀρχαιότερον διῆκον μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Δ' αἰῶνος. Τεκμήριον δὲ τὸ παρὰ Θεοδώρου τοῦ Ἀγαγνώστου ιστορούμε-

τησεν αὐτὸν τῇ ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ ρέκτορος ἰδρυθεῖση μονῇ καὶ μετόχιον αὐτῆς ὄρισεν εἶναι, δεῖγμα καὶ τοῦτο βασιλικῆς εὐνοίας πρὸς τὸν ἰσχυρὸν ἄνδρα, οὗ θερμῇ μεσιτελεῖ ἐπέστη ἡ βυτιλεὺς πρὸς τὴν ἀνακαίνισιν²³). Ρέκτωρ δὲ (κατ' ἄλλην γράφην ράκτωρ) ὁ Ἰωάννης ἐπνομαζέται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἅτε δὴ γενόμενος τὸ πρὶν ἐπιστάτης ἢ ἐπιμελητῆς τῶν ἀνακτόρων, τοῦ ὀνόματος τοῦτου δηλωτικῶς τοῦ ἐν τοῖς ἀνακτόροις λειτουργήματος καὶ ἀξιώματος τοῦ ἀνδρός, κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπωνύμου ὡς γίνεται συνήθως πολλοί²⁴). Οἷος ὁ νὸς κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους καὶ πότε ἐξηράνισται εἰρηστικῶς ἐν τοῖς πρόσθετον ἔστι δ' ἡμῖν εἰκόσκι ἀσφαλῶς ὅτι διετήρησε τὴν αὐτοῦ φήμην οὐ πλέον τοῦ ΙΒ' αἰῶνος. Μέχρι δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης καὶ μνημονεύεται πρὸς τοὺς ἱστορικοὺς.

Ταῦτα διὰ βραχέων περὶ τοῦ νου τῆς Ὑπερχίης Θεοτόκου, τοῦ ἐν τῷ Νεωρίῳ, οὗ προὔτιθέμεθα ἐπισκοπήσαι τὴν ἱστορικὴν καὶ τοπογραφικὴν κατὰ τὰς ἰνοῦσας ἡμῖν πηγὰς. Ἄλλοι κρινέτωσαν εἰ ἐπετύχουμεν τοῦ σκοπομένου. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, καὶ τοῦτο ἔσται ἡμῖν ἐπικρέες, ὅτι ἰκνωτέροις δίδομεν ἀφορμὴν ἵνα γράψωσι τὰ τελεώτερη περὶ τοῦ εὐαγγεῖου ἰδρύματος.

Ἐν Φαναρίῳ τῇ 10 ἰουνίου 1909.

ΗΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

23) «εἴθ' οὕτω Ρωμανοῦ τοῦ μακαριωτάτου βασιλέως τὸν οἶκον αὐτοῦ παρασκευάζοντος καὶ γρεῖαν ὑλῶν οὐκ ὀλίγων ἔχοντος ἐμνηνῆθη αὐτῷ τὸ τοιοῦτον οἰκίδιον» ἐμελέτα οὖν καταστρέψαι αὐτό. Ἄλλ' ἡ ἐνοικοῦσα τούτῳ Ὑπερχία Θεοτόκος οὐκ ἐπενύσταξε τοῖς μελετωμένοις. Ἐν ἐκείνῃ γὰρ τῇ νυκτὶ ἐπιφανέσθαι τῷ ρέκτορι τῷ τοῦ ἔργου ἐπιστατοῦντι καὶ νεανίσκῳ τινὶ προσγενεῖ τοῦ Ρέκτορος μετ' ἀπειλῆς παρηγγυῆτο μηδὲν τὸ τῆς καταστροφῆς τολμηθῆναι τοῦ ἐν τῷ Νεωρίῳ οἰκίδιου αὐτῆς καὶ ἅμα πρῶτ' τοῦ νεανίσκου τὰ ὄραθέντα ἀπαγγεῖλαι τῇ μητρὶ ρέκτορος, ὅλκα ταῦτα τῷ βυσιλῆ καθίστανται. . . . » (βλ. Μηνῶν ἀγούστου ἐν τῇ 31ῃ ἡμέρᾳ σελ. 177. πρὸς Μ. Συναξαριστὴν τόμος Η' σελ. 464 466)

24) Τῷ 1071 Ἄννα ἡ Κομνηνὴ ἀναφέρει μοναχὸν τινα ἐκ τῆς Δύσεως ὀνόματι Ράκτωρα «Ἄνδρα ποικίλον τε καὶ πρὸς πανουργίαν ἀπαράμιλλον» ἀνήκοντα ἐπισήμῳ οἰκονομῆσι καὶ γινώσκοντα καλῶς τὰ κατὰ τὴν βυζαντινὴν ἀλλήν ἅτε μεταλλόντα ὑπηρεσίαν τινὰ παρὰ τῷ αὐτοκράτορι Μιχαὴλ τῷ Παραπινάκῃ πρὸ τοῦ γενέσθαι μοναχόν. βλ. Παπαρρ. ἱστορ. τοῦ ἐλλ. ἔθνους Δ' 456 ἐκδ. α'. Μῆτοι οὗτος τυγχάνει ἀπόροῦς τις τοῦ ἡμετέρου Ἰωάννου;

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΔΑΙΑΣ ΚΑΙ ΧΕΡΡΟΙΑΝΩΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀπορροῦσας παμφηρεῖ. Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 21 καὶ ἡμερομ. 23 ἰαννουαρίου 1909 ἀγωγὴν περὶ δικαζούσεως τοῦ ἐνάγοντος Δημητρίου Ἀποστολίδου ὡς νόμιμον καὶ βέβαιον.

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὁριστῶμενον γάμον ἐξ ὑπακοῆς τῆς ἐναγομένης Μαρίας Δ. Ἀποστολίδου.

Διατάττει τὴν ἐν τρισὶν ἄλλεπαλλήλοις φύλλοις τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου» δημοσιεύσειν τοῦ διατακτικῶς τῆς παρουσίας ἀποδείξεως καὶ

Ἐπιτίθηται τῇ ἐναγομένῃ Μαρίᾳ Ἀποστολίδου τὰ δικαστικὰ ἐξο

δα καὶ τῆς παρουσίας ἀποδείξεως προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ ἀνερχόμενα εἰς γρόσια 200.

Ἐγένετο, ἀπερασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη

Ἐν Ἀργυροπόλει τῇ 27 ἰουνίου 1909.

Ὁ πρόεδρος

Οἰκονόμος Θεόδωρος

2

Ὁ γραμματεὺς
Ἀρχιεπίσκοπος Γεωργάκιος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Αριθ. πρωτ. 3988.

Ὁ Ἀντώνιος Πέρεζιτς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπῆκοος μαυροβούλιος, τῶς μὲν διαμείνων ἐν Κωνσταντινουπόλει, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μισθ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως ἐμφανισθῆ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικῶν Δικαστηρίων, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Ἀγλαΐας, τὸ γένος Γεωργίου Χριστοδουλίδου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοικοῦ Φαναρίου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ δικαζούσεως. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ δικαζούσεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιεύθησεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 ἰουνίου 1909

Ὁ πρόεδρος καὶ ἀ. ἀ.

† Ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος Βενιαμίν.

3

Ὁ ἀ' γραμματεὺς

Ἀρχιεπίσκοπος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΣΗΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Θεοδόσιος Μαυροῦδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπῆκοος ὀθωμανός, ἐν Προύσῃ μὲν καταγόμενος, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 1ην τῆς πρώτης τουρκιστῆ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μισθ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφανισθῆ αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου πρὸ τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Προύτης Πνευματικῶν Δικαστηρίων, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Ἀννης τὸ γένος Βυγενίδου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ὑπῆκοου ὡσαύτως ὀθωμανῆς, ἐκ Προύσης ὁμωμένης καὶ ἐν αὐτῇ διαμεινούσης, ἐπὶ ἐγκαταλείψει. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανισέως του, ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιεύθησεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τῶν Πατριαρχείων, καὶ «Νεολόγου».

Ἐν Προύσῃ τῇ 24 ἰουνίου 1909.

3

Ὁ πρόεδρος

Ὁ γραμματεὺς

† Ὁ Προὔσιος Δωροθέος

Ἀρχιεπίσκοπος Μελέτιος.

Εἰσπράττω τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἐν τῇ πρωτευούσῃ διωρίσθη ὁ δικαστικὸς κλητῆρ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ Κ. Χαρισιάδης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
— 0 —
ΑΡΙΘ. — 29

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . .	5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους	3
ἐν τῇ ἔξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾶ	25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιεραμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δεόν ἀπαραίτητως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἐξ Ἀμερικῆς συνδρομαί — Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Δημητριάδος — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἡ βουλγαρικὴ καθολικὴ προπαγάνδα ἐν Θράκῃ — Ἡ Ἀγιοταφτικὴ Ἀδελφότης (Α' ἀρχὴ καὶ πρώτη βᾶσις τῆς Ἀγιοταφτικῆς Ἀδελφότητος) — Ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς ΚΘ' — Δικαστικὰ ἰγγελλία.

ΑΙ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

αἱ γινόμεναι πρὸς προσωρινὴν ἐνίσχυσιν τῆς οὐ καλῶς ἐχούσης οἰκονομικῆς τῶν Πατριαρχείων καταστάσεως ἀποδεικνύουσι πασιφανῶς ὅτι ζέον καὶ θερμὸν διατελεῖ τὸ θρησκευτικὸν καὶ πατριωτικὸν αἶσθημα τῶν ἐν Ἀμερικῇ βιούντων ἐλλήνων. Κληρικοὶ, ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀγῶνος, καὶ λαϊκοὶ, συνομολογοῦντες ὅτι πρέπει νὰ χορηγῆται διαρκῶς ἔλαιον δαψιλές εἰς τὸν μέγαν φάρον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ζωῆς, ὡς ὀνομάζουσι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, δίδουσιν ὀλίγον ἢ πολὺ, προτρέπονται καὶ τοὺς ἄλλους ὁμογενεῖς ὅπως βοηθήσωσι τῷ κοινῷ πνευματικῷ πατρὶ, τῷ πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, διδάσκοντες καὶ ἄλλους ὅτι πατριάρχης οὗτος ἐστὶ καὶ πνευματικὸς πατὴρ κοινὸς τῶν ὀρθοδόξων πάντων. Οὕτω διὰ τοῦ καλοῦ παραδείγματος ἐν ἔργοις καὶ λόγοις θέλουσι συστήσει πᾶσι τοῖς

ὀρθοδόξοις τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ κοινοῦ καθήκοντος πάντων, πρὸς ὑλικὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας βοήθειαν.

Οἱ ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ ἔλληνες, δίδοντες, προτρέπονται καὶ τοὺς ὀλιγοροῦντας ἢ τοὺς ἐκ τῆς καλλίστης ἀμιλλῆς ἐγκαταλιμπανομένους ὅπως καὶ αὐτοὶ χορηγήσωσιν ἐκ τοῦ περισσεύματος, ὄχι ἐκ τοῦ ὑστερήματος, καίτι: καταδείκνυται ὅτι ὑπῆρξαν καὶ οἱ δίδοντες ἐκ τούτου. Καὶ οὕτω, μέχρι σήμερον, διὰ τοῦ γραφείου τῆς «Ἀτλαντίδος» τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπεστάλησαν, κατὰ τηλεγραφικὰς ἐπιταγὰς, δύο ὄλαι χιλιάδες ἀγγλικῶν λίρῶν—ἐνῶ ἑκατὸν εἴκοσι δύο πρότερον, καὶ ἑκατὸν πενήντα ὀκτὼ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἐλίφθησαν διὰ τοῦ κοινοτικοῦ ναοῦ Ἁγίας Τριάδος τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καὶ τοῦ γραφείου τῆς «Πανελληνίου», παρ' ἧ τῇ 6 ἰουλίου ἔμενον ἔτι 9,105 φράγκα. Τὰ ποσὰ δὲ ταῦτα πάντα ἀπεστάλησαν ἐκ τινῶν ἐλλήνων ἐν Ἀμερικῇ κοινοτήτων, ὧν ὀνόματά τινα κατεστήσαμεν γνωστὰ διὰ προηγουμένων φύλλων τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας». Ἄρτι δ' ἐμάθομεν ἐξ ἐπιστολῆς φιλικῆς ὅτι καὶ ἐν Κάνσας, εὐσεβεῖ προτροπῇ καὶ ἐνεργείᾳ τοῦ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Χαρίτωνος Παναγοπούλου, κηρύξαντος ἐπὶ τούτῳ πρὸς τοὺς ἐκεῖ ἔλληνας, συνθηροίσθησαν 155 δολλάρια, δῆλον οὖν ἐπτακόσια ἐβδομήκοντα πέντε φράγκα, πρὸς ὑλικὴν βοήθειαν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν Ταμείου, ἃ καὶ ἐλί-

ῥησαν, ὡς καὶ τὰ ἐκ Σπρίγκφελδ ἀποσταλέντα 1467 γρόσια, τάλληρα δηλ. ἐξήντα. — Ἐλήφθησαν ἐπίσης αἱ προσφοραὶ τῶν κοινοτήτων Λόουελλ ἐκ 4045 φράγκων, Σῶλτ Λένκ λιρῶν ἀγγλικῶν 61 καὶ σελινίου ἐνός, Μάντζεστερ διὰ τῆς «Πανελληνίου Ἐνώσεως» 76 λιρῶν καὶ 5 σελινίων, Γουΐστερ 512 φράγκων καὶ Γιούτας 10 λιρῶν καὶ 5 σελινίων.

Πρὸς τοὺς ἀποστέλλοντας εὐχαὶ διαβιδάζονται τηλεγραφικῶς καὶ διὰ γραμμάτων, ἡ δὲ μήτηρ Ἐκκλησία δικαίως ἀγάλλεται ἐπὶ τέκνοις εὐσεδέσι, τόσῳ φιλογενῶς ἐκδηλοῦσι τὴν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον ἀγάπην αὐτῶν καὶ στοργὴν ἐν ἡμέραις, καθ' ἃς οὕτως ἢ ἄλλως ἀφαιροῦνται ἀπ' αὐτοῦ πόροι χρηματικοί, οὓς ἀπὸ αἰῶνων ἐκέκτητο.

Γινώσκουσι τοῦτο οἱ ἐν Ἀμερικῇ κληρικοὶ προϊστάμενοι τῶν ἑλληνικῶν ἀποικιῶν, ὡς ἀνέπτυξεν ὁ πνευματικὸς πατὴρ τῶν ἐν Κάνσας ὁμογενῶν. Ἀλλὰ καθ' ὃν τρόπον οὗτος ἐνεργεῖ ὑπὲρ ἐπιρρώσεως ὑλικῆς τῆς ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς ἐπηρεαζομένης Μ. Ἐκκλησίας, οὕτω, καθὼς μανθάνομεν ἀπὸ τῶν ἐφημερίδων, ἐργάζονται οἱ προϊστάμενοι καὶ τινῶν ἑτέρων παροικιῶν, ὡς χάριν λόγου οἱ αἰδεσιμώτατοι κκ. Δημ. Πετριδῆς, ὁ τῆς Φιλαδελφείας, περιερχόμενος καὶ μεταξὺ μικρῶν τινῶν κοινοτήτων, Βασίλειος Λαμπριδῆς ὁ ἐν Ἀτλάντα, Κώνστας Χατζῆ Δημητρίου ὁ ἐν Λόουελλ, Νέστωρ Σουσιλῆς ὁ ἐν Βοστώνη, Ζήσης Φωτιάδης ὁ ἐν Νάσουα, Κ. Βασιλᾶς ὁ τῆς Κιγκινάτης, Μιχαὴλ Μάνδηλας ὁ τῆς Μογκόμερυ, Κωνστ. Κανελαῶς ὁ ἐν Βιρμιγγάμη καὶ οἱ πανοσιολ. ἀρχιμανδριταὶ κκ. Κύριλλος Βαφειαδάκης ὁ τῆς Μιννεαπόλεως καὶ Ἰωακείμ Ἀλεξόπουλος ὁ τῆς Βασιγκτῶνος. Συνεργασία κληρικῶν καὶ λαϊκῶν προκρίτων εἰλικρινῆς πανταχοῦ φέρει σωτήρια καὶ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα.

δυνάμει τοὺς ἐν ταῖς χλεπαῖς ταύταις ἡμέραις ἀγωνιζομένους ἱεράρχαι, ἀπευθύνοντες ἀδικλείπτως ἡμέρας καὶ νυκτός ἐγκαρδίως προσευχὰς πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν, ὅπως σθενῆ, στηρίξῃ καὶ ἐνδυνάμωσιν τὸν γεραρὸν πατριάρχην, τὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον καὶ σύμπασαν τὴν ἑλληνικὴν ἱεραρχίαν εἰς τοὺς ὑπὲρ πίστεως εὐκλεεῖς αὐτῆς ἀγῶνας.

Τὸ χοιστιανικὸν ἀδελφικὸν διάβημα τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Δημητριάδος ἐ. αναφέρει εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ βίου τῆς ἐπὶ γῆς καὶ στρατευομένης Ἐκκλησίας, τηρούσης τὴν, ὡς εἶπεν, ἀναφορὰν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐν οὐρανοῖς καὶ θριαμβεύουσαν. Οἱ ζῶντες συνήρχοντο τότε γεραίροντες τὴν ἀθλήσιν τοῦ ὑπὲρ πίστεως σφαγιαζομένου, κοινωνοῦντες οὕτω νοερῶς, ὡς ἐπίστευον καὶ ἐδίδασκον, τῷ γενναίῳ ἀθλητῇ Χριστοῦ, γεραίροντες τὴν ὑπομονὴν τῶν ἐξορίστων καὶ διωκομένων καὶ περὶ τῶν, εὐχόμενοι δὲ καὶ ἐκυτοῖς τὴν αὐτὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν αὐτὴν δοξάζαν καὶ γράροντες περὶ τῶν ἐν οὐρανοῖς ζῶντων καὶ ζῶντες ἐστήριζον εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐν Χριστῷ καλήν ἐμολογίαν τοὺς ἀδελφούς ὁμοπίστους, τοὺς κινδυνεύοντας τὴν αὐτὴν ἴσως τύχην καὶ ὑποστώσι.

Σήμερον βεβαίως, ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι, οἱ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν γένει καὶ καθόλου ποικίλοι διωγμοὶ ἀπέβηλον κατὰ τὸ πλεῖστον τὸν ἄγριον καὶ σκληρὸν χαρακτηρὰ, κυρίως ἐπηρεαζομένων τῶν θεσμῶν καὶ δικίων, σειομένων τῶν θεμελιῶν, ἐφ' ὧν ἐδράζεται τὸ θεοπαγές τῆς Ἐκκλησίας οἰκοδόμημα. Ὑπερμαχοῦσιν αὐτοῦ κατὰ κλητικῶν, ἐξ ἐπιγνώσεως, οἱ πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ, πανταχόθεν λαμβάνοντες ἐνδείξεις σεβασμοῦ τε καὶ θυμιασμοῦ, διότι πᾶς εὐγενὴς καὶ μέγας ἀγὼν ἀνάγκη ἔχει τῆς ἠθικῆς τῆς ἐκείνου ὑποστήριξεως, ἀνάγκη ἔχων ἄρα καὶ τῆς ὑλικῆς. Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ τῆς Δημητριάδος ἐπισκόπου, παραιοῦσα τὴν ὑπόμνησιν ἢ προτροπὴν πρὸς ὑποστήριξιν τοιαύτην, ὑπερέχει τὴν προτροπὴν πρὸς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων.

Ἐπαναφέρουσα τὴν ἐν τούτῳ συνήθειαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰῶνων, τεκμηρητοῖσι ὅτι ἡ λεγομένη ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ποιμένων ἐξαιρουμένη ζῶσι καὶ ὑπάρχουσα, παρέχει δὲ ἡμῖν τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸν ὑπὲρ δικίων καὶ θεσμῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀγῶνα θέλουσιν αἰσθηθῆ κοινὸν καὶ θέλουσιν ὁλολογῆται τοιοῦτον πάντες οἱ χριστιανοὶ καὶ πάντες οἱ ὁδοῦχοι, κοινωνοῦντες μὲν νοερῶς τοῖς γενναίοις ἀθληταῖς Χριστοῦ, μιμούμενοι δὲ, ἐν ἀνάγκῃ, τὸ παράδειγμα τῶν πάλαι χριστιανῶν, ἐτοιμῶς συμμεριζομένων καὶ συναποδεχόμενων τοῦς τῶν ἀθλούντων κόπους καὶ μόχθους καὶ κινδύνους καὶ βασάνους.

Ἡ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΕΝ ΘΡΑΚῃ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 25 καὶ ἡμερομηνίαν 24 ἰουνίου ἐ. ε. τεύχει τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας τὸν λόγον ποιοῦ-

Ἡ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ καὶ Ζαγοράς κ. Γερμανοῦ πρὸς τοὺς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν χριστιανούς ἀνέμνησεν ἡμᾶς τῶν πάλαι χριστιανικῶν κινήσεων τὰ συγκινητικὰ διδάγματα. Ἀναγγέλλει τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τὴν ἀπὸ τινος ἐξῶθεν εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν δημιουργηθεῖσαν καὶ περιλαμβάνει τὸ εὐτεδὲς ποιμνιον διὰ τὰ περὶ τῶν ποιμένων αὐτῆς καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν ποιμαινομένων ὀρθοδόξων. Ὑπενηθυμίζει παλαιότερας δοκιμασίας, οὐ πολλῶ ἀπεχούστας τῶν χρόνων τῶν πατέρων καὶ πάππων ἡμῶν, καὶ προτρέπεται πάντας τοὺς ὁμογενεῖς πεποιθήσιν μὲν νὰ ἔχωσιν εἰς τοὺς ἰθύνοντας τὰς τύχας τῶν ἐν τῷ ὁθωμανικῷ κράτει ὀρθοδόξων ἱεράρχων, ὄντας ἀπλήρεις πίστεως καὶ εὐγενῶν ἰδεωδῶν — καθ' ἃ γράφει — νὰ εὐχῶνται δὲ πρὸς Θεὸν ὑπὲρ ἐπιτυχίας τοῦ ἀγῶνος αὐτῶν «Ἀπέναντι τῶν ἀπύτων καμάτων καὶ πόνων τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἐν Τουρκίᾳ ἔθνους ἡμῶν, ἡμεῖς, τηροῦντες αὐτὴν ἐνότητά τῆς πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης», ἃ ἐνισχύομεν πάσαις

μενοι περί τῶν ἀνά τὴν Θράκην καὶ Μακεδονίαν Βουλγάρων Οὐνιτῶν, ἐβεβαίουν ὅτι οἱ Οὐνίται οὗτοι δὲν ἀνέρχονται ἐν συνόλῳ οὐδ' εἰς τὸ δέκατον τοῦ παρ' αὐτῶν καὶ τῶν πατρῶν των διδομένου ἀριθμοῦ τῶν εἴκοσι πέντε χιλιάδων. Ἀέ πληροφοροῦν ἡμῶν αὐτὰ ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ἐκ τῶν ἐκείθεν διαβιβασζομένων ἡμῖν ἀθηναικῶν ἐκθέσεων· παραθέτομεν δὲ ἕδε τὴν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Οὐνίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἑρκλείας, τῇ ἀποτελούσῃ μετὰ τῆς Ἀδριανουπόλεως τὸ πεδίον τῶν ἀνά τὴν Θράκην Οὐνιτικῶν προσηλυτικῶν ἐνεργειῶν.

« Ἡ Οὐνία ὑπεισήληθεν εἰς τὸ τμήμα Μαλγάρων πρὸ τεσσαρκοκταετίας ἀπὸ τοῦ χωρίου Γαϊλαγκιονοῦ, ὅτε οἱ Βούλγαροι, καταρραδιουργοῦντες ὑπὸ τῶν πατρῶν των αὐτῶν ὅπως ἀποστῆται τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δῆθεν, ἐπιπτον εἰς τὰς προσηλυτιστὰς ἀγκῶνας τοῦ Οὐνιτισμοῦ· ἀλλ' ἄτυχῶς παρέμειναν ἐν αὐτῷ, σήμερον δὲ πάντα τὰ βουλγαρικὰ χωρία τοῦ τμήματος Μαλγάρων ἐξ ἡμισείας ἀνήκουσι φανατικῶς εἰς τὴν Οὐνίαν καὶ εἰς τὸ Σχίσμα. Οὕτως, ἐν τῷ χωρίῳ Πισμάν, κατὰ τὰς ὑστάτας στατιστικὰς πληροφορίας, αἱ 120 βουλγαρικαὶ οἰκογένειαι ἀνήκουσιν ἐξ ἡμιτέρας εἰς τὴν Οὐνίαν καὶ εἰς τὸ Σχίσμα. Ἐπίσης αἱ 15 οἰκογένειαι τοῦ Καδικιοῦ ἀνήκουσιν ἐξ ἡμισείας εἰς τὴν Οὐνίαν καὶ εἰς τὸ Σχίσμα. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει ἐν τοῖς χωρίοις Λιγάρ ἔχοντι 70 οἰκογένειας, Γαϊλαγκιονοῦ ἀριθμοῦντι 150 οἰκογένειας, Τεσλίμ, οἰκουμένῳ ἐπίσης ὑπὸ 150 οἰκογενειῶν. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτους 4 οἰκογένειαι ἐν τῇ πόλει Μαλγάρων ἑλληνικαὶ οὐνιτικαὶ, 4 ἐν Δαούτελε καὶ μία ἐν Πασάκιο. Ἐγκατεστάθη δὲ ἡ Οὐνία ἐν Μαλγάρων πρὸ εἰκοσιπενταετίας ἕνεκα ἐκκλησιαστικῆς τινος ἔριδος μετὰ τῶν ἐκείσε Ἀρμενίων, ἐξ ἧς ἔριδος περιεπλάκησαν εἰς τὰ δίκτυα τοῦ Οὐνιτισμοῦ τινὰς τῶν Ὀρθοδόξων.

» Ἡ Οὐνία προστατεύεται ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει παπικῆς ἀντιπροσωπείας, ἀπολύουσα τῆς αὐτῆς, ἧσπερ καὶ πάντες αἱ ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ κατόλικοι, προστασίας, καὶ συντηρεῖται χρηματικῶς ὑπὸ τῶν προστατῶν αὐτῆς, ἐκείτου ἱερέως λαμβάνοντος τακτικὸν ἐτήσιον χορηγίμα. Ἀρχηγὸς αὐτῆς ἦτο μέχρι ἐσχάτων ὁ ἱερεὺς Ἰσαῆς Πελοποννήσιος, (πρὸ ὀλίγου χρόνου μεταβὰς εἰς Πέτραμον τῆς Κυλίου ὅπως ἀποπειραθῆ καὶ τῆς ἐκεῖ σύμψεξιν Οὐνιτικῆς ἐστ(α:) ἔχων συνεργάτης ὑκτὸ ἐτέρους ἱερεῖς ἀρνησιθρήσκους καὶ ἀρνησιπάτριδας, ἐκ πρίδων περιτυλλεγέντας καὶ μαρρωθέντας εἰς τοῦ Οὐνιτισμοῦ τὰς ἀρχάς.

» Καὶ ἐν Δογαντζῆ ὑπῆρχεν ἐστὶς Οὐνιτικὴ ἐξ 6 οἰκογενειῶν ὑπὸ πνευματικῶν ἀρχηγῶν τὸν ἐκ Γικμπόλεως τῆς Βουλγαρίας παπᾶ Πέτρο· ἀλλὰ τούτων ἐπιστρέψασάν εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων των, οἱ κάτοικοι πρὸ μηνὸς κακῶν κακῶς ἐξεδίωξαν τοῦ χωρίου αὐτῶν.

« Τῇ χάριτι τοῦ παναγίου Θεοῦ ἡ Οὐνία ἐν τοῖς ὀρθοδόξοις ἑλληνικοῖς χωρίοις δὲν εὐρίσκει τὸ ἔδαφος πρόσφορον καὶ ὁσημέρην λειποψυχεῖ, παρὰ τὰς καταβαλλομένας παρ' αὐτῆς ἀπέλιπιδας προσπαθείας πρὸς διατήρησιν τῶν ὀλίγων ὀπαδῶν τῆς διὰ προχθῆς ζῶων, διὰ συντηρήσεως αὐτῶν

κατὰ τὸν χειμῶνα, διὰ τῆς δωρεᾶν ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων των.

» Τὸ ἄγονον τῶν παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν Ὀρθοδόξοις προσπαθειῶν τῆς Οὐνίας εἶχε κατανοήσει πρὸ δεκαετίας καὶ ὁ τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει παπικὸς ἀντιπρόσωπος Μπονέτη ἐπισκεψόμενος τὸ τμήμα τῶν Μαλγάρων, ἐφ' ᾧ καὶ διεκόπησαν ἐπὶ τινος χρόνον τὰ παρεχόμενα χορηγίματα. Ἀλλὰ μετὰ τινος χρόνον, ἀντικατασταθέντος τούτου, ἐπανελήθησαν ταῦτα.

» Νεοὶ Οὐνιτῶν ὑπάρχουσιν εἰς ἄλλα τὰ χωρία ἀνεγνηγεμένοι ἔνευ σιρκανίων· ἐν Δαούτελε δὲ ὡς τοιοῦτος χρησιμεύει ἐν δωμάτιον τῆς κατοικίας τοῦ ἱερέως. Ἐπίσης ἔχουσι καὶ μικτὰς μετὰ σφαγίδων, καὶ ἔνθα κατὰ νόμον ὡς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Οὐνιτῶν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ὑπαρξὶς τοιούτων.

» Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἡ ἀνά τὴν ἐπαρχίαν Ἑρκλείας κατάστασις τῆς Οὐνίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Σύνοδος.—Ἀντὶ τοῦ πανιεροῦ, τέως μητροπολίτου Χίου, μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐκλήθη, κατὰ τὸ Συνταγματικόν, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Μεθύμνης κ. Στέφανος.

Κανονικαὶ ψήφοι.—Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ, 16 μεσοῦντος, κανονικῶν ψήφων γενομένων ἐπὶ τῇ μητροπόλει Ἐλευθεροπόλεως, κενωθείσῃ διὰ τὴν εἰς Καλλιπολιν μετάθεσιν τοῦ πανιερωτ. μητροπολίτου αὐτῆς κ. Παναρέτου, ἐξελέγη ὁ πανιερο. μητροπολίτης Πρεσπῶν καὶ Λυχνιδῶν κ. Γερμανὸς, προκριθεὶς τῶν μετ' αὐτοῦ τεθέντων ὑποψηφίων, τοῦ πανιερο. μητροπολίτου Μεσημβρίας καὶ τοῦ θεοφ. ἐπισκόπου Πέτρας—χθῆς, ψήφων κανονικῶν γενομένων, ἐπὶ τῇ μητροπόλει Προεσπῶν, ἐκ τῶν τεθέντων ὑποψηφίων πανιερο. μητροπολίτου Μεσημβρίας κ. Τιμοθέου καὶ τῶν θεοφιλ. ἐπισκόπων Πέτρας κ. Αἰμιλιανοῦ καὶ Ἐρυθρῶν κ. Ἰωακείμ, προεκριθῆ ὁ τελευταῖος, ὑπηρετήσας ἀπὸ τοῦ 1899 μέχρι πρὸς διετίαν παρὰ τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Ἐφέσου.

Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστάματα.—Πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων, ἀντὶ τοῦ τέως τοιοῦτου πανιερο. μητροπολίτου πρῶτον Χίου κ. Κωνσταντίνου, ἐξελέγη κατὰ τὴν παρελθούσαν τετάρτην, ἐν κοινῇ συνεδριάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Ξάνθης κ. Ἰωακείμ.

Ἐπερ τοῦ Ἐθν. Ταμείου. συνδρομὴν ἐτησίαν ἐδῆλωσε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Βουκουρεστίῳ πρεσβείας ἐφημέριος πανοσγ. ἀρχιμ. κ. Παῖσιος Εὐστρατιάδης ἐξ ἑκατῶν φραγῶν. Εἰς ἐτι κληρικὸς, ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν Μάντζεστερ (Ἐυρώπης) ἑλλν. ὀρθοδόξου κοινότητος αἰδεσ. πρωτοπρεσβύτερος κ. Κωνστ. Καλλίνικος ἀπὸ διετίας πέμπει 25 φραγάκα.

Μεταξύ εκατομμυρίων ελλήνων οι δύο οὔτοι κληρικοί. ἕκ πρακτικοῦ πνεύματος ἀγόμενοι, ὡς καὶ δύο λαϊκοί, ὁ ἐν Μοσχοννησίους κ. Ιω. Χατζηραποστόλης καὶ ὁ ἐν Σκοπίους κ. Θ. Δίτσας ὄρισαν ἔτησίαν ὁ μὲν ἐκ λιγῶν 5 ὁ δὲ ἐκ τριῶν συνδρομῆν. Ἐλπίζομεν ὅτι μετὰ τὰς ἀναγραφόμενας ἀνωτέρω τακτικὰς χορηγίας, ὁ χῶρος τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ὁ ἐπὶ τούτῳ θέλει ἀποδειχθῆ πολὺ στενὸς πρὸς ἀναγραφὴν τοιούτων χορηγημάτων ἢ ἐκτάκτων προσφορῶν. Ἐπὶ πέντε αἰῶνας τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὄλον διὰ τοιούτων ἐράνων καὶ ἐλεῶν συνετίρει τὰ ἱερὰ καὶ φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ αὐτοῦ καθιδρύματα, κατὰ μυρίων πολεμίων ἀγωνιζόμενον ὑπὸ τὴν μητρικὴν φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας καὶ νικῶν καὶ σωζόμενον, τῇ ἀρωγῇ καὶ ἀοράτῳ βοηθείᾳ τοῦ Ἰησοῦ.

Ἑορτὴ εὐποιίας. — Τῷ σαββάτῳ, μετὰ μεσημβρίαν, τελουμένων τῶν ἐγκαινίων τοῦ νέου οἰκήματος τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν κυριῶν, προέστη τῆς συνελθούσης ἐγκρίτου τῶν φιλοπτώχων ὀμπγύρεως ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, τελέσας τὸν ἀγιασμὸν καὶ προσφωνήσας ὀλίγα καὶ καταστέψαις εὐλογίαις τὰς ἐργασθείσας ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τοῦ σωματείου. Ἐν τῇ σεμνῇ τελετῇ παρῆσαν ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γρυπάρης μετὰ τινῶν ἀνωτέρων τῆς πρεσβείας ὑπαλλήλων, μέλη τινὰ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ πολλοὶ τῶν ἐν τῷ ἐμπορίῳ διακρινομένων.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι. — Τῇ πέμπτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ παρεπιδημῶν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ὑψηλ. πρίγκηψ διάδοχος τοῦ Μ. δουκάτου Μεκλεμβούργου Στρέλιτε, εἰς ἣν ἀπέδωκεν, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, τὴν ἐπίσκεψιν ὁ πανοσλ. ἀρχιμ. καὶ ἀρχιεοφύλαξ κ. Καλλίνικος Δελφικάνης—τῇ παρασκευῇ ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἐξ. ὑπουργὸς τῶν μεταλλείων καὶ δασῶν καὶ βουλευτὴς Σμύρνης Ἀριστείδης πασῶς Γεωργαντζόγλους.

Κανονικὴ ἄδεια. — Τῷ τερασμ. μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κ. Ἀλεξάνδρῳ τυποδικῶς ἐπετράπη, συνεπεῖχαι αἰτήσεως αὐτοῦ, ἢ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἔλευσις. — ἐπίσης ἐπετράπη τῷ θεορ. ἐπισκόπῳ Ἰριστοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους κ. Παρθενίῳ νὰ μεταβῇ εἰς Ἅγιον Ὄρος.

Μητρόπολις Μυριοφύτου καὶ περιστάσεις. — Ἀγγέλλεται ἡμῖν ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ μηνὸς ἰουλίου ὁ πνιερ. μητροπολίτης Μυριοφύτου καὶ Περιστασίας μετέβη εἰς Περὶστασιν, ὅπως διχημένη ἐπὶ τι δίστημα τοῦ ἔτους καὶ αὐτῷ, συνωδᾶ συνοδικῇ ἀποφάσει, γενομένη κατὰ τὴν προχωγῆν τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης εἰς μητρόπολιν.

Κηδεῖαι. — Κατὰ τὴν γενομένην χθές, ἐν τῷ πατριαρχικῷ ἀρμενικῷ ναῷ Κοντοσταλλίου, κηδεῖαν τοῦ αἵρνης θανάτου Μπαμπικιάν, βουλευτοῦ Ραιδεστοῦ ἐν τῇ ὀθωμανικῇ βουλῇ, παρῆν ἕκ προσώπου τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ π.

τριρχοῦ ὁ πανοσλ. Μ. ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀθηναγόρας, συνοδούμενος ὑπὸ τοῦ β' καπουκεχαγιά κ. Σπ. Κωνσταντινίδου.

«Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια». — Ἡ ἐν Γιούτῃ τῆς Ἀμερικανικῆς συμπολιτείας ἑλληνικὴ κοινότης, ἢ μόλις εἰς κοινότητά συμπαγεῖσα πρὸ τισσάων ἐτῶν, ἐν συνελεύσει αὐτῆς ἀπεφάτισε νὰ καταγραφῇ συνδρομητὴς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀποστείλασα συνδρομῆν ἔτησίαν 50 φράγκων, ὡς καθώριτεν αὐτήν. Ἡ κοινότης δεικνύει οὕτως ὅτι κάλλιστα ἐννοεῖ τὸ καθήκον παντός ἑλληνοῦ πρὸς ὑποστήριξιν ἑθνωφελῶν ἔργων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΟΝΤΟΣ

Ἐξεμέτρησε τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ τὸ ζῆν ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν ἐβδομήκοντα καὶ ὀκτώ, ὁ πρὸ δύο μηνῶν ἑορτάσας τεσσαρκακονταετηρίδα γονίμου διδασκαλικῆς καθηγητῆς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου **Κωνσταντῖνος Σταύρου Κόντος**. Ἐν Ἀμυρίσῃ γεννηθεὶς, ἐτίμησε τὴν πατρίδα καὶ τὴν Ἑλλάδα ὡς ἐπιστήμων, τὰ δὲ ἑλληνικὰ γράμματα πολλὴν ὑφίστανται ζημίαν ἐνεκα τοῦ θανάτου γηραιοῦ διδασκάλου, μέχρι τέλους τοῦ καματηροῦ αὐτοῦ βίου διδάξαντος. Μαθητῆς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, συμπληρώσας τὰς σπουδὰς ἐν Ὀλλανδίᾳ, διεκρίθη ἀπὸ τοῦ 1866 διὰ τὰς ἀπείρους αὐτοῦ γραμματικὰς διατριβὰς καὶ τὰς κριτικὰς παρατηρήσεις ἐπὶ συγγραφεῶν ἑλλήνων, ἐκδοθείσας ἐν περιοδικοῖς ἑλληνικοῖς ὧν αὐτὸς ἐξέδιδε τὸν ἀλόγιον «Ἑρμῆν» καὶ τὸν «Σωκράτην». Εἰς τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ συνέρρευσε κόσμος πολλός, πάντες δ' οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἤγον πένθος. συμμεριζόμενοι τὸ πένθος τῆς ἐπιστήμης—Ἐξ ὀνόματος τῶν ἑλλογιμῶν καθηγητῶν καὶ τοῦ πνιερ. σχολάρχου τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς μητροπολίτου Σάρδεων, ὁ τοῦτον ἀναπληρῶν καθηγητῆς τῆς σχολῆς κ. Β. Α. Μυστακίδης, ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἑλλογ. πρῶτον τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα: «Ἐν ὀνόματι σχολάρχου καὶ καθηγητικοῦ συλλόγου πατριαρχικῆς Μ. Σχολῆς Γένους ὑποβάλλω ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ εἰλικρινέστατα συλλυπητήρια ἐπὶ θανάτῳ ἐπιφανεστάτου διδασκάλου ἔθνους Κόντου».

ΠΡΩΗΝ ΣΙΝΑΙΟΥ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ 16ῃ τοῦ μηνός, μετέστη πρὸς Κύριον ἐν Χίῳ ὁ ἀρχιεπίσκοπος πρώην Σιναίου **Πορφύριος**.—Ἐν τινι χωρίῳ τῆς ἀνοσπεφούς Ζακύνθου γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1833 ἐξ εὐσεβῶν γονέων, ἀνετράφη ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου. Διαικούσας τὰ πρώτα μαθήματα ἐν τῇ πατρίδι μετέβη εἰς Κάζρον καὶ προσεκολλήθη τῇ σιναϊτικῇ Ἀδελφότητι ἐπιεμένος τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Μετὰ δοκιμασίαν ἱκανὴν, γενόμενος μοναχὸς ἠκολούθησε τῷ διορισθέντι εἰς Κλεβὸν ἀειμνήτῳ γέροντι αὐτοῦ Κυρίλλῳ, Καβούκῳ τοῦπίκλιν, ἐνταῦθα φοιτῶν εἰς τὴν πνευματικὴν ἀκαδημίαν διήκουσε θεολογικὰ μαθήματα. Φύσει ὦν πεποικισμένος διὰ πολλῶν προσόντων κατάρθωσε νὰ μορφώσῃ χρακτικῶς καὶ ἀρχὰς ὑμῖν καὶ σταθερὰς, ἐφ' ὧν ἐδραζόμε-

νος ἠδυνήθη ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ ποικίλων ἀντιξίων περιστάσεων. Διόκητεν εὐδοκίμως καὶ τελεσφόρως ἐπὶ ἔτη ἰκανὰ ὡς ἠ-οόμενος ἐν τε Βασσαραβία, ἐνταῦθα τε καὶ ἀλλοχου, ἐπ' ἀγαθῶ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς, τὰ μετόχια τοῦ θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κοιμήτου ἀρχιεπισκόπου Σιναίου κυροῦ Καλλιστράτου Ροκίδου, ἄπαντες οἱ πατέρες τῆς ἱερᾶς μονῆς Σινᾶ, ἐκτιμώντες τὴν ἀξίαν αὐτοῦ καὶ ἰκανότητα καὶ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἐξελεξαντο αὐτὸν πρῶτον ἐν ἔτει 1885, μηνὶ αὐγούστῳ, ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Ὁρους Σινᾶ. Ἀναλαβὼν τοὺς οἴκους τῆς μονῆς διόκητεν αὐτὴν ἐπιθετικῶς ἐπὶ δέκα καὶ ἑννέα συναρῆ ὅλα ἔτη. Διὰ τῆς συνετῆς καὶ σώφρονος αὐτοῦ πολιτικῆς κατάρθου νὰ συνάπτῃ τὰ διεστώτα. Δύο αὐτοῦ πράξεις πρὸς ταῖς ἄλλαις, ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς μονῆς ἐκ τῶν χρεῶν καὶ ἡ οἰκονομική ἐκ τῆς ἐν Καίρῳ Ἀμπετελοῦ Σχολῆς, ἀπαλλαγείσης ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ξενοφώνων, καὶ ἀναδειχθείσης ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ εἰς τέλειον γυμνάσιον μετὰ ἐμπορικοῦ τμήματος, πρόκεινται τρανώτατα δείγματα τῆς ἀξίας αὐτοῦ καὶ τῆς ἰκανότητος. — Ἦν δὲ ἀνεξίκακος καὶ εἰς ἄκρον φιλόμουσος. Πνευματικὰ αὐτοῦ ἀναστήματα τυγχάνουσιν ὁ διάδοχος αὐτοῦ καὶ νῦν ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς μονῆς ἀμφοτέρω φέροντες τὸ ὄνομα τοῦ κειμηλίου. Καταληφθεὶς πρὸ πενταετίας ὑπὸ νευρικοφθνεῖας καὶ δεινῶς ὑπ' αὐτῆς κατατρυχόμενος, πρηνὴς καὶ μετέβη εἰς Χλον διὰ τὸ ἥπιον τοῦ κλίματος αὐτῆς· ἐνταῦθα δὲ ἐφρησυχάζων ἀπεβίωσεν, ἄγων τὸ ἐβδμηκαστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας. Εἶη αὐτοῦ αἰωνία ἡ μνήμη.

21 ἰουλίου 1909 ἐν Κωνσταντινουπόλει

Ἀρχιμ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΤΣΕΚΑΣ

Ἐπίτροπος τῆς ἱερᾶς μονῆς Σινᾶ.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Μελέτιος ἐπὶ μῆνα σχεδὸν διαμείνας ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Κύπρῳ, ἀνεχώρησεν ἐκείθεν, μεταβαίνων διὰ λόγους ὑγείας εἰς Ἑσπερίαν, μεθ' ὃ καὶ πάλιν ἐπιστρέψει εἰς τὴν Ἀγίαν Πόλιν.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Μητρόπολις Ἀθηνῶν.—Διέτριβεν εἰς τὰ λουτρά Βουλιαγμένης, ἐν ἀρχαίς τοῦ παρόντος μηνός, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ πρόεδρος τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος.

Ἱερατικά Σχολαί.—Διευθυντῆς τῆς Ἱερτικῆς ἐν Ἀρτῇ σχολῆς διορίσθη διὰ βασιλικῆς διατάγματος ὁ ἐλλόγ. διδάσκαλος κ. Ἀλεξ. Βορνάκης, ἀπὸ πολλοῦ διευθυντῆς καὶ καθηγητῆς ἐν τισὶ γυμνασίοις ἐπιτυχῶς χρηματίας.

Χριστιανικὴ διαθήκη.—Καθὼς μνησθῆναι ἡμᾶς ὁ ἁ Χριστιανικὸς κόσμος τῆς Σύρου, ὁ πρὸς Κύριον ἄρτι μεταστάς αὐτόθι Ἀριστείδης Γ. Κοντζᾶς, ἐκληροδότησε διὰ διαθήκης αὐτοῦ ἀρκετὰ χρηματικὰ ποσὰ ὑπὲρ κωνσταντῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς νήσου Σύρου, καθὼς καὶ εἰς τὸ Ἱερτικὸν Γαμεῖον, τὸ ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας Σύρου, Γήνου, Μήλου καὶ Ἀνδρου λειτουργοῦν.

Ἐκπαίδευσις Ὀηλέων.—Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀρσάκειον παρθενιαγωγεῖον διδασκάντων ἀνῆλθε κατὰ τὸ λήξαν ἔτος εἰς 113—τῶν διδασκάλων τοῦ ἐν Κερκύρῃ εἰς 28—τῶν τοῦ ἐν Πάτραις εἰς 22—καὶ τοῦ ἐν Ἀχρίστῃ εἰς 19.—Πλὴν δὲ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν μαθητρῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀρσάκειου, ἐφοίτησαν καὶ εἰς τὸ ἐν Κερκύρῃ 260—εἰς τὸ ἐν Πάτραις 250—εἰς τὸ ἐν Ἀχρίστῃ 160.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης ἑλλήνων Νεαπόλεως.—ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διορίσθη προϊστάμενος τῆς ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ὁ πανοσγ. ἀρχιμ. καὶ διδάκτωρ τῶν νόμων κ. Ἰεζεκιήλ Βελανιδιώτης, ὅστις ἀπέστειρε τὴν ἀναθεθεῖσαν αὐτῷ διακονίαν ταύτην.

Κοινότης ἑλλήνων Βουένος Ἀουρεῶν.—Ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἱερᾶς Συνόδου διορίσθη προϊστάμενος τῆς ἐν Βουένος Ἀουρεῶν ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ὁ πανοσγ. ἀρχιμ. κ. Νίκανδρος Μπετίνης, τέως τοιοῦτος ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας καὶ πρότερον προϊστάμενος τῶν ἐν Μεμβούρῃ τῆς Αὐστραλίας ὀρθοδόξων.

Κοινότης ἑλλήνων Κάνσας.—Μνησθῆναι εὐχαρίστως ἐκ Κάνσας (Ἀμερικῆς) ὅτι παρὰ τῇ αὐτόθι ἀρτιπαγεῖ κοινότητι λίαν εὐδοκίμει ὁ διορισθεὶς ἄρτι προϊστάμενος πανοσγ. ἀρχιμ. καὶ διδάκτωρ τῆς θεολογίας κ. Χαρίτων Παναγόπουλος, κηρύττων τεκτικῶς καὶ τὸν θεῖον λόγον. Οἱ τὴν ὀρθόδοξον ἐν Κάνσας ἀποικίαν ἀποτελοῦντες Ἕλληνες, σέρβοι, καὶ ἐκ τῶν ἐν Αὐστρίᾳ ὀρθοδόξων, ἀριθμοῦνται σήμερον μέχρι χιλίων καὶ πεντακοσίων κατὰ τὸν χειμῶνα συναθροίζονται μέχρι τετρακισχιλίων, ἅτε μὴ ὑπάρχουσιν ἐργασιῶν ἐν ταῖς σιδηροδρομικαῖς γραμμαῖς.

ΤΟ ΕΝ ΣΑΜΩ ΙΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ "Η ΑΝΑΤΟΛΗ,"

Τὸ ἐν Σάμῳ ἱεροδιδατειαλεῖον ἁ Ἡ Ἀνατολῆς ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἤδη σχολικὸν ἔτος ἀπροσκόπτως καὶ εὐδοκίμως λειτουργοῦν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς αὐτὸ φοιτησάντων μαθητῶν ἀνῆλθε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς 89, ἐξ ὧν οἱ 22 κατὰγονται ἐκ Σάμου, οἱ 14 ἐκ Πισιδίας, οἱ 4 ἐκ Λυκαονίας, οἱ 2 ἐκ Πα-

φλαγονίας, οί 4 ἐκ Φρυγίας, οί 5 ἐκ Λυδίας, οί 2 ἐκ Καππαδοκίας, οί 2 ἐκ Πόντου, οί 9 ἐκ Βιθυνίας, οί 3 ἐκ Κροίας, οί 4 ἐκ Κυζίκου, οί 6 ἐκ Μακεδονίας, καὶ οί ὑπολειπόμενοι 12 ἐκ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Τὰς ἐξετάσεις, περὶ αὐθείας τῆ 30 ἰουνίου, περὶ κολούθησαν μετ' ἐνδικρέοντος καὶ ἐκκλησιαστικαὶ καὶ πολιτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς νήσου ἠξιώθησαν δὲ ἐφέτος τοῦ ἱεροδιδασκαλικοῦ διπλώματος 15 τελειόφοιτοι.

Η ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

Α'.

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Το ἀξίωμα τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων ὡς „πατριάρχου τοῦ ἁγίου Τάφου” — Ἡ ἰδρυσις τῆς „Ἀγιοταφίτικης Ἀδελφότητος” — Πατριαρχεῖον καὶ Ἀδελφότης — Οἱ ἐπὶ τῶν προσκυνημάτων ναοὶ — Ἀκμὴ τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων μέχρι τῆς περσικῆς ἐπιδρομῆς καὶ τῆς ἀραβικῆς κατακτῆσεως τῆς Παλαιστίνης — Περιπέτεια τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ὑπὸ τοὺς ἀραβας — Δράσις τῶν μοναχῶν καθόλου καὶ τῶν ἀγιοταφίτων ἐπὶ ἀραβοκρατίας — Προσωρινὴ κατοχὴ τῶν ἁγίων ὁσίων ὑπὸ τῶν σταυροφόρων καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν θέσις τῆς Ἀδελφότητος — Δεινοπαθήματα αὐτῆς ἐπὶ Μαμλούκων κατὰ τὸν ἰδ' καὶ ἰε' αἰῶνα.

Κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ χρόνους ἐξαιρετικὴν ὄλως ἐν αὐτῷ κατεῖχε θέσιν ὁ ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, ὡς ἐπίσκοπος τῆς «Μητρὸς ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν καὶ καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τῶν ρωμαίων (70) ἔνεκα τῆς μεγάλῃς αὐτῆς, εἰς ἀποικίαν ρωμαϊκὴν μεταβληθείσης, ἀφανείας, ὁ ἐπίσκοπος αὐτῆς ὑπήχθη ὑπὸ τὸν μητροπολίτην Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης συμπεριλαμβανομένης ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῆς «Ἀνατολῆς» ὑπὸ τὸν πατριάρχην Ἀντιοχείας. Ὅτε δὲ πάλιν, μετὰ τὸν διὰ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου (324—337) συντελεσθέντα θρίαμβον τοῦ χριστιανισμοῦ, ἤρξατο ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀκμάζουσα, ὁ ἐπίσκοπος αὐτῆς ἀνέλαβεν ἐπιφανῆ θέσιν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων τῆς Παλαιστίνης. Ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀπέδωκεν αὐτῷ «ἀκόλουθίαν τιμῆς», τιμητικὴν τινα διάκρισιν, σωζομένων ὁμως τῶν δικαίων τῷ μητροπολίτῃ Καισαρείας. Μετὰ πολλοὺς δὲ ἀγῶνας ἡ χριστιανικὴ πολιτεία χαριζομένη ἀπέδωκε τῷ ἐπισκόπῳ Ἱεροσολύμων μητροπολιτικὰ δίκαια, ἅτινα μετὰ συμφωνίαν αὐτοῦ καὶ τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἐπεκύρωσεν ἡ Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἀφ' ἧς ὁ ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων καλεῖται καὶ εἶνε «πατριάρχης».

Τὸ γεγονός τοῦτο δὲν συνετελέσθη ἄνευ σοβαρῶν ἀντιρρήσεων ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων, ἰδίως τῆς Ρώμης, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, διότι διὰ τὸν ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων δὲν ὑπῆρχον οἱ λόγοι, οἱ προκαλέσαντες τὸν προβιβασμὸν τῶν ἄλλων

πατριαρχῶν, καὶ δὴ τοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλὰ «τιμῆς ἔνεκεν», χάριν τῶν ἁγίων Τόπων τῆς Παλαιστίνης καὶ τῶν ἐν αὐτῇ προσκυνημάτων τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀπεδόθη εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων τὸ ἀξίωμα τοῦ πατριάρχου. Ὅθεν ἐν τῇ συνειδήσει τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται, ὡς καὶ σήμερον ἐπισήμως καλεῖται, «πατριάρχης τοῦ ἁγίου Τάφου», ἔφερε δὲ ἐν παλαιότεροις χρόνοις τὸν τίτλον «πατριάρχης τῆς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως», ἧτοι τοῦ ἐπὶ τοῦ ἁγίου Τάφου «ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως», ὡς πνευματικὸν αὐτοῦ ποιμνιον ἔχων οὐ μόνον τοὺς ὀλιγίστους χριστιανοὺς τῆς Παλαιστίνης ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς προσκυνητὰς τοῦ ἁγίου Τάφου.

Ἦτο δὲ ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως οὐχὶ ἐνοριακὸς ναὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀλλὰ παγκόσμιον χριστιανικὸν προσκύνημα καὶ ὡς τοιοῦτος εἶχε ἀνάγκην εἰδικῆς ἐπιστασίας. Τὴν ἐπιστασίαν ταύτην, ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ (326), εἶχε τὸ μοναχικὸν τάγμα τῶν «Σπουδαίων τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως», ἧτοι τῶν «Ἀγιοταφίτων», ὡς ἐκράτησε νὰ καλῆται, ὑπὸ τὸν «σκευοφύλακα» ἢ «κειμηλιάρχην» τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως» τεταγμένον. Ἐτερος παρὰ τὸν σκευοφύλακα ἦτο, κατ' ἀρχὰς, ὁ «σταυροφύλαξ», πεπιστευμένος εἰδικῶς τὴν φύλαξιν τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἀλλὰ βραδύτερον συνηνώθησαν εἰς ἓν τὰ δύο ταῦτα ἀξιώματα. Εἰσὶ δὲ πλεῖστα σκευοφυλάκων καὶ σταυροφυλάκων ὀνόματα γνωστὰ ἐκ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἐκ τῶν ἀπὸ τοῦ Δ' αἰῶνος καὶ ἔξῃς περιγραφῶν τῶν ἁγίων Τόπων, ἐν αἷς ἐμφανίζεται τὸ μοναχικὸν τάγμα τῶν σπουδαίων, καὶ δὴ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίλλου Σκυθοπολίτου συγγραφέων βίων τῶν μεγάλων παλαιστίνων ἁγίων μοναχῶν. Οἱ σπουδαῖοι κατ' ἀρχὰς κατόκου ἐν τισὶ κελλίοις παρὰ τὸν πύργον τοῦ Δαυὶδ. Ὑστερον ὁμως ὁ πατριάρχης Ἠλίας Α' (494—516) ἰδρυσε δι' αὐτοὺς παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀναστάσεως ἴδιον μοναστήριον, συγκοινωνοῦν μετ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ θέσει εὔρηται σήμερον περίπου τὸ κεντρικὸν μοναστήριον τῶν Ἀγιοταφίτων. Τούτου δ' εἶεκα ἐν παλαιοῖς καὶ ἐν μεταγενεστέροις ἐγγράφοις ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως καλεῖται «Μοναστήριον τοῦ ἁγίου Τάφου», ἀλλὰ καὶ τὸ ὄλον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἔεκα τῶν ὑποδειχθέντων ἤδη λόγων, καὶ ἔνεκα τῶν ἱστορικῶν αὐτοῦ περιπετειῶν, συναπετέλεσε μετὰ τοῦ μοναχικοῦ τάγματος τῶν Ἀγιοταφίτων ἐν ὄλον, ὅπερ σήμερον συνεκδηλοῦται διὰ τῆς ἐκφράσεως «Ἱερὸν Κοινὸν τοῦ Παναγίου Τάφου», ἢ ἐν τῇ ἐπιχωριῷ ἀραβικῇ τῆς Παλαιστίνης γλώσση «Δὲρ ἱρ ρούμ». Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων εἶνε ἡγούμενος τοῦ ἁγίου Τάφου, ἐν ᾧ συγκεντρῶνται ἡ ἱερὰ κουστωδία τῶν Ἀγιοταφίτων, ἧτοι τῆς «Ἀγιοτα-

φικτικῆς Ἀδελφότητος» τὸ μοναχικὸν τάγμα. Ἐν τῷ ἱερῷ Κοινῷ τοῦ Παναγίου Τάφου ἢ ἐν τῷ Δερ ἱρ ροῦμ (ἑλληνικὸν μοναστήριον) συ-υπάρχουσιν αἱ ἔννοιαι τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἀδελφότητος.

Ἡ χρυσὴ δ' ἐποχὴ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἄρχεται κυρίως ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς ἰδρύσεως τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὑφ' οὗ, ἐπιστατούσης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὡς οδομήθησαν τρεῖς ναοί, ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Τάφου («Ἀνάστασις») ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ («Σταυρὸς») ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ («Μαρτύριον», «Βασιλικὴ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου»), οἷτινες ἐκράτησε κοινῇ νὰ ὀνομάζονται «Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως» ἕνεκα τῆς μεταγενεστέρως ἐξωτερικῆς συνενώσεως αὐτῶν εἰς ἓνα ναὸν, ἀπὸ τοῦ «κεφαλαίου» αὐτῶν, τοῦ ἐπὶ τοῦ ἁγίου Τάφου ναοῦ. Εἰς τοὺς ναοὺς τούτους προστεθήσαν ὕστερον ἕτεροι ναοί, ἐν Βηθλεὲμ, ἐν Γεθσημανῇ, ἐν Σαμαρείᾳ, ἐν Ναζαρέτ καὶ ἀλλαχοῦ, ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα ἰδρυθέντες εὐσεβῶν ἡμῶν βισιλέων, οἷτινες ἐφιλοτιμοῦντο νὰ καταπλουτίζωσιν αὐτοὺς δι' ἀναθημάτων ἢ νὰ ἐπισκευάζωσιν ἐκάστοτε. Τῷ 614 ἔπαθον τὴν πρώτην καταστροφὴν οἱ ναοὶ ἐκ τῶν ἐπιδραμόντων περσῶν, οἷτινες μετὰ τῶν λοιπῶν λαφύρων συναπεκόμισαν εἰς Περσίαν καὶ τὸν τίμιον Σταυρόν. Ἄλλ' ὁ πρεσβύτερος τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ὕστερον πατριάρχης Ἱεροσολύμων γενόμενος Μόδεστος (632—634), τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀνακτήσαντος τὸν Σταυρὸν βασιλέως Κωνσταντίνου πόλεως Ἡρακλείου, ἀνωκοδόμησε τοὺς ναοὺς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παλαιῶν. Εἰς τὴν ἀνοικοδόμητιν τούτων, ἀπὸ τε Ἀλεξανδρείας καὶ ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἑλληνικῶν χωρῶν, συνέδραμε τὸ ὅλον ἡμῶν εὐσεβὲς ἔθνος, διὰ χρημάτων ἢ δι' ἀποστολῆς ἐργατῶν καὶ ἄλλων χρεωδῶν, ὅπερ ἐτησίως πανηγυρίζει τοῦ τιμίου Σταυροῦ τὴν ἀνάκτητιν.

(ἔπεται συνέχεια)

Ἄρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

29. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΤΡΙΑΚΗΣ ΚΘ'.

Πολλὰς καὶ μνήμους καὶ συνάξεις ἢ 26 ἰουλίου περιλαμβάνει τὴν τῆς μάρτυρος **Παρασκευῆς**, τὴν τῆς μάρτυρος **Ὠραιοζήλης**, τὴν τῶν μαρτύρων **Ἐρμολάου**, **Ἐρμοκράτους**, **Ἐρμίππου** καὶ τινῶν ἐτέρων, κατὰ τὰ Μηναῖα καὶ τὸν Συναξαριστὴν, τοὺς ἐν χρήτει σήμερον ὄντας. Ἀλλὰ, κατὰ τὰ παλαιότερα Μηνολόγια, τῇ 26 ἰουλίου συμπίπτουσιν αἱ μνημαὶ καὶ πολλῶν ἐτέρων ἐπιφανῶν ὁγίων καὶ μαρτύρων **Συμεῶν** «πρεσβυτέρου καὶ ἀρχιμανδρίτου ἐπέκεινα τοῦ Ἀνάπλου» — «**Ἰγνατίου** ὁσίου τοῦ Στειρωνίτου»

τοῦ Τζιρωνίτου, καθ' ἑτέραν γραφὴν — «**τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ τελειωθέντων** ἀδελφῶν ἡμῶν ἐπὶ Νικηφόρου τοῦ βισιλέως», ὡς δύναται νὰ ἴδῃ τις ἐν τῷ λεγομένῳ Σιρμονδιανῷ Μηνολογίῳ. — Ἐώρταζεν ἐπὶ βυζαντινῶν ἢ μονῆ τοῦ Χρυσοβαλάντου τὰ ἐγκαίρια τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τοῦ ἀρχαγγέλου, ἢ δὲ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως παλαιότερον εἶχεν ὀρισμένην πρὸς μνήμην τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ἐ' ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὴν δευτέραν κυριακὴν τὴν μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἀγίας Εὐφημίας μὴ ὑπολογιζομένης, ὡς εἴπομεν, τῆς 12 τοῦ ἰουλίου. Το Βασιλειανὸν Μηνολόγιον ὀρίζει τὴν 25 τοῦ μηνὸς ἐπὶ ἑορτασμῷ τῆς Συνόδου ταύτης καὶ κατ' αὐτὸ καὶ εἴν ἑορτάζομεν, ἐνῶ ἀκριβῶς ἔδει νὰ ἑορτάσωμεν τὴν προσεχῆ κυριακὴν, 26 τοῦ μηνὸς τούτου.

Οἱ **κανόνες** οἱ ψαλλόμενοι κατὰ τὸν ὄρθρον τῆς κυριακῆς, ἐφέτο, δηλαδὴ κατὰ τὴν 26 ἰουλίου, συνεγράφησαν ὁ μὲν εἰς τὸν ἅγιον Ἐρμόλαον ὑπὸ Ἰωσήφ τοῦ Στουδίτου, ὁ δὲ εἰς τὴν ἁγίαν Παρασκευὴν ὑπὸ Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ. Ἐφέτο συμπεσοῦσης ἡμέρα κυριακῆ τῆς ἑορτῆς τῶν μαρτύρων τούτων, ἢ ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Ἐρμολάου καταλιμπάνεται.

Μαρτύριον ἢ ἄθλησις Ἐρμολάου εὐρηται ἐν παλαιῷ κώδικι τοῦ Παναγίου Τάφου. **Βιογραφία** σύντομοι εὐρίσκονται παρὰ τῷ Συναξαριστῇ, ὅπου περὶ τῆς ἀγίας Ὠραιοζήλης ἀναφέρονται πολλὰ ἄκριτα καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν ἀντιτιθέμενα. Βιογραφία τῆς ἀγίας Παρασκευῆς ἐν κοινολαίτιδι διαλέκτῳ εὐρηται ἐν τῷ «**Νέῳ Ἐθναυρῷ**». Ξηραὶ γίνονται μνείαι τοῦ τε Συμεῶν, οὗ μακρὰν τοῦ ἡμετέρου Βοσπόρου ἰσκήσαντος, καὶ τοῦ Τζιρωνίτου ἢ Στειρωνίτου Ἰγνατίου. Ἡ μνήμη τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ ἐλλήνων τῶν τοῦ μακαρίου τέλους τυχόντων ἐπὶ Νικηφόρου βασιλεως τοῦ ἀπὸ γενικῶν ὑπενθυμίζει ἡμῖν αἰματοβαφῆ σελίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν πρὸς τοὺς Ἕλληνας σχέσεων τῶν παλαιῶν βουλγάρων. Καὶ τῇ μὲν 22 ἰανουαρίου γεραίρονται οἱ φευθέντες ἐπίσκοποι Γεόργιος ὁ Δεβελτοῦ, Λέων ὁ τῆς ἐν Θράκῃ Νικαίας καὶ τὸς Πέτρος, ἐπὶ Μορτάγονος ἀρχηγῶν τῶν (μὴ χριστιανῶν ἔτι) βουλγάρων, ὡς καὶ ὁ πρὶν αὐτῶν, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀθλήσας Μανουὴλ ὁ Ἀδριανουπόλεως καὶ τινες ἕτεροι ὀνομαστικῶς τριακόσιοι δ' ἑβδομήκοντα καὶ ἑπτὰ ἀναφέρονται ἀγνώριστοι, ὧν καὶ ἀσαφὴς ὁ χρόνος τῆς ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσεως. Ἴσως οὗτοι ἢ πολλοὶ ἄλλοι ὑπέστησαν τὸ μαρτύριον τῇ 26 τοῦ ἰουλίου καὶ μάλιστα τοῦ ἔτους 801, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 266 πατριακοῦ κώδικος.

Εἰκὼν τῆς ἀγίας Παρασκευῆς, ἐν βιβλιοθήκῃ τινι τῶν Παρισίων παλαιᾷ σωζομένη, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου ἐν τῇ «Χριστιανικῇ Κωνσταντινου-

πόλει» εἰς σύμπλεγμα, παριστῶν καὶ τὰς ἁγίας Μαρτίναν καὶ Βαρβάραν.

Συνάξεις ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοσοῦτων ὁσίων καὶ μαρτύρων ἐγίνοντο πολλαχοῦ τῆς πρωτευούσης ἐπὶ βυζαντινῶν ἢ τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ἐ' Οἰκουμένης ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας, διότι ἐν αὐτῇ ἐτελοῦντο αἱ ἐπὶ τιμῇ τῶν τοιούτων Συνόδων ἱεραὶ συνάξεις—ἢ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς εἰς τὸν κατὰ τὸ σημερινὸν Χάσκιοι ναὸν αὐτῆς—ἢ τοῦ ἁγίου Ἑρμολάου βεβαίως ἐν τῷ χωρίῳ Ἑρμολιανοῖς ἢ Κουσγουντζουκίῳ τῆς σήμερον, ὅπερ φρονοῦμεν ὅτι οὕτως ὀνομάσθη ἀπὸ ναοῦ τινος ἐπωνύμου τῷ μάρτυρι—ἢ τῆς ἁγίας Ὠραιζήλης ἐν ναῷ αὐτῆς κειμένῳ πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Ἀιαστασίας, πλησίον δὴλα δὴ τοῦ ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ Μεχμέδ πασᾶ δζαμίου—ἢ τῆς ἀναμνήσεως τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἀρχαγγελικοῦ ναοῦ τοῦ Χρυσοβαλάντου ἐτελεῖτο ἐν τῇ γυναικειᾷ ταύτῃ μονῇ, κειμένη ἔσωθεν καὶ κάτω τοῦ τῆς σήμερον Ἐδῖρνε καπί.

*

Σήμερον αἱ συνάξεις ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ταῖς περιχώροις κώμῃς εἰσὶ δυσαρίθμητοι. Μόλις καὶ μετὰ κόπων κατώρθωσα ἵνα εὖρω ὅτι ἐορτάζουσι δημοτελῶς τέσσαρες ναοὶ καὶ δύο παρεκκλήσια ναῶν (Ἀντιγόνης καὶ Πρώτης), καὶ εἴκοσιν ἕξ ἀγιάσματα. Τούτων 1) τὸ ἐν Χάσκιοι ἀναφέρεται ἐν γράμματι Ἱερεμίου Α' τοῦ πατριάρχου ἀπὸ ὀκτωβρίου 1538, ἀφιερωθὲν τῷ Πατριαρχεῖῳ ὑπὸ φρικταῖς ἀραῖς κατὰ τοῦ τολμήσοντος ἀποξενῶσαι (ἄγνωστον πότε καὶ τίς ἀπεξένωσεν αὐτὸ) 2) τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ἐν πατριαρχικοῖς γράμμασι τῶν ἐτῶν 1710 καὶ κατόπιν ἐπὶ Ἱερεμίου Γ' μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1716—1726. Σπουδαιότατον διὰ τὴν ἀρχαιότητα τυγχάνει τὸ ἐν Σαφρᾷ ἁγιασμα, ἀρχαιοτάτη πηγὴ, μεταβληθεῖσα τίς οἶδε πότε εἰς τόπον προσκυνήματος καὶ συρροῆς.

Σημ. Τοῦ λόγου περὶ τῶν ἁγιασμάτων τῆς ἁγίας Παρασκευῆς ὄντος, εἰκάζω ὅτι τὰ περίξ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνήκουσι μᾶλλον εἰς τὴν νεωτέραν ἁγίαν Παρασκευὴν, τὴν ἐν Ἐπιβίταις, ἧς καὶ ἐκέιτο τὸ λειψανον ἐν τῷ πατριαρχικῷ ἡμῶν ναῷ μέχρι που τῶν μέσων τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, διότι αὕτη ἦν τοῖς περιόκοις τῆς πόλεως ἡμῶν γνωστοτέρα.

*

Μοναστήρια ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Παρασκευῆς τὰ γνωστότερα ἡμῖν εἰσὶ τὸ ἐν Γούβα τῶν θεσσαλικῶν Ἀγραφῶν, ὅπερ ἐκαλλώπισε καὶ σχεδὸν ἀνεκαίτισεν ὁ περιώνυμος ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ διδάσκαλος Εὐγένιος Γιαννούλης ὁ αἰτωλὸς, περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος—τὸ ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, κατὰ τὴν τοποθεσίαν Καταφυγῆς, ὅπερ εἰς σταυρο-

πηγιακὸν ἀπὸ ἐνοριακοῦ προήγαγε κατὰ τὸ ἔτος 1628 Κύριλλος ὁ Λούκαρις—τὸ ἐν Φιλιπποπόλει, ὅπερ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1676 ὁ πατριάρχης Διονύσιος Μοισελίμης (ἴσως) προσήλωσε τῇ ἐν Ἀγίῳ Ὁρειμονῇ τοῦ Διονυσίου—τὸ ἐν Αὐλωνίᾳ (Ἀλώνη) τῆς ἐπαρχίας Προικοννήσου, ὅπερ, παλαιὸν δν, ἤρπασεν ἢ ἐν Ἄνδρῳ μονῇ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἢ καὶ καταστρέψασα αὐτὸ, καὶ οὐ τὴν ἀρπαγὴν ἐπεκύρωσεν ὁ πατριάρχης Νεόφυτος Ζ' ὁ ἀπὸ Μαρωνείας τῷ 1790—τὸ εἰς Σκαμνέλι τῆς Ἠπείρου, προβιβασθὲν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Νεοφύτου κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1789 εἰς σταυροπηγιακὸν ἀπὸ ἐνοριακοῦ, καίτοι ἦν καὶ ὑπὸ Ἱερεμίου Γ' τοῦ ἀπὸ Καισαρείας εἰς σταυροπηγιακὸν προηγμένον καὶ δι' ἰδίου γράμματος ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Σαμουὴλ ὡς τοιοῦτον ἀνεγνωρισμένον.

*

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, 26 ἰουλίου, τῷ μὲν 1533 καταστρέφεται ὑπὸ πειρατῶν ἢ ἐν Ἀγίῳ Ὁρειμονῇ τοῦ Ἐσφιγμένου—τῷ δὲ 1579 ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας Β' ὁ ἀπὸ Λαρίσσης προσήργα, μετὰ καὶ τῶν τότε συνοδικῶν, τῇ μονῇ τοῦ τιμίου Προδρόμου τῆς Σωζοπόλεως (Εὐξείνου Πόντου) τὴν αὐτόθι μικρὰν μονὴν ἁγίου Νικολάου Πτωχοβοηθήτου.

M.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΧΕΡΡΟΙΑΝΩΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ 21 καὶ ἡμερομ. 23 ἀπριλίου 1909 ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως τοῦ ἐνάγοντος Δημητρίου Ἀποστολίδου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης Μαρίας Δ' Ἀποστολίδου.

Διατάττει τὴν ἐν τρισὶν ἁλλεπαλλήλοις φύλλοις τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νεολόγου» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθει τῇ ἐναγομένῃ Μαρίᾳ Ἀποστολίδου τὰ δικαστικὰ ἐξοχα καὶ τελεῖ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως προκαταβλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ ἐνερχόμενα εἰς γρόσια 200.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη

Ἐν Ἀργυροπόλει τῇ 27 ἰουλίου 1909

Ὁ πρόεδρος

Οἰκονόμοι Θεόδωρος

3

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρχιεπίσκοπος Γερβάσιος.

Εἰσπράκτωρ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἐν τῇ πρωτευούσῃ διορίσθη ὁ δικαστικὸς κλητὴρ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Κ. Χαρισιάδης.

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . .	5
διὰ τὸν κατώτερον κληρὸν καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους	3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾶ	25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιεραμ. τῆς Ἱ Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος Διευθυντῆς καὶ ἀρχισυντάκτῃς ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δεῶν ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἐξ Ἀμερικῆς συνδρομαί — Ὑπὲρ εἰρήνης — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἐκκλησία Παλαιῆς Ρώμης — Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία — Ἡ ἀγιοταριτικὴ Ἀδελφότης — Δικαστικὰ ἀγγελία.

ΑΙ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

αἱ γινόμεναι πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ πενόμενου Ἐθνικοῦ Ταμείου, αἱ ἀνεληθῶσαι εἰς τετρακισχιλίας σχεδὸν λίρας ἀγγλικὰς, ἐπισπῶνται τὴν εὐχαρίστησιν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, διατρανωθεῖσαν ἐν τηλεγραφήμασι καὶ ἐν ἐπιστολαῖς. Ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα διαιωρίζουσιν, ἐν τύποις ἐκδιδόμενα, τὴν εὐσέβειαν τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἐλλήνων καὶ τὴν πρὸς τὸ κέντρον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, τὸ μέγα καὶ θεοφύτευτον, εὐλάβειαν καὶ στοργὴν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν μακρὰν τοῦ κέντρον τούτου μακρὸν χρόνον ζώντων.

Ἡ πρακτικωτάτη ἐκδήλωσις αὕτη τῶν εὐγενῶν καὶ ὑψηλῶν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν αἰσθημάτων κινεῖ καὶ τῶν ξένων τὸ αἶσθημα, καὶ χριστιανοὶ, εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον πιστεύοντες, οὐχὶ δὲ μόνον εἰς τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος ἀνήκοντες, ἐλογίσαντο καθῆκον τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου συνδρομῆν, εἰς ἣν ἐν ἱερῷ ζήλῳ συνεργάζονται τοῖς ἔλλησιν. Ἄνδρες καὶ γυ-

ναῖκες καὶ ἐργάται νεαροὶ, μόλις κερδαίνοντες τὸν ἐπιούσιον, προθύμως συνεισφέρουσι, καὶ ὀμάδες ἐλλήνων, καὶ αἱ ἀποτελοῦσαι καθεστηκυίας ἀρχὰς καὶ κοινότηας, καὶ αἱ διεσπαρμέναι ἐν μικραῖς καὶ μεγάλαις πόλεσι τῆς εὐδαίμονος Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας, δίδουσιν εἴ τι ἂν δύνωνται καὶ θέλουσιν. Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία εὐχαριστεῖ, εὐλογοῦσα τὰ ἔργα αὐτῶν, εὐλογοῦσα τὰς εἰσόδους καὶ τὰς ἐξόδους, καὶ πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ εὐσεβῶν τέκνων αὐτῆς.

Ἄλλ' ἠυλόγει πάντοτε αὐτοὺς, ἐγίνωσκε δὲ τί ἔπραττον καὶ τί συνεισέφερον ἐκάστοτε ὑπὲρ εὐγενῶν ἰδεῶν καὶ σκοπῶν, ὑπὲρ εὐαγῶν καὶ ἱερῶν ἰδρυμάτων τε καὶ συστημάτων. Τούτων ἑμερίμνα πάντοτε, σεμνυνομένη ἐπὶ φιλοστόργοις τέκνοις καὶ πάντοτε συμβουλευούσα καὶ νουθετοῦσα αὐτὰ πρὸς ἔμμονην εἰς τὰ πάτρια, πρὸς ζωπύρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναιτθήματος αὐτῶν.

Τὴν τοιαύτην αὐτῆς διδασκαλίαν, ἣν ἐπανελάβαν οἱ τῶν κληρικῶν ἐν ταῖς ἀποικίαις ἡμῶν προῖσταμένων μετεῖχον ἀναπτύξεως καὶ ζήλου, τὴν τοιαύτην διδασκαλίαν, ἣν διέδιδον αἱ ἀνὰ τὴν Ἀμερικὴν ἐλληνικαὶ ἐφημερίδες, ἡ Ἐκκλησία βλέπει καρποφοροῦσαν, προσδοκῶσα μείζονα καὶ μόνιμα ἀποτελέσματα, τοιαῦτα δὲ καὶ ἠΰξαστο καὶ συνέστησε

διὰ τοῦ πέρυσιν ἐκδοθέντος ἐκκλησιαστικοῦ τόμου τοῦ χορηγούντος τῇ ἐν Ἑλλάδι ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἐποπτεῖαν καὶ πνευματικὴν διοίκησιν τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ Ἐκκλησιῶν. Ἡ δὲ ὁ τῆς «Ἀτλαντίδος» ἐκδότης κ. Σόλων Βλαστός ἀγγέλλει ὅτι γίνεται σκέψις ἵνα στερεωθῇ καὶ γένηται μόνιμος καὶ διαρκῆς ἡ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν χρηματικὴ χορηγία τῶν ὀρθοδόξων ἐν Ἀμερικῇ κοινοτήτων καὶ συστημάτων καὶ ἰδιωτῶν. Ὡς ἡ «Ἀτλαντίς» καὶ ἡ «Πανελληνίος» τῆς Νέας Ὑόρκης συλλέγουσιν ἐράνους ὑπὲρ τοῦ ἔθν. Ταμείου, θερμὸν κρατοῦσαι τὸ συναίσθημα τὸ θρησκευτικόν, οὕτως ἐπιτροπεύει κατὰ τόπους καὶ Ἀδελφότητες συναντιλαμβάνονται τῶν ἐργαζομένων ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου τόσῳ πρακτικῶς. Τοιοῦτόν τι καὶ πέρυσιν καὶ πρὸ διετίας ὑπεδείξιμεν εἰς τὰς ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι Ἀδελφότητας καὶ συντεχνίας. Ἐζητήσαμεν αὐτῶν τὴν ἀποτελεσματικὴν ὄντως ὑπὲρ τοῦ ἔθνικου Ταμείου σύμπραξιν. Καὶ ἐκ δεκακισχιλίων τοιοῦτων συνεταιρισμῶν μόλις εἴκοσιν ἤκουσαν τῆς φωνῆς ἡμῶν, ὧν ὁ «Παρνασὸς» τῶν Ἀθηνῶν λαμπρότατα φιλογενείας ἀποτελέσματα παρέδειξε—**μία** δὲ καὶ μόνη ἐκ τῶν ἐπαρχιακῶν Ἀδελφοτήτων—**ἡ ἐν Σουφλίῳ**—καθώρισεν ἐτήσιον τὸν ἔρανον αὐτῆς, καὶ μένει **μέχρι τοῦδε μόνη.**

Αἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἀδελφότητες ἀπέδειξαν ἤδη, καὶ πρότερον ἐν περιστάσεσιν ἐτέραις καὶ νῦν, τί δύναται νὰ πράξῃσιν ὑπὲρ ἔργων εὐγενῶν, ὑπὲρ ἔργων ἱερῶν καὶ μεγάλων οἱ τοιοῦτοι συνεταιρισμοί. Πράττουσι τὸ καθήκον Βραδέως ἴσως ἦλθον εἰς βοήθειαν τῆς πενομένης καὶ στενοχωρουμένης καὶ διωκομένης πρώτης τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἀλλ' ἦλθον ἀποτελεσματικῶς. Ἐλπίζομεν ὅτι θέλει διδάξει τὸ παράδειγμα αὐτῶν πάσας τὰς ἑλληνικὰς καὶ πάσας τὰς ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀφρικῇ καὶ Ἀσίᾳ καὶ Αὐστραλίᾳ κοινότητας ὅτι καὶ ὑλικῶς πρέπει νὰ βοηθήσωσι τὸ κέντρον τῆς ὀρθοδοξίας, τὸ σήμερον ἀγωνιζόμενον οὐχὶ ὑπὲρ μερικῶν συμφερόντων, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἐπηρεαζομένης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Χωροῦσι δ' ἔτι προσωτέρω καὶ πρακτικώτερον οἱ ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ ἀδελφοὶ ἡμῶν. Τὴν καθιέρωσιν ἐτησίου ἐράνου ἀπεφάσισαν οἱ ἐν Ἀτλάντα ὁμογενεῖς, εἰς οὓς εἶπε τὰ δέοντα κηρύξας ὑπὲρ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὁ αἰδεσιμ. οἰκονόμος κ. Βασίλειος Λαμπρίδης. Συνέστησαν καὶ σύλλογον ὑπὸ τὸν τίτλον «Πατριάρχης Ἰωακὴμ ὁ Γ'» καὶ πολλὰ μέλη ἐνεγράφησαν εἰς αὐτὸν ἔργον ἔχοντα τὴν ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου συλλογὴν ἐράνων, καὶ κυτίον ἐνεκρίθη ν' ἀναρτηθῇ ἐν τῷ ναῷ τῆς κοινότητος καὶ δίσκος ἀπαξ τοῦ μηνὸς ἐν αὐτῷ νὰ περιφέρεται.

Ἐν ἰδῶ παραρτήματι τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀ.

ληθείας» θέλουσι δημοσιευθῆ τινες τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιστολῶν, δι' ὧν ἀγγέλλονται χρηματικαὶ χορηγίαι, ὡς καὶ ἀναγραφὴ τῶν προσευγκόντων, ὧν ἤθελον γνωρισθῆ ἡμῖν τὰ ὀνόματα. Συνοψίζομεν δὲ ἀμέσως μὲν τὰ μέχρι τοῦδε σταλέντα ἐκ τοῦ Νέου Κόσμου, ἐν δὲ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς χρονικοῖς τὰ ἀλλαχόθεν ἀποστελλόμενα ποσά.

*

Λεπτομερέστερον τὰ ἐξ Ἀμερικῆς σταλέντα μέχρι σήμερον εἰσι

διὰ τῆς «Ἀτλαντίδος»	γρ. ἀργ.	296.369
διὰ τῆς «Πανελληνίου»	»	99.019
ἐκ Λόουελλ	»	19.564
τοῦ Πανελληνίου Συνιδέσμου		
Βέκλιγκ	»	10.002
«Ἐθνικῆς Ἀμύνης»	»	9.022
ἐκ Σῶλτ Λέηκ	»	7.224
Βόρσεστερ	»	6.747
ἐκ Σπρίγκφηλδ	»	5.625
ἐκ Κάνσας	»	3.740
τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Συλλόγου		
«Πατριδος» ἐν Ἀγίῳ Λουδοβίκῳ	»	2.413
τοῦ Ἑλλην. Συλλόγου «Ἀδελφοποιήσεως» ἐν Γούστερ	»	2.409
Νάσοις	»	2.368
ἐξ Ἰψουίτς	»	1.902
ἐκ Γιούτας	»	1.212
ἐκ Βίγχαμ	»	236

467.851

ΥΠΕΡ ΕΙΡΗΝΗΣ

τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν δεομένη ἡ μήτηρ Ἐκκλησία τελεμήριον ἔδωκε τοῦ ποθοῦ πρὸς ἐπιρράτησιν τῆς εἰρήνης, τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, ἀποκαταστήσασα τὰς ἀποδεκαετίας περιπυο διακεκομμένας σχέσεις πρὸς τὴν Ἑλλησικήν Ἀντιοχείαν καὶ τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων. Καὶ οὕτω, καθ' ἃς ἡμέρας ἤγμεν τὴν μνήμην τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου, ἐκτρύπτοντο «κοινωνικοί» οἱ μακαριώτατοι πατριαρχεῖ κα. Γρηγόριος ὁ τῆς Θεαυπολεως καὶ Λαμιανὸς ὁ τῆς Ἀγίας Σιων.

Διαφορὸς ἠμυλογεῖται βεβαίως ὁ λόγος ὁ τὴν ψυχρότητα ἐπενεγκῶν ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν δύο τουτων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἐν Ἀντιοχείᾳ τοῦ πατριαρχικοῦ θρονοῦ κενωθέντος τῇ 31 ἰανουαρίου 1898, διὰ τὴν παράτησιν τοῦ μακαριωτάτου πατριαρχοῦ κ. Σπυριδωνοῦ, ὑπειστήθη οὐχὶ τῇ ψήφῳ πάντων τῶν ἀρχιερέων ἐκείνου τοῦ θρόνου, οὐδὲ κατὰ τὰ

μέχρις εκείνου τοῦ χρόνου κρατοῦντα ἰερά καθιστώται ὁ μητροπολίτης Λαοδικείας τῆς Συρίας, ὁ μακαρίτης Μελέτιος, τέσσαρες δὲ τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀντιοχείων, ὧν μετέστησαν εἰς τὰς αἰωνίας μονὰς ὁ Εἰρηνοπόλεως Σεραφεῖμ καὶ ὁ Ἀμιόης Βενιαμίν, ἠναγκάσθησαν νὰ καταλίπωσι τὰ ποίμνια αὐτῶν οὕτως ἢ ἄλλως καὶ ν' ἀπομακρυνθῶσιν Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ἐπόθουν μετὰ ζήλου νὰ ὑπηρετήσωσι.

Θανόντος πρὸ τριῶν ἐτῶν περίπου τοῦ Μελετίου, οἱ τοῦ πατριαρχικοῦ κλίματος τῆς Ἀντιοχείας ἀρχιερεῖς ἐξέλεγον ἕτερον πατριάρχην, τὸν ἀπὸ Τριπόλεως μακαριώτατον κ. Γρηγόριον, μη ληθθέντων ὑπ ὄψιν τῶν ἔκπαλαι κρατούντων καθιστώτων, ἐνῶ ἐν τῷ μετὰξὺ καὶ πρὸ μικροῦ νέαι ἀρχιερεῖς ἐχειροτοιοῦντο καὶ νέαι συνιττώντο μητροπόλεις, οἱ δὲ μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, οἱ σχολάζοντες, οὐδ' ἐκαλοῦντο εἰς τὴν ἐκλογὴν, καὶ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης οὐδεμία τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησιῶν ἐτήρει σχέσεις πρὸς τὸν πατριάρχην Ἀντιοχείας· διεσπᾶτο ὁμοῦς τοιοῦτοτρόπως ἡ μετὰξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἁρμογία. Ταύτην ἡ Μ. Ἐκκλησία ἐπόθει νὰ ἰδῆ ἐπανεργασμένην, μεριμνώσα ἅμα καὶ τῆς εἰς τὴν παλαιὰν ὑπηρεσίαν ἐπανόδου τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν (τοῦ ἀντιοχειακοῦ θρόνου) Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων καὶ Χαλεπου, εὐχρημένη καὶ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐλληλικῆς γλώττης ἐν ἱεραῖς τελεταῖς, ἐν αἷς αὕτη ἐπεκράτει μέχρι διακοπῆς τῶν σχέσεων, ζητούσα δὲ καὶ τὴν, κατὰ τὰ ἔκπαλαι καθιστώτα, ἐγγραφήν καὶ κληρικῶν ἐξ ἐτέρων Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκλεξιμῶν ὡς πατριαρχῶν.

Ἐπὶ ταῖς εὐχαῖς ταύταις καὶ ταῖς γρησταις ἐλπῖσιν, ὑπ ὄψιν ἔχουσα καὶ τὴν τε ἐνθρονιστικὴν τοῦ ἀπὸ Τριπόλεως μακαριώτατου πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Γρηγορίου καὶ ἕτερον γράμμα τῶν ἀγιοτάτων ἀρχιερέων τοῦ πατριαρχικοῦ τούτου θρόνου, ὠρίμως δὲ κατὰ καιροῦς, ἡ Μ. Ἐκκλησία μελετήσασα τὰ κατὰ τὸ ἀντιοχειακὸν κληρικὸν ζήτημα, ἐπανελάβε τὰς ἀδελφικὰς πρὸς τὴν ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας σχέσεις, καὶ ἀνέγραψε τὸ ὄνομα τοῦ μακαριώτατου πατριάρχου κ. Γρηγορίου ἐν τοῖς διπτύχοις.

Ἐν δὲ τῇ Ἁγίᾳ Πόλει, συμβιβασμοῦ γεομένου μετὰξὺ τῶν ἀποκηρυχθέντων τῶν κανονικῶν αὐτῶν πρῶτον καὶ αὐτοῦ τοῦ μακαριώτατου πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ, τῇ 16 φεβρουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους, καθὼς ἠγγελάμεν, ἐπέγχεν ἡ Μ. Ἐκκλησία, ἅτε ἀρκετοῦ ἀριθμοῦ ἀγιοταφικῶν ἐνισταμένων κατὰ τοῦ συμβιβασμοῦ, ὃν ἐθεώρουν οὕτω βλάπτοντα τὰ συμφέροντα τῆς ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Ἀλλὰ, τῶν τέως ὀλίγων ἐνισταμένων προσχωρησάντων εἰς τὴν γνώμην τῶν πολ-

λῶν, ἀπὸ τῆς 15 ἰουλίου λήγοντος, ἐκρίθη σύμφωρος ἡ ἀναγνώρισις τοῦ μακαριώτατου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ, οὐ τὸν μετὰ τῆς ἀγιοταφικῆς ἀδελφότητος συμβιβασμῶν, γενόμενοι οὕτως ἢ ἄλλως, εἶχεν ἐγκρίνει πρὸ τετραμηνίας ἢ ἱ. Σύνοδος, ἐνεγράφη δὲ καὶ τὸ ὄνομα τῆς Α. Σεβ. Μακαριότητος ἐν τοῖς διπτύχοις.

Ἡ συνοδικὴ ἀπόφασις, ἡ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπανάγουσα τὴν βοθητὴν εἰρήνην, διεβιβάσθη τηλεγραφικῶς τοῖς μακαριώτατοις πατριάρχεις Ἀντιοχείας κ. Γρηγορίῳ καὶ Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανῶ, ὡς καὶ τῷ μακαριώτατῳ πάπᾳ καὶ πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίῳ. Ἐκ τῆς Ἁγίας Πόλεως ἐλήρθη τηλεγραφικὴ ἀπάντησις δηλοῦσα τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ τε μακαριώτατου κ. Δαμιανοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἱερωτάτων καὶ εὐλαβεστάτων συνοδικῶν καὶ τῆς ἀδελφότητος, ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τῆς εἰρήνης.

Τὰ ἐπὶ τούτῳ ἀνταλλαγέντα τηλεγραφήματα δημοσιεύομεν ἐν τῷ προσεγεῖ τεύχει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ μετὰ μεσημβρίαν, ἡ Α. Ἐξ. ὁ νέος παρὰ τῇ Υ Πύλῃ πρεσβευτῆς τῆς Ρωσσίας κ Νικ. Τσαρικόφ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ β' διερμηνέως κ. Μενδελστάμ, ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, γενόμενος δεκτὸς κατὰ τὰ ἐπιζόμενα ἐπὶ τῇ πρώτῃ πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα ἐπισκέψει τῶν πρεσβευτῶν τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν. Κατὰ τὴν μετὰ τῆς Α. Θ. Π. συνέντευξιν, ἐπὶ μακρὸν διαρκέσασαν, παρὴν καὶ ὁ ἐκ τῶν ἐντίμων μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Παῦλος Ἀλ. Καραθεοδωρῆ. Κατὰ τὴν ἐκ τῶν Πατριαρχείων ἀναχώρησιν τοῦ ἔσοχ. πρεσβευτοῦ ἀπεδόθησαν αὐτῷ αἱ αὐταί τιμαί, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὸν εὐσεβῆ ἀντιπρόσωπον τῆς μεγάλης τῶν Τσάρων αὐτοκρατορίας, ἧτις συνεπάθει πάντοτε τοῖς ὀρθοδόξοις καὶ ἰδίᾳ τοῖς ὁμογενέσιν ἡμῶν ἐν καιροῖς δυσχειμέροις καθ' οὓς τοσοῦτον ἐδοκιμάζετο ἢ εἰς τὸν Θεὸν πίστις τῶν εὐσεβῶν.—Τὸν ἔξ. πρεσβευτὴν ἀντεπεσκέψατο τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸ ἐν Βαθυρρῦακι μέγαρον τῆς πρεσβείας ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συνδιαλεχθεὶς ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ.—Τὰ κατὰ τὰς ἐπισκέψεις ταύτας ἡ Α. Θ. Π. ἐξέθηκεν ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος σαββάτου.

Οἱ νεωστὶ ψηφισθέντες μητροπολίται Χίου κ. Ἱερώνυμος καὶ Πρεσπῶν καὶ Λυχνιδῶν κ. Ἰωακείμ ἀφίκοντο τὴν παρελθούσαν πέμπτῃ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, εὐχαρίστησαντες συνοδικῶς ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτῶν καὶ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, μετὰ τὸ μέγα μήνυμα.—Ἀνεχώρησε δὲ τὴν ἐσπέραν τοῦ σαββάτου εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης (ἀπὸ Σερρών) **Κυζίκου** κ. Γρηγόριος, προπεμφθεὶς ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ὑπὸ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Χαλικηδόνας, Χίου, Γάνου καὶ Χώρας, Γρεβενῶν, Πρεσπῶν, Προικοννήσου καὶ 40 Ἐκκλησιῶν, τοῦ πανοσλγ. Μ. πρω-

του συγκέλλου κ. Βενιαμίν, του ἀρχιεπισκοπάρχου τῆς ἱεράς Συνόδου πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἀποστόλου καὶ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος.

Ἰ. ἀπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τοῦτον ἀπεστάλησαν ἀπέναντι τῶν τεταγμένων ἐτησίων δόσεων τῶν ἱερῶν ναῶν, ἐξ Ἐφέσου γρόσια 1000—ἐκ Θεσσαλονίκης 2160—Σουφλίου (Διδυμοτείχου) 216—Ἰωαννίνων 317 καὶ Αἴνου 1674—ἐκ δὲ δίσκων εἰσπραχθέντα τὸ ὄλον 1987, ἧτοι ἐκ Βεροῖας 1292 καὶ ἐκ Σουφλίου 695. Ἐξαίρομεν καὶ πάλιν τὸ λαμπρὸν παράδειγμα, ὅπερ χορηγεῖ εἰς τὰς παρ ἡμῖν Ἀδελφότητας ἢ ἐν Σουφλίῳ φιλικο-παιδευτικῆ «Ἅγιος Γεώργιος» ἢ μόνη ἐκ τῶν ἐνταῦθα καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀδελφοτήτων ὀρίσασα συνδρομὴν ἐτησίαν ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου ἑκατὸν φράγκων, ἢ 475 γροσίων, ἃ δεύτερον τοῦτο ἔτος ἀπέστειλεν.

Θεολογικὴ σχολή — Προτάσει τῆς Α. Θ. Π. ἐνεκρίθη συνοδικῶς ἡ σύνταξις ἰδίου κώδικος, ἐν ᾧ θέλουσι καταγράφεσθαι τῶν ἐκ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολῆς τελειοφώτων τῶν μῆπω ἀρχιερευσάντων τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα, ἢ πατρὶς, ἢ ἡλικία, τὸ ἔτος, καθ' ὃ συνεπλήρωσαν τὰς σπουδὰς, τὰ μέρη, ἐν οἷς ὑπηρέτησαν ὡς καὶ τὸ εἶδος τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, ὅπως ἡ Ἐκκλησία κατὰ καιρὸν ὑπ' ὄψιν πάντα ταῦτα λαμβάνουσα φροντίζη περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν. Ἀποφάσει συνοδικῇ δηλοῦται τοῖς ἐν ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερικῷ διαμένουσι τελειοφώτοις τῆς ἱεράς ταύτης σχολῆς ὅτι δεόν ν' ἀποστείλωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἱεράς Συνόδου πάσας ταύτας τὰς πληροφορίας, ἃς ἀνωτέρω ἔξεθέμεθα.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. — Τῇ δευτέρᾳ, πανηγυριζούσης τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἱεράς μονῆς τοῦ ἀγίου Παντελεήμονος, ἢ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς συνεχάρη καὶ ἠῤῥατο τὰ δέοντα τῇ ἑορταζούσῃ εὐαγεῖ τῆς μονῆς ἀδελφότητι. Ἐν δὲ τῷ μετοχίῳ τῆς μονῆς τῷ ἐν Γαλατᾷ παρέστη κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τὴν μετὰ ταῦτα δεξιῶσιν, ἐρμηνεύων τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς, ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Εἰρηναῖος.

Φιλογένεια μοναχῶν. — Ἠγγέθη ὑπὸ τοῦ πανιεραρχιεπισκόπου Σινᾶ καὶ Ραϊθούς κ. Πορφυρίου τῇ Θεολογικῇ σχολῇ Χάλκης, διὰ τοῦ ἐνταῦθα πανοσιολ. ἐπιτρόπου τῆς σιναιτικῆς μονῆς ἀρχιμ. κ. Νικοδήμου Τσέκα, ὅτι ἡ εὐαγὴς τῶν σιναιτῶν ἀδελφότης ἐψήφισεν ἐτησίαν χορηγίαν ὑπὲρ τῆς ἐν Χάλκῃ σχολῆς ταύτης ἐκ λιρῶν ἀγγλικῶν πεντήκοντα. Ἡ οἰκονομικὴ ἐπίρρωσις τῆς ἱεράς Θεολογικῆς ταύτης σχολῆς πρέπει νὰ θεωρῆται κοινὸν καθήκον πάντων τῶν κληρικῶν.

Ὄνομαστικαὶ ἐορταί. — Προχ' ἔς, ἐορτῇ τοῦ ἀγίου Παντελεήμονος, ἢ Α. Θ. Π. δ' κ. τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος ἠῤῥατο τὰ δέοντα τῷ ἐνταῦθα παραμένοντι πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Παντελεήμ. νι Ἀθνασιᾶδῃ, πρώτῳ διευθυντῇ τῆς ἐν Ἱεροσολυμοῖς Ἱερτικῆς σχολῆς καὶ ἐξάρχῳ τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Γαζιχίῳ, — ὃν ἐπεσκέψαντο καὶ τινες τῶν σεβασμ. ἀρχιερέων καὶ κληρικῶν. — τηλεγραφικῶς δὲ ἡ Α. Θ. Π. ἠῤῥατο τῷ ἐορτάζοντι ἄξιοτίμῳ κ. Λέοντι Γ. Καζανόβα. — Σήμερον μνήμη, Κωνσταντίνου μαρτυροῦ, διὰ μὲν τοῦ πανοσιολ. Μ. πρωτοσυγκέλλου συνιστῆσαι τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Δέρκων,

τηλεγραφικῶς τῷ σεβασμ. Ἀδριανουπόλεως, ἠῤῥατο δὲ τὰ δέοντα τῷ τε πανοσιολ. ἀρχιμ. καὶ ἀρχιεπισκοπάρχῳ κ. Κωνσταντίνῳ Δελιακῆ καὶ τοῖς ἱερολογ. Μ. ἐκκλησιαστικῇ καὶ τριτεύοντι.

Μητρόπολις Ξάνθης. — Ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν Κωνσταντινῇ προσελήθη ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ξάνθης ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Πέτρος κ. Αἰμιλιανός, τῶς βολεθὸς παρὰ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Πελαγονίας.

Μητρόπολις Παρναμβίας. — Τῇ παρελθούτῃ ἔβδω μᾶλλον παρεπέδηται χάριν ὑποθέσεω τῆς ἐπαρχίας ἐν Ἰωαννίνοις, ὁ πνιερ. μητροπολίτης Παρναμβίας καὶ Φ. Λατῶν κ. Νεόφυτος.

Μητρόπολις Ροδοπόλεως. — Ἐκ Τραπεζοῦντος ἀγγέλλεται ὅτι ἡ ἐν Λιβερχ. πρωτεύουστῃ τῆς ἐπαρχίας Ροδοπόλεως, ἐτικτικὴ σχολὴ προσεθηκε καὶ τάξις κυριακικῆν. Ἐπὲρ τῆς ὕλικῆς εὐμαρείας τῆς σχολῆς ταύτης ἢ μητρόπολις καὶ οἱ ἔραροι ἐπικαλούμενοι τῇ συνδρομῇ τῶν ἐν Ρωσσίᾳ δικυμένων ὁμογενῶν τῶν ἐκ Πόντου, ἀπέστειλαν ἀντιπροσώπους αὐτῶν δύο τῶν διδασκάλων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ.

Κανονικὴ ἄδεια. — Τὴν παρελθούσαν πέμπτην ἀφίκετο ἐκ Θεσσαλονίκης ὁ σεβασμ. μητροπολίτης αὐτῆς κ. Ἀλέξανδρος — Ἀφίκετο αὐθήμερον ἐκ Τριγλείας ὁ πνιερ. μητροπολίτης Δράκας κ. Χρυσόστομος, ἀναχωρήσας καὶ πάλιν εἰς τὴν γενέτειράν αὐτοῦ — Ἀφικόμενος τῇ τρίτῃ, δι' ἰδίης ὑποθέσεως, ἀπῆλθε τῷ σεβασμ. εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πνιερ. μητροπολίτης Γάνου καὶ Χώρας κ. Σεραφεῖμ — Ἀπῆλθεν ἐκ Καίρου, μεταβάντων εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἅγιον Εὐστράτιον, τὴν παρὰ τῇ Λήμῳ νῆσον, ὁ πνιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ καὶ Ραϊθούς κ. Παρθένιος.

Ἅγιον Ὄρος. — Ἀφίκετο εἰς Θεσσαλονίκην ὁ νέος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους πνιολ. γέρων κ. Φίλιππος Καρακκληνός — Διατρίβουσιν ἐν Θεσσαλονικῇ οἱ ὀσιώτατοι μαναχοὶ κ. Νεκτάριος προηγούμενος Ἱερατικός καὶ προηγούμενος Ἐλευθερίου Σταυρονικητηνός.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Ἐκ τοῦ «Παναγίου» τῆς Ἀλεξανδρείας ἐμάθομεν ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἐκκλησίας, προσκλήσει καὶ ὑπὸ τῆς προεδρείας τῆς Α. Θ. Μακροκρίτητος, τοῦ πατριαρχ. ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τούτου συνεδριάζει σχεδὸν καθ' ἡμέραν, ἀσχολουμένη περὶ τὰ ἐν μελέτῃ εὐρισκόμενα διὰ τὸν ἔκκλησιαστικὸν ζητήματα — Καὶ παρ' ἡμῖν σποδῶς ἀπασχολεῖ τὰς συνοδικὰς συνδιασκέψεις ἐρ' ὅτου ἐπικυβήθη ἐκ τῆς Βασιλευούσης ἢ Α. Θ. Μ. τὸ ζήτημα, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται μὲν Ἱεροσολυμιτικόν, εἶνε δὲ κατ' οὐσίαν πνευματικόν.

Ἐκκλησία Ἀντιοχείας

Ἐκκλησιαστικὸν περιοδικόν, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ χάρις» ἠῤῥατο ἐκδίδον ἀπὸ μηνὸς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, οὗ τρεῖς τεύχη ἐλάβομεν, ἀρχιστὶ γράφόμενον, μετὰ

φιλοκαλίει εκτυπούμενον, εἰς 32 σελίδας ὀγδόου μεγάλου σχήματος. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο εκτυπούμενον ἐν τῷ ἐν Δαμσκῷ πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ, τελείῳ καταστάτι, πολλὴν ἐπαγγέλλεται τὴν ὠφέλειαν τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν τοῖς ἐν Μεσοποταμίᾳ καὶ Συρίᾳ, ὅσοι ἀγνοοῦσι τὴν τῶν προγράφων αὐτῶν γλῶσσαν ἀρξάντι δὲ γινώσκοντες, ὡς καὶ τὸ περιοδικόν, ὅπερ ἴδρυσεν ὁ πνευρ. μητροπολίτης Ἐμεσῆς κ. Ἀθανάσιος, θελεῖ διαδίδει εἰς τε τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαὸν γνώσεις ὠφελίμους στηριζούσας εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Διαμένοντιν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἀπὸ δεκαπενθημερίως οἱ παντὶ ἀρχιμανδρίται κκ. Ἰωσήφ πρόεδρος τῆς οἰκονομικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Παναγίου Γέφυ, Ἰάκωβος Ἀρχιεπισκοπικῆς, διευθυντῆς τῆς ἐν τῇ Ἀγίᾳ πόλει ἱερτικῆς σχολῆς, καὶ Δοσίθεος διάκονος καὶ γραμματεὺς συνοδικός, ἀποσταλέντες ὑπὸ τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν κίτημάτων τῶν ἀρχιερατικῶν—ἐπίσης ἀπὸ τριμηνίας σχεδὸν διακρίνει: πρ' ἡμῖν, διορισθεὶς ἀρχίως ὑπὸ τοῦ μακκρωτάτου πατριάρχου κ. Δαμιανῶν συνεπίτροπος ἐνταῖθα τοῦ Παναγίου Γέφυ, ὁ πνευσιολ. ἀρχιμ. κ. Παντελεήμων Ἀθανασιάδης, τῶς ἔξαρχος ἐν Τίχωνῳ. Πάντες οὗτοι ἐπεσκεψάντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμένικόν πατριάρχην, τοὺς σεβασμ. συνοδικούς, τοὺς ἐξοχ. πρεσβευτάς Ρωσσίας καὶ Ἑλλάδος καὶ τινες τῶν λογάδων τοῦ Γένους.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Κοινότης Ἑλλήνων. Σπριγκφελδ.—Ἐκ τῆς ἐκθέσεως, ἣν ὑπέβλεν εἰς συνέλευσιν γενικὴν τῆς ἐν Σπριγκφελδ Ἑλλήνων ὀρθοδόξου κοινότητος ὁ πρόεδρος αὐτῆς κ. Γ. Λαζαρόπουλος, ἐγνώσθη ὅτι κατὰ τὴν παρελθούσταν διετίαν (ἀπὸ 1 ἰουλίου 1907) τὰ ἔσοδα αὐτῆς ἀνήλθον εἰς 32710 φράγκα, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 30210, μένοντος ἀκροῦ περισσεύματος. Τὸ ἐκ 40 100 φράγκων χρέος τῆς κοινότητος χάρην τοῦ νεοῦ αὐτῆς ὑπεβιβάσθη—κεφάλαιον δὲ ἤρξατο σχηματιζόμενον πρὸς ἀγορὰν κοινοτικῷ νεκροταφείου.

Ἐν τῷ 27 τεύρει ἡμῶν ἀνηγγεῖλαμεν τὴν σύστασιν ἐπιτροπείας, ἣτις, ἐπὶ τῇ τεσσαρχικονταετηρίδι τῆς διδασκαλίας τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογ. Σχολῆς κ. Γ. Λιανοπούλου, ἀνέλαβε τὴν δαπάνην τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐκπαιδεύσιν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐλλογίμου διδασκάλου. Ἡ ἐπιτροπεία ἐξέδωκε τὸ παρὸν ἐγκύκλιον γράμμα.

Συμπληρουμένης ὅσον οὕτω τεσσαρχικονταετίας, ἀφ' οὗ χρόνου ὁ γενεὸς καθηγητῆς τῶν φυσικῶν καὶ μαθηματικῶν ἐλλογίμος κύριος Γ. Λιανόπουλος ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν τῇ κοινῇ τροφῇ ἡμῶν Ἱεραξ Θεολογικῆ Σχολῆ, καὶ δι' ἀρχῆς καὶ ευγνώμονας

ἔχοντες μνήμης τὰ πολλὰ πλῆ ὠφελήματα, ἀπερ δαψιλῶς ἐκκρωπώταμεθα ἀπὸ τε τῆς σοφῆς αὐτοῦ διδασκαλίας καὶ ἀπὸ τῶν περιουσιῶν αὐτῶν ἀρετῶν, πεποιθότες δ' ὅτι τῶν αἰσθημάτων τούτων ἀμελείτως κινουνοῦσι πάντες οἱ διὰ τοῦ μακροῦ τούτου χρόνου τῶν τῶν τῆς ἡμετέρας Θεολογικῆς Σχολῆς διελθόντες καὶ θεῶν ἔλεει οἱ μὲν αὐτῶν εἰς τα ὑπάτα τῆς ἱρωσύνης ἀνελθόντες ἰξιώματῶν, ἄλλοι δὲ ἐν ἀλλίαις τῶν καὶ ὑπευθύνουσι τῆς ἱεραξ διακονίας τῷ Θεῷ ἀρέσκοτες, τὴν γνώμην ἔχοντες καὶ ἄλλων ἀγίων ἀδελφῶν καὶ τροφίμων τῆς ἡμετέρας Σχολῆς. ἔγνωμεν ὅπως ἐπωφελεῖ τινι καὶ χρησιμῶ τῶν ἐκδηλώσωμεν τὴν πρὸς τὸ φιθέτα σεβαστὸν δ. διδασκάλου, εὐγνωμοσύνην ἡμῶν.

Τὴν εὐταχῆ καὶ ἀκρίβητον καὶ ὁσημέραι πραγματοποιημένην σταδιοδρομίαν τῆς προφῶ Θεολογικῆς Σχολῆς, περὶ πλείστου ποιούμενοι, προνοήξ δὲ τινι, ἐπ' ἀληθείας Θεοῦ, τοῦ δευτεροτάτου υἱοῦ τοῦ ἐλλογίμου κ. Γ. Λιανοπούλου ἀπὸ εὐδοκίμως πάνυ ἀποπερτωπύσαντος τὰς γυμνασιακάς αὐτοῦ σπουδάς, καὶ πολλὴν τὴν ἐσ σιν πρὸς τὰς μαθηματικὰς σπουδάς ἐπιδεικνυμένῳ, κοσμίῳ δ' ἄμα καὶ σεμνοῦ τὸ ἦθος ὄντος, ἔγνωμεν ὅπως ἀντὶ παντός ἄλλου ἡμεῖς τε αὐτοὶ εἰσενέγκωμεν καὶ τὴν τῶν ἄλλων πάντων μαθητῶν τοῦ προσφιλοῦς καὶ σεβαστοῦ ἡμῶν τούτου δ. διδασκάλου εἰσφοράν ἐξαίτησώμεθα, ὅπως κοινῶ ἐράνῳ συντηρούμεν καὶ παιδεύομεν μνηστῆ τὴν τοῦ πατρὸς ἐπιστήμην ὁ υἱὸς καὶ δυναθῆ νὰ συνεχίσῃ ἐν κκιρῶ, τοῖς ἔχοντι τοῦ πατρὸς στοιχῶν, τὴν λυσιτελῆ καὶ καρποφόρον τῇ Σχολῇ διδασκαλίαν αὐτοῦ.

Τοιαῦτα γνόντες καὶ κρίνοντες ὅτι ἡ ἡμετέρα ἀγάπη εὐρήσει ὡς οἶόν τε σκόπιμον καὶ λυσιτελῆ τὴν οὕτω γενόμενην ἐκδηλώσιν τῆς τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης, ἣν ἀναμφισβητήτως συμερίζεται, πρὸς τὸν σεβαστὸν καὶ προφιλιτῆ ἡμῶν διδασκάλου ἐλλογίμου κύριον Γ. Λιανόπουλου, προαγομέθα ἐνα διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν ἐξαίτησώμεθα καὶ τὴν ἡμετέραν ἐράπαξ συνδρομήν, ἣν παρεκαλοῦμεν ὅπως ἡ ἡμετέρα ἀγάπη ἀγαθουθῆ νὰ πέμψῃ πρὸς τὸν σχολάρχην τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀρχιμ. κ. Γερμανὸν Στρηνόπουλον.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι Αὐτῇ, δικτελοῦμεν εὐχρηστοῦντες ἐκ προτέρων

† ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωακείμ (πρόεδρος) † ὁ Δράμας Χρυσόστομος † ὁ Ἐλασσώνος Πολύκαρπος † ὁ Σεράντα-Ἐκκλησιῶν Ἀνθιμος † ὁ Σχολάρχης ἀρχιμ. Γερμανὸς Π. Στρηνόπουλος (ταμίαις).

Ἐκκλησία παλαιᾶς Ρώμης.

Ἐν τῇ παραρρηνίῳ γερμανικῇ καθολικῇ πόλει [τῆς] Κολωνίας συγκροτηθήσεται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, κατὰ τὸ σύστημα τὸ καθιερωθὲν ἀπὸ τινων ἐτῶν, Συνέδριον τῆς Εὐχαριστίας (Congrès Eucharistique). Πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου τούτου οὕτινο, θέλουσι μετὰ τῆς πολλοῖ γερμανοὶ ἐπίσκοποι καὶ ἀνώτεροι κληρικοὶ ὡς καὶ ἀντιπρόσωποι τούτων ἐκ τῶν πλησιοχώρων κρατῶν, διορίσθη ὑπὸ τοῦ πάπῃ, ὑπὸ τὴν ιδιότητά παπικοῦ ληγάτου, εἰς ἰταλὸς καρδινάλιος, ἡ δὲ πόλις τῆς Κολωνίας καὶ ἐν γένει αἱ παραρρηνιοὶ

καθολικαί πόλεις παρασκευάζοντι ὅπως ὑποδεχθῶσι μετ' ἀσυνήθους πομπῆς καὶ μεγαλαυρείας τὸν παπικὸν ληξάτον, πνευμαζίζοντι ὅσον ἔνεστι λαμπρότερον τὴν τέλεσιν τοῦ Συνεδρίου τούτου.

Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία

Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἢ ἐν Αὐστραλίᾳ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἐνεκκίνησε τὸ σύστημα τῆς κατὰ τριετίας συγκροτήσεως τοπικῶν Συνόδων, συνεργουμένων ἐκ περιτροπῆς ἐν ταῖς πρωτευούσαις τῶν διαφόρων αὐστραλιανῶν Πολιτειῶν.

Τοιαύται Σύνοδοι συνεκροτήθησαν ἤδη ἐν Μελβούρνῃ, Ἀδελαΐδῃ, Βελκράτῃ, Χόβερτ, καὶ Σύδνεϊ. Νῦν ἀγγέλλεται ἡ κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος σύγκλησις τοιαύτης τοπικῆς Συνόδου ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Δυτικῆς Αὐστραλίας Πέρθη, ἐν τῇ ὑποίχ. μεταξύ ἄλλων συγγενῶν κοινωνιολογικοθρησκευτικῶν ζητημάτων, ἀναγράφεται καὶ τὸ θέμα «ὅποια ἡ θέσις τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν τοῖς φυλετικοῖς ζητήμασιν».

Ζηλὸς οὐ κατ' ἐπίγνωσιν.—Ἡ ἐν Νέκ Υόρκῃ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐκδιδομένη ρωμαιοκαθολικὴ ἐφημερὶς «Τὰ καθολικὰ Νέα» (Catholic News), ἐδημιούργησεν ἐπ' ἐσχάτων Ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς καθολικοὺς Ἀμερικανούς περὶ διενεργήσεως ἐράνου προωρισμένου εἰς διευκόλυνσιν τὴν εἰς τὸν Ρωμικὸν Καθολικισμὸν προσελκυσθῆναι τῆς Ἀγγλίας. Τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην πρὸς τοὺς Ἀμερικανούς «τῶν ὁποίων ὁ καθολικισμὸς δὲν περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας τῶν ἀπειθῶν ἀγγλοαμερικανῶν καθολικῶν ἱερέων, ὅστις, ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐμελετήσεν ἐπιτοπίως τὰς καταλληλοτέραις προπαραδικαῖς μεθόδους πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ἐνεποίησε δὲ αὕτη δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τὴν δυσκρέσκειν ταύτην διερμητεύουσι τὰ αὐτῶν ἐκδιδόμενα Ἐκκλησιαστικὰ περιοδικά.

Ἡ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

Α'.

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ
(συνέχεια τεύχους 30)

Καθ' ὅλην δὲ ταύτην τὴν ἐποχὴν αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἀνεδειξε διαπρεπεῖς διδασκάλους καὶ πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, κέντρον γενομένη τῆς ἀναπτύξεως τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὃν εἰσήγαγεν εἰς αὐτὴν ὁ ἅγιος Ἰλορίων (+371—2), συμμετέσχε τῆς ὅλης θρησκευτικῆς κινήσεως τοῦ χριστιανισμοῦ, προῦκάλεσεν ἀπείρους προσκυνητὰς τοῦ ἁγίου Τάφου. Ἀλλ' ἀποτόμως ἀνεκόπη ἡ προιοῦσα αὐτῆς ἀκμὴ τῷ 638, ὅτε οἱ ἄραβες, κατακτήσαντες τὴν Παλαιστίνην, κατέλυσαν μὲν τὴν πολιτικὴν ἑλληνικὴν ἐν αὐτῇ κυριαρχίαν, ἀνεγώρισαν ὅμως τὰ δίκαια καὶ προνόμια τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κα-

τακτητῆς χαλίφης τῶν ἀράβων Ὁμάρ Α' (634—644), παραλαβὼν τὴν Ἱεροσολίμην διὰ συνθήκης παρὰ τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Σωφρονίου (634—639), εἰσήλθεν εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν, οὐχὶ ὡς ἐξωργισμένος κατακτητῆς, ἀλλ' ὡς εὐσεβῆς—προσκυνητῆς, ταπεινὸν περιβεβλημένος ἔνδυμα· διότι ἡ Ἱεροσολίμη θεωρεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ μωαμεθανισμοῦ ὡς ἱερὰ πόλις. Ὁ Ὁμάρ ἀνεγνώρισε τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἐσωτερικῶς ἐλευθέραν, ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοδιοίκητον κοινότητα, ὑπὸ τὸν πατριάρχην, ἐλευθέρως τελούσαν τὰ τῆς θρησκείας καὶ ἀπηλλαγμένην πάσης καταπίεσεως ἀπὸ μέρους τῶν μουσουλμάνων. Ἡ ζωὴ τῶν μελῶν αὐτῆς ἐξησφαλιζέτο διὰ τῆς ἀποτίσεως κεφαλικοῦ φόρου, οὐτινος ἀπηλλάσσοντο οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ μοναχοὶ καθόλου. Αἱ βάσεις αὐταὶ τῶν δικαίων καὶ προνομίων τῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε μὲν νομικῶς καὶ θεωρητικῶς ἡμφισβητήθησαν, ἀναγνωρισθεῖσαι μετὰ τῆς αἰῶνας καὶ ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ δικαίου, ἐπ' αὐτῶν δ' ἐστηρίχθησαν, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἀραβικῆς κατακτήσεως ἐν Παλαιστίνῃ, αἰ μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πολιτείας σχέσεις. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὑπὸ τῆς αὐθαιρεσίας ἐνίων ἡγεμόνων ἢ ὑπὸ τοῦ φανατισμοῦ τοῦ ὄχλου παρεβιάζοντο τὰ δίκαια καὶ προνόμια τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὐδέποτε παντελῶς ταῦτα ἐξηφανίσθησαν. Οἱ ὀλίγοι ὑπολειφθέντες ἐν τῇ χώρᾳ καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξαραβισθέντες χριστιανοὶ ἀενάως ἑδεκατίζοντο καὶ εἰς ἀπαραμύθητον περιήρχοντο κατάστασιν, ἀλλ' οἱ ἐν τῷ Ἀγίῳ Τάφῳ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς μοναστηρίοις ἀγρυπνοῦντες μοναχοὶ, καὶ ὅταν ἔτι κατεστρέφετο ὑπὸ τῶν ἐμφυλίων πολέμων ἡ Παλαιστίνη, καὶ τὰ μὲν μοναστήρια ἐρημοῦντο, αὐτοὶ δὲ κατεσφάζοντο, κατῴρθον νὰ ὑπαναφαινῶνται ἀγρυπτοὶ φρουροὶ καὶ τῆς Ἐκκλησίας γενναῖοι στρατιῶται, ἀδιαλείπτως ἀναιεοῦμενοι ἐκ τῶν λοιπῶν ἑλληνικῶν χωρῶν. Τῇ ἐιργεῖᾳ αὐτῶν τὰ ἱερὰ προσκυνήματα συνειρηροῦντο διὰ γενναίας ἐπικουρίας ἐκ Βυζαντίου, διότι ἡ καταστραφεῖσα χώρα οὐδὲν ἕκτοτε ἐπιτοπίως ἠδυνήθη ὑπὲρ αὐτῶν νὰ πράξῃ.

Ἐπὶ τῶν πρώτων ἀράβων ἡγεμόνων ἡ Ἐκκλησία ἀπῆλκεν ἐν ἡσυχίᾳ τινας, ἀλλ' ἐπεδεινώθη ἡ θέσις αὐτῆς ἐν ἀρχῇ τοῦ ἡ' αἰῶνος, ἐπὶ Ὁμάρ Β' (717—720), ὅτε ἠρξάντο ἕνεκα τῆς θρησκείας καταπιεζόμενοι οἱ χριστιανοὶ, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἱεσοῦδ Β' (720—724) ἐμαρτύρησαν ἐν Ἱεροσολύμοις τῷ 723 ἐξήκοντα προσκυνητὰ χριστιανοὶ, ἐλθόντες ἐξ Ἀμορίου εἰς προσκύνησιν τῶν Ἀγίων Τόπων. Αἱ ἐν τέλει τοῦ ἡ' αἰῶνος μεγάλαι ἀναστατώσεις τῆς Παλαιστίνης, συνεπεῖα δυναστικῶν μεταβολῶν ἐν τῷ Ἀραβικῷ κράτει, ἐπέδρασαν καὶ ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τοῦ Ἀλ Μανσοῦρ (754—775) ἀπερί-

γραπτα δεινὰ ἔπαθον τὰ μοναστήρια καὶ οἱ μοναχοὶ ἐπεσπύσθη δὲ τότε ὁ ἔξαραβισμὸς τῆς χώρας, διότι ἀπηγορεύθη ἡ χρῆσις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ καὶ ἡ διδασκαλία αὐτῆς εἰς τοὺς παῖδας. Ἐπὶ τοῦ Ἀροῦν ἀλ Ρασήδ (786—809) ὑπὸ τῶν ληστῶν βεδουϊῶν ἐπίσης μεγάλας ἔπαθον καταστροφὰς τὰ μοναστήρια τῆς Παλαιστίνης, ὧν τινὰς λόγιοι ἁγιοσαβίται μοναχοὶ, ὡς Στέφανος ὁ μελωδὸς (†807), περιέγραψαν. Κατὰ ἑκατοντάδας ἐφοιεῖτο οἱ μοναχοὶ μαρτυροῦντες ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ συνεπεία τῆς εἰκονομαχίας ἐπυκνῶντο αὐτῶν αἱ τάξεις, ἐν τινὶ δὲ Συνόδῳ, ἣν τῷ 836 συνεκρότησεν ὁ πατριάρχης Βασιλείως (820—838) ἐν Ἱεροσολύμοις μετὰ τῶν πατριαρχῶν Ἀλεξιανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, ἐναντίον τῆς εἰκονομαχίας, παρέστησαν 170 περίπου ἡγούμενοι καὶ ἀπειράριθμοι μοναχοί. Περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἤμξαντο ἔγκαθιδρυμένοι ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ λατῖνοι· ὁ δὲ Κάρολος ὁ Μέγας (762—814) πρὸς ἔξασφάλισιν αὐτῶν ἦλθεν εἰς σχέσεις πρὸς τὸν Ἀροῦν ἀλ Ρασήδ, αἷτινες «ποικιλαχῶς διὰ μύθων περιεκασμήθησαν», ὡς ἀνομολογοῖσιν ἀμερόληπτοι δυτικοὶ ἱστορικοί. Ἀλλὰ πόσον οἰκτρὰ ἦτο ἡ κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας μαρτυροῦσιν αἱ ἐπιστολαὶ τῶν πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων, αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου, καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ Θεοδοσίου (862—878) καὶ Ἡλία Γ' (878—907), πρὸς τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως, ἰδίᾳ πρὸς τὸν Μ. Φώτιον (858—886), τὸν μετὰ μεγάλης συμπαθείας ὑποστηρίζοντα τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῶν πατριαρχῶν αὐτῆς καταφαίνεται ὁ στενὸς σύνδεσμος αὐτῆς πρὸς τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ πρὸς τὴν βασιλικὴν αὐλήν. Παρ' αὐτῶν ἐλάμβανον οἱ πατριάρχαι ἀδιαλείπτως χρηματικὰς βιηθείας, ἠλπίζον δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἀράβων, διότι ὁ Ν. κηφόρος Φωκάς καὶ Ἰωάννης ὁ Τσιμισκῆς διενεώθησαν, τῷ ὄντι, μετὰ μικρὸν ἐὰν ἀναλάβωσι σταυροφορικοὺς ἀγῶνας πρὸς ἀνάκτησιν τῆς Παλαιστίνης.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ι' καὶ ΙΑ' αἰῶνα ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ὑπέστη μεγάλας συμφοράς. Τῇ 26 μαρτίου 337 ὁ μουσουλμανικὸς ὀραβικὸς ὄχλος, ἐκ φανατισμοῦ παρορμηθεὶς, κατέστρεψε τὸν ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ἐβοήθησε δὲ ἀπὸ Βυζαντίου ὁ βασιλεὺς ἡμῶν Κωνσταντῖνος Ζ' Πορφυρογένιτος, ἀποστείλας ἱκανὰ χρηματικὰ ποσὰ πρὸς τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Χριστόδουλον Α' (937—950). Μετὰ μικρὸν, τῇ 28 μαΐου 966, ἐκ νέου κατεστράφη ὁ ναὸς, παρὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐπαύριον ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἀράβων ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἰωάννης Ζ' (964—966). Τελείως κατεστράφη ὁ ναὸς καὶ εἰς ἐρείπια μετεβλήθη τῇ 28 Σεπτ.μβρίου 1009, ἀλλὰ

μεγαλοπρεπῆς ἀνωκοδομήθη, ἀναλώμασι τῶν ἡμετέρων βασιλέων, ἰδίως δὲ τοῦ Κωνσταντίνου Μονομάχου (1042—1054). Ἐπισημειώσωμεν δὲ ὅτι ἐν πάσῃ τοιαύτῃ εὐκαιρίᾳ, οἱ βασιλεῖς τοῦ Βυζαντίου πρὸς προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας ἤρχοντο εἰς ἐπισήμους διαπραγματεύσεις πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τῶν ἀράβων, πολλάκις ἀνταλλάσσοντες καὶ αἰχμαλώτους, ὡς τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὴν τελευταίαν ἀνωκοδομήσιν τοῦ ναοῦ καθ' ἣν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ πλεόν ἀπεστάλησαν καὶ ἐργάται καὶ οἰκοδομήσιμος ὕλη. Ἐστερξαν δὲ τότε οἱ ἡμέτεροι βασιλεῖς καὶ τὴν ἀνέγερσιν μικροῦ μουσουλμανικοῦ τεμένους ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀνωκοδομήσεως τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Ὡστε καθ' ὅλην ταύτην τὴν περίοδον τῆς ἀραβοκρατίας οἱ βασιλεῖς ἀνεγνωρίζοντο ὡς προστάται τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὅπερ ἐμφανέστατα συγκεντροῦται ἐν τῷ νοῶ τῆς Ἀναστάσεως. Ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ τῶν μοναστηρίων δὲν παρουσιάζεται οὐδεμία ζ.η. καὶ κίησις ἐν Παλαιστίνῃ, ἕνεκα τῆς ἐπελθούσης καταστροφῆς τῆς χώρας.

Μέγα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἱεροσολύμων ἀξίωμα εἶχεν ἀποβῆ τότε τὸ τοῦ «Συγκέλλου», ὅπερ πρεσβύτεροι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κατελάμβανον συνήθως. Οἱ δὲ σκευοφύλακες αὐτοῦ ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου κατὰ τὰς μεγάλας χηρείας αὐτοῦ, φέροντες ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ χωρεπισκόπου. Τοιοῦτος πιθανῶς τοποτηρητῆς τοῦ θρόνου ἦτο ὁ πρεσβύτερος Θεόδωρος, ἐν τέλει τοῦ Ζ' αἰῶνος, ἀποστείλας εἰς τὴν ΣΤ' Οἰκουμηνικὴν Σύνοδον (680—681) ὡς ἀντιπροσώπους τὸν ἐπίσκοπον Γεώργιον καὶ τὸν σύγκελλον Ἀιδρέαν τὸν ἱεροσολυμίτην, χρηματίσαντα πρότερον οἰκονόμον τῆς ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ὕστερον γενόμενον ἐπίσκοπον Κρήτης (713—740), τὸν πολὺν ὑμνογράφον καὶ θεολόγον. Ἀλλὰ κορυφαῖος τῶν ἱεροσολυμιτῶν θεολόγων ἐγένετο ὁ Ἰωάννης Διαμασκηνὸς († 749), ἀφ' οὗ ἤρξατο ἀδιακόπως σειρὰ λογίων μοναχῶν, μορφουμένων ἐν τῇ περικλεεστάτῃ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάβα, ἣτις ἀνεδείχθη αὐτόχρημα Θεολογικὴ Ἀκαδημία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Διότι εἶνε ἄξιον θαυμασμοῦ τὸ γεγονός, ὅτι, παρὰ τὴν χαλεπότητα τῶν καιρῶν, μετὰ ζήσεως ἐκαλλιεργοῦντο ἐν Ἱεροσολύμοις τὰ ἑλληνικὰ καθόλου καὶ τὰ θεολογικὰ γράμματα. Φιλολογοὶ, ποιηταὶ καὶ ρήτορες δὲν ἔλειψαν οὐδὲ κατὰ τοὺς βαρύτερους χρόνους ἐν τῇ πατουμένῃ ὑπὸ τῶν ἐθνῶν ἀγία Πόλει Ἱερουσαλήμ. Κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα διαπρεπέστερος πάντων ὑπῆρξεν ὁ Μιχαὴλ Σύγκελλος († 4 Ἰανουαρίου 846), ἄλλους τε ἀναδείξας μαθητὰς καὶ τοὺς δύο ἀδελφοὺς μοναχοὺς τὸν Θεόδωρον († 842) καὶ Θεοφάνη († 11 ὀκτωβρίου 845), τοὺς ὁμολογη-

τὰς γενομένους τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κατὰ τῶν εἰ
 κονομάχων καὶ «Γραπτῶν» ὀνομασθέντας, ὡς γρα-
 φέντας τὰς ὄψεις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Θεοφίλου (829—
 842). Ὁ Μιχαὴλ ὑπῆρξε καὶ φιλόλογος ἔξοχος, συγ-
 γράφας τὸ σωζόμενον ἐτι Συντακτικὸν τῆς ἑλληνι-
 κῆς γλώσσης, καὶ ποιητὴς καὶ ρήτωρ καὶ θεολόγος
 ἄριστος, ἐργασθεὶς καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου
 μετὰ τῶν δύο ἀνωτέρω ἀδελφῶν καὶ τοῦ ἁγιοταφίτου
 («σπουδαίου») μοναχοῦ Ἰωβ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ πα-
 τριάρχου Θωμᾶ Α' (807—820). Ἐκεῖ συνειργάσθη
 ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ μετὰ τοῦ περιβοήτου Θεο-
 δώρου Στουδίτου († 826) ὅστις, πρὸς τοῖς ἄλλοις,
 συνῆθροισεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐράνοισιν ὑπὲρ τοῦ
 Ἁγίου Τάφου. Ὁ Μιχαὴλ, μὴ ἀποδειχθεὶς τὸ προτα-
 θὲν αὐτῷ ἀξίωμα τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπό-
 λεως, ἐτελεύτησεν ὡς ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῆς Χώ-
 ρας, ἣτις ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἁγίου Σάβα, μεταβάν-
 τος δις εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὑπῆρξεν, οὕτως εἰπεῖν,
 τὸ πρῶτον ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγιοταφικὸν Με-
 τόχιον, ἐν ᾧ διέμενον οἱ ἐκάστοτε παρεπιδημοῦντες
 ἁγιοταφίται.

Ἡ δρᾶσις δὲ τῶν ἁγιοταφίτων, ὡς ὑπεδείχθη ἐν
 τοῖς ἀνωτέρω, κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν τῆς Ἐκκλη-
 σίας Ἱεροσολύμων, δὲν εἶχε τοιαύτην εὐρείαν ἀπο-
 στολὴν, οἷαν προσέλαβε μετὰ τὴν ἀροβικὴν τῆς χώ-
 ρας κατάκτησιν, ὅτε μετὰ τῶν λοιπῶν τῆς Παλαιστί-
 νης μοναχῶν ἐκλήθησαν οἱ ἁγιοταφίται ἵνα κατα-
 στῶσιν οὐ μόνον τῶν προσκνημάτων ἀλλὰ καὶ τοῦ
 χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας φύλακες, ταῦτο
 χρόνως μεγάλην ἀναπτύξαντες πνευματικὴν ζωὴν καὶ
 κίνησιν. Ἀλλ' αἰεκόπη ἡ δρᾶσις αὐτῶν διὰ τῆς κατα-
 κτήσεως τῆς Παλαιστίνης ὑπὸ τῶν σταυροφόρων, οἱ
 τινες ἴδιον λατινικὸν Πατριαρχεῖον ἵδρυσαν, «κατέ-
 λαβον τὰς κλεῖς τοῦ Ἁγίου Τάφου καὶ παρηγάκωσαν
 τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀγρυπνοῦσαν ἑλληνικὴν ἁγιοταφικὴν
 ἀδελφότητα», κατὰ τὴν ὁμολογίαν δυτικῶν ἱστορικῶν.
 Οἱ ὀρθόδοξοι πατριάρχαι, προστατεύομενοι ὑπὸ τῶν
 βασιλέων ἡμῶν, ἠναγκάσθησαν νὰ διαμείωσιν ἐν
 Κωνσταντινουπόλει ἢ ἀλλαχοῦ, μακρὰν τῶν Ἱεροσο-
 λύμων, συμμετέχοντες τῶν κοινῶν ἐκκλησιαστικῶν
 ζητημάτων. Εἷς δὲ μόνος πατριάρχης, ὁ πολὺς Λεόν-
 τιος Β' (μετὰ 1170), ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ εἰς Ἱεροσό-
 λυμα, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο δεκτός· πιθινῶς διέμευεν ἐπὶ
 τινα χρόνον ἐν Ἱερουσαλὴν ἕτερος πατριάρχης, ὁ
 Ἰωάννης Θ' Μερκουρόπουλος (1156—1166), ὅστις
 μετὰ τὸν τῆς προηγούμενης ἐποχῆς διαπρεπῆ λόγιον
 πατριάρχην Ἱεροσολύμων Ὀρέστιν (984—1005),
 ὑπῆρξε σπουδαῖος συγγραφεὺς, ἄριστα γλωσσολόγος καὶ
 τὴν ἀροβικὴν γλῶσσαν. Τῆς γλώσσης δὲ ταύτης ἡ
 ὀριστικὴ ἐπικράτησις ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ ὑπαίθρῳ χώ-
 ρῃ τῆς Παλαιστίνης ἀνεκόπη, ἐν δὲ τῇ Ἱερουσαλὴμ

ἐπεκράτει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα· διότι οἱ σταυροφόροι
 χάριν τοῦ ὀλίγου λαοῦ ἐπέτρεψαν ἵνα τὸ Εὐαγγέλιον
 ἐν τῷ ναῶ τῆς Ἀναστάσεως ἀναγινώσκηται πρῶτον
 λατινιστῶν καὶ ἔπειτα ἑλληνιστῶν. Ἀνεγνώριζον δὲ ἐπι-
 σήμως οἱ σταυροφόροι τοὺς ἡμετέρους βασιλεῖς ὡς
 προστάτας τῶν Ἁγίων Τόπων. Τοὺς ἐν αὐτοῖς ναοῦς
 εὗρον ἐν καλῇ καταστάσει, μικρὰν δὲ μόνον τροπο-
 ποιήσιν ἐπήνεγκαν, συνενώσαντες ἐξωτερικῶς εἰς ἓνα
 τοὺς τρεῖς ναοὺς, ἐπὶ τοῦ ἁγίου Τάφου, τοῦ Γολγο-
 θᾶ, καὶ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τοῦ Σταυροῦ. Ἐσω-
 τερικαὶ ἐπισκευαὶ ἐν τῷ ναῶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ
 τῷ τῆς Βηθλεὲμ ἐγένοντο μόνον ὑπὸ τῶν ἐλλήνων,
 ἀναλώμασι τοῦ βασιλέως ἡμῶν Μανουὴλ Α' Κομνη-
 νοῦ (1143—1180), ὅποιαν δὲ θέσιν κατέλαβον οἱ
 ἡμέτεροι μοναχοὶ ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις ἐπὶ Λατινο-
 κρατίας, ἣτις δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, οὐδὲ παρήγα-
 γεν ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ Ἱεροσολύμων ριζικὰς μετα-
 βολὰς ἢ ἀλλοιώσεις ἐσωτερικὰς, ἐπακριβῶς δὲν γνω-
 ρίζομεν, στερούμενοι ἐνδείξεων παρ' ἐλλήνων χρο-
 νογράφων.

(ἔπεται συνέχεια)

Ἄρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποραζίζον πλεμψηρεῖ,
 λέγεται τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 29 δεκεμβρίου 1908 καὶ ἀριθ.
 πρωτ. 194 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Βασιλικῆς Μελιτζῆ κατὰ Νικο-
 λάου Σερβίτου ὡς νόμιμον καὶ βίσιμον,

Κηρύσσει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γά-
 μον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἡμερησίοις ἀριθμῶσι τῆς ἐν Κων-
 σταντινουπόλει ἐκδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»
 δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης αποφάσεως, διὰ τὰς νομί-
 μου συνεπείας καὶ,

Ἐπιτίθει τῷ ἐναγομένῳ Νικολᾷ Σερβίτῳ τὰ δικαστικὰ ἐξῆρα
 καὶ τελετὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ
 δικηγόρων, ἀποσπᾶ εἰς γρ. δικαστικὰ περὶ τῆς (ριθ. 350) προκα-
 ταχθαιόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπιτελεστοῦτος.

Ἐγένετο, ἀπερασπία καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν

Ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Κυδωνίων τῇ 18 ἰουλίου 1909.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ Κυδωνίων Γενόμοιος

Ὁ γραμματεὺς

Γαβριὴλ Ἀλεξιάδης

Εἰσπράκτωρ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας»
 ἐν τῇ πρωτευούσῃ διορίσθη ὁ δικαστικὸς
 κλητῆρ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Κ. Χα-
 ρισιάδης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
— 0 —
ΑΡΙΘ. — 31

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 5 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρὰ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῇ ἔξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσά. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὄνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικιῆ. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπεὶ εἰρήνης (ἐκκλησιαστικὰ γράμματα, Α' τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀντιοχείας Β' τῶν περὶ αὐτὸν ἐρωτημάτων μητροπολιτῶν, Γ' τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων, τὰ ἀποσταλέντα τηλεγράφημα) — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἀσπρηαὶ παρεξηγήσεις — Ἡ ἀγιοταρκετικὴ ἀδελφότης — Ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς (Α' καὶ ΔΑ').

ΥΠΕΡ ΕΙΡΗΝΗΣ

Εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν μεταξὺ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν Θεοῦ-πόλεως Ἀντιοχείας καὶ Ἀγίας Πόλεως σχέσεων καὶ τῆς ἀδελφικῆς κοινωνίας ἀναφέρονται τὰ σήμερον ἐκδιδόμενα τρία ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ γράμματα, τὸ (Α') τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Γρηγορίου Ἀντιοχείας, τὸ (Β') τῶν περὶ αὐτὸ ἐρωτημάτων μητροπολιτῶν, καὶ τὸ (Γ') τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Δαμιανοῦ Ἱεροσολύμων καὶ τῶν μελῶν τῆς περὶ αὐτὸν ἱερᾶς Συνόδου. Κατόπιν τούτων βλέπουσιν οἱ τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας » ἀναγνώσται τὰ τηλεγραφήματα τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εὐκταίας ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἀγγέλλοντα τοῖς τρισὶ μακαριωτάτοις πατριάρχεις καὶ τὰς πρὸς αὐτὴν τῶν πατριαρχῶν, μεθ' ὧν ἐπανελήφθησαν αἱ κανονικαὶ σχέσεις.

Ταῦτα πάντα ἔχουσιν οὕτω

Α' Πατριάρχου Ἀντιοχείας.

Ἀριθμ. 684

Παναγιώτατε ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὲ πατριάρχα, ἐν Χριστῷ ἀδελθε καὶ ἀδελφότητι τῆς ἡμῶν μετροπόλεως, κύριε Ἰωακείμ! Τὴν ποθεινοτάτην ἡμῖν σεβασμιάν αὐτῆς παναγιότητα φιλιμασι ἀγίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερῷδιότι προσαγορευόμεν.

Σεπτῆ καὶ παναρχαία κατακολουθοῦντες τάξει, καθ' ἣν οἱ τῶν ἁγιωτάτων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ ἀνακοινοῦνται ἀλλήλοις τὰ ἐν ταῖς ἑαυτῶν Ἐκκλησίαις ἐκάστοτε ἐπισυμβαίοντα σπουδαῖα γεγονότα, καὶ δὴ τὰς ἐγκαταστάσεις αὐτῶν διὰ τῶν εἰρηνικῶν γραμμάτων, προαγόμεθα δηλώσαι τῇ θειοτάτῃ καὶ σεβασμιωτάτῃ αὐτῆς παναγιότητι, ὅτι, τοῦ προκατόχου ἡμῶν κυροῦ Μελετίου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἰανουαρίου μηνός, προσεκλήθη κατὰ τὰ κρατοῦντα θέσμια ἢ ἐκλογικὴ συνέλευσις, ἣτις συνεδρίασα μετὰ ταῦτα κανονικῶς, ἀποτελουμένη ἐκ τε τῶν ἱερωτάτων μητροπολιτῶν τοῦ ἀντιοχικοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου καὶ ἐκ τῶν ἐπιλέκτων τοῦ λαοῦ ἀντιπροσώπων, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ τέως τοποτηρητοῦ τοῦ θρόνου σεβασμιωτάτου ἀγίου Ἐμείσεως κυρίου Ἀθα-

νασίου, ἐπετέλεσε τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας ἐν ταῖς κανονικαῖς αὐτῆς συνεδριάσεσι, μεθ' ἃ τῆ ἐ τοῦ ἰουνίου μηνὸς ἐνεστῶτος ἔτους, ἡ ἱερὰ καὶ ἀγία Σύνοδος τῆς τῶν ἀντιοχέων Ἐκκλησίας, ἀποτελουμένη ἐκ πάντων τῶν κανονικῶν μητροπολιτῶν τοῦ ἀποστολικοῦ τούτου θρόνου, κατὰ τὰ ἱερὰ θέσμια συνῆλθε μόνη ἐν τῷ ἐν Δαμασκῷ καθεδραϊκῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ὑπὸ τὴν αὐτὴν πάλιν προεδρείαν, καὶ χειραγωγουμένη τῇ χάριτι τοῦ παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ καὶ ὁμοφωνίᾳ ὁμοθυμῶς ἀπέειδεν εἰς τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν καὶ ἐξελέξατο τὴν ἡμῶν μετριότητα πατριάρχην τῆς μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς.

Ἐπινεύσει δὲ τῆς ἄνωθεν ἐφ' ἡμᾶς τεταγμένης πολιτικῆς ἀρχῆς, τῆς αὐτοῦ αὐτοκρατορικῆς μεγαλειότητος τοῦ κραταιοτάτου καὶ γαληνοτάτου ἀνακτορος καὶ σουλτάνου, δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος ἐπικυρωθείσης τῇ ἐνεστῶτος μηνὸς τῆς οὐτωσὶ κανονικῶς γενομένης ἐκλογῆς ἡμῶν, συνετελέσθη τῇ χθὲς κυριακῇ, ἰγ' τοῦ ἱσταμένου μηνὸς αὐγούστου, ἡ κατὰ τὰ σεμνοπρεπῶς τεθεσπισμένα ἀνάρρησις ἡμῶν ἐπὶ τὸν ἀγιώτατον ἀποστολικὸν καὶ πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας, ἐν τῷ ἐν Δαμασκῷ καθεδραϊκῷ ναῷ τῷ ἀνωτέρω μνημονευθέντι.

Ἱερώτατον τοίνυν μέλημα ἔχοντες ἀδιάρρηκτον καὶ ἀδιάσπαστον διατηρῆσαι τὸν σύνδεσμον τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος καὶ ἀγάπης, προαγόμεθα εἰς ἀπόλυσιν τῶν δε ἡμῶν τῶν ἀδελφικῶν γραμμάτων, δι' ὧν, τὰ ἀνωτέρω δηλοῦντες τῇ σεβασμιωτάτῃ αὐτῆς παναγιότητι, πνευματικῶ καὶ ἀγίῳ πόθῳ αὐτὴν περιπτυσσόμεθα καὶ τὸν ἐγκάρδιον αὐτῇ ἀπονέμεμεν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν. Ἀναλαβόντες δὲ τοῦ οἴακος τοῦ θεοπαγοῦς τῆς ἀγιωτάτης τῶν ἀντιοχέων Ἐκκλησίας σκάφους, ὑπὸ μίας καὶ μόνης διακαιόμεθα ἐπιθυμίας πῶς ἔσται δυνατὸν, θείᾳ ἀρωγῇ, θεοφιλῶς ποιμαίνειν τὸν ἐγκεχειρισμένον ἡμῖν περιούσιον τοῦ Κυρίου λαὸν εἰς τὰς νομὰς τῆς εὐαγγελικῆς χάριτος καὶ δικαιοσύνης δεξιῶς καὶ θεαρέστως τὴν θεόσωστον κιβωτὸν, καθοδηγοῦντες αὐτὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον. Ἀλλὰ μὴ τῶν ἱερωτάτων καὶ γλυκυτάτων ἡμῖν καθηκόντων ἐν ἔσται καὶ τοῦτο, σπουδαίειν τηρεῖν μετὰ τῆς σεβασμίας αὐτῆς παναγιότητος τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς τῆς ἀγάπης, ποιεῖσθαι εὐχὰς καὶ δεήσεις ὑπὲρ τῆς καρποφόρου διακονίας αὐτῆς τε καὶ ἡμῶν ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου πρὸς δόξαν τοῦ ὑπερδεδοξασμένου αὐτοῦ ὀνόματος. Παρὰ τῆς εὐσεβείας δὲ τῆς αὐτῆς παναγιότητος ἐν ἐπιθυμοῦμεν, ἀπολαύειν τῶν ἴσων καὶ ἀξιοῦσθαι συνεχῶν γραμμάτων πρὸς κραταίωσιν καὶ ἐπίρρωσιν τῶν ἀδελφικῶν μεταξὺ ἡμῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης, ἧτις ἐστὶ τὸ πλή

ρωμα τοῦ νόμου καὶ ἡ ὑψίστη ἐντολὴ τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἐπὶ τούτοις, κατασπαζόμενοι τὴν τιμιωτάτην αὐτῆς κορυφὴν, ἐξιτιούμεθα παρὰ τοῦ χαριτοδότου Θεοῦ τὰ πολύτιμα αὐτῆς ἔτη ὅτι πλείστα ὑγιεινὰ κατ' ἄμφω καὶ σωτηριωδέστατα.

Ἐν Δαμασκῷ ς' αὐγούστου ἰδ'.

Τῆς ποθεινοτάτης ἡμῖν σεβασμίας αὐτῆς παναγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὄλωσ πρόθυμος

† Ὁ Ἀντιοχείας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

(ἡ σφραγὶς τοῦ πατριάρχου)

(γράμμασιν ἑλληνικῶς)

Β' ἀρχιερέων Ἀντιοχείας.

Παναγιώτατε, θειότατε καὶ σεβασμιώτατε δέδοτα,

Κελεύει τῆς αὐτοῦ θειοτάτης μακαριότητος τοῦ τρισεβάστου ἡμῶν πατρος καὶ πατριάρχου κυρίου Γρηγορίου, συνελθόντες, οἱ βαθυσεβιάστως ὑποφαινόμενοι ἐλάχιστοι λειτουργοὶ τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας ἐν Δαμασκῷ εἰς Σύνοδον, πρὸς ἐπιθεωρίαν τῶν ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις αὐτοῦ παρεμπιπτουσῶν ὑποθέσεων, καὶ τοῦ πρώτου λόγου γενομένου περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἀγιωτάτης ταύτης Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἀγιωτάτων αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἔγνωμεν παρὰ τῆς αὐτοῦ θειοτάτης μακαριότητος ὅτι ἡ εἰρηνικὴ ἐπιστολὴ, ἡ κατὰ τὸν μῆνα αὐγούστου τοῦ λήξαντος ἔτους πρὸς τε τὴν ἡμετέραν θειοτάτην παναγιότητα καὶ πρὸς τὴν αὐτοῦ θειοτάτην μακαριότητα τὸν πάπαν καὶ πατριάρχην Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου κύριον Φώτιον καὶ τὴν αὐτοῦ θειοτάτην μακαριότητα τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης κύριον Δαμιανὸν ἀποσταλείτω, ἡ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐνθρόνισιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου Ἀντιοχείας ἀγγέλλουσα, μείει ἄχρι τοῦ νῦν ἄνευ ἀπαντήσεως, καὶ ὅτι ἡ αὐτοῦ θειοτάτη μακαριότης, τὸν ἱερὸν σύνδεσμον τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος στερρῶς διακρατῶν μνημονεῖ ἐν ταῖς ἱεραῖς λειτουργίαις τὰ σεπτὰ ὀνόματα τῶν ἀγιωτάτων πατριαρχῶν ἀπαντων, εὐχόμενος καὶ θερμῶς ἐκλιπαρῶν τὸν Ἀκρὸν Ἀρχιερέα ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰρήνης, ἧ, οὐδὲν πολυτιμότερον, οὐδὲ γλυκύτερον, οὐδὲ θειότερον.

Ταῦτα παρὶ τῆς αὐτοῦ θειοτάτης μακαριότητος ἀκούσαντες, γινώσκοντες δ' ἀφ' ἐνὸς μὲν ὅσον πολλαὶ καὶ ποικίλαι αἱ τὸ πατριαρχικὸν ἀξίωμα περιστοιχίζουσαι μέριμναι, ἀφ' ἑτέρου δ' ὅτι ἡ εἰς τὴν εἰρηνικήν ἀπάντησιν χρήζει καιροῦ, ἴσως δὲ καὶ συνεννοήσεως μετὰ τῶν λοιπῶν ἀγιωτάτων πατριαρχῶν, ἐκρίναμεν οὐχὶ παρεληλυθῶτα τὸν τῆς ἀπαντήσεως χρό-

νον. Ἐν τούτοις ἡ θερμὴ ἡμῶν ἐπιθυμία τοῦ ἰδεῖν τὸν σύνδεσμον τῆς εἰρήνης συνδέοντα κρατερῶς τοὺς ἅγιους πάτους ταγοὺς τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἅπαντας πρὸς νικηφόρον συναγωνισμόν τῶν πάντων κατὰ τῶν πολωνύμων ἐπιβουλῶν, διεξανέστησεν ἡμᾶς εἰς ἀποστολὴν τῶνδε τῶν ταπεινῶν γραμμάτων, δι' ἐλπίδος ἔχοντας ἀγαθῆς καὶ βεβαίας ὅτι ἡ ὑμετέρα σοφωτάτη παναγιότης, ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὴν βαθυνοία, ἰλαρῶς ἐπιβλέπουσα ἐπὶ τὴν χριστιανικὴν ἡμῶν εἰλικρίνειαν εὐδοκῆσει ἀπαντῆσαι εἰς τὴν ἐν λόγῳ πατριαρχικὴν εἰρηνικὴν.

Καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ, κατακλείοντες τὴν παροῦσαν, ἐπισφραγίζομεν αὐτὴν διὰ θερμοῦ ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτῆς φιλήματος, ἐξαιτούμενοι παρὰ τοῦ χαριτοδότου Θεοῦ τὰ πολύτιμα αὐτῆς ἔτη ὅτι πλείστα, ὑγιεινὰ καὶ σωτηριωδέστατα. Ἀμήν.

Ἐν Δαμασκῶ, αἰζ', ἰουνίου ε'.

Τῆς ὑμετέρας θειοτάτης παναγιότητος
ταπεινοὶ ἐν Χριστῷ θεράποντες

- † Ὁ Ἐπιφανείας Γρηγόριος
- † Ὁ Λαοδικείας Ἀρσένιος
- † Ὁ Λιβάνου Παῦλος ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ Χαλεπίου Στεφάνου
- † Ὁ Βηρυτοῦ Γεράσιμος ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ Σελευκείας Γερμανοῦ
- † Ὁ Ἀρκαδίας Βασίλειος
- † Ὁ Κιλικίας Ἀλέξανδρος ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ἐμέσσης Ἀθανασίου.

Γ' Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Παναγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικὸν πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ ἐπιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συνλειτουργε τῆς ἡμῶν μετριότητος, κύριε Ἰωακείμ. Τὴν ὑμετέραν περισπούδαστον ἡμῖν σεβασμίαν Παναγιότητα ἐν φιλήματι ἀγίῳ περιπευσσόμενοι, ὑπερῆδιστα προδαγορεύομεν.

Τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης ὡς ἀπαραίτητον ὄρον ἐν ταῖς ἀδελφικαῖς σχέσεσι τῶν ἁγιωτάτων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ πάντοτε μὲν, ἰδίᾳ δ' ἐν τοῖς κρισίμοις τούτοις καιροῖς λογιζόμενοι, οὐκ ἡμελήσαμεν ἀπὸ τῆς ἐπελευθούσης ἐπ' ἐσχάτων, ὡς ἐκ τῶν καταλαβουσῶν ἡμᾶς περιστάσεων, ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μητρὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, συνδιαλλαγῆς, δι' ἐπανειλημμένων πρὸς τε τὴν ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα καὶ τὴν περὶ αὐτὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον κοινῇ τε καὶ κατ' ἰδίαν τηλεγραφημάτων, προκαλέσασθαι σύντονον τὴν προσοχὴν πρὸς εὐδόωσιν τῶν ἡμετέρων διαβημάτων δι' ἄρ-

σεως τῶν ἐπιπροσθούτων κωλυμάτων, ὧν δίχα σπουδαίως παρακωλύεται ἡ τῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας σοβαρῶν, μάλιστα δὲ νῦν, ὑποθέσεων ἄμυνά τε καὶ διευθέτησις. Ἐνθεν τοι δι' ἐλπίδος εἴχομεν ἀγαθῆς ταχέως ἀνακοινωθῆναι ἡμῖν καὶ τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαραίτητον ἀναγνώρισιν τῶν διὰ τῆς ἀπὸ ἰς' παρελθόντος φεβρουαρίου μηνὸς διὰ συνοδικῆς πράξεως, ἧς ἀπ' εὐθείας ἤδη ἀποστέλλεται ὧδε πιστὸν ἀντίγραφον, δεδογμένων. Ἡ γὰρ τοιαύτη ἀναβολὴ οὐ σμικρὰν τὴν ἀνωμαλίαν δημιουργεῖ ἐπὶ προφανεῖ βλάβῃ σπουδαιοτάτων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας συμφερόντων, κατανοουμένων καὶ ἄλλως μὲν, ἰδίᾳ δ' ἐξ ἐπισταμένης καὶ βαθείας τῶν περιστοιχιζουσῶν ἡμᾶς κρισίμων περιστάσεων καὶ ἐπιτοπιῶν συνθηκῶν ἀνασκοπήσεως καὶ μελέτης. Διὰ τοι τοῦτο, ἵνα μὴ ἐπὶ πλεόν παραταθῇ ἡ ἐπαναφορὰ τῆς ἐν Χριστῷ εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἁγιωτάτων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἀναγκαῖον ἡγησάμεθα συνοδικῶς διασκευάμενοι, βεβαιώσασθαι μὲν καὶ διὰ τῶνδε τῶν πατριαρχικῶν καὶ συνοδικῶν γραμμάτων τὴν ἀπὸ τῆς ἐπελευθούσης συνδιαλλαγῆς ἄχρι τῆς σήμερον ἐν ἀγάπῃ ἀδελφικῇ συνέργειαν πατριάρχου τε καὶ Συνόδου ὑπὲρ προασπίσεως τῶν ἀφορωσῶν τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν ὑποθέσεων, θερμοτάτην δὲ καὶ αὐθις τῇ πρωτοθρόνῳ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἀπευθῆναι παράκλησιν, ὅπως μὴ ἀπαξιῶσῃ ἐπὶ πλεόν ἀναβαλεῖν τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφικῶν σχέσεων, ἐχούσῃ ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ ἱερὰ ἡμῶν ἀδελφότης ἐν τοῖς κρισίμοις τούτοις καιροῖς ὑπὲρ τῶν ὅλων διεξάγει τὸν ἀγῶνα καὶ ἀδελφικῆς χρήξει ἀλληλεγγύης καὶ συναυτιλήψεως, ὑπὲρ ἐξουδετερώσεως μὲν τῶν κατ' αὐτῆς ἐνεργειῶν τῶν ποικιλοτύμων ἐχθρῶν, διατηρήσεως δ' ἀκεραίας τῆς ὑπὸ τῶν πατέρων ἡμῶν ἐμπεπιστευμένης αὐτῇ ἱερᾶς τε καὶ τιμωφροστάτης παρακαταθήκης.

Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης «δῶν ἡμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν» καὶ κατευθῆναι τὰ διαβήματα ἡμῶν εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς στρατευομένης αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Ἀμήν.

Ἐν τῇ ἀγίᾳ πόλει Ἱερουσαλὴμ, αἰθ', μαΐου ε'.

† Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανός.

† Ὁ Ἰορδάνου Μελέτιος, † Ὁ Φιλαδελφείας Σωφρόνιος, † Ὁ Γάζης Σωφρόνιος, † Ὁ Κυριακουπόλεως Βασίλειος, † Ὁ Μαδάβων Κορηήλιος.

Ὁ καμαράσης Παρθένιος. Ὁ δραγουμάνος ἀρχιμ. Εὐδωρος. Ἀρχιμ. Γερμανός, ἀρχιμ. Ἰννοκέντιος, ἀρχιμ. Γεράσιμος, ἀρχιμ. Ἰωσήφ, ὁ Μ. ἀρχιδιάκονος Κλεόπας, ἀρχιμ. Νικόλαος, ἀρχιμ. Κελαδίων.

ΤΑ ΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ἀπὸ 25 Ιουλίου μηνὸς

Πατριάρχην Δαμιανὸν

Ἱερουσαλὴμ

Θεοῦ συναιρουμένου, ἀγιωτάτη Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἀπεφήνατο συνοδικῶς ἐγγραφὴν ἱεροῖς διπτύχοις ὀνόματος ὑμετέρας Μακαριότητος κανονικῶς κατεχούσης ἱερὸν αὐτῆς θῶκον.

Πατριάρχης Ἰωακείμ

Πατριάρχην Γρηγόριον

Δαμασκὸν

Θεοῦ συναιρουμένου, ἀγιωτάτη Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἀπεφήνατο συνοδικῶς ἐγγραφὴν ἱεροῖς διπτύχοις ὀνόματος ὑμετέρας Μακαριότητος κανονικῶς κατεχούσης ἱερὸν αὐτῆς θῶκον.

Πατριάρχης Ἰωακείμ

Πατριάρχην Φώτιον

Ἀλεξάνδρειαν

Θεοῦ συναιρουμένου, ἀγιωτάτη Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἀπεφήνατο συνοδικῶς ἐγγραφὴν ἱεροῖς διπτύχοις ὀνομάτων μακαριωτάτων πατριαρχῶν Ἀντιοχείας Γρηγορίου, Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ, κανονικῶς κατεχόντων ἱερὸν αὐτῶν θῶκον.

Πατριάρχης Ἰωακείμ

Πατριάρχην Ἰωακείμ

(27 Ιουλίου)

Φανάριον

Ἐν βαθείᾳ συγκινήσει σήμερον ἐν ἐκτάκτῳ συνεδρίᾳ ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ ἀνεπέμφθησαν εἰρηνοδότη Θεῷ εὐχαριστίαι εὐδοκήσαντι ἐπαναγαγεῖν σωτηρίους εἰρήνης δεσμούς μεταξὺ ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν. Ἐν εὐγνωμοσύνῃ πολλῇ ἐκφράζοντες ἐγκαρδίους εὐχαριστίας μετὰ περὶ ἡμᾶς ἀγίας Συνόδου τῆ τε ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητι καὶ τῆ περὶ αὐτὴν Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος Μ. Ἐκκλησίας, ἐπὶ ἐπιδεικνυμένῃ ἐκτάκτῃ ἐνδιαφέροντι ὑπὲρ μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν, δεόμεθα Κυρίου ἐνισχύσαι καὶ προαγαγεῖν ἀδελφικὸν σύνδεσμον καὶ ἀλληλεγγύην ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν εἰς διηκενὴ παρίσιν καὶ τούτων ἀνύψωσιν πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ἐπ' ἀγαθῷ πάσης Ὁρθοδοξίας.

Πατριάρχης Δαμιανός

Πατριάρχην Ἰωακείμ,

(26 Ιουλίου)

Φανάριον

Εὐχαριστοῦμεν διὰ συνοδικὴν ἀπόφασιν Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Σήμερον λειτουργήσαντες ἐμνημονεύσαμεν ὑμετέρας Παναγιότητος. Ἀσπαζόμεθα ὑμετέραν Παναγιότητα καὶ σεβασμιωτάτους συνοδικούς.

Ἀντιοχείας Γρηγόριος

Πατριάρχην Ἰωακείμ

(3 ἀγούστου)

Φανάριον

Πνευματικὴ χαρὰ ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία, πληροφορηθεῖσα σήμερον ἀπόφασιν Μ. Ἐκκλησίας περὶ μακαριωτάτου πατριαρχοῦ Ἀντιοχείας κ. Γρηγορίου, ἠλόγησεν ὡφιστον ἐπὶ ἀποκατάστασει εἰρηνικῶν σχέσεων μετὰ Ἀντιοχικῆς Ἐκκλησίας, καὶ συνοδικὴ διαγνώμη ἐνέγραψεν ὄνομα πατριαρχοῦ Ἀντιοχείας ἱεροῖς αὐτῆς διπτύχοις, ἀναγγείλασα (αὐτοῦ) Μακαριότητα.

Πατριάρχης Δαμιανός.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομίδα, ἐπισκεψάμενοι τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην οἱ ἐν Αἰγύπτῳ πρόκριτοι ὀρθόδοξοι κκ. Γεώργιος Ζιδὰν, Χασήπ Οὐμπρὶλὴ καὶ Ἀζίζ Ἀδουδὰν ἐφέντηδες, ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῇ ἀποκατάστασει τῶν κανονικῶν μεταξὺ αὐτῆς τε καὶ τῆς Ἀντιοχειοκῆς σχέσεων, δι' ἣν γενικῶς εὐγνωμονοῦσι πάντες.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος — Τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μεθύμνης ἀγγείλαντος ἐγγράφως ὅτι ἀδυνατεῖ, ἕνεκα λόγων ὑγείας, ν' ἀποδεχθῆ τὴν ὡς συνοδικοῦ μέλους πρόσκλησιν, ἐκλήθη χθὲς μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Κωνσταντίνου.

ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ Ταμείου οἱ ὁμογενεῖς Καλλιπόλεως συλλέξαντες ἐξ ἐράνων ἀπέστειλαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα, 1043 γρόσια καὶ 30 παράδες. Πολλὰ κοινότητες ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κλίματι τοῦ Οἴκου. πατριαρχ. θρόνου δινάμεναι νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τῶν ἐλλήνων Καλλιουπόλεως

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι. — Τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ ἐπεσκέψαντο καὶ συνεχάρησαν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ἐπὶ τε τῷ διορισμῷ καὶ τῇ αἰσίᾳ παρ' ἡμῖν ἀφίξει αὐτοῦ τὸν ἐξοχ. παρὰ τῇ Γ. Πύλῃ πρεσβευτὴν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Μαυρίον Μπομπάρ ὁ παν. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Βενιαμὴν μετὰ τοῦ Ἀ' γραμματέως τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ Μ. πρωτεκδίκου κ. Π. Δ. Νικολοπούλου. Τῇ δευτέρᾳ, προχθὲς, ὁ ἐξ. πρεσβευτῆς, ἐλθὼν εἰς τὰ πατριαρχεῖα πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριαρχοῦ, προσευχομένου κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, κατέλιπεν ἐπισκεπτήριον.

Οἱ νεώτεροι ψηφισθέντες μητροπολίται. — Ἀφικόμενος τῇ παρασκευῇ ἐτέλεσεν ἐν τε τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ κατόπιν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἐπὶ τῷ μεγάλῳ μνύματι, τὴν νενομισμένην εὐχαριστίαν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως κ. Γερμανός. — Τῷ σαββάτῳ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατιστίας κ. Ἱερόθεος, προπεμφθεὶς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχοῦ ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος. Τὸν ἀναχωροῦντα προέπεμψαν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου οἱ σεβασμ. μητροπολίται Νικαίας, Γρεβενῶν, Πρεσπῶν καὶ 40 Ἐκκλησιῶν, οἱ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος καὶ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ πολλοὶ κληρικοί καὶ λαϊκοί.

Φιλογένεια μοναχῶν. — ὑπὸ τῆς εὐαγοῦς ἀδελφότητος τῆς ἱερᾶς πατριαρχικῆς σταυροπηγιακῆς ἐν

Κύρω μονῆς τῆς Θεοτόκου τοῦ Κύκκου ὄρισθη χορήγημα ἐπίσιν τῇ ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης ἐκ λιρῶν ἀγγλικῶν τριάκοντα, κατὰ τὴν πρὸς τὴν ἐφορίαν ἐπιστολὴν τοῦ πανοσιολογ. αὐτῆς ἡγουμένου κ. Γερασίου, ἀρχίου τοῦ φίμου τῆς σχολῆς ταύτης.

Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ.—Κατὰ τὴν γενομένην τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ κοινὴν ἱερᾶς Συνόδου καὶ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου συνεδρίαν, ὠνομάσθησαν μέλη τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεόβουλος, σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς διατελῶν καὶ πρότερον τοιοῦτος, ὁ αἰδεσιμ. καθηγητῆς πρεσβύτερος Ἀλέξ. Ζῶτος, καὶ οἱ κκ. Μ. Σάλτας βουλευτῆς Μιτυλήνης, Λεωνίδας Γ. Λιμοράκης, ἱατρός, καὶ Ἀλ. Πανταζῆς, δικηγόρος. Μέλος ἐκπροσωποῦν ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ τὸ Συμβούλιον διατελεῖ ὁ ἐκ τῶν ἐντίμων αὐτοῦ μελῶν κ. Γ. Θεοχαρίδης.

Κανονικὴ ἄδεια.—Τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Μικρῶν Ἰσθμῶν κ. Νικολᾷ, κατ' αἴτησιν αὐτοῦ, συνοδικῶς ἐχορηγήθη ἄδεια τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἐλεύσεως, ἕνεκεν ἐπρχιακῶν υποθέσεων.

Μ. τοῦ Γένους Σχολή.—Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐπεκρίωσε, κατὰ τὴν τελευταίαν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν, τὸν γενόμενον ὑπὸ τῆς ἐφορίας τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς διορισμὸν τοῦ νέου αὐτῆς καθηγητοῦ ἔλλογιμου διδάκτορος κ. Δ. Σάρρου, πρώην ἐπόπου τῆς παιδείας ἐν Θράκῃ καὶ γυμνασιάρχου τέως ἐν Σέρραϊς καὶ πρότερον ἐν Ἀδριανουπόλει.

Τεκμήρια φιλοπατορίας.—ὑπὸ τῶν ἐν Πλατάνοις τοῦ Πόντου ἀξιοτίμων ἐφόρων τῶν σχολῶν ἀπεστάλη εἰς τινὰς ρωσικὰς πόλεις ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐθνικῶν ὑπὲρ τῶν ἐν Πλατάνοις ἐκπαιδευτηρίων, περιοριζομένην μετὰ τῶν ὁμογενῶν. Ἐκ τῶν εἰσπραχθέντων ἐν τέσσαρσι περιφερειαῖς 3810 ρουβλίων ἡ ἐπιτροπὴ τῆς εἰσπράξεως ἔλαβε μόνον 174 ρουβλία ὡς ἐξόδα τε ἰοδαίαι, ἧτοι σχεδὸν πέντε τοῖς ἑκατὸν, διότι τέσσαρες ὁμογενεῖς, ἐθνοφιλητον καὶ θεάρεστον πράττοντες ἔργον, ἀνέλκον τὴν πληρωμὴν τῶν ὀδοιπορικῶν ἐξόδων.

Ἐκκλησιολογικὴ ἐπιτροπὴ.—Ἀνακοινωθέντων ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ τῶν γενομένων κατὰ τὰ ἐγκλίμα τῶν νέου αἴκου τῆς ἐν Σαλαμοναίῳ Φιλοπτώχου τῶν κυριῶν Ἀδελφότητος, ἐνεκρίθη τῇ παρελθούσῃ τριτῇ συνοδικῶς ἐν ἀποστάλῃ ἱερᾷ τῆς εἰκῶν, μνημείων μὲ μόνιμων τῶν εὐχῶν καὶ τῆς εὐχρησκείας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς εὐλαχθῶν ὑπὲρ τῶν πασχόντων μεριμώτας κείνας, σεπτὸν δὲ φυλακτικῶν τοῦ τε καθεγοικηθέντος αἴκου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ μετὰ φθῆου Θεοῦ ἐργαζομένων.

Αἱ «Βερολίνοι εἰδησεις», φύλλον γερμανικὸν ἐγκριτον, ἐδημοσίευσεν τῇ 14 (27) ἰουλίου σπουδαίον ἄρθρον ἀφειλόμενον εἰς τὸν κάλκμον νομομαθοῦς ὁμογενοῦς, πολλὰ καὶ ἄλλα γράψαντος περὶ τῆς ἐν Ἀνατολῇ καταστάσεως.

Ἐξέταζων καὶ τινῶν ὁ φιλόπονος ἀρθρογράφος τὴν ἐν γένει κατὰ τὴν τὴν θέσιν τῶν μὴ μουσουλμανικῶν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Ἀυτοκρατορίᾳ θρησκευμάτων καὶ φυλῶν ἀπέναντι τῆς μωμεθανικῆς ἀρχῆς, εὕρισε ὅτι ἀδύνατος ἔσται ἡ τῶν ἐθνικοτήτων ἀφομοίωσις, οἱ κληρονομοὶ μὲτὰ κἂν τεθῶσιν εἰς ἐνέργειαν.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΧΑΛΚΗΣ

Φέρονται εἰς γινῶσιν τῶν μελλόντων νὰ εἰσχωθῶσιν εἰς τὴν κατὰ Χάλκην ἱερᾶν Θεολογικὴν Σχολὴν τὰ ἑξῆς:

α') Ὅτι ἐπίσης προσληθῆσονται διὰ διαγωνισμοῦ δώδεκα μαθηταὶ καὶ οὗτοι μόνον διὰ τὴν Α' τάξιν.

β') Αἱ κινήσεις τῶν πρὸς ἐξέτασιν προσερχομένων γενήσονται δεκάκι μέχρι τῆς 2) αὐγούστου κατ' ἑκάστον ὄρον, ὑποχρεομένων αὐτὰ νὰ ἐπισυνάψωσιν αὐτοῖς ἀπαρακλιτῶς α') βεβαιωτικὸν βεβαιωτῶν τὴν ἡμετέραν αὐτῶν, β') ἐνδεικτικὸν βεβαιωτικὸν τῶν ὁμωνήτων σπουδῶν, γ') πιστοποιητικὸν χρηστότητος ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου ἢ ἐπισκόπου τῆς ἐπρχίας, ἐξ ἧς ὁμῶνται καὶ δ') πιστοποιητικὸν ὑγιείας ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τῆς περιφερείας, ἢ ἡν ἀνήκουσι.

γ') Πάντες οἱ προσληθῆσόμενοι προσληθῆσονται εἰς ἱατρικὴν ἐξέτασιν ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐξ ἱατρῶν.

δ') Μετὰ τὴν ἰσοδυνάμων προκριθῆσονται συνολῶς τῷ 59 ἄρθρῳ τοῦ Κονοτισμοῦ οἱ ὁμῶνται εἰς ἐπρχίας. ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐν τῇ Σχολῇ ὑπάρχει μαθητῆς.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 25 ἰουλίου 1909.

(ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολ. Σχολῆς)

ΛΥΠΗΡΑΙ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Ἐξ αὐθεντικῆς ἐκθέσεως ἐραυζόμενοι ἐξιστοροῦμεν περιληπτικῶς τὰς ἐν Οὐζοῦν-Κιοπροῦ ἐκ λυπηρῶν παρεξηγήσεων ἐκτυλιχθείσας ἀξιοθρηνήτους σκηνάς.

Ἀτὴν ἡν Ἰουνίου, εἰς τὸν αἰθροδρομικὸν σταθμὸν Ὀζοῦν-Κιοπροῦ εὐρέθη κιβώτιον ὄπλων, ἀποτελλομένων εἰς Βαθὰ ἑσκή, μὲ βουλγαρικὴν ἐπιγραφὴν, εἰς τὸν ἑλληνα ὑπήκοον Ἀργυρόπουλον. Τὸ κιβώτιον εἶχεν ἐπάνω ὡς καὶ κάτωθεν 25 ὄπλα γκαρά. Συλληφθεὶς ὁ ἀμαξῆς Σωτήριος Γεωργίου κατέθηκεν ὅτι ἐφόρτωσε τὸ κιβώτιον ὁ πρόκριτος Βούλγαρος Ὀζοῦν-Κιοπροῦ Ζαφροπούλου, καὶ ἀμέσως ἐφυλακίσθησαν ἄκετοὶ Βούλγαροι. Τότε ὁ ἐκ Χάραλα Κιοπροῦ Ζουμπούλης Πάλλη ὠδήγησε τοὺς φυλακισμένους Βουλγάρους νὰ εἰποῦν ὅτι τὰ ὄπλα αὐτῶν ἀνήκουν εἰς τὸν διδάσκων Καβατζῆ Γεωργίου Καρκαάσην, εἰς τὴν εἰκῶν, τοῦ ὁποῦ καὶ εὐρέθησαν πράγματι ἕως 50 φυσίγγια.

Ἀθήμερον ὁ παπᾶ Δημήτριος τοῦ Σαχίν-κιοῦ ἐπιστρέφων ἐξ Ἀδριανουπόλεως ἠγόρασεν ἐκεῖθεν δι' ἐκυτὴν καὶ τὸν μικτάρην τοῦ χωρίου, ἀντὶ 40 γροσίων, δύο μικρὰ ρεβύλβερ καὶ ἀνὰ 15 φυσίγγια.

Τὸ γεγονός τοῦτο, ἐκληθῆν ὡς γενικὴ τις προετοιμασία τῶν ὀρθοδόξων, ἐξώθησε τὰς στρατιωτικὰς ἀρχὰς εἰς ἐρεῦνας καὶ ἐφυλάκισαν τὴν Χαράλαμπον Κύρου τμηκὴν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ἧς κατέσχον καὶ τὰ βιβλία.

«Τὴν ἐπιούσαν προέβησαν εἰς ἐρεύνας εἰς τὸ χωρίον Καβατζικ εἰς τὰς οἰκίας τῶν δύο ἱερέων καὶ ἄλλων φίλων δῆθεν τοῦ εἰρημένου διδασκάλου αὐτῶν Γ. Καρκάση, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου ἄλλ' οὐδὲν εὔρον, ἐν τε Οὐζούν-Κιοπρού καὶ ἐν Καβατζικ.

Ἐπίσης τὴν ἰδίαν ἡμέραν τηλεγραφικῶς διατάχθησαν καὶ αἱ ἀρχαὶ Κεσσάνης καὶ προέβησαν εἰς ἐρεύνας ἐν τῷ μεγάλῳ Χριστιανικῷ χωρίῳ Γραπούνα, πατρίδα τοῦ εἰρημένου διδασκάλου, ἄλλ' οὐδὲν εὔρον.

Οὐχ ἦττον αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ προέβησαν εἰς συλλήψεις καὶ αὐστηρὰς ἀνακρίσεις τοῦ πρώτου τυχόντος Ἕλληνας καὶ ἐφυλακίσθησαν καὶ ἀνεκρίθησαν πολλοί, ἐν οἷς οἱ ἱερεῖς Καβατζικ Ἀλέξανδρος καὶ Θεόδωρος, ὁ παπᾶ Μόσχος, ἐκ τοῦ χωρίου Μελκότσι ἐφημερεύων ἐν Οὐζούν-Κιοπρού, ὁ παπᾶ Δημήτριος διὰ τὰ ἀνωτέρω δύο ρεβόλβερ, καὶ ὁ διδασκάλος ἐν Οὐζούν-Κιοπρού τῶν ἱερῶν Ν. Μακρῆς τελειόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διότι δὲν ἐδέχθη ἐν τῷ δωματίῳ του ἐν τῷ ἀρενηχωρείῳ «τὰ Λαμπάδριδεῖς» τὴν στρατιωτικὴν ἔρευναν.

Ὁ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος οἰκονόμος παπᾶ Εὐγένιος, ἐν ἐλλείψει τοῦ Κεϊμακίμη Οὐζούν-Κιοπρού, διεμαρτυρήθη εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀρχὰς καὶ εἰς τὸν Καδῆ, ἀντιπροσωπεύοντα τὴν Κεϊμακίμη, ἄλλὰ δὲν εἰσηκούσθη.

Περτωθεισῶν ἐν τούτοις τῶν ἀνακρίσεων ἀπελύθησαν καὶ οἱ ἱερεῖς, ἐκτὸς τοῦ παπᾶ Θεόδωρου, καὶ εἰς τὰς φυλακὰς μένει εἰσέτι καὶ ὁ Καρακίμπος Κύρου ταμίης τῆς Φιλοπτώχου, ἕως οὗ φαίνεται ἐξελεγχθῶσι τὰ βιβλία τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ γεγονός ἐμεγαλοποιήθη, ἐκ Θεσσαλονίκης ἐστάλησαν ἰδιαιτέροι στρατιωτικοὶ ἀπεσταλμένοι, οἵτινες καὶ ἐξακολουθοῦσι τὰς ἐρεύνας, ἀνακρίσεις, φυλακίσεις καὶ ἀπολύσεις τοῦ τυχόντος ὀρθοδόξου.

Ἐκτὸς τοῦ Οὐζούν-Κιοπρού μετέβησαν καὶ εἰς τὸ Μικρὸν-Ζηλοῦφι, τῆς ἐπαρχίας Διδυμοστείου, καὶ προέβησαν εἰς κατ' οἶκον ἔρευναν καὶ, ὡς εἶκος, δὲν εὔρον οὔτε ὄπλα οὔτε φυτίγγια.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν τὸν φόβον καὶ τρόμον πάντων τῶν κητοίκων».

Η ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

(συνέχεια τεύχους 30)

Αἱ εἰδήσεις ὁμῶς τῶν σταυροφόρων χρονολογῶν παριστῶσι τὴν ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα καὶ τὸν ἑλληνικὸν καθόλου κλήρον τῆς Ἱερουσαλὴμ διωργανωμένον, κατὰ τὸ μέχρι καὶ σήμερον ἐπικρατοῦν σύστημα. Ἰδρυσαν δὲ καὶ οἱ σταυροφόροι ἀγιοταφικὸν τάγμα, ὅπερ ἔμεινεν ἀνεξάρτητον ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου. Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τὴν πρωτεύουσαν θέσιν κατέλαβε τὸ λατινικὸν ἀγιοταφικὸν τάγμα, συγκατασχὸν οὐ μόνον τὰ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀλλὰ καὶ τὰ ἀλλαχοῦ κτήματα τοῦ Ἁγίου Τά-

φου. Εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀγιοταφίτας παρεχωρήθη ὁ ναὸς τῆς εὐρέσεως τοῦ Σταυροῦ καὶ ἰδιαιτέρα ἀγία τράπεζα πρὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου, ἥτοι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Κέντρον δὲ τῶν ἐκτὸς τοῦ ναοῦ ἑλλήνων μοναχῶν καὶ κληρικῶν ἐγένετο τὸ παρὰ τὸν πύργον τοῦ Δαυὶδ Μετόχιον τῆς Λαύρας τοῦ ἁγίου Σάβα, ἧς ὁ ἡγούμενος ἐκεῖ ἐδρεύων ἀνέλαβεν εἰδὸς τι τοποτηρητείας τοῦ ὀρθοδόξου πατριάρχου, διότι δὲν ὑπῆρχεν Ἕλληνας σκευοφύλαξ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως. Εἰς ἀντικατάστασιν δὲ τοιοῦτου σκευοφύλακος ἀπεστέλλετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν βασιλέων ἰδιαιτέρον λαϊκὸν πρόσωπον. Τῷ 1122 τοιοῦτος ὑπῆρχεν ἐν Ἱεροσολύμοις Γεώργιος τις, φέρων τὸν τίτλον «ἀρχὸν καὶ κριτῆς τῆς Ἁγίας Πόλεως, χαρτοφύλαξ καὶ μέγας σκευοφύλαξ τῆς Ἁγίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως». Διαταγῇ δὲ αὐτοῦ ἐγένετο τὸ σωζόμενον ἐπιτύχημα τοῦ τυπικοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἔχον μεγάλην ἱστορικὴν πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχαιολογικὴν αὐτοῦ ἀξίαν. Ἀγιοταφικῶν ὀνόματα ἐκ τῆς ἐποχῆς τῆς Λατινοκρατίας ἐλάχιστα ἡμεῖς γνωρίζομεν. Ἐν τινι ἐγγράφῳ τοῦ 1173, δι' οὗ παρεχωρήθη ὑπὸ τῶν σταυροφόρων μοναστηρίον τι εἰς τὸν Ἕλληνα ἐπισκοπὸν Ἐλευθερουπόλεως καὶ Γάζης, ὑπογράφονται «Θεόκτιστος πρωτοπαπᾶς καὶ δούλος τοῦ Ἁγίου Τάφου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,» δύο Ἕλληνες ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, Ἰωάννης καὶ Στέφανος, ὁ πρωτοδιάκονος Γεώργιος καὶ ὁ διάκονος τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀβράμιος. Εἶνε γνωστὰ ἄλλων μοναχῶν ὀνόματα, ἀσχολουμένων περὶ τὰ γράμματα, ἐν τέλει δὲ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος ἤκμασεν ὁ διαπρεπὴς ὑμνογράφος Νεῖλος, συντάξας τὰ «Δίπτυχα» τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, μετὰ κανόνος καὶ τροπαρίων. Το ἔργον αὐτοῦ ἔχει μεγίστην οὐ μόνον θεολογικὴν ἀλλὰ καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν, ἅτε ἀναγράφον τὰ ὀνόματα τῶν ἐπισκόπων καὶ πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων, μεθ' ἱκανῆς ἀκριβείας.

Μετὰ τὴν φυγὴν τῶν σταυροφόρων οἱ Ἕλληνες ἀγιοταφίται κατέλαβον πάλιν τὴν προτέραν αὐτῶν θέσιν ἐν τοῖς προσκυνήμασι, ὑπὸ τὴν προστασίην δὲ τῶν βασιλέων ἀποκατεστάθησαν καὶ οἱ ὀρθόδοξοι πατριάρχαι ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἀγνωρισθέντων τῶν προνομίων καὶ δικαίων αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Σαλαχιδίν, τοῦ καταλύσαντος τὸ πρόσκαιρον λατινικὸν κράτος. Οἱ βασιλεῖς Κωνσταντινουπόλεως ἦλθον εἰς σχέσεις πρὸς τε τὸν Σαλαχιδίν καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν κρατήσαντας τῆς Παλαιστίνης μαμλοῦκος. Σώζονται καὶ σχετικαὶ ἐπιστολαὶ τῶν τε ἑλλήνων καὶ τῶν μαμλοῦκων ἡγεμόνων περὶ διαφόρων ὑποθέσεων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἐξ ὧν καταφαίνονται αἱ μέριμναι τῶν ἑλλήνων περὶ αὐτοῦ. Τινὲς τῶν πα-

τριαρχῶν μετέβαινον, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς δὲ τούτων, ὁ πολύκροτον δρᾶσιν ἀναπιύξας Λάζαρος, ἔσπειρεν εἰς βασιλείαν τὸν Ἰωάννην Καντακουζηνόν. Ἄλλοι πατριάρχαι ἐγένοντο γνωστοὶ ὡς λόγιοι, ὡς ὁ Δωρόθεος Α΄ (1376—1417), ἰδιοχείρως ἀντιγράψας πλείστα τῶν σωζομένων ἐπιχειρογράφων τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς βιβλιοθήκης. Ἐπὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Θεοφίλου Β΄ (1417—1424) λόγιος μοναχός, κατὰ τὰς εἰδήσεις ρώσσω προσκυνητῶν, διεκρίετο ὁ Ἰωσάκ μ. γειόμενος ὕστερον πατριάρχης (μετὰ τὸ 1431). Ἐπειδὴ δὲ τὸ βυζαντινὸν κράτος ἤρξατο παρακμάζον, οἱ πατριάρχαι Ἱεροσολύμων ἀπευθυνόμενοι καὶ πρὸς τοὺς ρώσσους ἡγεμόνας, πρὸς βοήθειαν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας, κατώρθουν νὰ διασώζωσι τὸ ἐκ τῶν μαμλούκων κινδυνεύον Πατριαρχεῖον. Προσθέσωμεν πᾶσι τούτοις ὅτι οἱ ἡμέτεροι βασιλεῖς, ὡς προστάται τοῦ Πατριαρχείου, ἐπεκύρουν ἐκάστοτε τὴν ἐκλογὴν τῶν πατριαρχῶν, σώζεται δὲ τὸ ἐπικυρωτικὸν τῆς ἐκλογῆς τοῦ πατριάρχου Δωροθέου ἔγγραφοι.

Ἡ θέσις τοῦ Πατριαρχείου ἐπεδεινώθη περὶ τὰ μέσα τοῦ 15 αἰῶνος, ὅτε ἔπεσε μὲν ἡ Κωνσταντινούπολις (1453) ἐπέκειτο δὲ καὶ τοῦ τῶν μαμελούκων κράτους ὑπὸ τῶν τούρκων ἢ κατάλυσις. Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἀθανάσιος Γ΄ (περὶ τὸ 1453), ἐκ τῶν μοναχῶν τοῦ ἁγίου Τάφου, διαλαθὼν τὴν προσοχὴν τῶν μαμλούκων, μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν πορθητὴν Μωάμεθ Β΄ (1451.1481), ἔλαβε δὲ παρ' αὐτοῦ ἔγγραφον κυριότητος ἐπὶ τῶν προσκυνημάτων, δηλώσας ὑποταγὴν εἰς αὐτὸν, ἐκ μέρους ἐαυτοῦ καὶ τῶν ἐλλήνων μοναχῶν τοῦ ἁγίου Τάφου. Συνεπεῖα ὅμως τοῦ διαβήματος τούτου τοῦ πατριάρχου, οἱ Ἕλληνες μοναχοὶ κατέστησαν ὑποπτοὶ πρὸς τοὺς μαμλούκους, οἵτινες κατεπίεσαν αὐτοὺς, περιαγαγοντες τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων εἰς οἰκτροτάτην θέσιν, ἣν φαίνεται ὅτι ὠφελήθησαν οἱ λατῖνοι. Διότι τελευταῖοι τινες πατριάρχαι τῆς ἐποχῆς ταύτης πρόγκεινται αὐτοῖς, ἀποδεχόμενοι τὰς ἀποφάσεις τῆς φλωρεϊτικῆς Συνόδου (1439) καὶ λαμβάνοντες βοήθειαν παρά τινων τῆς Δύσεως ἡγεμόνων. Οἱ πατριάρχαι οὗτοι τῆς τελευταίας πεντηκονταετίας τοῦ 15 αἰῶνος ἐξελέγοντο, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἐκ παλαιστινῶν κληρικῶν, τοῦ ἐσχάτου δὲ αὐτῶν, τοῦ Μάρκου Γ΄, σώζεται ἐν τινι χειρογράφῳ τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἀραβιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ ὑπογραφή μετὰ χρονολογίας τοῦ ἔτους 1505.

Ἦτο δὲ οἰκτροτάτη καὶ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. «Διὰ τὸ εἶναι—διηγείται ὁ Δοσιθεὸς—τὴν Παλαιστίνην ὑπὸ τὸν Σουλτάνον τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ ρωμαίου (= ἑλληνας), ὡς ἐπὶ τὸ πλείον, ὑπὸ τοὺς ὀθωμανοὺς, οὐκ

ἀπήρχοντο εὐκόλως οἱ χριστιανοὶ εἰς προσκύνησιν, ὅθεν καὶ οἱ πατριάρχαι ἦσαν πτωχότατοι· σημεῖον δὲ πρῶτον, ὅτι τὰ μοναστήρια καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Τάφου καὶ τῆς Βηθλεὲμ οὐδεμίαν ἀνακαίνισιν εἶχον, εἰς τὰ ἀπηλειφότα μέρη καὶ ἐπαπειλοῦντα πτώσιν· δεύτερον ὅτι μήτε κἂν ἱερὰ σκευὴ ἢ ἄμφια εἶχον, ὅθεν παιίοις ἱεροῖς ἐλειτούργοι καὶ τρικῆριον εἶχοι σιδηροῖν· τρίτον ὅτι οἱ πατριάρχαι ἔζων ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσὶ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, μὴ ἔχοντες οὔτε ἔλεος, οὔτε πρόσδοτον· καὶ διὰ τοῦτο ἠκολούθητε καὶ τῇ κοινότητι τῶν χριστιανῶν ἐνδεῖα, ἀφ' ἧς ὅσα τίκονται οἶδασι πάντες». Συνεπεῖα τῆς ἀπεριγράπτου ταύτης δεινότητος τῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἔμελλε νὰ διατρέξῃ αὕτη κίνδυνον ὀλθθρον ἢ ἀφομοιώσεως πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ πολυδυνάμους ξένους, ἂν μὴ ἀνελάμβανε πάλιν τὴν ἄμεσον αὐτῆς προστασίαν τὸ ὄλον ἡμῶν ἔθνος, καίτοι τούτο, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εὐρέθη ἐν δευρῇ ἐξωτερικῇ καὶ ἐσωτερικῇ καταστάσει.

Διότι ἤδη κατὰ τὸν 15 καὶ 16 αἰῶνα, ὅτε οἱ Ἕλληνες μοναχοὶ δεινῶς ὑπὸ τῶν μαμλούκων κατεπίεζοντο, ἐδεησε νὰ διεξαχθῶσιν ἀγῶνες ὑπὲρ τῶν προσκυνημάτων πρὸς τοὺς ἀλλοδόξους, ἐν τοῖς ἀγῶσι δὲ τούτοις γενναῖοι ἐπικούροι τῶν ἐλλήνων ἐφάνησαν οἱ ὀρθόδοξοι Ἰβηρες καὶ ἐν μέρει οἱ σέρβοι. Οἱ λατῖνοι, ἀντιπροσωπευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐγκαθιδρυθέντος ἐν Παλαιστίνῃ τάγματος τῶν φραγκισκανῶν, τῇ συγκαταθέσει τῶν ἐλλήνων, κατώκησαν ἐν τῇ μονῇ τῆς Σιών· τούτου ἕνεκα, ἡ σφραγὶς τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν *Sigillum Guardiani sacri Conventis Montis Sion*. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς Σιών ἀφορμώμενοι, μετὰ τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἐγκαθιδρυμένων ἀρμενίων, ἀνέλαβον ἀργαλεώτατον ἀγῶνα πρὸς κατάληψιν τῶν προσκυνημάτων.

(ἔπεται συνέχεια)

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

40. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΤΡΙΑΚΗΣ Α΄.

Ἡ 2 τοῦ μηνὸς αὐγούστου, κατὰ τὰ Μηναῖα καὶ τὸν Συναξαριστὴν, γεραίρει τὸν πρῶτον τῶν διακόνων πρωτομάρτυρα **Στέφανον**, ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ—τοὺς μάρτυρας **Κωντιλλιανόν, Μάξιμον καὶ Δάδαν**, ἐπὶ τῇ εὐρέσει τῶν λειψάνων αὐτῶν—τὸν ἐν εὐσεβείᾳ κοιμηθέντα μέγαν ἡμῶν αυτοκράτορα **Ἰουστινιανόν**—καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῶν **ἐγκλιανῶν τοῦ ναοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου**, κειμένου πλησίον τῆς ἁγίας Σοφίας.—Καὶ ὁ μὲν Ἰουστινιανὸς ἐγεραίρετο τοπικῶς ὡς ἅγιος, ὡς πρόμαχος τῆς

ὀρθοδόξου πίστεως, πρὸ τῆς IB' ἑκατονταετηρίδος, ἔκτογε δ' ἡ μνήμη αὐτοῦ γενικώτερον ἤρξατο τιμωμένη - περὶ δὲ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ πρωτομάρτυρος, φρονούμεν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ἐν ἔτει 427 καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου εὐρέσεως, ἀφοῦ καὶ γινώσκουμεν ὅτι διὰ τοῦ ἐν ἀγίοις Πασσαρίωνος ἀπεστάλη δῶρον εἰς τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιον Β' λείψανον τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ ἁγίου Στεφάνου τῷ 428. — Προκειμένου λόγου περὶ τῶν λειψάνων τοῦ πρωτομάρτυρος τέσσαρα σῶα τοιαῦτα ἀριθμοῦνται ἐν ἐκκλησίαις τοῦ λατινικοῦ δόγματος καὶ πολλὰ λείψανα καὶ τεμάχια πετρῶν, ἃς ἐχρησιμοποίησαν οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τὴν λιθοβολησιν αὐτοῦ. **Περὶ λειψάνων καὶ εἰκόνων** τοῦ ἁγίου Στεφάνου ἀρκετοὶ ποιοῦνται λόγον ὁ Guenebauld καὶ ὁ Collin de Plancy εἰς τὰ Λεξικά τῶν θαυματοργῶν εἰκόνων καὶ εἰκόνων. Αἱ ἐπὶ ἀγιογραφικῶν πινάκων παραστάσεις τοῦ ἁγίου Στεφάνου εἰσὶ ποικίλαι· παρ' ἡμῖν μὲν ζωγραφεῖται κρατῶν θυμιατήριον, ἀναστηλούμενος ἐν τῇ πύλῃ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ ἁγίου βήματος, τῇ τῆς ἁγίας Προθέσεως — ἐν τῇ δύσει κρατῶν εἰδός τι ἄρτοφορίου, ἡ βιβλίον, ἡ σημαίαι.

Τὸν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Στεφάνου ψαλλόμενον κανόνα συνέταξε Θεοφάνης ὁ Γραπτός.

Παρὰ τοῖς πάλαι βυζαντινοῖς αἱ συνάξεις ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου, ἤτοι αἱ μεγαλοπρεπεῖς μετὰ παννύχων παννυχίδων διεξαγωγῆς τῆς ἑορτῆς, ἐτελοῦντο ὅπου ἦσαν ναοὶ τιμώμενοι ἐπ' ὄνοματι τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ὧν γινώσκουμεν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ταῖς περιοίκαις κόμαις καὶ μέρεσιν ἑννέα, εἰς οὓς προσθετέον καὶ τὸν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ναυατιανῶν εὕρισκόμενον κατὰ τὴν Β' ἑκατονταετηρίδα. — Συναξίς ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων Μαξίμου καὶ τῶν ἁμ' αὐτῷ ἐγένετο ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῶν Βυζαντινῶν. — Ἡ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Μ. Ἰουστινιανοῦ συναξίς ἐγένετο ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ εἰσαχθεῖσα ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου Θ' τοῦ Ἀγαπητοῦ (1111 — 1134).

*

Ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ αὐγούστου μηνὸς ὑπομνησκει ἡμῖν τὰ ἐξῆς ἀξιοσημεῖωτα γεγονότα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας· τὸν θάνατον τοῦ πατριάρχου Ἰωάννου Η' τοῦ Ξιφιλίνου (= 2 αὐγούστου 1075) καὶ τὴν ἐκλογὴν Κοσμᾶ τοῦ ἱεροσολυμίτου μοναχοῦ — ἐν νεωτέροις χρόνοις = 2 αὐγούστου 1679, τὴν ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ἐπιπήδησιν Ἀθανασίου τοῦ Ραιδεστιῶ. Σημειωτέα ἢ τῇ 2 αὐγούστου 1701 γενομένη κανονικὴ διάταξις τοῦ πατριάρχου Καλλινίκου Β' τοῦ Ἀκαρνᾶνος κατὰ τῶν δι' ἀρπαγῆς παρθένων γινομένων ἐν Πελοποννήσῳ γάμων.

Τὴν μνήμην τοῦ ἐν ἀγίοις **πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντίνου** (τοῦ Α' πιθανῶς) καίπερ ἑορταζομένου καὶ τῇ 29 ἰουλίου ἐγέραιρεν ἡ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησία, τῇ 9 αὐγούστου, εἰ συνέπιπτεν ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σιρμονδιανοῦ Συναξαριστοῦ. — Ἡ ἱερατεία αὐτοῦ διήρκεσεν ἀπὸ τοῦ 674 — 676. Σήμερον ἡ Ἐκκλησία γεραίρει τὴν μνήμην **Μαθθία** τοῦ ἀποστόλου, ἐτέρων τινῶν μαρτύρων, **τῶν παρὰ τῇ Χάλκῃ Πύλῃ** ὑπὲρ τῆς εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος ἀθλησάντων, ἐπὶ Λέοιτος Ἰσαύρου — καὶ τὴν ἐν Καμουλιανοῖς (Καππαδοκίας) εὑρεσιν ἀχειροποιήτου τινος εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος.

Τὸν κανόνα τὸν ἐπὶ τιμῇ τοῦ ἀποστόλου συνέταξεν ὁ αὐτὸς Θεοφάνης.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἡμετέρας αὐτοκρατορίας ἡ πανήγυρις ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ ἀποστόλου μεγαλοπρεπέστερον ἤγετο βεβαίως ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, ὡς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ ἡ πανήγυρις ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντίνου. Ἡ μνήμη τῶν κατὰ τῶν εἰκονομάχων ἀθλησάντων δέκα μαρτύρων ἐτελεῖτο πάντως ἐν γυναικειᾷ τιμῇ μονῇ, κειμένη πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μωκίου (κατὰ τὰ Ἐξ. Μάρμαρα), διότι, κατὰ μαρτυρίαν χειρογράφου τινος, ἐτάφησαν τὰ σώματα αὐτῶν ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ. Τῇ 9 αὐγούστου ἤγετο πάλαι ποτε ἀνάμνησις τῶν ἐγκαϊνίων τοῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Ἐσπέρου καὶ Ζωῆς ἐν τῷ Δευτέρῳ, μεγάλη ἐκτάσει κειμένη ἔνδον τῶν τειχῶν κατὰ τὸ μεταξὺ Τοπ καπι καὶ Μεβλεβῆ χανέ καποῦ διάστημα.

*

Ἡ 9 αὐγούστου ὑπεθυμιζει ἐπίσης ἡμῖν ἄξια λόγου γεγονότα τῆς τε πολιτικῆς ἡμῶν καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας = τὸν θάνατον τοῦ ἀρειανοῦ αὐτοκράτορος Οὐίλεντος τῷ 378 — τὴν ἐκλογὴν τοῦ σχολάζοντος ἀρχιεπισκόπου Κυζίκου τοῦ ἐν ἀγίοις Γερμανοῦ ὡς πατριάρχου τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων τῷ 715 — τὸν ἐν Λέσβῳ θάνατον τῆς περιωνύμου βυζαντινῆς αὐτοκράτειρας Εἰρήνης τῆς ἑξ' Ἀθηνῶν τῷ 803 — τῷ 1580 τοῦ θάνατον τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνους Γ' — τὴν ἐκλογὴν (= 9 αὐγούστου 1662 =) τοῦ λογοθετοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας Διονυσίου Μουσελίμη ἢ Κομνηνοῦ ὡς μητροπολίτου Λαρίσσης, τοῦ μετὰ ἑννέα ἔτη οἰκουμενικοῦ πατριάρχου — καὶ τὸν (9 αὐγούστου βεβαίως τοῦ 1774) διορισμὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἐψηλάντου εἰς τὴν περιβλεπτοὺν καὶ ἐπικίνδυνον θέσιν τοῦ μεγάλου διερμηνέως τῆς Ἐψηλῆς Πύλης.

M.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
— 0 —
ΑΡΙΘ. — 32

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρὰ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς Ἱ Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ τραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίσημα ἔγγραφα (μασβατῆς τῶν δύο Σωμάτων πρὸς τὴν Μ. Βεζύριαν) — Ἡ ἄρσις τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΜΑΣΒΑΤΑΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Μ. ΒΕΖΥΡΙΑΝ

Ἐψηλότατε,

Πολλάκις ἄχρι τοῦδε τὸ Πατριαρχεῖον ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν Συνταγματικὴν Κυβέρνησιν παρεκτροπὰς τῶν ἐν τισὶ μέρεσι ἐπιτοπιῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν ἐμπνεόντων αὐτὰς μελῶν τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου. Ἀτυχῶς, ἀπὸ τινος αἱ παρεκτροπαὶ αὐταὶ ηὔξησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἔλαβον τὸν χαρακτῆρα διωγμοῦ τῶν ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ Ἑλλήνων Ὀθωμανῶν ὑπηκόων καὶ μάλιστα διωγμοῦ οἰοῦνται μελετημένου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀνεπιφυλάκτως διακηρύττουσι καὶ ἀνώτεροι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι τῆς Κυβερνήσεως καὶ μέλη τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου, θρασύτατα καὶ βαναυσότατα

ἔξυβρίζοντες τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς αὐτοῦ—ὧν τινες καὶ ἀνόμως κατεδιώχθησαν—μὴ φειδόμενοι μηδ' αὐτῆς τῆς θρησκείας αὐτοῦ, δι' ὕβρεων καὶ βωμολοχιῶν, ἃς οὔτε νὰ ἀκούσῃ ἢ νὰ ἐκσομίσῃ, οὔτε νὰ ἐπαναλάβῃ δύναται ἄνθρωπος ἔχων συναίσθησιν τῆς ἀνθρωπίνης αὐτοῦ ἀξίας καὶ τιμῆς καὶ τῆς στοιχειώδους τυχῶν ἀνατροφῆς. Ὡσεὶ δὲ μὴ ἦρκουν μόνα ταῦτα, διωγμοὶ καὶ ξυλοκοπήματα ἀνηλεῆ μέχρι θανάτωσης τῶν τυπτομένων, καὶ βασανιστήρια ὑπομιμησκοντα σκοτεινοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἐτέθησαν ἀπὸ τινος εἰς τοιαύτην κοινὴν χρῆσιν, ὥστε ἐπληρώθη, μικροῦ δεῖν, ὀλόκληρος τοῦ Κράτους ἢ ἀτμόσφαιρα οἰμωγῶν καὶ στοναχῶν ἀτυχῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων, εἰς οὓς τίθεται τὸ δίλημμα ἢ νὰ ὁμολογήσῃσι περὶ πραγμάτων ἅτινα ἐκ προτέρων τίθενται αὐτοῖς, ἢ νὰ ἀποθάνωσιν ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῆς μάστιγος ἢ τῆς ἀκτηρίδος τῶν πυροβόλων. Καὶ ἵνα μὴ δόξωμεν λόγους κενοὺς λέγοντες ἢ μηδαμινὰ γεγονότα μεγαλοποιούντες, παραθέτομεν ᾧδε κατάλογον ὀλίγων ἐκ τῶν πολλῶν βαναυσοτήτων, ἐρανιζόμενοι ταύτας ἐκ τῶν καθ' ἑκάστην πανταχόθεν τῆς Αὐτοκρατορίας καταφθανουσῶν ἀπελπιστικῶν ἐκθέσεων εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, προσεπιδηλοῦντες ὅτι αἱ συνήθεις καὶ κατὰ σύστημα διαψεύσεις τῆς Αὐτ. Κυβερνήσεως δὲν εἶναι πλέον τὸ

πρόσφορον μέσον θεραπείας του κακού και ικανή ποιήσεως του ημετέρου Έθνους.

Έν Κυθωνίαις, καθά γράφουσιν έν έπιστολή υπό ημερομ. 7 Ιουνίου 1909,

Έξ άσημάντου έπεισοδίου κηρύσσεται παράδοξος στρατιωτικός νόμος, έξακούμενος έν πάση τή αυστηρότητι αυτού κατά φιλησύχων και φιλονόμων πολιτών. Δέρονται άθώοι, φυλακίζονται, πιέζονται, κακοούνται, ένκ μαρτυρήσωσι πράγματι άνόπρακτα και φανατισιάη. Όθόροι έκτοξεύονται και άπειρα κατά τιμίων και εύπολήπτων χριστιανών. Αυτός ο Μητροπολίτης, καθά έν έπιστολή υπό ημερομ. 13 Ιουνίου άγγέλλεται, κατά τήν μετά του άποσταλέντος εις Κυθωνίας στρατιωτικού διοικητού Άζίζ βέη συνέντευξιν αυτού τήν γενομένην τή 6η Ιουνίου, άκούει έξάκις έπαναλαμβάνομένην φράσιν «Είς τήν Κωνσταντινούπολιν έκούψμεν πεντακισίους χροζάδες και σε έτσι θά τέ σφάζω» «Νομίζετε ότι θ' άνκαυχθή ή Ευρώπη και θά κερδίσετε; Άλλά, και ήμεις θά χαθώμεν, και τά θά έξχρησίωμεν. Ορειλάτε να συνέλθητε και να πράξητε ένσπείροντες διά του φανατισμού σας τό μίσος προς τά άλλα έθνη, διότι θ' άχρησθώ να όπλίσω τους περίξ Γιουρούκηδες, να τους δώσω βόμβας και να δύνασθε έκτελέτατε τά σχέδιά σας». Έπιστολαί εκ Κυθωνιών τής 23 Ιουνίου διακλιμαβάνουσι ότι ο Άζίζ βέης έπνεύλαθε τας ως άνω άρχάς προς τόν Μητροπολίτην Γρηγόριον, όστις, παρά τά δίκαια του Πατριρχείου, προτεκλήθη πρό του Στρατοδικείου ως μάρτυς κατά άρχάς και είτα ως κατηγορούμενος. Έπιστολαί αυτόθεν τής 26 και 27 Ιουνίου και τής 2 και τής 3 Ιουλίου διακλιμαβάνουσι τά εξής: Γιουρούκηδες Τουρκοί εκ Μουράτδεχη και Τσακμακλή και άλλων χωρίων, έπιστήμως και άναφηνδόν και έν γνώσει των χριστιανών και των κυβερνητικών Άρχων ώπλισμένοι με όπλα Γκρά και άλλα τοιαύτα διάφορα, έτοιμοι ένκ έξαπολύτωσιν εις ώμότητας και κκοουργίας περιεφέροντο άνά τους άγρούς δέροντες μέχρι αλλοπευσίας και ύβρίζοντες βαναύτως τους έργαζομένους έν αύτοίς Γκικούρ, ως άπειλάουσι τους Έλληνας, και είτ ριζόμενοι εις τους έν διαφόροις κτήματιν οικίσκους των άστυχών χριστιανών διήρπαζον πάν τό προστυχόν, βεβηλούντες και διαθρομμαιζόντες και κατά: τας έν τοις εικονοστασίαις έέρως μικράς εικόνας και ήπειλουν ότι προτεχός θά έκκισιν τό Αΐβελή. Γουότσι Γιουρούκηδες έξ Άγισματίου μετά όμάδος στρατιωτών τή 24 Ιουνίου, είσελάτταντες εις τό έν τή θέσει Τσάι κτήμα του Κυθωνίως Στεφάνου Κακρηλά, έδειραν άγρώς τους έν αύτφ έργαζομένους, διήρπασαν τά διάφορα έργαλεία και τά τρόφιμα αύτών και άπήγαγον είτα αυτούς δεδμεμένους, ύβρίζοντες και πλάντες, εις Άγισματίον και άλλους εις Τέρεσλη. Παλλά των έκτός τής πόλεως: εύρισκουμένων παρεκκλησίων άπεγυμνώθησαν υπό των διερχομένων έκείθεν στρατιωτών από των έρωσν σκευών και των λοιπών κοσμημάτων. Έκ τής έφαρμογής του στρατιωτικού νόμου και εκ των έπιθέσεων των Γιουρούκηδων οι πολιται υπέστησαν τά πάντα. Έκατοντάδες πολιτών υπερε-

πλήρωσαν τάς φυλακάς πάσης τάξεως και πάσης ήλικίας, έγκλεισθέντες μετά έν χειροπέδαις έγκληματιών έν φυλακαίς άγρούς, άνηλθοις και στενωχώροις, έν αίς πέντε ή έξ άτομα ήδύνκντο να πρκαμείνωσιν. Πτωχοί οικογενειάρχαι, συνεπέξ των φυλακίσεων και του διά του στρατιωτικού νόμου έπιβληθέντος άποκλεισμού περί τήν έξοδον των κατοίκων έκτός τής πόλεως, έστερήθησαν αυτού του άξτου τής οικογενείας των. Έτεροι, διά τόν φόβον των Γιουρούκηδων μή τολμώντες ένκ μεταξώων εις τους άγρούς αύτών και καλλιεργήσωσιν ως έπρεπεν αυτούς, υπέστησαν ύλικάς καταστροφάς.

Αυτό τό στρατοδικεϊον, έγκαθιδρυθέν έν Κυθωνίαις συνεπέξ του έπισυμβάντου, κοινού μικροεπεισοδίου, άντι να άσχοληθή περί αυτού πρώτιστα και κυριώτατα, περί αυτού μέν ούδώς άπητοχολήθη, ήξξατο δ' ένεργούν περί γεγονότων όλως ξένων προς αύτό, άλλων μέν μηδεμίαν σημασίαν κεκτημένων, άλλων δέ συμβάντων πρό όλοκληρών έτών.

Όύτω συνελήθη τις και επί ημερας διετέλει φυλακισμένος, διότι έν τή οικία αυτού εύρέθη εικών παριστώσα αυτόν μετ' άλλων τριών φίλων του έν καταστάσει εύθυμίας ένεκ των Άπόρρω δικτελούτων, φέροντα επί κεφαλής λευκόν χειρόμακτρον (πεσκήρι).

Έπίσης τό στρατοδικεϊον ήτοχολήθη περί τής όλως ξένης προς τήν άφορμήν τής συστάσεως και άποστολής αυτού υποθέσεως τής άποφυλακίσεως του εκ Μακεδονίας άντάρτου, νυν δέ φυγοδίκου, Άθηνέλλη, άποφυλακίσεως λαβούσης χώραν κατά τόν Αύγουστον του πρελθόντος έτους, έν έποχή, δηλαδή, καθ ήν, συνεπέξ τής κηρυχθείσης άμνηστείας επί τή μεταβολή του πολιτεύματος, ού μόνον πολιτικοί κατάδικοι, αλλά και κοινού δολοφόνοι και κκοούργοι έξήλθον εκ των φυλακών.

Τό Στρατοδικεϊον έπίσης έπελήθη τής εξετάσεως και των γενομένων κατά τό μητροπολιτικόν ζήτημα Κυθωνιών.

Τό Στρατοδικεϊον κατεδίκασε τόν εκ Ζαγορίσης τής έπαρχίας Πελαγονείας Ήλιον Πανακτασιού εις 5ετή έν φρουρίφ εγκάθειριξιν, δι' άλλην πώλησιν βιβλίων δήθεν έπιληψίμων, προς διατροφήν τής οικογενείας αυτού. Και τούτο, ένφ τά βιβλία ταύτα διήλθον πρότερον διά των τελωνείων Κωνσταντινουπόλεως (δεις), Σμύρνης (πεντάκις), Χίου (τετράκις), Μιτυλήνης (δεις), και Κυθωνιών (επαξ) και έλευθέρως έπωλούντο ξενου ούδεμιζ λογοκρισίας εις τά μέρη ταύτα.

Έπίσης κατεδίκασεν τόν εκ Προφήτου Ήλιού Κωνσταντινον Δερέμπεην εις 45 ημερών φυλάκισιν, διότι εύρέθη έν τή οικία τής υπ' αυτού προστατευομένης άδελφής αυτού εικών παριστώσα τόν Όλυμπιονίκην άθλητήν Σπύρον Λούην κρτοούντα έλληνικην σημαίαν.

Έπίσης κατεδικάσθη ο Γεώργιος Εύστρ. Ίωάν. Τσαγκήρης, επειδή δέν άπένειμε τό προσήκον σεβας εις τους άξιωματικούς τής χωροφυλακής και τους δικαστικούς υπαλλήλους. Έπίσης κατεδικάσθη ο Παναγιώτης Κιτριναρης Μπακάλης εις 45 ημερών φυλάκισιν, διότι εύρέθη έν τφ καταστήματι του εικών Κρητικής υποθέσεως.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν κατεδικάσθη καὶ ὁ Νικόλαος Κανέλος Καφετζῆς.

Ἐπίσης κατεδικάσθη ὁ Εὐστράτιος Ἀντωνίου, ὑπάλληλος καφενεύου, εἰς δύο μηνῶν φυλάκισιν, διότι ἐξῆλθεν μετὰ τὴν 1)2 ὥραν τῆς νυκτὸς τουρκιστί.

Ἐπίσης κατεδικάσθησαν οἱ Πανηγῆς Ι. Παντελῆς καὶ Ἄθων. Κωνστ. Κοτζαμάνης εἰς ἑστῆ φυλάκισιν, διότι διενήργουν τὸ λαθρεμπόριον τῶν ὄπλων.

Οὕτω, διὰ παρομοίων ἀποφάσεων καὶ μέτρων καὶ ἀπειλῶν καὶ διὰ τῆς ἐξετάσεως ἀσχέτων ζητημάτων, ἐπεδείχθη ἐν Κυθωνίαις συστηματικὸς διωγμὸς κατὰ τοῦ αὐτόθι χριστιανικοῦ στοιχείου, ἀφ' οὗ ἐπεζητήθη ἕνα ἐκρίζωθῆ πᾶν τὸ ἔχον σχέσιν πρὸς τὰ ἡθῆ, τὰ ἔθιμα, τὰς παραδόσεις καὶ τὸν ὅλον ἐν γένει βίον τοῦ τόπου χαρακτηριζομένων τῶν πάντων ὡς ἐγκλημάτων καθοσιώσεως. Ὁμοίως δ' ἐπεζητήθη ἐκ προθέσεως ἢ μείωσις τοῦ πρὸς τὸν κλῆρον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν σεβασμοῦ, καθόσον τὸ στρατοδικεῖον, κατὰ τὰς καταθέσεις μαρτύρων καὶ κατηγορουμένων, ἐξεφράζετο ὑβριστικώτατα κατὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τοῦ Κλήρου γενικώτερον, καὶ ἐπεζήτη δι' ἐκφοβιζμοῦ καταθέσεις ἐπιβαρυντικὰς διὰ τὴν Μητρόπολιν ὡς δῆθεν ἐργαζομένην μετὰ τῆς Δημογεροντίας παρανόμως, ὡς ἀναιμιγνυομένην εἰς ἀλλότρια καὶ ἐξερεθίζουσαν τὰ πνεύματα δι' ὀργάνων τῆς κατὰ τοῦ καθεστώτος.

Ἀπηγορεύθη ἡ διὰ κυκνοῦ χρώματος ἐπιχρωμάσις οἰουδήποτε κτιρίου ἢ οἰκίας καὶ διὰ δημοσίου κήρυκος διελαλήθη ἡ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀντικατάστασις δι' ἐρυθροῦ καὶ πρασίνου χρώματος τῶν διὰ κυκνοῦ τοιοῦτου κεχρωματισμένων οἰκιῶν.

Τὰ αὐτὰ συνέβησαν ἐν Μοσχονησίαις, ἔτι δὲ χείρονα ἐν τοῖς περὶ χωρίοις, ὅπου ὁ διωγμὸς ἦτο ἀπηνέστερος. Πρὸς καταδίωξιν τῶν φυγοδίκων, δυστυχεῖ χωρικοὶ παρελκόμενοντο ὑπὸ τοῦ στρατοῦ ἀπὸ τὰ ὄρη, ὅπως τεθῶσιν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρὸς, μόνον ὄπλον φέροντες ἀπλῆν ράβδον καὶ πολλοὶ ἐδέροντο ἀνηλεῶς. Οἱ ἱερεῖς τῶν χωρίων ὑβρίσθησαν καὶ οἰκίατα ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ, ὅστις ἠπέλιπεν ὅτι ἀθὰ τοὺς κόψη τὰ γένεια». Οἱ χωρικοὶ ἐκ τοῦ φόβου δὲν τολμῶσιν ἕνα ἐξέλθωσιν εἰς τὰ ὄρη, οὕτω δ' ἐπλήθυνεν ἡ παντελής καταστροφὴ τῶν σιτηρῶν καὶ τῶν λοιπῶν προϊόντων.

Ἐν Δικελῇ, ὁ αὐτὸς ἀπηνής διωγμὸς κατὰ τὴν ἀπὸ 23 Ἰουνίου ἐκείθεν ἐπιστολήν. Ἀποβιβάσθεις ἐκεῖ ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς Ἀζίζ βέης, ἤρξατο δίδων δικταγὰς πρὸς καταδίωξιν τῶν χριστιανῶν, δέρον αὐτοὺς διὰ τοῦ Δαγιάκ μεμουροῦ. Προσκλήσας ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς Ἀζίζ βέης τὸν ἀρχιερ ἐπίτροπον, τοὺς δημογέροντας, τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους τῆ 17 Ἰουνίου 1909, ἀπέτεινεν αὐτοῖς λόγον, πρωτοφανῶς ἐξελθὼν ἀπὸ χελεῖ ἀνωτέρου ἀξιομακτικού. Ὁ πρωτοφανῆς οὗτος λόγος ἐπισήμου κυβερνητικοῦ ὑπαλλήλου ἔχει ὡς ἐξῆς: «Σεῖς, οἱ διδασκαλοὶ, οἱ ἐσέκηδες, οἱ ἀλτσάκηδες, οἱ ἱμπνέδες, οἱ . . . οἱ ἔχοντες ἑλληνικὰς ἰδέας καὶ τοιαύτας ἐνοσπεύοντες εἰς τὰ τρυφερά

καὶ μικρὰ νήσια, οἱ ἔχοντες φουσκωμένα μυκρά, οἱ πάντοτε φροντίζοντες περὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ σεῖς παπαζλάρ, κερατζλάρ, μπόκ παπαζλάρ, μπόκ σινιζ, οἱ ὑψώνοντες σημαίας εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ἀναιμιγνυόμενοι εἰς τὰ δικαστήρια καὶ κατηγοῦντες τὸν λαὸν ὑπὲρ ἑλληνικῶν ἰδεῶν, σεῖς οἱ πρθενορθορεῖς κτλ. εἰς σὰς ὄλους ἐδῶ σὰς λέγω ὅτι πρέπει νὰ παύσητε νὰ ἔχητε τοιαύτας ἑλληνικὰς ἰδέας καὶ νὰ σβύσητε πᾶσαν ἔστω καὶ κυανὴν γραμμὴν εὐρισκομένην ἐν τοῖς σχολείοις σας, διότι ἄλλως θὰ σὰς ποδοπατήσω καὶ θὰ σὰς ἐξολοθρεύσω διὰ τοῦ ξύλου καὶ τῶν βυσάνων».

Συνελήθη ἐν Δικελῇ καὶ ἀνηλεῶς ἐδάρη ἐπικνευημέως νεανίας τῆς Λεωνίδας Χαμακλόγλου, καλούμενος, διότι πρὸ πολλοῦ ἠγόρασε τὸν ἵππον κατὰ ζήτητομένου κκοῦργου τινὸς ἀπὸ Κυθωνιῶν, ὃν δὲν ἐγνώριζεν ὡς τοιοῦτον, καθόσον ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Συντάγματος περιεφέρετο ἐλευθέρως. Ἐπίσης, ἕνα ἀναγκάσει τοὺς κατοίκους ἕνα παραδώσωσι τὰ ὄπλα τῶν συναλμάβανον αὐτοὺς, ὑπὸ τῆς κρατουμένων ὑπὸ τῆς σάρας στρατιωτῶν, καὶ ἔδερν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν γλουτῶν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε δὲν ἠδύναντο ἕνα βελθῶσιν. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν δικτελοῦσιν εἰσέτι κληνῆρες. Μεταξὺ αὐτῶν καταλέγεται καὶ ὁ ἐκ τῶν προκρίτων Δικελῆ Ἀθανάσιος Κ. Πανταζόπουλος δικτελῶν κληνῆρης.

Οἱ στρατιῶται, τραπέντες ἀπὸ τὰ τοιφελίκια καὶ τοὺς ἀγροὺς, ἤρξαντο καὶ ἐκεῖ δέροντες δι' ἀξιοσεβάστων ροπάλων τοὺς χαρμαντζήδες, τοὺς ποιμένας, τοὺς παραγιοῦς, οἵτινες ἠναγκάσθησαν ἕνα ἐγκαταλείψωσι τὰς ἐν ταῖς ἐπαύλαις καὶ τοὺς ἀγροὺς ἐργασίας αὐτῶν καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.

Τὰ αὐτὰ συνέβησαν καὶ ἐλέχθησαν ἐν Περγάμῳ καὶ Κάλκαρα.

Κατ' ἐπιστολήν ἐξ Ἀδριανουπόλεως ἀπὸ 10 Ἰουλίου, ἐν τῷ χωρίῳ Δημητράκιοι 250 Βούλγαροι, ἐν συνοδείᾳ τῆς σάρας ἀξιομακτικῶν Τούρκων, τῶν Μεχμέτ ἐφένδη Λουφῆ, Ρετζέπ ἐφένδη Καραπετλῆ, Ὁσμάν ἐφένδη καὶ Χαμητ ἐφ. μεταδάντες εἰς Μουσταφᾶ-Πασᾶ, δῆθεν χάριν ἐκδρομῆς, ἤρξαντο ἐκ συμφώνου ὑβρίζοντες τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, πυροβολοῦντες πρὸς ἐκφοβισμόν καὶ ἀπειλοῦντες, ἕνα ἐξαναγκάσωσι τοὺς κατοίκους ὅπως μεταστῶσιν εἰς τὸ σχίσμα, ὅπερ ἀπεσοβήθη διὰ τῆς ἐγκλήρου ἐπεμβάσεως τῆς Μητροπόλεως.

Ἐπίσης κατὰ τὰς ἐκ Ριχιδετοῦ ἀπὸ 19 καὶ 25 Ἰουνίου καὶ 2, 3, 6, καὶ 9 Ἰουλίου, ἐν Μικρᾷ Γεφύρῃ τῆς ἐπαρχίας Ἡρακλείας ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως κιβωτίου περιέχοντος 25 γράφ φέροντος βουλγαρικὴν ἐπιγραφήν καὶ ἀποστελλομένου εἰς Βαθῆσακη, ὡς ὠμολόγησεν ὁ ἀμαξολάτης ὁ τὸ κιβώτιον κομίζων, ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου προκρίτου Μικρᾷ Γεφύρῃ Ζράκογλου, ἤρξατο διωγμὸς πρωτοφανῆς κατὰ τῶν Ἑλλήνων, κατηγορηθέντων ὅτι προετοιμάζονται εἰς ἐπανάστασιν. Φιλόπτωχος τις Ἀδελφότης μάλιστα αὐτόθι ἐξελήθη ὡς ἐπανάστατικὴ ἐταιρεία. Συνελήθησαν λοιπὸν ὁ κ. Χαράλκιμος Κύρου, ταμίης τῆς Ἀδελφότητος, οἱ ἱερεῖς τοῦ χωρίου Σαχίν-τσιὸ π' Δημήτριος, ὁ διδάκταλος Μικρᾷ Γεφύρῃς, ἱεροδιάκονος Ν. Μικρῆς. Ἐπίσης τρεῖς κόντα ὅκτω ἕτεροι χριστιανοὶ ἐκ τῶν χωρίων 8 ἐκ Καβατζικίου, 9 ἐκ Μικρᾷς

Γεφύρας, 13 ἐκ Μικροῦ Ζουλοφίου, 3 ἐξ Ἐτρί-κιοῦ, 2 ἐκ Καβακλή, 1 ἐκ Κιουπλίου καὶ 2 ἐξ Ἀδριανουπόλεως σήπονται ἐν ὕγρασι καὶ ἀνηλίοις φυλακίαις, ὑποβαλλόμενοι εἰς δεινὰ βραχνιστήρια καὶ ἀνηλεῶς ξυλοκοπούμενοι ἵνα μαρτυρήσωσι τὴν ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν αὐτοῦ κυβερνητικῶν ὀργάνων καὶ τῶν μελῶν τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου συλληφθεῖσαν Ἐθνικὴν ἐταιρίαν. Ἄπαντες οἱ συλληφθέντες, ἐξ ὧν 5 ἀπελύθησαν ἤδη, ὁ μὲν εἷς μετὰ 13 ἡμερῶν καὶ οἱ λοιποὶ μετὰ 42 ἡμερῶν ἄδικον φυλάκισιν, εἰσὶ πολῖται τίμιοι, νομοταγεῖς, ἐργατικοί, ἐπιδειξάντες μέχρι τοῦδε δικαγωγὴν φιλόνομον καὶ ἐπικινετήν. Αἱ φρικταὶ ἀνκρίσεις, δι' ὧν ἐξαναγκάζονται ἵνα ὁμολογήωσι πρᾶγματτα ἀνύπαρκτα, καθ' ἃ, ἐπὶ τῇ κρήσει αὐτῶν ἵνα καταθέτωσιν ὅσα ὁ ἀνκρίτης ὑπαγορεύει αὐτοῖς, δέρονται, ὑβρίζονται, ξυλοκοποῦνται, ἐμπύοντα, καί περ πρὸ 35 ἡμερῶν ἀρχέμενοι καὶ ἔκτοτε καθ' ἡμέραν ἐξκολλουθήσασιν, δὲν ἔληξεν ἔτι. Δείγμα τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνκρίτου καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀνκρίσεως ἔστω τὸ ἐξῆς: Παντελής τις, προσκληθεὶς εἰς τὴν ἀνκρίσιν καὶ εἰπὼν ὅτι πρῶτην φορὰν ἀκούει τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνκρίτου δηλούμενα, προκαλεῖ τὴν μῆτιν τοῦ ἀνκρίτου, ὅστις ἐγείρεται, ραπίζει αὐτὸν πολλάκις, ὑβρίζει καὶ τὴν θρησκείαν καὶ τὸ ἔθνος δι' ὕβρεων ἐπανκλιμακνομένων πρὸς πάντας τοὺς ἡμετέρους παρὰ πάντων τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων (ἰλτσάκ, πῆς μιλλέτ) πρὸς καλεῖ δὲ καὶ τοὺς χωροφύλακας καὶ δικτάσει αὐτοὺς ἵνα ξυλοκοπήσωσιν αὐτὸν ἀνηλεῶς· εὐνόητον ὅμως ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὁμολογήτῃ πρᾶγματτα ἀνύπαρκτα. Αἱ οἰκογένειαι τῶν φυλακισμένων, στερούμενοι τοῦ μόνου προστάτου αὐτῶν, καταλείπονται εἰς ἄκραν πείραν καὶ τελείαν ἀπόγνωσιν περὶ τῆς συντηρήσεως αὐτῶν.

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω συνελήθησαν ὁ ἐκ τῶν δημογερόνων Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ διδασκάλου Ἰβρίκ-τεπε καὶ μετὰ δύο ἡμερῶν ἄδικον φυλάκισιν ἀπελύθησαν. Ἐπίσης συνελήθη ὁ διδασκάλος Ἀλτίν-τα: καὶ μετὰ 13 ἡμερῶν φυλάκισιν ἄδικον, καθ' ἃ: ἦτο ὑποχρεωμένος ἵνα κοιμᾶται ἐπὶ τοῦ ὕγρου δαπέδου τῆς φυλακῆς, ἀπελύθη. Ὁ διδασκάλος Οὐμίτ-κιοῦ, μεταθὰς εἰς Οὐζούν νιοπρού ἵνα λάβῃ παρὰ τῶν προκρίτων τοῦ χωρίου τοὺς καθυστερομένους μισθοὺς του, διετάχθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἵνα ἀναχωρήσῃ ἀμέσως εἰς τὴν πατρίδα του Ἀδριανούπολιν.

Ἐν τῷ τμήματι Μιχαλάρων περιθεύει ληστρικὴ βουλγαρικὴ συμμορία ὑπὸ ἀρχηγόν Βούλγαρον τινὰ Σταύρον Μπουλτουρτζίνην, ληστεύουσα τοὺς Ἕλληνας, ἀρπάζουσα τὰ γεννήματα καὶ τὰ πρόβατά των, ἐξαναγκάζουσα καὶ ἐκβιάζουσα αὐτοὺς εἰς πληρωμὴν λύτρων. Οὕτως ἡ συμμορία αὕτη ἠπέληγε τὸν Θεολόγον Ἐξηνατάρην, τὸν Χ' Κωνσταντῖνον Χ' Στεφάνου, τὸν Ἀρχοντὴν Θεοδοσίου, τὸν Λάμπρον Καραθανάτην, τὸν Ἀθηνάσιον Κουκουζέλην καὶ πλείστους ἄλλους, ἐλήπτουσε τὸν Σταύρον Σίμου εἰς Γραμβούνην, τὸν Κωνσταντῖνον Ἀνδρέου ἐκ Κουρετλή. Κατὰ τῆς συμμορίας ταύτης πλειστάκις διεμαρτυρήθησαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὰς Ἀρχάς ζητοῦντες τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ τούτου τέρατος. Ἄλλ' εἰς μάτην. Γῆ 25 Ἰουνίου, χωροφύλακες συ-

νηντήθησαν μετὰ τῆς ρηθείσης συμμορίας καὶ συνεπλάκησαν, καθ' ἣν συμπλοκὴν ἐφονεύθησαν τρεῖς χωροφύλακες. Φθάνει λοιπὸν πρὸς ἐπικουράν στρατός καὶ, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι καταδιώκει τοῦ Μπουλτουρτζίνη τὴν συμμορίαν, περιέρχεται τὰ χωρία, ἀπειλοῦσιν, ὑβρίζουσι καὶ δέροντι τοὺς κατοίκους ἵνα ἐξαναγκάσωσιν αὐτοὺς πρὸς ὁμολογίαν ὅτι δῆθεν ὑπάρχει ἔθνικόν κομιτάτον καὶ ὅτι οἱ ἱερεῖς τῶν Μιχαλάρων ἀπέστειλαν εἰς αὐτοὺς γκαρᾶ. Ἐν Μιχαλάροις, ἐν Δεβετζήκιοῦ, ἐν Χάτ-κιοῦ, ἐν Οὐμίε-κιοῦ ἔδειραν τοὺς κατοίκους τόσον ἀνηλεῶς, ὥστε οἱ πλείστοι κείνται ἡμιθνηεῖς, τινὲς δὲ καὶ ἀπέθνον. Οἱ ζῶντες πάσχουσιν ἐξ αἰμορραγίας ἀνοθεν ἐκ τοῦ στόματος καὶ κάτωθεν μετὰ τῶν οὔρων. Καὶ ταῦτα πάντα, ἐνῶ δύο συμμορίαι μίαν βουλγαρικὴν καὶ ἡ ἄλλη τουρκικὴν λυμαίνονται καὶ ληστεύουσι τὰ πέριξ.

Ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Ραιδεστοῦ, ὑπὸ μεθύσου τινος ὑπαλλήλου τῶν ἐξ ἐμείσων φόρων καταγγεληθείσης τῆς αὐτοῦ φιλοπτώχου ἀδελφότητος ὡς ἐπανκτακτικοῦ ἑλληνικοῦ σωματείου, μεταβαίνουτιν αὐτότε ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς διοικήσεως Ραιδεστοῦ, ἐν μέλος τοῦ Κομιτάτου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰς ἐκκτόνταρχος, καὶ πιέζουσι καὶ ἀπειλοῦσι τοὺς κατοίκους ἵνα ἀποκαλύψωσι τὸ κομιτάτον καὶ παραδώσωσι τὰ τυχόν ὑπάρχοντα ὄπλα, διότι ἄλλως θὰ ἐπανακληθῶσι καὶ αὐτότε τὰ ἐν Ἀθήνοις, Ξάνθῃ καὶ Μακρῇ Γεφύρῃ. Ἐδειραν τρεῖς, τὸν νυκτοφύλακα Παναγιωτάκην, ἐπίσης δὲ καὶ ἕνα κερδοκέρην Κλεάνθην ὀνόματι. Ἀφοῦ δὲ ἐνέσπειραν τὸν τρόπον καὶ τὸν πικρὸν εἰς τοὺς κατοίκους, ἀνεχώρησαν.

Κατ' ἐπιστολὴν ἀπὸ 9 Ἰουλίου ἐν Θεσσαλονίκῃ, τῇ 28 τοῦ λήξαντος Ἰουνίου, ἀστυνομοί, ἐν συνοδείᾳ χωροφύλακων καὶ ἀξιωματικῶν μετὰ στρατιωτῶν μὲ τὰς λόγχας ἐφ' ὄπλου, οἱ μὲν πρῶτοι εἰσῆρχοντο εἰς τὰ κηφενεῖα καὶ ἐστιχτόρικα, οἱ δὲ δευτέρου διετρέχον τὰς πρόδους ἐνεργοῦντες ἐρεῦνας ἐπὶ μόνων τῶν Ἑλλήνων, ἀρχιρῶντες εἰ τὴν ἔφερον οὗτοι ὄπλον ἢ λαχείον. δέροντες τοὺς τυχόν διεμαρτυρομένους καὶ ὀδηγοῦντες εἰς τὰς φυλακὰς τοὺς ἀνθισταμένους. Τὸ αἰφνίδιον καὶ ἄδικον ἀλόγητον τοῦτο ἀστυνομικὸν μέτρον, ἐφκροζόμενον ἀποκλειστικῶς, ὡς ἐρέθη ἐπὶ μόνων τῶν Ἑλλήνων καὶ κατὰ τρόπον μάλιστα σκαρόταρον, ἐξηκολούθει καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπύριον ἤρξατο ἐφαρμοζόμενον καὶ ἐντὸς τῶν ἑλληνικῶν οἰκιῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ τῆς τοιαύτης ἐρεῦνης ἦν ὅτι οὐδὲν, ὡς εἰκός, ἀνεκκλύθη.

Τὴν 1ην λήγοντος μηνὸς Ἰουλίου, ἀποθηήταται ἐν ταῖς φυλακίαις Θεσσαλονίκης ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Τσανάρορον, τῆς ἐπισκοπῆς Καμπανίας, Κώστος Νικολάου, ὅστις ἔφερον ἐφ' ὄπλου τοῦ σώματός του σοβαροὺς μῶλωπας.

Τέλος αἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐκδιδομέναι ἐφημερίδες οὐ πύοντα καθ' ἐκάστην δι' ἄρθρων ἐξεγερτικῶν καὶ γλώττης ἀσελάτου ὑβρίζουσι καὶ συκαφαντοῦσι τοὺς Ἕλληνας καὶ ποτίζουσι διὰ τοῦ ὄξυτέρου δηλητηρίου τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐχθρότητος τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκαθοῦς καὶ φανατικοῦ τουρκικοῦ λαοῦ.

Ἐν Κλεισούρῃ, κατ' ἐπιστολὴν ἐκ Καστορίας ἀπὸ 16 Ἰουλίου, αὐτὸς ὁ μουδούρης Σαλῆς Τσοῦκας, ἐπὶ τῇ προφάσει

ὅτι καταζητεῖ τὸν δολοφόνον τοῦ μουχτάρου Μπακρίνης, διέπραξε τὰ χειρίστια κατὰ Ἑλλήνων. Μετακλεισάμενος τὸν Βούλγαρον ληστὴν τὴν Κόλε, εἰτέρχεται μετ' αὐτοῦ νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τὰς οἰκίας τῶν χριστιανῶν καὶ τὰ αἰσχίστα τερατουργεῖ.

Τῆ 4 Ἰουλίου, ἀπέστειλε σιδηροδεσμίους τοὺς ἐκ τῶν προϋχόντων Κωνσταντίνου Βούτσιν, Δημήτριον Μυρώνην καὶ Κώταν Ζώταν εἰς Καστορίαν. Ἐπειδὴ ἡ ἀνάκρισις οὐδὲν κατ' αὐτῶν εὔρε, ἀπέλυσε αὐτούς. Ἀλλὰ μόλις οἱ εἰρημένοι ἔρθασαν εἰς Κλεισούραν, συλλαμβάνει καὶ αὐτὸς αὐτούς ὁ μουδιέρης καὶ σιδηροδεσμίους ἀποστέλλει εἰς Μοναστήριον, ὅπου προηγουμένως ἀπέστειλεν ἑτέροισι σιδηροδεσμίους τοὺς Κώταν Ρούκκ, Πέτρον Κυράσαν, Γεώργιον Σμαραῖν καὶ Πέτρον Λιγανάρην, οἵτινες, ἀφοῦ ἀπέμειναν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐπὶ δύο μῆνας ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ ἄνευ κρίσεως, ἐπὶ τῇ εἰδήσει ὅτι καταφθάνει ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν δικαστηρίων, νύκτωρ ἀποστέλλονται εἰς Κοριτσᾶν. Ἐπίσης συνέλαβε καὶ σιδηροδεσμίους ἀπέστειλεν εἰς Κοριτσᾶν καὶ τοὺς Γεώργιον Πάτσιν, ἄρχιερα, ἐπίτροπον, Δημήτριον Εὐαγγέλου, διευθυντὴν τῶν σχολῶν, Ἀριστοτέλην Τζίγου, Κώταν Κοκώταν καὶ Ἐμμανουὴλ Μανῆν, ἀφοῦ ἐλευσινῶς καὶ ἀνηλεῶς ἔδειραν αὐτούς. Τοῖς Κώταν μάλιστα Κοκώτῃ τὴν κεφαλὴν θέσαντες ἐντὸς μακρῆς γούρνας, ἔδειραν ἀνηλεῶς ἕως οὗ ἀπέμειναν ἀνάσθητος.

Ὁ συνεργάτης ἐν τοῖς κατὰ τῶν Ἑλλήνων διωγμοῖς τοῦ μουδιέρη ληστής Κόλε συνέλαβε τοὺς μυλωθροὺς τῆς παρὰ τὴν Κλεισούραν μονῆς Κώτσου Σερῆραν καὶ Πέτρον Ρούβιν, καὶ ἀφοῦ ἔδειραν αὐτούς ἀνηλεῶς, ἐφυλάκισεν εἷτα ὡς καὶ τὸν φύλακα τῆς μονῆς Σαλήν.

Ἡ κατάστασις ἐν Κλεισούρᾳ εἶναι ἀφόρητος, συνεπεία τῶν διωγμῶν, οὓς ὑφίστανται οἱ χριστιανοί. Ἦ πολὺς ἀπέμεινε σχεδὸν ἔρημος ἀνδρῶν, καθόσον οἱ μὲν δυνάμενοι ἔτι σωθῶσιν ἢ ἀπέρχονται εἰς τὰς πέριξ πόλεις, ἢ καταφεύγουσιν εἰς τὰ ὄρη, οἱ δὲ λοιποὶ εὐρηγῶνται ἐν ταῖς φυλακαῖς.

Ἐν Πλησιβίτσι, καθὰ ἐξ ἐπιστολῆς ἀπὸ 15 Ἰουλίου δηλοῦται, κώμη παρὰ τὰς Φιλιάτας, γνωστὴ καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιθέσεων ἐπισυμβασῶν κατ' αὐτῆς ὑπὸ τῶν περιόκων μουσουλμάνων, τῆ 6 Ἰουλίου συνέβη καὶ ἑτέρα ἐπίθεσις.—18 ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀνεχώρησαν περὶ τὴν 7ην ὥραν τῆς πρωῆς τουρκιστὶ ἐκ Πλησιβίτσης μεταβαίνοντες εἰς Φιλιάτας. Ἐκ τούτων 15 θὰ καταλυθῶντο ἐκ Φιλιατῶν εἰς Ἰωάννιναν, ὅπου προσεκλήθησαν ὡς μάρτυρες διὰ τὰς προηγουμένως κατὰ τοῦ χωρίου ἐπιθέσεις ἀπὸ μέρους μουσουλμάνων περιόκων, τρεῖς δὲ θὰ ἔμεινον εἰς Φιλιάτας χάριν ἀτομικῶν αὐτῶν ὑποθέσεων.—Οἱ 18 οὗτοι Πλησιβιτσιῶται, ἐν οἷς καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἱερέων τοῦ χωρίου παπᾶ Γεώργιος Θ. Σίμος, συνωδεύοντο ὑπ' ἐνὸς μωχαμεθνοῦ χωροφύλακος καὶ δύο τούρκων ἀγωγέων ἐκ Σπάρτης.

Εἰς τὸ μέρος Βάναρ, ὅπου καὶ ἄλλοτε εἶχε στηθῆ ἐνέδρα κατὰ Πλησιβιτσιῶτων, ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ ἑγγύς μουσουλμανικοῦ χωρίου Κόττικας, ἐστήθη καὶ αὐτὸς ἐνέδρα τῆ 6 Ἰουλίου ὑπὸ 20 κατοίκων τοῦ ρηθέντος χωρίου.

Ὡς ἔρθασεν ἡ συνοδεία τῶν Πλησιβιτσιῶτων παρὰ τὸ μέρος Βάναρ, οἱ ἐνεθρεύοντες 20 μουσουλμάνοι ἤνοιξαν σφοδρὸν κατ' αὐτῶν πῦρ. Ἐκ τῆς λυσσώδους ταύτης ἐπιθέσεως ἐφρονεῖται μὲν γυνή, ἡ Ἀλέξικια Θεοδώρου, ἐτραυματίσθησαν τρεῖς, ὁ Κώττος Γκάης, ὁ Ἠλίας Γκουράσης καὶ ὁ ἱερεὺς παπᾶ Γεώργιος.—Οἱ λοιποὶ Πλησιβιτσιῶται, ἐπωφελοῦμενοι τοῦ σκότους, ἐσκορπίσθησαν καταφυγόντες ἄλλοι μὲν εἰς Πλησιβίτσιν, ἄλλοι δὲ εἰς Φιλιάτας, μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἐνῶ ὁ συνοδεύων αὐτοὺς χωροφύλαξ, εἶτε ἐκ φόβου, εἶτε καὶ ἀπὸ σκοποῦ, ἐγένετο ἄρπυτος.

Οἱ κκοῦργοι μετὰ ταῦτα, παραλαβόντες τὸν τραυματισθέντα ἱερέα ἔκαστην ἑώρα, μόλις δὲ τὴν ἐπύκρυν ἀνεῦρον καὶ παρελθον οἱ Πλησιβιτσιῶται τὸ σκῆνος, οἰκτρῶς παραμεροφωμένον καὶ εἰς μέλιχιν μάζην μεταβεβλημένον.

Φόβος καὶ τρόμος κατέχει τὸ χωρίον. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ δικτελοῦσιν ἐν τελεῖχ ἀπογνώσει.

Ἐκ Βερροίας, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 14 Ἰουλίου, γράφουσιν ὅτι στρατιῶται, ἔχοντες ὀδηγούς ρουμουζίζοντας, οὓς ἐνδύουσι στρατιωτικῶς καὶ μεταχειρίζονται ὡς ὄργανα εἰς τοὺς ἐκσμούς, μετέβησαν εἰς τὰς κλύβας τῶν Σερκακτασανίων καὶ ἐν Ἀκουδοχωρίῳ πρὸς ἀνεύρεσιν δῆθεν ὄπλων. Ἰνα δὲ ἐξαναγκάσωσι τοὺς κατοίκους πρὸς ἀποκαλύψεις, τῇ ὑποδείξει τῶν ρουμουζίζόντων, συνέλαβον αὐτοὺς καὶ ἔδειραν ἀνηλεῶς, ἕως οὗ οἱ δερμένοι ἔμειναν ἀνάσθητοι. Τότε ὁ μουλεζιμὴς διατάσσει τὴν παῦσιν λέγων. «Ἄφες τον διότι ἐφόρησε».

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, Ὑψηλότατε, τυγχάνουσιν οὐ μόνον ἀντισυνταγματικὰ, οὐ μόνον ἀπολυταρχικὰ, ἀλλὰ καὶ ἀνυπόφορα καὶ ἐναντία πρὸς αὐτὰ τὰ κοινὰ ἀνθρώπινα δίκαια. Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι δικαίωμα τῆς Συνταγματικῆς Κυβερνήσεως εἶναι νὰ τιμωρήσῃ τοὺς κακοὺς, τοὺς ἐπιβούλους τῆς δημοσίας τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους, ὅταν βεβαίως λάβῃ εἰς χεῖρας πειστήρια ἀναμφίρηστα τῆς ἐνοχῆς αὐτῶν, ἀλλ' ἐντὸς ὁμοῦ τῶν ὀρίων τοῦ νόμου καὶ τοῦ Συντάγματος καὶ ἄνευ ἐπιβολῆς τυραννιῶν καὶ βασανιστηρίων καὶ δαρμῶν ἀνηλεῶν. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποσιωπήσωμεν ὅτι καθήκον τῆς αὐτῆς Κυβερνήσεως εἶναι νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ ἡσυχίας τῶν πολιτῶν αὐτῆς, προλαμβάνουσα κακουργίας παρομοίας πρὸς τὰς ἀνωθι ἀναγραφόμενας διότι ἄλλως ἐλέγχεται ἀνεχομένη οὐ μόνον πολιτῶν συνταγματικῶν ἄνευ τινὸς λόγου, ἄνευ σπουδαίας καὶ δεικνυμένης ἀφορμῆς, οὕτω δεινῶς ἀδικουμένους καὶ προπηλακίζομένους, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ γόητρον τῆς πατρίδος οἰκτρῶς ἐκθέτουσα ἐνώπιον τοῦ πεπολιτισμένου εὐρωπαϊκοῦ δημοσίου, τὸ ὁποῖον πάντως λαμβάνει γνῶσιν τῶν τοιούτων βαναυσότητων καὶ βεβαίως ὡς ἐν τῷ παρελθόντι πολλάκις θὰ ἐπηρεάσῃ τὴν εὐρωπαϊκὴν διπλωματίαν ἣτις δὲν θὰ βραδύνῃ ἐὰν ἡ κατάστασις αὕτη ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐκ ταύτης ἐντύπωσιν αὐτῆς, οὐχὶ πάντως

πρὸς ἔπαινον τῆς Συνταγματικῆς ἡμῶν Κυβερνήσεως μηδὲ πρὸς ὄφελος τοῦ ἡμετέρου Κράτους.

Διὰ ταῦτα πάντα τὸ Πατριαρχεῖον δὲν δύναται ἢ ἰὰ ἐκφρίση τὴν βαθυτάτην λύπην αὐτοῦ εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὰ συμβαίνοντα καὶ νὰ παρακαλέσῃ αὐτὴν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος, ἐν ὀνόματι τοῦ Συντάγματος—τὸ ὁποῖον τόσον πανηγυρικῶς ἐπαγγέλλεται τὴν ἐξασφάλισιν τῶν προσωπικῶν δικαίων τοῦ ἀτόμου—νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ διατάξῃ αὐστηρῶς τὴν κατάπαυσιν τῶν τοιούτων βαναυσότητων, τῶν ἀπογελοσῶν κηλίδων διὰ τὴν τιμὴν τοῦ Συνταγματικοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους, ὡς καὶ τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν τῶν αὐτουργῶν τῶν τοιούτων πράξεων. Τὸ Πατριαρχεῖον, Ὑψηλότατε, οὐδὲν ἄλλο ζητεῖ εἰμὴ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν, περὶ ὧν πρῶτον καὶ πρὸ πάντων μεριμνᾷ ὁ ἱερὸς νόμος, ἔπειτα δὲ σειρὰ ὅλη Φερμανίων, Βερατίων, Κανονισμῶν, Διαταγμάτων, καὶ δὴ καὶ Διεθνῶν Συνθηκῶν, ἐπὶ τῇ βίσει τῶν ὁποίων ἐπιφυλάσσεται προστεχῶς εἰδικώτερον καὶ ἐκτενέστερον νὰ ἐκθέσῃ τὰς εἰς τὰ κεκτημένα δίκαια αὐτοῦ ἐπιβουλὰς καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ κύρους αὐτῶν παρὰ τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Τῆ 8 Αὐγούστου 1325 (1909).

Ἐπονται αἱ ὑπογραφαὶ καὶ σφραγίδες τῆς Α. Θ. Πανηγύτητος καὶ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ε. Μικτοῦ Συμβουλίου.

Η ΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν γίνεται λόγος πολὺ συνεχῶς εἰς τε τὰς ἑλληνικὰς καὶ εἰς τὰς ξένας ἡμερίδας, τὰς ἐντὸς καὶ τὰς ἐκτὸς τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, περὶ δῆθεν ἄρσεως τοῦ σχίσματος, τοῦ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1872, κατ'ἀνάγκην ἀναπόδραστον, ὑπὸ μεγάλης Συνόδου κηρυχθέντος, ἐπὶ τῇ βάσει μὲν τῶν ἱερῶν κανόνων, ἐπὶ προφυλάξει δὲ τῶν πιστῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνων ἀπὸ τινων ἑτεροδοξασκαλιῶν, διαστρεφουσῶν τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Ἐν ἱεραῖς ὁμηγύρεσι καὶ συνεντεύξεσιν οὐδεὶς ἐγένετο περὶ τούτου λόγος, ὄχι μόνον ἐπισήμως, ἀλλ' οὐτε ἰδιωτικῶς. Ἀλλὰ καὶ πολὺ δύσκολον νομίζομεν τὴν πραγματοποιήσασιν ἰδέας τινὸς ἐξ ἐκείνων, ἃς ἀναγράφουσιν αἱ ἡμερίδες περὶ τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος. Μετὰ τὰ θλιβερά μάλιστα συμβάντα τὰ ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ κατὰ τὰ τρίτα τελευταῖα κυρίως ἔτη, καθ' ἃ ἀπὸ Φιλιπποπόλεως μέχρι Βάρνης οἱ τῷ Πατριαρχεῖῳ προσκείμενοι κατεδιώχθησαν ἀπν-

νῶς, μετὰ τὴν καταδίωξιν καὶ τὴν ἐξωσιν τῶν ὀρθοδόξων μητροπολιτῶν, μετὰ τὴν κατάληψιν ὀρθοδόξων ἱερῶν ναῶν, κτισθέντων δαπάνῃ τῶν ὀρθοδόξων ἑλλήνων ἰδία καὶ ἐπὶ αἰῶνας ὑπ' αὐτῶν κατεχομένων, μετὰ τὴν ἀρπαγὴν ἑλληνικῶν σχολείων, ἃπερ ἰδρύθησαν καὶ διετηροῦντο διὰ γενναίων χρηματικῶν χορηγιῶν ἑλλήνων, οἷα τὰ Ζαρίφεια καὶ τὰ Μαράσλεια, μετὰ τὸν βίαιον ἐκπατρισμὸν χιλιάδων λαοῦ ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου, νομοταγοῦς, καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν περιουσιῶν τοσούτων ὀρθοδόξων, μετὰ τὴν ἐν ἐνὶ λόγῳ θρησκευτικὴν ἐκπαιδευτικὴν, ὑλικὴν, πνευματικὴν πανωλεθρίαν, ἣν ὑπέστησαν ἑκατοντακισχίλιοι ὀρθόδοξοι Ἕλληνες ὑπὸ σχισματικῶν βουλγάρων, μετὰ τὴν ἀνευλαβῆ καὶ πρωτάκουστον προσβολὴν, ἣτις ἐγένετο κατὰ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, τοῦ προέδρου πάντων τῶν ὀρθοδόξων τῆς Ἐκκλησίας ἱεραρχῶν, ἀνευλαβῆ προσβολὴν ἐν αὐτῷ τῷ ἐπισήμῳ πατριαρχικῷ γραφείῳ, ὑπὸ τινος ὑπαλλήλου τοῦ παρὰ τῇ Ὑ. Πύλῃ βουλγαρικοῦ πρακτορείου, ὅπως ἀνυπόπτως ὑποδεκτοῦ γενομένου, τοιαύτην ἴσως ἐντολὴν ἔχοντος τῆς κυβερνήσεως αὐτοῦ, μετὰ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ μισάδελφον καὶ ἀντιχριστιανικὴν πολιτείαν τῶν σχισματικῶν βουλγάρων πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους Ἕλληνας, τοὺς εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἀφωσιωμένους, μετὰ πᾶσαν ταύτην τὴν αἱματογράφον ἱστορίαν τῶν μεταξὺ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν σχισματικῶν σχέσεων, ἡ συνάντησις καὶ συμφιλίωσις τῶν ἀπεσχισμένων πρὸς τὴν πολλαχῶς αὐτοὺς εὐεργετήσασαν καὶ θρησκευτικῶς καὶ ἔθνικῶς ἐκθρέψασαν καὶ συντηρήσασαν Μ. Ἐκκλησίαν, τυγχάνει δυσκατόρθωτος. Καὶ κατόπιν πάντων τῶν ἐκτεθέντων λόγων, οὐδεὶς εὐσεβὴς, οὐδεὶς ἀμερόληπτος, οὐδεὶς φρόνιμος χριστιανὸς ἤθελεν ἔχει τὸ θάρρος νὰ προτείνῃ τὴν περὶ ἧς ὁ θροῦς συνεννόησιν καὶ συμφιλίωσιν καὶ συνένωσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ μαζβαῖος ἱεροῦς Συνόδου καὶ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, ὃν ἐκδίδομεν ἐν τῷ μετὰ χειρὸς φύλλῳ, ἐπεδόθη τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, μετὰ μεσημβρίαν, ὑπὸ ἰδίας ἐπιτροπείας ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν Πισιδεῖς καὶ Ἀγκύρας καὶ τῶν ἐντίμων συμβούλων κκ. Καζανόβου καὶ Καραθεοδωρῆ τῷ μουστεσάρῃ τῆς Μ. Βεζυρίας, διότι ὁ πρωθυπουργὸς εὐρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐν τῇ Βουλῇ. Ἡ ἐπιτροπεὶα αὕτη δεόντως ὠμίλησε τῷ βοηθῷ τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ περὶ τοῦ νομοσχεδίου, ὅπερ ἐπιτροπεὶα ἐκ χριστιανῶν (ὀρθοδόξων τε καὶ μὴ), ἐκ μουσουλμάνων καὶ ἐξ ἑβραίων βουλευτῶν ὤρισθη πρὸς σύνταξιν νόμου καθορίζοντος τὸ δίκαιον τῆς κατοχῆς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ χρι-

στιανικῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ἃς ζητοῦσι νὰ σφετερισθῶσι καὶ ἃς ἤρπασαν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν βουλγαροὶ ἀπεσχισμένοι τῆς ὀρθοδοξίας.

Ἐορτὴ εὐποιῆς.—Τῇ κυριακῇ, προεξάρχοντος τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου μετὰ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Φιλίππουπόλεως, Δράμας, Διδυμοτείχου, Ξάνθης, Ἐλασσῶνος. Προικοννήσου καὶ 40 Ἐκκλησιῶν, ἡ ἐπιτοσία ἐορτὴ διεξήχθη τοῦ ἐν Προγκήφω Ἐθν. Ὁρφανοτροφείου τῶν ἀρρένων, καθ' ἣν ἐν μέσῳ τῆς ὁμογενοῦς ὁμηγύρευος διεκρίνοντο καὶ οἱ βουλευταὶ κκ. Κοσμίδης καὶ Σάλας καὶ ὁ δῆμαρχος Προγκηποννήσων κ. Παῦλος Γιαδικιάρουλος.—Ἐκ τῆς ἐντύπου λογοδοσίας τῆς ἐφορίας τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου καταστήματος, οὗ τὸ λαμπρὸν κτίριον ἐδωρήσατο εἰς τὸ ἔθνος ἡ φιλογένεια τῆς σεαστιῆς κ. Ἐλένης Γεωργίου Ζαρίφη, μανθάνομεν ὅτι τοῦτο διατηρεῖ 144 ὀρφανὰ. ὧν 96 διδάσκονται εἰς τὰ ἐργαστήρια, καὶ ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Ὁρφανοτροφείου τυγχάνει καλὴ τό γε νῦν.—Τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ γένους καὶ τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας ἐξέφρασεν ἡ Α. Θ. Π. δημοσίᾳ πρὸς τὴν ἐργασθεῖσαν ἀκαμάτως ἐφορίαν, πῦξαιτο δὲ ὑπὲρ τοῦ μεγαλειότητος σουλτάνου Μεχμέτ Ρεσάτ καὶ τῶν κυβερνητῶν τοῦ κράτους καὶ ἐπήνεσε τὸ μέγα ἔργον τῶν ἀγωνισθέντων πρὸς τε τὴν ἀναδίωξιν καὶ πρὸς τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος ὡς καὶ ὑπὲρ οἴκου τοῦ Ζαρίφη.—Εἶτα, κατὰ τὸ παρατεθὲν γεῦμα προποσεῖς ἐγένοντο ὑπὲρ τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς ἐφορίας σεβασμ. μητροπολίτου Διδυμοτείχου, καὶ εἰς ὕψος καὶ λεκτικὸν λαμπρὸν, ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ (Λέσβου) κ. Σάλα, ὑπὸ δὲ τῆς Α. Θ. Π. «εἰς ὑγίειαν πάντων τῶν εὐεργετῶν τοῦ καθιδρύματος καὶ παντὸς ὁμογενοῦς ἐργαζομένου τὸν καλὸν ἰγῶνα τὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους».

Λύτοκρατορικὴ ἐορτή.—Τῇ παρελθούσῃ τε ἀορτῇ, 5 (18) ἀρχομένου, ἐορταζομένων τῶν γενεθλίων τῆς Α. ΚΒ Μ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ, τὰς ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροβιότητος τοῦ ἐορτάζοντος μονάρχου πατριαρχικῆς εὐχὰς ἠρμάνευσε τῷ ἔξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Αὐστρουγγαρίας κόμητι Παλαδισίνῃ ὁ πανοσλγ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Βενιαμίν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐντιμολ. Μ. πρωτεκδίκου κ. Π. Δ. Νιολοπούλου, Α' γραμματέως τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Προχθὲς ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἐντίμου Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Παύλου Ἀλ. Καραθεοδωρῆ, ἀντεπεσκέψατο ἐν τῇ κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον Γαλλικῇ Πρεσβείᾳ τὸν νέον παρὰ τῇ Γ. Πύλῃ πρεσβευτὴν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἔξοχ. κ. Μαυρίκιον Μπομπάρ.

Βερροίας Ἱερατικὴ σχολή.—ὑπὸ τοῦ πανιερ.

μητροπολίτου Βερροίας καὶ Ναούσης ἀπεστάλη τῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς συζήτησιν καὶ ἐγκρισιν ὁ κανονισμὸς τῆς ἐν τῇ πατριαρχικῇ σταυροπηγιακῇ μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου καθιδρυθείσης ἱερατικῆς σχολῆς, ἥς σκοπὸς «ἡ προετοιμασία καὶ διαμόρφωσις ἐγγάμων ἱερέων καταλλήλων, ἐκ τῶν τέκνων τῶν περιοίκων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, διὰ τὰς ἐπιτοπίους ἐκκλησιαστικὰς ἀνάγκας».—Τό γε νῦν ὁ τῶν μαθητῶν ἀριθμὸς ὀρίζεται εἰς εἴκοσι, τὰ δὲ τῆς διδασκαλίας ἔτη τέσσαρα.—Ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς ἔσται ἡγούμενος τῆς μονῆς, φέρων τὸν τοῦ πρεσβυτέρου βαθμὸν καὶ δῖπλωμα θεολογικῆς σχολῆς, διορίζεται δ' ὑπὸ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου.—Ἡ διδασκαλία τῶν ἑλληνικῶν ἐν τῇ Α' τάξει (πέμπτη ἀστυκῆς σχολῆς) ὀρίζεται καθ' ἑβδομάδα δεκαπεντάωρος, ἐν δὲ ταῖς τρισὶν ἐτέραις δωδεκάωρος· ἡ τῶν ἱερῶν τετράωρος μὲν ἐν τῇ Α', τῇ Β' καὶ τῇ Γ' τάξει, ὀκτάωρος δ' ἐν τῇ Δ', ἡ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς τριώρος ἐν ἐκάστῃ. Ἡ διδασκαλία πάντων τῶν μαθημάτων ἐκτείνεται εἰς 29 ὥρας ἐν ταῖς τρισὶ τάξεσι. καθ' ἑβδομάδα, εἰς 32 δὲ ἐν τῇ Δ' τῇ καὶ ἀνωτέρᾳ.

Κανονικὴ ἄδεια.—Τῇ τετάρτῃ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἀνεχώρησεν ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, μετὰ βραχέων πρὸς ἡμῖν δικημόνην, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἀλέξανδρος, προπεμφθεὶς ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ ὑπὸ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Ἐλασσῶνος καὶ 40 Ἐκκλησιῶν—τῇ δὲ πέμπτῃ ἀπῆλθεν εἰς Θεσσαλονικίαν ὁ πκνιερ. μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Ἀγαθᾶγγελος—ἄμφοτέρους προέπεμψεν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἱεργ. δευτερεύων κ. Εἰρηναῖος.—Ἀρίκετο τῇ τετάρτῃ ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Τριγλιῆς ὁ πκνιερ. μητροπολίτης Δράμας καὶ Ζιχνῶν κ. Χρυσόστομος—τῇ δὲ παρκαυεῖ ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, χάριν τῶν ἐν Θάτῳ παρχλάτων, ἀρίκετο ὁ πκνιερ. μητροπολίτης Μικρυνείας κ. Νικόλαος.

Χοροστασίαι.—Ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς θείας τοῦ Σωτῆρος Μεταμορφώσεως, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε τῇ τετάρτῃ, κατὰ τὸν ἑσπερινόν, ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ναῶ τοῦ Χριστοῦ ἐν Γκαλατῆ, τῇ δὲ πρωτῇ τῆς πέμπτης ἐν τῷ κατὰ Μουχλίον ναῶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πητηρᾶ πκνηγυρίζοντι ἐπὶ τῇ περιωνύμῳ κατὰ τοῦς πάλαι χρόνους εἰκόῃ τοῦ Σωτῆρος Ἀντιφωνητοῦ. Οἱ δύο ναοὶ κατὰ τὰς χοροστασίας ταύτας ἦσαν πλήρεις ἐξ εὐσεβοῦς ἐκκλησιαστικῆς—τῇ δὲ κυριακῇ, ἡ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπιτοσίας συνελεύσεως ἐν τῷ κατὰ τὴν Προγκηπον Ἐθν. Ὁρφανοτροφείῳ τῶν ἀρρένων, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ναῶ τῆς ἐν τῇ νήσῳ τοῦ τῆ πατριαρχικῆς σταυροπηγιακῆς μονῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, πανηγυρίζούσης τῇ 6 αὐγουστοῦ.

Ὄνοματικαὶ ἐορταί.—Τῷ σταθμάτῳ, μνήμη Αἰμιλιανοῦ ἀρχιεπισκόπου Κυζίκου τοῦ ὁμολογητοῦ, τηλεγραφικῶς ἡ Α. Θ. Π. συνεχῶς τῷ ἐορτάζοντι πκνιερ. μητροπολί-

τη Μελενίκου, τῇ δὲ δευτέρᾳ, προχθές, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Ἀκυρεντίου ἀρχιεπισκόπου, τηλεγραφικῶς ἐπίσης συνεχῆς τῷ τῆν ὀνομαστικῆν αὐτοῦ ἐορτῆν ἄγοντι πανιερ. μητροπολίτη Χαλδίας καὶ Λεριοκίων κ. Ἀκυρεντίῳ. τῇ 6 αὐγούστου τηλεγραφικῶς ἠΰξαστο τὰ δέοντα τῷ ἐορτάζοντι ἁγιοτιμῷ κ. Σωτηρίῳ Σπυρίδωνι.

Φιλογενεῖς προάξεις — Ἐκ Συυρλίου τῆς ἐπαρχίης Διδυμοτείχου ἀγγέλλεται ὅτι ὑπὸ τοῦ κ. Χρήστου Φάκου προσετέθη εἰς τὴν ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ Φιλοπύτων Ἀδελφότητα «Ἁγίου Γεώργιον» ἡ κτηματικὴ περιουσίαι αὐτοῦ εἰς πεντακοσίας ἀνερχομένη λίρας, ὑπὸ δὲ τοῦ κ. Εὐαγγέλου Τσακίρη ποσὸν ἑκατὸν λιρῶν, ὑπὲρ ἀνοικοδομητέως τοῦ παρεκκλησιακοῦ τῆς κοινότητος. — Ὅπου κοινοτικῶς ἀρχὴ καὶ ἰδιώται ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ ἐν εὐτελεῖα συνεργάζονται μετὰ τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν, ἐκεῖ ὁ πατήρ τῆς εἰρήνης εὐλογεῖ καὶ προάγει πάντα αὐτῶν τὰ ἔργα.

Τεκμηρίον εὐσεβείας. — Ὁ «Σύνδεσμος τῶν συντεχνιῶν» τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος Ἀδριανουπόλεως, τὴν ἀναθέμενον ἐπιδιώκων τοῦ θρησκευτικοῦ συνιστήματος, τοῦ τοσοῦτον τῷ ἔθνεϊ σωτηρίου κατὰ μακροῦς καὶ δυσχειμέρους καιροῦς ἀποδειχθέντος, ἐπέκρινεν, ἐν κοινῇ συνεδρίᾳ τῶν ἐπιτροπῶν τῶν τε συντεχνιῶν καὶ τῶν νεῶν τῆς πόλεως, τὴν ἔθρυσιν θρησκευτικοῦ Συλλόγου, σκοπὸν ἔχοντος τὴν διὰ τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος καὶ νεκτερινῶν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μαθημάτων ἠθικῆν καὶ θρησκευτικῆν μόρφωσιν τῶν ὀρθοδόξων. Πρόθυμοι ἐδείχθησαν αἱ τῶν ἱερῶν νεῶν ἐπιτροπεῖαι νὰ συνεισφέρωσιν ἐτησίως ἀπὸ μιᾶς μέχρις ὀκτῶ λιρῶν ἑκάστη, καθὼς καὶ τὰ ταμίαι τῶν συντεχνιῶν, ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς αὐτῶν καταστάσεως. Ἡ εὐτελής συνέλευσις ἀπεφάσισεν, ἐνεκ τῆς ἐπικρατούσης εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀδριανουπόλεως ζήρσας καὶ τῶν ἐπιπολαζουσῶν θανατηφόρων νόσων, νὰ μεταπεμφθῇ ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Βατοπεδίου φυλαττομένη τιμὰ ζῶντῃ τῆς Θεομήτορος, ἐφ' ᾧ γενήσονται νηστεία καὶ λιτνεῖαι. — Εὐχόμεθα θερμῶς ὑπὲρ πραγμάτων πασῶν τῶν ἀποφάσεων τούτων, ἀς ἀγγέλλει ἡ ἐφημερίς «Ἐβρος», καὶ πεποιθήμεν ὅτι ἡ τε ἱερὰ μητρόπολις καὶ ἡ δημογεροντία, τὰς ἀγαθὰς καὶ φιλογενεῖς ἀποφάσεις σωματείων καὶ καθοσθηκῶν ἀρχῶν ὑποστηρίζουσι, θέλουσι χορηγήσει πᾶσι τὴν ἀπόδειξιν τῆς τε καλῆς προαιρέσεως πρὸς διόρθωσιν τῶν ἐκ κλώς κειμένων καὶ τοῦ φιλογενοῦς καὶ πρακτικοῦ πνεύματος, ὅπερ δέον νὰ διακινῆ καὶ καθοδηγῇ πᾶσαν τὴν ὑπὲρ τῶν κοινῶν μέριμναν ἡμῶν.

Πρακτικὰ τῆς ἐπὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων Κωνσταντίνου Κόντου ἐπιτροπέας ἐξ-ετυπώθησαν ἐν Ἀθήναις, ἐν φυλλάδι σελίδων 46 εἰς ὄψουον. — Ἐν αὐτῇ δημοσιεύονται ἡ τε ἐγκωμιαστικὴ προσφώνησις τοῦ ἑλλ. καθηγητοῦ κ. Μαρτ. Εὐαγγελλίδου κατὰ τὴν ἡμέραν γενομένη τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς τεσσαρκακοταετηρίδος τοῦ Κόντου, τὸ πατριαρχικὸν πιστόκιον καὶ κατάλογος τῶν συνεισενεγκόντων χρημάτων πρὸς συμπλήξιν κερχλίου διὰ τὸ διαγώνισμα τὸ κληθέν Κόντειον. — Ἐν τοῖς συνεισενεγκούσι διακρίνομεν τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμηνικὸν πατριάρχην (100 φράγκα), τὴν φιλογενεστάτην

ἀδελφότητα τῆς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς τοῦ Βατοπεδίου μονῆς (464), τὸ ἔθνικόν Ἐκτερον, τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν, τὴν Ἐμπορικὴν (ἀνὰ 100), τὸν Ἑλλ. Φιλολ. Σύλλογον (50), τὸ ἔθν. Πανεπιστήμιον (2000 δραχμῶν), τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρίαν Ἀθηνῶν (1000 δρ.), τὸν πρὸς διὰδοσιν τῶν ἑλλ. γραμμάτων Σύλλογον (300), τὴν Εὐαγγελικὴν ἐν Σμύρῃ Σχολὴν (300 φρ.), τὴν ὁμογενῆ κοινότητα Σμύρνης (200 φρ.), τὸ Ὀμήρειον παρεκκλησιακόν (100), τὴν Κρητικὴν πολιτείαν (300) καὶ πολλοὺς διδασκάλους. Ἐκ τῶν σεβασμ. ἀρχιερέων προσήνεγκον οἱ μητροπολίται Θεσσαλονίκης, Ξανθῆς, Ελασσῶνος, Ἡλιουπόλεως καὶ ἰο Ἐκκλησιῶν. — Τὸ μέχρι σήμερον ἀθροισθὲν κερχλίον διὰ τὸ Κόντειον διαγώνισμα συμποσοῦται εἰς φράγκα χρυσῶ 6645 καὶ 6194 δραχμῶν.

Ὁ ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ, διενεργούμενος ὑπὸ μουσουλμανικοῦ ὄχλου, ἀπ' ἐναντίας ὑπουργικῶν δηλώσεων καὶ κυβερνητικῶν νοθεσιῶν, ἀποτελεῖ μορφήν φανερωτάτην καταφροῦς καὶ πολέμου κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ σύμπαντος ἔθνους. Οὔτε λόγους καὶ ἀφροῦς, ἀνδικοί ἢ δίκαιοι, οὔτε τὸ συμφέρον ἐξιστάζοντες τῆς τοιαύτης τῶν ὄχλων κατὰ τοῦ ἐμπορίου καταφροῦς, ἀφροῦ ἢ ζημία ἀβέβαιον ἂν κατὰ τοῦ διώκοντος ἢ κατὰ τοῦ διωκόμενου στρέφεται, παρατηροῦμεν μόνον ὅτι, καθ' ἃ μιν θάνομεν ἐκ πολλῶν ἐπαρχιακῶν γραμμάτων, πᾶν ἐμπόρευμα προερχόμενον ἐκ χωρῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἑλλάδος ὑρίσταται διωγμῶν πᾶν ἐμπόρευμα διεξαχόμενον ὑπὸ ἑλλήνων ὑπηκόων, ἀποστελλόντων ἢ λαμβανόντων αὐτὸ, καταδιώκεται ἑταιρίαι ἑλληνικαὶ, ἀτροπολιτικαὶ κυρίως, ἐμπορικαὶ, βιομηχανικαὶ, εἴτε σκάφη σημαίαν ἑλληνικὴν φέροντα, ἢ σημαίαν ξένην, ἀλλ' ὑπαλλήλους ἔχοντα ἑλληνικὰς, ὑρίσονται καὶ αὐτὰ καὶ ἐκεῖνοι τὸν ἀκατάλογιστον τοῦτον πόλεμον. κατ' αὐτὸν δὲ οὐδὲ διακρίσις τις γίνεσθαι γινόμενη μετὰ τῶν ἑλλήνων ὑπηκόων τῆς Ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας καὶ ὑπηκόων ξένων κρατῶν, ἐνα τοιοῦτοτρόπως ἐν τῷ περὶ λόγῳ τούτῳ καὶ εἰς πάντας καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κράτος ὕλικῶς ἐπιζημιῶν διωγμῶν καταδειχθῆ καὶ τοῖς ἀβελωποῦσι καὶ τοῖς ἀπαχέζουσιν ὅτι συμπεριλαμβανεται τῶν ἑλληνικῶν.

Προξενεῖ δὲ Ὀλίψιν πολλήν, εἰς πάντα νηδόμενον τῆς ἀξιοπροπέας καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ κράτους, ὕλικῶν καὶ ἠθικῶν, οὐ μόνον ἢ διεξαγωγῇ τοῦ δήθεν ἐμπορικοῦ τούτου διωγμοῦ. ἀλλὰ καὶ ἢ ἀντιθέσει τῶν μετερχομένων αὐτὸν, παρεκκλήσεων εἰς τὰς συστάσεις, τὰς συμβουλάς, τὰς παρατηρήσεις κυβερνητικῶν ἀρχῶν, εἰς τὴν καλλίστη γινώσκουσιν ὅτι καλῆσαν ἔχουσι νὰ προσπατεύωσιν τὸ ἐμπόριον καὶ τοὺς ὑπηκόους Ὀθωμανοῦς ἐμπόρους, οἵτινες οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ φαντασθῶσιν ὅτι ὅτε ἐγενῶντο ἔληνες καὶ ἐδαπίζοντο χριστιανοὶ ὀρθοδόξοι ἤθελον ἰδεῖ ποτὲ διωκόμενους ἐκ τοῦ ἐν πολιτεία συνταγματικῶ. Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸ κηρύττει τὴν ἰσότητά πάντων καὶ τὴν πρὸς πάντας ἀπονομήν τῆς δικαιοσύνης καὶ τὴν προστασίαν τῶν βιοποριστικῶν ἐπαγγελμάτων, κατὰ τῶν ὑποίων ὑπὸ τὴν ἀγίδα τοῦ συντάγματος κηρύττεται πόλεμος εἰς πάντας ἐπιζήμιους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ'
— 0 —
ΑΡΙΘ.— 33

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 19 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὄλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρᾶ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φράγᾳ χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

* Ἐπίτιμος διευθυντής καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ἱ. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὄνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραίτητως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

* Ἐπίσημα ἔγγραφα (τακρίριον πρὸς τὴν Μ. βεζύριαν περὶ τῶν ἀμφισβητούμενων ἐκκλησιῶν) — Αἱ ἐξ Ἀμερικῆς συνδρομαί — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Νεκρολογία αἰοδίου Σερῶν Ἀθανασίου — Ὀδηγίαί — Ἡ ἀγιοταφικὴ ἀδελφότης (ἀγῶνες τῆς ἀδελφότητος περὶ τῶν προσκυνημάτων) — Λόγος ἐπικήδειος εἰς τὸν πατριάρχην πρ. Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτον — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΤΑΚΡΙΡΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Μ. ΒΕΖΥΡΙΑΝ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΜΕΝΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἵψηλότατε,

Οὐχὶ ἀπροσδόκητον οὐδὲ ξένον ἐφάνη εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τὸ λαβὸν χώραν χθῆς ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Βουλῇ· μετὰ σφοδρᾶς λύπης ἤκουσε τὸ Πατριαρχεῖον ὅτι ἡ ἐντιμος Ὀθωμανικὴ Βουλὴ ὅλως παρατύπως καὶ ἐναντίον ρητῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ τε Συντάγματος καὶ τῶν σχετικῶν φερμανίων καὶ τῆς ἐν γένει ὀθωμανικῆς νομοθεσίας καὶ ὅλως ἐσπευσμένως προέβη εἰς τὴν οἰοκεί λύσιν τοῦ σπουδαιοτάτου ζητήματος τῶν διαφιλονεικούμενων ἐν Μακεδονίᾳ ἐκκλησιῶν καὶ σχολῶν μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων ἐλλήνων

καὶ τῶν σχισματικῶν βουλγάρων, ἀφροντιστήσασα συνάμα καὶ περὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ οὐσιαστικῆς ιδιότητος τοῦ ζητήματος. Ὅσον καὶ ἂν εἶναι τὸ γινόμενον θλιβερὸν καὶ ἀδικον, τὸ Πατριαρχεῖον φρονεῖ ὅτι δὲν εἶναι πρωτοφανές, καθόσον εἰθίσθη ἤδη εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ πείσμονα καὶ ἐμπαθῆ πολιτείαν τῆς αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως· διότι, ἀτυχῶς, ὅπουδὴποτε καὶ ἂν ὑπῆρξε ἡ παρίσταται διαφορὰ μεταξὺ βουλγάρων καὶ ἐλλήνων, πάντοτε ἡ ἐτυμηγορία αὐτῆς, ἐκδηλοῦται ὑπὲρ τῶν προστατενομένων αὐτῆς βουλγάρων. Ὅτι δὲν λαλοῦμεν λόγους κενοὺς ἀπόδειξις ὅτι ἀπωλέσθη μεγάλη περιουσία ἐκκλησιαστικὴ καὶ κατεστράφη ὀλόκληρος πληθυσμὸς ἐν τῷ νῦν λεγομένῳ βασιλείῳ τῆς Βουλγαρίας χωρὶς οὐδέποτε ἢ αὐτ. Κυβέρνησις νὰ εὐαρεστηθῆ ἵνα προστατεύσῃ τὸ Πατριαρχεῖον. Ἐν ᾧ πάντοτε ὑπερβαλλόντως ὑπερησπίσθη τοὺς ἐν τῷ κράτει τούτῳ μωσαμεθανούς, οὐδέποτε ὁμοίως ἠθέλησε λόγους κἂν νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ ἐλλήνων· ἀλλὰ πανταχοῦ ἐν τε Μακεδονίᾳ καὶ ἐν Θράκῃ, ὅπου γεννῶνται εἴτε διαμφισβητήσεις, εἴτε νέα αἴτησις πρὸς ἀποστολὴν ἱερέως, ἢ ἀνοίγμα ἐκκλησίας, πάντοτε ἡ Κυβέρνησις, ὡς ἔθος αὐτῆς, ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῶν βουλγάρων. Θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰ γεγονότα, καθόσον γνωρίζει ταῦτα ἡ Κυβέρνησις κάλλιστα. Οὕτως ἐχόντων τῶν

πραγμάτων, τὸ Πατριαρχεῖον, πεπεισμένοι ὄντες περὶ τῆς κατ' αὐτοῦ ἀμειλίχτου καταδιώξεως, περὶ τῆς καταπατήσεως τῶν δικαίων αὐτοῦ, περὶ τῆς παραβλέψεως καὶ αὐτοῦ τοῦ χάρτου τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἐπικυρωθέντος δι' αὐτοκρατορικοῦ φερμανίου οὐδὲν ἄλλο ἔχει ν' ἀντιτάξῃ εἰμὴ νὰ ρήξῃ κραυγὴν ὀδύνης ἐπὶ τῷ ἀδικήματι τούτῳ καὶ διαμαρτυρούμενον νὰ παρακαλέσῃ τὴν αὐτοκρ. Κυβέρνησιν νὰ παύσῃ τὸν κατ' αὐτοῦ ἀδικὸν πόλεμον.

Τῇ 5 σαμπάν 1327

8 αὐγούστου 1325 (1909).

Εὐχέτης

† Ὁ πατριάρχης τῶν ρωμαίων.

ΑΙ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

συνεχιζόμεναι ἐλαφρύνουσι τὴν δυσχερῆ θέσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου, τὰ δὲ γραφόμενα τῶν ἐφημερίδων καὶ αἱ προτροπαὶ πολλῶν ὁμογενῶν παρέχουσιν ἡμῖν τὴν βεβαίωσιν ὅτι μοιμίους ἐτησίας χορηγίας θέλουσιν ὀρίσει σωματεῖά τε καὶ κοινότητες, ὡς ἀγγέλλει ὁ τῆς «Ἀτλαντίδος» ἐκδότης κ. Σ. Βλαστός, ὡς γράφει καὶ ἡ «Πανελληνίος». Πρὸς τὸ παρὸν γινώσκομεν ὅτι τὴν ἰδέαν ταύτην ὅσῳ καὶ σάρκα τείνει νὰ περιβάλῃ ἡ τῆς Ἀτλάντας ἑλλην. κοινότης, ὡς ἠγγέλαμεν. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, καθὼς καὶ νῦν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες συντελέσουσι πρὸς ἐπίτευξιν ἀποτελέσματος ἀγαθοῦ, ἀφοῦ τεσσαράκοντα ἑλληνίδες ἐν τῇ κοινότητι Δόβερ ἐν στιγμῇ συλλέγουσιν 175 φράγκα ὑπὲρ τοῦ Πατριαρχείου, αἱ δὲ ἐν Βίρμιγχαμ ἑλληνίδες ἀθροίζουσιν 112 τάλληρα δι' ἰδίας ἐπιτροπείας ἐντὸς τῆς πόλεως ταύτης.

Ἐνῶ δ' ἐμαιθάνομεν ἐξ Ἀτλάντας ὅτι μέτρα τε λεσφόρα ἐλήφθησαν ὑπὲρ μονιμοποιήσεως τῶν ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον χορηγιῶν, ἤδη ἐκ Βοστώνης εἰδησις μεταδίδεται ἡμῖν ὅτι τρεῖς δίσκους ὤρισεν ἡ κοινότης τῶν ἑλλήνων τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ περιαχθησομένων ἐν τῷ ναῶ αὐτῆς τρεῖς τοῦ ἔτους. Πολλαχοῦ ἀνέλαβον αἱ πολλαὶ Ἀδελφότητες, αἱ λειτουργοῦσαι τόσῳ καρποφόρως καὶ τόσον ἀποτελεσματικῶς ἐξ Ἀμερικῆς ὑπὲρ ναῶν καὶ σχολείων ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, ὅπως συντελέσωσι καὶ αὐταὶ διὰ τε τῶν ἰδίων ταμείων καὶ δι' ἐκτάκτων ἐράνων, πρὸς ὑλικὴν βοήθειαν τῆς μητρὸς Μ. Ἐκκλησίας, ἣν κηρύττουσιν οἱ τοῦ Νέου Κόσμου κέντρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ζωῆς καὶ μέγιστον ἐπιδεικνύουσιν ὑπὲρ αὐτῆς ζῆλον, οὐ μικρὰ δυνάμενον νὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα ἀγαθὰ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἡ Ἐκκλησία ἠὲ χαρίστησε τὰς ἀποστελλούσας κοινότητας ἐπὶ τῇ υἱικῇ στοργῇ, ἠὲ λόγησε καὶ εὐλογεῖ πάντας τοὺς ἐπιτελοῦντας τὸ καθήκον, τοὺς ἐργαζομένους τὸ ἀγα-

θὸν, καὶ ἰδίαν ἑορτὴν ὤρισεν ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀμερικῇ κοινοτήτων τῶν ὁμογενῶν, ὑπὲρ ὧν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν θέλει προσάγει, κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῶ ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης σὺν τοῖς σεβασμιωτάτοις συνοδικοῖς, ἀκριβῶς καθ' ἡν ἡμέραν πάνδημον ἐπιτελεῖ τὴν ἱεουργίαν ὑπὲρ τῶν εὐεργετῶν τῶν κοινωφελῶν καταστημάτων τοῦ Γένους.

Δεπτομερέστερον τὰ ἐξ Ἀμερικῆς σταλέντα

μέχρι τῆς 28 ἰουλίου λήξαντος εἰσὶ

διὰ τῆς «Ἀτλαντίδος»	γρ. ἀργ.	296.369
διὰ τῆς «Πανελληνίου»	» »	99.019
ἐκ Λόουελλ	» »	19.564
ἐκ Βέκλιγκ	» »	10.002
τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου		
«Ἐθνικῆς Ἀμύνης»	» »	9.022
ἐκ Σῶλτ Λέηκ	» »	7.224
Βόρσεστερ	» »	6.747
ἐκ Σπρίγκφηλδ	» »	5.625
ἐκ Κάνσας	» »	3.740
τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Συλλόγου		
«Πατριδος» ἐν Ἀγίῳ Λουδοβίκῳ	» »	2.413
τοῦ Ἑλλην. Συλλόγου «Ἀδελφοποιήσεως» ἐν Γούστερ	» »	2.409
ἐκ Νάσοιας	» »	2.368
ἐξ Ἰψουίτς	» »	1.902
ἐκ Γιούτας	» »	1.212
ἐκ Βίγχαμ	» »	236
		467.851

*

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς τρίτης 28 ἰουλίου

μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς τρίτης 18 αὐγούστου, δηλονοῦν ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων, περιῆλθον εἰς τὸ Ταμεῖον

«Ἀτλαντίδος» ἐ' ἀποστολῇ	γρ. ἀργ.	59.238
ἐκ Φιλαδελφείας	» »	25.481
«Πανελληνίου» δ' ἀποστολῇ	» »	14.204
ἐκ Σικάγου	» »	13.506
ἐκ Πόρτλανδ Ὁρεγον	» »	10.989
ἐξ Οὐασιγκτῶνος	» »	10.655
ἐκ Βίγχαμ	» »	7.927
ἐκ Μοντ Ρεάλ (Καναδά)	» »	7.760
ἐξ Ἀτλάντας	» »	6.788
ἐκ Μιννεαπόλεως	» »	5.772
ἐκ Λὸς Ἀγγελος	» »	3.810
τοῦ «Ἐπικούρου Συνδέσμου τῶν ἠπειρωτῶν» Νέας Ὑόρκης	» »	3.634
τοῦ ἑλλην. Συλλόγου «Ἑλληνοσ»		
ἐκ Σπρίγκφηλδ	» »	3.029
Ἑλλην. Συλλόγου Πανευβοϊκοῦ	» »	2.292

Ἑλληλοβοηθητικοῦ Συνδέσμου		
«Γρηγόριος Ε΄» Νέας Ὑόρκης	»	2.084
τοῦ αὐτόθι «Ἐρασιτεχνικοῦ		
ἐκ Μάργμπορο	»	1.957
Συλλόγου» ἐκ θεάτρ. πα-		
ραστάσεως	»	1.309
ἐκ Σὼλτ Λέηκ	»	994
ἐξ Ὀσγουήμκο	»	354
		181.803
τὸ ὅλον		649.654

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μέριμνα τῶν Ἐκκλησιῶν.—Κατὰ τινα κοινὴν ἱερᾶς Συνόδου καὶ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου συνεδρίαν, κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς Α. Θ. Π. τοῦ προεδρεύοντος οἰκουμενικοῦ πατριάρχου περὶ τῆς συμβουλῆς, ἣν ἡ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησία παρεῖχεν εἰς τὰς ἄλλας καὶ ἰδίᾳ τὴν τῆς Ἁγίας Σιών, ἧς οἱ πατριάρχαι συνειργάζοντο μετὰ τῶν οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν ἐν ζητήμασι σπουδαίοις, ὠνομάσθη τετραμελὴς ἐπιτροπεία ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν Διδυμοτείου καὶ 40 Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἐντίμων τοῦ Συμβουλίου μελῶν κκ. Σ. Καζανόβα καὶ Π. Καραθεοδωρῆ, μετὰ γραμματέως τοῦ πανοσιολ. ἀρχιεπιφύλακος τῶν Πατριαρχείων κ. Καλλινίκου Δελκάνη, ἐντολὴν ἔχουσα νὰ μελετήσῃ τὴν σχέσιν τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὸ τῶν Ἱεροσολύμων ἐν τῇ ἐξετάσει καὶ διεξαγωγῇ γενικῶν τινῶν ζητημάτων.

Μνημόσυνον.—Τῇ κυριακῇ ἐτελέσθη ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Νεοφύτου τοῦ ἀπὸ Νικοπόλεως, συνιερουργούντων τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Σωζοαγαθοπούλεως, Προϊκονήσου καὶ Ἐλευθεροπόλεως.—αὐθήμερον ἐν Ἀντιγόνῃ, κατὰ τὸ ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ πατριάρχου Νεοφύτου τελεσθὲν μνημόσυνον, ἱερούργησαν οἱ σεβασμ. μητροπολιταὶ Δράμας καὶ 40 Ἐκκλησιῶν.—Ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, κατὰ τὸ μνημόσυνον, παρίστατο ἐν τῷ ἱερῷ βήματι ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

Χοροστασία.—Ἐπὶ τῇ μεγάλῃ θεομητορικῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως, εἰς δύο τῶν πανηγυριζόντων ἱερῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Π. ἐν μέσῳ πλήθους εὐσεβῶν χριστιανῶν· κατὰ μὲν τὸν ἑσπερινὸν ἐν τῷ τῆς Καφατιανῆς, ἐν Γαλατᾷ, κατὰ δὲ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ τοῦ Μουχλίου.

Χειροθεσία.—ὑπὸ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἐχειροθετήθη ἀρχιμανδρίτης τοῦ πατριαρχ. οἰκουμενικοῦ θρόνου ὁ πανοσιολ. ἱερομόναχος καὶ προϊστάμενος

τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου ἐν Ψαμμαθίᾳ κ. Νεόφυτος Λημπαδαρίου, τελειόφοιτος τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ διδάκτωρ τῆς θεολογίας τοῦ ἐθν. πνευματιστηρίου.

Μ. τοῦ Γένους Σχολῆ.—Ἀφίκετο τῇ κυριακῇ ἐπανακίμπτων ἐκ τοῦ χάριν ἀναψυχῆς ταξιδίου αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεόβουλος, σχολάρχης τῆς πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἧς αἱ τῶν μαθητῶν ἐγγραφαὶ ἄρχονται ἀπὸ τῆς αὔριον.

Ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἀκαδημία.—Ἡ τόσον εὐδοκίμως ἐκπληροῦσα τὸν κοινωφελῆ σκοπὸν αὐτῆς Ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἐν Ἀθήναις ἀκαδημία παρέσχεν ἡμῖν ἐν τῷ 4 ἀριθμῷ τοῦ ΙΔ' τόμου τοῦ Δελτίου, ὅπερ ἐκδίδει, λογοδοσίαν λεπτομερῆ τῆς μέχρι σήμερον καρποφόρου λειτουργίας αὐτῆς. Ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σπουδασάντων ἀπὸ τοῦ 1894 ἠξιώθησαν μέχρι τέλους ἰουλίου 1909 τοῦ διπλώματος τῆς ἀκαδημίας 463, ὧν 10 τοῦ μεταλλουργικοῦ τμήματος, 15 τοῦ μηχανικοῦ, 41 τοῦ γεωργικοῦ, 161 τοῦ βιομηχανικοῦ καὶ 235 τοῦ ἐμπορικοῦ. Κατὰ τὰ δεκαπέντε ἔτη τοῦ βίου τῆς ἀκαδημίας ἐνεγράφησαν ἐν τῷ μητρώῳ μαθηταὶ 2972, τῶν δὲ 185 μαθητῶν τοῦ τελευταίου σχολικοῦ ἔτους ἐξ εἰσι γυναικῆς. Τῶν 185 μαθητῶν οἱ 54 ὁρμῶνται ἐξ ἐπαρχιῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐταρχτορίας καὶ ἐξ Ἑσπερίας.—Τὸ Δελτίον τῆς ἀκαδημίας, ἐκτυπούμενον εἰς 12500 ἀντιτύπων, ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς κοινότητας καὶ σχολεῖα πολλὰ ἔξω τοῦ βυβαίου τῆς Ἑλλάδος, περιέχει δὲ δικτυβιά· καὶ εἰδήσεις ὡφελιμοτάτας τοῖς ἐμπόροις καὶ τοῖς βιομηχανοῖς. Ἀπὸ τῆς πρώτης μετρίῃ ἡ ἀκαδημία ἤρξατο ἐκδίδουσα καὶ «Δελτίον τῶν ἐλληνίδων» ὑποστηρίζον «τὴν πρὸς τὰς πρακτικὰς σπουδὰς τῶν ἐλληνίδων». Τοῦ περιοδικοῦ τούτου μνείαν μὲν ἐγκρίτως ἐποιετᾶμεθα, ἀλλ' ἔχρι τοῦδε μόνον ἐν φυλλάδιον εἶδομεν.

Ἐφημερίδες.—Ἐπὶ ὅσιν ἔχομεν πέντε πρώτους ἀριθμοὺς τῆς δευτέρας περιόδου τῆς ἐν Θεσσαλονικῇ ἐλληνικῆς ἐφημερίδος «Ἀληθείας», ἧτις ἐξεδίδετο καὶ πρότερον, διακρίνομεν διὰ τὴν ἀρθρογραφίαν αὐτῆς καὶ τὰς ἐξ ἐπαρχιῶν εἰδήσεις. Ὁ νέος ἀρχισυντάκτης καὶ διευθυντὴς κ. Χατζηκυριακοῦ ἀγγέλλει ὅτι τὸ πρότερον ἐν χρήσει γλωσσικὸν ἰδίωμα μεταβλήθησεται κατὰ τὴν νέαν τοῦ βίου τῆς Ἀληθείας» περιδοῦν αὐῶ· καὶ αἱ δικτυπούμεναι ἐν αὐτῇ γινώμει περὶ τῶν ἐκάστοτε πολιτικῶν, ἐθνικῶν καὶ κοινοτικῶν ἡμῶν ζητημάτων». Εὐχόμεθα σταδιοδρομίαν ἀπρόσκοπτον.—Τὴν αὐτὴν εὐχὴν ἐκφράζομεν καὶ ὑπὲρ τῆς παρ' ἡμῖν ἀρξαμένης ἐκδόσεως «Ἐφημερίδος τῶν κυριῶν». Ἡ ἐλλόγιμος δεσποινὴς Χαρίκλεια Π. Μελανδηνοῦ ἐστὶν ἡ τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἰδιοκτῆτρια καὶ διευθύντρια. Ἡ ἐκτύπωσις, φιλόκαλος οὖσα, πιστεύομεν ὅτι ἀποθήσεται σὺν τῷ χρόνῳ τελειοτέρη.

ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ—Χρήσιμος παντὶ φιλομαθεῖ καὶ μάλιστα μικρασιάτῃ ἐξεδόθη ἐσχάτως ὑπὸ κλίμακα 1:2000000 Χάρτης Γεωγραφικὸς τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας ὑπὸ τοῦ ἐλλογμ. καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῆ κ. Β. Μυστακίδου. Ἡ ἔκδοσις Γεωγραφικῶν χαρτῶν, ὅρ' ἔς συνθήκας

καὶ περιστάσεις ὁ ἐν λόγῳ χάρτης ἐξεδόθη, εἶνε ἐν τῇ καθόλου πνευματικῇ ἡμῶν κινήσει σπάνιον τι φαινόμενον, προκλιθὼν ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν θερμὰ καὶ ἡμεῖς ἀπο νέουτες τῷ ἔλλογιμῳ καθιγγητῇ τὰ συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐκδόσει ἔργου κατὰ πάντα λυσιτελοῦς καὶ δυναμένου νὰ πληρώσῃ τὸ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ μαθήματος τῆς Γεωγραφίας κενόν, συνιστῶμεν τὴν πρόσκτησιν τούτου ἰδιαίτερος, ὡς εἰσιζόντος καὶ παρ' ἡμῶν πάσας τὰς γεωτέρας τῆς Ἑσπερίας ἐπὶ τοιούτων χαρτῶν γενομένης μεταρρυθμίσεις.

Ἡ τελειότης τοῦ ἔργου καὶ ἡ ἀκρίβεια εἶνε ἀνεκρίστητοι, ἀρκεῖ μικρὰ μόνον ἀντιβολὴ πρὸς τοὺς μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντας γεωγραφικούς χάρτας τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας. Ἡ ἐκδοσις τούτου δὲν ἀκολουθεῖ τῇ πεκαλαιωμένῃ ὁδῷ, ἀλλ' ἐξ ἐλαττηρίου ἤκιστα τιμητικοῦ προῆλθεν, ἀλλὰ τοῦτο μὲν εἰσάγει παρ' ἡμῶν, ὡς ἐλέχθη, ὅλα τὰ νεώτερα τῆς ἐπιστήμης πορίσματα, ἀκολουθεῖ δὲ συστήματι ἑνιαίῳ καὶ πρακτικῷ, συμφώνως ταῖς ἀνάγκαις καὶ τοῦ σχολικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Δὲν ἐσχεδιάσθη ὡς ἀόριστόν τι ὅλον κατὰ τὰ προὑπάρχοντα σχέδια, ἀλλὰ κατηρτίσθη ὡς ὅλον τι ὁριστικόν, περιλαμβάνον ὀρισμένως ὅλην τὴν Ἀσιατικὴν Τουρκίαν, μετὰ τῆς ἀκριβοῦς αὐτῆς διοικητικῆς διαρρέσεως εἰς νομούς καὶ διοικήσεις, ἅτινα ἐκτός τοῦ ὅτι καὶ δι' ἰδιαίτερον σημειοῦνται χρωματισμῶν, διακρίνονται καὶ ἐκ τοῦ διαφόρου αὐτῶν μεγέθους τῶν γραμμάτων ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς ὀνομασίας τῶν πρωτευουσῶν τῶν νομῶν, διοικήσεων, ὑποδιοικήσεων, καὶ δήμων. Αἱ ἐν ἐνεργείᾳ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ, ὡς καὶ αἱ ὑπὸ κατασκευῆν, διακρίνονται ἐν τῷ χάρτῃ, ἰδιαίτερος δὲ ἐσημειώθησαν καὶ αἱ μεγάλα ἐμπορικὰ ὁδοί, ὅπου ὁ νεώτερος πολιτισμὸς δὲν ἐστρωσεν ἔτι τὰς σιδηρᾶς ράβδους. Προσοχῆς ἀξία καθίσταται καὶ ἡ διάκρισις τῶν πόλεων, ἐν αἷς ἐδρεύουσιν οἱ μητροπολίται τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου (ὧν δὲ καὶ κατάλογος ἴδιος παρατίθεται) ὡς καὶ ἡ ἰδιαίτερα σημείωσις τῶν ὀρθοδόξων μοναστηρίων.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἀρχαιοφίλον δὲν ὑστέρησεν ὁ χάρτης, παρέχων διὰ τοῦ ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ τῶν γραμμάτων τὴν παλαιὰν ὀνομασίαν τῶν ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἀκμασασῶν πόλεων, ὡς καὶ τὰς ἀρχαίας ἐν γένει ὀνομασίας πόλεων, κόλπων, ὀρέων, ποταμῶν, λιμνῶν, καὶ ἄλλων τὰς μὴ ἐν συνήθει σήμερον χρήσει. Διὰ προσίνου ὡσαύτως χρώματος ἐχαράχθη ὑπὸ τοῦ ἐν Μονάχῳ καθηγητοῦ δόκτορος κ. Λουδ. Βύρχερ ἢ α" Ἀνοδος Κύρου τοῦ νεωτέρου καὶ ἡ αὐθόδοξος τῶν Μυρίων καὶ ἡ αὐθόδοξος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

Πάντα ταῦτα, συνδυαζόμενα μετὰ τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκτυπώσεως τοῦ ἔργου, ἐκδοθέντος ὑπὸ τῶν καταστημάτων Δεπαστά-Σφύρα-Γεράρδου, ἐν τῷ βασιλικῷ καὶ πανεπιστημιακῷ τυποθηρογραφείῳ Dr. C. Wolf et Solin, ἐν Μονάχῳ, καθιστῶσι σύντροπον προσελθῆ εἰς πάντα λόγον τὸν γεωγραφικὸν χάρτην τοῦ κ. Β. Α. Μυστακίδου.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΕΡΡῶΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐν ἀκμῇ τῆς ζωῆς, τὸν φθαρτὸν κόσμον λιπών, ἀνέβη πρὸς τὸν ἀφθαρτον, μεταστὰς πρὸς τὸν Κύριον τῆς ζωῆς ὁ **μητροπολίτης Σερρῶν Ἀθανάσιος**. Ὁξὺ νόσημα ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος ὠδήγησεν εἰς τὸν τάφον τὸν πρό τριῶν μῶλις μηνῶν ψηφισθέντα ἀρχιερέα Ἀθανάσιον Πιπέριον, οὗ ζωηροτάτη μένει παρ' ἡμῶν ἡ ἱλικρά φυσιογνωμία, ἡ ἐξωτερικεῦσας τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτηῆρος αὐτοῦ. Κατὰ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς ἀρχισυντάκτου τῆς Ἀ' Ἐκκλησ. Ἀληθείας τὸν μάρτιον τοῦ 1901 ὡς καὶ κατὰ τὸν διορισμὸν ὡς ὑπογραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου, τὸν μάιον τοῦ 1902, ἐγράφησαν τὰ δέοντα περὶ τοῦ πολυκλαύστου ἀρχιερέως, ὥστε νὰ μὴ ἦ ἀνάγκη τῆς ἐπαναλήψεως αὐτῶν, ἐν τῇ Ἀ' Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ μάλιστα, ἧς οἱ ἀναγκῶσται ἐξετίμησαν τὰς γνώσεις αὐτοῦ. Μνη-

μεῖον τῆς φιλοπονίας τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς μαθήσεως, ἦν συνεπλήρωσεν ἐν τῇ πνευματικῇ ἀκαδημίᾳ τοῦ Κιέβου τῷ 1898, κείνται αἱ τε διατριβαὶ αὐταί, ἡ ἀπερὶ τοῦ χαρακτηῆρος τοῦ προτεσταντισμοῦ κατὰ μετὰφρασιν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ, καὶ ὁ Ἀ' τόμος τῶν «Ἐὐαγγ. διδασμάτων», καὶ τινες κρίσεις περὶ παλαιοκαθολικῶν, μεθ' ὧν ἐσχέτισθη κατὰ τὴν (1899-1900) ἐν Ἑλβετίᾳ διατριβὴν αὐτοῦ.— Ἡ κηδεὶα τοῦ ἀειμνήστου ἐτελέσθη ἐν Σεραϊς ἐν γενικῇ λύπῃ τὴν θλίψιν τῶν σεραίων συμμεριζέται ὁ τῆς Ἐκκλησίας ἱεραρχικὸς διάκσμος καὶ πάντες οἱ τὸν ἀειμνήστον Σερρῶν γνωρίσαντες, εὐχόμενοι πάντες ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Εἶη αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ Σερρῶν Ἀθανάσιου.

Ὁδηγία

Αἰτηθεισῶν ὑπὸ τινῶν κατὰ τόπους κυβερνητικῶν Ἀρχῶν στατιστικῶν πληροφοριῶν περὶ τῶν ὀρθοδόξων σχολῶν, κατὰ σχεδιάγραμμα ἐπιδοθέν αὐταῖς παρὰ τῶν οἰκείων ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, αἵτινες ἀνήνεγκαν τοῦτο πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὰ δύο Σώματα ἀπεφώνησαν ὅτι, τῆς παροχῆς τῶν στατιστικῶν τούτων πληροφοριῶν μὴ ἀντιβαίνουσας πρὸς τὰ καθεστῶτα καὶ τὴν ἀνεκάθεν κρατήσασαν τάξιν, δύνανται αἱ κατὰ τόπους ἐκκλησιαστικαὶ Ἀρχαὶ νὰ παρέχωσι τοὺς αἰτουμένους στατιστικούς πίνακας περιέχοντας τὸ εἶδος τῆς σχολῆς (ἂν δηλονότι ἀρρεναγωγεῖον, παρθεναγωγεῖον, ἢ μικτὴ σχολὴ), τὸν χρόνον τῆς λειτουργίας αὐτῆς (ἂν δηλ. νυκτερινὴ ἢ ἡμερησία), τὸν βαθμὸν αὐτῆς (προκαταρκτικὴ, ἀστικὴ ἢ γυμνάσιον), τὴν ιδιότητα αὐτῆς (ἂν δηλ. ἦνε ἐπίσημος κοινοτικὴ σχολὴ ἢ ἰδιωτικὴ), τὸν ἀριθμὸν τῶν διδασκάλων, ὑπηρετῶν καὶ μαθητῶν, ἀρρένων τε καὶ θηλέων. Περὶ δὲ τοῦ προὑπολογισμοῦ τῶν προσόδων καὶ δαπανῶν προκειμένου, ἐπειδὴ οἱ πόροι τῶν κοινοτικῶν σχολῶν εἰσὶν ὁμοίομορφοι, ἀπαρτιζόμενοι ἐκ διδάκτρων καὶ συνδρομῶν τῶν χριστιανῶν, εἴτε ἀμέσως χορηγουμένων, εἴτε ἐμμέσως ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταμείων, ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ δαπάναι εἰσὶν ὀρισμένης φύσεως, αἵτε ἀποτελοῦμεναι ἐκ μισθοδοσιῶν τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἐκ τῶν συνήθων γενικῶν ἐξόδων, ἀμφότεραι δὲ, αἵτε πρόσοδοι καὶ αἱ δαπάναι, ἀναγράφονται ἐν τοῖς ἀπολογισμοῖς τοῖς περιεχομένοις ἐν ταῖς ἀναγνωσσκομέναις ἐτησίως λογοδοσίαις τῶν ἐφοριῶν, ὡς ἐκ τούτου ἐπαρκῆς ἀποβαίνει ἡ ἐν τοῖς παρασχεθησομένοις ταῖς κυβερνητικαῖς Ἀρχαῖς στατιστικοῖς πίναξι σημείωσις, περὶ τοῦ προὑπολογισμοῦ τῶν προσόδων καὶ δαπανῶν προκειμένου, ὅτι ἐκάστη κοινοτικὴ σχολὴ συντηρεῖται δαπάναις τῆς οἰκείας κοινότητος.

Τοὺς οὕτως δὲ κατηρτισμένους πίνακας, σεση-

μασμένους τῇ τουρκικῇ σφραγίδι τῶν ἱερῶν μητροπόλεων καὶ ἐπισκοπῶν, θέλουσι διαβιβάζει αὐται εἰς τὰς κυβερνητικὰς Ἀρχάς.

Η ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

(συνέχεια τεύχους 30)

ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΩΝ

(Τὰ δίκαια τοῦ ἑλληνικοῦ Γένους ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων—Αἱ πρῶται ἀπώλειαι κατὰ τὸν 1στὸ αἰῶνα ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς Ἀγιοταφίτικης Ἀδελφότητος κατὰ Λατίνων καὶ Ἀρμενίων—Ἀποκατάστασις τῶν δικαίων τοῦ Γένους ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων κατὰ τὸν 15τὸ αἰῶνα—Νεαὶ ἀπώλειαι ἐν τέλος τοῦ 15 αἰῶνος—Πλήρης ἀνδκτικὴς τῶν Προσκυνημάτων κατὰ τὸν 19 αἰῶνα—Ἀνοικοδόμησις τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐν ἀρχῇ τοῦ 19 αἰῶνος—Ἡ λήξις τοῦ προσκυνηματικοῦ ἀγῶνος διὰ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου—).

Τὰ ἐπ' αὐτῶν δίκαια τοῦ ἡμετέρου Γένους ἢ τουρκικὴ ἐξουσία ἀνεγνώρισε διὰ τοῦ πρὸς τὸν πατριάρχην Ἀθανάσιον Γ' δοθέντος ἐγγράφου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παλαιῶν θεσπισμάτων, τῶν ἀράβων ἡγεμόνων, ὁ δὲ πορθητὴς τῆς Ἱερουσαλὴμ Σελὴμ Β' (1512—1520) διὰ παρομοίου ἐγγράφου πρὸς τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δωρόθεον Β' (μετὰ τὸ 1505—1543) πρὸς τὸν πατριάρχην Γερμανὸν (1543—1579) ἐπαρέλαβον ἐπισήμως τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην καὶ κατέκρυψαν τὴν ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων κυριότητα τοῦ Γένους. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ Τουρκία πάντοτε ἠθέλε νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων δίκαια τῶν ὑπηκόων αὐτῆς. Ἀλλ' ἀφ' ἐνὸς μὲν παρουσιάσθησαν ἀξιώσεις καὶ ἐτέρων αὐτῆς ὑπηκόων, τῶν Ἀρμενίων, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἤρχετο αὕτη εἰς ποικίλας πολιτικὰς ἢ οἰκονομικὰς σχέσεις πρὸς τὰς Εὐρωπαϊκὰς Δυνάμεις, ὡς αἱ εἰς τὸν παπισμὸν προσκείμεναι ἀνέλαβον τὴν προστασίαν τῶν λατίνων Φραγκισκανῶν ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις, ἐγκαθιδρυμένων ἐτι ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς Σιών. Τῷ 1523 ὁ παπῶν αὐτοῦ κατελήφθη καὶ μετεβλήθη εἰς μουσουλμανικὸν τέμενος, ὅταν δὲ τῷ 1528 ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος Α' (1515—1547) ἐμεσίτευσεν περὶ ἀποδόσεως αὐτοῦ, ὁ σουλτάνος Σουλεϊμὰν Β' ἠρνήθη μὲν τὴν ἀποδοσιν αὐτοῦ, διέταξε δὲ ἵνα οἱ χριστιανοὶ ἐλευθέρως κατέχωσι τοὺς λοιποὺς εὐκτηρίους οἴκους, ἀνὰ τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος, ἐπισκευάζοντες αὐτοὺς τε καὶ τὰ λοιπὰ αὐτῶν κοθιδρύματα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶνε σημαντικὴ ἢ πρώτη αὕτη ἐπέμβασις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων, ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις λατίνων. Τοῦτο καθίστα ἐπισημνότεραν τὴν θέσιν τῶν ἀγιοταφίτων πατέρων μοναχῶν. Τῷ 1535 ἐγένετο συνθήκη μεταξὺ τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους καὶ τῆς Γαλλίας, ἐπιτρέπουσα εἰς τοὺς λατίνους πλήρη θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν ἐν αὐτῷ. Ὅθεν τῷ ἐπιόντι ἔτει

ἐζήτησαν οἱ φραγκισκανοὶ μοναχοὶ νὰ ἐγκαταστῶσιν ὀριστικῶς ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἀφοῦ ἤδη δὲν κατώρθωσαν ν' ἀνακτήσωσι τὴν Σιών. Μετὰ πολλὰς διαπραγματεύσεις ἐπετράπη αὐτοῖς ἡ ἐγκαθίδρυσις ἐν τινι τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἰβηρικῶν μοναστηρίων, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ ὑπερβῶσι τοὺς 24, νὰ μὴ ἀγοράσωσιν ἰδιοκτησίας ἐν Ἱερουσαλὴμ ἢ ἐπισκευάσωσι τὸ ἐνοικιασθὲν μοναστήριον, καὶ μὴ ἐνοχλῶσι τοὺς ὀρθοδόξους μοναχοὺς. Ὁ ὅρος δὲν ἐτηρήθη. Οἱ ἐγκαθιδρυθέντες ἐν Ἱερουσαλὴμ λατῖνοι μοναχοὶ εἰσδύουσι ἤδη εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀναστάσεως ὡς καὶ οἱ Ἀρμένιοι. Τῷ 1545, ὅτε σεισμὸς ἔβλαψε τὰ Προσκυνηματα, ἅτινα μετὰ πολλῶν κόπων ἐπεσκεύασαν οἱ Ἕλληνας ἡγούμενοι, ἡ τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ φραγκισκανῶν διωρίσθη ὁ Στέφανος Κράσσης, εἰς νέας ματαίας προβάς ἀποπείρας πρὸς ἀνάκτησιν τῆς Σιών καὶ πολλὰ παρασχὼν τοῖς Ἕλλησι πράγματα ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως. Ἀπὸ τοῦ 1550 ἤρξαντο προσκτώμενοι καὶ ὀπαδοὺς ἐν Βηβλεὲμ οἱ λατῖνοι, τῷ δὲ 1558, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας De la Vigne, προέβησαν εἰς κατάληψιν μέρους τοῦ προσκυνηματος τοῦ Γολγοθᾶ, ἀποτυχόντες. Μετὰ πάροδον ἐτῶν τινῶν, τῷ 1565, ὑπεισέδυσαν καὶ εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ ἐν Βηθλεὲμ Σπηλαίου τῆς Γεννήσεως. Ταῦτα δὲ πάντα μαρτυροῦσιν ὅποιοι ἀγῶνες ἀπητούντο ἐκ μέρους τῶν ἀγιοταφίτων μοναχῶν, πρὸς συγκράτησιν τῶν Προσκυνημάτων.

Κατὰ τὸν 15 αἰῶνα εἰς ὀξυτέραν φάσιν περιέρχεται τὸ ζήτημα τῶν Προσκυνημάτων. Ἦδη τῷ 1604 ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυς τῆς Γαλλίας De Brèves, διὰ νέας συνθήκης ἀνανεώσας τὰς παλαιὰς μετὰ τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους συνθήκας τῆς Γαλλίας, κατώρθωσε νὰ λάβῃ ὑπὲρ τῶν φραγκισκανῶν μοναχῶν τὰ πρῶτα πραγματικὰ δικαιώματα ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις. Τολμηροὶ νῦν οἱ φραγκισκανοὶ ἐκ τῶν δικαιωμάτων τούτων, τῷ 1605 διεξεδίκησαν ὀλόκληρον τὸ προσκύνημα τοῦ Γολγοθᾶ, μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου καὶ ἀπείρων ἀναλωμάτων κατώρθωσαν οἱ Ἕλληνας νὰ συγκρατήσωσι τὸ ὄπερ μέχρι σήμερον κατέχουσι μέρος τοῦ προσκυνηματος. Ἦσαν οὐχ ἡττον ἐλεύθεροι ἐν τῷ λοιπῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως. Διότι ἐν ἀρχῇ τοῦ 15 αἰῶνος ἐπεσκεύασαν μὲν αὐτὸν, ἀπέκρουσαν δὲ τοὺς Ἀρμενίους, ζητοῦντας δικαιώματα ἐν τῇ τελετῇ τοῦ ἀγίου Φωτός. Ἡ ἐπίτασις τοῦ ἀγῶνος προῦκάλεσε νέαν ἐνίσχυσιν τῆς Ἀγιοταφίτικης Ἀδελφότητος, ὀφειλομένην εἰς τὴν διαρρυθμισιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Θεοφάνους (1608—1645). Ἀλλὰ καὶ διὰ μεγάλων δωρεῶν καὶ χρημάτων καὶ κτημάτων, παρεχομένων ἰδίως ὑπὸ τῶν ἑλλήνων ἡγεμόνων, ἐνίσχυτο ἡ Ἀδελφότης. Ἐπειτα δὲ διὰ τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως (+1638), τοῦ περικλεοῦς ἐκείνου ἐθνάρχου, ἐν

τῷ κατὰ λατίνων ἀγῶνι ἐπωφελῶς ἐχρησιμοποιήθησαν αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀγγλικὴ καὶ Ὁλλανδικὴ πρεσβεΐαι.

Ἀπὸ τοῦ 1611 ἔστρεψαν οἱ λατῖνοι ἀποκλειστικῶς τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν Βηθλεέμ. Κατὰ τῶν πρώτων σχετικῶν ἐνεργειῶν τοῦ γάλλου πρεσβευτοῦ De Brènes ἐπιτυχῶς ἀντεπεξῆλθον οἱ Ἕλληνες, οἵτινες πρὸς στιγμὴν διενεμήθησαν νὰ ὑποστηρίξωσιν ἐναντίον τῶν φραγκισκανῶν τοὺς ζητήσαντας νὰ ἐγκαθιδρυθῶσι τότε ἐν Ἱερουσαλὴμ ἰησουΐτας. Τῷ 1625 ὁ νέος πρέσβυς, κόμης de Cèsy, δραστηριώτερον ἤρξατο ἐργαζόμενος, ἕως οὗ, τῷ 1629 οἱ ἐν Βηθλεέμ φραγκισκανοὶ, κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ἐν ὥρᾳ τῆς λιτανείας, ἔκλεισαν τὰς πύλας τοῦ Σπηλαίου τῆς Γεννήσεως, πρὸ τοῦ ἡμετέρου πατριάρχου καὶ τῶν μοναχῶν. Μέχρι τοῦ 1634 διεξήχθη ἔκτοτε φοβερὰ πάλη καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἕως οὗ περιφανῶς ἐνίκησαν οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, λαβόντες πλήρη κυριότητα ἐφ' ὧν τῶν Προσκυνημάτων, δυνάμει νέου φερμανίου τοῦ σουλτάνου Μουράτ Δ' (1623—1640), ὅπερ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Προσκυνημάτων θεωρεῖται ὅλως ἐκτάκτου σπουδαιότητος, ὡς δημιουργοῦν νέαν ἐποχὴν ἐν αὐτῇ. Διὰ τούτου τοῦ διατάγματος τοῦ 1634 ἐφάνη λήξας ὁ μέγας κατὰ λατίνων ἀγὼν τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἐπὶ πατριάρχου Θεοφάνους (1608—1645), ἐπὶ δὲ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, Παΐσιου (1645—1660) καρτερικώτατα, λίαν ἐπιτυχῶς, διεξήχθη καὶ ὁ πρὸς τοὺς ἀρμενίους ἀγὼν.

(ἔπιτεται συνέχεια)

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΠΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΟΦΥΤΟΝ

ἐκφωνηθεὶς τῇ 5 ἰουλίου 1909 ἐν τῷ ἱερῷ ναῶ

τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς

ὑπὸ τοῦ ἱερολγ. δευτερεύοντος τῶν Πατριαρχείων κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ*

ἌἘξέλιπον γὰρ μου οἱ ὀφθαλμοὶ
τοῦ βλέπειν εἰς τὸ ὄψος τοῦ
Οὐρανοῦ πρὸς τὸν Κύριον, ὃς
ἐξείλατό με καὶ ἀφείλατό μου τὴν
οὐδύνην τῆς ψυχῆς μου (Ἰ. Ησ. 38, 14)

Ἐὰν, παναγιώτατε δέσποτα, σεβασμιώτατοι ἱεράρχαι καὶ λοιποὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ, ἐὰν τὸ ἀντίξουον τῶν περιστάσεων καὶ αἱ συνθήκαι αἱ ὀδυνηραὶ, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀναπνέει τις καὶ ζῆ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ γεννώσιν τὴν βαριθυμίαν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀν-

θρώπου καὶ παράγωσι τὴν εὐχὴν καὶ τὸν διάπυρον πόθον τῆς ἀπὸ τούτων ἀπαλλαγῆς, ἔστω καὶ δι' αὐτῆς τῆς θανατώσεως, εἶναι ἐν τούτοις βέβαιον ὅτι ὁ θάνατος παρ' ὅλα ταῦτα δὲν χάνει τὴν ὀξύτητά του, ἀλλὰ τὰ κέντρα του εἶναι πικρὰ, πικρότατα, κὰν ἢ ὑπ' αὐτῶν κεντωμένη ψυχὴ εἶναι ψυχὴ γηραλέου πρεσβύτου, καὶ ἡ καταβιβρώσκουσα τὸ σῶμα καὶ συνθλίβουσα τὴν ψυχὴν ἀσθένεια εἶναι χρονία καὶ δυσπαλάλακτος νόσος. Διὰ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προσατενίσωμεν εἰς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο λείψανον τοῦ ἀειμνήστου ἐν πατριαρχαίς κυροῦ Νεοφύτου, ἀλλὰ καίτοι ὁ θάνατος διὰ τὸν προκείμενον σεπτὸν πρωθιεράρχην δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν ἀνιαρωτέρων εἰς τὰ ἡσυχαιότερα καὶ τῶν λυπηροτέρων εἰς τὰ χρηστότερα καὶ θυμηδέστερα, οὐδὲν ἦττον ὁ θάνατος ὡς τοιοῦτος, ἐφ' ὅσον πρόκειται ἐνώπιον ἡμῶν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς νεκρᾶς ἐκείνης τετιμημένης κεφαλῆς, διαχέει τὴν λύπην καὶ τὴν κατήφειαν, ἣτις πιέζουσα καὶ περισφίγγουσα τὰ στήθη ἀναγκάζει πάντας ν' ἀφήσωσιν φωνὴν οἰμωγῆς καὶ οἴκτου ἐπὶ τῇ ἐκλείψει τοῦ ἀειμνήστου καὶ νὰ χύσωσι θαλερὰ δάκρυα ἐπὶ τῇ ὀσονούπῳ ἀποκρύψει τῆς γνωστῆς συμπαθοῦς αὐτοῦ φυσιογνωμίας ἐντὸς ζοφεροῦ καὶ ἀφεγγοῦς τάφου.

Ἐξαιρέτως δὲ, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ, ἐθλίβη καὶ ἐλυπήθη ἡ ποιμαίνουσα ἡμῶν Ἐκκλησία ἐπὶ ἀπωλείᾳ τοῦ αἰοδίμου πατριάρχου, διότι πολλὴ ἦτο ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἐκτίμησις ἡ ὑπ' αὐτῆς πρὸς αὐτὸν ἐνδεικνυμένη. Καὶ τοῦτο πάνυ δικαίως.

Ἐὰν ἀνασκοπήσωμεν, ἀδελφοὶ χριστιανοὶ, τὸν βίον τοῦ προκειμένου καὶ ἐξετάσωμεν τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν ἔθνος, ἡ αὐτὴ δικαία πρὸς τὸν ἀείμνηστον συμπάθεια θὰ γεννηθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν καὶ δικαίως ἀθρόοι οἱ ἔπαινοι θὰ ἐξαγγελθῶσι περὶ αὐτοῦ.

Δὲν προτίθεται δὲ ὁ λέγων ἐν τῇ ἐπιδιώξει τοῦ ἰδίου σκοποῦ ν' ἀπαρτίσῃ τὸ σύνολον τοῦ λόγου τοῦ ἐκ σκέψεων καὶ πληροφοριῶν μακρὰν μὲν τῆς ἀληθείας κειμένων, ὅλως δὲ ἀναξίων πρὸς τε τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου τούτου καὶ τὴν ἀγιότητα τοῦ ἀξιώματος, τὸ ὁποῖον ὑπ' αὐτοῦ ἐξασκεῖται. ἀλλὰ ἀπερίτως θὰ ἐξαγγείλῃ τὰ τοῦ βίου τοῦ ἀειμνήστου, καὶ ταῦτα πρὸς ἔπαινον τῆς ἀρετῆς καὶ πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν διακονίαν τῆς ἐπὶ γῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ὄλον τὸν βίον ἐκ παιδῶν ὁ ἀείμνηστος καθιέρωσεν.

Οὐδέποτε, παναγιώτατε δέσποτα, ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεως αὐτῆς ἔπαυσεν, οὐδὲ θὰ παύσῃ ἀγωνιζομένη τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀγαθοῦ κατὰ τοῦ κακοῦ, καὶ πότε μὲν ἐγείρει κεφαλὴν κατ' αὐτῆς ἡ σοφία τοῦ αἰῶνος τούτου φιλοδοξοῦσα διὰ ματαίων λογισμῶν καὶ ἐπισφαλῶν ἐπεινοιῶν νὰ ἀμαυρώσῃ τὸ κάλλος τῶν οὐρανίων αὐτῆς ἀληθειῶν

* τὸν λόγον τούτον ἐκδίδομεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν τελεθθέντων τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἱερῶν μνημοσύνων.

πότε δὲ ἢ κατὰ κόσμον ἐξουσία καὶ δύναμις χάριν κούφων φιλοδόξων σκοπῶν κατεξανίσταται ζητούσα ν. ἀνατρέψῃ τὸν θεότευκτον πύργον τοῦ κυβερνητικοῦ συστήματος αὐτῆς, καθ' ὃν χρόνον ἡ ἀμαρτία ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἰδίων αὐτῆς τέκνων, ὡς βασιλὶς ἐγκαθιδρυθεῖσα, παλαίει διηλεκῶς κατὰ τῆς ἐπικρατήσεως ἐν αὐταῖς τοῦ θελήματος τοῦ ἁγίου Θεοῦ, τοῦθ' ὅπερ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιδιώκει καὶ ἐπιζητεῖ. Ὡστε αἰεποτε, ἀδελφοὶ χριστιανοὶ, ὡς καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς Ἐκκλησίας ὡς στρατευομένης ὑποδηλοῖ, αἰεποτε εὐρίσκεται αὕτη οἰονεὶ ἐν πολέμῳ, εἶγε ὅτε ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς οἱ πολέμιοι βάλλουσι τὰ βέλη κατ' αὐτῆς, εἴτεκαὶ, τούτων ἐκλιπόντων, ἐπιτελεῖ τὸ ἱερὸν αὐτῆς ἔργον ἀγωνιζομένη νὰ ἐκριζύσῃ μὲν ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας τὸ κακὸν, νὰ ἐμφυσήσῃ δὲ εἰς αὐτὴν τὴν νέαν ἐν Χριστῷ ἠθικὴν ζωὴν. Οὐδαμῶς δ' ἄλλως. ἀδελφοὶ χριστιανοὶ, ζητεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν ἱερώτατον καὶ σωτηριώδη αὐτῆς σκοπὸν ἡ Ἐκκλησία, εἰμὴ διὰ τῶν ὀργάνων αὐτῆς, τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ δὴ τῆς ἱεραρχίας αὐτῆς, ἣτις παρὰ τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν τὴν ἀρχὴν καὶ σύστασιν λαβοῦσα ἐτάχθη ἵνα αὐτὴ κατὰ τὸ πλείστον διεξάγῃ ὃν ὡς ἄνω ἐχαρακτηρίσαμεν ἱερὸν ἀγῶνα. Ὅστις δὲ ἐκ τῶν ποιμαίνοντων, ὅπου καὶ ἂν ταχθῇ ὡς κυβερνήτης, ἐπιτελέσῃ εὐόρκως καὶ μετ' αὐταπαρησίας τὸ ἀνατιθέμενον αὐτῷ ὑψιστον καθῆκον, οὗτος ἀναδείκνυται καὶ, ἀνεξαρτήτως τῆς εὐλογίας τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῶν στεφάνων τῆς δικαιοσύνης, δι' ὧν θεοθεν καταστέφεται, ἐπισπᾶται ἀμέριστον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν ἐκείνων, ὑπὲρ ὧν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν.

Τῆς τοιαύτης λοιπὸν Ἐκκλησίας, τοιοῦτον μέγαν καὶ ὑψιστον σκοπὸν ἔχούσης, ποιμὴν καλὸς ἀπέβη καὶ ὁ προκείμενος ἀείμνηστος ἐν πατριάρχεις κυρὸς Νεόφυτος. Καὶ ἔαν, ἀδελφοὶ χριστιανοὶ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν ἐκείνων, ὅσοι ἐγνώρισαν τὰ κατὰ τὸν ἀοίδιμον ποιμενάρχην, ἐπεδείξατο οὗτος ἀγαθότητα ψυχῆς καὶ σύνεσιν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τε τὴν ἐπιμελημένην οἰκογενειακὴν ἀγωγὴν καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν, ὧν ἔτυχε παρὰ τῆς θείας δικαιοσύνης ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων καὶ ἰκανοτήτων.

Ἐκ γονέων εὐσεβῶν ἐν σωτηρίῳ ἔτει 1832 γεννηθεὶς ὁ ἀφ' ἡμῶν μεταστὰς σεπτὸς πρωθιεράρχης ἐν Ροδολείβῳ τῆς εὐάνδρου μακεδονικῆς γῆς, ἐποτίσθη διὰ τῶν ναμάτων τῆς εὐσεβείας ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, σεβασμίου λευίτου τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, αἰσθανθεὶς ἐν τῇ καρδίᾳ του τοιοῦτον ἐνθουσιασμὸν πρὸς τὰ ἱερὰ γράμματα, ὥστε λίαν ἐνωρὶς ἐζήτησε νὰ εἰσαχθῇ καὶ εἰσήχθη εἰς τὴν πατριαρχικὴν μονὴν τῆς Εἰκοσιφοινίσσης, ὅθεν μεταβὰς ὀλίγον βραδύτερον

εἰς Ἀλιστράτην ἐξέμαθε τὰ πρῶτα γράμματα ἐν τῇ αὐτόθι τότε ἀκμαζούσῃ ἑλληνικῇ σχολῇ.

Πλὴν ὑπὸ ἔρωτος διακαοῦς πρὸς τὴν ἱερὰν σοφίαν διαπνεόμενος δὲν ἐπανεπαύθη ἐν οἷς ἐξέμαθεν, ἀλλὰ παρὰ τὴν γνώμην τῶν οἰκείων ἄπτεται τῆς εἰς βασιλεύουσαν ὁδοῦ καὶ κατορθοῦ ν' ἀριθμηθῇ ἐν τοῖς τροφίμοις τῆς σεβασμίας ἡμῶν ταύτης μητρὸς, ἐξ ἧς ἐξελθὼν κατὰ τε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν καλῶς συγκεκροτημένος, κατ' ἀρχὰς ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ θείου λόγου εἰς τὰ περὶ τὴν γενέτειραν μέρη, εἶτα δὲ προθυμοποιηθεὶς μετέβη καὶ εἰς Ἑσπερίαν, ὅπου διετίαν παραμείνας, ἠκροάσατο τοῦ τότε πεφημισμένου ἐν Μονάχῳ ἀρχηγοῦ τῶν παλαιοκαθολικῶν καὶ σοφωτάτου καθηγητοῦ*.

Ἄν δὲ καὶ κατὰ πόσον δι' ὧν ἐμελέτησε καὶ ἐπλούτησε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ἐσφυρηλάτησε τὸν χαρακτῆρα καὶ ἐπηύξησε τὰ χαρίσματα τῆς ψυχῆς, ἐφάνη δόκιμος ἐργάτης ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ πρυτάνεως τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, τοῦτο μαρτυροῦσιν αἱ ἐπισκοπαὶ καὶ μητροπόλεις, οἷα ἡ Ἐλευθερούπολις καὶ Φιλιππούπολις καὶ Πελαγώνεια καὶ Νικόπολις, ὧν ἑκατέρα μετ' ὑπερφηφάνειας ἐθεώρει ὡς πνευματικὸν αὐτῆς ἀρχηγὸν τὸν ἀείμνηστον τοῦτον πατριάρχην. Καὶ ἵνα θετικώτερον κατίδη τις τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἱεροῦ τούτου ἀνδρὸς, δὲν ἔχει ἄλλο τι νὰ πράξῃ εἰμὴ ν' ἀναλογισθῇ ὅτι ἡ ποιμαντορικὴ αὐτοῦ δρᾶσις συνέπεσεν εἰς λίαν ἀνωμάλους περιστάσεις, ὅτε ἔλαβον χώραν σοβαρὰ πολιτικὰ γεγονότα, ἐν οἷς οὔτε τὸ σκληροτράχηλον καὶ αἱ βίαιαι κατὰ τοῦ ποιμνίου τοῦ σεπτοῦ ἱεράρχου ἐπιθέσεις τῆς γειννιαζούσης σχισματικῆς Ἐκκλησίας ἠδυνήθησαν νὰ χαλαρώσωσι τὴν εὐτοιμίαν καὶ τὴν ρώμην τῆς ψυχῆς του, οὔτε αἱ πικρῖαι, ἃς ἕκαστος ποιμὴν ἐνίοτε δοκιμάζει παρὰ τῶν ἰδίων πνευματικῶν τέκνων ἐγέννησαν τὴν δειλίαν καὶ τὴν ἀποκαρτέρησιν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς ἀληθείας ἀγῶνι, ἀλλὰ γενναίως ἐκάστοτε ὑπερμαχῶν τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας ἐφείλκυσε τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν αὐτῆς καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους. Διὰ τοῦτο, τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκουμενικοῦ θρόνου χηρεύσαντος διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀείμνηστου πατριάρχου Διονυσίου τοῦ Ε', προσέβλεψαν οἱ τὰ καθ' ἡμᾶς τότε διακυβερνῶντες καὶ πρὸς τὸν Νικοπόλεως Νεόφυτον, ὅστις καὶ κατωρθώθη νὰ περιβληθῇ διὰ τοῦ ὑπάτου τῆς Ἐκκλησίας πατριαρχικοῦ ἀξιώματος.

Ποία δὲ ἡ δρᾶσις αὐτοῦ, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ, ὡς πατριάρχου οἰκουμενικοῦ, ποῖος ὁ ζῆλος, ὃν ἐπεδείξατο ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἔθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων, ταῦτα εἶνε τόσον πρόσφατα καὶ γνωστὰ, ὥστε ἴθ' ἔπραττεν ὁ λόγος μάταιόν τι καὶ

* Δέλιγγερ.

κενὸν ἔαν ἐνδιέτριβεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ἐζήτει νὰ διαφωτίσῃ περὶ τούτου ἀκροατήριον κάλλιον καὶ ἀκριβέστερον, ἢ ὁ λέγων τὰ κατὰ τὸν ἀείμνηστον, γινώσκον καὶ κρίνον.

Καὶ ἐνῶ, ἀδελφοὶ χριστιανοὶ, δι' ἃς ὑπηρεσίας προσήνεγκε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ αἰδίδιμος προσεῖλκυσε ἀναμφιβόλως τὴν συμπάθειαν παρ' ἡμῶν, ἡ συμπάθεια αὐτῆ ἐπι μᾶλλον ἐπηυξήθη πρὸς τὸν ἀείμνηστον πατριάρχην, ὅτε νόσος τίσιν ποτε λόγοις ἀμειλίκτως αὐτὸν καταλαβούσα ὑπέσκαψεν ἡρέμα καὶ κατὰ μίκρον τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος κλονίσασα μέχρι βαθέως οἴκτου τὸ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα καὶ ἀμαυρῶσασα ἐν τέλει τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, οὕτως ὥστε ἐν συνοχῇ καρδίας κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἡμέρας ὁ προκείμενος τρισέβαστος πατριάρχης νὰ ἐξαγγέλλῃ τὴν στέρησιν τοῦ φωτὸς τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ νὰ θεωρῇ ὡς εὐτύχημα τὴν θεόθεν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς ἀφορήτου πλέον καὶ δεινοτάτης θέσεώς του, ἕκ τῆς ὀδύνης τῆς ψυχῆς του

«ἐξέλειπον γὰρ μοι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βλέπειν εἰς τὸ ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ πρὸς Κύριον, ὃς ἐξελεῖτό με· καὶ ἀρίστατό μοι τὴν ρύσιν τῆς ψυχῆς».

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Αριθ. πρωτ. 181.

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀριθ. 61, ἡμερομ. 14 ἰουλίου 1909 καὶ ἐν σελ. κώδικος 202 ἐρήμην ἐπὶ διαζεύξει ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμφηφεῖ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 128 καὶ χρονολ. 27 ἀπριλίου ε. ἔ. ἀγωγήν τοῦ ἐναγόντος Γερασίμου Σπανοῦ,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν τέως ὑφιστάμενον γάμον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης Χρυσούλας τὸ γένος Ἰωάννου Γιαννοπούλου, ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς τελευταίας ταύτης.

Ἐπιτίθειν αὐτῇ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρουσίας ἀποφάσεως ὡς καὶ τὰ τῶν διαζυγίων, ἀνόντα εἰς γρ. 166 καὶ προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,

Παρέχει αὐτῇ τὸ δικαίωμα τῆς χρήσεως τῶν ἐνδίκων μέσων κατὰ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένων προθεσμιῶν καὶ,

Ἐντέλλεται τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως τρίς κατ' ἐπανάληψιν, διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενου φύλλου «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Πρεβεζῆς, 1909 αὐγούστου 12.

Ὁ πρόεδρος

1

† ὁ Νικοπόλεως Ναθαναὴλ.

Ὁ γραμματεὺς

Σπυρ. Τζούσδουρας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Αριθ. πρωτ. 2217

Ὁ Δημήτριος Ἐξόπουλος, φαρμακοποιός, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπέχως ὀθωμανὸς τέως μὲν διαμένων ἐν Χρυσοπόλει, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 8

τουριστὶ μετὰ παρελευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφανισθῆ ἔτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου πρὸ τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Χαλκηδόνος Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Θεοδοσίας τὸ γένος Καλαμάτα, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, κατοίκου Χρυσοπόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων ἐφημερ. «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν Χαλκηδόνι τῇ 3 αὐγούστου 1909.

Ὁ πρόεδρος

1

† ὁ Χαλκηδόνος Γερμανός.

Ὁ γραμματεὺς

Ἱεροδ. Απόδοτος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΩΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Πέτρος Χρ. Βασιλάκη, τέως κάτοικος τοῦ χωρίου Μεγάλου Βογιαληκίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγελλομένου, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον παρασκευῆν καὶ ὥραν 10 π. μ. εὐρωπαῖστὶ, μετὰ παρελευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ ἐν Φιλιππουπόλει ἐδρεύοντος ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Πάγκας Ρ. Νικολάου ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 31 ἰουλίου 1909

Ὁ προεδρεύων

1

Ὁ ἀρχιμετρικὸς ἐπίτροπος

Ὁ γραμματεὺς

† Ἀρχιμεινδρίτης Φώτιος.

Γ. Θεοδωρίδης.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηφεῖ, δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 29 δεκεμβρίου 1908 καὶ ἀριθ. πρωτ. 194 ἀγωγήν τῆς ἐναγούσης Βασιλικῆς Ματζῆ κατὰ Νικολάου Σερβίτου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισίν ἄλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας ἀποφάσεως, διὰ τὰς νομίμου συνεπείας καὶ,

Ἐπιτίθειν τῷ ἐναγομένῳ Νικολάῳ Σερβίτου τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρουσίας ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγόρων, ἀνόντα εἰς γρ. δικάσιμα πενήτηκοντα (ἀριθ. 250) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει Κυδωνίων τῇ 18 ἰουλίου 1909.

Ὁ πρόεδρος

2

† Ὁ Κυδωνίων Γρηγόριος.

Ὁ γραμματεὺς

Γαβριὴλ Ἀλεξιάδης.

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' όλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρὰ	5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους	3
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ	25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
- † Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
- † Ὁ ἀρχιεραμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Επίτιμος διευθυντής καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χάριν ὑπουργικῶν δηλώσεων — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά Ἡ ἑορτὴ τῶν σχολῶν Εἰδήσεις θλιβεραὶ ἐξ ἐπαρχιῶν — Δικαστικὰ ἀγγελίαι

ΧΑΡΙΝ ΥΠΟΥΡΓΙΚΩΝ ΔΗΛΩΣΕΩΝ

διατίθενται αἱ πρῶται στήλαι τοῦ παρόντος ἡμῶν τεύχους. Αἱ δηλώσεις ἐγένοντο ἐπανειλημμένως, ὡς ἡ « Τανὴν » μαρτυρεῖ, ὑπὸ τοῦ Μ. βεζίρη Χουσεὴν Χιλμὴ πασᾶ, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐφημερίς αὕτη πολυπραγμονοῦσα ἀναπτύσσει καὶ γνώμας καὶ θεωρίας περὶ τῶν τοῦ Πατριαρχείου προνομίων. Αναφέρεται αὕτη εἰς δηλώσεις τοῦ ὑψηλοτάτου πρωθυπουργοῦ γενομένης πρὸς τὴν τετραμελῆ ἐπιτροπείαν τὴν ἐπιδοῦσαν αὐτῷ τὸν γνωστὸν μαζδατᾶν καὶ τεινούσας εἰς ἄρνησιν τοῦ δικαιώματος τῶν Πατριαρχείων ν' ἀναφέρονται δῆλον οὐκ εἰς τὴν κυβέρνησιν περὶ ὑποθέσεων κοινοτήτων καὶ χριστιανῶν, ὑποκειμένων εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν πνευματικῶς. Ἡρωτήθη ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος « Τανὴν » ὁ Μ. βεζίρης, καὶ ἀπεκρίθη σαφέστατα ὅτι « καὶ κατὰ τὴν ὡς ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ οὐδέποτε ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸ δικαίωμα ν' ἀποτεινῆται πρὸς τὴν κυβέρνησιν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἀντι-

προσώπου τῶν ρωμαίων διὰ κοινὰς καὶ πολιτικὰς ὑποθέσεις, οὕτω δ' ἐνήργησε καὶ ἐσχάτως. Ἐὰν ρωμαῖός τις ἔχη παράπονα, ἀποτείνεται πρὸς τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον· εἰς αὐτὸ δ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἀναγνωρίζεται δικαίωμα ἀναμιξεως ἐν ὑποθέσειν ἄλλοτρίαις πρὸς ζητήματα θρησκευτιᾶ ». Ὁ Μ. βεζίρης καὶ οἱ συμφρονοῦντες αὐτῷ διατείνονται ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον « οὔτε προξενεῖον εἶνε οὔτε πρεσβεία ».

Εἰς τὴν ἐνστασιν ταύτην ὁ μέγας βεζίρης καὶ ὅσοι φρονοῦσιν ὁμοίως εὐρίσκουσιν ἡμᾶς συμφώνους. Τὸ Πατριαρχεῖον οὔτε προξενεῖον, οὔτε πρεσβεία ἐλογίσθη ποτέ. Ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ καὶ τὰ ἀπὸ τοσούτων αἰῶνων δινατώματα οὔτε πρεσβείας, οὔτε προξενείου μορφήν φέρουσιν, οὔτε ὑπόστασιν. Οὔτε οἱ διάδοχοι τοῦ προφήτου, οὔτε αἱ κατόπι πολυώνυμοι μωαμεθανικαὶ δυναστεῖαι, οὔτε ὁ πορθητῆς Μωάμεθ ἀπέδωκαν χαρακτήρα τοιοῦτον. Ἐτη χιλία διακόσια ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν μεταξὺ χριστιανῶν καὶ μωαμεθανῶν σχέσεων μαρτυροῦσιν ὅτι σουλτάνοι ἐπιφανεῖς καὶ ὑπουργοὶ συνετοὶ ἀνεγνώρισαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον χαρακτήρα πολὺ ἀνώτερον καὶ προξενείου καὶ πρεσβείας· ἀνεγνώρισαν τὸν πατριάρχην ἀρχηγὸν πνευματικῶν παντῶν τῶν ὁμολογούντων τὴν αὐτὴν πίστιν, ἣν ἐδίδασκε καὶ ἐκεῖνος· ἀνεγνώρισαν αὐτῷ

τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπράττειν φόρους ἀπὸ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, δι' ἀνθρώπων ἰδίων, ἐχόντων τὸ προνόμιον νὰ μὴ ἐμποδίζωνται ὑπ' οὐδενὸς ὑπαλλήλου κατὰ τὴν εἰσπραξίν τοῦ πατριαρχικοῦ φόρου· ἀνεγνώρισαν αὐτῷ καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἀρχιερεῦσι καὶ τοῦτο τὸ δικαίωμα, καθὼς καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τελωνειακῶν δασμῶν πάντων τῶν εἰς τὸν πατριάρχην καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς διδομένων ὑπὸ τοῦ λαοῦ τροφίμων ἢ προϊόντων, ἀντὶ χρημάτων ἀνεγνώρισαν αὐτῷ, καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἀρχιερεῦσι συνεπῶς, τὸ δικαίωμα τοῦ τιμωρεῖν κληρικούς πταίοντας ἢ παρεκτρεπομένους· ἀνεγνώρισαν τῷ πατριάρχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ κλητεύειν αὐτὸν τοῦτον ἢ διὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀρχιερέων, τοὺς ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων καταγγελλομένους κληρικούς· ἀνεγνώρισαν αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ τὰς περιουσίας τῶν ἀποθνησκόντων καλογήρων καὶ ἀρχιερέων καὶ ἱερέων· ἀνεγνώρισαν αὐτῷ τὸ μέγα δικαίωμα νὰ δικαζῆται ἐν τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ τοῦ κράτους, ἐν ᾧ καὶ ὁ κατὰ καιρὸν μέγας βεζίρης ἐδικαζέτο.

Τοιαῦτα δικαιώματα, τὰ ὅποια ὁ κλῆρος ἐκέκτητο ἀπὸ Χριστοῦ Σωτῆρος, αἱ μωαμεθανικαὶ κυβερνήσεις ἀνεγνώρισαν πᾶσαι καὶ ἀπεδέξαντο, σουλτάνοι δὲ περιφνεῖς διὰ βερατίων καὶ χατίων καὶ πρότερον δι' ἀχτιναμέδων κατωχύρωσαν. Ταῦτα πάντα τὰ δικαιώματα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐπὶ χίλια διακόσια ἐβδομήκοντα ἔτη ὁ μωαμεθανικὸς κόσμος καὶ οἱ κυβερνῶντες αὐτὸν, ἀπέδιδον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον σημασίαν ὄχι πρεσβείας ἢ προξενείου, ἀλλ' ἀρχῆς τινὸς ὑπερτέρας ἐκείνων.

Ἐθεώρουν τὸ Πατριαρχεῖον ὡς Δύναμιν καὶ τῆς δυνάμεως ταύτης εἶχον ἀνάγκην, παρακαλοῦντες ἐνίοτε νὰ παρέμβῃ πρὸς ἄρσιν δυσχερειῶν τινῶν, πρὸς ἐμπέδωσιν καταστάσεως πραγμάτων ταραχθείσης, πρὸς ἐκπολέμωσιν καινοφανῶν διδασκαλιῶν, ὡς, ἐπὶ παραδείγματι, κατὰ τὴν μεγάλην Γαλλικὴν Ἐπαναστάσιν. Ἄλλ' ἐθεώρουν τὸ Πατριαρχεῖον Δύναμιν καὶ ἡ Εὐρώπη αὐτὴ καὶ ἡ Ρωσσία καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἡ τρομερὰ Δημοκρατία τῆς Βενετίας. Ὁ μέγας βεζίρης Χιλμῆ πασᾶς καὶ οἱ συμφρονούντες αὐτῷ βεβαίως ἀγνοοῦσι τὴν γενικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον καὶ τὸ αὐτόνομον πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὅποσον ἐσεβάσθησαν οἱ ἀπὸ τοῦ 637 μέχρι τοῦδε καλῖσαι καὶ σουλτάνοι καὶ βεζίροι καὶ ὑπουργοί. Οἱ τρομεροὶ δόγαι τῆς Βενετίας πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον γράφουσιν ὡς εἰς ἀρχὴν καὶ δύναμιν διεθνoῦς κύρους· ἀπὸ τοῦ 1550 καὶ ἐντεῦθεν τὰ προτεσταντικὰ κράτη τῆς Εὐρώπης διαγωνίζονται περὶ τῆς πρὸς αὐτὰ φιλίας τοῦ Πατριαρχείου· ἡ δὲ νῦν μεγάλη τῆς Γερμανίας αυτοκρατορία, ἀποστέλλουσα πρεσβευτὴν αὐτῆς ἐν Κων-

σταντινουπόλει τῷ 1649 τὸν Ροδόλφον Σμίθτιον, ἐπέδιδεν αὐτῷ γράμματα διαπιστευτήρια πρὸς τὸν τότε σουλτάνον Μεχμέτ Δ', ἀλλ' ἐπέδιδε ταυτοχρόνως διαπιστευτήρια γράμματα καὶ πρὸς τὸν τότε οἰκουμενικὸν πατριάρχην Παρθένιον Β' τὸν Ὁξύν. Ἄλλὰ Δύναμιν κεκτημένην κύρος διεθνὲς ἀνεγνώρισεν αὐτῇ ἡ τουρκικὴ αυτοκρατορία ἀπὸ ἀλώσεως, διεξάουσα πᾶσαν μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου συνεννόησιν καὶ συζήτησιν διὰ τοῦ ρεῖζ-ἐφέντη, ὡς ἐλέγετο τότε καὶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν. Καὶ τὸν μέγαν τοῦτον καὶ σπουδαιότατον χαρακτηρισμὸν ἀνεγνώρισαν σουλτάνοι καὶ βεζίροι καὶ ρεῖζ ἐφέντηδες ἐπιφανεῖς καὶ συνετοί, ὧν τὴν πολιτικὴν περίνοιαν καὶ σύνεσιν ὁμολογεῖ βεβαίως μετ' ἡμῶν ὁ ὑψηλότατος Χιλμῆ πασᾶς.

Μολὶς πρὸς τριάκοντα τριῶν ἐτῶν ἡ διεξαγωγή τῶν μεταξὺ Πατριαρχείων καὶ Ὑπουργείων ἀναφυομένων ὑποθέσεων καὶ ζητημάτων ἀνετέθη εἰς τὸ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων Ὑπουργεῖον. Ἄλλ' οὔτε αὐτὸ εἶχε τὴν τόλμην νὰ ἰσχυρισθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων ποτὲ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον, μὴ ὄν προξενεῖον ἢ πρεσβεία, οὐδὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίῃ παρὰ τῆς κυβερνήσεως δι' ὑποθέσεις πολιτικὰς καὶ κοινὰς ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ρωμαίων.

Τίνα δὲ εἰσι τὰ θέματα, ἐφ' ὧν κατὰ τὴν παράδοξον θεωρίαν τοῦ Μ. βεζίρου, δικαιούται δῆθεν νὰ παρεμβαίῃ τὸ Πατριαρχεῖον παρὰ τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως; Γινώσκει ἄρα γε ἰδίῳ τινι τρόπῳ καὶ μέθοδον διακρίσεως μεταξὺ θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν, μεταξὺ ἱερῶν καὶ κοινῶν; Ἄλλ' εἰς ὅσα εἶπε καὶ διὰ τῆς «Γανῆν» διεκήρυξεν, ἅτινα καὶ ἀνωτέρῳ ἐγράψαμεν, ἀφορμὴν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ μαζβατᾶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Εθν. Μ. Συμβουλίου. Ἐν τούτοις, θαυμασίως πῶς ὁ μαζβατᾶς αὐτὸς ἤμιστα δικαιολογεῖ τὸν Μ. βεζίρην εἰς ὅσα εἶπεν· Ἐκκλησιαστικὴν ἢ πολιτικὴν ὑπόθεσιν θεωρεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ στρατιδικείου κλῆσιν μητροπολίτου ὑπαγομένου εἰς τὸ Πατριαρχεῖον; Φρονεῖ δὲ σπουδαζῶν ἢ ἀστεϊζόμενος ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον οὐδὲν ἔχει δικαίωμα δικηματορίας ἐπὶ ταῖς ὑβρεσὶν ἐνὸς Ἀζήζ βεῖη κατὰ τοῦ κλήρου καὶ κατὰ τῶν διδασκάλων ἐν γένει, ἐν οἷς ἀριθμοῦνται καὶ πολλοὶ κληρικοί; Ἡ φρονεῖ μετὰ σπουδαιότητος ὅτι παρεμβαίνουσι εἰς ξένα δικαιώματα καταγγέλλοντες ἐπιδρομὰς ἀλλοθρήσκων ἐν ναοῖς ἱεροῖς, ὅπου ἀπὸ κοινοῦ ὑμνοῦμεν τὸν τὰ πάντα ἀνεχόμενον Θεόν; Εὐρίσκει ταῦτα «κοινὰ» τίνα καὶ «πολιτικὰ», εἰς ἃ τὸ Πατριαρχεῖον ἀδυνατεῖ νὰ παρέμβῃ; Ἡ ἀγνοεῖ ὅτι πᾶς πολίτης δικαιούται, κατὰ σαφέστατον τοῦ Συντάγματος ἄρθρον, «νὰ ὑποβάλλῃ ἀναφοράς εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν, περὶ τῶν παραβάσεων τῶν

νόμων ἢ τῶν κανονισμῶν, «παραβιάσεων» διαπραττομένων εἴτε ἐπὶ βλάβῃ προσωπικῇ, εἴτε ἐπὶ βλάβῃ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος;»

Ἐὰν δὲ πᾶς πολίτης ὁθωμανὸς ἔχη τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναφέρεσθαι, πολλῶν περισσότερον τὸ Πατριαρχεῖον, ὅταν βλέπῃ καὶ μανθάνῃ σαφῶς ὅτι εἰς τινὰ μέρη τοῦ κράτους, ἵνα μὴ εἴπωμεν πανταχοῦ, ἱεροὶ θεσμοὶ περιφρονοῦνται, κληρικοὶ ὑβρίζονται καὶ κεκτημένα δίκαια παραβιάζονται. Ἡ Α. Ὑψ. ὤφειλε νὰ εἴπῃ μᾶλλον ὅτι οὕτως ἔχουσιν, ἢ ὄχι, τὰ πράγματα· ἡ δύνατο νὰ δώσῃ τὴν ὑπόσχεσιν περὶ τιμωρίας τῶν ἐνόχων, ἢ περὶ ἐξέτασεως τῶν καταγγελλεισῶν πράξεων. Οὐδὲν τούτων ἐγένετο· καὶ ὁ μέγας βεζίρης, εἰς ἀπάντησιν τῶν καταγγελλιωῶν, ἀναπτύσσει θεωρίας ἀντικειμένους εἰς τῆς ἱστορίας τὰ πορίσματα, ἀντικειμένους εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ χᾶτια καὶ τὰ βεράτια τῶν ἀρχιερέων καὶ πατριαρχῶν, ἀντικειμένους εἰς τὰ πρόνομια, ἀντικειμένους εἰς τὰς διεθνεῖς συνθήκας, αἵτινες ἡγγυήθησαν τὸ κῆρος αὐτῶν.

Τὰς ἀληθείας, ἃς ἐξεθέμεθα, οὐδεὶς μέγας βεζίρης ἡμφισβήτησε, τὸ δὲ κῆρος τοῦ ὑψηλοτάτου Χιλμῆ πατᾶ οὐδαμῶς δύναται νὰ μειώσῃ τὴν σημεσίαν τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀνατολ. ἱστορίας παρελθόντων ἄχρι σήμερον προσώπων. Τὸ ἔργον τοῦ Μ. βεζίρου, ὅπερ ἤθελε τιμῆσαι αὐτὸν, ἔσται ἡ ἐξέτασις τῶν καταγγελλεισῶν τῆς κυβερνήσεως πράξεων καὶ ἡ τιμωρία τῶν παραβιαστῶν τοῦ νόμου. Αἱ ἄλλαι πολιτικοδιπλωματικαὶ θεωρίαι δυνατὸν νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ἀκαδημίαν τινὰ πρὸς συζήτησιν.

ΤΥΧΗ ΑΓΑΘΗ. Ἀνέγνωμεν μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἄρθρον τῆς ἀξιότιμου συντάξεως τῆς «Ἰκδὰμ» ἀναδημοσιευθὲν ἐν τῇ «Προόδῳ» τῆς 25 τοῦ μηνὸς τούτου. Οὐδόλως δισταζόμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας διὰ τὸν τρόπον, μεθ' οὗ ἡ ἀξιότιμος σύνταξις τῆς ἐφημερίδος ταύτης διεπραγματεύθη τὸ περὶ τοῦ μαζδατᾶ ζήτημα, ἐπικρίνασα μὲν αὐτὸν ἀλλὰ μετὰ λογικῆς καὶ εὐπρεπειᾶς ἰδίᾳ δὲ τὸ σκληρόν, ἐν τισι, τῆς φράσεως, οὐδὲ θέλομεν ν' ἀρνηθῶμεν ἐν τούτῳ τὴν ἀλήθειαν τῆς γνώμης· ἐπιθυμοῦμεν ὅμως νὰ παραστήσωμεν εἰς αὐτὴν ὅτι: ὅταν ἀπηνῶς προσβάλληται ἡ θρησκεία, τὸ ἱερώτερον, τὸ ὅποιον ἔχει ἕκαστος, ὅταν ὑβρίζεται κατηλικῶς ὁ ἀνώτερος πνευματικὸς ἀρχηγὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅταν διὰ τῶν χυδαιοτέρων φράσεων ὑβρίζεται τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος, ὅταν τοῦτο ἀποκαλεῖται καθ' ὃν τρόπον ἀποκαλοῦσιν ἄνθρωποι τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης, ἀτυχῶς ὑπᾶλληλοι εἴτε τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» εἴτε τῆς Κυβερνήσεως, ὅταν δέρονται ἀνηλεῶς οἱ ἱερεῖς, οἱ οἰκογενεάρχαι, οἱ πρόκριτοι, οἱ ἔμποροι, οἱ κατέχοντες τὴν

πρώτην βαθμίδα ἐν τῷ «ρωμαϊκῷ ἔθνει»· ὅταν τὸ ξυλοκόπημα καθίσταται ὡς ὄπλον ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Κομιτάτου καὶ τῆς Κυβερνήσεως, ὅταν τὸ ξυλοκόπημα καταντᾷ μέχρις αἰματοπτυσίας καὶ μέχρι παραλύσεως τῶν μελῶν, βεβαίως ἐξεγείρεται ἡ συνείδησις τῶν ἀνθρώπων.

Μὴ δυναμένη δ' ἄλλως νὰ ἱκανοποιήσῃ ἑαυτὴν ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ θρησκεία καὶ τὸ γένος ἐκρήγνυται εἰς φράσεις τραχείας. Ἐπικαλούμεθα τὴν εὐσυνειδησίαν τῶν συντακτῶν καὶ ἀναγνωστῶν τῆς ἀξιότιμου «Ἰκδὰμ» νὰ εἴπῃ, ἐὰν τὸ ἐν τέταρτον ἢ τὸ ἐν πέμπτον ἐξ ὅσων ἐγένοντο ἐπὶ τῶν χριστιανῶν, ἐγένετο συστηματικῶς ἀπὸ μέρους χριστιανῶν κατὰ μωαμεθανῶν, τί ἤθελε συμβῆ; Βεβαίως ὁ χριστιανικὸς πλῆθυσμός ἤθελε πάθει πολλά. Οὐ πρὸ πολλοῦ εἶδομεν ὅτι ἐπὶ τῷ φόνῳ δύο ὁθωμανῶν ἐν Κρήτῃ, παρεσκευάσθη ὑπὸ τῆς σεβαστῆς Κυβερνήσεως διακοίνωσις πρὸς τὰς Μ. Δυνάμεις· Πόσους φόνους χριστιανῶν ἐπιθυμεῖ ν' ἀπαριθμήσωμεν, ἀφ' ἧς ἤρξατο λειτουργεῖν τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα; Μαθέτωσαν οἱ καλοὶ ἡμῶν συμπατριῶται μωαμεθανοὶ ὅτι ὁ πόθος, αἱ σκέψεις καὶ ἡ ἐργασία τοῦ τε Πατριαρχείου καὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ γένους εἰς οὐδὲν ἕτερον κατατείνουσιν εἰ μὴ εἰς τὴν προφύλαξιν τῶν δύο ἱερωτάτων διὰ πάντα τὰ ἔθνη, τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ αὐτῶν. Εἰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγγράφησαν, ἀλλ' οὐδόλως ἤθελε βλαῖψαι τινὰ ἐὰν λεχθῆ καὶ ἐνταῦθα ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον οὐδεμίαν ἀξίωσιν πολιτικὴν ἔγει ὅπως διεξαγάγῃ πολιτικούς ἀγῶνας· ἀπὸ γὰρ τῆς θρησκείας θεωρεῖ ἑαυτὸ προστάτην τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἀσυμπαθῶς καὶ ἀδίκως πασχόντων. Τὰς θεοδικαίους διατάξεις τοῦ Εὐαγγελίου ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται ν' ἀπαρνηθῆ διότι ἀρνούμενον ταῦτα ἀρνεῖται θρησκείαν καὶ Εὐαγγέλιον. Οὔτε κράτος ἐν κράτει θέλει νὰ ἀποβῆ, οὔτε προξενεῖον ἢ πρεσβεία.

Ἀναφερόμενον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν μεσιτευτικῶς ὑποβάλλει τὰ παράπονα καὶ τὰ αἰτήματα αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε καὶ ἀπ' εὐθείας ὑποβαλλοῦσιν οὗτοι πρὸς τὴν Κυβέρνησιν. Λυπούμεθα πολὺ διὰ τὰς ἐναντίον αὐτοῦ σπερμολογίας. Λυπούμεθα διότι ἄνδρες ἰθύνοντες τὴν δημοσίαν γνώμην, ὡς ὁ Δζαχῆδ' ἐφέντης καὶ τὸ ὄργανον αὐτοῦ, διότι πολιτικοὶ ἄνδρες, κεφαλὴ ὄντες τοῦ κράτους, ἄλλως πως ἀντιλαμβάνονται τῶν πραγμάτων ἀποδίδοντες αὐτοῖς σημασίαν, οὐδαμῶς ὑπάρχουσαν καὶ ἐξερεθίζοντες τὰ διάφορα ἔθνη. Πρέπει νὰ γινώσκωσιν ὅτε Δζαχῆδ' ἐφέντης καὶ πᾶς ἄλλος ὅτι πάντα ταῦτα, προϊόντος τοῦ χρόνου, θέλουσιν ἐκλείψει, ἐὰν ἡ Κυβέρνησις φροντίσῃ νὰ καταστήσῃ πρᾶγμα τὴν ἰσοπολιτείαν καὶ δικαιοσύνην, ἐργαζομένη ὑπὲρ τῶν γενικῶν

συμπερόντων χωρίς να λείψη να ικανοποιήσῃ ὅ,τι ἐκάστη φυλή ζητεῖ. Μόνον ἡ παγίωσις καλῆς διοικήσεως καὶ ἀμερολήπτου, χωρίς σωβινισμού, χωρίς φανατισμοῦ καὶ μίσους ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ, τίθησι τὰς βάσεις πραγματικῆς ἀναγεννήσεως. Τοῦτο κατορθωθῆσεται μετὰ κόπου, ἀλλ' ἄνευ μύθων καὶ κόπων οὐδὲν κερδαίνομεν ἀγαθόν.

ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ ἐδημοσιεύθη σήμερον ἐν τῷ «Νεολόγῳ» ὅτι σκέψις παρὰ τοῖς κληρικοῖς κύκλοις ἐν Φανάριῳ γίνεται περὶ μεταφορᾶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς Πετροῦπολιν ἢ Μόσχαν.

Διαψεύδομεν τὴν εἰδησίαν ταύτην κατηγορηματικῶτα. Οὐδεὶς κληρικὸς ἐσκέφθη οὔτε εἶπέ τι τοιοῦτον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κανονικαὶ ψήφοι.—Γενομένων χθὲς ψήφων κανονικῶν πρὸς ἐκλογὴν μητροπολίτου Σερρών, ἐκ τῶν τεθέντων συνοδικῶς ὑποψηφίων πανιερ. μητροπολιτῶν Βερροίας κ. Ἀποστόλου, Φιλιπποπόλεως κ. Φωτίου, καὶ Κρήνης κ. Θεοκλήτου, προεκρίθη ὁ πρῶτος, ἀπὸ τριετίας μετὰ ζήλου καὶ συνέσεως ποιμαίνων τοὺς ὀρθοδόξους τῆς ἐπαρχίας Βερροίας καὶ Ναούσης.

Οἱ νέοι μητροπολιταί.—Τῶν νεωστὶ ψηφισθέντων μητροπολιτῶν ἀνεχώρησαν τῇ μὲν τρίτῃ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὁ πανιερ. μητροπολίτης Πρεσπῶν καὶ Λυχνιδῶν κ. Ἰωακείμ εἰς Σμύρνην, ὅπως ἐκεῖθεν μεταβῆ διὰ Θεσσαλονίκης εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, τῇ δὲ πέμπτῃ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Χίου καὶ Ψαρρῶν κ. Ἰερώνυμος ἰμφοτέρους προέπεμψεν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Καλλίνικος, τὸν δὲ δεῦτερον καὶ τινες τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν.

Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστήματα.—Μέλος τῆς ἐφορίας τῶν Ἐθν. Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, ἀντὶ τοῦ παραίτησιν ὑποβαλόντος κ. Π. Γ. Χρυσοῦ, ἐξελέγη ἐν τῇ κοινῇ συνεδρίᾳ Ἱ Συνόδου καὶ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ὁ κ. Γ. Ι. Ἀρβανιτίδης.

Πατριαρχικαὶ εὐχαί.—Ἐπὶ τῇ πανηγύρει τῆς ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τῶν Ἰδίων τῇ 15 παρόντος μηνός, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τῇ ἐορταζούσῃ εὐαγεῖ ἀδελφότητι αὐτῆς, εὐξάμενος τὰ δέοντα.

Πατριαρχικὴ βιβλιοθήκη.—Ἐφορος τῆς πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης, ἀντὶ τοῦ τέως Μ. ἀρχιεπισκόπου κ. Ἰω. Βασιλικοῦ, διωρίσθη συνοδικῶς ὁ ἱερολ. πατριαρχικὸς διάκονος καὶ κωδικογράφος κ. Ἰωακείμ Ἀποστολίδης.

Χοροστάσια.—Τῇ κυριακῇ, ἐπὶ τῇ ἀποδόσει τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως, ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Νεοχωρίῳ πανηγυρίζοντι ναφ. τῆς Θεοτόκου Κομμαριωτίσεως, ἐν ᾧ μετὰ ζῆλον πλήθους εὐσεβῶν προὐχόν συμπροσευχόμενος καὶ ἡ Α. Ἐξ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γρυπάρης.

Ἐκλεξίμοι.—Ἐνεγράφη, ἐγκρίσει συνοδικῇ, ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐκλεξιμῶν ὁ ἀπὸ πολλοῦ διατελὼν πρωτοσύγκελλος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ἐλασσῶνος πανοσιολ. κ. Πολύκροπος Σκελλαρόπουλος, πρὸ δεκαετίας συμπληρώσας ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ Χάλκης τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς.

Μητρόπολις Παραμυθίας.—Ἰπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν διωρίσθη ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν τῷ τμήματι Φιλιατῶν ὁ αἰδεσίμ. πρεσβύτερος καὶ οἰκονόμος κ. Σωτήριος, ἐπὶ τριακονταετίαν ἐφημερεύσας ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἰδίᾳ ἐν Σταυροδρομίῳ.

Ἐθνικὸν Ἰωακείμιον Παρθεναγωγεῖον.—Τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ξάνθης παραιτησαμένου τὴν προεδρείαν τῆς ἐφορίας τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰωακείμιου παρθεναγωγείου, ὡνομάσθη πρόεδρος αὐτῆς, ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ σεβασμ. ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολιτῆς Προικονήσου κ. Σωφρόνιος.

Ὄνοματικοὶ ἐορταί.—Τῇ κυριακῇ, 23 τοῦ μηνός, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἐορτὴν ἄγοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Κασανδρείας κ. Εἰρηναίῳ, ἠΰλατο δὲ τὰ δέοντα τῷ ἱερολογ. δευτερεύοντι, ἐορτάζοντι ἐπίσης.

Ἐπισκέψεις.—Τῇ κυριακῇ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπεσκέψατο, κατὰ τὴν ἐν Νεοχωρίῳ διαμονήν, τὸν μακαριώτατον πατριάρχην πρῶτον Ἀντιοχείας κ. Σπυρίδωνα, τὸν ἐξοχ. πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸν ἐρίτιμον τραπεζίτην κ. Εὐστ. Εὐγενίδην, πρὸ ᾧ καὶ ἐγευματίετο.

ΠΡΩΗΝ ΔΕΒΡΩΝ ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐβδομηκοντοῦτης σχεδὸν ἀπέβίωσε σήμερον ἐν τῷ ἐθνικῷ νοσοκομείῳ ὁ πρῶν Δεβρῶν Ἀνθιμὸς Πελοπόννησος. Σχραπτεκεκλησιώτης τὴν πατρίδα, ἐσπούδασε ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ Χάλκης, ἐλαβε τὸ πτυχίον τῷ 1868, ἐχημάτισε διδάσκαλος ἐπὶ εἰκοσθετίαν καὶ τῇ 31 μαρτίου 1888 ἐψηφίσθη Συνάδων ἐπίσκοπος, βοηθὸς τοῦ μητροπολίτου Μογλενῶν. Μετ' ὀλίγον προήχθη εἰς τὴν μητροπολιν Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ, ἀφ' ἧς ἠναγκάσθη πρὸ ἐννεα ἐτῶν ν' ἀποσυρῆται κατὰ βλήθειν τὰς σωμτικὰς δυνάμεις.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.—Ἐν τῷ λόγῳ εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ αἰδίου πατριάρχου Νεοφύτου παρισέφρησαν ἀβλεπτήματα τινα, ἃ διορθώμεν. Ἐκ τῆς ἕκτης σελίδος τοῦ τεύχους, στήλης 6', στίχου 9 ἐξέπεσαν ἡ λέξις ἀπαθῶς (δὲν εἶναι δυνατόν ἀπαθῶς . . . καὶ νὰ προσκενωσῶμεν)—ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι καὶ στήλῃ ἀντὶ καὶ ἡ [καταβρωσκουσα, γραπτὸν κἂν ἢ—κατωτέρω (στίχῳ 13) ἀντὶ ἡ ἀπαθῶς] ἀπὸ τῶν . . . εἰς κλπ. ἀνάγνωθι ἢ μετάβασίς ἀπὸ .

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ἐπί τῇ εορτῇ τῆς Ἰνδίκτου καὶ τῆς Παμμικχαρίστου, ἢ θέλουσι πνηγυρίσει τῇ προσεχῇ τρίτῃ, 1 Σεπτεμβρίου, πάντες οἱ νοκοί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, θέλουσιν εορτάσει καὶ αἱ σχολαὶ αὐτῆς. Ἐπί τούτῳ πρὸς τοὺς προϊσταμένους τῶν ἱερῶν νοκῶν ἀπεστάλη ἡ ἐξῆς ἐγκύκλιος:

«Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ προσκυνητοῦ ἡμῶν δεσπότου καὶ πατριάρχου, εἰσηγησαμένης τὸ θέσπισμα σχολικῆς εορτῆς κατὰ τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου, ἢ Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς προτείνεν ἵνα ἐφέτος εορτασθῇ ἡ ἡμέρα αὕτη ὡς ἐξῆς: α') Ἡ μαθητιῶσα νεότης ἀμφοτέρων τῶν φύλων μετὰ τῶν διδασκάλων αὐτῶν νὰ ἐκκλησιασθῇ ἀπὸ πρωΐας ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς ἐνορίας αὐτῆς β') Ὁ ἱερατικῶς προϊστάμενος, κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, νὰ ἀπευθύνῃ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ προσφώνησιν πρὸς τοὺς μαθητὰς καταλλήλως ποδηγητικῶν καὶ ἐνθαρρύνων αὐτοὺς πρὸς τὴν μαθητικὴν ἐργασίαν, ἧς τὴν ἐπιούσαν θὰ ἀρῶνται γ') Ἐν τῇ σχολῇ μετὰ ταῦτα θὰ τελήται ὁ κατ' ἔτος νενομισμένος ἀγιασμός ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων δ') Θὰ ἐκφωνεῖται λόγος ἐν τῇ σχολῇ προτρεπτικός καὶ ἐνθαρρυντικός, ὡς ὁ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ ἢ ἐν τῶν ἐφόρων ε') Εἰς τὰς ἀνωτέρας σχολὰς θὰ ἀποστέλλωνται ἐπὶ τῇ εορτῇ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες νὰ δύνανται ἐν ἀνάγκῃ καὶ νὰ προσφωνῶσι τοὺς μαθητὰς, ἀπαρραλλάκτως ὡς οἱ ἀνωτέροι διευθύνται καὶ ἐφοροὶ τῶν σχολῶν στ') Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην θὰ ψάλλωνται ὕμνοι καὶ διάφορα σχολικὰ ἄσματα ὡς εἰθισταί ἐν τοιαύταις εορταῖς καὶ ζ') Μετὰ τὴν λήξιν τῆς τελετῆς ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς μαθητὰς, ὅπου τοῦτο εἶνε δυνατόν, νὰ ἐξέρχωνται μετὰ μεσημβριαν εἰς τὰς ἐξοχὰς.

Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐγκρίσεως τὰ ἀνωτέρω, σεπτῇ Αὐτῆς κελεύσει, προτρέπεσθε ἵνα ἐκτελέσητε πιστῶς πάντα ταῦτα κατὰ τὴν ἐπὶ θύραις Ἰην Σεπτεμβρίου.

Εἴητε δὲ ἐπὶ τούτοις ἐν Κυρίῳ ὑγιαίνοντες.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 24 αὐγούστου 1909.

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Βενιαμίν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΘΛΙΒΕΡΑΙ ΕΞ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἀποσπῶμεν ἐξ ἐπιστολῶν, ἀποστελλεμένων ὑπὸ πολλῶν ὀρθοδόξων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, μέρη τινὰ παριστῶντα πιστότατα τὴν θλιβεράν κατάστασιν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἐν τισιν ἐπαρχίαις τοῦ Κράτους.

ΕΚ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ ἐπιδηλοῦνται ἀπὸ 25 ἰουλίου τὰ ἐξῆς, δδύνην προξενούντα:

«Ἢ κατάστασις ἐν Κλεισοῦρῳ εἶε ἀλγεινὴ μέρη μὲν τοῦ πληθυσμοῦ, οἱ δυνάμενοι δηλοῦν, ἀπῆλθον πλανώμενοι, ὡστε φυγάδες, μὴ δυνάμενοι νὰ διακανονίσωσι τὰ δικαστήρια αὐτῶν· παρεμένουσι δ' ἀπλῶς οἱ γέροντες καὶ αἱ γυναῖκες μέρη δ' εὐρηται τκαλιπωρούμενον ἐν ταῖς φυλακαῖς περὶ τοὺς 15—20, ἀκριβῶς οἱ προὔχοντες καὶ ἐντιμότεροι. Ὁ ἐκ Μοκρζίνης βοεβόδξ Κόλε καὶ οἱ εὐχρίθμοι ρουμανίζοντες ἐν Κλεισοῦρῳ μετὰ τοῦ ἀναρχοδὸν καὶ ἐπὶ ἀλθωνισμῷ ἐγκυχωμένον μουδῖρου Σαλῆ κακουργοῦσιν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ νόμου, οἱ χριστιανοὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὰς οἰκίας, τῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν εὐρίσκουσιν ἄσυλον· περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ μουδῖρης κατ' ἀρέσκειαν μεταβαίνει εἰς τὰς οἰκίας καὶ ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ μικτάρη ὀρθοδόξου θραύει τὰς θύρας καὶ τὰ παρὰθύρα καὶ εἰσέρχεται δῆθεν πρὸς σύλληψιν τοῦ φυγοδικουίντος Ἀνδρέου. Τῆς τοιαύτης ἐφευρετικότητος

τοῦ μουδῖρου Σαλῆ πρὸς ἐξεύρεσιν βασάνων ἔστω τοῦτο δεῖγμα· διηγήθησαν αὐτὸ ἡ σύζυγος τοῦ παθόντος Κώτα Κοκώτα. Συνέλαβον τὸν ἐν λόγῳ καὶ ἐφυλάκισαν αὐτόν· περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον μεταγαγόντες εἰς τὸ πλησίον δάσος ἤνοιξαν τάφον καὶ ἐμβάλοντες τὸν δυστυχῆ ἐκτύπων διὰ τῶν ὑποκοπῶν τῶν ὄπλων αὐτῶν ἔτοιμοι νὰ φονεύσωσι καὶ θάψωσιν αὐτὸν αὐτόθι, ἀν μὴ ἐγνωστοποιεῖ ποῦ ὁ Ἀνδρέας εὐρίσκεται· καὶ τοῦτο μὲν ὁ δυστυχῆς δὲν ἠδυνήθη, ἀλλ' ἀφοῦ πᾶν ὅ,τι ἤθελον ὡμολόγησε, πρὸς δικαιολογίαν τῶν πρότερον παρανομηθέντων, ἀπεστάλη καὶ οὗτος εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν εἰς τὰς φυλακὰς Καστορίας. Τοῦτο μαθὼν ὁ πανιερ. μητροπολίτης ἐν Καστορίᾳ εἶχεν παρακαλέσει ὅπως φιλανθρωπῶς ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ ν' ἀποστελῆ ἰατρὸν πρὸς περὶ θάψωσιν τοῦ δυστυχούς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐπετράπη.

Ὁ σκληρὸς διωγμὸς τῶν ὀρθοδόξων ἐξακολουθεῖ τὰ στρατιωτικὰ ἀγῆματα διατελοῦσιν ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τοῦ ἐκ Μοκρζίνης βοεβόδξ Κόλε, τοῦ ἐκ Ζουπανίστης Πάντε Σέτωφ ἐν Βελγαμένῃ καὶ Νεγοβάνῃ τοῦ Σπύρου Τσαούση πρῶτην μὲν ἀντάρτου νῦν δὲ μισθωτοῦ τοῦ ἀλθωνικοῦ κομιτάτου Φλωρίνης, ἐν δὲ τοῖς παρὰ τὴν Φλωρίναν τοῦ πολλοῦ βοεβόδξ Τζώλη ἐκ Μπκνίτσης. Ἰδοὺ διὰ τί διὰ τοὺς μητροπολίτας τοῦ οἰκουμηνικοῦ θρόνου δὲν ὑπάρχει ἀσφαλεία, ὅπως τελῶσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν. Οἱ φεύγοντες τὴν τοιαύτην τυραννικὴν κηλοῦνται ἀντάρται καὶ λησταί, οἱ δὲ ἀποπειρώμενοι τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἄνευ λόγου ριπτομένων καὶ δυναστευομένων συνένοχοι καὶ ὄργανα ζέων προπαγανδῶν οἱ ἐντιμοὶ ὑπάλληλοι, εἴ ποῦ τις τύχει, ὡς ὁ παυθεὶς καὶ μακάριος Καστορίας Χουστῆ, ὡς ἀνίκαναι ὑπὸ τῶν δημιουργῶν τῆς καταστάσεως ἀπομακρύνονται. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἄνθρωποι τῶν ὄπλων, μὴ ἀνεχθέντες ἐν ὑπομονῇ τὰ τερατουργοῦμενα, ἢ καὶ ἀπὸ τῆς τεῦ παρελθόντος ἐξέως, προβαίνουσιν εἰς πράξεις κακούργους, οἱ αὖ φόνος τοῦ ἐκατηντάρχου τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐρίππων χωροφυλάκων, ἐπισυμβῆς τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν ἐν τοῖς παρὰ τὴν Κλεισοῦραν δάσεσι, καὶ ἀποδιδόμενος εἰς τὸν εἰρημένον Ἀνδρέαν· ἀλλ' εἶνε λογικὸν καὶ δίκαιον ὀλέκηροι πληθυσμοὶ νὰ καταδιώκωνται καὶ χωρὰ νὰ ἐρημῶνται διὰ πράξεις, αἵτινες οὐδένα μὲν ὠφελοῦσιν, ὑπὸ πάντων δ' ἀνεξικριέτως, ὡς ἐπαναφέρουσαι τὴν ἀρχαίαν ἐν Μακεδονίᾳ ὀδυνηρὰν κατάστασιν, κατακρίνονται;

Ἐκ τελευταίας ἐκθέσεως ἀξιοπίστου προσώπου μακθάνομεν α') ὅτι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ καὶ μακάριος Καστορίας ζητεῖ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἐνδυμασίας τοῦ φύλακος τοῦ μητροπολίτου ἀλθωνοῦ χριστιανοῦ, φέροντος ἐνδυμασίαν τῆς πατρίδος του, χαρακτηρίων αὐτὴν ἀνταρτικὴν· β') ἐφυλάκισε τὸν ἱερέα Ἀργύριον ἐκ Ζουπανίστης διότι κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀρχιερέως μετέβη νὰ ἀγιάσῃ τοῦ χριστιανοῦ Τίχθενος, ὃν πλείστοι ἐπέδωκαν ἀναρχοδὸν δηλοῦντες ὅτι, ἀποβαλόντες τὸν φόβον τῶν κομιτῶν, ἀναγνωρίζουσι τὰ Πατριαρχεῖα· γ') ἀναρχοδὸς χριστιανῶν ὀρθοδόξων, εἴτε δηλοῦντων τὴν πρὸς τὰ σεβαστὰ Πατριαρχεῖα πίστιν αὐτῶν, εἴτε παραπονομένων δι' ἀποπειρὰς τῶν σχισματικῶν πρὸς κατάληψιν

τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν, ὡς ἐγένετο διὰ τὸ Ζελιγκόστι καὶ Κομνίντισσον, ρίπτει ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτῶν καὶ κακοὺς κκκῶς ἐκδιώκει μεθ' ὕβρεων πρὸς τὴν μητρόπολιν.

Ἡ ἀπὸ τοσοῦτων ἐτῶν ἐργασία τῆς Ἐκκλησίας κινδυνεύει. Δὲν ἤρκει ὁ τριμέτωπος πόλεμος τῶν βουλγάρων καὶ βλάχων καὶ ἀλβανῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων, ἀλλ' ὡς ἐπιπέλασμα ἐπιπροστίθεται ἔνθεν μὲν ὁ πόλεμος τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου καὶ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, ἔνθεν δὲ ἡ ὑποστήριξις ἢ τόσον ἀνεκρινδὸν παρεχομένη καὶ σκηνδλωδῶς πρὸς πάντας τοὺς ἀντιπάλους τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους».

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ἀποστέλλεται ἡ ἐξῆς ἀλγεινοτάτη ἐπιστολὴ, ἀπὸ 24 Ιουλίου·

«Πρὸ τῆς ἀνεκρηξέως τοῦ συντάγματος ἐλυμνίετο τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας Ἰωαννίνων εἰς ληστῆς μετ' ἄλλων ὀπαδῶν τοῦ ὀνόματι Νικόλαος Πέτρον· οὗτος μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ συντάγματος, ὡς καὶ ἄλλοι κκοῦργοι, προσῆλθεν ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας καὶ ἔτυχε τῆς ἀμνηστείας τῆς Κυβερνήσεως· οὐχ ἦττον μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, ἐπεδόθη ἐκ νέου εἰς τὸ ληστρικὸν τοῦ στάδιον καὶ μετὰ ληστρικής συμμορίας λυμνίετο ἀπὸ τινος ὠρισμένης χωρίας τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα, ἡμέραν παρσκευῆν, περὶ τὸ ἑσπέρας εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν μέλος τῆς ἐν λόγῳ ληστρικής συμμορίας, ὅπερ ἀρῶ ἐμέθυσε εἰς τι οἰνοπωλεῖον ἤρξατο νὰ βωμολοχῇ, ἐξυθρίσεν καὶ αὐτὴν τὴν μουτουλμανικὴν θρησκείαν, καὶ νὰ λέγῃ ἀσυναρτήτους λόγους ὅτι δῆθεν γνωρίζει ὅτι ὑπάρχουν ἐνταῦθα κομιτατζῆδες καὶ ἄλλα πρκαπλήσια ὅπως ἀνυπόστατα καὶ ἀνόητα· ἀμέσως οἱ παρατυχόντες ἀστυνόμοι τὸν ἐπλησίωσαν καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ἐξετάζωσιν, οὗτος δὲ ἐκτὸς τῶν ἄλλων μωρολογιῶν τοῖς εἶπεν ὅτι εἶχε καὶ ἐπιστολὴν τινα παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Νικολάου Πέτρον ἀπευθυνομένην, καθ' ἣ λέγουσιν, εἰς τὸ ἐνταῦθα ἑλληνικὸν προξενεῖον καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέροντο καὶ τὰ ὀνόματα δύο πολιτῶν Ἰωαννίνων, ἦτοι τοῦ Γεωργίου Τζαβέλλα δικηγόρου καὶ προέδρου τοῦ ἐνταῦθα Ἑλλήν. Συλλόγου καὶ τοῦ Χαρχάμπους Κοσμᾶ Πικᾶ ἐμπόρου. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, εἶτε γραφείσης ἐκ φκντασιοπληξίας τοῦ ληστοῦ, ἢ καὶ σκευωρηθείσης ὑπὸ κκοβοῦλων προπαγανδιστῶν, σκοπὸν καὶ συμφέρον ἐπιδιωκόντων νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὴν κυβέρνησιν τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμὸν ὡς ἐνεχόμενον εἰς ἀνυπόστατα κομιτάτα, ἀρίστως, καθ' ἣ σαφῶς ἐμάθομεν, ζητεῖ χρήματα παρὰ τοῦ προξενεῖου καὶ τῶν δύο ἄλλων προσώπων. Ἡ μωρὰ ἴσως δὲ καὶ πλαστὴ ἐπιστολὴ ἐδόθη εἰς τὰς Ἀρχάς, αἵτινες ἀναστατωθεῖσαι διενήργησαν ἀμέσως εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀναφερομένων ἀνωτέρω δύο προσώπων νύκτωρ αὐτηγάρας ἐρεύνας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὁπότε ὠδήγησαν καὶ τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα εἰς τὰς φυλακὰς, ἐνθὰ εἰσέτι κρτοῦνται ὅπως ἀδικαιολογήτως καὶ, τὸ σκληρότερον, ἐνῶ δὲν εὔρον ἐκ τῶν ἐρευνῶν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐπιλήψιμον ἔγγραφο ἢ πρᾶγμα. Δὲν ἤρκει ὅμως ἡ ἐπιπολαία αὕτη διεξαγωγὴ τῶν Ἀρχῶν καὶ

ἀμέσως, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὀλίγον πρὶν ἢ διαταχθῆ ἡ ἐρευνα, μέγα ἀπόσπασμα στρατιωτικὸν διευθυνόμενον ὑπ' ἀξιωματικῶν, ἐχόντων μαζῇ καὶ τὸν ἐν λόγῳ ἄθλιον ληστὴν, ὠδηγήθη εἰς τινὰ χωρία τοῦ τμήματος Τσαρκοβίτσης ἦτοι Μπαγουτσί καὶ τὰ πλησιόχωρα, καθότι ὁ μεθυσθεὶς καὶ ἀνόητος ληστῆς (ὅστις, ἐπαναλαμβάνω, ἴσως νὰ εἶναι καὶ ὄργανον κκοβοῦλων καὶ μισαρῶν προπαγανδιστῶν ἢ καὶ ἄλλων φκντικῶν ἐχθρῶν μας) μαζῇ μετὰ τὰς ἄλλας μωρολογίας καὶ φκντασιοπληξίας, εἶπε συνάμα ὅτι εἰς αὐτὰ τὰ χωρία ὑπάρχουν ὄπλα καὶ ἀντάρται. Πράγματι τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἐπεσκέφθη τὸ πρῶτον χωρίον Μπαγουσσησίς, ὅπερ νύκτωρ περιεκύκλωσε καὶ ἐκ τοῦ ὀποίου προσεκάλεσε μερικὰ πρόσωπα· ἀπερίγραπτα εἶναι τὰ βόσκα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπεβλήθησαν τὰ πρόσωπα ταῦτα παρὰ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἀποσπάσματος· ἐδάρησαν ἀνηλιῶς, οἱ δὲ στρατιῶται μετὰ τὰς λόγχας ἐκέντων τοὺς ὄνυχας τῶν ποδῶν των, καθημαγμένων ἐκ τοῦ ζυλοκοπήματος καὶ τοῦ κεντήματος τῶν λογχῶν· καὶ ὅλα ταῦτα διὰ νὰ μαρτυρήσωσι τὰ ἀνυπόστατα ὄπλα καὶ τοὺς μυθῶδεις ἀντάρτας· εἰς ἐξ αὐτῶν τῶν χωρικῶν, ὀνόματι Κώττας Ἀθνακίου Γιώτης, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὰ βασανιστήρια καὶ φοβούμενος μήπως ὑποβληθῆ εἰς χειρότερα, ἠτύοκτόνησεν ἐκ τῆς ἀπελπισίας· τὸ ἀπόσπασμα μὴ ἀνακάλυψεν τίποτε, ὡς ἦτο φυσικόν, εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, μετέβη εἰς ἄλλα χωρία, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπίσης προέβη εἰς ἁρμούς καὶ καταπιέσει· χωρὶς νὰ ἀνακαλύψῃ οὐδὲν τὸ ἐπιλήψιμον.

Ἐτερον ἐπεισόδιον συνέβη εἰς τὸ χωρίον Γρανίτσα τῆς ἐπαρχίας Βελλάς καὶ Κονίτσης· εἰς τὸ χωρίον τοῦτο μετέβη τὴν παρελθούσαν κυριακὴν ἀπόσπασμα ἐκ 40 χωροφυλάκων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν 2 ἀξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς· τοὺτους ὑπεδέχθησαν οἱ κῆριοι λίαν φιλοφρόνως καὶ κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως τοὺς εὐχαριστήσωσι διὰ καταλυμάτων καταλλήλων καὶ τροφῆς· αἴφνης ὅμως, ἀνευ λόγου καὶ ἀφορμῆς, προέβησαν εἰς ἀνηλεῆ ζυλοκοπήματα ἀθῶων χωρικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πλείστοι ἠνγκάσθησαν νὰ κρυβῶσιν εἰς τὰ δάση. Πολλοὶ ἀθῶοι φυλακίζονται, ἐν οἷς καὶ ἱερεῖς, ἀνεὶ τῆς ἐλαχίστης αἰτίας καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἐναντίον των τὸ ἐλάχιστον ἐνοχοποιητικόν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἀτυχὴς μας αὕτη χώρα, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα, τρομοκρατεῖται· αἱ Ἀρχαὶ καὶ ἐν γένει οἱ μωαμεθανοὶ ἐπιδεικνύουσι φοβερὸν φκντισμὸν ἐναντίον τοῦ στοιχείου μας, συλλαβόντες τὴν μωρὰν καὶ ἀνυπόστατον ἰδέαν ὅτι ἐνταῦθα ἐμφωλεύει ἑλληνικὸν κομιτάτον, ἐνῶ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐξετάσεων οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐνοχοποιητικὸν εὑρέθη ἐναντίον καὶ τοῦ ἐλαχίστου χριστιανοῦ· ἀφίνομεν κατὰ μέρος ὅτι δὲν παύουσιν αἱ ραδιοῦργαί καὶ συκοφανταί τῶν προπαγανδιστῶν καὶ τῶν λίαν φκντικῶν ἐναντίον τοῦ στοιχείου μας, ὅπερ ἐπιδεικνύει στάσιν νομοταγῆς, ἀψογον καὶ ἀπαθεστάτην. Ἐκτὸς τῶν τελευταίων αὐτῶν ἐπεισοδίων προηγήθησαν καὶ ἄλλα ὁπωσδήποτε παρόμοια ἐπεισόδια εἶτε ἐναντίον ἀτόμων, εἶτε ἐναντίον ὀλοκλήρων χωρίων· Πρὸς δὲ τούτοις, καὶ ὁ ἐνταῦθα τουρκικὸς τύπος καταφέρεται ἐναντίον τοῦ στοιχείου μας καὶ ἐπιρρίπτει ἐναντίον αὐτοῦ μομφὰς καὶ κα-

τηγορίας μὴ στηριζομένως, οὐχὶ μόνον εἰς τὸν νόμον, ἀλλ' οὐδὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν λογικὴν».

ΕΚ ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ πέμπεται ἡ ἐξῆς ἐπιστολὴ. ὁακρίων πρῶγματι πρόξενος, γραφεῖσα τῇ 12 Ιουλίου.

« Ἐν ταῖς κοινότησι Δυρραχίου, Καθβάϊας καὶ Τυράνων, (ἴσως δὲ καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἑλβασκίου καὶ Πυροδεσίου, ὅσοθεν ὁμως δὲν ἔχω σαφετέρας πληροφορίας), οἱ δῆμαρχοι, στρατιωτικοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ τίνες ἕτεροι σημαίνοντες ὀθωμανοί, καθὰ ἀσφαλῶς ἔγω μάθει, ἔχουσι προσκαλεσεῖ τοὺς σημαίνοντας ἐκ τῶν ἡμετέρων χριστιανῶν καὶ διὰ πλαγίων ἀπειλῶν ἔχουσι ἐκβιάσει αὐτοὺς· νὰ θέσωσι τὰς ὑπογραφὰς καὶ σφραγίδας αὐτῶν κάτωθι τηλεγραφημάτων καὶ ἀναφορῶν πρὸς τε τὴν αὐτοκρατορικὴν κυβέρνησιν, καὶ ἔντιμον βουλὴν καὶ τὸν πρόεδρον αὐτῆς· τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων τούτων, ὡς συντεταγμένων εἰς τὴν ἀκατάληπτον τοῖς πᾶσιν ἀνεξιχνίασιν ἀνὰ τὰ μέρη ταῦτα τουρκικὴν γλῶσσαν ἐκτὸς τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, τυγχάνει ἀκριβῶς ἄγνωστον τοῖς ὑπογράψασιν, καθάπερ οἱ ἴδιοι κατόπιν ὁμολόγησαν καὶ κατὰ συμπερασμὸν ὁ καθείς ἀποφθεγγόμενος· ὁ μὲν φρονεῖ, ὅτι ὑπέγραψεν εἰς συγκαρτηρία διὰ τὴν συνταγματικὴν ἐπιτηρίδα, ἄλλος εἰς παρακλήσεις ὅπως μὴ ἐκχωρηθῆ ἡ Κρήτη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἄλλως ἀπειλοῦσιν ὅτι θὰ μεταβῶσιν ἐκεῖ ἔνθα χύσουσι τὸ αἷμα αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ἀκεριότητος τῆς αὐτοκρατορίας· καὶ ἂν μὲν ταῦτα οὕτως ἔχωσι, καλὰ καὶ ὅσια καὶ οὐδαμῶς ἀντίκεινται τῷ νόμῳ, τῇ λογικῇ καὶ τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἡμῶν καθεστῶτι· διότι καὶ δίκαιον καὶ ὅσιον καὶ καθῆκον τὸ ἀμύνεσθαι καὶ θνήσκειν ὑπὲρ πατρίδος, καίτοι ὁ τρόπος καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ μέθοδος τῆς περισυλλογῆς τοιούτων ὑπογραφῶν ἐκ μέρους χριστιανῶν δὲν εἶνε συνταγματικὸς· ἕτερα ὁμως καὶ λεγόμενα καὶ πιστούμενα, σχετικὰ πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν περὶ ὧν πρόκειται τηλεγραφημάτων καὶ ἀναφορῶν, εἶνε ἀρκούντως ἀνητυχητικά, ἂν πράγματι τὸ περιεχόμενον αὐτῶν τυγχάνῃ τὸ ἀκόλουθον· ὅτι » ἡμεῖς οἱ ὑποφαινόμενοι χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, οὐδαμῶς » συνδεόμεθα μετὰ τῶν γιουανλήδων, ὅτι δὲν εἴμεθα ὄργανα αὐτῶν, ὅτι οὐδεὶς μετὰξὺ ἡμῶν ὑπάρχει ὁ φίλος αὐτοῖς » φρονῶν, καὶ ὅτι ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν ἄλλο ἔθνος Ὀσμαν- » **ἢ ἢ μιλέτ**» καὶ ἄλλα τινὰ παραπλήσια.

Ἐν δὲ Τυράνοις χότζας τις περιῆγε τηλεγράφημα πρὸς ὑπογραφήν ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν, δι' οὗ δῆθεν ἐδήλουν οὗτοι τῇ σεβαστῇ κυβερνήσει, ὅτι δὲν εἶνε πλέον **Ροῦμ μιλέτ** ἀλλὰ **Ἀρναούτ μιλέτ ὀρθόδοξ**. Καὶ ἴσως ὁ χότζας οὗτος νὰ θέλῃ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τοὺς δυστυχεῖς χριστιανούς· διότι, ἂν εἰς ἐκυτόν ἦν συνεπής, ὤφειλε καὶ παρὰ τῶν ὀλοθρήσκων νὰ ἐκσπάσῃ δῆλωσιν, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦσι **μουδουλμὰν ὀρναούτ μιλλέτ**· εὐτυχῶς διεβεβαίωσάν μοι, ὅτι οὐδεὶς χριστιανὸς ὀρθόδοξος τοιούτου ὑπέγραψε τηλεγράφημα· ὥστε ἂν ἀποσταλῆ αὐτὸ ἐκ Τυράνων, ἐπισήμως ἀποκηρύττεται ὡς πλαστογραφημένον.

Τὰ τοιαῦτα τηλεγραφημὰ ζητοῦσι νὰ παραστήσωσιν ὡς προερχόμενα ἐκ μέρους δῆθεν τῶν ὀρθοδόξων χριστιαν-

κῶν κοινοτήτων, ἐνῶ τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι μόνον τῶν εἰρημῶν ἐκβιαστῶν ἔργα τυγχάνουσι καὶ αὐτῶν μόνων τοὺς πόθους καὶ τὰς σκέψεις περιέχουσιν· εἶνε δὲ ὅλως ἀσχετα πρὸς τοὺς χριστιανούς ὀρθοδόξους καὶ τὰς κοινότητας αὐτῶν, στερεῶς ἐχομένους τῶν πατοίων, μηδὲ κατὰ κεφαλαὶν ἀφιστάμενας τῆς σώφρονος καὶ νοματάρχους πρὸς τὸ κράτος πολιτείας, καὶ πράγματι χάριν τοῦ κράτους προθυμοτάτας εὔτας νὰ θυσιασῶσιν ὅ,τι τιμωρὸς κέκτηνται καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζώην, ὅταν ὁμως ὑπὸ τῶν νομίμως καθεστηκυῶν ἀρχῶν αὐτῶν πρὸς τοῦτο κληθῶσι· καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ προστυχόντος προστύχου, ἀγύροτου καὶ τῶν τριῶν πολιτευτοῦ καὶ πατριδοκαπήλου.

Μετὰ μεγίστης δὲ ἀπορίας καὶ ἀνητυχίας παρετηρήθη, ὅτι οἱ ἐκάστοτε ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύτιῳ τὰς ὑπογραφὰς τῶν χριστιανῶν συλλέγοντες, συνιστῶσιν αὐτοῖς νὰ μὴ εἴπωσιν εἰς τὸν μητροπολίτην, μηδὲ νὰ τὸν συμβουλευθῶσι, καθόσον αὐτοὶ πλέον δὲν εἶνε τίποτε· καὶ ὅτι τὰ καθήκοντα αὐτῶν περιορίζονται ἐντὸς τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ὅτι τόποι συνελεύσεως δὲν εἶνε αἱ μητροπόλεις, ἀλλὰ τὰ «κλούπ» καὶ αἱ «δημαρχίαι».

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡλίου φεινότερον τυγχάνει, ὅτι ἡ ὠθησις πρὸς τοιαύτην πολιτείαν δίδεται εἰς τὰς ἐπαρχίας ἕκ τινος κέντρου, καὶ ἐπειδὴ τοιαύτη τις πολιτεία καὶ ἀνάμιξις εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ κοινοτικὰς ἡμῶν ὑποθέσεις προσώπων ἀκαταλλήλων καὶ ἀναρμόδιων παρανομο- τυγχάνει, διὰ ταῦτα μετὰ τῶν χριστιανῶν θερμότατα παρακλοῦμεν ὅπως ἀρμόδιως διαμαρτυρηθῶσιν οἱ νόμιμοι ἐρμηνευταὶ τῶν οἰτήσεων τῶν ὀρθοδόξων κατὰ τῆς ἀναγκαστικῆς, ὑπόπτου, παρατύπου καὶ παρανόμου περισυλλογῆς χριστιανικῶν ὑπογραφῶν κάτωθι ἐγγράφων ἀγνώστου περιεχομένου ὅπερ, ἀποκηρύττομεν, ὡς μὴ ἐκφράζον τὸ φρόνημα τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Χαρχλέμπης Γεωργίου ἡ Κασεῖα, ἐκ Πρεβεζῆς ὁρμώμενος, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανῶς, τῶς μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸν κοῦρὰ ἐπαγγελλόμενος, ἦδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2ην μ. μ. εὐρωπαϊστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας κλήσεως, ἐμφανισθῆ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε ὁ ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς αἰτριάρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου Μαρίας, τοῦ γένους Ἀναστασίου Κεῖκα, χριστιανῶν ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς καὶ κατοικοῦ Σιρκετζῆ Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 24 αὐγούστου 1909

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Ἑλαδῶνος Πολύκαρπος Ὁ Α' γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Χαμουδόπουλος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 125 καὶ ἡμερομηνίαν 19 Ἀπριλίου 1909 ἀγωγὴν τῆς ἐναγοῦσας Μαρίας Π. Λιώρα, τὸ γένος Τερπίνια, κατοικοῦ Τουρνόβου, κατὰ Πέτρου Λιώρα ἐκ Τουρνόβου ὀρωμιμένου, ὡς νόμιμον καὶ βέβαιον,

Κηρύσσει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων τέως ὀφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως,

Καὶ ἐπιτίθει τῶ ἐναγομένῳ, ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως, τῶν πρακτικῶν καὶ τῶν σχετικῶν δικογράφων ὡς καὶ τῶν διαζευκτηρίων γραμμάτων, ἀνόντα εἰς γρόσια τριακόσια ὀγδοήκοντα ἐννέα (ἀριθ. 389) καὶ προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ὀπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν Μοναστηρίῳ τῆ 9ῃ ἰουλίου 1909

Ὁ πρόεδρος

1

Παπᾶ Λουκᾶς παπᾶ Ἰωάννου

ὁ γραμματεὺς

Λεωνίδας Εὐθυμίου.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἀριθ. πρωτ. 181.

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 61, ἡμερομ. 14 ἰουλίου 1909 καὶ ἐν σελ. κώδικος 202 ἐρήμην ἐπὶ διαζεύξεως ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 128 καὶ χρονολ. 27 Ἀπριλίου ε. ε. ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Γερασίμου Σπανοῦ,

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν τέως ὀφιστάμενον γάμον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης Χρυσούλας τὸ γένος Ἰωάννου Γιαννοπούλου, ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς τελευταίας ταύτης,

Ἐπιτίθειν αὐτῇ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως ὡς καὶ τὰ τῶν διαζυγίων, ἀνόντα εἰς γρ. 166 καὶ προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,

Παρέχει αὐτῇ τὸ ἰκκίωμα τῆς χρήσεως τῶν ἐνδίκων μέσων κατὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένων προθεσμιῶν καὶ,

Ἐντέλλεται τὴν δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως τρίς κατ' ἐπανάληψιν, διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενου φύλλου «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Πρεβέζης, 1909 αὐγούστου 12.

Ὁ πρόεδρος

2

† ὁ Νικοπόλεως Ναθαναήλ.

Ὁ γραμματεὺς

Σπυρ. Τσούτσουρας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἀριθ. πρωτ. 2217

Ὁ Δημήτριος Ἐξόπουλος, φαρμακοποιὸς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὸ ἰσχυρῶν ὀφθαλμῶν τέως μὲν διαμένων ἐν Χρυσόπολει, νῦν δὲ ἀγνώστου κερματῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον τρίτην καὶ ὥραν 8 τουρκιστὶ μετὰ παρελευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῆ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ νομί-

μου ἀντιπροσώπου πρὸ τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Χαλκηδόνος Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Θεοδοσίας τὸ γένος Καλαμάτα, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, κατοικοῦ Χρυσόπολεως, ἐπὶ διαζεύξεως. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων ἐφημερ. «Ἐκκλ. Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν Χαλκηδόνι τῆ 3 αὐγούστου 1909.

Ὁ πρόεδρος

2

† ὁ Χαλκηδόνος Γερμανός.

Ὁ γραμματεὺς

Ἰεροδ. Απόστολος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΩΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Πέτρος Χρ. Βασιλάκη, τέως κάτοικος τοῦ χωρίου Μεγάλου Βογιαληκίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον παρασκευῆν καὶ ὥραν 10 π. μ. εὐρωπαϊστὶ, μετὰ παρελευσιν τρίακοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ ἐν Φιλιππουπόλει ἐδρεύοντος ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Πάγκας Ρ. Νικολάου ἐπὶ διαζεύξεως.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Φιλιππουπόλει τῆ 31 ἰουλίου 1909

Ὁ προεδρεύων

2

Ὁ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος

Ὁ γραμματεὺς

† Ἀρχιμανδρίτης Φώτιος.

Γ. Θεοδορίδης.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐξ. ἀριθ. 30 καὶ ἡμερομ. 30 ἰουλίου 1909 ἐρήμην περὶ διαζεύξεως ἀποφάσεως),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρ. 77 καὶ ἐπ. καὶ 217 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομ. Ὁδηγῶν.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον κατὰ πλειοψηφίαν, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2100 καὶ χρονολογ 25 Ἀπριλίου 1909 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Κωνσταντινῆς Γρ. Πάρα ἢ Μπιρπίλη, τὸ γένος Ἰωάννου Μπαμπάκου, κατὰ Γρηγορίου Κωνσταντινίου Πάρα ἢ Μπιρπίλη, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτεῖν τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὀφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθει: τῶ ἐναγομένῳ, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑβδομήκοντα καὶ ἐν (ἀρ 371) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Ἐλασσῶνος Πολύκαρπος

1

Ὁ Ἀ' Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Χαμουδόπουλος

Ἐπεύθυνος ΧΡ. ΠΑΠΑΓΩΑΝΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ